A. 8.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ

PLVTARCHI CHAERONENSIS
QVAE SVPERSVNT OMNIA.

CVM ADNOTATIONIBVS VARIORVM
ADJECTAQVE LECTIONIS DIVERSITATE

OPERA

JOANNIS GEORGII HVTTEN
PHILOS. MAG. ET SCHOL. ANATOL. TUBING. RECTORIS.

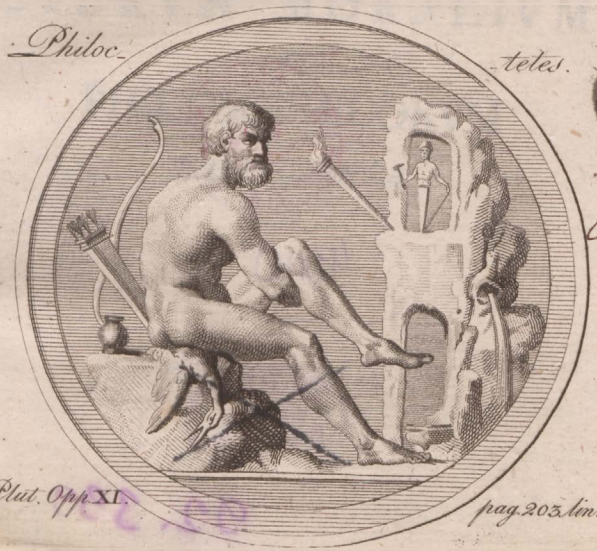

VOLVMEN UNDECIMVM

TVBINGAE
IMPENSIS JOANNIS GEORGII COTTAE
CIↃIↃCCXCVIII

BIBLIOTEKA ELBLĄSKA
4000
92. 399

PLVTARCHI
OPERVM MORALIVM
ET
PHILOSOPHICORVM
PARS QVINTA.

Continentur hoc Volumine:

Ι. ΣΥΜΠΟΣΙΑΚΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΒΙΒΛΙΟΝ Α. pag. 1.

Convivalium Disputationum Liber I.

ά. Εἰ δεῖ Φιλοσοφεῖν παρὰ πότον. 3.

β'. Πότερον αὐτὸν δεῖ κατακλίνειν τὰς ἐσιωμένας τὸν ὑποδεχόμενον, ἢ ἐπ' αὐτοῖς ἐκείνοις ποιεῖσθαι. 12.

γ. Διὰ τί τῶν τόπων ὁ καλέμενος ὑπατικὸς ἔσχε τιμήν. 23.

δ'. Ποῖόν τινα δεῖ τὸν συμποσίαρχον εἶναι. 26.

έ. Πῶς εἴρηται, Μουσικὴν δ' ἄρα ἔρως διδάσκει. 33.

ς'. Περὶ τῆς Ἀλεξάνδρε πολυποσίας. 37.

ζ'. Ὅτι μᾶλλον ἀκράτῳ χαίρουσιν οἱ γέροντες. pag. 41.

η. Διὰ τί τὰ γράμματα πόρρωθεν οἱ πρεσβύτεροι μᾶλλον ἀναγινώσκουσι. 42.

θ. Διὰ τί τῷ ποτίμῳ βέλτιον ὕδατι ἢ τῷ θαλαττίῳ πλύνεται τὰ ἱμάτια. 46.

ι. Διὰ τί τῆς Αἰαντίδος Φυλῆς Ἀθήνησιν ἐδέποτε τὸν Χορὸν ἔκριναν ὕσατον. 50.

LI. ΣΥΜΠΟΣΙΑΚΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΒΙΒΛΙΟΝ Β. 54.

Convivalium Diſputationum Liber II.

α'. Τίνα ἐστὶν, ἃ Ξενοφῶν παρὰ πότον ἥδιον ἐρωτᾶσθαί φησι καὶ σκώπτεσθαι, ἢ μή. 55.

β'. Διὰ τί βρωτικώτεροι γίνονται περὶ τὸ μετόπωρον. 73.

γ'. Πότερον ὄρνις πρότερον ἢ τὸ ὠὸν ἐγένετο. 75.

δ'. Εἰ πρεσβύτατον ἡ πάλη τῶν ἀγωνισμάτων. 83.

ε. Διὰ τί τῶν ἀθλημάτων Ὅμηρος πρῶτον ἀεὶ τάττει τὴν πυγμὴν, δεύτερον δὲ τὴν πάλην, τελευταῖον δὲ τὸν δρόμον. 85.

ς. Διὰ τί πευκὴ καὶ πίτυς καὶ τὰ ὅμοια τούτοις ἐκ ἐνοφθαλμιάζει. 89.

ζ.

ζ'. Περὶ τῆς ἐχενηΐδος. pag. 92.

ή. Διὰ τί τὰς λυκοσπάδας ἵππας θυμοειδεῖς εἶναι λέγεται. 94.

θ'. Διὰ τί τὰ λυκόβρωτα τῶν προβάτων τὸ κρέας μὲν γλυκύτερον, τὸ δὲ ἔριον φθειροποιὸν ἔχει. 95.

ι. Πότερον οἱ παλαιοὶ βέλτιον ἐποίευν πρὸς μερίδας, ἢ οἱ νῦν ἐκ κοινῆ δειπνοῦντες. 97.

LII. ΣΥΜΠΟΣΙΑΚΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΒΙΒΛΙΟΝ Γ. 104.

Convivalium Disputationum Liber III.

α. Εἰ χρηστέον ἀνθινοῖς στεφάνοις παρὰ πότον. 106.

β'. Περὶ τῆ κιττῆ, πότερον τῇ φύσει θερμὸς ἢ ψυχρός ἐστιν. 115.

γ'. Διὰ τί αἱ γυναῖκες ἧκιστα μεθύσκονται, τάχιστα δὲ οἱ γέροντες. 121.

δ. Πότερον ψυχρότεραι τῇ κράσει τῶν ἀνδρῶν, ἢ θερμότεραί εἰσιν αἱ γυναῖκες. 123.

ε. Εἰ ψυχρότερος τῇ δυνάμει ὁ οἶνος. 127.

ς'. Περὶ καιρῆ συνουσίας. 131.

ζ'. Διὰ τί τὸ γλεῦκος ἧκιστα μεθύσκει. 141.

η. Διὰ τί τῶν ἀκροθωράκων λεγομένων οἱ σφόδρα μεθύοντες ἧττον παρακινητικοί εἰσιν. pag. 142.

θ'. Περὶ τὸ πέντε πίνειν, ἢ τρία, ἢ μὴ τέσσαρα. 146.

ι. Διὰ τί τὰ κρέα σήπεται μᾶλλον ὑπὸ τὴν σελήνην ἢ τὸν ἥλιον. 148.

LIII. ΣΥΜΠΟΣΙΑΚΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΒΙΒΛΙΟΝ Δ. 156.

Convivalium Disputationum Liber IV.

α. Εἰ ἡ ποικίλη τροφὴ τῆς ἁπλῆς εὐπεπτοτέρα. 158.

β. Διὰ τί δοκεῖ τὰ ὄζνα τῇ βροντῇ γίνεσθαι ἐν ᾧ καὶ, Διὰ τί τὰς καθεύδοντας οἴονται μὴ κεραυνοῦσθαι. 170.

γ'. Διὰ τί πλείσας ἐν γάμοις ἐπὶ δεῖπνον καλοῦσιν. 178.

δ'. Εἰ ἡ θάλασσα τῆς γῆς εὐσηπτοτέρα. 181.

ε. Πότερον οἱ Ἰουδαῖοι σεβόμενοι τὴν ὗν, ἢ δυσχεραίνοντες ἀπέχονται τῶν κρεῶν. 189.

ς. Τίς ὁ παρὰ Ἰουδαίοις θεός. 195.

*ζ'. Διὰ τί τὰς ὁμωνύμους τοῖς πλάνησιν ἡμέρας ἐ κατὰ τὴν ἐκείνων τάξιν ἀλλ' ἐνηλλαγμένως ἀριθμεῖσιν· ἐν ᾧ καὶ, Περὶ ἡλίκ τάξεως.

*η. Διὰ τί τῶν δακτύλων μάλιστα τῷ παραμέσῳ σφραγῖδας φορεῖσιν.

*θ'. Εἰ δεῖ θεῶν εἰκόνας ἐν ταῖς σφραγῖσιν, ἢ σοφῶν ἀνδρῶν, φορεῖν.

*ι. Διὰ τί τὸ μέσον τῆς θρίδακος αἱ γυναῖκες ἐ τρώγεσιν.

LIV. ΣΥΜΠΟΣΙΑΚΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΒΙΒΛΙΟΝ Ε. 199.

Convivalium Disputationum Liber V.

ε. Διὰ τί τῶν μιμεμένων τὰς ὀργιζομένας καὶ λυπεμένας ἡδέως ἀκέομεν, αὐτῶν δὲ τῶν ἐν τοῖς πάθεσιν ὄντων ἀηδῶς. 201.

β'. Ὅτι παλαιὸν ἦν ἀγώνισμα τὸ τῆς ποιητικῆς. 204.

(Partes * notatae perierunt.)

γ'. Τίς αἰτία δι' ἣν ἡ πίτυς ἱερὰ Ποσειδῶνος ἐνομίσθη καὶ Διονύσου· καὶ ὅτι τὸ πρῶτον ἐστεφάνουν τῇ πίτυϊ τοὺς Ἴσθμια νικῶντας, ἔπειτα σελίνῳ, νυνὶ δὲ πάλιν τῇ πίτυϊ. p. 208.

δ'. Περὶ τοῦ „Ζωροτερον δὲ κέραιρε." 214.

ε'. Περὶ τῶν πολλὰς ἐπὶ δεῖπνον καλούντων. 217.

ς'. Τίς ἡ αἰτία τῆς ἐν ἀρχῇ ξενοχωρίας τῶν δειπνούντων, εἶτα ὕστερον εὐρυχωρίας. 221.

ζ'. Περὶ τῶν καταβασκαίνειν λεγομένων. 223.

η'. Διὰ τί τὴν μηλέαν ἀγλαόκαρπον ὁ ποιητὴς εἶπεν, Ἐμπεδοκλῆς δὲ ὑπέρφλοια τὰ μῆλα. 232.

θ'. Τίς ἡ αἰτία δι' ἣν ἡ συκέα, δριμύτατον ἔσα δένδρον, γλυκύτατον παρέχει τὸν καρπόν. 235.

ι'. Τίνες οἱ περὶ ἄλα καὶ κύμινον· ἐν ᾧ καὶ, Διὰ τί τὸν ἄλα θεῖον ὁ ποιητὴς εἶπεν. 237.

LV. ΣΥΜΠΟΣΙΑΚΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ϛ. pag. 241.

Convivalium Disputationum Liber VI.

ά. Τίς ἡ αἰτία δι' ἣν οἱ νηφεύοντες δυψῶσι μᾶλλον ἢ πεινῶσιν. 243.

β'. Πότερον ἔνδεια ποιεῖ τὸ πεινῆν καὶ διψῆν ἢ πόρων μεταχηματισμὸς. 245.

γ'. Διὰ τί πεινῶντες μὲν, ἐὰν πίωσι, παύονται· διψῶντες δ', ἂν φάγωσιν, ἐπιτείνονται. 251.

δ'. Διὰ τίνα αἰτίαν τὸ φρεατίδιον ὕδωρ ἀρυθὲν, ἐὰν ἐν αὐτῷ τῷ τῆ φρέατος ἀέρι νυκτερεύσῃ, ψυχρότερον γίνεται. 255.

έ. Διὰ τίνα αἰτίαν οἱ χάλικες καὶ αἱ μολιβδίδες ἐμβαλλόμεναι, ψυχρότερον τὸ ὕδωρ ποιοῦσιν. 257.

ϛ. Διὰ τίνα αἰτίαν ἀχύροις καὶ ἱματίοις τὴν χιόνα διαφυλάττεσιν. 259.

ζ'. Εἰ δεῖ τὸν οἶνον ἐνδιηθεῖν. 262.

ή. Τίς αἰτία βελίμε. 267.

ϑ. Διὰ τί ὁ ποιητὴς ἐπὶ μὲν τῶν ἄλλων ὑγρῶν τοῖς ἰδίοις ἐπιθέτοις χρῆται, μόνον δὲ τὸ ἔλαιον ὑγρὸν καλεῖ. pag. 274.

ι. Τίς αἰτία δι' ἣν ψαθυρὰ γίνεται ταχὺ τὰ ἐκ συκῆς κρεμαννύμενα τῶν ἰερείων. 278.

LVI. ΣΥΜΠΟΣΙΑΚΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΒΙΒΛΙΟΝ Ζ. 281.

Convivalium Disputationum Liber VII.

α. Πρὸς τὰς ἐγκαλοῦντας Πλάτωνι τὸ ποτὸν εἰπόντι διὰ τοῦ πνεύμονος διεξιέναι. 282.

β. Τίς ὁ παρὰ Πλάτωνι κεραυβόλος, καὶ διὰ τί τῶν σπερμάτων ἀτεράμονα γίνεται τὰ προσπίπτοντα τοῖς κέρασι τῶν βοῶν. 291.

γ. Διὰ τί τοῦ μὲν οἴνου τὸ μέσον, τοῦ δὲ ἐλαίου τὸ ἐπάνω, τοῦ δὲ μέλιτος τὸ κατώτατον, γίνεται βέλτιον. 295.

δ. Διὰ τί τοῖς πάλαι Ῥωμαίοις ἔθος ἦν μὴ τράπεζαν αἰρομένην περιορᾶν κενὴν, μηδὲ λύχνον σβεννύμενον. 298.

ε. Ὅτι δεῖ μάλιστα τὰς διὰ τῆς κακομαχίας ἡδονὰς φυλάττεσθαι, καὶ πῶς φυλακτέον. 303.

ε. Περὶ τῶν λεγομένων σκιῶν, καὶ εἰ δεῖ βαδίζειν καλέμενον πρὸς ἑτέρους ὑφ' ἑτέρων ἐπὶ δεῖπνον, καὶ πότε, καὶ παρὰ τίνας. 311.

ς'. Εἰ δεῖ παρὰ πότον αὐλητρίσι χρῆσθαι. 320.

ή. Τίσι μάλιστα χρηστέον ἀκροάμασι παρὰ δεῖπνον. 322.

θ'. Ὅτι βελεύεσθαι παρὰ πότον οὐχ ἧττον ἦν Ἑλληνικὸν ἢ Περσικόν. 331.

ι. Εἰ καλῶς ἐποίουν βελευόμενοι παρὰ πότον. 333.

LVII. ΣΥΜΠΟΣΙΑΚΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΒΙΒΛΙΟΝ Η. 339.
Convivalium Disputationum Liber VIII.

ά. Περὶ ἡμερῶν ἐν αἷς γεγόνασί τινες τῶν ἐπιφανῶν· ἐν ᾧ καὶ, Περὶ τῆς λεγομένης ἐκ θεῶν γενέσεως. 340.

β'. Πῶς Πλάτων ἔλεγε, Τὸν θεὸν ἀεὶ γεωμετρεῖν. 344.

γ'. Διὰ τί τῆς ἡμέρας ἡχωδεστέρα ἡ νύξ. 350.

δ'. Διὰ τί τῶν ἱερῶν ἀγώνων ἄλλος ἄλλου ἔχει στέφανον, τὸν δὲ Φοίνικα πάντες. ἐν ᾧ καὶ, Διὰ τί τὰς μεγάλας Φοινικοβαλάνους νικολάους καλοῦσιν. 358.

ε. Δια τί πρὸ ἡμέρας ἐκ τοῦ Νείλου οἱ πλέοντες ὑδρεύονται. 364.

ς'.

ς'. Περὶ τῶν ὀψὲ παραγινομένων ἐπὶ τὸ δεῖπνον· ἐν ᾧ καὶ, Πόθεν ἀκράτισμα, καὶ ἄριστον, καὶ δεῖπνον, ὠνομάσθη. pag. 366.

ζ'. Περὶ συμβόλων Πυθαγορικῶν, ἐν οἷς παρεκελεύοντο χελιδόνα οἰκία μὴ δέχεσθαι, καὶ τὰ σώματα συνταράττειν εὐθὺς ἀναστάντας. 370.

η. Διὰ τί μάλιστα οἱ Πυθαγορικοὶ ἐμψύχων τὰς ἰχθῦς παρῃτοῦντο. 373.

θ'. Εἰ δυνατόν ἐστι συσῆναι καινὰ νοσήματα, καὶ δι' ἃς αἰτίας. 380.

ι. Διὰ τί τοῖς φθινοπωρινοῖς ἐνυπνίοις ἧκιστα πιστεύομεν. 390.

LVIII. ΣΥΜΠΟΣΙΑΚΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΒΙΒΛΙΟΝ Θ. 396.

Convivalium Disputationum Liber IX.

ά. Περὶ σίτων εὐκαίρως ἀναπεφωνημένων, καὶ ἀκαίρως, 396.

β'. Τίς αἰτία δι' ἣν τὸ ἄλφα προτάττεται τῶν στοιχείων. 400.

γ'. Κατὰ ποίαν ἀναλογίαν ὁ τῶν φωνηέντων καὶ ἡμιφώνων ἀριθμὸς συντέτακται. 403.

δ'. Ποτέραν χεῖρα τῆς Ἀφροδίτης ἔτρωσεν ὁ Διομήδης. pag. 405.

ε. Διὰ τί Πλάτων εἰκοστὴν ἔφη τὴν Αἴαντος ψυχὴν ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐλθεῖν. 406.

ς. Τί αἰνίττεται ὁ περὶ τῆς ἥττης τῆ Ποσειδῶνος μῦθος· ἐν ᾧ καὶ, Διὰ τί τὴν δευτέραν Ἀθηναῖοι τῆ Βιηδρομιῶνος ἐξαίρεσιν. 410.

* ζ'. Τίς αἰτία τῆς εἰς τριάδα διαιρέσεως τῶν μελῶν.

* η. Τίνι διαφέρει τὰ ἐμμελῆ διαστήματα τῶν συμφώνων.

* θ'. Τίς αἰτία συμφωνήσεως. ἐν ᾧ καὶ, Διὰ τί τῶν συμφώνων ὁμῆ ἡρμοσμένων, τῆ βαρυτέρᾳ γίνεται τὸ μέλος.

* ι. Διὰ τί τῶν ἐκλειπτικῶν περιόδων ἡλίε καὶ σελήνης ἰσαρίθμων ὄντων, ἡ σελήνη φαίνεται πλεονάκις ἐκλείπουσα τῆ ἡλίε.

* ια. Περὶ τῆ μὴ τὰς αὐτὰς διαμένειν ἡμᾶς, ἀεὶ τῆς ἰσίας ῥεούσης.

* ιβ'. Πότερόν ἐσι πιθανώτερον τὸ ἀρτίας εἶναι τὰς σύμπαντας ἀσέρας ἢ περιττάς.

ιγ'. Περὶ τῦ ἐν τῇ τρίτῃ ῥαψῳδίᾳ τῆς Ιλιάδος ἀντινομικῦ ζητήματος. pag. 412.

ιδ'. Περὶ τῦ ἀριθμῦ τῶν Μεσῶν, ὅσα λέγεται μὴ κοινῶς. 417.

ιε. Ὅτι τρία μέρη τῆς ὀρχήσεως, Φορὰ, καὶ σχῆμα, καὶ δεῖξις· καὶ τί ἕκαστον αὐτῶν, καὶ τίνα κοινὰ ποιητικῆς καὶ ὀρχηστικῆς. 428.

LECTO-

LECTORI CVLTORIQVE *PLVTARCHI*

S. P. D.

JOANNES GEORGIVS HVTTEN.

Quintum jam nunc *Operum Plutarchi Moralium & Philoſophicorum* Volumen, univerſos *Diſputationum Convivalium* libros ſimul complectens, Tuis, Benevole Lector! trado manibus, Tuaeque commendo indulgentiae & benignitati. Tardius quidem, quam publice promiſeram, illud mihi abſolvere licuit: at loci muneriſque mutatione, quae mihi in eo curando verſanti obtigit, & ad interrumpendum laborum meorum ordinem neceſſario valuit, me ſatis iri excuſatum ſpero.

De peculiaribus ſubſidiis ad hoc Volumen pertinentibus plane nihil eſſet, quod monere poſſem, niſi ſu-

ſingulari iſta, quam olim *) praedicare debui, beati Strobelii humanitate & benevolentia adjutus, paucas pagellas accepiſſem, quibus *Wittebergae* prima Libri primi quaeſtio una cum prooemio edita fuit. Neque anni adeſt nota; neque ejus nomen inſcriptum apparet, qui editionem curavit. At vix dubio locus eſſe videtur, quin *Melanchthoni*, textum, quem publice tractaret, emittenti, ſit adſcribenda. Quid inde lucri potuerim facere, ex ipſis notulis ſatis patebit.

Vale, Benevole Lector! Fave Plutarcho noſtro! Fave mihi! Dabam Denkendorfii Idib. Decemb. MDCCXCVIII.

*) v. Praefat. Vol. VII. opp. Plut. pag. X.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ
ΣΥΜΠΟΣΙΑΚΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ
ΒΙΒΛΙΑ Γ'.
ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

PROOEMIUM.

Τὸ μισέω μνάμονα συμπόταν, ὦ Σόσσιε Σενεκίων, ἔνιοι πρὸς τὲς ἐπισάθμες [1] εἰρῆθαι λέγεσι, Φορτικὲς ἐπιεικῶς καὶ ἀναγώγες ἐν τῷ πίνειν ὄντας· οἱ γὰρ ἐν Σικελίᾳ Δωριεῖς (ὡς ἔοικε) τὸν ἐπίσαθμον μνάμονα προσηγόρευον. ἔνιοι δὲ [2] τὴν παροιμίαν οἴονται τοῖς παρὰ πότον λεγομένοις καὶ πραττομένοις ἀμνησίαν ἐπάγειν· διὸ τήν τε λήθην οἱ πάτριοι λόγοι καὶ τὸν νάρθηκα τῷ θεῷ συγκαθιερῶσιν, ὡς ἢ μηδενὸς δέον μνημονεύειν τῶν ἐν οἴνῳ πλημμεληθέντων, ἢ παντελῶς ἐλαφρᾶς καὶ παιδικῆς νεθεσίας δεομένων. ἐπεὶ δὲ καὶ σοὶ δοκεῖ τῶν μὲν ἀτόπων ἡ λήθη τῷ ὄντι σοφὴ κατ' Εὐριπίδην εἶναι· τὸ δὲ ὅλως ἀμνημονεῖν [3] τῶν ἐν οἴνῳ, μὴ μόνον τῷ φιλοποιῷ λεγομένῳ [4] μάχεσθαι τῆς τρα-

1 Modimperatores, reges ſ. magiſtros convivii apud Romanos.

2 Frft. & R. καὶ. Reſtitui δὲ ex edd. prioribus.

3 Sic rectius legi, notavit H. Steph. reſtituique ex Ald. Baſ. Witt. cum W. conſentientibus Xyl. E. H. Vat. Flor. pro vulg. ἀμνημονεύειν, quod e Steph. in rell. transiit.

4 Turn. Bong. λεγομένων.

τραπέζης, ἀλλὰ καὶ τῶν φιλοσόφων τὰς ἐλλογιμωτάτας ἀντιμαρτυρῆντας ἔχειν, Πλάτωνα, καὶ Ξενοφῶντα, καὶ Ἀριστέλην, καὶ Σπεύσιππον, Ἐπίκερόν τε καὶ Πρύταιν [1], καὶ Ἱερώνυμον, καὶ Δίωνα τὸν ἐξ Ἀκαδημίας [2], ὡς ἄξιόν τινος [3] σπουδῆς πεποιημένας ἔργον, ἀναγράψαθαι λόγας παρὰ πότον γενομένας· ᾠήθης τε [4] δεῖν ἡμᾶς τῶν σποράδην πολλάκις ἔν τε Ῥώμῃ [5] μεθ' ὑμῶν, καὶ παρ' ἡμῖν ἐν τῇ Ἑλλάδι, παρέσης ἅμα τραπέζης καὶ κύλικος, φιλολογηθέντων συναγαγεῖν τὰ ἐπιτήδεια· πρὸς τοῦτο γενόμενος, τρία μὲν ἤδη [6] σοὶ πέπομφα τῶν βιβλίων, ἑκάστῳ δέκα προβλήματα περιέχοντος· πέμψω δὲ καὶ τὰ λοιπὰ ταχέως, ἂν ταῦτα δόξῃ μὴ παντελῶς ἄμουσα μηδ' ἀπροσδιώνυσα εἶναι.

QUAE-

1 Inter philoſophos, qui ſcripſerint in conviviis diſputata, Xyl. haud novit Prytanim. R. eum notat fuiſſe Peripateticum, de quo Fabr. B. Gr. T. II. p. 303. haud quidem memorato Sympoſio, quod Plutarchus eum ait edidiſſe.

2 Fuit hic Dion Alexandrinus, de quo Fabric. B. Gr. T. III. p. 328. cum aliis ejusdem nominis non confundendus.

3 Witteb. ἄξιόν τινα; manu correctum legitur ἄξιόν τι.

4 Ald. Baſ. ᾠήθησάν τε. Witteb. ᾠήθην ἄρα.

5 Ald. Baſ. pro ἔν τε Ῥώμῃ exhibent ἐν ἑτέρῳ μὴ. Hanc lectionem aperte mendoſam, & in Xyl. item in ſcriptis E. H. Venet. Flor. Vat. Palat. obviam, Steph. Amiot. Mez. R. ita correxerunt, uti nunc extat. W. idem recepit. In Steph. ed. & sell. eſt ἐν τῇ Ῥώμῃ, ut habet item Anon. In Witteb. legitur ἑκατέρωθι. Secutus ſum deinde H. Steph. & R. ſententiam, dando μεθ' ὑμῶν pro vulg. μεθ' ἡμῶν.

6 Ald. Witteb. εἴδη, id quod in hujus verſione interlineari exprimitur *ſpecimina*. Paulo ante pro τοῦτο Witt. τούτῳ.

QUAESTIO I.

An philosophandum sit inter pocula [1]?

Πρῶτον δὲ πάντων τέταχθαι τὸ περὶ τῦ Φιλοσοφεῖν παρὰ πότον. μέμνησαι [2] γὰρ, ὅτι, ζητήσεως Ἀθήνησι μετὰ δεῖπνον γενομένης, εἰ χρηστέον ἐν οἴνῳ Φιλοσόφοις λόγοις, καὶ τί μέτρον ἐστὶ χρωμένοις, Ἀρίστων [3] παρών· Εἰσὶ γὰρ (ἔφησε) πρὸς τῶν θεῶν οἱ Φιλοσόφοις χώραν [4] ἐπ' οἴνῳ μὴ διδόντες; ἐγὼ δ' εἶπον· Ἀλλ' ἐ γάρ [5] εἰσιν, ὦ ἑταῖρε [6], οἱ καὶ πάνυ γε σεμνῶς κατειρωνευόμενοι λέγεσι, μὴ δεῖν, ὥσπερ οἰκοδέσποιναν, ἐν οἴνῳ Φθέγγεσθαι Φιλοσοφίαν; καὶ τὰς Πέρσας [7] ὀρθῶς Φασι μὴ ταῖς γαμεταῖς, ἀλλὰ ταῖς παλλακίσι, συμμεθύσκεσθαι καὶ συνορχεῖσθαι· ταυτὸ δὴ καὶ ἡμᾶς ἀξιῶσι ποιεῖν, εἰς τὰ συμπόσια τὴν μουσικὴν καὶ τὴν ὑποκριτικὴν ἐπεισάγοντας [8], Φιλοσοφίαν δὲ μὴ κινοῦντας, ὡς ἔτε συμπαίζειν ἐκείνην [9] ἐπιτήδειον ἔσαν, ἔτε ἡμᾶς τηνικαῦτα σπουδαιικῶς ἔχοντας· ἐδὲ γὰρ Ἰσοκράτην τὸν σοφιστὴν ὑπομεῖναι δεομένων εἰπεῖν τι παρ'

1 Personae Colloquii sunt Sossius Senecio, Aristo, Plutarchus, Crato, alii.

2 Ita H. Steph. & R. reponendum censuerunt, & est in Bas. dedique cum W. adsentientibus H. Xyl. Amiot.

3 Jonsius in Script. H. Ph. p. 239. citat *Aristionem*, non *Aristonem* in personis a Plutarcho in sermon. conv. productis. R.

4 Ald. Bas. Witt. χῶρον.

5 Xyl. legendum monuit ἀλλὰ γὰρ, idque melius quadrare, quam si ἀλλ' ἐ γὰρ εἶεν legas interrogative.

6 Turn. V. Bong. ὦ ἑταῖροι. H. Steph. ἑταῖρε retinendum monuit, eique addendum οἱ, quod in edd. prioribus abfuit.

7 E Macrobio, H. Steph. docente, pro Πέρσας reponendus esset accusativus Πάρθας.

8 Ald. Bas. ἐπεισάγοντες.

9 R. maluit ἐκείνη, scil. *musicae* aut *histrionicae*, vel etiam ἐκείνας, ut ad ambas illas artes referatur oratio.

οἶνον [1], ἀλλ' ἢ τοσοῦτον· Ἐν οἷς μὲν ἐγὼ δεινὸς, ἐχ ὁ νῦν καιρός· ἐν οἷς δ' ὁ νῦν καιρὸς, ἐκ ἐγὼ δεινός.

II. Καὶ ὁ Κράτων ἀνακραγών· Εὖ γε (εἶπε) νὴ τὸν Διόνυσον, ἐξώμνυτο τὸν λόγον, εἰ τοιαύτας ἔμελλε περαίνειν περιόδους, αἷς ἔμελλε χαρίτων ἀνάσατον γενήσεσθαι [2] συμπόσιον. ἐχ ὅμοιον δ' οἶμαι ῥητορικὸν ἐξαίρειν [3] συμποσίε λόγον, καὶ Φιλόσοφον· ἀλλ' ἕτερόν ἐσι τὸ [4] Φιλοσοφίας, ἣν, τέχνην περὶ βίον ἔσαν, ἔτε τινὸς παιδιᾶς ἔτε τινὸς ἡδονῆς διαγωγὴν ἐχέσης ἀποσατεῖν εἰκὸς, ἀλλὰ πᾶσι παρεῖναι τὸ μέτρον καὶ τὸν καιρὸν ἐπιφέρσαν [5]. ἢ μηδὲ σωφροσύνην, μηδὲ δικαιοσύνην οἰώμεθα [6] δεῖν εἰς τὰς πότες δέχεσθαι, κατειρωνευόμενοι τὸ σεμνὸν αὐτῶν. εἰ μὲν ἦν, ὥσπερ οἱ τὸν Ὀρέσην ἐσιῶντες [7], ἐν θεσμοθετείῳ [8] πῆ τρώγειν καὶ πίνειν

1 Sic Xyl. H. Steph. & R. dandum cenſuerunt, & ſic Turn. V. Bong. notatur, dedique pro vulg. *πάροινον*.

2 Baſ. Witt. *γενέσθαι*.

3 Turn. V. Bong. *ἐξεγείραν*.

4 R. ſuſp. *ἕτερόν ἐσί τι τὸ τῆς Φιλ. at aliud quid eſt philoſophia*, aliter habet res philoſophiae.

5 R. ſuſp. *ἐπιτηρῆσαν*.

6 Baſ. Witt. *οἰόμεθα*. Deinde pro *πότας* Ald. Baſ. Witt. *τόπας*. Xyl. in *πότας* mutandum monuit.

7 Proverbii locum haec apud Graecos obtinuiſſe videntur, quibus convivium indicetur, in quo altum ſeryabatur ſilentium. Quo modo exceptus convivio Oreſtes fuerit, nondum ſolutus ſcelere, licet apud Athenaeum L. 10, c. 10. legas, & Suid. in *Χόες*, & Pauſan. L. 3. c. 31.

8 Vulgo *θεσμοθείῳ*. Quid hoc valeat, Xyl. fuit dubius, legens, vertensque *ἐνθέσμῳ σιωπῇ*, *legibus imperato ſilentio adhibito*, quod probat Mez. & Schottus Obſ. Hum. V. 29. — H. Steph. corrigendum monuit *θεσμοθετείῳ*, *baſilica Thesmothetarum*, magiſtratuum Athenienſium, e Novemviris illis annuis, numero ſex, qui legum ferendarum rationem habebant. Probat hanc vocem R. conſentientibus Turn. & V. camque recepi cum W. Favent eidem Schott. & Anon. & proxime accedunt E. H. Venet. Vatic. Palat. in quibus eſt *θεσμοθετίῳ*. Fuiſſe videntur in hoc loco ſubinde convivia, ſilentio quodam inſignia.

πίνειν ἐμέλλομεν, ἦν τι τῶτο τῆς ἀμαθίας ἢ ἀτυχὲς [1] παραμύθιον· εἰ δὲ πάντων μὲν ὁ Διόνυσος Λύσιός ἐσι καὶ Λυαῖος [2], μάλισα δὲ τῆς γλώτ]ης ἀφαιρεῖται τὸ χαλινὰ, καὶ πλείσην ἐλευθερίαν τῇ φωνῇ δίδωσιν, ἀβέλτερον οἶμαι καὶ ἀνόητον, ἐν λόγοις πλεονάζοντα καιρὸν [3] ἀποσερεῖν τῶν ἀρίσων λόγων, καὶ ζητεῖν μὲν ἐν ταῖς διατριβαῖς περὶ συμποτικῶν καθηκόντων, καὶ τίς ἀρετὴ συμπότε, καὶ πῶς οἴνῳ χρησέον, ἐξ αὐτῶν δὲ τῶν συμποσίων ἀναιρεῖν φιλοσοφίαν, ὡς ἔργῳ βεβαιῶν, ἃ διδάσκει λόγῳ, μὴ δυναμένην.

III. Σὲ [4] δ' εἰπόντος, ἢκ ἄξιον εἶναι Κράτωνι περὶ τάτων ἀντιλέγειν, ὅρον δέ τινα καὶ χαρακ]ῆρα τῶν παρὰ πότον φιλοσοφεμένων ζητεῖν, ἐκφεύγοντα τῶτο δὴ τὸ παιζόμενον ἢκ ἀηδῶς πρὸς τὰς ἐρίζοντας καὶ σοφισῶντας.

Νῦν δ' ἔρχεθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρηα [5]. καὶ παρακαλέντος ἡμᾶς ἐπὶ τὸν λόγον· ἔφην ἐγὼ πρῶτον, ὅτι μοι [6] δοκεῖ σκεπ]έον εἶναι τὸ τῶν παρόντων·

1 Dedi sic e Xyl. mente pro vulg. εὐτυχὲς. Non male agitur cum indoctis, quoties iis licet silentio suam inscitiam tegere. Recepi porro παραμύθιον, jubentibus H. Steph. & R. e Bas. & Witt. pro vulg. παραμύθον. Habet idem W.

2 Dedi Λυαῖος pro vulg. Λύδιος, jubente R. & sic corrigente Pierson. Verosim. p. 230. W. censuit καὶ Λύδιος aut delendum, aut legendum καὶ Λύαιος. De nomine Λύδιος cf. Vol. VII. pag. 219. not. 8.

3 Ald. Bas. Xyl. Witt. πλεονάζον τὸ ἄκαιρον. Consentiunt E. H. Venet. Flor. Inde R. susp. πλεονάζοντα ἀκαίροις (aut καιρὸν ἐν ἔχουσιν) ἀποσερεῖν. Lectio, quae nunc adest, debetur Steph. eamque, W. notante, Vatic. & Palat. videntur firmare. Post ἀποσερεῖν W. addit δὲ.

4 Restitui σὲ, R. jubente, ex Ald. Bas. Witt. Consentiunt Xyl. Amiot. Mez. H. pro vulg. Τὲ, quod Steph. ex Coll. Muret. Leonic. Schott. Anon. sumsit, ipse tamen notans, rectius esse σὲ. Alloquitur Sosium Senecionem.

5 Hom. Iliad. II, 381.

6 R. mavult ἔφην ἐγὼ, ὅτι πρῶτόν μοι &c.

ἂν μὲν γὰρ πλείονας ἔχῃ Φιλολόγους τὸ συμπόσιον; ὡς τὸ Ἀγάθωνος [1], Σωκράτεις, Φαίδρους, Παυσανίας, Ἐρυξιμάχους· καὶ τὸ Καλλίᾳ, Χαρμίδας, Ἀντιθένεις, Ἑρμογένεις, ἑτέρους τούτοις παραπλησίους, ἀφήσομεν αὐτὸς μύθῳ [2] Φιλοσοφεῖν, ἐχ ἧτ]ον ταῖς Μέσαις τὸν Διόνυσον ἢ ταῖς Νύμφαις κερανν]ύντας [3]. ἐκεῖναι μὲν γὰρ αὐτὸν τοῖς σώμασιν ἵλεω καὶ πρᾶον, αὗται δὲ ταῖς ψυχαῖς μειλίχιον ὄντως καὶ χαριδότην ἐπεισάγουσι. καὶ γὰρ ἂν ὀλίγοι τινὲς ἰδιῶται παρῶσιν, ὥσπερ ἄφωνα γράμματα φωνηέντων, ἐν μέσῳ πολλῶν τῶν πεπαιδευμένων ἐμπεριλαμβανόμενοι, φθογγῆς τινος ἐ παντελῶς ἀνάρθρε καὶ συνέσεως κοινωνήσουσιν· ἂν δὲ πλῆθος ᾖ τοιούτων ἀνθρώπων, οἳ παντὸς μὲν ὀρνέε, παντὸς δὲ νεύρε καὶ ξύλε μᾶλλον ἢ Φιλοσόφε φωνὴν ὑπομένουσι, τὸ τᾶ [4] Πεισισράτε χρήσιμον. ἐκεῖνος γὰρ ἐν διαφορᾷ τινι πρὸς τὲς υἱὲς γενόμενος, ὡς ἤθετο τὲς ἐχθρὲς χαίροντας, ἐκκλησίαν συναγαγὼν, ἔφη βέλεθαι μὲν αὐτὸς [5] πεῖσαι τὲς παῖδας, ἐπεὶ δὲ δυσκόλως ἔχεσιν, αὐτὸν ἐκείνοις πείσεθαι καὶ ἀκολεθήσειν. ἔτω δὴ καὶ Φιλόσοφος ἀνὴρ ἐν συμπόταις, μὴ δεχομένοις τὲς λόγες αὐτᾶ, μεταθέμενος ἕψεται, καὶ ἀγαπήσει τὴν ἐκείνων διατριβὴν, ἐφ' ὅσον μὴ ἐκβαίνει τὸ εὔχημον [6]. εἰδὼς, ὅτι

1 Agathonis convivium Plato, Calliae Xenophon enarravit. Cf Pauli Leopardi Emend. 19, 31. R. Pro τὸ Καλλίᾳ in Witteb. vitiose datur τὸ κάλλιον, vertiturque, *quod pulchrius est*. Nomen Ἑρμογένας Xyl. restituit pro Ἐργογώνης, quod antea legebatur.

2 W. notat, Interpp. non reddidisse μύθῳ, nec sane in hunc locum congruere.

3 Sic R. e Turn. & V. dandum censuit, dedique cum W.

4 Ald. Bas. Witt. τᾶτο pro τὸ τᾶ. Xyl. correxit. De Pisistrato, Athenarum tyranno cf. Herodot. I, 59. sqq.

5 Ald Bas. Witt. αὐτὲν.

6 H Steph. susp. scribendum ἐκβαίνᾳ τᾶ εὐχήμονος. Sic quoque Turn. & V. Tuetur R. vulgatam, cum ἐκβαίνειν τι persu-

ὅτι ῥητορεύσασι μὲν ἄνθρωποι διὰ λόγου, φιλοσοφοῦσι δὲ καὶ σιωπῶντες καὶ παίζοντες, καὶ νὴ Δία σκωπτόμενοι καὶ σκώπτοντες. ὁ γὰρ μόνον ἀδικίας ἐχάτης ἐστὶν, (ὥς φησι Πλάτων) μὴ ὄντα δίκαιον εἶναι δοκεῖν, ἀλλὰ καὶ συνέσεως ἄκρας, φιλοσοφοῦντα μὴ δοκεῖν φιλοσοφεῖν, καὶ παίζοντα διαπράττεσθαι τὰ τῶν σπεδαζόντων. ὡς γὰρ καὶ παρ' Εὐριπίδῃ μαινάδες ἄνοπλοι καὶ ἀσίδηροι τοῖς θυρσαρίοις παίσασι τὰς ἐπιτιθεμένας [1] τραυματίζουσιν, ἕτω τῶν ἀληθινῶν φιλοσόφων καὶ τὰ σκώμματα καὶ οἱ γέλωτες τὰς μὴ παντελῶς ἀτρώτας κινοῦσιν ἀμωσγέπως, καὶ συνεπισρέφουσιν.

IV. Οἶμαι δὲ [2] διηγήσεων εἶναί τι συμποτικῶν γένος, ὧν τὰς μὲν ἱστορία δίδωσι, τὰς δ' ἐκ τῶν ἀνὰ χεῖρα πραγμάτων λαβεῖν ἔστι, πολλὰ μὲν εἰς φιλοσοφίαν παραδείγματα, πολλὰ δ' εἰς εὐσέβειαν ἐχέσας ἀνδρικῶν τε πράξεων καὶ μεγαλοθύμων, ἐνίας δὲ χρηστῶν καὶ φιλανθρώπων ζῆλον ἐπαγέσας· αἷς ἤν τις ἀνυπόπτως χρώμενος διαπαιδαγωγῇ τὰς πίνοντας, ὁ τὰ ἐλάχιστα τῶν κακῶν ἀφαιρήσει τῆς μέθης. οἱ μὲν οὖν τὰ βάγλωσσα καταμιγνύντες εἰς τὸν [3] οἶνον, καὶ τοῖς ἀποβρέγμασι τῶν περισερεώνων [4] καὶ ἀδιάντων τὰ ἐδάφη ῥαίνοντες, ὡς τέτων τινὰ τοῖς ἐσιωμένοις εὐθυμίαν καὶ φιλοφροσύ-

perinde dicatur, atque ἐκβαίναν τινές. Vitium autem hic idem in ἐκβαίνα esse putat, & legendum ἐκβαίναν, cum ἐφ' ὅσον idem sit atque ὥστε, & pariter adscisat infinitivum.

1 Bas. Witt. ἐπιθεμένας. Locus Euripidis est in Bacch. v. 735. 761. Witt. postea pro καὶ οἱ γ. habet ὡς οἱ γ.

2 R. post δὲ addi vult καὶ. Ald. deinde Bas. Witt. συμποτικὸν.

3 Witt. omittit articulum τὸν.

4 Ald. Bas. &, W. notante, codd. scripti ἀπὸ ἐρίγμασι τῶν ἀρισερέων. Witt. ἀπερίγμασι τῶν περισέρεων. Prius jam Xyl. correxit in ἀποβρέγμασι. E Turn. notatur quoque ἀποβρίγμασι τῶν περισερεῶν. H. Steph. recepit lectionem ex emendatione H. Junii. Memorantur herbarum genera, magicis incantationibus & lustrationibus adhiberi solita.

νην ἐνδιδόντων, ἀπομιμήμενοι τὴν Ὁμηρικὴν Ἑλένην [1] ὑποφαρμάτ]εσαν τὸν ἄκρατον, ὃ συνορῶσιν, ὅτι κἀκεῖνος [2] ὁ μῦθος ἐκπεριελθὼν [3] ἀπ' Αἰγύπ]ε μακραν ὁδὸν εἰς λόγες ἐπιεικεῖς καὶ πρέποντας ἐτελεύτησεν. ἡ γὰρ Ἑλένη πίνεσιν αὐτοῖς διηγεῖται περὶ τῆ Ὀδυσσέως·

Ἀλλ' οἷον τόδ' [4] ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνήρ,
Αὐτόν μιν πληγῆσιν ἀεικελίῃσι δαμάσσας.

τᾶτο γὰρ ἦν (ὡς ἔοικε) τὸ νηπενθὲς Φάρμακον καὶ ἀνώδυνον, λόγος ἔχων καιρὸν ἁρμόζοντα τοῖς ὑποκειμένοις πάθεσι καὶ πράγμασιν. οἱ δὲ χαρίεντες, κἂν ἀπ' εὐθείας Φιλοσοφῶσι, τηνικαῦτα διὰ τᾶ πιθανᾶ μᾶλλον ἢ βιαιτικᾶ τῶν ἀποδείξεων ἄγεσι τὸν λόγον. ὁρᾷς γὰρ, ὅτι καὶ Πλάτων ἐν τῷ συμποσίῳ περὶ [5] τέλες διαλεγόμενος, καὶ τᾶ πρώτα ἀγαθᾶ, καὶ ὅλως θεολογῶν, ἐκ ἐντείνει τὴν ἀπόδειξιν, ἀὸ' ὑποκονίεται [6], τὴν λαβὴν (ὥσπερ εἴωθεν) εὔτονον ποιῶν καὶ ἄφυκ]ον, ἀλλ' ὑγροτέροις λήμμασι, καὶ παραδείγμασι, καὶ μυθολογίαις προσάγεται τὰς ἄνδρας.

V. Εἶναι δὲ δεῖ καὶ αὐτὰς τὰς ζητήσεις ὑγροτέρας, καὶ γνώριμα τὰ προβλήματα, καὶ τὰς πεύσεις ἐπιεικεῖς, καὶ μὴ γλίχρας· ἵνα μὴ πυίγωσι τὰς ἀνοητοτέρας, μηὸ' ἀποτρέπωσιν. ὥσπερ γὰρ τὰ σώματα [7] πινόν-

1 Hom. Odyss. 4, 220. sqq.

2 R. mavult κἀκεῖνοις, etiam illis, Helenae convivis.

3 Xyl. ἐκ ante περιελθὼν non probavit. R. tuetur ut probum, elegans atque efficax — *post longas ambages tandem eo, quo debebat, circumactus & delatus.*

4 absunt ab Ald. Bas. Witt. ἀλλ' & τόδ'. E Turn. notatur τόδ'.

5 in Witt. impressum ἐπὶ; manu correctum περὶ.

6 *pulverem adspergit.* Metaphora a luctatoribus sumta.

7 audacius forte sic recepi pro vulg. τὰ συμπόσια. At quid haec vox valeat, nescio. R. voluit τὰ σώματα τῶν πινόντων. W. praestare σώματα πιν. notat ex eodem & Mez. In ed. Witt. impressum legitur ἐν τοῖς συμποσίοις πινόντων, at manu correctum, ut vulgo extat.

νόντων δι' ὀρχήσεως καὶ χορείας νεικόμισαι σαλεύειν, ἂν δὲ ὁπλομαχεῖν ἀναςάντας ἢ δισκεύειν ἀναγκάζωμεν αὐτὰς, ἃ μόνον ἀτερπὲς, ἀλλὰ καὶ βλαβερὸν ἔσαι τὸ συμπόσιον· ἄτω τὰς ψυχὰς αἱ μὲν ἐλαφραὶ ζητήσεις ἐμμελῶς καὶ ὠφελίμως κινῆσιν, ἐριδαντέων δὲ (κατὰ Δημόκριτον) καὶ ἰμαντελικ]έων [1] λόγες ἀφετέον, οἳ αὐτές τε κατατείνεσιν ἐν πράγμασι γλίχροις καὶ δυσθεωρήτοις, τές τε παρατυγχάνοντας ἀνιῶσι. δεῖ γὰρ, ὡς τὸν οἶνον, κοινὸν εἶναι καὶ τὸν λόγον, ἓ πάντες μεθέξεσιν. οἱ δὲ τοιαῦτα προβλήματα καθιέντες, ἐδὲν ἂν τῆς Αἰσωπείε γεράνε καὶ ἀλώπεκος ἐπιεικέςεροι πρὸς κοινωνίαν φανεῖεν· ἦν ἡ μὲν ἔτνος τι λιπαρὸν κατὰ λίθε πλατείας καταχεαμένη [2], ἐδέξατο τὴν γέρανον, ἀλλὰ γέλωτα πάρεχεσαν, ἠνία· ἐξέφευγε γὰρ ὑγρότητι τὸ ἔτνος τὴν λεπ]ότητα τῦ σώματος αὐτῆς. ἐν μέρει [3] τοίνυν ἡ γέρανος αὐτῇ καταγγείλασα δεῖπνον, ἐν λαγυνίδι πρᾴθηκε λεπ]ὸν ἐχέσῃ καὶ μακρὸν τράχηλον, ὥσ' αὐτὴν μὲν καθιέναι τὸ σῶμα ῥᾳδίως καὶ ἀπολαύειν, τὴν δ' ἀλώπεκα μὴ δυναμένην, κομίζεθαι συμβολὰς πρεπέσας. ἄτω τοίνυν, ὅταν οἱ Φιλόσοφοι παρὰ πότον εἰς λεπ]ὰ

1 Ald. Baſ. Witt. ἐριδανταίων & ἰμαντελικ]αίων. Salmaſ. ſcribendum monuit ἐριδαντύων & ἰμαντελικ]ύων.

2 Vulgo καταχεαμένην. H. Steph. nominativum dandum monuit. Eundem V. exhibet ſic καὶ χεαμένη, vitioſe pro καταχ. Impreſſum quoque dat Witt. Reſtitui cum W. accedente Anon. Vulgo deinde ſtatim legebatur ἀλλὰ γέλωτα πάρχεσαν, ἠνία. Hoc ipſum ἠνία abeſt a Baſ. & Ald. Hinc Xyl. notavit, locum eſſe vitiatum. H. Steph. quid pro ἀλλὰ reponendum, ſe non aſſequi conjectura fatetur. R. ſuſp. καταχεαμένη καὶ πανῶσαν ἀποπέμψασα τὴν γέρανον, ἅμα τε γέλωτα παρασχέσαν, & jejunam remiſit & deriſam. V. habet ἠνία, & pro γέλωτα ſuſp. γελοῖα, addens, aliquid hic deſiderari. W. ſuſp. καταχεαμένη ἠνία ἅμα γέλωτα παρέχεσαν. Ed. Witt. poſt καταχεαμένη habet ἐδέξατο τὴν γέρανον γέλωτα πάρχεσαν· ἐξέφ. γὰρ. Inde reponenda cenſui, quae nunc leguntur ἐδέξ. τ. γέρ. in reliquis nihil mutare auſus.

3 Witt. ἐν μικρῷ pro ἐν μέρει.

καὶ διαλεκτικὰ προβλήματα καταδύντες ἐνοχλῶσι τοῖς πολλοῖς ἔπεσθαι μὴ δυναμένοις· ἐκεῖνοι δὲ πάλιν ἐπ' ᾠδάς [1] τινας καὶ διηγήματα Φλυαρώδη καὶ λόγους βαναύσους καὶ ἀγοραίους ἐμβάλωσιν ἑαυτὰς, οἴχεται τῆς συμποτικῆς κοινωνίας τὸ τέλος, καὶ καθύβρισαι ὁ Διόνυσος. ὥσπερ ἓν Φρυνίχῳ καὶ Αἰσχύλῳ τὴν τραγῳδίαν εἰς μύθους καὶ πάθη [2] προαγόντων, ἐλέχθη· Τί ταῦτα πρὸς τὸν Διόνυσον; ἔτως ἔμοιγε πολλάκις εἰπεῖν παρέστη πρὸς τὰς ἕλκοντας εἰς τὰ συμπόσια τὸν κυριεύοντα [3]. Ὦ ἄνθρωπε, τί ταῦτα πρὸς τὸν Διόνυσον; ᾄδειν [4] γὰρ ἴσως τὰ καλέμενα σκολιὰ [5], κρατῆρος ἐν μέσῳ προκειμένου, καὶ στεφάνων διανεμομένων, ἆς ὁ θεὸς ἐλευθερῶν ἡμᾶς ἐπιτίθησιν, ὰ καλὸν [6] δὲ συμποτικόν. ἐπεί τοι

1 Vulgo una voce ἐπῳδὰς, & poſtea ἑαυτοῖς. R. voluit ſimplex ᾠδὰς, aut ſi pro ἑαυτοῖς reponatur ἑαυτὰς, dandum cenſuit εἰς ᾠδάς τινας, *conjiciunt ſe in cantica.* Dedi ἐπ' ᾠδὰς & ἑαυτὰς e Turn. & V. cum W. accedente Anon.

2 R. docente, ſignificat Plutarchus, ante Aeſchyli & Phrynychi tempora in ſcenam non fuiſſe productas alias fabulas, quam ſatyricas, h. e. Baechum ejusque ludicros & ridiculariosſatellites, Silenos & Satyros: at illos coepiſſe deos & heroas & hiſtoriam omnem fabuloſam caſusque lugubres in ſcenam producere. Haud probat idem Xyl. verſionem: *cum Phrynichi & Aeſchyli tragoediae in res ludicras & fabuloſas detorquerentur.* Ed. Witt. ita habet: ὥσπερ ἓν οἱ τὴν Φρυνίχῳ καὶ Αἰσχύλῳ τραγῳδίαν — προάγοντες ἠλέγχθησαν, ὅτι ταῦτα ἀδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον. Turn. Bong. ὥσπερ ἀ.

3 Xyl. legi voluit κυριεύοντα. R. tuetur vulgatam. Ita dici ſolebat genus argumentationis ſophiſticae.

4 Sic R. legi voluit cum Salmaſ. Turn. & V. dedique cum W. adſentientibus H. Anon. pro vulg. ᾄδα. Vulgo poſt hanc vocem fuit μὲν, quod delendum cenſuit R. niſi quaedam in fine hujus problematis deſint. Delevi. Pro ἴσως W. mavult ἴδος: quo aſſumto, particulae μὲν & δὲ omnino valent.

5 H. Steph. ex auctoritate quorundam grammaticorum ſcribi juſſit σκόλια.

6 Vulgo ἃ καλὸν δὲ. R. hoc δὲ delendum monuit — *cantare ſcolia, decorum quidem non eſt, neque convivia decet.* Delevi cum Witteb.

τοι καὶ τὰ σκολιά Φασιν ἐ γένος ᾀσμάτων εἶναι πεποιημένων ἀσαφῶς, ἀλλ' ὅτι πρῶτον μὲν ἦδον ᾠδὴν τῇ θεῷ κοινῶς ἅπαντες μιᾷ Φωνῇ παιανίζοντες, δεύτερον [1] δ' ἐΦεξῆς ἑκάστῳ [2] μυρσίνης παραδιδομένης, ἣν αἴσακον [3] οἶμαι, διὰ τὸ ᾄδειν τὸν δεξάμενον, ἑκάλεν· ἐπὶ δὲ τέτῳ [4] λύρας περιΦερομένης, ὁ μὲν πεπαιδευμένος ἐλάμβανε, καὶ ἦδεν [5] ἁρμοζόμενος, τῶν δ' ἀμέσων ἐ προσιεμένων, σκολιὸν ὠνομάθη τὸ μὴ κοινὸν αὐτῇ μηδὲ ῥᾴδιον. ἄλλοι δέ Φασι, τὴν μυρσίνην ἐ καθεξῆς βαδίζειν, ἀλλὰ καθ' ἕκασον ἐπὶ κλίνην [6] διαΦέρεθαι. τὸν γὰρ πρῶτον ᾄσαντα τῷ πρώτῳ τῆς δευτέρας κλίνης ἀποσέλλειν· ἐκεῖνον δὲ τῷ πρώτῳ τῆς τρίτης, εἶτα τὸν δεύτερον ὁμοίως τῷ δευτέρῳ. καὶ τὸ ποικίλον καὶ πολυκαμπὲς (ὡς ἔοικε) τῆς περιόδε, σκολιὸν ὠνομάθη.

QUAE-

1 Vulgo *δευτέραν*. Hinc H. Steph. vel *δεύτερον δὲ*, ut *πρῶτον μὲν*, vel *πρώτην μὲν*, ut *δευτέραν δὲ*, legi voluit. V. habet *δεύτερος*. Turn. *δεύτερον*, quod dedi.

2 R. mavult aut *ἕκαστος* aut *ἕκαστοι*.

3 Ald. Baſ. ut libri ſcripti *ἄσαρκον*. R. defendit, notans idem eſſe videri, atque *ἄσαρχον*, quaſi *τὸ ἆσαι ἄρχεσαν*, quia qui eam accipit, *canere incipit*, & κ locum literae χ, ut ſaepe alias, obtinere. Xyl. legit *ἄσαρον*. Eodem notante, Junius habet *ἄδαρκον*. H. Steph. maluit *ἄσακον* aut *αἴσακον*. Dedit prius, quod in vet. cod. annotatum invenit. Poſterius voluit Salmaſ. & exhibent Turn. & V. dedique. Idem probaſſe videtur W. cum eosdem fontes ſuae lectionis, Turn. & V., cum Anon. notet. At vitioſe impreſſum eſt in textu & nota *αἴσακον*.

4 Ald. Baſ. Witt. *τᾶτο*.

5 Ald. Baſ. *οἶδεν*. Xyl. legendum monuit *ἦσδεν*.

6 Ald. Witt. *ἐπὶ κλίνης ἐπὶ κλίνην*; Baſ. *ἐπ κλίνης ἐπὶ κλίνην*; Turn. V. Bong. *ἀπὸ κλίνης ἐπὶ κλίνην*.

QUAESTIO II.

An convivas is, qui convivio excipit, ipse debeat collocare: an vero collocationem convivarum arbitrio permittere [1].

Τίμων, ὁ ἀδελφὸς, ἑσιῶν πλείονας, ἕκαστον ἐκέλευε τῶν εἰσιόντων, ὅποι βάλεται, παρεμβάλλειν καὶ κατακλίνεσθαι, διὰ τὸ καὶ ξένους, καὶ πολίτας, καὶ συνήθεις [2], καὶ οἰκείους, καὶ ὅλως παντοδαπὰς τὰς κεκλημένας εἶναι. πολλῶν δ' ἤδη παρόντων, ξένος τις ὥσπερ εὐπάρυφος ἐκ κωμῳδίας, ἐσθῆτί τε περιττῇ καὶ ἀκολουθίᾳ παίδων ὑποσολοικότερος, ἦκεν ἄχρι τῶν θυρῶν τὰς ἀνδρῶνος, καὶ κύκλῳ ταῖς ὄψεσιν ἐπελθὼν τὰς κατακειμένας, ἐκ ἠθέλησεν εἰσελθεῖν, ἀλλ' ὤχετο ἀπιών· καὶ πολλῶν μεταθεόντων, ἐκ ἔφη τὸν ἄξιον ἑαυτῷ τόπον ὁρᾶν λειπόμενον. ἐκεῖνον μὲν δ' πολλῷ γέλωτι χαίροντας, εὐφημοῦντας, ἐκπέμπειν δόμων ἐκέλευον οἱ κατακείμενοι. καὶ γὰρ ἦσαν πολλοὶ μετρίως ὑποπεπωκότες [3].

II. Ἐπεὶ δὲ τὰ περὶ τὸ δεῖπνον τέλος εἶχεν, ὁ πατὴρ ἐμὲ πορρωτέρω κατακείμενον προσειπών· Τίμων (ἔφη) κἀγὼ κριτήν σε πεποιήμεθα διαφερόμενοι· πάλαι γὰρ ἀκέει κακῶς ὑπ' ἐμοῦ διὰ τὸν ξένον· εἰ γὰρ διετάττετο ἀπ' ἀρχῆς, ὥσπερ ἐκέλευον ἐγὼ, τὰς κλίσεις, ἐκ ἂν εὐθύνας ὑπείχομεν ἀταξίας ἀνδρὶ δεινῷ

Κοσμῆσαι ἵππας τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας [4].

καὶ γὰρ δὴ Παῦλον Αἰμίλιον στρατηγὸν λέγουσιν, ὅτε Περσέα καταπολεμήσας ἐν Μακεδονίᾳ, πότας συνεκρότει,

1 Personae colloquii sunt Timon, Hospes, Plutarchus, Pater ejus, Lamprias, alii.

2 R. mavult ἀσυνήθας, *non familiares*, ut opponatur τοῖς οἰκείοις.

3 Bas. ὑποπεπλωκότες. Xyl. correxit.

4 Hom. Iliad. II, 554.

τει, κόσμῳ τε θαυμαστῷ περὶ πάντα καὶ τῇ λοιπῇ τάξει χρώμενον, εἰπεῖν, ὅτι τὲ αὐτὲ ἀνδρός ἐσι, καὶ Φάλαγγα συσῆσαι Φοβερωτάτην, καὶ συμπόσιον ἥδιστον· ἀμΦότερα γὰρ εὐταξίας εἶναι. καὶ τὲς ἀρίσες καὶ τὲς βασιλικωτάτες ὁ ποιητὴς εἴωθε κοσμήτορας λαῶν προσαγορεύειν. καὶ τὸν μέγαν θεὸν ὑμεῖς πε Φατὲ τὴν ἀκοσμίαν εὐταξίᾳ μεταβαλεῖν εἰς κόσμον, ἔτ' ἀΦελόντα τῶν ὄντων ἐδὲν, ἔτε προσθέντα, τῷ δὲ [1] ἕκασον ἐπὶ τὴν προσήκασαν χώραν κατασῆσαι, τὸ κάλλισον ἐξ ἀμορΦοτάτε χῆμα περὶ τὴν Φύσιν ἀπεργασάμενον. ἀλλὰ ταῦτα μὲν τὰ σεμνότερα καὶ μείζονα παρ' ὑμᾶν μανθάνομεν· αὐτοὶ δὲ καὶ τὴν περὶ τὰ δεῖπνα δαπάνην ὁρῶμεν ἐδὲν ἔχεσαν ἐπιτερπὲς ἐδ' ἐλευθέριον, εἰ μὴ τάξεως μετάχοι. διὸ καὶ γελοῖόν ἐσι, τοῖς μὲν ὀψοποιοῖς καὶ τραπεζοκόμοις σΦόδρα μέλειν [2], τί πρῶτον, ἢ τί δεύτερον, ἢ μέσον, ἢ τελευταῖον ἐπάξεσι, καὶ, νὴ Δία, μύρε τινὰ καὶ σεΦάνων, καὶ ψαλτρίας (ἂν τύχῃ παρᾶσα) χώραν καὶ τάξιν εἶναι· τὲς δ' ἐπὶ ταῦτα καλεμένες, εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχε κατακλίναντα χορτάζειν, μήτε ἡλικίᾳ, μήτ' ἀρχῇ, μήτ' ἄλλῳ τινὶ τῶν ὁμοίων, τὴν ἁρμόττεσαν ἀποδιδόντα τάξιν, ἐν ᾗ τιμᾶται μὲν ὁ προέχων, ἐθίζεται [3] δὲ ὁ δευτερεύων [4], γυμνάζεται δὲ ὁ τάττων πρὸς διάκρισιν καὶ σοχασμὸν τὲ πρέποντος. ἃ γὰρ ἔδρα μέν ἐσι καὶ σάσις τὲ κρείττονος, κατάκλισις δ' οὐκ ἔσιν· ἐδὲ προπίεται ἑτέρῳ πρὸ ἑτέρε [5] μᾶλλον ὁ ἐσιῶν, περὶ δὲ τὰς κατακλίσεις παρόψεται τὰς διαΦορὰς, εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τὴν λεγομένην [6] μίαν Μύκονον

1 Baſ. τὸν δὲ. Xyl. correxit.

2 Baſ. μέλλειν. Xyl. correxit.

3 R. ſuſp. deeſſe μεσονεκλεῖν, vel ſimile quid.

4 Turn. ὁ διατρεύων, quod Adr. Junius expreſſit. Xyl. tuetur vulgatam.

5 Ald. Baſ. dant unum vocabulum προτέρᾳ.

6 Baſ. ἀγομένην. Xyl. correxit. *Myconos*, inſula maris Aegaei,

νον ἀποφήνας τὸ συμπόσιον. ἡ μὲν ἐν τῷ πατρὸς διαιολογία τοιαύτη τις ἦν.

III. Ὁ δ' ἀδελφὸς εἶπεν, ὅτι τῷ Βίαντος ἐκ εἴη σοφώτερος, ὥς', ἐκείνῳ δυεῖν φίλων ἀπειπαμένῳ δίαιταν, αὐτὸς ὁμῶ τοσούτων μὲν οἰκείων, τοσούτων δὲ ἑταίρων [1] γίνεσθαι κριτὴς, ἢ περὶ χρημάτων, ἀλλὰ περὶ πρωτείων ἀποφανόμενος [2], ὥσπερ ἢ φιλοφρονήσασθαι παρακεκληκὼς, ἀλλ' ἀνιάσαι τὲς ἐπιτηδείες. ἄτοπος μὲν ἦν (ἔφη) καὶ παροιμιώδης Μενέλαος [3], εἴγε σύμβολος ἐγένετο μὴ παρακεκλημένος· ἀτοπώτερος δὲ ὁ ποιῶν ἑαυτὸν ἀνθ' ἑσιάτορος δικασὴν καὶ κριτὴν τῶν ἐκ ἐπιτρεπόντων, ἐδὲ κρινομένων, τίς ἐσι βελτίων τίνος; ἢ χείρων· ἃ γὰρ εἰς ἀγῶνα καθείκασιν, ἀλλ' ἐπὶ δεῖπνον ἤκασιν, ἀλλ' ἐὸ' εὐχερὴς ἡ διάκρισίς ἐσι, τῶν μὲν ἡλικίᾳ, τῶν δ' οἰκειότητι [4] διαφερόντων. ἀλλὰ δεῖ, καθάπερ ὑπόθεσιν μελετῶντα συγκριτικὴν, τὲς Ἀριστοτέλες τόπες, ἢ τὲς Θρασυμάχε [5] ὑπερβάλλοντας ἔχειν προχείρες, ἐδὲν τῶν χρησίμων διαπρατ]όμενον, ἀλλὰ τὴν κενὴν δόξαν ἐκ τῆς ἀγορᾶς καὶ τῶν θεάτρων εἰς τὰ συμπόσια μετάγοντα, καὶ τὰ μὲν ἄλλα πάθη πειράμενον ἀνιέναι, συνεσίᾳ, τὸν δὲ τύφον ἐπισκευάζοντα, ὃν [6] πολὺ μᾶλλον οἶμαι προσ-

Aegaei, una Cycladum, sub qua poetae fabulantur sepultos esse Gigantes, postremo ab Hercule interfectos, unde proverbium, *omnia sub unum Myconon congerere*, quod in eos dici consuevit, qui res natura disjunctas eodem libro vel titulo conantur complecti.

1 Dedi ἑταίρων, R. jubente, pro vulg. ἑτέρων.

2 Vulgo πρωτείων, ἀποφανόμενος ὥσπερ. H. Steph. post ἀποφαν. interpungendum monuit. Id observavi cum W.

3 cf. Iliad. II, 404—408.

4 Palat. plenius ἡλικίᾳ, τῶν δὲ δυνάμει, τῶν δὲ χρείᾳ, τῶν δ' οἰκειότητι.

5 Significat Thrasymachum Chalcedonium, quem artem rhetoricam & locos communes scripsisse auctores sunt Cicero, Quintilianus & alii. v. Fabric. B. Gr. T. IV. p. 488. R.

6 Ald. Bas. παρώμενον ἅμα μὲν συνεσίᾳ, τὸν δὲ τύχῃ ἐπισκευά-

προσήκει τῆς ψυχῆς, ἢ τὸν πηλὸν ἀπονιψαμένους τῶν ποδῶν, ἐλαφρῶς καὶ ἀφελῶς παρὰ πότον ἀλλήλοις συμφέρεσθαι. νῦν δὲ, τὴν μὲν ἐξ ὀργῆς τινος ἢ πραγμάτων ἔχθραν πειρώμεθα τῶν κεκλημένων ἀφαιρεῖν, τῇ δὲ φιλοτιμίᾳ πάλιν ὑπεκκάομεν, καὶ ἀναζωπυροῦμεν, τὰς μὲν ταπεινοῦντες, τὰς δ' ὀγκοῦντες. καίτοι γε, εἰ μὲν [1] ἀκολουθήσεσι τῇ κατακλίσει προπόσεις τε συνεχέσεραι καὶ παραθέσεις, ἅτι δὲ ὁμιλίαι καὶ προσαγορεύσεις, παντάπασι γενήσεται σατραπικὸν ἡμῖν αντὶ φιλικὸ τὸ συμπόσιον. εἰ δὲ περὶ τἄλλα τὴν ἰσότητα τοῖς ἀνδράσι φυλάξομεν, τί ἂν ἐντεῦθεν ἀρξάμενοι πρῶτον ἐθίζομεν ἀτύφως καὶ ἀφελῶς [2] κατακλίνεσθαι μετ' ἀλλήλων, εὐθὺς ἀπὸ τῶν θυρῶν ὁρῶντας [3], ὅτι δημοκρατικῶς ἐπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ ἐκ ἀριστοκρατικῶς ἐξ αἱρετῶν, ὥσπερ ἐπὶ τὴν πόλιν, κέκληνται; ἐφ' ᾧ κατακλιθεὶς ὁ πλέσιος συγκατεκλίθη [4] τοῖς εὐτελεστάτοις.

IV.

σκευάζοντα * ὄν. Turn. περιώμενον ἀνίνας συνεσίας, τὸν δὲ τύχης ἐπισκευάζειν τύφον, ὃν πολὺ &c. V. περιώμενον ἀνίνας συνεσίας, τὸν δὲ ἐπισκευάζοντα τύφον πολὺ &c. Lectio, quae nunc exstat, debetur Stephano. Consentiunt Schott. Anon. Exempl. Turn. Amiot. & partim MSS. Pro προσήκει R. mavult προσήκαν.

1 Bas. εἰ μὴ. Xyl. correxit, adsentiente Aldina.

2 Ald. ἀδολφῶς.

3 R. probante, restituī ὁρῶντας ex Ald. & Bas. cum W. accedentibus Xyl. Flor. Palat. Vatic. Mez. Vulgo ὁρῶντες.

4 Ald. Bas. Xyl. quibuscum, W. notante, libri scripti consentiunt: ὅτι Δημόκριτος ἐπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ ἐκ * ἐξαίρετον ὡς * πόλιν ἐφ' ᾧ κατακλιθεὶς ὁ πλέσιος ἐν τῇ κατακλίσει τοῖς εὐτελ. Turn. ὅτι δημοκρατικῶς ἐπὶ τὸ δεῖπνον, ἐκ ἀριστοκρατικῶς καλάμεθα ἐξ αἱρετῶν, ὥσπερ ἐπὶ τὴν πόλιν, ἐφ' ᾧ συγκατεκλίθη ὁ πλέσιος. V. ἀριστοκρατικῶς κέκληνται ἐξ αἱρετῶν ὥσπερ ἐπὶ τὴν πόλιν, ἐφ' ᾧ συγκατεκλίθη ὁ πλέσιος ἐν τῇ κατακλίσει &c. W. judice, Stephanus, cui lectio vulgata debetur, Turnebum & Amiotum secutus videtur. R. sic locum effingit: δημοκρατικῶς ἴμεν ἐπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ ἐκ ἐξαίρετον ἔχομεν τόπον, ἐφ' ᾧ κατακλιθεὶς ὁ πλέσιος τῶν πονήτων συνεκλήθη.

IV. Ἐπεὶ δὲ καὶ ταῦτα ἐῤῥήθη, καὶ τὴν κρίσιν ἀπήτουν οἱ παρόντες, ἔφην ἐγὼ, διαιτητὴς ᾑρημένος, ἐ κριτὴς, βαδιεῖσθαι διὰ μέσου. Νέους μὲν γὰρ (εἶπον) ἐσιῶντας, καὶ πολίτας καὶ συνήθεις ἐθιτέον (ὡς Φησι Τίμων) ἀφελῶς καὶ ἀτύφως καταυλεῖν αὐτὸς εἰς ἣν ἂν τύχωσι χώραν, καλὸν εἰς Φιλίαν ἐφόδιον τὴν εὐκολίαν λαμβάνοντας. ἐν δὲ ξένοις, ἢ ἀρχουσιν, ἢ πρεσβυτέροις Φιλοσοφοῦντες [1] δέδια μὴ δοκῶμεν τῇ αὐλείῳ τὸν τύφον ἀποκλείοντες, εἰσάγειν τῇ παραθύρῳ [2] μετὰ πολλῆς ἀδιαφορίας· ἐν ᾧ καὶ συνηθείᾳ τι καὶ νόμῳ δοτέον. ἢ καὶ προπόσεις καὶ προσαγορεύσεις ἀνέλωμεν, αἷς πρὸς τοὺς ἐπιτυγχάνοντας ἐδ' ἀκρίτως, ἀλλ' ὡς ἐνδέχεται μάλιστα [3] χρώμενοι, τιμῶμεν·

Ἕδρη τε κρέασίν τε, ἰδὲ [4] πλείαις δεπάεσσιν,

ὡς Φησιν ὁ τῶν Ἑλλήνων βασιλεὺς, τὴν τάξιν ἐν πρώτῃ τιμῇ τιθέμενος. ἐπαινέμεν δὲ καὶ τὸν Ἀλκίνουν, ὅτι τὸν ξένον ἱδρύει παρ' αὐτὸν,

Υἱὸν ἀναξήσας ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα [5],

Ὃς

νικήσει ἐν τῇ κατακλίσει. W. turbatum locum ita ordinandum censet: ὅτι δημοκρατικῶς ἐπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ ἐκ ἀριστοκρατικῶς, ἐξ αἱρετῶν ὡς ἐπὶ τὴν πόλιν κεκληνται, ἐφ' ᾧ συγκατακλιθεὶς ὁ πλάσιος ἐγκαλήσει τοῖς εὐτελεστάτοις, *se electos vocari ad convivium veluti ad rempublicam, non optimatum illam, sed popularem, ea conditione ut contentus sit dives accumbens cum tenuissimis.*

1 Dedi, R. jubente, e Baſ. pro vulg. Φιλοσοφοῦντας. W., qui idem recepit, ſuſp. ἰσονομοῦντες.

2 Turn. V. τῇ αὐλείῳ ἀποκλείοντες παραθύρῳ εἰσάγοντες.

3 R. ſuſp. αἷς πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐκ ἀκρίτως (ita V. pro ἐδ' ἄκρ.) aut ἐκ εἰκῇ ἐδ' ἀκρίτως, ἀλλ', ὡς ἐνδέχεται, μάλιστα πεφυλαγμένως χρ. W. ſuſp. αἷς ἐ πρὸς ἐπιτυγχάνοντας ἐδ' ἀκρίτως, ἀλλ' ὡς ἐνδέχεται ἐμμελέστατα χρ.

4 Turn. ἦ δὲ; V. ἠδὲ. Iliad. XII, 311. Verſus autem non eſt regis Graeci, uti hic vel memoriae lapſu auctoris, vel, incuria librarii legitur, ſed Lyciorum, Sarpedonis.

5 Sic Xyl. & Steph. ex Hom. Odyſſ. VII, 169. reponendum

Ὅς οἱ πλησίον ἦεν· μάλιστα δέ μιν Φιλέεσκεν.
τὸ γὰρ εἰς τὴν τᾶ Φιλεμένα χώραν καθίσαι τὸν ἱκέτην, ἐπιδέξιον ἐμμελῶς καὶ φιλάνθρωπον. ἔστι δὲ καὶ παρὰ τοῖς θεοῖς διάκρισις τῶν τοιέτων. ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν, καίπερ ὕσατος εἰς τὴν ἐκκλησίαν παραγενόμενος,

Ἶζεν ἄρ' ἐν μέσσοισιν [1], —

ὡς ταύτης αὐτῷ τῆς χώρας προσηκούσης. ἡ δ' Ἀθηνᾶ φαίνεται τὸν πλησίον ἀεὶ τᾶ Διὸς τόπον ἐξαίρετον ἔχουσα· καὶ τᾶτο παρεμφαίνει μὲν ὁ ποιητὴς, δι' ὧν ἐπὶ τῆς Θέτιδός φησιν·

Ἡ δ' ἄρα πὰρ Διὶ πατρὶ καθέζετο, εἶξε δ' Ἀθήνη.

Διαῤῥήδην δὲ ὁ Πίνδαρος λέγει·

Πῦρ πνέοντος ἅτε κεραυνᾶ ἄγχισα ἠμένη [2].

καίτοι φησὶ Τίμων ἐ δεῖν ἀφαιρεῖσθαι ἑνὶ προσνέμοντα τὴν τιμήν. ὅπερ αὐτὸς ἔοικε ποιεῖν μᾶλλον [3]. ἀφαιρεῖται γὰρ ὁ κοινὸν ποιῶν τὸ ἴδιον· (ἴδιον δὲ [4] τὸ κατ' ἀξίαν ἑκάστε) καὶ ποιεῖ δρόμε καὶ σπουδῆς τὸ πρωτεῖον, ἀρετῇ καὶ συγγενείᾳ καὶ ἀρχῇ καὶ τοῖς τοιέτοις ὀφειλόμενον. ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἐκ ἀκριβὲς, ἐκ ἐξετάζοντες τὸν ἀκριβῆ λόγον, ἀλλὰ τὸν ἐμφαίνοντα τὴν διάνοιαν τοῦ ποιητοῦ. ἐκ ἐπιτρέπει δὲ τὸ ἀκριβὲς ἐν τοῖς τοιέτοις ἐκ ἐπιτρέπειν ἐδὲ τὸ ἐμφαίνειν τὸν ποιητὴν ἐκ ἐπιτρέπειν. ἐκ γὰρ

λόμενον. καὶ τὸ λυπηρὸν [1] εἶναι τοῖς κεκλημένοις Φεύγειν δοκῶν, μᾶλλον ἐφέλκεται καθ' αὑτὸ· λυπεῖ γὰρ ἀποσερῶν τῆς συνήθους τιμῆς ἔκαστον. ἐμοὶ δ' ἐ λίαν χαλεπὸν εἶναι δοκεῖ τὸ περὶ τὴν διάκρισιν. πρῶτον μὲν γὰρ ἐφάμιλλοι τοῖς ἀξιώμασι πολλοὶ πρὸς μίαν κλῆσιν ἐ ῥᾳδίως ἀπαντῶσιν· ἔπειτα πλειόνων τόπων ἐν δόξῃ γεγονότων, ἀφθονία τῆς διανομῆς ἐσιν, ἂν τις [2] εὐσοχεῖν δύνηται, τὸν μέν, ὅτι πρῶτος, τὸν δὲ, ὅτι μέσος, τὸν δ' ὅτι παρ' αὐτὸν, ἢ μετὰ Φίλες τινὸς, ἢ συνήθες, ἢ καθηγητὲ, διδὲς ἑκάσῳ τῶν ἀξιωματικῶν λεγομένων· τοῖς δὲ ἄλλοις [3] δωρεᾶς καὶ Φιλοφροσύνην ἔλιπον ἀνάπαυλαν μᾶλλον τῆς τιμῆς. ἂν δὲ δυσδιάκριτοι [4] μὲν αἱ ἀξίαι, δύσκολοι δὲ οἱ ἄνδρες ὦσιν, ὅρα, τίνα μηχανὴν ἐπάγω. κατακλίνω γὰρ εἰς τὸν ἔνδοξον [5] μάλισα τόπον, ἂν μὲν ἢ πατὴρ, τᾶτον ἁρόμενος· εἰ δὲ μὴ, πάππον, ἢ πενθερὸν, ἢ πατρὸς ἀδελφὸν, ἤ τινα τῶν ὁμολογεμένην [6] καὶ ἰδίαν ἐχόντων παρὰ τῷ δεχομένῳ

1 R. mavult λυπηρὸς.

2 Ald. Baſ. Turn. V. ἄν τε. Xyl. correxit.

3 Reſtitui δὲ cum W. ex Ald. Baſ. Conſentiunt E. H. Venet. Vat. Palat. Xyl. Deinde, teſte H. Steph. pro Φιλοφροσύνην legitur quoque Φιλοφροσύνης. Sic Turn. & V. Mavult ſimul Steph. ἔλιπεν pro ἔλιπον, ut conveniat cum διδὲς. R. ſuſp. τοῖς δ' ἄλλοις δωρεᾶς τόπον καὶ Φιλοφροσύνης ὑπολείπων, ἀνάπαυλαν μᾶλλον ἢ ἀμέλειαν τῆς τιμῆς — *locum dans reliquis, in quo monſtrent, ſe poſſe boſpiti ſuo aliquid indulgere & ejus ſecum familiaritati dare, ſi honorem ille ſibi debitum non tam negligat, quam ad tempus aliquod ſeponat velut & quieſcere ſinat.* W. autem: τοῖς δὲ ἄλλοις εὐκαίρως Φιλοφροσύνας, ἄλυπον ἀνάπαυλαν μᾶλλον, ἢ ἀφαίρεσιν, τιμῆς.

4 Ald. Baſ. ἂν δὲ * τοι. Xyl. notavit, τοι eſſe caudam alicujus adjectivi. Steph. ex vet. cod. repoſuit δυσδιάκριτοι. Conſentit, W. teſte, Anon. nec diſſentiunt Flor. Venet. in ceteris non niſi τοι, ultima vocis parte, exſtante.

5 Ald. Baſ. εὔδοξον.

6 Ald. Baſ. ὁμοδέλων. Xyl. legit τῶν ὁμοφύλων, tribulium.

In

μένῳ τιμῆς ὑπεροχήν· ἐκ τῶν Ὁμήρᾳ τὸ θεώρημα τᾶτο λαμβάνων καθηκόντων. καὶ γὰρ ἐκεῖ [1] δήπεθεν ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν Μενέλεων καὶ τὸν Ἀντίλοχον περὶ τῶν δευτερείων τῆς ἱπποδρομίας ὁρῶν διαφερομένες, καὶ δεδοικὼς, μὴ ποῤῥωτέρω προέλθωσιν ὀργῆς καὶ φιλονεικίας, ἑτέρῳ βάλεται τὸ ἔπαθλον ἀποδιδόναι, λόγῳ μὲν εὐμηλον οἰκείρων καὶ τιμῶν, ἔργῳ δὲ τῆς ἐκείνων διαφορᾶς τὴν αἰτίαν αφαιρῶν.

V. Ἐμᾶ δὲ τοιαῦτα λέγοντος, ὁ Λαμπρίας ἐκ παραβύσε καθήμενος, καθάπερ εἰώθει, μέγα φθεγξάμενος, ἠρώτα τὰς παρόντας, εἰ διδόασιν αὐτῷ νεθετῆσαι ληρῶντα δικαιῶς. κελευόντων δὲ πάντων χρῆθαι παῤῥησίᾳ, καὶ μὴ φείδεθαι· Τίς δ' ἂν (ἔφη) φείσατο φιλοσόφε γένεσιν, καὶ πλάτῳ [2], καὶ ἀρχαῖς, ὥσπερ θέαν, ἐν συμποσίῳ κατανέμοντος, ἢ προεδρίας [3] ψηφισμάτων ἀμφικυονικῶν διδόντος; ὅπως μηδ' ἐν οἴνῳ τὸν τύφον ἀποφύγωμεν. ἔτε γὰρ πρὸς τὸ ἔνδοξον, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἡδὺ δεῖ ποιεῖθαι τὰς κατακλίσεις· ἔτε τὴν ἑνὸς ἑκάτε σκοπεῖν ἀξίαν, ἀλλὰ τὴν ἑτέρᾳ πρὸς ἕτερον χέσιν καὶ ἁρμονίαν, ὥσπερ ἄλλων τινῶν εἰς μίαν κοινωνιαν παραλαμβανομένων [4]. ἐδὲ γὰρ ὁ οἰκοδόμος τὸν Ἀτ]ικὸν λίθον, ἢ τὸν Λακωνικὸν, πρὸ τᾶ βαρβαρικᾶ διὰ [5] τὴν εὐγένειαν τίθησιν· ἐδὲ ὁ ζωγράφος τῷ πο-

λυτε-

In Steph. receptum fuit ὁμοβέλων. Neutrum probat R. legendum suspicans τῶν ὁμοίων. Dando ὁμολογεμένην secutus sum W. ita efficientem ex ὁμολογεμένων, quod Palat. praebuit. Cum eodem deinde e Xyl. & R. mente recepi παρὰ τῷ δεχομένῳ pro vulg. παραδεχομένῳ.

1 Iliad. XXIII, 534. sqq.

2 Ald. Bas. πλέτοις.

3 R. mavult addi ἀπὸ ante ψηφ. quod Kaltw. exprimit *und gleichsam durch amphyctionische Dekrete den Vorsitz zuerkennt.*

4 Secutus sum W. ita dantem ex E. Xyl. Mez. pro vulg. παραλαμβανόμενον.

5 Vulgo abest διὰ. Id dandum monuerunt Xyl. & R. & habet V. denique cum W.

λυτελεστάτῳ χρώματι τὴν ἡγεμένην ἀποδίδωσι χώραν· ἐδὲ ὁ ναυπηγὸς πρωτάτῃσι τὴν Ἰθμικὴν πίτυν, ἢ τὴν Κρητικὴν κυπάριτσον· ἀλλ' ὡς ἂν ἀλλήλοις ἕκασα συντεθέντα καὶ συναρμοσθέντα μέλλῃ τὸ κοινὸν ἔργον ἰσχυρὸν καὶ καλὸν καὶ χρήσιμον παρέχειν, ἕτω κατανέμουσι. καὶ τὸν θεὸν ὀρᾷς (ὃν ἀρισοτέχναν ἡμῶν ὁ Πίνδαρος προσεῖπεν [1]) ἐ παντα χῆ τὸ πῦρ ἄνω τάτ]οντα, καὶ κάτω τὴν γῆν, ἀλλ' ὡς ἂν αἱ χρεῖαι τῶν σωμάτων ἀπαιτῶσι.

Τᾶτο μὲν ἐν κόγχαισι θαλασσονόμοις βαρυνότοις,
Ναὶ μὴν, κηρύκων τε λιθορρίνων χελόνων τε
Φησὶν Ἐμπεδοκλῆς [2],
Ἔνθ' ὄψει χθόνα χρωτὸς ὑπέρτατα ναιετάουσαν,

ἐχ ἣν ἡ Φύσις δίδωσι χώραν, ἀλλ' ἣν ἡ πρὸς τὸ κοινὸν [3] ἔργον ποθεῖ σύνταξις, ταύτην ἔχουσαν. παντα χῆ μὲν ἔν ἀταξία πονηρὸν, ἐν δ' ἀνθρώποις, καὶ ταῦτα, πίνουσιν, ἐγγενομένη, μάλισα τὴν αὐτῆς ἀναδείκνυσι μοχθηρίαν, ὕβρει καὶ κακοῖς ἄλλοις ἀμυθήτοις, ἃ προϊδέσθαι καὶ φυλάξασθαι, τακλικῆ καὶ ἁρμονικῆ ἀνδρός ἐσιν.

VI. Ὀρθῶς ἓν ἔφαμεν λέγειν αὐτὸν ἡμεῖς, καὶ, τί δὴ φθονεῖς τῶν τακλικῶν ἡμῖν καὶ ἁρμονικῶν; ἐλέγομεν [4]. Οὐδεὶς (ἔφη) φθόνος, ἂν μέλητε πείθεσθαι

1 Cf. Vol. X. pag. 221. not. 5. Pro ἡμῶν R. quaerit, num ὑμῶν, aut τεμῶν? Prius etiam Mez. commendat.

2 Citantur hi versus quoque in lib. de facie in orbe lunae, ubi post χελύων τε inseritur καὶ παντὸς ὀστρέου φύσιν, & in omni ostreorum genere. Pro ναὶ μὴ Xyl. legit καὶ μὴν, quod loc. cit. in Bas. extat. Monuit idem, metri causa λιθορρίνων cum duplici litera ρ scribendum, quia in Bas. est λιθορίνων.

3 Ald. Bas. πρὸς τὸ καινὸν.

4 Ald. Bas. ὧν ἐλέγομεν. Consentiunt Xyl. E. H. Palat. Vat. Idem restituendum monuit H. Steph. licet altera lectio auctoritate vet. cod. nitatur. R. tuetur vulgatam. W. judice, forte sana est: forte autem legendum ἐλέγχων, vel Ἐμοὶ μὲν δοκεῖς, ἔφη, φθόνος.

θαι μετακινεῖντί μοι καὶ μετακοσμεῖντι τὸ συμπόσιον, ὥσπερ τῷ Ἐπαμεινώνδᾳ τὴν φάλαγγα. συνεχωρεῖμεν ἓν ἄτω ποιεῖν ἅπαντες. ὁ δὲ τὰς παῖδας ἐκ μέσε κελεύσας γενέθαι, καταβλέψας ἔκασον· Ἀκέσατε, (εἶπεν) ὡς μέλλω συντάτ]ειν ὑμᾶς ἀλλήλοις· βέλομαι γὰρ προειπεῖν [1]. δοκεῖ γάρ μοι καὶ τὸν Ὅμηρον ἐκ ἀδίκως ὁ Θηβαῖος αἰτιάσαθαι Παμμένης [2] ὡς τῶν ἐρωτικῶν ἄπειρον, ὅτι φῦλα φύλοις συνέταξε, καὶ φατρίας φατρίαις συνέμιξε [3]. δέον ἐρασὴν μετ' ἐρωμένε παρεμβάλλειν, ἵνα ἢ σύμπνες ἡ φάλαγξ δι' ὅλης ἔμψυχον ἔχεσα δεσμόν. Τᾶτο [4] κἀγὼ βέλομαι ποιῆσαι τὸ συμπόσιον ἡμῶν, ὁ πλεσίῳ πλέσιον, ἐδὲ νέῳ νέον, ἐδ' ἄρχοντι συγκατακλίνων ἄρχοντα, καὶ φίλῳ φίλον· ἀκίνητος γὰρ αὕτη καὶ ἀργὴ πρὸς εὐνοίας ἐπίδοσιν καὶ γένεσιν ἡ τάξις· ἀλλὰ τῷ δεομένῳ τὸ οἰκεῖον προσαρμότ]ων, κελεύω φιλολόγῳ μὲν ὑποκατακλίνεθαι φιλομαθῆ, δυσκόλῳ δὲ πρᾶον, ἀδολέχῳ δὲ πρεσβύτη φιλήκοον νεανίσκον, τῷ δ' ἀλαζόνι τὸν εἴρωνα, τῷ δ' ὀργίλῳ τὸν σιωπηλόν· ἐὰν δέ πε κατίδω πλέσιον μεγαλόδωρον, ἄξω πρὸς αὐτὸν ἐκ γωνίας τινὸς ἀνασήσας πένητα χρηςὸν, ἵν' ὥσπερ ἐκ πλήρες κύλικος εἰς κενὴν ἀπορρόη τις γένηται. σοφισὴν δὲ κωλύω συγκατακλίνεθαι σοφισῇ καὶ ποιητὴν ποιητῇ·

Πτωχὸς γὰρ πτ]ωχῷ φθονέει καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ [5].

καίπερ Σωσικλῆς ἔτος καὶ Μόδεσος ἐνταῦθα συνερείδοντες ἔπος παρ' ἔπος ἐζωπύρεν [6] φλόγα μὲν, ἀλλὰ κινδυνεύε-

1 Dedi ſic e Steph. mente, R. probata, pro vulg. προσειπεῖν. Favent correctioni Mez. & Xyl. verſio.

2 De Pammene vid. Pauſan. pag. 654. Diod. Sic. XVI, 34.

3 Iliad. II, 363.

4 R. mavult τοιᾶτο — *tale convivium*, quod ſcil. vivis conſtrictum ſit vinculis.

5 Heſiod. op. & d. v. 26.

6 Ald. Baſ. ἔπος παρὰ * ἐζωπύρεν; Turn. ἀνεζωπύρεν ἢ ἀνεζωπυρίων. Ad lectionem, quae a Steph. recepta legitur, idem ipſe

ξυνεύσσι τὰ κάλλιστα. δίεσημι δὲ καὶ τραγγαλιῶντας [1], καὶ φιλολοιδόρους, καὶ ὀξυθύμους [2], ἀλλήλων τινὰ παρεντιθεὶς μέσον, ὥσπερ μάλαγμα τῆς ἀντιτυπίας. ἀλειπλικὰς δὲ καὶ κυνηγετικὰς καὶ γεωργικὰς συνάγω [3]. τῶν γὰρ ὁμοιοτήτων [4], ἡ μὲν μάχιμος, ὥσπερ ἀλεκτρυόνων· ἡ δ' ἐπιεικὴς, ὥσπερ ἡ τῶν κολοιῶν. συνάγω δὲ καὶ ποτικὰς [5] εἰς ταὐτὸ καὶ ἐρωτικὰς, ἃ μόνον ὅσοις ἔρωτος δῆγμα [6] πρόσεσιν, (ὡς φησι Σοφοκλῆς) ἀλλὰ καὶ τὰς

ipse annotat, locum hunc ex parte tantum sanatum esse. R. haec habet: „Nihil hujus loci intelligo, praeter id unum, ἐκζωπυρῆσαι leg. esse. Nescio, an e Nostri verbis id colligi queat, Modestum cum Soficle recitandis alternatim singularibus versibus, sive illi ipsorum, sive Homeri aliorumve essent, certasse. Videtur Timo exemplo Modesti & Soficlis, qui ambo poëseos cultores videntur fuisse, ambitum sententiae, quam modo universe extulerat, ejusdem generis homines secum, ut poëtas poëtis, utiliter non componi, veluti circumscribere & coërcere, dicendo, eos certare quidem inter se, at certamen illud laudabile esse: suscitare quidem eos flammam, at eam praeclaram. In κινδυνεύσαι τὰ κάλλιστα, si bene habent & integra sunt omnia, videtur subaudiri μετιέναι — *videntur praeclarissimis studiis agitari.*“ W. susp. ζωπυρῆσι Φλόγα ὅμοιοι, ἅμα συννεύσι τὰς κεφαλὰς — *quanquam Soficles iste & Modestus versum versui apponentes, veluti flando excitantes flammam, capita conferunt.*

1 Bas. σραγαλιῶντας. Xyl. correxit — *perversitatis studiosos & rixarum.*

2 Post hanc vocem in Ald. & Bas. est lacuna. Hinc Xyl. deesse notavit vocem unam ἐπιεικῆ, ἤπιον, aut simile quid. Steph. dedit ἀλλήλων, interpunctionem, quae est ante ἀλλήλων, postponendam monens.

3 W. susp. ἀλαπλικὰς δὲ καὶ κυνηγετικὰς χωρίζω· γεωργικὰς δὲ συνάγω. Ald. & Bas. συναγαγών.

4 R. susp. ὠμοτήτων, *cruditatum*, vel generum vitae subrusticorum & inconditorum.

5 Ald. ποντικὰς. Steph. & rell. edd. ποιητικὰς. Bas. ποτικὰς, *bibaces.* Id reposui cum W. ipso Steph. probante. Consentiunt Xyl. Venet. Palat. Turneb. Amiot. Mez.

6 Ald. Bas. δεῖγμα. Corrigendum id notavit H. Steph.

Post

τὰς ἐπὶ γυναιξὶ καὶ τὰς ἐπὶ παρθένοις δακνομένας· τῷ γὰρ αὐτῷ θαλπόμενοι πυρὶ, μᾶλλον ἀλλήλων ἀντιλήψονται, καθάπερ ὁ κολλώμενος σίδηρος, ἂν μὴ, νὴ Δία, τὰ αὐτὰ τύχωσιν ἢ τῆς αὐτῆς, ἐρῶντες.

QUAESTIO III.

Cur is locus, qui consularis appellatur, in honore habeatur? [1]

Ἐκ τούτου [2] περὶ τῶν τόπων ἐνέπεσε ζήτησις. ἄλλοι γὰρ ἄλλοις ἔντιμοι· Πέρσαις μὲν ὁ μεσαίτατος, ἐφ' ᾧ κατακλίνεται ὁ βασιλεύς· Ἕλλησι δὲ, ὁ πρῶτος· Ῥωμαίοις δὲ ὁ τῆς μέσης κλίνης τελευταῖος [3], ὃν ὑπατικὸν προσαγορεύουσι· τῶν δὲ περὶ τὸν Πόντον Ἑλλήνων ἐνίοις, ὥσπερ [4] Ἡρακλεώταις, ἔμπαλιν ὁ τῆς μέσης πρῶτος. ἀλλὰ περὶ τοῦ γε ὑπατικοῦ λεγομένου μάλιστα διηπορήμεν. ἔστος γὰρ ἐπρώτευε τῇ τιμῇ καθ' ἡμᾶς, καὶ τὴν αἰτίαν ἔστε ὡς ὁ πρῶτος, ἔστε ὡς ὁ μέσος [5] εἶχε, νενομισμένην ἔτι. καὶ [6] τῶν συμβεβηκότων

Post ὅσοις excidisse παιδικοῖς, vel ἐπὶ παισὶν, R. monet. Consentit W. coll. loco Vol. VII. p. 246. lin. pen.

1 Personae colloquii eaedem, quae supra Quaest. II.

2 Vulgo deest ἐκ. Xyl. jam leg. suspicatus est ἐκ δὲ τούτου. Probat R. ἐκ τ. *ab eo deinceps argumento, postea,* nec non W. vitii causam inde bene derivans, quod prior vox in codicibus, huic continua, ἐρῶντες, praepositionem abstulerit. H. Steph. pro τούτου reponi voluit τότε. Affertur hoc e Turn. & V.

3 Vid. Salmas. Exerc. Plin. p. 885. R.

4 R. mavult ὡς τοῖς Ἡρ. Significat Heracleam Bithyniae.

5 Dando articulum ante πρῶτος & μέσος, qui vulgo abest, secutus sum W. qui posteriorem sumsit e Flor. Palat. Vat. priorem ipse addidit, & sententiae & consequentiae causa. Ad αἰτίαν R. subaudiendum monet τῆς τιμῆς. Turn. & V. ἀξίαν pro αἰτίαν.

6 R. susp. νενομισμένος. ἔτι δὲ καὶ τῶν σ. *locus ille in honore*

των αὐτῷ τὰ μὲν ἐκ ἦν ἴδια τότε μόνε, τὰ δ' ἐδεμιᾶς ἄξια σπεδῆς ἐφαίνετο. πλὴν τρία γε τῶν λεχθέντων ἐκίνει. πρῶτον μέν, ὅτι τὰς βασιλείας καταλύσαντες οἱ ὕπατοι, καὶ πρὸς τὸ δημοτικώτερον ἅπαντα μετακοσμήσαντες, ἐκ τῆς μέσης καὶ βασιλικῆς χώρας ὑπῆγον αὐτὰς κάτω συγχωρεῖντες, ὡς μηδὲ τοῦτο τῆς ἀρχῆς αὐτῶν καὶ ἐξεσίας [1] ἐπαχθὲς εἴη τοῖς συνοῦσι. δεύτερον δὲ, ὅτι, τῶν δυοῖν κλινῶν ἀποδεδομένων τοῖς παρακεκλημένοις [2], ἡ τρίτη καὶ ταύτης ὁ πρῶτος τόπος μάλιστα τὸ ἐσιῶντός ἐστιν· ἐνταῦθα γὰρ ὥσπερ ἡνίοχος ἡ κυβερνήτης ἐπὶ δεξιὰ [3] πρὸς τὴν ἐπίβλεψιν ἐξικνεῖται τῆς ὑπηρεσίας, καὶ τὸ φιλοφρονεῖσθαι, καὶ τὸ διαλέγεσθαι τοῖς παροῦσιν ἐκ ἀπήρτηται τῶν συνέγγιστα τόπων· ὁ μὲν γὰρ ὑπ' [4] αὐτὸν ἢ γυναικὸς ἢ παίδων, ἐστίν· ὁ δὲ ὑπὲρ αὐτὸν, εἰκότως τῷ μάλιστα τιμωμένῳ τῶν κεκλημένων ἀπεδόθη, ἵνα ἐγγὺς ᾖ τὸ ἐσιῶντος. τρίτον δ' ἔχειν ἴδιον ἔτος ὁ τόπος ἐδόκει τὸ πρὸς τὴν πρᾶξιν εὐφυές· ἐ γάρ ἐστιν ὁ τῶν Ῥωμαίων ὕπατος, οἷος Ἀρχίας [5], ὁ Θηβαίων πολέμαρχος, ὥστε γραμ-

more non ideo fuit habitus, quod pro primo, neque pro medio haberetur, praetereaque eorum, quae illi adhaereſcunt, quaedam non ſunt ei ſoli propria.

1 Vulgo ὡς μηδὲ τὸ τῆς ἀρχῆς καὶ αὐτῶν ἐξεσίας. Hinc R. ſuſp. τὸ τῆς ἀρχῆς καὶ ἐξεσίας αὐτῶν μέγεθος ἐπ. εἴ. Cum W. reſtitui τοῦτο pro τὸ ex Ald. Baſ. conſentientibus Xyl. E. H. Flor. Palat. Vatic. Transponendo καὶ αὐτῶν eundem ſum ſecutus, ita dantem e Palat. & Mez.

2 Turn. κεκλημένοις; Ald. Baſ. παρακεκλιμένοις.

3 R. uno vocabulo ſcribendum putavit ἐπιδέξια, & adverbialiter accipiendum, ſubaudiendo ὢν, quaſi ἐν ἐφικτῷ ὢν καὶ ἐπιτηδείῳ πρὸς τὴν ἐπίβλ. ibi enim, ut in loco commodo collocatus ad regendum oculis ſuis ſervitium, remotus non eſt a locis, qui ad eum proxime pertinent. W. ſuſp. ὑπερδέξιος vel ὑπερδέξια. Reſtitui deinde cum eodem ἐξικνεῖται, pro ἐξικνεῖσθαι, quod in edd. Gr. lat. & R. legitur.

4 V. τῶν δὲ συνέγγυς τόπων ὁ μὲν ὑπ' αὐτόν.

5 Archiae hiſtoria, cujus hic fit mentio, recenſetur ab auctore in Vita Pelopidae, & de Socratis daemonio. Xyl.

γραμμάτων ἢ λόγων αὐτῷ μεταξὺ δειπνοῦντι Φροντίδος ἀξίων προσπεσόντων, ἐπιφθεγξάμενος· Εἰς ἕω τὰ σπερδαῖα· τὴν μὲν ἐπιστολὴν παρῶσαι, λαβεῖν δὲ τὴν ὑπομνηστικὸν· ἀλλὰ μάλ' ἐμμεμαὼς καὶ περιεσκεμμένος [1] ἐν τοῖς τοιούτοις καιροῖς. ὁ γὰρ μόνον ὠδῖνα τίκτει [2] κυβευτῇ σοφῷ (κατὰ τὸ λεγόμενον) πᾶς βόλος, ἀλλὰ καὶ πότε πᾶσα καὶ ἀνέσεως ἡδονὴ στρατηγῷ καὶ ἄρχοντι Φροντίδος ἄξιόν ἐστι· καὶ ἵνα ἀκέσαί τε, ἃ δεῖ, καὶ προστάξαι καὶ ὑπογράψαι δύνηται, τέτον ἐξαίρετον ἔχει τὸν τόπον· ἐν ᾧ τῆς δευτέρας κλίνης τῇ πρώτῃ [3] συναπλέσης, ἡ γωνία διάλειμμα ποιεῖσα τῇ καμπῇ, δίδωσι καὶ γραμματεῖ καὶ ὑπηρέτῃ καὶ φύλακι σώματος καὶ ἀγγέλῳ τῶν ἀπὸ στρατοπέδε προσελθεῖν, διαλεχθῆναι, πυθέσθαι, μήτε τινὸς ἐνοχλέντος αὐτῷ, μήτε τινὸς ἐνοχλεμένε τῶν συμποτῶν, ἀλλὰ καὶ χεῖρα καὶ φωνὴν ὑπερδέξιον ἔχοντι καὶ ἀκώλυτον [4].

1 Vulgo περισκεμμένως. Corrigendum id monuit R. deditque e Baſ. περιεσκεμμένος, circumſpectus, animo intentus.

2 Ald. & Baſ. miſere mutilatum exhibent hunc locum: ὁ γὰρ μόνον ὠδῖνα τίκτει κυβ * σοφῷ κατὰ τὸ * ἀλλὰ καὶ πότε πᾶσα καὶ ἀνε * γῷ καὶ ἄρχοντι Φροντίδος ἄξιόν ἐστιν, ἵνα * ἀκέσαιτε, ἃ δεῖ. &c. Xyl. eum ex Aeſchylo in Supplic. v. 777. quem locum etiam in libello, ſecundum Epicurum ſuaviter vivi non poſſe, citatum legimus, ita ex parte reſtituendum cenſuit, (&, W. notante, ita audacter immutatum edidit): ὁ γὰρ μόνον ὠδῖνα τίκτει νυξ κυβερνήτῃ σοφῷ, κατὰ τὸ Αἰσχύλειον, reliqua manca eſſe addens, & ἀκέσαί τε ſcribendum. Lectio, quae nunc extat, debetur Steph. eam ex vet. cod. afferenti. Turn. dat κυβεύοντι. R. favet Xyl. ſententiae. W. notat, lectionem Steph. exſtare fere in Exempl. Turn. & Amiot. verſione, omnes reli. libros conſentire cum Ald. & Baſ.

3 W. cum Mez. & R. legendum monet τῇ τρίτῃ.

4 W. notat, in E. & H. addita eſſe haec ſigna † † defectus: neque tamen quid ad ſententiam deſiderari.

QUAESTIO IV.

Qualem oporteat esse magistrum convivii? [1]

Κράτων, ὁ γαμβρὸς ἡμῶν, καὶ Θέων, ὁ ἑταῖρος, ἔν τινι πότῳ [2], παροινίας ἀρχὴν λαβέσης, εἶτα παυσαμένης, λόγον ἐποιήσαντο περὶ τῆς συμποσιαρχίας, οἰόμενοί με δεῖν σεφανηφορεῖντα μὴ περιιδεῖν ἔθος ἐκλειφθὲν παντάπασιν, ἀλλ' ἀνακαλεῖν καὶ κατασῆσαι πάλιν τῆς ἀρχῆς τὴν νενομισμένην ἐπισασίαν περὶ τὰ συμπόσια καὶ διακόσμησιν. ἐδόκει δὲ ταῦτα καὶ τοῖς ἄλλοις, ὥσε θόρυβον ἐκ πάντων καὶ παράκλησιν γενέσθαι. Ἐπεὶ τοίνυν (ἔφην ἐγὼ) δοκεῖ ταῦτα πᾶσιν, ἐμαυτὸν αἱρεῖμαι συμποσίαρχον ὑμῶν, καὶ κελεύω, τὲς μὲν ἄλλες, ὡς βέλονται, πίνειν ἐν τῷ παρόντι, Κράτωνα δὲ καὶ Θέωνα, τὲς εἰσηγητὰς καὶ νομοθέτας τῦ δόγματος, ἔν τινι τύπῳ βραχέως διελθεῖν, ὁποῖον ὄντα δεῖ τὸν συμποσίαρχον αἱρεῖσθαι, καὶ τί ποιέμενος τέλος ὁ αἱρεθεὶς ἄρξει, καὶ πῶς χρήσεται τοῖς κατὰ συμπόσιον· διελέσθαι δὲ τὸν λόγον αὐτοῖς ἐπιτρέπω [3].

II. Μικρὰ μὲν ἔν ἠκκίσαντο [4] παραιτέμενοι· κελευόν-

1 Personae colloquii sunt Crato, Theo, Plutarchus, alii.

2 Ald. & Bas. *τόπῳ*.

3 Vulgo *καὶ πῶς χρῆσθαι τοῖς κ. σ. δεῖ, διελέσθαι τὸν λόγον αὐτοῖς ἐπιτρέπων.* Ald. & Bas. *χρῆσθαι αὐτοῖς κ. σ. διελέσθαι δεῖ κατὰ λόγον ἑαυτοῖς ἐπιτρέπων.* R. inde legendum monet *χρῆσθαι δεῖ τοῖς* (vel *χρήσεται τοῖς*) *κατὰ συμπόσιον· διελέσθαι δὲ τὸν λόγον ἑαυτοῖς ἐπιτρέπω, ipsis vero permitto, ut sermonem inter se partiantur* — ipsorum facio optionem, uter primo loco verba facere & quam partem argumenti pertractare velit. Dedi, quae W. quoque recepit e consensu Mez. Amiot. & R.

4 Sic est in Bas. scribendumque monuit Steph. pro *ἠκίσαντο*, quod vulgo extat, dedique, R. jubente, cum W. idem e Palat. sumente — *affectabundi repudiabant, & deprecabantur, sed solummodo per simulationem, oblatam sibi conditionem, qua defungi quantivis faciebant.*

λευόντων δὲ πάντων πείθεσθαι τῷ ἄρχοντι, καὶ ποιεῖν τὸ προστατ|όμενον, ἔφη πρότερος ὁ Κράτων, ὅτι δεῖ τὸν μὲν Φυλάκων ἄρχοντα, Φυλακικώτατον (ὡς Φησιν ὁ Πλάτων) εἶναι· τὸν δὲ συμποτῶν, συμποτικώτατον. ἔστι δὲ τοιοῦτος, ἂν μήτε τῷ μεθύειν εὐάλωτος ᾖ, μήτε πρὸς τὸ πίνειν ἀπρόθυμος· ἀλλ' ὡς ὁ Κῦρος ἔλεγε Λακεδαιμονίοις [1] γράφων, ὅτι τά τ' ἄλλα τῷ ἀδελφῷ βασιλικώτερος εἴη, καὶ Φέροι καλῶς πολὺν ἄκρατον. ὅ τε γὰρ παροινῶν ὑβρισὴς καὶ ἀχήμων· ὅ τ' αὖ παντάπασι νήφων, ἀηδὴς, καὶ παιδαγωγεῖν μᾶλλον ἢ συμποσιαρχεῖν ἐπιτήδειος. ὁ μὲν ἓν Περικλῆς, ὁσάκις ἠρημένος στρατηγὸς ἀνελάμβανε [2] τὴν χλαμύδα, πρῶτος εἰώθει διαλέγεσθαι πρὸς αὐτὸν, ὥσπερ ὑπομιμνήσκων· Ὅρα, Περίκλεις· ἐλευθέρων ἄρχεις, Ἑλλήνων ἄρχεις [3], Ἀθηναίων ἄρχεις. ὁ δὲ συμποσίαρχος ἡμῶν ἐκεῖνα λεγέτω πρὸς αὐτόν· Φίλων ἄρχεις· ἵνα μήτ' ἀχημονεῖν ἐπιτρέπῃ, μήτε τὰς ἡδονὰς ἀΦαιρῇ. δεῖ δὲ καὶ σπεδῆς τὸν ἄρχοντα πινόντων οἰκεῖον εἶναι, καὶ παιδιᾶς μὴ ἀλλότριον, ἀλλ' εὖ πως συγκεκραμένον πρὸς ἀμΦότερα, σμικρῷ [4] δὲ μᾶλλον, ὥσπερ οἶνον ἀσεῖον, ἀπονεύοντα

1 Ald. Bas. Λακεδαιμονίως, & deinde βασιλικώτατος. Cf. Vol. VIII. p. 86.

2 Ald. Bas. ἀναλαμβάνει. Turn. V. ἀναλαμβάνοι. Ex his & Bong. notatur paulo post πρὸς αὐτὸν, Bas. exhibente πρὸς αὐτόν.

3 Exciderunt e Steph. & rell. edd. eam secutis Ἑλλήνων ἄρχεις, operarum forte vitio. Deesse hoc membrum, suspicatus est R. collato loco Vol. VIII. p. 116. addens tamen, nihil esse quod Plutarchum eodem semper modo veterum Imperatorum dicta referre cogeret. Restitui cum W. ex Ald. Bas. Xyl. H. Flor. Vatic.

4 Sic R. legendum monuit, dedique pro vulg. σμικρῶς — scil. μέρει, *tantillo*, *paullulum*. Dedit idem W. ex quonam fonte, latet, cum nil adnotet, nisi „vulgo omnes σμικρῶς. Mez. σμικρὸν." V. quoque habet σμικρὸν. Turn. deinde ὥσπερ οἶνον ἀγγεῖον, ἢ ὥσπερ οἶνον ἀσεῖον.

τα τῇ Φύσει πρὸς τὸ αὐσηρόν· ὁ γὰρ οἶνος ἕξει τὸ ἦθος εἰς τὸ μέτριον, μαλακώτερον ποιῶν καὶ ἀνυγραίνων. ὥσπερ γὰρ ὁ Ξενοφῶν ἔλεγε [1] τὸ Κλεάρχου τὸ σκυθρωπὸν καὶ ἄγροικον ἅμα, ἐν ταῖς μάχαις ἠδὺ καὶ Φαιδρὸν ἐπιφαίνεσθαι διὰ τὸ θαρραλέον· ἕτως ὁ μὴ Φύσει πικρὸς, ἀλλὰ σεμνὸς καὶ αὐσηρὸς, ἐν τῷ πίνειν ἀνιέμενος, ἡδίων γίνεται καὶ προσφιλέσερος. ἔτι τοίνυν αὐτῷ δεῖ προσεῖναι τὸ μάλισα μὲν ἑκάσε τῶν συμποτῶν ἐμπείρως ἔχειν, τίνα λαμβάνει μεταβολὴν ἐν οἴνῳ, καὶ πρὸς τί πάθος ἀκροσφαλής ἐσι, καὶ πῶς φέρει τὸν ἄκρατον. ἑ γὰρ οἶνος μέν ἐσι πρὸς ὕδωρ ἑτέρε ἑτέρα μίξις [2], ἣν οἱ βασιλικοὶ γινώσκοντες οἰνοχόοι, νῦν μὲν πλέον, νῦν δ' ἔλατ]ον ὑποχέασιν· ἀνθρώπε δὲ πρὸς οἶνον ἐκ ἔσιν ἰδία κρᾶσις [3], ἣν τῷ συμποσιάρχῃ γινώσκειν προσήκει, καὶ γινώσκοντι φυλάτ]ειν· ἵν', ὥσπερ ἁρμονικὸς, τὸν μὲν ἐπιτείνων τῇ πόσει, τὸν δ' ἀνιεὶς καὶ ὑποφειδόμενος, εἰς ὁμαλότητα καὶ συμφωνίαν ἐκ διαφορᾶς καταςήσῃ τὰς φύσεις· ὅπως μὴ κοτύλῃ μηδὲ κυάθοις τὸ ἴσον, ἀλλὰ καιρῷ τινι μέτρῳ καὶ σώματος δυνάμει τὸ οἰκεῖον ἑκάσῳ καὶ πρόσφορον ἀπονέμηται. εἰ δὲ τᾶτο δύσκολον, ἐκεῖνό γε [4] πάντως ἐξειδέναι τῷ συμποσιάρχῳ προσήκει τὰ κοινὰ περὶ τὰς φύσεις καὶ τὰς ἡλικίας· οἷον, πρεσβύται τάχιον μεθύσκονται νέων· σαλευόμενοι, ἠρεμέντων [5]· ἔλλυποι δὲ καὶ πεφροντικότες,

1 Exped. Cyri min. II, 6.

2 Vulgo *πρὸς ὕδωρ ἕτερον ἑτέρα μίξις.* R. voluit *ἑτέρα* pro *ἕτερον* — *alia ratione aliud vinum aquae miſcetur atque aliud* — diverſae rationes aquae admiſcendae ſunt in vinis diverſis. Addit, ſic quoque Salmaſ. correxiſſe. Equidem V. ſum ſecutus. Vertit idem Xyl. *vini alius alia ad aquam contemperatio.* W. dedit *πρὸς ὕδωρ ἕτερον ἑτέρα μίξις*, adnotans, ſic eſſe in Venet. Palat. Vatic. V. & Salmaſ. correxiſſe item Xyl. & Amiot.

3 Ald. Baſ. *ἐκ ἔσι διάκρασις.*

4 Dedi ſic e Mez. Vulgo *τᾶτό γε — ἐκεῖνα δὲ.*

5 Salmaſ. *σαλευόμενοι δ' ἠρεμέντων.* Baſ. deinde *ἄλυποι*, pro quo Xyl. conjecit & vertendo expreſſit *ἄνυπνοι.*

κότες, εὐθύμων καὶ ἱλαρῶν· ἀνέδην καὶ κατακόρως ἀπάγοντες τῶν ἀσελγαινόντων [1]. καὶ τοιαῦτα γινώσκων μέν τις μᾶλλον τὸ ἀγνοοῦντος εὐχημοσύνην καὶ ὁμόνοιαν συμποσίᾳ πρυτανεύσειε. καὶ μὴν ὅτι γε δεῖ τὸν συμποσίαρχον οἰκείως ἔχειν καὶ φιλικῶς πρὸς ἅπαντας, ὕπαλον δὲ μηδενὶ μηδ' ἀπεχθῆ τῶν ἐσιωμένων εἶναι, παντί πᾳ δῆλον· ἄτε γὰρ [2] ἐπιτάττων ἀνεπιὸς, ἄτ' ἀπονέμων ἴσος, ἄτε προσπαίζων, ὁμοίως [3] ἀνέγκλητος ἔσαι. Τοιοῦτον, ἔφη, σοὶ, Θέων, ἐγὼ τὸν ἄρχοντα συμποσίου πλάσας, ὥσπερ ἐκ κηροῦ, τῷ λόγῳ παραδίδωμι.

III. Καὶ ὁ Θέων· Ἀλλὰ δέχομαι μὲν (εἶπεν) ἔτω μᾶλλον [4] ἀπειργασμένον τὸν ἄνδρα καὶ συμποτικόν. εἰ δὲ χρήσομαι κατὰ πᾶν αὐτῷ, καὶ μὴ [5] καταισχυνῶ τὸ ἔργον, ἐκ οἶδα· ἔτος δέ μοι δοκεῖ τοιοῦτος ὢν τὸ συμπόσιον ὡς ἀληθῶς ἄξειν ἡμῖν, καὶ μὴ ὄψεσθαι [6] νῦν

1 Ald. Baſ. quibuscum, W. notante, rell. libri conſentiunt, ἱλαρῶν * ἀνέδην καὶ κατα * ἀπάγοντες τῶν ἀσελγαινόντων. Steph. debetur vulgata. R. ſuſp. κατακόρως ἀπολαύοντες τῶν σικχαινομένων, *citius inebriantur illi, qui absque modo & ad ſatietatem poſitis in medio vinis fruuntur, quam illi, qui ea velut nauſeabundi extremis tantum labiis deguſtant.* Ita Kaltw. vertit. W. autem conjicit, & vertendo exprimit: ἄφθονος τῶν σιγώντων, *affatim canentes tacentibus.*

2 Subaud. ὁ τοιοῦτος, *talis enim*, iniquus, & convivarum uni alterive infeſtus. R.

3 Ald. Baſ. ὅμως. In iisd. deinde ἔφην, pro ἔφη.

4 R. & W. legendum cenſent καλόν.

5 R. ſuſp. αὐτῷ τοιούτῳ, καὶ μὴ —. W. deinde ſuſp. τὸ σὸν ἔργον.

6 Lectio haec Stephano debetur. Ald. Baſ. quibuscum rell. libros conſentire, W. notat, ἐκ οἶδα * τὸν δέ μοι δοκεῖτοι * σων τὸ συμπόσιον * ἄξειν ἡμῖν καὶ μὴ ὄψεσθαι. R. ſuſp. τὸ συμπόσιον ἐν κόσμῳ ὡς ἀληθῶς ἄξειν ἡμῖν, καὶ μὴ περιόψεσθαι; W. autem: ἐκ οἶδα· ἐ μὴν ἀλλὰ τόνδέ μοι δοκεῖτε ὀρθῶς ἂν αἱρήσεσθαι, ὃς ἂν μέλλῃ τὸ συμπόσιον ἐπιτροπεύσων, συμπόσιον ὃν διαφυλάξειν, καὶ μὴ περιόψεσθαι. &c. — *igitur recte mihi bibendi magiſtrum eligere videantur eum, qui poſcit convivium,*

νῦν μὲν ἐκκλησίαν δημοκρατικὴν, νῦν δὲ χολὴν σοφιστῶν γενομένην, αὖθις δὲ κυβευτήριον, εἶτά πε σκηνὴν, καὶ θυμέλην. ἢ γὰρ ἐχ ὁρᾶτε, τὲς μὲν δημαγωγοῦντας καὶ δικαζομένες παρὰ δεῖπνον, τὲς δὲ μελετῶντας καὶ ἀναγινώσκοντας αὐτῶν τινα συγγράμματα, τὲς δὲ μίμοις καὶ ὀρχησταῖς ἀγωνοθετοῦντας; Ἀλκιβιάδης [1] δὲ καὶ Θεόδωρος τελεσήριον ἐποίησαν τὸ Πολυτίωνος συμπόσιον, ἀπομιμέμενοι, ὀφθεχίας καὶ ἱεροφαντίας. ὧν ἐδὲν, οἶμαι, τῷ ἄρχοντι περιοπλέον· ἀλλὰ καὶ λόγοις καὶ θεάμασι, καὶ παιδιαῖς δώσει τόπον, ἐκείνοις μόνοις, ὅσα πρὸς τὸ συμποτικὸν τέλος ἐξικνεῖται· τᾶτο δ' ἦν Φιλίας ἐπίτασιν, ἢ γένεσιν ὑπ' ἡδονῆς ἐνεργάσασθαι τοῖς παρᾶσι· διαγωγὴ γάρ ἐστιν ἐν οἴνῳ τὸ συμπόσιον εἰς Φιλίαν ὑπὸ χάριτος [2] τελευτῶσα. ἐπεὶ δὲ πανταχᾶ πλήσμιον, καὶ πανταχᾶ [3] βλαβερὸν τὸ ἄκρατον· ἡ δὲ μίξις οἷς ἂν ἐν καιρῷ καὶ μετὰ μέτρε παραγένηται πράγμασιν, ἀφαιρεῖται αὐτὸ [4], καὶ βλάπλει τὰ ἡδέα καὶ λυπεῖ τὰ ὠφέλιμα· δῆλον, ὅτι καὶ τοῖς πίνεσιν ὁ ἐπισάτης

vium, ita conservare, ut convivium maneat, ne videatur esse modo concio populi. &c. E Turn. & Bong. notatur δοκεῖ τὸν.

1 Cf. Plut. Opp. Vol. II. p. 25.

2 Turn. Bong. χάριτός τε τελευτ.

3 Salmas. καὶ πολλαχᾶ.

4 Sic Steph. dedit, & est apud Anon. At edd. priores, quibuscum, W. notante, reli. libri cnnsentiunt, habent ἄνω pro αὐτὸ. Hinc Xyl. notat, locum esse vitiatum, & pro οἷς ἂν ἐν κ. legit οἷς ἂν ἐκ ἐ. κ. Steph. susp. ἄνω perperam ex ἄφνω fuisse factum; neque tamen hoc, neque αὐτὸ sufficere loco restituendo. R. ex ἄνω effici vult σὺν ᾧ, ita legendo: ἀφαιρεῖται (sc. τὸ ἄκρατον, vel ἐκεῖνο) σὺν ᾧ καὶ λυπεῖ τὰ ἡδέα καὶ βλάπλει τὰ ὠφέλ. *id, quicum mixtum tollit illud, quo praesente & taedio fiunt atque moerorem provocant jucunda, & noxia evadunt utilia.* W. susp. ἀφαιρεῖται αὐτῶν καὶ τὸ βλάπλειν τὰ ἡδέα, καὶ λυπεῖν τὰ ὠφέλιμα. Ego cogitaram ἀφαιρεῖται πᾶν ὃ καὶ βλάπλειν ποιεῖ τὰ ἡδέα, καὶ λυπεῖν τὰ ὠφ.

της μεμιγμένην τινὰ παρέξει διαγωγήν. ἀκούων [1] οὖν πολλῶν λεγόντων, ὅτι πλεῖς μὲν ὁ παρὰ γῆν, περίπατος δὲ ὁ παρὰ θάλατταν ἥδιστός ἐστιν· οὕτως παραβαλεῖ [2] τῇ σπουδῇ τὴν παιδιὰν, ὅπως οἵ τε παίζοντες ἀμωσγέπως σπουδῆς τινος ἔχωνται, καὶ πάλιν οἱ σπουδάζοντες ἀναθαῤῥῶσιν, ὥσπερ οἱ ναυτιῶντες ἐγγύθεν εἰς τὴν παιδιὰν ἀποβλέποντες. ἔστι γὰρ καὶ γέλωτι χρῆσθαι πρὸς πολλὰ τῶν ὠφελίμων, καὶ σπουδὴν ἡδεῖαν παραχεῖν,

Ὡς ἀν' [3] ἐχινόποδας καὶ ἀνὰ τρηχεῖαν ὄνωνιν
Φύονται μαλακῶν ἄνθεα λευκοΐων.

ὅσαι δ' ἄνευ σπουδῆς ἐπεισκωμάζουσι τοῖς συμποσίοις παιδιαὶ, ταύτας ἐπιμελῶς διακελεύσεται τοῖς συμπόταις εὐλαβεῖσθαι, μὴ λάθωσιν [4] ὕβριν καὶ ἀσέλγειαν, καθάπερ ὑοσκύαμον, λαβόντες οἴνῳ, καὶ τοῖς [5] λεγομένοις προστάγμασιν ἐξυβρίζωσι, προστάττοντες ᾄδειν ψελλοῖς, ἢ κτενίζεσθαι φαλακροῖς, ἢ ἀσκωλιάζειν [6] χωλοῖς. ὥσπερ Ἀγαμήστορι τῷ Ἀκαδημαϊκῷ [7] λεπτὸν ἔχοντι καὶ κατεφθι-

1 Sic Salmaſ. e MS. legendum monuit, dedique cum W. Conſentiunt E. Palat. Vatic. Vulgo ἀκούω.

2 Ald. Baſ. παραβάλλει. Id Salmaſ. legi voluit.

3 Verſus jam laudatus Vol. VII. p. 146. & X. p. 52.

4 R. ſubaudiendum monet ἑαυτοὺς, niſi adſcribatur. Vocabula καὶ ἀσέλγειαν abſuerunt ab Ald. & Baſ. reliquisque libris, W. teſte. Ea addidit Steph.

5 Vulgo ex Steph. legitur οἰνωτοῖς λεγ. Salmaſ. & R. ex Ald. & Baſ. reſtituendum monuerunt οἴνῳ τοῖς. Idem exhibent Xyl. E. H. reſtitnique cum W. quem ſimul ſecutus ſum partim inſerendo καὶ, partim dando deinde ἐξυβρίζωσι, quod e Palat. ſumſit, pro vulg. ἐξυβρίζοντες, quod Steph. dedit loco ἐξυβρίζουσι, quod eſt in Ald. & Baſ. E V. notatur προστάζοντες.

6 Ald. Baſ. σκωλιάζειν. Xyl. correxit. Ἀσκώλια, feſta Athenis ſolennia, quibus in medio theatri ſuper utres, id eſt, ἀσκοὺς inflatos, uno tantum pede ſaltabant, ut delabentes riſum moverent, idque in Bacchi honorem. Unde ἀσκωλιάζειν eſt ἐφ' ἑνὸς πορεύεσθαι σκέλους. Cf. Heſych. ad h. v. item Heynium ad Virg. Georg. II, 384.

7 De hoc Agameſtore Academico ſe nihil usquam reperiſſe anno-

ἐφθινηκὸς τὸ σκέλος ἐπηρέικζοντες οἱ ξυμπόται, πάντας ἐκέλευσαν ἐπὶ τὸ δεξιὸν ποδὸς ἑστῶτας [1] ἐκπιεῖν τὸ ποτήριον, ἢ ζημίαν καταβαλεῖν· τοῦ δὲ προστάσσειν περιελθόντος εἰς αὐτὸν, ἐκέλευσε πάντας ἕτως πιεῖν, ὡς ἂν αὐτὸν ἴδωσι· καὶ κεραμίδι κενῇ [2] κομιθέντος, εἰς τοῦτο τὸν ἀθενῆ πόδα καθεὶς ἐξέπιε τὸ ποτήριον, οἱ δ' ἄλλοι πάντες, ὡς ἐφαίνετο πειρωμένοις ἀδύνατον, ἀπέτισαν τὴν ζημίαν. χαρίεις ἦν Ἀγαμήσωρ· καὶ ποιητέον εὐκόλως ἕτω καὶ ἱλαρὰς [3] τὰς ἀμύνας, καὶ προστάγμασιν [4] ἐθιστέον χρῆσθαι πρὸς ἡδονὴν καὶ ὠφέλειαν, τὰ οἰκεῖα καὶ δυνατὰ καὶ κοσμοῦντα τὸν δρῶντα, προστάσσοντας, ἰδιωτοῖς μὲν ἄσαι, ῥητορικοῖς εἰπεῖν, φιλοσόφοις λῦσαί τι τῶν ἀπορημένων, ποιηταῖς προενέγκασθαι [5] σίγχος. ἡδέως γὰρ εἰς τοῦτο ἕκαστος ἄγεται καὶ προθύμως, ἵνα αὐτὸς αὐτῷ τυγχάνοι κράτιστος ὤν. ὁ μὲν ἓν τῶν Ἀσσυρίων βασιλεὺς [6] ἆθλον ὑπὸ κήρυκος κατήγγειλε τῷ καινὴν ἡδονὴν ἐξευρόντι· συμποσίῳ δὲ βασιλεῦς ἀσεῖον ἆθλον ἂν καὶ γέρας προσθεῖη [7] τῷ παιδιὰν ἀνύβριστον εἰσηγησαμένῳ, καὶ τέρψιν ὠφέλιμον, καὶ γέλωτα μὴ μῶμε, μηδὲ ὕβρεων, ἀλλὰ χάριτος καὶ Φιλοφροσύνης ἑταῖρον, ἐν

annotatum, fatetur R. Equidem nomen ipsum intactum reliqui, quale apud R. legitur, cum Bas. consentiat. In Steph. Frft. & W. est Ἀγαπήσορι.

1 In R. fuit ἑστῶτα. In Steph. Frft. W. ἑστῶτοι. Restitui ἑστῶτας ex Bas. Idem reponi voluit H. Steph.

2 Amiot. Mez. σενῇ.

3 Vulgo ἱλαρὰς. Salmas. e cod. P. notaverat ἱλαρὰς, quod, R. jubente, dedi.

4 Ante προστάγμ. in Ald. & Bas. est lacuna, quam Xyl. explendam censuit vocabulis τοῖς ἓν. V. habet ἀλλὰ καὶ; Steph. dedit καὶ; R. voluit καὶ τοῖς πρ.

5 Bas. προσενέγκασθαι. Hinc Salmas. annotat, legi quoque apud Diogenem προσφέρεσθαι, sed προφέρεσθαι melius esse.

6 Referunt hoc de Xerxe, Persarum rege, Cicero Tusc. V, 7. & Valer. Max. IX, 1.

7 V. προθεῖη ἄν.

ἐν οἷς τὰ πλεῖστα ναυαγεῖ συμπόσια, μὴ τυχόντα παιδαγωγίας ὀρθῆς. ἔστι δὲ σώφρονος ἀνδρὸς ἔχθραν φυλάττεσθαι καὶ ὀργὴν, ἐν ἀγορᾷ, τὴν ἐκ πλεονεξίας· ἐν γυμνασίοις καὶ παλαίστραις, ἐκ φιλονεικίας· ἐν δ' ἀρχαῖς καὶ φιλοτιμίαις, ἐκ φιλοδοξίας· ἐν δὲ δείπνῳ καὶ παρὰ πότον, ἐκ παιδιᾶς ἐπιτιθεμένην.

QUAESTIO V.

Quomodo dictum sit: amor docet musicam [1].

Πῶς εἴρηται τό·

— Μουσικὴν [2] δ' ἄρα

Ἔρως διδάσκει, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν,

ἐζητεῖτο παρὰ Σοσσίῳ, Σαπφικῶν τινῶν ἀθέντων, ὅπως καὶ [3] τὸν Κύκλωπα μέσαις εὐφώνοις ἅδεσθαί φησι τὸν ἔρωτα Φιλόξενος [4]. ἐλέχθη μὲν ἕν, ὅτι πρὸς πάντα [5] τόλμαν ὁ ἔρως καὶ καινοτομίαν συγχωρῆσαι δεινός ἐστιν, ὥσπερ καὶ Πλάτων τὸν αὐτὸν καὶ [6] παντὸς ἐπιχει-

1 Personae colloquii sunt Soffius, Plutarchus, alii.

2 Bentl. p. 21. differt. ad Millium emendat μουσικόν. R. hanc quidem correctionem non improbans, si codices eam firmarent, tuetur vulgatam, subaudiendo τις ad κἂν ἄμουσος ᾖ. Dicti hujus Euripidei mentio fit Vol. IX. p. 286. nec non in Erotico, ubi tamen legitur ποιητὴν pro μουσικὴν. Etiam W. notat, Vatic. in inscriptione habere ποιητικὴν, Flor. Venet. in contextu ποιητὴν. Ald. Bas. κἂν ἄμουσα.

3 W. suspicatur ὥς πε καὶ, vel καὶ ὅπως.

4 Philoxenus est dithyramborum & tragoediarum auctor, a Dionysio in lapicidinas conjectus, ubi scripsit Cyclopem, drama, unde hic locus videtur petitus esse. v. Fabric. B. Gr. T. I. p. 686. R.

5 R. aut πάντα cum πᾶσαν mutandum censet, aut legendum πρὸς πάντα τολμηρὸς ὁ ἔρως, καὶ καινοτομίᾳ συγχωρῆσαι.

6 Ob particulam καὶ W. alterum nomen adfuisse suspicatur, ut forte legendum sit αὐτὸν ἴτην καὶ π. ἰπ. Legitur ἴτης apud

χειρητὴν ὠνόμασε· καὶ γὰρ λάλον ποιεῖ τὸν σιωπηλὸν, καὶ θεραπευτικὸν [1] τὸν αἰσχυντηλὸν, ἐπιμελῆ δὲ καὶ Φιλόπονον τὸν ἀμελῆ καὶ ῥᾴθυμον· ὃ δ' ἄν τις μάλιστα θαυμάσειεν, Φειδωλὸς ἀνήρ τε καὶ μικρολόγος, ἐμπεσὼν εἰς ἔρωτα, καθάπερ εἰς πῦρ σίδηρος, ἀνεθεὶς καὶ μαλαχθεὶς, ἁπαλὸς καὶ ὑγρὸς καὶ ἡδίων· ὥστε τουτὶ τὸ παιζόμενον [2] μὴ πάνυ Φαίνεσθαι γελοῖον, ὅτι πράσσου Φύλλῳ τὸ τῶν ἐρώντων δέδεται βαλάντιον. ἐλέχθη δὲ καὶ ὅτι τῷ μεθύειν τὸ ἐρᾷν ὅμοιόν ἐστι· ποιεῖ γὰρ θερμοὺς καὶ ἱλαροὺς καὶ διακεχυμένους· γενόμενοι δὲ τοιοῦτοι, πρὸς τὰς ἐπῳδοὺς [3] καὶ συμμέτρους μάλιστα Φωνὰς ἐκΦέρονται. καὶ τὸν Αἰσχύλον Φασὶ τὰς τραγῳδίας πίνοντα ποιεῖν καὶ διαθερμαινόμενον. ἦν δὲ Λαμπρίας, ὁ ἡμέτερος πάππος, ἐν τῷ πίνειν εὑρετικώτατος αὐτὸς αὑτοῦ καὶ λογιώτατος· εἰώθει δὲ λέγειν, ὅτι τῷ λιβανωτῷ παραπλησίως ὑπὸ θερμότητος ἀναθυμιᾶται. καὶ μὴν ἥδιστα τοὺς ἐρωμένους ὁρῶντες, οὐχ ἧττον ἡδέως ἐγκωμιάζουσιν, ἢ ὁρῶσι· καὶ πρὸς πάντα λάλος ὢν ἔρως, λαλίστατός ἐστιν ἐν τοῖς ἐπαίνοις. αὐτοί τε γὰρ οὕτω πεπεισμένοι τυγχάνουσι, καὶ βούλονται πεπεῖσθαι πάντας, ὡς καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἐρῶντες. τοῦτο καὶ τὸν Λυδὸν ἐπῆρε Κανδαύλην τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς ἐπισπᾶσθαι θεατὴν εἰς τὸ δωμάτιον τὸν Γύγην [4]. βούλονται γὰρ ὑπ' ἄλλων

Platon. in Sympos. (Vol. X. p. 231. ed. Bip.) uti παντ. ἐπιχ. in Timaeo (Vol. IX. p. 386.)

1 W. dubius est, an corrigendum sit θρασύτερον, vel simile.

2 V. παιζόμενον γίνεται aut ἐστὶ.

3 *accommodatas cantui*, aut etiam *incantantes*. Prius tamen praefert R. simul pro συμμέτρους legendum monens ἐμμέτρους, *metri legibus parentes*.

4 Ald. Bas. non habent nomina Κανδαύλην & Γύγην. Loco utriusque est asteriscus. Posteriorem sequuntur voculae τὴν οὐ. Consentiunt libri scripti, W. teste. Xyl. e τὴν fecit οἰκέτην, quod Salmas. e MS. probavit. Lectio vulgata debetur Stephano, Historia Candaulae nota est ex Herodot. I, 8. sq.

ἄλλων μαρτυρεῖθαι· διὸ καὶ γράφοντες ἐγκώμια τῶν καλῶν, ἐπικοσμοῦσιν αὐτὰ μέλεσι καὶ μέτροις καὶ ᾠδαῖς, ὥσπερ εἰκόνας χρυσῷ καλλωπίζοντες, ὅπως ἀκέηται τε μᾶλλον ὑπὸ πολλῶν καὶ μνημονεύηται· καὶ γὰρ ἂν ἵππον καὶ ἀλεκτρύονα, κἂν ἄλλο τι τοῖς ἐρωμένοις διδῶσι, καλὸν εἶναι καὶ κεκοσμημένον εὐπρεπῶς βέλονται καὶ περιτ[τ]ῶς τὸ δῶρον· μάλισα δὲ λόγον κόλακα προσφέροντες, ἡδὺν ἐθέλεσι Φαίνεθαι [1] καὶ γαῦρον καὶ περιττὸν, οἷος ὁ ποιητικός ἐσιν.

II. Ὁ μέντοι Σόσσιος ἐπαινέσας ἐκείνας [2], εἶπεν, ὡς ἃ χεῖρον ἄν τις [3] ἐπιχειρήσειεν ὁρμηθεὶς ἀΦ' ὧν ΘεόΦρασος εἴρηκε περὶ μεσικῆς· καὶ γὰρ ἐναγχος (ἔΦη) τὸ βιβλίον ἀνέγνων. λέγει δὲ ΘεόΦρασος [4], μεσικῆς ἀρχὰς τρεῖς εἶναι, λύπην, ἡδονὴν, ἐνθεσιασμὸν, ὡς ἑκάσε τάτων παρατρέποντος ἐκ τῆ συνήθες, καὶ ἐγκλίνοντος τὴν Φωνήν [5]. αἵ τε γὰρ λύπαι [6] τὸ γοερὸν καὶ θρηνητικὸν ὀλιθηρὸν εἰς ᾠδὴν ἔχεσι· διὸ καὶ τὰς ῥήτορας ἐν τοῖς ἐπιλόγοις, καὶ τὰς ὑποκριτὰς ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς, ἀτρέμα τῷ μελῳδεῖν προσάγοντας ὁρῶμεν, καὶ παρεντεινοντας τὴν Φωνήν. αἵ τε [7] σΦοδραὶ περιχάρειαι τῆς ψυχῆς, τῶν μὲν ἐλαΦροτέρων τῷ ἤθει καὶ τὸ σῶμα πᾶν ἐπαίρεσι [8], καὶ παρακαλοῦσιν εἰς ἔῤῥυθμον [9]

1 Sic R. legi voluit, notavitque Salmaſ. e vetuſto libro, dedique cum W. pro vulg. *Φέρεθαι*.

2 eos puta, qui ſuperiora dixerant, quorum nomina non ediderat, contentus dixiſſe ἐλέχθη. R.

3 Pro *χεῖρον ἄν τις* Ald. Baſ. *χειρομάντις*. Xyl. correxit.

4 Baſ. hoc loco *ΘεόΦρων*. Xyl. correxit.

5 Baſ. *ὡς ἑκάσε τῶν αὐτῶν παρατρε * ἐκ τῆ συνήθες * ἐγκλίναντος τὴν Φωνήν*. Hinc Xyl. legendum monet *ὡς ἑκάσε αὐτῶν παρατρέποντος ἐκ τῆ συνήθες, καὶ πρὸς ᾠδὴν ἐγκλίναντος*.

6 Reſtitui λύπαι e Baſ. quod R. legi voluit, pro vulg. λύσσαι, voce, hic loci certe minus commoda.

7 Ald. Baſ. ἅ τε. Xyl. correxit.

8 R. mavult *καὶ τὸ σῶμα συνεπαίρεσι*.

9 Salmaſ. *ἄῤῥυθμον*. Omnes alii ante Steph. libri *ἴῤῥυθμον*, W. teſte.

κίνησιν, ἐξαλλομένων καὶ προτέντων, εἴπερ ὀρχεῖσθαι μὴ δύνωνται· μανίαι τε ἀλαλαί τε [1] ὀρινομένων ῥιψαύχενι σὺν κλόνῳ, κατὰ Πίνδαρον· οἱ δὲ χαρίεντες ἐν τῷ πάθει τούτῳ γενόμενοι, τὴν φωνὴν μόνην εἰς τὸ ᾄδειν καὶ φθέγγεσθαι μέγα [2], καὶ μέλη προΐενται. μάλιστα δὲ ὁ ἐνθουσιασμὸς ἐξίστησι καὶ παρατρέπει τό τε σῶμα καὶ τὴν φωνὴν τῶν συνήθων καὶ καθεστηκότος. ὅθεν αἵ τε βακχεῖαι [3] ῥυθμοῖς χρῶνται, καὶ τὸ χρησμῳδεῖν ἐμμέτρως παρέχεται [4] τοῖς ἐνθαζομένοις· τῶν τε μαινομένων ὀλίγας ἰδεῖν ἐστιν ἄνευ μέτρου καὶ ᾠδῆς ληρούντας. οὕτω δὲ τούτων ἐχόντων, εἰ βέλτιον καθαρχὴν ὑπ' αὐγὰς διαπλύξας τὸν ἔρωτα, καὶ καταμανθάνειν, ἐκ ἂν ἄλλο πάθος εὕροις, οὔτε λύπας ὀριμυτέρας ἔχον, οὔτε σφοδροτέρας περιχαρείας, οὔτε μείζονας ἐκστάσεις καὶ παραφροσύνας. ἀλλ' ὥσπερ τὴν Σοφοκλέους πόλιν [5], ἰδεῖν ἐστιν ἀνδρὸς ἐρωτικοῦ ψυχήν, ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμουσαν, ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων. ἐδὲν οὖν ἄτοπον ἐδὲ θαυμαστόν, εἰ πάσας, ὅσαι μανικῆς εἰσιν ἀρχαί, περιέχων ὁ ἔρως ἐν αὑτῷ καὶ συνειληφὼς, λύπην, ἡδονήν, ἐνθουσιασμόν, τά τ' ἄλλα Φιλόπονός [6] ἐστι καὶ λάλος, εἴς τε ποίησιν μελῶν καὶ μέτρων, ὡς ἐδὲν ἄλλο πάθος, ἐπίφορος καὶ κατάντης.

QUAE-

1 Ald. Baſ. ἄλλαι τε. Xyl. correxit. Cf. Plut. Opp. Vol. IX. p. 321. not. 3. Dedi deinde ῥιψαύχενι pro vulg. ἐμαύχενι e Turn. & V. Conſentit R. nec non Schneid. fragm. Pindar. p. 59 Legitur eadem vox in loco ſupra citato, item in Sympoſ. VII, 5. Ald. porro & Baſ. dant uno vocab. συγκλόνῳ.

2 R. judice poſt μέγα deeſt ἀφιᾶσι, vel ἐφιᾶσι, vel τρίπτασι, vel tale quid. W. rectius legi cenſet κινούμενοι pro γενόμενοι, & φθέγγονται pro φθέγγεσθαι.

3 W. cum Mez. & Amiot. mavult Βακχαί.

4 W. ſuſp. παρίπεται.

5 Ald. Baſ. ἀλλ' ὥσπερ τὸν Σοφοκλέα, πόλιν ἀνδρὸς ἐρ. ψ. Dandum eſſe τὴν Σοφοκλέους πόλιν monuerunt Xyl. & H. Steph. Alluditur ad Oedipi tyranni principium. Cf. Vol. VII. p. 294. VIII. p. 74.

6 R. mavult φιλόλογος. W. probat.

QUAESTIO VI.

De Alexandri bibacitate [1].

Λόγος ἦν περὶ Ἀλεξάνδρε τῦ βασιλέως, ὡς ὲ πολὺ πίνοντος, ἀλλὰ πολὺν χρόνον ἐν τῷ πίνειν καὶ [2] διαλέγεθαι τοῖς Φίλοις ἔλκοντος. ἀπεδείκνυε δ' αὐτὸς Φλυαρᾶντας Φίλινος ἐκ τῶν βασιλικῶν ἐφημερίδων, ἐν αἷς συνεχέστατα γέγραπ]αι καὶ πλειςάκις, ὅτι τήνδε τὴν ἡμέραν ἐκ τῦ πότε ἐκάθευδεν [3], ἔσι δ' ὅτε καὶ τὴν ἐφεξῆς· διὸ καὶ πρὸς τὰς συνεσίας ἀργότερος ἦν, ὀξὺς δὲ καὶ θυμοειδής· ἅπερ σωματικῆς ἐσι θερμότητος. λέγεται δὲ καὶ τῦ χρωτὸς ἥδιςον ἀποπνεῖν, ὥςε καταπιμπλάναι τὰς χιτωνίσκας εὐωδίας ἀρωματιζέσης· ὃ δοκεῖ καὶ αὐτὸ θερμότητος εἶναι. διὸ καὶ τῆς οἰκεμένης οἱ ξηρότατοι καὶ θερμότατοι τόποι τὴν τε κασίαν καὶ τὸν λιβανωτὸν ἐκφέρκσι. πέψει γάρ τινι τῶν ὑγρῶν ὁ Θεόφρασός φησιν ἐπιγίνεθαι τὴν εὐωδίαν, ὅταν ἐξαιρεθῇ τὸ βλαβερὸν ὑγρὸν [4] ὑπὸ θερμότητος. δοκεῖ δὲ [5] καὶ Καλλισθένης ἐν διαβολῇ γενέθαι πρὸς αὐτὸν, ὡς δυσχεραίνων δειπνεῖν διὰ τὸν πότον· ἐπεὶ καὶ κύλικα, λεγομένην Ἀλεξάνδρε, μεγάλην, ἐλθᾶσαν ἐπ' αὐτὸν, ἀπεώσατο, φήσας, ἂν ἐθέλειν, Ἀλεξάνδρε πιὼν, Ἀσκληπιῦ δεῖθαι. ταῦτα μὲν ἓν περὶ τῆς Ἀλεξάνδρε πολυποσίας.

1 Perſonae colloquii ſunt Philinus, Plutarchus, alii.

2 abeſt καὶ ab Ald. & Baſ.

3 Ald. Baſ. καθεύδων.

4 Ald Baſ. ῥέοντος. Cf. Plut. Alex. M. Vol. IV. p. 255.

5 Quae ſequuntur, mutilate exhibent Ald. Baſ. nec non, W. teſte, MSS. καὶ κα * ἐν διαβολῇ * τὸν ὡς δυσχεραα * δειπνεῖν διὰ τὸν * ἐπεὶ καὶ. Xyl notavit, pertinere haec ad Calliſthenem. Cf. Plut. Opp. Vol. IX. p. 406. Steph. dedit lectionem receptam, quam jam antea correxiſſe Turn. ac vertiſſe Amiot. notat W. Mavult R. δυσχεραίνων παρ' αὐτῷ δειπνεῖν διὰ τὸν πολὺν πότον.

II. Μιθριδάτην δὲ, τὸν πολεμήσαντα Ῥωμαίοις, ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ὃς ἐπετέλει, καὶ πολυφαγίας ἄθλα θεῖναι καὶ πολυποσίας φασί· νικῆσαι δ' αὐτὸν ἀμφότερα, καὶ ὅλως πιεῖν πλεῖσον τῶν [1] κατ' αὐτὸν ἀνθρώπων, διὸ καὶ Διόνυσον ἐπικληθῆναι. τοῦτο ἡμεῖς εἴπομεν ἕν τι τῶν εἰκῇ πεπισευμένων εἶναι, τὸ περὶ τὴν αἰτίαν τῆς ἐπικλήσεως. νηπίᾳ γὰρ ὄντος αὐτοῦ, κεραυνὸς ἐπέφλεξε τὰ σπάργανα, τοῦ δὲ σώματος ἐχ ἥψατο, πλὴν ὅσον ἴχνος τι τοῦ πυρὸς ἐν τῷ μετώπῳ κρατεμένῳ ὑπὸ τῆς κόμης μένειν [2] αὐτῷ παιδί· καὶ ἀνδρὸς ἤδη πάλιν ἐπὶ τὸ δωμάτιον ἐμπεσὼν κεραυνὸς αὐτοῦ μὲν κατέπεσε [3] καθεύδοντος, τῆς δὲ Φαρέτρας ὑποκρεμαμένης [4] διεξῆλθε τὰ βέλη πυρακτώσας. οἱ μὲν ἔνδοξοι ἀπεφήναντο, πλεῖσον αὐτὸν ἰσχύσειν ἀπὸ τῆς τοξικῆς καὶ κύφης στρατιᾶς· οἱ δὲ πολλοὶ Διόνυσον αὐτὸν ἀπὸ τῶν κεραυνοβολιῶν ὁμοιότητι τὰ πάθη προσηγόρευσαν.

III. Ἐκ τούτου περὶ τῶν πολὺ πιόντων ἦν ὁ λόγος· ἐν οἷς καὶ τὸν πύκτην Ἡρακλείδην ἐτίθεσαν, ὃν Ἡρακλῆν [5] Ἀλεξανδρεῖς ὑπεκορίζοντο, κατὰ τὰς πατέρας ἡμῶν γενόμενον. ἔτος ἀπορῶν συμπότης παραμένοντος, ἐκάλει τὰς μὲν ἐπὶ πρόπομα, τὰς δ' ἐπ' ἄριστον,

1 abeſt τῶν ab Ald. & Baſ. Exhibent hunc articulum Turn. & V. porro autem κατ' αὐτόν.

2 Ald. Baſ. quibuscum cod. MSS. teſte W. conſentiunt, κόμης * εν * αὐτῷ παι * ἀνδρὸς. Steph. dedit vulgatam, & ante eum Exempl. Turn. & Amiot. Pro κρατεμένῳ, quod, R. docente, eſt: *obfirmato & ſervato incolumi*, W. cum Mez. mavult κεκρυμμένῳ.

3 R. mavult αὐτοῦ μὲν ἐ κατέπεσε, *in eum quidem ipſum non incidit*. W. ſuſp. αὐτοῦ μὲν ἀπέπεσε, vel ἐξέπεσε, vel ἀπέσχετο. Eodem notante, in H. Flor. Xyl. pro αὐτοῦ eſt αὐτῷ.

4 R. mavult ὑπερκρεμαμένης, ſuſpenſa ſuper ejus capite.

5 Ald. Baſ. Xyl. & codd. MSS. Ἡρακλῆν. Steph. vulgatum ſumſit ab Leonico & Schotto. Turn. in ind. Frft. Ἡρακλείδιον; in W. nota & hoc & illud.

τον, ἄλλους δ' ἐπὶ δεῖπνον, ἐχάτους δέ τινας ἐπὶ κῶμον. ἀπαλλαττομένων δὲ τῶν πρώτων, δεύτεροι συνῆπτον, εἶτ' ἐφεξῆς οἱ τρίτοι, καὶ τέταρτοι· κἀκεῖνος οὐθὲν διαλειμμα ποιῶν ἅπασιν ἐξήρκει, καὶ τοὺς τέσσαρας πότους συνδιέφερε.

IV. Τῶν δὲ Δρούσῳ, τῷ Τιβερίου Καίσαρος υἱῷ, συμβιούντων, ὁ πάντας ἐν τῷ πίνειν προτρεπόμενος [1] ἰατρὸς ἑάλω τῶν πικρῶν ἀμυγδάλων πέντε ἢ ἓξ ἑκάστοτε προλαμβάνων [2], ἕνεκα τοῦ μὴ μεθύσκεσθαι· κωλυθεὶς δὲ καὶ παραφυλαχθεὶς οὐδ' ἐπὶ μικρὸν ἀντέχεν. ἔνιοι μὲν οὖν ᾤοντο, τὰς ἀμυγδαλίδας δηκτικόν τι καὶ ῥυπτικὸν ἔχειν τῆς σαρκὸς, ὥστε καὶ τῶν προσώπων τὰς ἐφηλίδας ἐξαίρειν [3]. ὅταν οὖν προληφθῶσι, τῇ πικρότητι τοὺς πόρους ἀμύσσειν, καὶ δηγμὸν ἐμποιεῖν, ὑφ' οὗ τὸ ὑγρὸν κατασπῶσιν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς διατμιζόμενον. ἡμῖν δὲ μᾶλλον ἡ τῆς πικρότητος ἐδόκει δύναμις ἀναξηραντικὴ καὶ δάπανος ὑγρῶν εἶναι· διὸ τῇ γεύσει πάντων ἐστὶ τῶν χυλῶν ὁ πικρὸς ἀηδέστατος. τὰ γὰρ φλεβία τῆς γλώττης, (ὡς ὁ Πλάτων φησὶ) μαλακὰ καὶ μανώτερα [4] ὄντα, συντείνει παρὰ φύσιν ἡ τῆς ξηρότητος φύσις [5], ἐκτηκομένων τῶν ὑγρῶν. καὶ τὰ ἕλκη τοῖς πικροῖς ἐπιχναίνουσι [6] φαρμάκοις, ὡς ὁ ποιητής φησιν [7].

1 Xyl. non probat hanc vocem, suspicans προτρεχόμενος, & notans, Athenaeum, L. II. hunc locum citando, usum fuisse voce ὑπερβαίνειν. R. monet, προτρεπόμενος raro sensu hic positum esse pro προτερῶν vel νικῶν, *praeveniens*, *post se relinquens*, *superans*.

2 Salmas. πρωῒ λαμβάνων, ita esse notans apud Dioscorid.

3 W. legendum monet ἐξαιρεῖν.

4 W. rectius putat ἁπαλὰ καὶ νοτερὰ. Cf. Platon. Timae. Opp. Vol. IX. ed. Bip. p. 378.

5 abest φύσις ab Ald. & Bas. pro eo est in V. δύναμις.

6 R. mavult ἀπιχναίνουσι, *efficiunt tenuia*, *macra*, *arida*.

7 Iliad. XI. 845. sq. Ald. & Bas. secundum & tertium versum

— — ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρὴν
Χερσὶ διατρίψας ὀδυνήφατον, ἢ οἱ ἀπάσας
Ἐχ' ὀδύνας· τὸ μὲν ἕλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα.

τὸ γὰρ τῇ γεύσει πικρὸν, τῇ δυνάμει ξηραντικὸν, ὀρθῶς προσηγόρευσε. Φαίνεται δὲ καὶ τὰ διαπάσματα [1] τῶν γυναικῶν, οἷς ἀναρπάζȣσι τȣ̀ς ἱδρῶτας, πικρὰ τῇ φύσει καὶ ϛυπ]ικὰ ὄντα σφοδρότητι τȣ̃ ϛρυφνȣ̃ντος πικρȣ̃ [2]. ȣ̃τως ȣ̃ν (ἔφην) τȣ́των ἐχόντων, εἰκότως ἡ τῶν ἀμυγδάλων πικρότης βοηθεῖ πρὸς τὸν ἄκρατον, ἀναξηραίνȣσα τȣ̃ σώματος τὰ ἐντὸς, καὶ [3] ȣ̀κ ἐῶσα πίμπλαθαι τὰς φλέβας, ὧν διατάσει φασὶ καὶ ταραχῇ συμβαίνει τὸ μεθύειν. τεκμήριον δὲ τȣ̃ λόγȣ μέγα τὸ συμβαῖνον περὶ τὰς ἀλώπεκας. ἂν [4] γὰρ ἀμυγδάλας πικρὰς φαγȣ̃σαι μὴ ἐπιπίωσιν, ἀποθνήσκȣσι, τῶν ὑγρῶν ἀθρόως ἐκλειπόντων [5].

QUAE-

ſum confundunt, ita dantes: ἢ οἱ παύσαντο δ' αἷμα, omiſſis intermediis. Hinc Xyl. locum ex Homero ipſo integrandum notat.

1 Sic e Baſ. reſtituendum monuit R. — *ea, quae mulierculae inſpergunt*, pulvisculi exſiccantes — & ſic quoque Salmaſ. dedique cum W. accedentibus Xyl. Turn. Leonic. Schott. Mez. Vulgo & rell. libri διασπάσματα. Quod ſequitur τῶν γυναικῶν, ſuſpectum eſt Xylandro.

2 Lectionem hanc Steph. e Turn. Exempl. dedit. Antea legebatur σφοδρότητι τȣ̃ ϛρυφνȣ̃ τὸ πικρὸν. Quare locum mutilum eſſe monuit Xyl. Exhibent idem codd. Suſp. R. poſt πικρȣ̃ deeſſe ξηραίνειν. W. autem ſe ad ſententiae neceſſitatem corrigere notat σφόδρα, ταύτῃ καταῤῥοφεῖν τὸ ὑγρὸν.

3 abeſt καὶ ab Ald. & Baſ.

4 pro ἂν V. αἳ.

5 Locum hunc ita Steph. e Turn. Exempl. dedit. In edd. prioribus nec non in codd. eſt φαγȣ̃σαι ἐπιπίωσι * τῶν ὑγρῶν ἀθρο * πόντων. Xyl. ante ἐπιπίωσι inſerendum monuit μὴ; V. ita habet φαγȣ̃σαι ἀποθνήσκȣσι ἐπιπίωσι μὴ τῶν ὑγρῶν ἀθρόως ἐκλιπόντων.

QUAESTIO VII.

Cur senes magis delectentur mero [1]?

Ἐζητεῖτο περὶ τῶν γερόντων, διὰ τί μᾶλλον ἀκρατοτέρῳ τῷ ποτῷ χαίρουσιν. οἱ μὲν ἓν κατεψυγμένην τὴν ἕξιν αὐτῶν καὶ δυσκιθέρμαντον ἔσαν οἰόμενοι, διὰ τοῦτο τῇ σφοδρότητι τῆς κράσεως ἐναρμόττειν ἐφαίνοντο [2], κοινόν τι καὶ πρόχειρον, οὐκ ἱκανὸν δὲ πρὸς τὴν αἰτίαν, ἐδ' ἀληθὲς λέγοντες. καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν ἄλλων αἰσθήσεων τὸ αὐτὸ συμβέβηκε. δυσκίνητοι γάρ εἰσι καὶ δυσμετάβλητοι πρὸς τὰς ἀντιλήψεις τῶν ποιοτήτων, ἂν μὴ κατάκοροι καὶ σφόδρα [3] προσπέσωσιν· αἰτία δὲ ἡ τῆς ἕξεως ἄνεσις· ἐκλυομένη γὰρ καὶ ἀτονοῦσα πλήττεσθαι φιλεῖ. διὸ τῇ [4] γεύσει μάλιστα τὰς ἐγκλινικὰς προσίενται χυμούς· ἥ τ' ὄσφρησις αὐτῶν ὁμοία πέπονθε πρὸς τὰς ὀσμάς. κινεῖται γὰρ ὑπὸ τῶν ἀκράτων [5] καὶ σφοδρῶν ἥδιον· ἡ δὲ ἁφὴ πρὸς τὰ ἕλκη δυσπαθής· τραύματα γὰρ ἐνίοτε λαμβάνοντες ὑ μάλα πονοῦσιν. ὁμοιότατον δὲ γίνεται ἐπὶ τῆς ἀκοῆς· οἱ γὰρ μασικοὶ γηρῶντες, ὀξύτερον ἁρμόζονται καὶ σκληρότερον, οἷον ὑπὸ πληγῆς [6], τῆς συντόνου φωνῆς ἐγείροντες τὸ

1 Personae colloquii sunt Plutarchus, alii.

2 W. comma dedit ante ἐφαίνοντο, ut hoc verbum jungatur cum λέγοντες, monet autem ante διὰ τοῦτο inserendum καὶ. Mihi quidem locus nondum sanus videtur. Pro κοινόν τι, quod sequitur, Ald. & Bas. καινόν τι, & Xyl. vertit: *nihil novi, sed in promtu quod esset — attulerunt.*

3 R. mavult σφοδραὶ. W. consentit.

4 W. τῇ τε γεύσει, nulla hujus discrepantiae a lectione, quae vulgo exhibetur, ratione allata.

5 Ald. & Bas. nec non codd. MSS. corrupte ac mutilate ita: ὑπὸ τῶν ἀκρατῶν * ἥδιον, ἡ δὲ ἁφὴ τὰ ἕλκη δυσπα * τραύματα γὰρ * λαμβάνοντες * ἃ ποιοῦσιν, ἓ * τατον δὲ γίνεται τῆς ἀκοῆς, οἱ μασικοὶ. &c. Steph. explevit locum ductu exempli Turnebiani. Eodem monente dedi cum W. ἀκράτων pro ἀκρατῶν, quod vulgo legitur.

6 Vulgo πληγῆς καὶ τ. σ. φ. Delevi καὶ e R. mente.

αἰθητήριον. ὅ τι γὰρ σιδήρῳ πρὸς ἀκμὴν σόμωμα, τοῦτο σώματι πνεῦμα παρέχει πρὸς αἴθησιν· ἐνδόντος δὲ τότε καὶ χαλάσαντος, ἀργὸν ἀπολείπεται καὶ γεῶδες τὸ αἰθητήριον, καὶ σφοδρῶς τῶ νύττοντος, οἷον ὁ ἄκρατός ἐστι, δεόμενον [1].

QUAESTIO VIII.

Cur seniores facilius literas eminus legant [2]?

Ταῦτα δὲ ἡμῶν εἰς τὸ προκείμενον εὐρεσιλογέντων, ἐδόκει τὸ τῆς ὄψεως ἀντιπίπτειν. οἱ γὰρ πρεσβύτεροι πόρρω τὰ γράμματα τῶν ὀμμάτων ἀπάγοντες ἀναγινώσκουσιν, ἐγγύθεν δ' ἃ δύνανται· καὶ τοῦτο παραδηλῶν ὁ Αἰσχύλος φησίν·

Οὐδ' ἄποθεν εἶδες αὐτόν· ἃ γὰρ ἐγγύθεν
Ὁρᾷς, γέρων δὲ [3] γραμματεὺς γενῆ σαφής.

ἐνδηλότερον [4] Σοφοκλῆς τὸ αὐτὸ περὶ τῶν γερόντων·

Βραδεῖα μὲν γὰρ ἐν λόγοισι προσβολὴ
Μόλις δ' [5] ὠτὸς ἔρχεται τρυπωμένη,
Πόρρω δὲ λεύσσων, ἐγγύθεν δὲ πᾶς τυφλός.

εἴπερ ἐν πρὸς τὴν ἐπίτασιν καὶ σφοδρότητα μᾶλλον ὑπακούει

1 Vulgo ὁ ἄκρατος, ἐστὶ δεόμενον. Hinc R. legi voluit aut ὁ ἄκρατος, ἐπιδεόμενον, aut mutata distinctione ὁ ἄκρατός ἐστι, δεόμενον. Posterius dedi cum W. Favet correctioni Baf.

2 Personae colloquii sunt Plutarchus, Lamprias, alii.

3 Ald. & Baf. consentientibus scriptis mutilum habent locum: ἀδὲ ἀπο * αὐτόν. ἃ γὰρ ἐγγύθεν * γέρων δὲ. Steph. supplevit eum e Turn. Judice W. sententia tale quid desiderat Εἰ δ' ἄποθεν εἶδες αὐτόν, ἀδ' ἄρ' ἐγγύθεν Ὁρᾷς —. Pro γενῆ R mavult ἐγένῃ.

4 R. legi vult ἐκδηλότερον δὲ Σ.

5 Vulgo post προσβολὴ interpungitur, & legitur μόλις δ' ὠτὸς. Steph. corrigendum monuit amovendo interpunctionis notam, dandoque δ' ὠτὸς. Posterius simul est in Baf. Consentiunt E. Palat. Xyl. Mez. dedique cum W. Paulo ante R. mavult ἐν λόγοις ἡ προσβολή.

μικύει τῶν [1] γερόντων αἰθητήρια, πῶς ἐν τῷ ἀναγινώσκειν τὸν ἐγγύθεν ἀντιφωτισμὸν ἐ φέρουσιν, ἀλλὰ παράγοντες ἀποτέρω τὸ βιβλίον ἐκλύσει τὴν λαμπρότητα τῷ ἀέρι, καθάπερ οἶνον ὕδατι, κατακερανυμένην;

II. Ἦσαν μὲν ἓν, οἳ πρὸς τοῦτο ἔλεγον [2], ὡς ἀπάγουσι τῶν ὄψεων τὸ βιβλίον, ἐ μαλακώτερον τὸ φῶς ποιοῦντες, ἀλλ' οἷον ἐπιδρατ]όμενοι καὶ περιλαμβάνοντες αὐγὴν πλείονα, καὶ πληροῦντες ἀέρος λαμπροῦ τὴν μεταξὺ τῶν ὀμμάτων καὶ τῶν γραμμάτων χώραν. ἕτεροι δὲ τοῖς συμβάλλουσι τὰς αὐγὰς προσεῖχον [3]. ἐπεὶ γὰρ ἀποτείνεται τῶν ὀφθαλμῶν ἑκατέρα κῶνος, πρὸς τῷ ὄμματι τὴν κορυφὴν ἔχων, ἕδραν δὲ καὶ βάσιν [4], ἣ περιλαμβάνει τὸ ὁρώμενον, ἄχρι μέν τινος εἰκός ἐσιν ἰδίᾳ τῶν κώνων ἑκάτερον φέρεσθαι· γενόμενοι δ' ἀποτέρω, καὶ συμπεσόντες ἀλλήλοις, ἓν τὸ φῶς ποιῆσι· διὸ καὶ τῶν ὁρωμένων ἕκασον, ἓν, ἐ δύο, φαίνεται, καίπερ ἀμφοτέροις ἅμα τοῖς ὄμμασι καταφαινόμενον· αἰτία γὰρ ἡ τῶν κώνων σύναψις εἰς ταυτὸ καὶ σύλλαμψις ἐκ δυεῖν μίαν ὄψιν ἀπειργασμένη. τέτων δὲ ἔτως ἐχόντων, οἱ μὲν ἐγγὺς προσάγοντες τὰ γράμματα πρεσβύται, μηδέπω τῶν αὐγῶν [5] συγκεχυμένων, ἀλλ' ἑκάτερα χωρὶς ἐπιθιγγάνοντες, ἀθενέσερον ἐπιλαμβάνονται· οἱ δ' ἀποτέρω προθέμενοι, μεμιγμένε τῷ φωτὸς ἤδη πολλῷ γεγονότος, μᾶλλον ἐξακριβῶσιν, ὥσπερ οἱ ταῖς δυσὶν ὁμῷ χερσὶ κατέχοντες, ὃ τῇ ἑτέρᾳ μὴ δύνανται.

III. Λαμπρίας δὲ, ὁ ἀδελφὸς, τὴν Ἱερωνύμε μονον ἐκ ἀνέγνωκεν [6] εὐφυΐαν ἐμπεσὼν, ὅτι τοῖς προσπ[π]ε-

1 W. cum Mez. legendum monet τὰ τῶν γερόντων αἰ.
2 Ald. Baſ. λέγεσιν.
3 Ald. Baſ. μετεῖχον.
4 R. judice, poſt βάσιν deeſt τὴν ἐπιφάνειαν, aut τὴν κόρην.
5 Ald. Baſ. τῶν αὐτῶν. Eaedem deinde ἀνωτέρω pro ἀποτέρω.
6 Ald. & Baſ. quibuscum MSS. conſentiunt: Λαμπρίας δὲ ὁ * τὴν ἱερώνυμον * ἐκ ἀνέγνωκεν * εὐφυΐαν ἐμπεσὼν, ὅτι τοῖς προσ-

πίπ]τσιν ἀπὸ τῶν ὁρατῶν εἴδεσι πρὸς τὴν ὄψιν ὁρῶμεν, ἃ πρῶτον μὲν ἀπέρχεται μεγάλα καὶ παχυμερῆ· διὸ τὰς γέροντας ἐγγύθεν ἐπιταράτ]ει βραδύπορον καὶ σκληρὰν ἔχοντας τὴν ὅρασιν· ἀνενεχθέντων δ' εἰς τὸν ἀέρα, καὶ λαβόντων διασήματα, τὰ μὲν γεώδη περιθραύεται καὶ ἀποπίπ]ει, τὰ δὲ λεπ]ὰ προσπελάζοντα ταῖς ὄψεσιν, ἀλύπως καὶ ὁμαλῶς ἐναρμότ]ει τοῖς πόροις, ὥσε ἥτ]ον ταραττ]ομένας, μᾶλλον ἀντιλαμβάνεσθαι. καὶ γὰρ αἱ τῶν ἀνθῶν ὀσμαὶ πόρρωθεν εὐωδέσεραι προσπίπ]σιν· ἂν δὲ [1] ἐγγύθεν ἄγαν προσάγῃς, ἐχ ἔτω καθαρὸν ἀδ' ἄκρατον ὀδώδασιν. αἴτιον δὲ, ὅτι πολλὰ τῶν γεωδῶν καὶ θολερῶν συναποφέρεται τῇ ὀσμῇ, καὶ διαφθείρει τὴν εὐωδίαν ἐγγύθεν λαμβανομένην· ἂν δ' ἄπωθεν, τὰ μὲν θολερὰ [2] καὶ γεώδη περιῤῥεῖ καὶ ὑποπίπ]ει, τὸ δ' εἰλικρινὲς καὶ θερμὸν αὐτῷ ὑπὸ λεπ]ότητος διασώζεται πρὸς τὴν αἴθησιν.

IV. Ἡμεῖς δὲ τὴν Πλατωνικὴν φυλάτ]οντες [3] ἀρχὴν,

προσπίπ]σιν ἀπὸ τῶν ὁρατῶν * σιν πρὸς τὴν ὄψιν ὁρώμενα, πρῶτον μ. ἀπ. Steph. dedit vulgatam, eamque Amiot. expressit. W. dubitat, de hujus lectionis veritate, & probabilius ita supplendum censet locum: Λαμπρίας δὲ ὁ ἀδελφὸς ἔφη θαυμάζειν εἴ τις τὴν Ἱερωνύμα βίβλον ἐκ ἀνέγνωκεν ἐν ᾗ φησιν κατ' Ἐμπεδοκλέα, ὅτι τοῖς προσπίπ]σιν. &c. Vulgatam autem ita vertendo exprimit: *Lamprias autem incidens in noſtrum ſermonem, tantum non praelegit ſcitum illud Hieronymi commentum, dicentis, videre nos ita dum ſpecies ex rebus viſis ad viſum accidunt: hae quippe primo quidem ferri craſſas & magnas.* &c. E V. notatur ἐκ ἀνέγνωκεν δόξαν εὐφυΐαν.

1 Vulgo ἂν δὲ τὰ μὲν ἐγγύθεν. Recte abeſſe τὰ μὲν a Baſ. notavit R. cum ſubaudiatur αὐτὰ. Delevi cum W. conſentientibus Ald. Xyl. E. H. Venet. Palat.

2 Ald. Baſ. nec non, W. notante, Xyl. & Flor. ἂν δὲ ἀπὸ μὲν θολερὰ. Hinc Xyl. notat, mutila haec eſſe, ſenſum autem: *Si longius rem fragrantem a naribus dimoveas, τὰ μὲν* &c. Turn. & V. ἂν δὲ τὰ μὲν θαλερὰ. Iidem deinde περιῤῥέῃ. Pro ὑποπίπ]ει R. mavult ἀποπίπ]ει.

3 Ald. Baſ. Πλατωνικὴν φυγόντες. Hinc Xyl. notat, φυγόν-

χὴν, λέγομεν, ὅτι πνεῦμα τῶν ὀμμάτων αὐγοειδὲς ἐκπίπ]ον ἀνακιρνᾶται τῷ περὶ τὰ σώματα φωτὶ, καὶ λαμβάνει σύμπηξιν, ὥσε ἓν ἐξ ἀμφοῖν σῶμα διόλε συμπαθὲς γενέθαι. κεράννυται δὲ ἕτερον ἑτέρῳ συμμετρίας λόγῳ τε [1] καὶ ποσότητος· ἐ γὰρ ἀναιρεθῆναι δεῖ θάτερον ὑπὸ θατέρε κρατηθὲν, ἀλλ' ἀπ' ἀμφοῖν ἔς τι μέσιν ἁρμονίᾳ καὶ κοινωνίᾳ συναχθέντων [2] μίαν δύναμιν ἀποτελεθῆναι. ὄντος ἓν τῶ τῶν [3] παρηλίκων, (εἴτε ῥεῦμα χρὴ προσαγορεύειν τὸ διὰ τῆς κόρης φερόμενον, εἴτε πνεῦμα φωτοειδὲς, εἴτ' αὐγὴν) ἀθενὲς καὶ ἀδρανὲς, ἐ γίνεται κρᾶσις πρὸς αὐτὸ τῷ ἐκ]ὸς [4], ἐδὲ μίξις, ἀλλὰ φθορὰ καὶ σύγκρισις [5], ἂν μὴ μακρὰν τὰ γράμματα τῶν ὀμμάτων ἀπάγοντες, ἐκλύωσι τὴν ἄγαν λαμπρότητα τὲ φωτὸς, ὥσε μὴ πολλὴν, μηδ' ἄκρατον, ἀλλ' ὁμοιοπαθῆ [6] καὶ σύμμετρον ἀπαντῆσαι πρὸς τὴν ὄψιν. ὃ δὴ καὶ τὲ περὶ τὰ νυκ]ίνομα τῶν ζώων παθήματος αἴτιόν ἐσιν· ἡ γὰρ ὄψις αὐτῶν, ὑπὸ τὲ μεθημερινὲ φωτὸς ἀδρανὴς ἔσα, κατακλύζεται καὶ κρατεῖται, μὴ δυναμένη πρὸς πολὺ καὶ ἰσχυρὸν ἀθενὲς [7] καὶ ὀλίγης ἀρχῆς κερανγόντες non quadrare. Steph. dedit ἐ φυγ. Dando φυλάττοντες secutus sum W. ita e Palat. dantem. Mavult idem ἐλέγομεν pro λέγομεν, cum Plutarchus jam loquatur.

1 R. legi vult συμμετρίας τε λόγῳ.

2 Ald. Baſ. κρατηθὲν, ἀλλ' ἀπαμφοῖν ἔσι μέσον ἁρμονίᾳ καὶ κοινωνίᾳ συναχθέντων. Xyl. locum hunc emendari poſſe notat, ſi legas: κρατηθέν· ἀλλ' ἀπ' ἀμφοῖν ἔς τι μέσον ἁρμονίᾳ. &c. Dedit Steph.

3 Ald. & Baſ. τέτων pro τὲ τῶν, quod Xyl. dandum monuit, & dedit Steph. notans, ſequentia εἴτε πνεῦ. — αὐγὴν apte includi parentheſeos nota, quam dedi.

4 Ald. Baſ. πρὸς * τὸ ἐκ]ὸς. Paulo ante pro ἐ γίν. Baſ. ἐγγίνεται. Xyl. particulam negantem deſideravit, reliquam ſententiam integram cenſens.

5 W. ſuſp. ἔκ]ρωσις; Mez. σύγχυσις.

6 Ald. Baſ. ὁμοπαθῆ.

7 R. legi vult ἀπ' ἀθενὲς. Mez. corrigit δυναμένης — αὐγῆς pro δυναμένη — ἀρχῆς. W. neutrum improbat.

κεράννυθαι· πρὸς δὲ τὸ ἁμαυρὸν καὶ λεπτὸν, οἷον ἀσέρος, φῶς αὐγὴν διαρκῆ καὶ σύμμετρον ἐξίησιν, ὥσε κοινωνεῖν καὶ συνεργεῖσθαι τὴν αἴσθησιν.

QUAESTIO IX.

Cur aqua potabili magis eluantur veſtes, quam marina [1]?

Θέων, ὁ γραμματικὸς, ἐσιωμένων ἡμῶν παρὰ Μετρίῳ Φλώρῳ [2], πρὸς Θεμιστοκλέα τὸν Στωϊκὸν διηπόρησε, τί δή ποτε Χρύσιππος ἐν πολλοῖς τῶν παραλόγων καὶ ἀτόπων [3] ἐπιμνηθεὶς· οἷόν ἐστι τὸ, τάριχος ἂν ἅλμῃ βρέχηται, γλυκύτερον γίνεσθαι· καὶ τὸ, τῶν ἐρίων τὰς πάκας ἧττον ὑπακούειν τοῖς βίαι διασπῶσιν, ἢ τοῖς ἀτρέμα διαλύουσι· καὶ τὸ, νησεύσαντας ἀργότερον ἐθίειν, ἢ προφαγόντας· ἑδενὸς αὐτῶν αἰτίαν ἀπέδωκεν. ὁ δὲ Θεμιστοκλῆς εἶπεν, ὅτι ταῦτα Χρύσιππος ἄλλως ἐν παραδείγματος λόγῳ πρόσθετο; ῥᾳδίως ἡμῶν καὶ ἀλόγως πρὸ τοῦ εἰκότος ἁλισκομένων, καὶ πάλιν ἀπισένντων τῷ [4] παρὰ τὸ εἰκὸς, ἐπισρέφων· Σοὶ δ', (ἔφη [5]) βέλτισε, πί πρᾶγμα περὶ τούτων διαπορεῖν; εἰ γὰρ ἡμῖν αἰτίων ζητητικὸς καὶ θεωρητικὸς γέγονας, μὴ μακρὰν ἔτως ἀποσκήνε [6] τῶν ἰδίων· ἀλλ' εἰπέ, δι' ἣν αἰτίαν Ὅμηρος

1 Perſonae colloquii ſunt Theo, Themiſtocles, Metrius Florus, Plutarchus, alii.

2 Suſpecta fuit Xylandro vox *Metrius*, licet eadem legatur Sympoſ. V. 7. R. quaerit, num Μεσρίῳ Φλώρῳ. Tale nomen exhibet Sueton. Veſpaſ. c. 22. nec non Plut. ipſe in vit. Othon. Vol. VI. p. 397. In Tacit. Hiſt. V, 10. ab aliis editur *Ceſtius Florus*, ab aliis *Geſſius Florus*.

3 Vulgo abeſt καὶ ante ἀτόπων. Id R. inſerendum cenſuit, dedique cum W. idem ex Palat. addente.

4 Ald. Baſ. τὸ.

5 Turn. V. nec non Anon. ἴφην. Forte ita legendum, notat W.

6 R. mavult ἀποσκηνῆ, in Imp. Med. W. probat.

ρος [1] ἐν ποταμῷ πλύνεσαν, ἐκ ἐν τῇ θαλάττῃ, καίπερ ἐγγὺς ἔσῃ, τὴν Ναυσικάαν πεποίηκε, καίτοι θερμοτέραν γε καὶ διαφανεστέραν [2] εἰκὸς καὶ ῥυπλικωτέραν εἶναι.

II. Καὶ ὁ Θέων· Ἀλλὰ τοῦτό γε (εἶπε) τῷ γεώδει [3] Ἀριστοτέλης πάλαι διαλέλυκεν, ὃ προβέβληκας ἡμῖν. καὶ γὰρ τῇ θαλάττῃ τὸ τραχὺ [4] καὶ γεῶδες ἐνδιέσπαρται, καὶ τοῦτο ποιεῖ τὴν ἀλυκότητα μεμιγμένον· ἡ καὶ μᾶλλον ἡ θάλαττα τὰς τε νηχομένας ἐξαναφέρει, καὶ σέγει τὰ βάρη, τῇ γλυκέος ἐνδιδόντος διὰ κάθότητα καὶ ἀσθένειαν· ἔσι γὰρ ἀμικ[τ]ον καὶ καθαρόν· ὅθεν ἐνδύεται διὰ λεπ[τ]ότητα, καὶ διεξιὸν τῇ θαλατ[τ]ίᾳ μᾶλλον ἐκ[κ]ήκει τὰς κηλίδας [5]. ἢ σὲ δοκεῖ σοι τοῦτο πιθανῶς λέγειν Ἀριστοτέλης;

III. Πιθανῶς, ἔφην ἐγὼ, ἐ μὴν ἀληθῶς. ὁρῶ γὰρ, ὅτι καὶ τέφρα καὶ λίθοις, κἂν μὴ παρῇ δὲ ταῦτα, κονιορτῷ [6] πολλάκις παχύνεσι τὸ ὕδωρ, ὡς μᾶλλον τῶν γεηρῶν [7] τῇ τραχύτητι καταπλύνειν δυναμέναν

1 Odyss. VI, 57. sq.

2 R. mavult διαφαγεστέραν: W. judice, & verbo & sensu repudiandum. De re cf. Aristot. Probl. XXIII, 8. 9. 38. Vulgo post εἰκὸς fuit ἦ. Dando καὶ W. sum secutus, ita reponentem ex Turn. Bas. & Xyl. & suspicantem, forte certius cum Mez. corrigi ἦν. Nexum idem ita Latine reddidit: *cum quidem appareat, marinam aquam, quippe calidiorem & pellucidiorem, majore vi tergendi praeditam esse.*

3 Ita Steph. dedit, consentientibus partim, W. notante, codd. In Ald. Bas. Xyl. ita legitur: τῶν γεωδῶν Ἀριστοτέλης πάλαι διαλέλυκε. βέβληκας ἡμῖν * τῇ θαλάττῃ. Jam Xyl. locum ita integrandum monuit διαλέλυκεν, ὃ προβέβληκας ἡμῖν. ὅτι τῇ. &c.

4 W. potius παχὺ legendum censet ex Aristot. Probl. XXIII, 13. 14. 22.

5 Bas. κοιλίδας. Xyl. correxit.

6 Bas. τέφρα καὶ λίθοι — κονιορτῷ. Hinc quoque Xyl. legi maluit κονιορτὸς.

7 Ald. τῶν γεωργῶν; Bas. τῶν γεωδῶν.

νων τὸν ῥύπον· αὐτὴ δὲ τὸ ὕδατος διὰ λεπ[τ]ότητα καὶ ἀθένειαν ἐχ ὁμοίως τοῦτο δρῶντος. τὸ μὲν ἂν παχυμερὲς τῆς θαλάτ[τ]ης ἐ καλῶς εἶπε τοῦτό ποτε ποιεῖν, ὅτε πρὸς τὴν κάθαρσιν ἔχον τὴν δριμύτητα· καὶ γὰρ αὕτη τὰς πόρες ἀνασομῶσα καὶ ἀνοίγουσα κατασύρει τὸν ῥύπον [1]. ἐπεὶ δὲ πᾶν τὸ λιπαρὸν δυσέκπλυτόν ἐστι, καὶ κηλίδα ποιεῖ, λιπαρὰ δὲ ἡ θάλασσα, τοῦτο ἂν αἴτιον εἴη μάλιστα τοῦ μὴ καλῶς πλύνειν. ὅτι δέ ἐστι λιπαρὰ, καὶ αὐτὸς εἴρηκεν Ἀριστοτέλης· οἵ τε γὰρ ἅλες λίπος ἔχεσι καὶ τὰς λύχνους βέλτιον παρέχεσι καιομένας· αὐτή τε ἡ θάλατ[τ]α προσραινομένη ταῖς Φλοξὶ συνεκλάμπει, καὶ καίεται μάλιστα τῶν ὑδάτων τὸ θαλάτ[τ]ιον· ὡς δ' ἐγῷμαι, διὰ τοῦτο καὶ θερμότατόν ἐστιν. ἐ μὴν ἀλλὰ καὶ κατ' ἄλλον τρόπον. ἐπεὶ τῆς πλύσεως τέλος ἡ ξήρανσίς [2] ἐστι, καὶ μάλιστα φαίνεται καθαρὸν τὸ μάλιστα ξηρὸν γινόμενον· δεῖ δὲ [3] τὸ πλῦνον ὑγρὸν τῷ

1 Locum hunc Ald. & Baſ. conſentientibus codd. mutilatum exhibent ita: τῆς θαλάτ[τ]ης ἐ * πετε τότοτε * πρὸς τὴν κα * τὴν δριμύτητα. κα[ὶ] γὰρ αὕτη τὰς * ἀνασομῶσα κα[ὶ] * κατασύρει τὸν ῥύπον. Xyl. fatetur, ſe verbis commiſcendis, quibus hunc locum integraret, noluiſſe temeritatis culpam incurrere. Steph. dedit vulgatam, quam ante eum vertit Amiot, ex conjectura, ut W. ſuſpicatur, Turnebi, id quod plerisque alibi lacunis factum monet idem, hic autem contra Plutarchi mentem. Mavult in principio ita expleri: ἐκ εἶπε τοῦτο ποιεῖν μὴ δύναθαι, ὅτε πρὸς τὴν. &c. in reli. vulgatam probans, & vertens: *Ergo maris craſſities non in cauſis ponitur ab Ariſtotele, quibus mare ad lavandum non valeat; quippe craſſities adjunctam habet acrimoniam; quae meatibus reſerandis ſordes ſecum auferat.* R. pro ἐ καλῶς legi voluit ἐ κακῶς, *non male affirmavit Ariſtoteles.* Pro ἀνοίγουσα Turn. V. ἀνοιγνῦσα.

2 Ald. Baſ. nec non codd. ψύξις, quod, monente W. non repudiandum erat. Addit idem, in vulgato Anon. conſentire cum Steph. E V. notatur ἀνάψυξις κα[ὶ] ξήρανσις.

3 W. legendum monet δεῖ δή. Baſ. deinde ὑγρὸν τῷ * ὡς συνδιελθεῖν.

τῷ ῥύπῳ ταχέως συνεξελθεῖν, ὥσπερ τῷ νοσήματι τὸν ἐλλέβορον. τὸ μὲν ἓν γλυκὺ ῥᾳδίως ὁ ἥλιος ἐξάγει διὰ κεφότητα· τὸ δὲ ἁλμυρὸν ἐνιχόμενον τοῖς πόροις διὰ τραχύτητα δυσξήραντόν ἐστι.

IV. Καὶ ὁ Θέων ὑπολαβών· Οὐδὲν (ἔφη) λέγεις· Ἀριστοτέλης γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ φησὶ, τὲς ἐν θαλάττῃ λασαμένες τάχιον ἀποξηραίνεθαι τῶν γλυκέσι [1] χρησαμένων, ἂν ἐν ἡλίῳ σῶσι. Λέγει γάρ· (εἶπον) ἀλλ' ᾤμην σε μᾶλλον Ὁμήρῳ τἀναντία λέγοντι [2] πιστεύσειν. ὁ γὰρ Ὀδυσσεὺς μετὰ τὸ ναυάγιον ἐντυγχάνει τῇ Ναυσικάᾳ

Σμερδαλέος δ' ὀφθῆναι, ἀεικακωμένος ἅλμῃ·

καὶ πρὸς τὰς θεραπαινίδας φησίν·

Ἀμφίπολοι, σῆϑ' ἔτω ἀπόπροθεν, ὄφρ' ἐγὼ αὐτὸς
Ἅλμην ὤμοιϊν ἀπολέσομαι. —

καταβὰς δ' εἰς τὸν ποταμὸν,

Ἐκ κεφαλῆς ἔσμηχεν ἁλὸς χνόον·

ὑπερφυῶς τὸ ποιητὸ το γινόμενον συνεωρακότος. ὅταν γὰρ ἐκ τῆς θαλάττης ἀναδύντες ἐν τῷ ἡλίῳ σῶσι, τὸ λεπτότατον καὶ κεφότατον τῆς ὑγρασίας ἡ θερμότης διεφόρησε· τὸ δὲ ἁλμυρὸν αὐτὸ καὶ τραχὺ καταλειφθὲν ἐφίσαται, καὶ παραμένει τοῖς σώμασιν ἀλώδης ἐπίπαγος, μέχρι ἂν αὐτὸ [3] ποτίμῳ καὶ γλυκεῖ κατακλύσωσιν.

QUAE-

1 Ald. Bas. τῶν γλυκείων χρησαμένων.

2 Odyss. VI, 137. 218. 226.

3 R. mavult αὐτὸν, ut redeat ad proximum ἐπίπαγος.

QUAESTIO X.

Quare Athenis chorus Aeantidis (sive Ajacenae) tribus nunquam ultimo loco ponatur [1]?

Ἐν δὲ τοῖς Σεραπίωνος [2] ἐπινικίοις, ὅτε τῇ Λεοντίδι φυλῇ τὸν χορὸν διατάξας ἐνίκησεν, ἐστιωμένοις ἡμῖν, ἅτε δὴ καὶ φυλέταις ὄσι δημοποιήτοις [3], οἰκεῖοι λόγοι τῆς ἐν χειρὶ φιλοτιμίας παρῆσαν. ἔσχε γὰρ ὁ ἀγὼν ἐντονωτάτην ἅμιλλαν, ἀγωνοθετοῦντος ἐνδεξίως, καὶ μεγαλοπρεπῶς Φιλοπάππε τοῦ βασιλέως [4] ταῖς φυλαῖς ὁμοῦ πάσαις χορηγοῦντος. ἐτύγχανε δὲ συνεστιώμενος ἡμῖν, καὶ τῶν παλαιῶν τὰ μὲν λέγων, τὰ δ' ἀκόων, διὰ φιλανθρωπίαν ἐχ ἧτ]ον, ἢ φιλομάθειαν.

II. Προσβλήθη δέ τι τοιοῦτον ὑπὸ Μάρκε τοῦ γραμματικοῦ. Νεάνθη τὸν Κυζικηνὸν [5] ἔφη λέγειν ἐν τοῖς κατὰ πόλιν μυθικοῖς, ὅτι τῇ Αἰαντίδι φυλῇ γέρας ὑπῆρχε τὸ μὴ κρίνεσθαι τὸν αὐτῆς χορὸν [6] ἔχατον· ὁ μὲν (ἔφη)

1 Personae colloquii sunt Philopappus, Marcus, Milo, Glaucias, Plutarchus, alii.

2 Eundem significari susp. Kaltw. cujus in lib. de EI apud Delph. fit mentio Vol. IX. p. 215.

3 Bas. *δημοποιήτως*, quod R. probat.

4 Xyl. haec ita vertit: splendide ac magnifice praemia disponente Philopappo, Imperatore autem omnibus tribubus ex aequo sumtus praebente. In eandem sententiam Corsinum vocc *βασιλέως* Hadrianum Imp. intelligendum censere in vita Plutarchi p. XII, notat R. Hoc ipso R. judice, *βασιλεὺς* unus & idem est h. l. cum *ἀγωνοθέτης* & *χορηγὸς*. Kaltw. autem alterum Archontum Athenienſium, Regem dici solitum, significari censet, utpote cujus fuerit, sacris rebus praeesse, & quae ad festa celebranda pertinerent, curare. Philopappum autem eundem vult esse, qui in lib. de discrim. am. & adul. (Vol. VII. p. 157.) memoretur. W. intelligit Regem Syriae Comagenae, Antiochum Philopappum.

5 Neanthes Cyzicenus orator, cujus varia opera periere. Vid. Voss. de hist Gr. p. 98.

6 Ald. Bas. *τὸν* * *χορὸν*. Xyl. *αὐτῆς* inserendum monuit, dedit-

(ἔφη) πρὸς ἀπόδειξιν ἱστορίας ἀναφέρει· εἰ δὲ τοῦτο γῦν νοθεύει, προκείσθω τῆς αἰτίας ἐν κοινῷ πᾶσιν ἡ ζήτησις. εἰπόντος δὲ τοῦ ἑταίρου Μίλωνος· Ἂν ἓν ψεῦδος ἢ τὸ λεγόμενον; Οὐδὲν (ἔφη) δεινὸν, ὁ Φιλόπαππος, εἰ ταὐτὸ πεισόμεθα Δημοκρίτῳ τῷ σοφῷ διὰ φιλολογίαν. καὶ γὰρ ἐκεῖνος (ὡς ἔοικε) τρώγων σίκυον, ὡς ἐφάνη μελιτώδης ὁ χυμὸς, ἠρώτησε τὴν διακονοῦσαν, ὁπόθεν πρίαιτο· τῆς δὲ κἠπόν τινα Φραζούσης, ἐκέλευσεν ἐξανασὰς ἡγεῖσθαι καὶ δεικνύναι τὸν τόπον· θαυμάζοντος δὲ τοῦ γυναίου, καὶ πυνθανομένου, τί βέλεται· Τὴν αἰτίαν (ἔφη) δεῖ με τῆς γλυκύτητος εὑρεῖν· εὑρήσω δὲ τοῦ χωρίου γενόμενος θεατής· Κατάκεισο δὴ [1], τὸ γύναιον εἶπε μειδιῶν, ἐγὼ γὰρ ἀγνοήσασα τὸ σίκυον [2] εἰς ἀγγεῖον ἐθέμην μεμελιτωμένον· ὁ δὲ ὥσπερ ἀχθεσθείς· Ἀπέκναισας, (εἶπε) καὶ ἐδὲν ἧττον ἐπιθήσομαι τῷ λόγῳ, καὶ ζητήσω τὴν αἰτίαν, ὡς ἂν οἰκείᾳ καὶ συγγενεῖ ἔσης τῷ σικύῳ τῆς γλυκύτητος. ἐκεῖν μηδὲ ἡμεῖς τὴν Νεάνθες ἐν ἐνίοις εὐχέρειαν ἀποδράσεως ποιησόμεθα πρόφασιν· ἐγγυμνάσασθαι γὰρ, εἰ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον, ὁ λόγος παρέξει·

deditque Steph. In seqq. Ald & Bas. consentientibus codd. ita: ἕκατον μὲν * ἂν ἔφη προ * ξιν ἱστορίας ὁ ἀνα * εἰ δὲ τοῦτο γῦν νοθεύει. H. Steph. teste, legitur quoque, & exhibetur e V. ὁ μὲν ἂν ἔφη πρὸς ἔνδαξιν ἱστορίας τοῦτο ἀναφέρει. εἰ δὲ τοῦτό γε ἀ νοθεύει. Ita ex parte locum correctiorem Steph. dedit. — R. autem susp. ὁ μὲν ἄν, ἔφη, πρὸς ἐπίδαξιν (vel ἔνδαξιν) ἱστορίας ἀναφέρει — *Neanthes hoc posuit, ut suam vetustae historiae peritiam monstraret* — εἰ δὲ τοῦτό γ' ἀ νοθεύει. W. locum ita vult restitui: ἕκατον· ἀ μὴν, ἔφη, πρὸς ἀπόδαξιν ἱστορίας ἀναφέρει· εἰ δὴ τοῦτῳ γ' ἀ νοθεύετε — *neque tamen, inquit, hoc dictum confirmat historica auctoritate: quare si illud propterea non ut falsum reputatis, proposita sit.* &c.

[1] Sic R. legendum monuit, dedique cum W. idem ex Vatic. & Palat. sumente pro vulg. δέ.

[2] Vulgo τὸν σίκυον. Revocavi τὸ cum W. ex Ald. Bas. Xyl.

III. Πάντες ἓν ὁμαλῶς ἐῤῥύησαν πρὸς τὸ τὴν Φυλὴν [1] ἐγκωμιάζειν, εἴ τι καλὸν πρὸς δόξαν αὐτῇ ὑπῆρχεν ἀναλεγόμενοι. καὶ γὰρ ὁ Μαραθὼν εἰς μέσον εἵλκετο, δῆμος [2] ὢν ἐκείνης τῆς Φυλῆς· καὶ τὰς περὶ Ἁρμόδιον [3] Αἰαντίδας ἀπέφαινον, ἸΑφιδναίας γε δὴ τῶν δήμων [4] γεγονότας. Γλαυκίας δὲ, ὁ ῥήτωρ, καὶ τὸ δεξιὸν κέρας Αἰαντίδαις τῆς ἐν Μαραθῶνι παρατάξεως ἀποδοθῆναι ταῖς Αἰσχύλε εἰς τὴν μεθορίαν ἐλεγείαις ἐπισᾶτο [5], ἠγωνισμένε τὴν μάχην ἐκείνην ἐπιφανῶς· ἔτι δὲ καὶ Καλλίμαχον ἀπεδείκνυε τὸν πολέμαρχον [6] ἐξ ἐκείνης ὄντα τῆς Φυλῆς, ὃς αὐτόν τε παρέχεν ἄριστον ἄνδρα, καὶ τῆς μάχης μετά γε Μιλτιάδην αἰτιώτατος κατέστη, σύμψηφος ἐκείνῳ [7] γενόμενος. ἐγὼ δὲ τῷ Γλαυκίᾳ

1 In Ald. & Baſ. fuit *Φυλακὴν*. Xyl. correxit.

2 Singulae tribus Atticae dividebantur in partes, *δήμες* dicâ folitas, *Gaue*, *Kantons*. Kaltw.

3 Harmodius cum Ariſtogitone liberavit Athenas a tyrannide Piſiſtratidarum.

4 Vulgo *Ἀφνιδαίας γε δὴ τὸν δῆμον*. Cum W. dedi *Ἀφιδναίας* e Baſ. & Xyl. conſentientibus Leonic. Schott. Anon. nec non *τῶν δήμων* ex Ald. Baſ. E. H. Venet. Flor. Palat. Vatic. A Xyl. & Steph. invectum fuit *τὸν δῆμον*.

5 Ald. Baſ. *ταῖς Αἰσχύλε τὴν μεθορίαν ἐλεγείαις πισᾶμενος*. Xyl. legendum cenſuit *Αἰσχύλε μετὰ τὴν ἐξορίαν*, ut citentur elegiae ab Aeſchylo, cum jam ſolum vertiſſet, & Athenis relictis, in Siciliam ad Hieronem ſe contuliſſet, ſcriptae. Steph. addidit *εἰς*, & dedit *ἐπισᾶτο* pro *πισᾶμενος*, in neutro aſſentientibus codd. W. Amiotus vertit in hunc ſenſum, elegiis in laudem hujus regionis factis. R. legi vult *τοῖς* & *ἐλεγείοις*, addens, ſi bene haberet *Μεθυρία νῆσος* apud Stephanum Byzantinum, credendum videri, *Μεθυρίαν* hic leg. eſſe, & ſignificari inſulam inter Atticam & Aeginam ſitam. Kaltw. voces *εἰς τὴν μεθορίαν* vitioſe datas fuiſſe ſuſpicatur pro *εἰς τὰς ἐν Μαραθῶνι τεθνηκότας*. W. denique *μεθορίαν* ab ipſo Aeſchylo pro *μετοικίαν* uſurpatam eſſe putat, in titulo elegiae factae in *Exilium* Sicilienſe ſuum.

6 tertius fuit Archontum Athenienſium, cui res bellicae erant curae. Cf. Herodot. VI, 9. Kaltw.

7 Ald. Baſ. *ἐκείνοις*. Xyl. correxit.

εἰς προσετίθην, ὅτι καὶ τὸ ψήφισμα, καθ' ὃ τὰς Ἀθηναίας ἐξήγαγε, τῆς Αἰαντίδος Φυλῆς πρυτανευούσης γραφείη, καὶ ὅτι περὶ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην εὐδοκιμήσειεν ἡ Φυλὴ μάλιστα· διὸ καὶ ταῖς Σφραγίτισι [1] Νύμφαις τὴν ἐπινίκιον καὶ πυθόχρηστον ἀπῆγον Αἰαντίδαι θυσίαν εἰς Κιθαιρῶνα, τῆς πόλεως τὸ ἱερεῖον καὶ τὰ ἄλλα παρεχούσης αὐτοῖς. ἀλλ' ὁρᾷς, (ἔφην) ὅτι πολλὰ καὶ ταῖς ἄλλαις Φυλαῖς ὑπάρχει, καὶ πρώτην γε τὴν ἐμὴν ἴσε δή, τὴν Λεοντίδα, μηδεμιᾷ δόξῃς [2] ὑφιεμένην. σκοπεῖτε δὲ δή, μὴ πιθανώτερον λέγεται τὸ, παραμύθιον [3] τῷ ἐπωνύμῳ τῆς Φυλῆς καὶ παραίτησιν εἶναι τὸ γινόμενον· ἐ γὰρ εὔκολος ἐνεγκεῖν ἦτ]αν ὁ Τελαμώνιος, ἀλλ' οἷος ἀφειδεῖν πάντων ὑπ' ὀργῆς καὶ φιλονεικίας· ἵνα ἓν μὴ χαλεπὸς ᾖ, μηδ' ἀπαραμύθητος, ἔδοξε τῆς ἦτ]ης ἀφελεῖν τὸ δυσχερέστατον, εἰς τὴν ἐχάτην χώραν μηδέποτε τὴν Φυλὴν αὐτῷ καταβαλόντας.

1 Vulgo Σφαγίτισι. Xyl. corrigendum monuit Σφραγ. deinque e Plut. Arist. Vol. II. p. 356. & 369. probante W. *Sphragidium* antrum Nympharum in vertice montis Cithaeronis in Boeotia, teste Pausania, IX, 3.

2 Vulgo *μηδεμιᾷ δόξῃ*. R. voluit aut *μηδεμιᾶς* aut *δόξης*. Turn. & V. *μηδεμιᾶς δόξης*. Dedi *δόξῃς* cum W. Consentit Mez.

3 Vulgo *λέγεται τὸ παραμ.* R. voluit *λέγηται παραμυθίαν*, aut *λέγηται πρὸς παραμυθίαν*. Dando comma post *τὸ* secutus sum W.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ ΣΥΜΠΟΣΙΑΚΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

PROOEMIUM.

Τῶν εἰς τὰ δεῖπνα καὶ τὰ συμπόσια παρασκευαζομένων, ὦ Σόσσιε Σενεκίων, τὰ μὲν ἀναγκαίαν ἔχει τάξιν, ὥσπερ οἶνος καὶ σιτία καὶ ὄψα, καὶ στρωμναὶ δηλαδὴ καὶ τράπεζαι· τὰ δ' ἐπεισόδια γέγονεν ἡδονῆς ἕνεκεν, χρείας μὴ συναγομένης [1], ὥσπερ ἀκροάματα καὶ θεάματα, καὶ γελωτοποιός τις ἐκ Καλλίου Φίλιππος [2]. οἷς παρῆσι μὲν ἥδονται, μὴ παρόντα δ' ἐ πάνυ ποθοῦσιν, οὐδ' αἰτιῶνται τὴν συνουσίαν ὡς ἐνδεέστερον ἔχουσαν. ἔτω δὴ καὶ τῶν λόγων τὰς μὲν ἐπὶ χρείᾳ τῇ περὶ τὰ συμπόσια περιλαμβάνουσιν [3] οἱ μέτριοι, τοὺς δ' ἄλλους δέχονται θεωρίαν πιθανὴν, καὶ τῷ καιρῷ μᾶλλον αὐλοῦ καὶ βαρβίτου πρέπουσαν, ἔχοντας. ὧν καὶ τὸ πρῶτον ἡμῖν βιβλίον εἶχε μεμιγμένα δείγματα· τὰ μὲν προτέρα γένους τὸ περὶ τοῦ Φιλοσοφεῖν παρὰ πότον, καὶ περὶ τοῦ διανέμειν αὐτὸν, ἢ τοῖς δειπνοῦσιν ἐφιέναι τὰς κλίσεις· τὰ τοιαῦτα τοῦ δευτέρου [4] περὶ τοῦ τὰς ἐρῶντας ποιη-

1 R. mavult ἡδονῆς ἕνεκα, μὴ χρείας, συναγόμενα. W. probat.

2 Xyl. se non assequi fatetur, quid velint voces ἐκ Κ. Φ. R. cum Salmas. ἐν Καλλίᾳ legi vult, in *aedibus Calliae*, ubi convivium Socraticum Xenophontis agebatur, in quo prodiit & partes nonnullas egit ille Philippus histrio. W. tuetur vulgatum ut sanum & exquisite dictum pro ἐν Καλλίᾳ, quod habent E. & H.

3 Praestat, W. judice, παραλαμβάνουσιν, quod Mez. & R. voluerunt.

4 Ald. Bas. adsentientibus codd. κλίσεως * αὖτα τοῦ δευτέρου. V. τὰς κλίσεως. αὖτα δὲ, vel τοιαῦτα δὲ. R. susp. τὰς κλίσεως

ποιητικὲς εἶναι, καὶ περὶ [1] τῆς Αἰαντίδος Φυλῆς· καλῶ δῆτα καὶ αὐτὸς τὰ συμποτικά· τὰ δ' ἑκάτερα, κοινῶς συμποσιακά [2]. σποράδην δ' ἀναγέγραπται, καὶ ἐ διακεκριμένως, ἀλλ' ὡς ἔκαστον εἰς μνήμην ἦλθεν. ἃ δεῖ δὲ θαυμάζειν τὲς ἀναγινώσκοντας, εἴ σοι προσφωνῦντες, τινὰ τῶν προῤῥηθέντων ὑπὸ [3] σᾶ συνηγάγομεν· καὶ γὰρ ἂν αἱ μαθήσεις ἀναμνήσεις μὴ ποιῶσι [4], πολλάκις εἰς ταὐτὸ τῷ μανθάνειν τὸ ἀναμιμνήσκεσθαι καθίσησι.

QUAESTIO I.

Quae sint res, de quibus interrogari, quae dicteria, quibus peti, libenter nos volumus in convivio secundum sententiam Xenophontis: quae non item [5]?

Δέκα δὲ προβλημάτων εἰς ἕκαστον νενεμημένων βιβλίον [6], ἐν τέτῳ πρῶτόν ἐσιν, ὃ [7] τρόπον τινὰ

Ξενοσας καὶ ἄλλ' ἄττα τοιαῦτα, τᾶ δὲ δευτέρα, τὸ περὶ. Sic fere quoque Salmaf. in eo tantum dissentiens, quod καὶ τὰ τοιαῦτα legat. W. corrigendum putat κλίσεις· τὰ δ' αὖ τᾶ δευτέρα. Vulgata est Stephani lectio, a Turnebo profecta.

1 R. mavult καὶ τὸ περὶ.

2 Ald. Bas. cum codd. mutilate locum exhibent: Φυλῆς * καλῶ δῆτα καὶ * τὰ συμποτικὰ, τάδ' * τέρα κοινῶς συμπ. R. fusp. καλῶ δῆτα καὶ αὐτὰ ἀκριβῶς συμποτικὰ, cum opponatur sequenti κοινῶς συμπ. & deinde ἕτερα pro ἑκάτερα. W. corrigi vult: τὰ γᾶν πρῶτα καλῶ δῆτα καὶ αὐτὸς συμποτικὰ· τὰ δὲ δεύτερα κοινῶς συμπ. Vulgata iterum est Stephani lectio a Turn. profecta.

3 Vulgo προῤῥηθέντων, ἢ ὑπὸ σᾶ. Hinc R. voluit τῶν ῥηθέντων, ἢ πραχθέντων, ὑπό σε. Secutus sum W. qui cum Mez. & versionibus Amiot. & Xyl. delevit ἢ, haud dubie ortum ex antecedenti ν.

4 R. legi vult ὦσι — etiamsi discere non idem sit, atque reminisci. Consentit Mez. at W. mavult πάντως ὦσι.

5 Personae colloquii Soffius Senecio, Plutarchus.

6 Ald. Bas. βιβλίων.

7 Vulgo ὃν. Cum W. revocavi ὃ ex Ald. Bas. Xyl.

Ξενοφῶν ὁ Σωκρατικὸς ἡμῖν παραβέβληκε [1]. τὸν γὰρ Γωβρύαν φησὶ [2] συνδειπνοῦντα τῷ Κύρῳ, τά τ' ἄλλα θαυμάζειν τῶν Περσῶν, καὶ ὅτι τοιαῦτα μὲν ἀλλήλας ἐπηρώτων, οἷα [3] ἥδιον ἦν ἐρωτηθῆναι, ἢ μή, καὶ ὡς ἔσκωπτον, οἷα σκωφθῆναι ἥδιον ἦν, ἢ μή [4]. εἰ γὰρ ἐπαινοῦντες ἕτεροι πολλάκις, καὶ προσίσανται [5], πῶς ἐκ ἄξιον ἦν ἄγαθαι τὴν εὐτραπελίαν ἐκείνων καὶ τὴν σύνεσιν, ὧν καὶ τὰ σκώμματα τοῖς σκωπτομένοις ἡδονὴν καὶ χάριν παρεῖχε; δεχόμενος ἓν ἡμᾶς ἐν Πάτραις [6], ἡδέως ἂν, ἔφης [7], πυθέσθαι, τὰ τοιαῦτα ἐρωτήματα ποίᾳ γένος εἴη, καὶ τίς αὐτῶν τύπος. Οὐ γάρ τι μικρὸν (ἔφης) τῆς ὁμιλητικῆς μόριον, ἡ περὶ τὰς ἐρωτήσεις καὶ τὰς παιδιὰς τὰ ἐμμελὲς ἐπισήμη καὶ τήρησις.

II. Μέγα μὲν ἓν· (ἔφην ἐγὼ) ἀλλ' ὅρα, μὴ καὶ αὐτὸς ὁ Ξενοφῶν ἓν τῳ τῷ Σωκρατικῷ καὶ τοῖς Περσικοῖς ἐπιδείκνυσι συμποσίοις τὸ γένος. εἰ δὲ δοκεῖ καὶ ἡμᾶς ἐπιθέσθαι τινὶ λόγῳ, πρῶτον ἡδέως ἐρωτᾶσθαί μοι δοκοῦσιν, ἃ ῥᾳδίως ἀποκρίνασθαι δύνανται· ταῦτα δ' εἰσὶν, ὧν ἐμπειρίαν ἔχουσιν. ἃ γὰρ ἀγνοοῦσιν, ἢ μὴ [8] λέγοντες ἄχθονται, καθάπερ αἰτηθέντες, ὃ δοῦναι μὴ δύναν-

1 W. cum Mez. mavult *προβέβληκε*.

2 Xenoph. Cyrop. V, 2. §. 18. ed. Zeun.

3 Ald. Baf. ἃ.

4 Ald. Baf. mutilate fic dant: *ἐρωτηθῆναι ἢ μὴ * σκωφθῆναι καὶ * εἰ γὰρ ἐπ.* Xyl. correxit.

5 Vulgo *προϊέμενται*. Dedi *προσίσανται*, R. jubente, e Baf. cum W. — *graves fiunt*, *offendunt*, *laudando*.

6 Cum W. revocavi *ἐν Πάτραις* ex Ald. Baf. Xyl. adfentientibus E. H. Palat. Vat. pro vulg. Σώπρατος, quod Steph. ex Amioto dedit. Unus Venet. *ἐν Πέτρᾳ*.

7 Et hoc loco & deinde dedi ἔφης pro vulg. ἔφη & ἔφησε, W. monente & vertente. Xyl. pro ἔφησε maluit *ἔφη γε*.

8 Sic Steph. & Salmaſ. corrigendum monuerunt, & enotatur e Turn. & V. dedique cum W. accedentibus Jannot. Pol. Anon. Mez. Vulgo *ἀγνοοῦσιν οἱ μὴ λέγ.*

ναντται, ἢ λέγοντες ἀπὸ δόξης καὶ εἰκασίας ἐ βεβαίε [1], διαταράσσονται καὶ κινδυνεύεσιν [2]. ἂν δὲ μὴ μόνον ἔχῃ τὸ ῥᾴδιον, ἀλλὰ καὶ περιτ]ὸν [3] ἡ ἀπόκρισις, ἡδίων ἐστὶ τῷ ἀποκρινομένῳ. περιτ]αὶ δ' εἰσὶν αἱ τῶν [4] ἐπισαμένων, ἃ μὴ πολλοὶ γινώσκεσιν, μηδ' ἀνηκόασιν· οἷον ἀστρολογικῶν, διαλεκ]ικῶν, ἅνπερ ἕξιν ἐν αὐτοῖς ἔχωσιν. ἐ γὰρ πράτ]ων μόνον ἕκασος, ἐδὲ διημερεύων, (ὡς Εὐρι-πίδης φησὶν) ἀλλὰ καὶ διαλεγόμενος,

Ἵν' αὐτὸς αὑτῆ τυγχάνει κράτιστος ὢν [5],
ἡδέως διατίθεται· καὶ χαίρεσι τοῖς ἐρωτῶσιν, ἃ γινώ-σκοντες [6] ἀγνοεῖθαι καὶ λανθάνειν ἐ θέλεσι. διὸ καὶ περὶ χώρας ἀποίκε, καὶ ξένης θαλάτ]ης, ἐθῶν τε βαρ-βαρικῶν καὶ νόμων, οἱ πεπλανημένοι καὶ πεπλευκότες ἥδιον ἐρωτῶνται· καὶ προθύμως διηγῆνται, καὶ διαγρά-φεσι κόλπες καὶ τόπες, οἰόμενοι, καὶ χάριν τινὰ τῶν

1 Ald. Baſ. ἀποδείξεως καὶ ἐγκρασίας ἐ βεβαίε. Xyl. dubius, quid ſint ἐγκρασίαι cum demonſtrationibus, legendum ſuſp. ἐγ-κρασίας καὶ ἐ βεβαίκς, ut vocentur ἐγκράσιαι ἀποδείξεις ratio-cinationes non propriae, vernaculae & domeſticae: ſed logicae, vagantes & alienae, ideoque obliquae. Steph. ita recepit, (quam-vis ἀποδείξεις ἐγκαρσίας ſuſpecta eſſe poſſe notet:) Lectio haec in rell. transiit. Dando, quae nunc leguntur, ſecutus ſum W. qui locum ita e codd. conſtituit. E. H. Vatic. ἀπὸ δόξης καὶ ἐγκρασίας ἐ βεβαίκς; Palat. ἀποδείξεως καὶ εἰκασίας ἐ βεβαίκς.

2 W. legi vult vel κυμαίνεσιν, vel ϑαμαίνεσιν.

3 R. mavult ἀλλὰ καὶ τὸ περιτ]όν.

4 Vulgo περιτ]ὴ δ' ἐσιν, αὐτῶν ἐπισ. Baſ. Ald. περιτ]οὶ δ' εἰσὶν αὐτῶν, unde efficiendum monuit R. quod dedi. W. de-dit περιτ]οὶ δ' εἰσὶν αἱ τῶν, hac adnotatione ſubjecta: „Sumſi ex E. H. Vatic. Περιτ]οὶ δ' εἰσὶν item, ſed αὐτῶν, habent Venet. Palat. Ald. Baſ. Xyl. Stephanus dedit περιτ]ὴ δ' ἐσιν αὐτῶν. Librorum conſenſu retinui περιτ]οὶ quum conſuetudo Plutarchi & omnino ratio recepta potius περιτ]αὶ deſiderent, ut Exempl. Turneb. habet.“

5 Secutus ſum W. dando ἵν' pro vulg. ἵνα, verſumque cum Xyl. diſtinguendo.

6 R. mavult ἃ γινώσκεσιν: praeter neceſſitatem, me judice.

πόνων ταύτην καὶ παραμυθίαν νομίζεσθαι. καθόλε δὲ, ὅσα, μηδενὸς ἐρωτῶντος, αὐτοὶ διηγεῖσθαι καὶ λέγειν ἀφ' ἑαυτῶν εἰώθαμεν, ἥδιον ἐρωτώμεθα, χαρίζεσθαι τούτοις δοκοῦντες, ὧν ἔργον ἦν ἐνοχλεμένων ἀποχέσθαι. καὶ τοῦτο μὲν ἐν τοῖς πλωτικοῖς μάλιστα φύεται τὸ γένος τοῦ νοσήματος· οἱ δὲ κομψότεροι ταῦτα [1] ἐρωτᾶσθαι θέλουσιν, ἃ βαλόμενοι λέγειν αἰδῶνται, καὶ φείδονται τῶν παρόντων· οἷον [2] ὅσα τυγχάνουσιν αὐτοὶ διαπεπραγμένοι καὶ κατωρθωκότες. ὀρθῶς ἓν ὁ Νέσωρ, τὴν φιλοτιμίαν τοῦ Ὀδυσσέως ἐπισάμενος·

Εἶπ' ἄγ' ἐμ', ὦ πολύαιν' Ὀδυσεῦ, [φησί] μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,

Πῶς δὴ τέσσ' ἵππες λάβετον [3] —.

ἄχθονται γὰρ τοῖς αὐτοὺς ἐπαινοῦσι, καὶ τὰς ἑαυτῶν εὐτυχίας διεξιοῦσιν, ἂν μὴ κελεύσῃ ἄλλος τις τῶν παρόντων, καὶ ἀναγκαζόμενοι [4] λέγωσι. ἡδέως γοῦν ἐρωτῶνται περὶ πρεσβειῶν καὶ περὶ πολιτειῶν, εἰ μέγα τι καὶ λαμπρὸν εἰργασμένοι τυγχάνουσιν. ὅθεν ἥκιστα περὶ τούτων οἱ [5] φθονεροὶ καὶ κακοήθεις ἐρωτῶσι, καὶ ἄλλως γε [6] τὰ τοιαῦτα διακρέονται [7] καὶ παρατρέπουσι, χώραν τῇ

1 Ald. Baf. τοῦτο. Xyl. correxit.

2 Secutus fum W. qui addidit οἷον e Palat. quod vulgo abeſt.

3 Iliad. X, 544.

4 Ald. Baf. omnibus rell. libris conſentientibus, mutilate locum exhibent: τῶν παρόντων * ζόμενοι λέγωσιν * γᾶν ἐρωτῶνται * πρεσβείων καὶ * πολιτειῶν * μέγα. Hinc Xyl. & Steph. ſenſum loci e Macrob. Saturn. 7, 2. 3. petendum monent. Vulgatam dando Steph. ſecutus eſt Turnebum. Ante ἀναγκ. R. inſerendum notat καθάπερ, W. ὥσπερ.

5 Pro οἱ Ald. & Baf. dant ὡς.

6 Ald. Baf. rell. libris conſentientibus καὶ ἄλλο * ταῦ τὰ τοιαῦτα. Steph. vulgatam dedit e Turn. — Mavult R. ἂν πως δύνωνται τὰ τοιαῦτα.

7 Ald. Baf. διακρύονται. Xyl. corrigendum monuit in διακρέονται, deditque Steph. e Turnebo. Conſentit Palat. libris rell. διακρίνονται exhibentibus.

τῇ διηγήσει μὴ διδόντες, μηδὲ βελόμενοι λόγε τὸν λέγοντα κοσμεῖντος ἀφορμὰς προέσθαι· καὶ ταῦτα ἓν ἐρωτῶντες χαρίζεσθαι [1] τοῖς ἀποκρινομένοις, ἃ τὰς ἐχθρὰς καὶ δυσμενεῖς αἰσθάνονται μὴ βελομένας ἀκύειν.

III. Καὶ μὴν ὅ γε Ὀδυσσεὺς τῷ Ἀλκινόῳ [2].

Σοὶ δ' ἐμὰ κήδεα θυμὸς ἐπετράπετο γοώεντα
Εἴρεσθαι, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω.

καὶ πρὸς τὸν χορὸν ὁ Οἰδίπες·

Δεινὸν μὲν τὸ πάλαι κείμενον ἤδη κακὸν, ὦ ξεῖνε,
ἐπεγείρειν [3].

ὁ δ' Εὐριπίδης τἀναντίον, ὡς

Ἡδύ τι τὸν [4] σωθέντα μεμνῆθαι πόνων,

ἀλλὰ ἃ τοῖς ἔτι πλανωμένοις καὶ κακὰ [5] φέρεσι. τῶν ἓν κακῶν φυλακὴ ἐσὶ τὰς ἐρωτήσεις· ἀνιῶνται γὰρ διηγέμενοι καταδίκας αὐτῶν, ἢ ταφὰς παίδων, ἢ τινας κατὰ γῆν ἐκ εὐτυχεῖς ἢ κατὰ θάλατταν, ἐμπορίας. τὸ δὲ πῶς εὐημέρησαν [6] ἐπὶ βήματος, ἢ προσηγορεύθησαν ὑπὸ τᾶ βασιλέως, ἢ, τῶν ἄλλων περιπεσόντων χειμῶσιν ἢ λῃσαῖς, αὐτοὶ διέφυγον τὸν κίνδυνον, ἡδέως ἐρωτῶνται πολλάκις [7], καὶ τρόπον τινὰ τῷ λόγῳ τᾶ πράγματος ἀπολαύοντες, ἁπλήσως ἔχεσι τᾶ διηγεῖθαι καὶ μνη-

1 R. deeſſe ſuſp. δοκεῖμεν. Praeſtat χαρίζονται, quod W. cum Mez. legendum monet.

2 Odyſſ. IX, 12. 13. Ald. Baſ. ἐπετέτραπτο.

3 Ald. Baſ. & rell. libri ὦ ξεῖνε * γεῖρεν * ὁ δ' Εὐριπίδης τἀναντίον ὡς ἡδὺ * πόνων * οὐ τοῖς ἔτι. &c. Steph. & Xyl. locum e Tragicis ipſis ſupplerunt. Monuerat idem Turn. in Exemplo ſuo & P. Victorius ad Ariſtot. Rhet. I. p. 174. notante W. In loco Sophocleo notandum, chorum ad Oedipum Colon. v. 510. ita loqui, non Oedipum ad Chorum, ut verba ſonant Plutarchi. Kalew.

4 R. voluit ὡς ἡδὺ τὸν σωθέντα.

5 Pro καὶ κακὰ Ald. Baſ. καινὰς.

6 Sic in R. fuit, quod W. e Xyl. & H. ſumſit pro vulg. εὐημέρισαν.

7 Comma ante πολλάκις retrahendum monuit R.

μνημονεύειν. χαίρουσι δὲ καὶ περὶ φίλων εὐτυχέντων ἐρωτώμενοι, καὶ περὶ παίδων προκοπτόντων ἐν μαθήμασι, συνηγορίαις, ἢ φιλίαις βασιλέων. ἐχθρῶν δὲ καὶ δυσμενῶν ὀνείδη καὶ βλάβας, καὶ καταδίκας ἐξελεγχθέντων καὶ σφαλέντων, ἥδιον ἐρωτώμενοι καὶ προθυμότερον ἐξαγγέλλουσιν· αὐτοὶ δ' ἀφ' αὑτῶν ὀκνοῦσι, φυλαττόμενοι δόξαν ἐπιχαιρεκακίας. ἥδιον δὲ καὶ περὶ κυνῶν ἄνδρα θηρευτὴν [1] ἐρωτᾷν, καὶ φιλαθλητὴν περὶ γυμνικῶν ἀγώνων, καὶ περὶ καλῶν ἐρωτικόν. ὁ δ' εὐσεβὴς καὶ φιλοθύτης, διηγηματικὸς ὀνείρων, καὶ ὅσα χρησάμενος ἢ φήμαις, ἢ ἱεροῖς, ἢ θεῶν εὐμενείᾳ, κατώρθωσεν, ἡδέως ἂν καὶ περὶ τούτων ἐρωτῷτο ἄν [2]. τοῖς δὲ πρεσβύταις, κἂν μηδὲν ἡ διήγησις ᾖ προσήκουσα, πάντως οἱ ἐρωτῶντες χαρίζονται, καὶ κινοῦσι βουλομένους.

Ὦ Νέσωρ Νηληϊάδη, σὺ δ' ἀληθὲς ἔνισπε,
Πῶς ἔθαν' Ἀτρείδης; —
Πῇ Μενέλαος ἔην —
Ἦ ἐκ Ἄργεος ἦεν Ἀχαιΐδος [3]; —

πολλὰ ἐρωτῶν ἅμα καὶ πολλῶν λόγων ἀφορμὰς προσιέμενος [4], ἐκ, ὥσπερ ἔνιοι, συσέλλοντες εἰς τὸ ἀναγκαῖον αὐτὸ, καὶ συνελαύνοντες τὰς ἀποκρίσεις, ἀφαιροῦνται τῆς γεροντικῆς διατριβῆς τὸ ἥδιστον. ὅλως δὲ οἱ θέλοντες εὐφραίνειν μᾶλλον ἢ λυπεῖν, τοιαύτας ἐρωτήσεις προφέρονται, ὧν ταῖς ἀποκρίσεσιν ὁ ψόγος, ἀλλ' ἔπαινος, ἐδὲ μῖσος ἢ νέμεσις, ἀλλ' εὔνοια καὶ χάρις ἕπεται παρὰ τῶν ἀκουσάντων. ταῦτα μὲν οὖν τὰ περὶ τὰς ἐρωτήσεις.

IV. Σκώμματος δὲ τῷ μὴ δυναμένῳ μετ' εὐλαβείας καὶ τέχνης κατὰ καιρὸν ἅπτεσθαι παντάπασιν ἀφε-

1 Palat. θηρευτικόν.

2 Ald. Baf. ἡδέως καὶ περὶ τούτων ἐρωτῶντων. Pro priori ἄν R. maluit ἦν.

3 Odyff. III, 247. fqq. Poft Ἀτρείδης v. 2. addunt Turn. & V. εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων, quod eft in Hom.

4 R. mavult προϊέμενοι. Habet id Anon.

ἀφεκτέον. ὥσπερ γὰρ τὰς [1] ἐν ὀλιθηρῷ τόπῳ κἂν θίγωσιν ἐκ παραδρομῆς μόνον, ἀνατρέπεσιν, ἕτως ἐν οἴνῳ πρὸς πᾶσαν ἀφορμὴν λόγε μὴ κατὰ σχῆμα γιγνομένην [2] ἐπισφαλῶς ἔχομεν. τοῖς δὲ σκώμμασιν ἔσιν ὅτε μᾶλλον ἢ ταῖς λοιδορίαις ἐκκινέμεθα, τὸ μὲν ὑπ' ὀργῆς πολλάκις ἀβελτήρως ὁρῶντες γινόμενον, τὸ δὲ, ὡς [3] ἐκ ἀναγκαῖον, ἀλλ' ἔργον ὕβρεως καὶ κακοηθείας, προβαλλόμενοι· καὶ καθόλε διαλέγεθαι τοῖς δεινοῖς [4] μᾶλλον, ἢ τοῖς Φλυαρῆσι, χαλεπαίνομεν. δῆλον γὰρ, ὅτι ὅλως δῆγμά τι προσέσαι αὐτῷ τῷ σκώμματι, λοιδόρημα δὲ, ὑβριστικὸν συμβαίνει εἶναι καὶ πεποιημένον ἐκ παρασκευῆς. ὁ γὰρ εἰπὼν ταριχοπώλην, αὐτόθεν ἐλοιδόρησεν· ὁ δὲ Φήσας· Μεμνήμεθά σε τῷ βραχίονι ἀπομυτ]όμενον, ἔσκωψε. καὶ Κικέρων πρὸς Ὀ]αΐϊον, ἐκ Λιβύης εἶναι δοκῆντα, λέγοντος δ' αὐτῆ Φάσκοντα μὴ ἀκάειν· Καὶ μὴν τετρυπημένον (ἔΦη) ἔχεις τὸ ἓς [5]. καὶ Μελάνθιος ὑπὸ τῆ κωμῳδοποιῆ καταγελώμενος, ἔΦη·

1 Ald. Baſ. ὥσπερ οἱ ἐν ὀλ.

2 W. mavult μὴ ἐν κατασήματι, vel μὴ κατασηματικοὶ γιγνόμενοι.

3 R. delendum cenſet ὡς.

4 Ald. Baſ. quibuscum conſentiunt Xyl. E. H. Venet. Vatic. Palat. ita habent καὶ καθόλε διαλέγεθαι τοῖς * νοῖς μᾶλλον ἢ τοῖς Φλυαρῆσι χαλεπαίνομεν * ὅτι δ' ὅλως τὸ * ματι προσέσαι * τὸ σκῶμμα λοιδόρημα δέ * εἶναι καὶ πεποιημένον ἐκ παρασκιυῆς. Quae vulgo leguntur, Steph. dedit e Turnebo. V. habet δῆλον δὲ pro δῆλον γὰρ, & χῆμα pro δῆγμα, & poſt εἶναι καὶ inſerit ἐ. R. dari voluit τοῖς διαλέγεθαι δεινοῖς. W. probabilius ita legendum monet: καὶ καθ' ὅλε τοῖς διαλέγεθαι δεινοῖς μᾶλλον ἢ τοῖς Φλυαρῆσι χαλεπαίνομεν γελῶσιν ἐΦ' ἡμῖν· ὅτι δὲ ὅλως τὸ τεχνικὸν καὶ σχῆμά τι πρόσεσι κατὰ τὸ σκῶμμα, λοιδόρημα δὲ ὑβριστικὸν δοκεῖ εἶναι κ. π. ἐ. π. Vertit idem ita: & in univerſum irriſi a diſertis magis quam nugantibus ſuccenſemus. Quod autem omnino ſalibus adeſt quaſi ars & figura, hinc fit ut videantur vituperatio petulans eſſe, & factum dedita opera atque cum apparatu. Notat ſimul σχῆμα ex Exempl. Turn. & Mez.

5 Cf. Plut. Cicer. Vol. V. p. 341.

φη· Οὐκ ὀφειλόμενόν μοι ἀποδίδως ἔρανον. μᾶλλον ἓν τὰ σκώμματα δάκνει, καθάπερ τὰ παρηγμισρωμένα βέλη [1] πλείονα χρόνον ἐμμένοντα, καὶ λυπεῖ τὰς σκωφθέντας ἡ τέρψις τῇ κομψότητι, καὶ ἡδύνει τὰς παρόντας. ἡδόμενοι γὰρ ἐπὶ τῷ λεγομένῳ, πιστεύειν δοκᾶσι τῷ ἐπὶ τῷ διασύρειν λέγοντι. ὀνειδισμὸς γὰρ ἐστι τῆς ἁμαρτίας παρεσχηματισμένος τὸ σκῶμμα, κατὰ τὸν Θεόφραστον [2]. ὅθεν ἐξ αὐτῆς τῆ ὑπονοίᾳ προστίθησιν ὁ ἀκέσας τὸ ἔλλειπον, ὡς εἰδὼς καὶ πιστεύων. ὁ γὰρ γελάσας καὶ ἡθεὶς, τὸν Θεοκρίτε [3] πρὸς τὸν δοκοῦντα λωποδυτεῖν, ἐρωτῶντα δ' αὐτὸν, εἰ ἐπὶ δεῖπνον βαδίζει, φήσαντος βαδίζειν, ἐκεῖ μέντοι καθεύδειν, βεβαιοῦντι τὴν διαβολὴν ὅμοιός ἐστι. διὸ καὶ προσαναπίμπλησι τὰς παρόντας ὁ σκώπτων παρὰ μέλος κακοηθείας, ὡς ἐφηδομένας καὶ συνυβριζομένας [4]. ἐν δὲ τῇ καλῇ Λακεδαίμονι τῶν μαθημάτων ἐδόκει, τὸ σκώπτειν ἀλύπως, καὶ σκωπτόμενον φέρειν· εἰ δέ τις ἀπείποι σκωπτόμενος, εὐθὺς ὁ σκώπτων ἐπέπαυτο. πῶς οὖν ἐ χαλεπὸν εὑρεῖν σκῶμμα τῷ σκωπτομένῳ κεχαρισμένον, ὅπε καὶ τὸ μὴ λυπεῖν [5] τὰ σκώμματος, ἐ τῆς τυχέσης ἐμπειρίας καὶ δεξιότητός ἐστιν;

V.

1 Vulgo ex Ald. legitur *μέλη*. Steph. Salmaſ. & R. legendum monuerunt *βέλη*, dedique cum W. ex Baſ. & Xy'. Vulgo deinde ex Steph. ſecundum Ald. poſt *σκωφθέντας* fuit punctum. Ipſe tamen Steph. interpunctionem poſt *ἐμμένοντα* dandam monuit. R. legi voluit *σκωφθέντας, ἢ τέρπει τῇ κομψότητι*, illo *ἢ* pertinente ad praecedens *μᾶλλον — magis urunt ſcommata eos, in quos conjecta fuerint, quam oblectant audientes.* W. autem ita vult corrigi: *ἡ τέρψις ἢ τῇ κομψότητι ἡδύνει τὰς παρόντας.*

2 Ald. Baſ. conſentientibus codd. MSS. *πιστεύειν * διασύραν λέγοντι * σμος γάρ ἐστιν * ἁμαρτίας παρε * σκῶμμα.* Iterum ſupplevit locum Steph. ex Turn.

3 Deſignat Theocritum Chium, hiſtoricum, Ariſtotelis & Theopompi & Antigoni regis aequalem. Fabric. B. Gr. T. II. p. 435. R.

4 Praeſtat ſane *συνυβριζοντας*, quod R. & W. malunt,

5 Ald. Baſ. *τὸ μὴ λυπεῖν.*

V. Οὐ μὴν ἀλλὰ πρῶτά μοι δοκεῖ τὰ λυποῦντας ἐνόχους σκώμματα, τοῖς μακρὰν ὄσι τῆς διαβολῆς ἡδονήν τινα καὶ χάριν ποιεῖν. οἷον ὁ Ξενοφῶν [1] τὸν ὑπέραιχρον καὶ ὑπέρδασυν ἐκεῖνον, ὡς παιδικὰ τῷ Σαμβαύλα σκωπτόμενον εἰσάγει μετὰ παιδιᾶς. καὶ Κοίντε [2] τῷ ἡμετέρᾳ, μέμνησαι γὰρ [3], ἐν ἀθενείᾳ τὰς χεῖρας ἔχειν ψυχρὰς λέγοντος, Αὐφίδιος Μόδεστος· Ἀλλὰ μὴν (ἔφη) θερμὰς ἀπὸ τῆς ἐπαρχίας κεκόμικας αὐτάς· τοῦτο γὰρ ἐκείνῳ μὲν γέλωτα καὶ διάχυσιν παρέχε, πλέπτῃ δ' ἀνθυπάτῳ λοιδόρημα καὶ ὄνειδος ἦν. διὸ καὶ Κριτόβουλον ὁ Σωκράτης εὐπροσωπότατον ὄντα προκαλέμενος εἰς σύγκρισιν εὐμορφίας, ἔπαιζεν, ἐκ ἐχλεύαζεν [4]. καὶ Σωκράτην πάλιν Ἀλκιβιάδης ἔσκωπτεν εἰς ζηλοτυπίαν τὴν περὶ Ἀγάθωνος. ἥδονται δὲ καὶ βασιλεῖς τοῖς λεγομένοις ὡς εἰς πένητας αὐτὲς καὶ ἰδιώτας, ὥσπερ ὑπὸ Φιλίππε σκωφθεὶς ὁ παράσιτος εἶπεν· Οὐκ ἐγώ σε τρέφω; τὰ γὰρ ἐ προσόντα φαῦλα λέγοντες, ἐμφαίνεσι τὰ προσόντα χρηστά. δεῖ δὲ ὁμολογεμένως καὶ βεβαίως προσεῖναί τι χρηστόν· εἰ δὲ μὴ, τὸ λεγόμενον τἐναντίον ἀμφισβητήσιμον ἔχει τὴν ὑπόνοιαν. ὁ γὰρ τῷ πάνυ πλεσίῳ τὲς δανειςὰς ἐπάξειν λέγων, ἢ τὸν ὑδροπότην καὶ σώφρονα παρεινεῖν καὶ μεθύειν, ἢ τὸν εὐδάπανον καὶ μεγαλοπρεπῆ καὶ χαριεικὸν, κίμβικα καὶ κύμινον [5] προσκορεύων, ἢ τὸν ἐν συνηγορίαις καὶ

1 Cyrop. II. 14. Baſ. deinde Σαμσάμβαυλα. Xyl. correxit.

2 Ald. Baſ. Κυτᾶ. Xyl. *Quintum* reponendum monuit e Macrobio.

3 Vulgo ἡμετέρᾳ μέμνησαι, ἐν. Hinc R. ſuſp. μέμνησαι, ὡς ἐν ἀθ. Dando γὰρ ſecutus ſum W. id ſumentem e Palat. & Anon.

4 Xenoph. Sympoſ. c. 5. & deinde Platon. Opp. X, 272. ed. Bip.

5 Xyl. ſuſp. κυμινοπρίστην, *cumini ſectorem*, (duce Ariſtot. Ethic. 4.) i. e. praeparcum & ſordidum. Conſentit R. nec non

καὶ πολιτείαις μέγαν ἀπειλῶν ἐν ἀγορᾷ λήψεσθαι, διάχυσιν καὶ μειδίαμα παρέχειν. ἔτως ὁ Κῦρος ἐν οἷς ἐλείπετο τῶν ἑταίρων [1], εἰς ταῦτα προκαλέμενος, ἐγίνετο προσηνὴς καὶ κεχαρισμένος. καὶ τῇ Ἰσμηνίᾳ τῇ θυσίᾳ προσαυλήσαντος, ὡς ἐκαλλιέρει, παρελόμενος τὸς αὐλὸς ὁ μιθωσάμενος [2] ηὔλησε γελοίως· αἰτιωμένων δὲ τῶν παρόντων· Ἔσιν [3] (ἔφη) τὸ κεχαρισμένως αὐλεῖν θεόθεν· ὁ δ' Ἰσμηνίας γελάσας· Ἀλλ' ἐμὲ μὲν αὐλήσαντος, ἡδόμενοι διέτριβον οἱ θεοί· σὲ δ' ἀπαλλαγῆναι σπεύδοντες [4] ἐδέξαντο τὴν θυσίαν.

VI. Ἔτι τοίνυν οἱ τὰ χρησὰ τῶν πραγμάτων τοῖς λοιδορεμένοις ὀνόμασι μετὰ παιδιᾶς καλέντες, ἂν ἐμμελῶς ποιῶσιν, αὐτῶν [5] μᾶλλον εὐφραίνεσι τῶν ἀπ' εὐθείας ἐπαινέντων. καὶ γὰρ δάκνεσι μᾶλλον οἱ διὰ τῶν εὐφήμων ὀνειδίζοντες· ὡς οἱ τὲς πονηρὲς, Ἀρισείδας, καὶ τὲς δειλὲς, Ἀχιλλεῖς καλέντες· καὶ ὁ τὸ [6] Σοφοκλέες Οἰδίπες·

Ταύτης Κρέων ὁ πισὸς οὐξ ἀρχῆς φίλος.

ἀντίσροφον ἓν ἔοικε γένος εἶναι εἰρωνείας τὸ περὶ τὲς ἐπαίνες· ᾧ καὶ Σωκράτης ἐχρήσατο, τὸ Ἀντισθένες τὸ

non W. ſuſpicans, ultimam partem vocis a prima parte proximae vocis abſumtam fuiſſe. Cf. Heſych. in v. *κύμβινον* & *κιμβία*.

1 Vulgo *ἑταίρων* absque articulo. Hinc R. voluit aut *ἑτέρων*, aut *τῶν ἑταίρων*. Poſterius dedi cum W. articulum ſumente e Palat.

2 Ita Steph. dedit. Ald. Baſ. *μισθωτὸς*, pro quo Xyl. legi voluit *μισθώσας*.

3 Inter *παρόντων* & *Ἔσιν* W. excidiſſe ſuſpicatur *καὶ καλλιερᾶντος*.

4 Ita R. e Baſ. legendum monuit. Dedi pro vulg. *σπεύδοντος* cum W. accedentibus Amiot. Xyl. Mez.

5 Turn. V. *αὐτὲς*.

6 Ald. Baſ. *ὃ καὶ τὸ*. Verſus ipſe Sophocleus mutilatus extat in iisdem: *Οἰδίπες * τῆς Κρέων ὁ πισὸς ἐξὸ * χης φίλος*. Hinc Xyl. eum ex Oedip. tyr. (v. 385.) reponendum monuit.

τὸ Φιλοπειὸν καὶ συναγωγὸν ἀνθρώπων εἰς εὔνοιαν, μακροπείαν καὶ συναγωγίαν καὶ ἀγωγίαν [1] ὀνομάσας. Κράτητα δὲ τὸν Φιλόσοφον εἰς πᾶσαν οἰκίαν εἰσιόντα μετὰ τιμῆς καὶ Φιλοφροσύνης δεχομένων, θυρεπανοίκ]ην ἐκάλεν.

VII. Ποιεῖ δ' εὔχαρι σκῶμμα καὶ μέμψις ἐμφαίνουσα χάριν· ὡς Διογένης περὶ Ἀντισθένους ἔλεγεν·

Ὅς με ῥάκη [2] τ' ἤμπιχε καξηνάγκασε
Πτωχὸν γενέσθαι καὶ δόμων ἀνάσατον.

ὁ γὰρ ἂν ὁμοίως πιθανὸς ἦν λέγων, Ὅς με σοφὸν καὶ αὐτάρκη καὶ μακάριον ἐποίησε. καὶ ὁ Λάκων, ἄκαπνα ξύλα τῷ γυμνασιάρχῳ παραχόντι προσποιέμενος ἐγκαλεῖν, ἔλεγε, δι' ὃν ἐδὲ ἀποδακρύσαι γέγονεν ἡμῖν. καὶ τὸν δειπνίζοντα καθ' ἡμέραν ἀνδραποδιστὴν καλῶν καὶ τύραννον, δι' ὃν ἐτῶν τοσάτων ἐχ ἑώρακε τὴν ἑαυτῦ τράπεζαν. καὶ ὁ λέγων ὑπὸ τᾶ βασιλέως ἐπιβεβλευμένος ἀφῃρῆθαι τὴν χολὴν καὶ τὸν ὕπνον, πλέσιος γεγονὼς ἐκ πένητος. καὶ εἴ τις ἀνθοσμίαν δρέψας [3] αἰτιῷτο τὰς Αἰχύλε Καβείρας,

Ὄξος

1 W. pro συνάγ. κ. ἀγ. ſuſp. a Plut. ſcriptum fuiſſe προαγωγείαν. Cf. Xenoph. Sympoſ. IV, 61. 62. Poſt ὀνομάσας in Baſ. eſt lacunae ſignum, Xyl. monente, praeter neceſſitatem.

2 Ald. Baſ. κάρη. Deinde Baſ. καὐκ δόμων. Idem Ald. dare voluiſſe videtur, e qua enotatur καὐκοδόμων. Utraque porro πιθανῶς pro πιθανός.

3 Steph. ita dedit e Turn. & Amiot. Graecum quidem non eſſe, notat R. nec ſenſum habere, nec ſe expedire locum fatetur, cum Aeſchyli Cabiri perierint. Senſum quidem bene expreſſiſſe mihi videtur Kaltw. ita vertendo: *Von eben der Art wäre es auch, wenn man nach einer reichen Erndte des herrlichſten Weins die Kabiren beſchuldigen wollte, daſs ſie den Eſſig im Hauſe ſelten gemacht hätten, wie ſie ſelbſt beim Aeſchylus ſcherzweiſe zu thun drohen.* W. improbans hanc lectionem, revocavit eam, quam Ald Baſ. Xyl. E. H. Venet. exhibent, ἀντιρρίψας pro ἀνθ. δρ. ad quam proxime accedere notat

Ὀξὺς σπανίζειν δῶμα ποιήσαντας,
ὥσπερ αὐτοὶ παίζοντες ἠπείλησαν. ἄπληστοι [1] γὰρ ταῦτα μᾶλλον ἔχοντα δριμυτέραν χάριν, ὥστε μὴ προσίσασθαι, μηδὲ λυπεῖν, τὰς ἐπαινουμένας.

VIII. Δεῖ δὲ τὸν ἐμμελῶς σκώμματι χρησόμενον, εἰδέναι καὶ νοσήματος διαφορὰν πρὸς ἐπιτήδευμα· λέγω δὲ φιλαργυρίας καὶ φιλοτεκνίας [2] πρὸς φιλομισίαν καὶ φιλοθηρίαν· ἐπ' ἐκείνοις μὲν γὰρ ἄχθονται σκωπτόμενοι, πρὸς ταῦτα δὲ ἡδέως ἔχουσιν. ἐκ ἀηδῶς γοῦν Δημοσθένης ὁ Μιτυληναῖος [3], φιλῳδῷ τινος καὶ φιλοκιθαρίστῃ θύραν κόψας, ὑπακούσαντος αὐτῷ καὶ κελεύσαντος εἰσελθεῖν· Ἂν πρῶτον (ἔφη) τὴν κιθάραν δήσῃς. ἀηδῶς δὲ ὁ τῷ Λυσιμάχῳ [4] παράσιτος, ἐμβαλόντος αὐτῷ σκορπίον ξύλινον εἰς τὸ ἱμάτιον, ἐκταραχθείς, καὶ ἀναπηδήσας, ὡς ἤθετο τὴν παιδιάν· Κἀγώ σε (φησὶν) ἐκφοβῆσαι βέλομαι, ὦ βασιλεῦ· δός μοι τάλαντον.

IX. Εἰσὶ δὲ καὶ περὶ τὰ σωματικὰ τοιαῦται διαφοραὶ τῶν πολλῶν. οἷον εἰς γρυπότητα καὶ σιμότητα σκωπτόμενοι, γελῶσιν· ὡς ὁ Κασάνδρῳ Φίλος [5] ἐκ ἠχθε-

notat ἀντισίψας, quod eſt in Palat. & Vatic. acquieſcens in ea, modo ita accipiatur, ut eam in verſione reddiderit: *Et ſi quis Aeſchyli Cabiros convertens e comminatione in accuſationem, regem ſuum ac nutritorem accuſet, quod domum ipſi fecerit carere aceto: quod Cabiri cum joco minati ſunt.* Mavult nimirum pro ποιησαντας corrigi ποιήσαντά μι. Cum eodem verſum Aeſchyli ab oratione Plutarchi diſtinxi. Penes lectorem ſit judicium, utram lectionem praeferat, cum in utraque aliquid deſiderandum videatur.

1 W. judice, inter ἠπείλησαν & ἄπληστοι reponendus videtur locus, qui mox refertur de Epaminonda.

2 Palat. φιλοινίας.

3 De hoc Demoſthene Mitylenaeo nihil aliunde conſtare, notat Kaltw.

4 Probante R. reſtitui Λυσιμάχῳ e Baſ. cum W. accedentibus Xyl. Amiot. Mez. & ipſo Athenaeo VI. p. 246. Vulgo Λυσίᾳ.

5 Xyl. Caſandri Philippum ſignificari ſuſpicatur, non φίλου. Ita quoque vertit.

ἠχθέθη, τῷ Θεοφράστῳ πρὸς αὐτὸν εἰπόντος· Θαυμάζω σε τὰς ὀφθαλμὰς, ὅτι ἐκ ἄδεσι, τῷ μυκ]ῆρος αὐτοῖς ἐνδεδωκότος [1]. καὶ ὁ Κῦρος ἐκέλευσε τὸν γρυπὸν σιμὴν ἀγαγέσθαι γυναῖκα [2], ἕτω γὰρ ἐφαρμόσειν. εἰς δὲ δυσωδίαν μυκ]ῆρος ἢ στόματος ἄχθονται σκωπ]όμενοι. καὶ πάλιν εἰς φαλακρότητα, πρᾴως φέρουσιν, εἰς δὲ πήρωσιν ὀφθαλμῶν, ἀηδῶς. καὶ γὰρ Ἀντίγονος αὐτὸς μὲν ἑαυτὸν εἰς τὸν ὀφθαλμὸν ἔσκωπ]ε· καί ποτε λαβὼν ἀξίωμα μεγάλοις γράμμασι γεγραμμένον· Ταυτὶ μὲν (ἔφη) καὶ τυφλῷ δῆλα. Θεόκριτον δὲ τὸν Χῖον [3] ἀπέκ]ειναν, ὅτι, Φήσαντός τινος, εἰς τὰς ὀφθαλμὰς ἂν τῷ βασιλέως παραγένηται, σωθῆναι· Ἀλλ' ἐμοὶ (εἶπεν) ἀδύνατα φῆς τὰ τῆς σωτηρίας. Λέων [4] ὁ Βυζάντιος, εἰπόντος Πασιάδᾳ πρὸς αὐτὸν, ὀφθαλμιᾶσθαι δι' [5] αὐ-

1 Ita Ald. & tuetur Steph. cum Salmaſio. In Baſ. eſt ἐνδεδυκότος, quod Xyl. vertit, & R. probat.

2 Ab Ald. & Baſ. & reliquis, W. notante, libris abſunt σεμὴν ἀγαγέσθαι γυναῖκα. Steph. dedit e Turn. qui e Xenoph. ſumſit, Cyrop. L. VIII. c. 4. § 21. ed. Zeun.

3 aliter de eo narratur in lib. de educat. lib. Vol. VII. p. 41. Locus ipſe in Ald. & Baſ. item allis, W. teſte, libris corruptus Φήσαντος ὀφθαλμὲς ἂν * ρυγίνη * σωθῆ * ἀλλ' ἅμα εἶπεν ἀδυνάτα τὰ ὑπὸ τὴν σωτηρίαν. Steph. vulgatam edidit e Turnebiano, monens tamen, particulam ἄν aptiorem locum eſſe habituram ante praep. εἰς vel ante verb. παραγένηται, nec non aptius legi σωθήσεσθαι, aut σωθῆναι ἄν. Poſterius probat R. notans, tractaſſe quoque hunc locum, non usque quaque feliciter, Paul. Leopardum Emendat. 17, 24. E V. notatur ἀδύνατα ἐμοὶ φῇς.

4 Ita cum W. ſumſi e Baſ. accedentibus Xyl. Amiot. Mez. nec non ipſo Plut. Vol. VII. p. 275. ubi eadem hiſtoria, ſed paulo aliter refertur. W. teſte, Ald. E. H. Pal. Vat. Venet. ſimpliciter habent ὁ Βυζάντιος; Steph. dedit καὶ ὁ Βυζ. notans tamen, pro καὶ, quod ex Ald. in ſuam transierit editionem, ſcribendum fuiſſe Λέων. R. voluit καὶ Λέων ὁ Β.

5 Vulgo ὀφθαλμιᾶσθαι δὲ αὐτὸ. Steph. δὲ expungi voluit. Xyl. legendum monet δι'. Probat R. Dedi cum W. Xyl. & Mez. ſequente.

τὲ τὰς ὀφθαλμὰς· Ἀθένειαν (ἔφη) σώματος ὀνειδίζεις, νέμεσιν ἐχ ὁρῶν ἐπὶ τῶν ὤμων βαστάζοντά σε τὸν υἱόν· εἶχε δὲ κυρτὸν ὁ Πασιάδης υἱόν. ἠγανάκ]ησε δὲ καὶ Ἀρχιππος, ὁ δημαγωγὸς τῶν Ἀθηναίων, ὑπὸ Μελανθίε σκωφθεὶς εἰς τὸ κυρτόν· ἔφη γὰρ αὐτὸν ὁ Μελάνθιος, ἐ προεξάναι τῆς πόλεως, ἀλλὰ προκεκυφέναι [1]. τινὲς δὲ ταῦτα πρᾴως καὶ μετρίως φέρουσιν, ὥσπερ ὁ Φίλος τὲ Ἀντιγόνε τάλαντον αἰτήσας, καὶ μὴ λαβὼν, ἤτησε προπομπὲς καὶ φύλακας· Ὅπως (ἔφη) μὴ ἐπιβαλευθῶ, προστάξας [2] κατ' ὤμε τὸ τάλαντον φέρειν. ἔτω μὲν περὶ τὰ ἐκ]ὸς ἔχουσι διὰ τὴν ἀναμαλίαν· ἄλλοι γὰρ ἐπ' ἄλλοις ἔχθονται. Ἐπαμεινώνδας [3] μετὰ τῶν συναρχόντων ἐσιώμενος ἐπέπινεν ὄξος, καὶ πυνθανομένων, εἰ πρὸς ὑγίειαν ἀγαθόν· Οὐκ οἶδα· (εἶπεν) ὅτι μέντοι πρὸς τὸ μεμνῆθαι τῆς οἴκοι διαίτης ἀγαθὸν, ἐπίσαμαι. διὸ δεῖ καὶ πρὸς τὰς Φύσεις καὶ τὰ ἤθη σκοπεῖν τα, ταῖς παιδιαῖς χρῆθαι, πειρώμενον ἀλύπως καὶ κεχαρισμένως ἑκάστοις ὁμιλεῖν.

X. Ὁ δ' ἔρως τά τ' ἄλλα ποικιλώτατός ἐσι, καὶ τοῖς σκώμμασιν οἱ μὲν [4] ἄχθονται καὶ ἀγανακ]ῶσιν, οἱ δὲ χαίρουσι· δεῖ δ' εἰδέναι τὸν καιρόν. ὡς γὰρ τὸ πῦρ ἐν ἀρχῇ μὲν ἀποσβέννυσι τὸ πνεῦμα [5] διὰ τὴν ἀθένειαν, αὐ-

1 Sic, R. & Salmaſ. jubentibus, e Baſ. dedi cum W. accedentibus Xyl. & Mez. Vulgo κεκυφέναι.

2 R. ſuſp. προσυντάξας, *quia antea, quam huc ad te venirem, conſtitui cum familiaribus meis, ut me exſpectarent cum talento in humeris meis redeuntem.* Caeterum monet idem, ſe non perſpicere, quorſum exemplum hoc attulerit Plutarchus, cum e nexu priorum demonſtrandum fuiſſet, quosdam exprobrata ſibi vitia corporis clementer tuliſſe. Idem de hoc loco Kaltw. notat. W. ſuſp. leg. προσέτι, δόξαι, & vertit: *ne praeter repulſam etiam inſidiae ſibi fiant abeunti, cum videatur ſimilis ferenti talentum in humeris.*

3 Vid. de hoc exemplo p. 66. not. 1.

4 Salmaſ. καὶ τῶν ἐρώντων οἱ μὲν τοῖς σκώμμασιν ἄχθ.

5 Mavult R. hunc vocum ordinem ἐς γὰρ τὸ πνεῦμα ἐν ἀ. μ. ἀποσβ. τὸ πῦρ.

αὐξηθέντι δὲ τροφὴν παρέχει καὶ ῥώμην· ἕτως φυόμενος ὁ ἔρως ἔτι καὶ λανθάνων δυσκολαίνει καὶ ἀγανακτεῖ πρὸς τὰς ἀποκαλύπτοντας· ἐκλάμψας δὲ καὶ διαφανείς, τρέφεται καὶ προσγελᾷ τοῖς σκώμμασι φυσώμενος. ἥδιστα δὲ σκώπτονται, παρόντων τῶν ἐρωμένων, εἰς αὐτὸ τὸ ἐρᾶν, εἰς ἄλλο δ' ἐδέν. ἐὰν δὲ καὶ γυναικῶν ἐρῶντες ἰδίων τύχωσιν, ἢ νεανίσκων φιλοκάλων ἔρωτα γενναῖον, παντάπασι γάννυνται καὶ καλλωπίζονται τῷ σκώπτεσθαι πρὸς αὐτάς. διὸ καὶ Ἀρκεσίλαος, ἐν τῇ σχολῇ τοιαύτης μεταδόσεως [1] αὐτῷ γενομένης ὑπό τινος τῶν ἐρωτικῶν· Δοκεῖ μοι μηδὲν ἅπτεσθαι μηδενός· ἐδὲ σὺ [2] τοίνυν (ἔφη) τοῦδε ἅπτῃ; δείξας τινὰ τῶν καλῶν καὶ ὡραίων παρακαθήμενον.

XI. Ἥδη δὲ καὶ τὸ [3] τῶν παρόντων σκεπτέον. ἃ γὰρ ἐν φίλοις καὶ συνήθεσιν ἀκόντες γελῶσι, ταῦτα δυσχεραίνουσιν, ἂν λέγηται πρὸς αὐτὰς τῆς γαμετῆς παρέσης, ἢ τῶν πατρός, ἢ τῶν καθηγητῶν· πλὴν ἂν μή τι κεχαρισμένον ᾖ τὸ λεγόμενον ἐκείνοις [4]. οἷον ἄν τις [5] σκώπτηται, τῶν φιλοσόφων παρόντος, εἰς ἀνυποδησίαν, ἢ

1 R. fusp. δόσεως, cum δόσις appellaretur in scholis philosophorum & rhetorum illud argumentum, quod sophistae aut philosopho sermone pertractandum ab ejus auditoribus dabatur. Mez. ὑποθέσεως; W. μεταξὺ θέσεως.

2 Vulgo ὁ δὲ Σὺ τοίνυν. Necesse duxi, sequi Turn. & V. ut sibi constet oratio: *neque tu ergo hunc tangis?* R. maluit: σοῦ τοίνυν, ἔφη, ὅδε ἐχ ἅπτεται — *te ergo hic non tangit*, vel *feriit?*

3 Vulgo abest τό. Inserui e R. mente, W. probata. Turn. & V. dant εἶδη pro ἥδη.

4 Vulgo πλὴν ἂν μή καί τι κεχαρισμένον, ἢ τῶν λεγομένων ἐκείνοις. R. fusp. πλ. ἂν μ. κ. τ. τῶν κεχαρισμένων ἐκείνοις ἢ τὸ λεγόμενον. Salmas. quoque ἢ cum ἢ mutaverat. Secutus sum W. dantem μή τι ex Palat. ἢ ex Bas. E. Xyl. Mez. τὸ λεγόμενον e Turn. & V.

5 Bas. οἷον ἂν * σκώπτηται. Xyl. inserendum monuit τις, deditque Steph.

νυκ]ογραφίαν· ἢ τῦ πατρὸς ἀκέοντος, εἰς [1] μικρολογίαν· ἢ τῆς γυναικὸς παρέσης, εἰς τὸ ἀνέρασον ἑτέρων [2], ἐκείνης δὲ ἄλλου καὶ θεραπευτικὸν, ὡς ὁ Τιγράνης ὑπὸ τῦ Κύρε· Τί δ', ἄν σε [3] ἡ γυνὴ σκευοφορῦντα ἀκέσῃ; Ἀλλ' ἐκ ἀκέσεται, (εἶπεν) ὄψεται δ' αὐτὴ παρῦσα.

XII. Ποιεῖ δὲ τὰ σκώμματα ἀλυπότερα [4] καὶ τὸ κοινωνεῖν ἀμωσγέπως τῦς λέγοντας· ὅταν εἰς πενίαν λέγῃ [5] πένης, ἢ δυσγενὴς εἰς δυσγένειαν, ἢ ἐρῶν εἰς ἔρωτα [6]. δοκεῖ δ' ἐχ ὕβρει, παιδιᾷ δέ τινι γίνεσθαι μᾶλλον ὑπὸ τῶν ὁμοίων· εἰ δὲ μὴ, παροξύνει καὶ λυπεῖ. τὸν γᾶν ἀπελεύθερον τῦ βασιλέως, νεόπλουτον ὄντα, φορτικῶς δὲ καὶ σοβαρῶς ἐπιπολάζοντα τοῖς συνδειπνῦσι φιλοσόφοις, καὶ τέλος ἐρωτῶντα, πῶς ἔκ τε τῶν λευκῶν καὶ τῶν μελάνων κυάμων ὁμοίως χλωρὸν γίνεται τὸ ἔτος, ἀντερωτήσας ὁ Ἀριδίκης [7], πῶς ἐκ τῶν

1 abeſt εἰς ab Ald. & Baſ.

2 Dedi cum W. ex Ald. Baſ. adſentientibus Xyl. E. H. Palat. Vatic. pro vulg. ἑταίρων.

3 Sic Xyl. dandum monuit, dedique cum W. accedentibus E. H. Ven. Pal. Vatic. Vulgo ἄν δὲ. R. hoc δὲ aut deleri voluit, aut cum καὶ mutari. Cf. Xenoph. Cyrop. III, 1, §. 42. 43. ed. Zeun.

4 Ald. Baſ. nec non, W. teſte, Xyl. & Venet. plane omittunt ἀλυπότερα. Adeſt autem poſt δὲ additum ἀμφότερα. Hinc Xyl. notat, vocem ἀμφότερα hic loci nihil valere, & mavult ἧλαφρότερα, aut ſimile quid. Steph. qui utramque vocem recepit, irrepſiſſe ſuſpicatur ἀμφότερα pro ἀλυπότερα. E Turn. & V. notatur ποιεῖ δὲ ἀλυπότερα; R. ſuſp. ποιεῖ δ' ἀμβλύτερα (vel ἧλαφρότερα) τὰ σκώμματα καὶ ἀλυπότερα τὸ κοινωνεῖν αὐτῶν ἀμωσγέπως τῦς λέγοντας, οἷον ὅταν. Delevi ἀμφότερα cum W. auctoritate E. H. pro eo Palat. habet ἀλυπότερα iterum; Vatic. ἀμπότερα; Amiot. & Mez. corrigunt ἀμεμπτότερα.

5 Subaud. σκῶμμα. Mavult tamen R. σκώπτῃ.

6 Dedi ἔρωτα e R. mente, & Xyl. verſione pro vulg. ἐρῶντα. Ratio haud eſt obſcura.

7 R. fatetur, Aridicen philoſophum ipſi non magis notum eſſe, quam Amphiam Tarſenſem, de quo paulo poſt fit mentio.

τῶν λευκῶν καὶ μὴ λευκῶν ἱμάντων Φοινικοῦ γίνονται μώλωπες, ἐποίησεν ἀνασῆναι περίλυπον γενόμενον. ὁ δὲ Ταρσεὺς Ἀμφίας ἐκ κηπωρικῶν δοκῶν γεγονέναι, σκώψας δὲ τὸν Φίλον τῆ ἡγεμόνος εἰς δυσγένειαν, εἶτα ὑπολαβὼν εὐθύς· Ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς ἐκ τῶν αὐτῶν σπερμάτων γεγόναμεν· γέλωτα ἐποίησε. κομψῶς δὲ καὶ τὸ Φιλίππε τὴν ὀψιμαθίαν ἅμα καὶ περιεργίαν ὁ ψάλτης ἐπέσχεν· οἰομένε γὰρ αὐτὸν ἐξελέγχειν τὸ Φιλίππε περὶ κρεμάτων καὶ ἁρμονιῶν· Μὴ γένοιτό σοι, (εἶπεν) ὦ βασιλεῦ, κακῶς ἔτως, ἵνα ἐμὲ σὺ ταῦτα εἰδῆς βέλτιον· σκώπτειν γὰρ ἑαυτὸν δοκῶν, ἐκεῖνον ἀλύπως ἐνέθετησε. διὸ καὶ τῶν κωμικῶν ἔνιοι τὴν πικρίαν ἀφαιρεῖν δοκοῦσι τῷ σκώπτειν ἑαυτούς· ὡς Ἀριστοφάνης εἰς τὴν Φαλακρότητα καὶ τὴν Ἀγάθωνος * λίψιν· Κρατῖνος δὲ τὴν πυτίνην [1] ἐδίδαξεν.

E 4 XIII.

1 Lectio haec est Ald. Bas. quam exhibent reli. libri omnes, W. teste. A Steph. invecta fuerat Turnebi conjectura εἰς τὴν Φαλ. καὶ τὴν ἄγαν οἴνα δίψαν· Κρ. δ. τ. π. qua prior lectio, quam praeeunte W. restitui, nimis deformata esse videtur. Salmas. locum sic constituit: δίψαν Κρατῖνος ἐν τῇ Πυτίνῃ, ἣν ἐδίδαξεν. Turn. V. τῇ πυτίνῃ. Idem legi testatur Steph. monens tamen, cum isto dativo locum nondum esse sanatum. R. notat: „Aristophanes suam calvitiem in *Pace* v. 167. derisit; ubi suam vinositatem perstrinxerit, non memini. Forsitan id factum fuit in aliqua fabula earum, quae periere. — *Pytine* est nomen fabulae Cratini, in qua Cratinus ignominiam vinositatis sibi ab Aristophane adspersam abstersum ivit. v. Lucian. Macrob. c. 25. & Fabric. B. Gr. T. I. p. 754. num igitur sublato puncto, leg. καὶ τὴν ἄγαν οἴνα δίψαν ἑαυτῷ Κρατῖνος ἐν τῇ Πυτίνῃ ἐχλεύασεν? sed non satis Graeca haec sunt. Sane οἴνα δ ψαν pro οἰνοφλυγίαν non concoquo: & in Ἀγάθωνος latet a liquid doctius & reconditius, quam ut id a librario proficisci potuerit." W. susp. καὶ Ἀγάθων εἰς τὴν θρύψιν· Κρατῖνος δὲ τὴν Πυτίνην εἰς τὴν Φιλοινίαν ἐδ. ut *Aristophanes in calvitiem, Agathon in mollitiem: Cratinus quoque Pytinam fabulam in suam ipse vinositatem docuit.* Notat W. in Palat. exstare lacunam inter Πυτίνην & ἐδίδαξεν. Annon locus hunc sensum requi-

XIII. Οὐχ ἥκιστα δὲ δεῖ προσέχειν καὶ φυλάττειν, ὅπως ἐκ τοῦ παρατυχόντος ἔσαι τὸ σκῶμμα πρός τινας ἐρωτήσεις αὐτόθεν ἢ παιδιὰς γινόμενον, ἀλλὰ μὴ πόρρωθεν, οἷον ἐκ παρασκευῆς ἐπεισόδιον. ὡς γὰρ ὀργὰς καὶ μάχας τὰς ἐκ τῶν συμποσίων πρότερον φέρεσιν, ἐὰν δ' ἐπελθὼν τις ἔξωθεν λοιδορῆται καὶ ταράττῃ, τοῦτον ἐχθρὸν ἡγοῦνται, καὶ μισοῦσιν· ἕτως μέτεσι συγγνώμης σκώμματι καὶ παῤῥησίας, ἂν ἐκ τῶν παρόντων ἔχῃ τὴν γένεσιν, ἀφελῶς καὶ ἁπλάσως [1] φυόμενον· ἂν δ' ᾖ μὴ πρὸς λόγον, ἀλλ' ἔξω [2], ἐπιβολῆ καὶ ὕβρει προσέοικεν. οἷον τὸ Τιμαγένους πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς ἑμετικῆς [3]. Κακῶν γὰρ ἄρχεις τήνδε Μοῦσαν εἰσάγων·

requirere videtur, Ariſtophanem non minus ſuam calvitiem deridendam dediſſe, quam Agathonis mollitiem, vel Cratini vinoſitatem? Sic ſaltim omnia aptius cohaerere videntur. De Agathone quidem ſatis multa leguntur in Ariſtoph. Θεσμοφ. & de Cratino, poculis dedito, (ne de aliis locis dicam) in eadem fabula, qua ſuam ipſe inſectatur auctor calvitiem, fit mentio. Pleniorem ergo (procul autem abſit, ut Plutarchi verba reſtituiſſe videar) mihi locum ita fingo: ὡς Ἀριστ. ὁμοίως εἰς τὴν Φαλακρότητα αὐτοῦ, ὥσπερ εἰς τὴν Ἀγάθωνος θηλύτητα (vel ſimile quid) καὶ τὴν Κρατίνου φιλοινίαν ἔσκωψεν· Κρατῖνος δὲ αὐτὸς εἰς αὑτὸν τὴν Πυτίνην ἐδίδαξεν. Cf. Suid. in v. Ἀγάθων, Κρατῖνος, & Κώδιον, ubi de fabula hac Cratini plura memorantur.

1 Ald. Baſ. ἀπλήσως.

2 Ald. Baſ. ἀλλ' ἐξ ὧν. Hinc Xyl. notat, aut pravum eſſe aut mutilum.

3 Ald. Baſ. τῆς γαμετικῆς. Hinc Xyl. ex ipſo ſenſu ἐμετικῆς legendum monuit. Steph. dedit ἄνδρα γυναικὸς ἐμετικῆς. R. probavit τῆς ἐμετικῆς, quod dedi cum W. conſentientibus in voce τῆς Venet. Palat. Vatic nec non in voce ἐμετικῆς Jannot. Amiot. Steph. reliquis γαμετικῆς habentibus. Significat Lyſimachum & Ariſtoën. Vid. Paul. Leopard. Emend. 10, 13. & Gu. Canteri N. L. 4, 25. Quod hic Plutarchus de Timagene, id alii de Telesphoro tradunt, de quo in lib. de Exilio memoratum fuit, Vol. X. p. 383. l. ult. cf. Athen. l. XIV. p. 616.

γων [1]. καὶ πρὸς Ἀθηνόδωρον τὸν Φιλόσοφον, εἰ Φυσικὴ ἡ πρὸς τὰ ἔκγονα Φιλοσοργία [2]. ἡ γὰρ ἀκαιρία, καὶ τὸ μὴ πρὸς λόγον, ὕβριν ἐμφαίνει καὶ δυσμένειαν. ἤτοι μὲν ἓν, κατὰ Πλάτωνα, κακοτάτε πράγματος, λόγων, βαρυτάτην ζημίαν ἔτισαν· οἱ δὲ τὸν καιρὸν εἰδότες καὶ φυλάξαντες αὐτῷ τῷ Πλάτωνι μαρτυροῦσιν, ὅτι τὸ πεπαιδευμένε καλῶς ἔργον ἐστὶ τὸ παίζειν ἐμμελῶς καὶ κεχαρισμένως.

QUAESTIO II.

Cur voraciores simus circa finem autumni [3]?

Ἐν Ἐλευσῖνι μετὰ τὰ μυστήρια τῆς πανηγύρεως ἀπαλλαζάσης, εἰστιώμεθα παρὰ Γλαυκίᾳ τῷ ῥήτορι. πεπαυμένων δὲ δειπνεῖν τῶν ἄλλων, Ξενοκλῆς ὁ ἀδελφὸς [4], ὥσπερ εἰώθει, τὸν ἀδελφὸν ἡμῶν, Λαμπρίαν,

1 Dedi versum hunc, qualis est in Ald. & Bas. cum W. quo teste consentiunt Xyl. E. Venet. Palat. Vatic. Vulgo e Steph. legitur, a Jannot. sumtum: κακῶν γὰρ τήνδ' ἐμῆσαν ἄρχεις εἰσάγων. Xyl. legendum monuit τὴν δ' ἐμῆσαν, poëta quidem τήνδε μῆσαν scribente, Timagene autem joci gratia divulsis vocibus in vomentem torquente. Etiam Steph. scribendum notavit κακῶν γὰρ ἄρχας τήνδ' ἐμῆσαν εἰσάγων, vel κακῶν κατάρχας, quod est apud Athenaeum l. c. & apud V.

2 Ald. Bas. εἰ μαστικὴ πρὸς τὰ Φιλοσοργία. Steph. sumsit ἔκγονα, vocem, W. teste, in reliquis omnibus desideratam libris, a Turn. Amiot. Anon. Pro μαστικὴ Steph. scribendum monuit φυσικὴ. Etiam R. dubius fuit, utrum leg. φυσικὴ ἢ πρὸς — an μαστικὴ ἢ πρὸς. Dedi prius, Amiot. & Anon. correctioni faventibus, nec non W. probante, & vertente, qui simul ἢ e Palat. in textum recepit.

3 Personae colloquii sunt Glaucias, Xenocles, Lamprias, Plutarchus, alii.

4 Xyl. monet, si recte legatur, se ὁ ἀδελφὸς referre ad Glauciam. Idem asserit R. contra Fabricium B. Gr. T. II. p. 816. qui eum Plutarchi fratrem esse perhibuit. W. Xenoclem fratrem Plutarchi vel Glauciae habendum esse negat, & legendum conjicit ὁ Δελφὸς.

εἰς ἀδδηφαγίαν Βοιώτιον ἐπέσκωπ]εν. ἐγὼ δ' ἀμυνόμενος ὑπὲρ [1] αὐτῆ τὸν Ξενοκλέα, τοῖς Ἐπικούρε λόγοις χρώμενον [2]. Οὐ γὰρ ἅπαντες, (εἶπον) ὦ βέλτιστε, ποιοῦνται τὴν τῆ ἀληθοῦς ὑπεξαίρεσιν, ὅρον ἡδονῆς καὶ πέρας· Λαμπρία δὲ καὶ ἀνάγκη, πρὸ τῆ κήπε [3] κυδαίνοντι τὸν περίπατον καὶ τὸ Λύκειον, ἔργῳ μαρτυρεῖν Ἀριστοτέλει· Φησὶ γὰρ ὁ ἀνὴρ, βρωτικώτατον ἕκασον αὐτὸν αὑτῆ περὶ τὸ Φθινόπωρον εἶναι· καὶ τὴν αἰτίαν ἐπείρηκεν· ἐγὼ δ' ἃ [4] μνημονεύω. βέλτιον· (εἶπεν ὁ Γλαυκίας) αὐτοὶ [5] γὰρ ἐπιχειρήσομεν ζητεῖν, ὅταν παυσώμεθα δειπνοῦντες. ὡς ἓν ἀφηρέθησαν αἱ τράπεζαι, Γλαυκίας καὶ Ξενοκλῆς ἠτιάσαντο τὴν ὀπώραν διαφόρως, ὁ μὲν ὡς [6] τὴν κοιλίαν ὑπεξάγουσαν, καὶ τῷ κενοῦσθαι τὸ σῶμα νεαρὰς ὀρέξεις ἀεὶ παρασκευάζουσαν· ὁ δὲ Ξενοκλῆς ἔλεγεν, εὔσομόν τι καὶ δηκτικὸν [7] ἔχοντα τῶν ὠραίων τὰ πλεῖστα τὸν στόμαχον ἐπὶ τὴν βρῶσιν ἐκκαλεῖσθαι παντὸς μᾶλλον ὄψε καὶ ἡδύσματος· καὶ γὰρ τοῖς ἀποσίτοις τῶν ἀρρώστων ὀπώρας τι προσενεχθὲν ἀναλαμβάνει τὴν ὄρεξιν. ὁ δὲ Λαμπρίας εἶπεν, ὅτι τὸ οἰκεῖον καὶ τὸ σύμφυτον θερμὸν ἡμῶν, ᾧ τρέφεθαι πεφύκα-

1 abest ὑπὲρ ab Ald. & Baſ. E V. notatur αὐτὸν.

2 R. praefert lectionem Baſ. χρώμενος, inſolentius eſſe monens, ſententiam hanc, quae vulgatae eſt ſubjicienda, *alicujus ſectam ſequi*, vel *doctrinam probare*, graece efferre χρῆσθαι λόγοις τινός.

3 in quo Epicurus docere ſolebat, Ariſtotele in Lyceo docente ambulando.

4 Vulgo ἃδε. R. ſuſp. ἐκεῖτι, vel ἃ κάρτα. Dando ἃ ſecutus ſum W. ita e Palat. dantem, & monentem, e vulgata effici poſſe ἃ διαμνημονεύω.

5 R. explicat, *ſeorſim nos*, privatim inter nos, ſecluſa reliqua turba convivarum, addens, ſe aliquando conjeciſſe αὖθις, *rurſus* vel *deinceps*.

6 Sic e Baſ. legendum probavit R. dedique cum W. pro vulg. εἰς, adſentientibus Xyl. Leonic. Schott. Mez.

7 Ald. Baſ. δηκτόν. Xyl. correxit.

Φύκαμεν, ἐν μὲν τῷ θέρει διέσπαρται, καὶ γέγονεν ἀθενέστερον καὶ μανὸν, ἐν δὲ τῷ Φθίνοντι καιρῷ συναγείρεται πάλιν καὶ ἰσχύει, κατακρυπτόμενον ἐντὸς διὰ τὴν περίψυξιν καὶ τὴν πύκνωσιν τοῦ σώματος. ἐγὼ δὲ, ὑπὲρ τοῦ μὴ δοκεῖν ἀσύμβολος τοῦ λόγου μεταχεῖν, εἶπον, ὅτι τοῦ θέρους διψητικώτεροι γινόμεθα, καὶ πλείονι χρώμεθα τῷ ὑγρῷ, διὰ τὸ καῦμα· νῦν δ' ἡ Φύσις ἐν τῇ μεταβολῇ ζητοῦσα τἐναντίον, ὥσπερ εἴωθε, πεινητικωτέρους ποιεῖ, καὶ τὴν ξηρὰν τροφὴν τῇ κράσει τοῦ σώματος ἀνταποδίδωσιν. ὁ μὲν δὴ τὰ σιτία Φήσαι τις ἂν αἰτίας ἁμοιρεῖν παντάπασιν, ἀλλ' ἐκ νέων καὶ προσφάτων γενόμενα καρπῶν, ὁ μόνον μάζας καὶ ὄσπρια, καὶ ἄρτους καὶ πυρὰς, ἀλλὰ καὶ [1] κρέα ζώων εὐωχημένων τὰ ἐπέτεια, τοῖς τε χυμοῖς διαΦέρειν [2] τῶν παλαιῶν, καὶ μᾶλλον ἐπάγεσθαι τὰς χρωμένας καὶ ἀπολαύοντας.

QUAESTIO III.

Gallina priusne fuerit, an ovum [3]?

Ἐξ ἐνυπνίου τινὸς ἀπειχόμην ὠῶν πολὺν ἤδη χρόνον [4], παρὰ τοῦτο ποιέμενοι. ἐν ὠῷ, καθάπερ ἐν καρδίᾳ

1 Vulgo abeſt ἀλλὰ. Id inſerendum cenſui cum Xyl. & R. ut habeat *μόνον*, quod ei reſponderet. R. deinde voluit *ζώων, εὐωχημένων ἡμῶν, τὰ ἐπ.*

2 Sic R. legi voluit, & dedi e Baſ. cum W. accedentibus Xyl. & Mez. pro vulg. *διαΦέρει.*

3 Perſonae colloquii ſunt Plutarchus, Alexander, Sulla, Firmus, Soſſius Senecio, alii.

4 Ald. Baſ. &, W. teſte, omnes reli. libri *ἐξ ὑπνίου τινὸς ἀπὸ * μὴν ὠῶν πολὺν ἤδο **. Vulgatam ſumſit Steph. e Turneb. exemplo. Eandem conjecit Xyl. e voce *ὄψεως* judicans, hanc eſſe ſententiam, Inſomnio aliquo motum Plutarchum aliquando ovorum eſu abſtinuiſſe, cum tamen corde veſceretur; itaque familiares feciſſe periculum, cum corde veſci viderent, an

διὰ πεῖραν λαβεῖν [1] τῆς ὄψεως ἐναργῶς μοι πολλάκις γενομένης· ὑπόνοιαν μέντοι παρέχον, ἐσιῶντος ἡμᾶς Σοσσίᾳ Σενεκίωνος, ἐνέχεσθαι δόγμασιν Ὀρφικοῖς, ἢ Πυθαγορικοῖς, καὶ τὸ ὠὸν, ὥσπερ ἔνιοι καρδίαν καὶ ἐγκέφαλον, ἀρχὴν ἡγέμενος γενέσεως ἀφοσιοῦσθαι· καὶ πρὸς φέρειν Ἀλέξανδρος ὁ Ἐπικέρειος ἐπὶ γέλωτι τὸ

Ἶσόν τοι κυάμους ἔδμεν [2] κεφαλάς τε τοκήων,

ὡς δὴ κυάμους τὰ ὠὰ διὰ τὴν κύησιν αἰνιττομένων τῶν ἀνδρῶν, διαφέρειν δὲ μηδὲν οἰομένων τὸ ἐσθίειν ὠὰ τῶ χρῆσθαι τοῖς τίκτουσι τὰ ὠὰ ζώοις. ἐγίνετο δὴ τὸ τῆς αἰτίας ἀπολόγημα τῆς αἰτίας αὐτῆς ἀλογώτερον, Ἐπικερείῳ λέγειν ἐνύπνιον [3]. ὅθεν ἐ παρητέμην τὴν δόξαν ἅμα προσπαίζων τι [4] τῷ Ἀλεξάνδρῳ· καὶ γὰρ ἦν χαρίεις καὶ Φιλολόγος ἐπιεικῶς.

II. Ἐκ δὲ τούτου τὸ ἄπορον καὶ πολλὰ πράγματα τοῖς ζητητικοῖς παρέχον εἰς μέσον εἶλκε πρόβλημα περὶ τοῦ

an ovum quoque eſſet: cumque id non faceret, ſuſpicionem de ſe concitaſſe, ac ſi ſuperſtitione aliqua teneretur.

1 Locus, ut facile patet, corruptus. R. ſuſp. πρόχρυς ποιούμενος ἐν ᾠῷ, καθάπερ ἐν Καρὶ, πεῖραν τῆς ἀποχῆς λαβεῖν, *id mihi ſumens operae, ut in ovo tanquam in Care, periculum facerem, numquid poſſem a carnibus* (vel aliis eduliis) *me abſtinere.* W. inter χρόνον & παρὰ quaedam excidiſſe ex ſententiae nexu & veteri lectione colligit, lacunamque ejusmodi fere ratione explendam putat — ἤδη χρόνου, ἀ δι' ἑτέραν αἰτίαν αὐτὰ ἀφοσιούμενος, ἀλλὰ σπουδὴν παρὰ τοῦτο ποιούμενος; & deinde legendum monet καθάπερ ἐν Καρὶ, διάπειραν. Vertit ſimul: *non quod eorum eſum ob aliam quoque cauſam nefas exiſtimarem, ſed quod operae pretium ducerem, per hanc opportunitatem explorare auctoritatem viſionis ejus, ſaepius mihi factae, ejusque periculum in ovo, tanquam in Care, facere.* Multa valent proverbia de Caribus, gente, quae mercede propoſita, non dubitavit quidvis pati. Vid. Suid. & Heſych. in ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον.

2 Baſ. ἰδίαν, pro quo metri cauſa Xyl. leg. monuit ἔδμεν.

3 Somnia, omina & alia ejusmodi Epicurei vana judicarunt.

4 Ita dando ſecutus ſum W. ſic e Palat. reponentem pro vulg. προσπαίζοντι.

τὸ ὠὸν καὶ τῆς ὄρνιθος, ὁπότερον γένοιτο πρότερον αὐτῶν. καὶ Σύλλας μὲν, ὁ ἑταῖρος, εἰπὼν, ὅτι μικρῷ προβλήματι, καθάπερ ὀργάνῳ, μέγα καὶ βαρὺ σαλεύομεν, τὸ περὶ τὸ κόσμε τῆς γενέσεως [1], ἀπηγόρευσε. τὸ δ' Ἀλεξάνδρε τῆς ζητήσεως, ὡς μηδὲν προσφυὲς φερέσης, καταγελάσαντος, ὁ γαμβρὸς ἡμῶν, Φίρμος· Ἐμοὶ τοίνυν (ἔφη) χρησέον [2] ἐν τῷ παρόντι τοῖς ἀτόμοις. εἰ γὰρ τὰ μικρὰ δεῖ στοιχεῖα τῶν μεγάλων ἀρχὰς ὑποτίθεθαι, πρῶτον [3] εἰκός ἐσι τὸ ὠὸν γεγονέναι τῆς ὄρνιθος· ἔσι γὰρ καὶ ἁπλᾶν, ὡς ἐν αἰθητοῖς [4]· ποικίλον δὲ καὶ μεμιγμένον μᾶλλον ἡ ὄρνις [5]. καθόλε δὲ ἡ μὲν ἀρχὴ, πρῶτον· ἀρχὴ δὲ, τὸ σπέρμα· τὸ δ' ὠὸν, σπέρματος μὲν πλέον, ζώε δὲ μικρότερον. ὡς γὰρ ἡ προκοπὴ μέσον εὐφυίας εἶναι δοκεῖ καὶ ἀρετῆς, ἕτω [6] τὸ ὠὸν προκοπή τις ἐσὶ τῆς φύσεως ἐπὶ τὸ ἔμψυχον ἀπὸ τε σπέρματος πορευομένης. ἔτι δὲ, ὥσπερ ἐν τῷ ζώῳ πρῶτα γίνεθαι λέγεσιν ἀρτηρίας καὶ φλέβας, ἕτω λόγον ἔχει καὶ τὸ ζώε τὸ ὠὸν γεγονέναι πρῶτον, ὡς περιέχον ἐμπεριεχομένε [7]. καὶ γὰρ αἱ τέχναι πρῶτον ἀτύπωτα καὶ ἄμορφα πλάτ]ασιν, εἶτα ὕσερον ἕκασα τοῖς εἴδεσι διαρθρᾶσιν· ἢ Πολύκλειτος ὁ πλάσης εἶπε, χαλεπώτατον εἶναι τὸ ἔργον, ὅταν ἐν ὄνυ-

1 Trajectio, W. judice, haud verisimilis, corrigenda περὶ τῆς τὲ κόσμε γενέσεως.

2 Cum in Ald. & Bas. legatur χρῆσον, R. inde efficit χρῆσον ἐν τῷ παρόντι τὰς ἀτόμες, *commoda igitur, ajebat, mihi, o Alexander, atomos* tuas Epicureas.

3 R. legi vult πρότερον. At vulgatum pro hoc valet.

4 R. docente ὡς ἐν αἰθ. idem est, atque ὄσον αἰθήσεα ἕξιν ἐφικνεῖθαι, aut πρὸς αἴθησιν, *ad sensum quidem nostrum.*

5 Vulgo μᾶλλον ἢ ὄρνις. R. jubente, dedi ἤ, cum W. ex Ald. Bas. Xyl.

6 R. mavult ἕτω καὶ τὸ ὠ.

7 Dedi sic cum W. ex Turn. V. Anon. pro vulg. ἐν περιεχομένῳ.

δυνχι [1] ὁ πηλὸς γένηται. διὸ καὶ τῇ Φύσει τὸ πρῶτον εἰκός ἐσιν ἀτρέμα κινέσῃ τὴν ὕλην ἀργοτέραν [2] ὑπακούειν, τύπες ἀμόρφες καὶ ἀορίσες ἐνφέρεσαν, ὥσπερ τὰ ὠά· μορφωμένων δὲ τέτων καὶ διαχαρασσομένων, ὕσερον ἐνδημιεργεῖθαι [3] τὸ ζῶον. ὡς δὲ κάμπη γίνεται τὸ πρῶτον, εἶτ' ἐκπαγεῖσα διὰ ξηρότητα καὶ περιῤῥαγεῖσα, ἕτερον πλερωθὲν δι' αὐτῆς τὴν καλεμένην ψύχην [4] μεθίησι, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐνταῦθα προϋφίσαται τὸ ὠὸν, οἷον ὕλη τῆς γενέσεως. ἀνάγκη γὰρ ἐν πάσῃ μεταβολῇ πρότερον εἶναι τὸ μεταβάλλοντος, ἐξ ᾧ [5] μετέβαλε. σκόπει δὲ, ὅτι σκνίπες ἐν δένδρῳ, καὶ τερηδόνες ἐμφύονται ξύλῳ κατὰ σῆψιν ὑγρότητος ἢ πέψιν· ὧν ἀδὲς ἂν ἀξιώσειεν μὴ προϋποκεῖθαι μηδὲ πρεσβύτερον εἶναι Φύσει τὸ γεννῶν. ἡ γὰρ ὕλη λόγον ἔχει πρὸς τὰ γινόμενα μητρὸς (ὡς Φησι Πλάτων) καὶ τιθήνης· ὕλη δὲ πᾶν, ἐξ ἧ σύσασιν ἔχει τὸ γεννώμενον. τὸ δ' ἐπὶ τέτοις, ἔΦη γελάσας,

Ἀείσω ξυνετοῖσι [6] —

τὸν Ὀρφικὸν καὶ ἱερὸν λόγον, ὃς ἐκ ὄρνιθος μόνον τὸ ὠὸν

1 Ald. Baſ. *ἐν ἄχι*. Xyl. correxit, haec adnotans: „Polycleti dictum hoc eſt ſcitum, ut a tanto profectum artifice. Sententia eſt: tum demum opus difficillimum fieri, ac plurimum laboris atque induſtriae requiri, cum materia jam ſubacta & utcunque praeparata atque informata, ad unguem omnia fingendo limanda atque exigenda reſtant.“ Cf. de profect. virt. ſent. Vol. VII. p. 268. not. 1.

2 R. mavult *ἀργότερον*, ſegnius. Dedi deinde *τύπες*, quod idem voluit, e Baſ. cum W. accedentibus E. Xyl. Mez. pro vulg. *τόπες*.

3 R. mavult *ἐκδημιεργεῖθαι*, *elaborari*, *excudi*, *effingi*.

4 Ita Xyl. dandum monuit, dedique cum W. pro vulg. *ψυχὴν*, quod Turn. & Amiot. in *νύμφην* mutarunt, conſentientibus Leonic. Schott. Anon. Pro *ἕτερον* W. mavult *ἔντομον* vel *ἕρπετον*; & pro *μεθίησι* Xyl. *ἀνίησι*.

5 R. legi vult *τὸ ἐξ ἧ*; Mez. *τὰ μεταβαλλόντος τὸ ἐξ ἧ μετέβ.* quod W. probat.

6 Vid. Salmaſ. Exercit. Plin. p. 405. R.

ὠὸν ἀποφαίνει πρεσβύτερον, ἀλλὰ καὶ συλλαβὼν ἅπασαν αὐτῷ τὴν ἀπάντων ὁμοῦ πρεσβυγένειαν ἀνατίθησι. καὶ τἄλλα μὲν εὔσομα εἰδῶ, καθ' Ἡρόδοτον· ἔστι γὰρ μυσικώτερα· ζώων δὲ πολλὰς φύσεις τὸ κόσμα περιέχοντος, ἐδὲν, ὡς εἰπεῖν, γένος ἄμοιρόν ἐστι τῆς ἐξ ὠοῦ γενέσεως· ἀλλὰ κα[ὶ π]ηνὰ γεννᾷ καὶ νημ[ὰ μυρία, καὶ χερσαῖα σαύρας, καὶ ἀμφίβια κροκοδείλας [1], καὶ δίποδα τὸν ὄρνιν, καὶ ἄποδα τὸν ὄφιν, καὶ πολύποδα τὸν ἀτ[έλεβον· ὅθεν ἐκ ἀπὸ τρόπου τοῖς περὶ τὸν Διόνυσον ὀργιασμοῖς [2], ὡς μίμημα τοῦ τὰ πάντα γεννῶντος καὶ περιέχοντος ἐν ἑαυτῷ, συγκαθωσίωται.

III. Ταῦτα τοῦ Φίρμου διεξιόντος, ὁ Σενεκίων ἔφη, τὴν τελευταίαν τῶν εἰκόνων αὐτῷ πρώτην ἀντιπίπ[ειν. Ἔλαθες γὰρ, (εἶπεν) ὦ Φίρμε, τὸν κόσμον ἀντὶ τῆς παροιμιακῆς θύρας ἐπὶ σεαυτὸν ἀνοίξας. ὁ γὰρ κόσμος προϋφέσηκε πάντων, τελειότατος ὤν· καὶ λόγον ἔχει, τοῦ ἀτελοῦς φύσει πρότερον εἶναι τὸ τέλειον, ὡς τοῦ πεπηρωμένου τὸ ὁλόκληρον, καὶ τοῦ μέρους τὸ ὅλον· ἐδὲ [3] γὰρ ἔχει λόγον, εἶναι μέρος, οὗ μέρος ἐστὶ μὴ γεγονότος. ὅθεν ἐθελοῦ λέγει, τοῦ σπέρματος εἶναι τὸν ἄνθρωπον, ἐδὲ τοῦ ὠοῦ τὴν ἀλεκ]ορίδα· τῆς δ' ἀλεκ[ορίδος τὸ ὠὸν εἶναι, καὶ τὸ σπέρμα τοῦ ἀνθρώπου λέγομεν, ὡς τούτων ἐπιγινομένων ἐκείνοις, καὶ τὴν γένεσιν ἐν ἐκείνοις λαμβανόντων, εἶτα ὥσπερ ὄφλημα τῇ φύσει τὴν γένεσιν ἀποδιδόντων. ἐνδοῦ γάρ ἐστι τοῦ οἰκείου· διὸ καὶ βέλεσθαι ποιεῖν πέφυκεν ἄλλο τοιοῦτον, οἷον ἦν ἐξ οὗ ἀπε-

1 Vulgo καὶ χερσαῖα, σαύρας καὶ ἀμφίβια, καὶ κροκοδείλας. Hinc R. fuſp. χερσαῖα, τὰς σαύρας (ſubaud. ὡς, ut e. c. lacertas) καὶ ἀμφίβια, τὰς κροκοδείλας (ut e. c. crocodilos) καὶ δίποδα, τὴν ὄρνιν. Cum W. dedi lectionem Baſ. accedentibus Xyl. Amiot. Mez.

2 Hadr. Junii Anim. 3, 4. R. Deinde poſt μίμημα Turn. & Anon. κόσμε addunt.

3 W. notat, ita habere Steph. nec diſſentire E. & Venet. ceteros autem omnes ἐδὲν γὰρ ἔ.

ἀπεκρίθη. καὶ τὸν σπερματικὸν λόγον ὁρίζονται, γόνον ἐνδεᾶ γενέσεως· ἐνδεὲς δὲ [1] ἀδέν ἐστι τῶ μὴ γενομένῳ, μηδ' ὄντος· τὰ δ' ὠὰ καὶ παντάπασι βλέπεται τὴν φύσιν ἔχοντα τῆς ἔνδον τινὶ ζώῳ πήξεως καὶ συσάσεως, ὀργάνων τε [2] τοιούτων καὶ ἀγγείων δεομένην. ὅθεν οὐδὲ ἰσόρρηται γηγενὲς ὠόν· ἀλλὰ καὶ τὸ Τυνδάρειον οἱ ποιηταὶ λέγουσιν ὑρανοπετὲς ἀναφανῆναι [3]. ζῶα δ' αὐτοτελῆ καὶ ὁλόκληρα μέχρι νῦν ἀναδίδωσιν ἡ γῆ, μῦς ἐν Αἰγύπτῳ, πολλαχῶ δ' ὄφεις, καὶ βατράχους, καὶ τέττιγας, ἀρχῆς ἔξωθεν ἑτέρας καὶ δυνάμεως ἐγγενομένης. ἐν δὲ Σικελίᾳ περὶ τὸν δαλικὸν πόλεμον, αἵματος πολλῶ καὶ νεκρῶν ἀτάφων ἐν τῇ γῇ κατασαπέντων, πλῆθος ἀτ]ελεβῶν ἐξήνθησε, καὶ τὸν σῖτον ἔφθειρον παντα χῶ σκεδαθέντες ἐπὶ τὴν νῆσον. ταῦτα τοίνυν ἐκ γῆς φύεται καὶ τρέφεται, καὶ τροφῆς περίσσωμα [4] ποιεῖ γόνιμον, ᾧ καθ' ἡδονὰς πρὸς ἄλληλα τρέπεται, καὶ συνδυαζόμενα τῇ μίξει, τὰ μὲν ὠοτοκεῖν, τὰ δὲ ζωοτοκεῖν πέφυκε. καὶ τούτῳ μάλιστα δῆλόν ἐστιν, ὅτι τὴν πρώτην γένεσιν ἐκ γῆς λαβόντα, καθ' ἕτερον τρόπον ἤδη καὶ δι' ἀλλήλων ποιεῖται τὰς τεκνώσεις. καθόλου δὲ ὅμοιόν ἐστι τῷ λέγειν, πρὸ τῆς [5] γυναικὸς ἡ μήτρα γέγονεν. ὡς γὰρ ἡ μήτρα πρὸς τὸ ὠὸν [6], οὕτω πάλιν τὸ ὠὸν πρὸς τὸν

1 abeſt δὲ ab Ald. & Baſ.

2 Secutus ſum W. τε ſumentem ex E. H. Palat. Vatic. pro vulg. δὲ. Pro δεομένην, quod ſequitur, R. maluit δεομένης.

3 Vulgo ex Steph. legitur ἀναφῦναι. Ald. Baſ. (nec non codd. E. H.) ἀναφῆναι, unde R. efficiendum legendumque monuit ἀναφανῆναι, quod eſt in V. dedique cum W. accedente Xyl.

4 Vulgo περὶ σῶμα. R. probavit περίσσωμα e Baſ. quod dedi cum W. accedentibus Xyl. & Mez. E Turn. & marg. Venet. notatur περίτ]ωμα. Ald. deinde & Baſ. συνδιαζόμενα. Vulgata quoque e V. affertur.

5 R. ſuſp. καθόλου δὲ ὅμοιόν ἐστι τὸ λέγειν, ὠὸν ζῶα πρότερον γέγονε, τῷ λέγειν, πρὸ τῆς γυν. —; W. autem ὁμοίως ἐστὶ λέγειν ὅτι —.

6 R. ſuſp. πρὸς τὸ ἔμβρυον.

τὸν νεοσσὸν πέφυκε, κυομενον ἐν αὐτῷ καὶ λοχευόμενον· ὥστε μηδὲν διαφέρειν τὸν διαπορῆντα, πῶς ὄρνιθες ἐγένοντο, μὴ γενομένων ὠῶν, τῦ πυνθανομένυ, πῶς ἄνδρες ἐγένοντο καὶ γυναῖκες, πρὶν αἰδοῖα γενέσθαι καὶ μήτρας. καίτοι τῶν μερῶν τὰ πλεῖσα συνυφίσαται τοῖς ὅλοις· αἱ δὲ δυνάμεις ἐπιγίνονται τοῖς μέρεσιν, αἱ δ' ἐνέργειαι ταῖς δυνάμεσι, τὰ δ' ἀποτελέσματα ταῖς ἐνεργείαις· ἀποτέλεσμα δὲ τῆς γεννητικῆς τῶν μορίων δυνάμεως, τὸ σπέρμα, καὶ τὸ ὠόν· ὥστε τῆς τῶν ὅλων καθυστερεῖν [1] γενέσεως. σκόπει δὲ, μὴ, καθάπερ ἐ δυνατόν ἐσι, πέψιν τροφῆς εἶναι, πρὶν ἢ γενέσθαι ζῶον, ἕτως ἐδ' ὠόν, ἐδὲ σπέρμα· καὶ γὰρ ταῦτα πέψεσί τισι καὶ μεταβολαῖς ἐπιγενέσθαι ἔοικεν· καὶ ἔχ οἷόν τε, πρὶν ἢ γενέσθαι ζῶον, ἔχειν ζῶε τροφῆς περίτλωμα τὴν Φύσιν. ἐ μὴν ἀλλὰ τὸ σπέρμα μὲν ἀμωσγέπως [2] ἀρχῆς τινος ἀντιποιεῖται, τὸ δ' ὠὸν ἔτ' ἀρχῆς ἔχει λόγον, ἐ γὰρ ὑφίσαται πρῶτον· ἔτε ὅλου Φύσιν, ἀτελὲς γάρ ἐσιν. ὅθεν ἀρχῆς μὲν ἄνευ γεγονέναι ζῶον ἐ λέγομεν, ἀρχὴν δ' εἶναι ζωογονίας, ὑφ' ἧς πρῶτον ἡ ὕλη μετέβαλε, δυνάμεως κρᾶσίν τινα καὶ μίξιν ἐνεργασαμένης γόνιμον· τὸ δ' ὠὸν ἐπιγένημα [3] εἶναι, καθάπερ τὸ αἷμα καὶ το γάλα, τῦ ζῶε μετὰ τροφὴν καὶ πέψιν. ἐ γὰρ ὤπται συνισάμενον ὠὸν ἐκ τῆς ὕλυος, ἀλλ' ἐν μόνῳ ζῴῳ τᾶτο τὴν σύσασιν ἔχει καὶ γένεσιν· ζῶα δὲ καθ' αὐτὰ [4] μυρία συνίσαται. καὶ τί δεῖ λέγειν τἄλλα; πολλῶν γὰρ ἐγχέλεων ἁλισκομένων, ἐδεὶς ἑώρακεν ἔτε θορὸν, ἔτ' ὠὸν ἔγχελυν ἔχσαν· ἀλλὰ κἂν τὸ ὕδωρ τις

1 Ald. Bas. καθιστορεῖν. Xyl. correxit.

2 Dedi sic e Xyl. et R. mente, W. probata, pro vulg. ἄλλως γέ πως.

3 E. V. notatur: melius ἐπιγέννημα.

4 Ald. Bas. καθ' αὑτόν. Æd. paulo ante τᾶτῳ pro τᾶτο; deinde Ald. πηλῶν γὰρ ἐγχ. Turn. πηλὸν γάρ.

τις ἐξαρυσῃ καὶ τὴν ἰλὺν ἀναξύσῃ πᾶσαν, εἰς τὸν τόπον ὕδατος συῤῥυέντος ἐγχέλεις ζωογονῆνται. δεῖ ἓν ὕστερον ἀνάγκῃ γεγονέναι [1] τὸ θατέρᾳ δεόμενον πρὸς γένεσιν· ᾧ δὲ [2] καὶ νῦν θατέρᾳ χωρὶς ἄλλως ὑπάρχει συνίσαθαι, τοῦτο προτερεῖν τῇ ἀρχῇ τῆς γενέσεως· περὶ ἐκείνης γάρ ἐσι τῆς πρώτης [3] ὁ λόγος· ἐπεὶ νῦν γε [4] καὶ νεοττιὰς συντίθησι τὰ πτηνὰ πρὸ τῆς ὠοτοκίας, καὶ σπάργανα παρασκευάζουσιν αἱ γυναῖκες· ἀλλ' ἐκ ἂν εἴποις, καὶ νεοττιὰν ἀᾷ γεγονέναι πρότερον, καὶ σπάργανα, παίδων. Οὐ γὰρ γῇ (φησὶν ὁ Πλάτων [5]) γηναῖκα, γῆν δὲ γυνὴ μιμεῖται, καὶ τῶν ἄλλων θήλεων ἕκασον. διὸ [6] πρώτην γένεσιν εἰκός ἐσιν ἐκ γῆς τελειότητι καὶ ῥᾳμῃ τοῦ γεννῶντος [7] αὐτοτελῆ καὶ ἀπροσδεῆ γενέσθαι [8], τοιάτων ὀργάνων καὶ σκευασμάτων καὶ ἀγγείων μὴ δεομένην, ἃ νῦν ἡ Φύσις ἐν τοῖς τίκτουσιν ἐργάζεται καὶ μηχανᾶται δι' ἀσθένειαν.

QUAE-

1 W. suſp. duas lectiones in unam confuſas eſſe: *διὸ ὕστερον ἀνάγκῃ γεγονέναι*, et, *δεῖ ἓν ὕστερον γεγονέναι*, monens *ἀνάγκῃ*, quod Xyl. habeat, difficultatem non ſolvere. Ipſe in textu habet *ἀνάγκη*.

2 Sic recte e Baſ. legi, monuit R. — *cui autem adhuc hodie ea eſt facultas, ut absque altero exſiſtat* — dedique cum W. accedentibus Xyl. et Mez. pro vulg. *ᾧδε*.

3 R. ſubaudiendum monet *ἀρχῆς*, tacite repetendum e vs. ſuperiore, aut legendum *περὶ ἐκείνης γάρ ἐσι τῆς πρώτης ὁ λόγος*, quia in Ald. et Baſ. *περὶ ἐκείνης* exſtet. W. notat, recte *περὶ ἐκείνης* Steph. et conſentire Palat. ceteros omnes *ἐκείνης*, quod interpretes in errorem induxerit.

4 Secutus ſum W. *νῦν γε* e Palat. dantem pro vulg. *νῦν δὲ*. R. *ἐπεὶ* delendum cenſuerat.

5 Plat. Opp. ed. Bip. Vol. 5. p. 282.

6 R. mavult *διὸ τὴν πρώτην*.

7 Ald. Baſ. *τελειότητι καιρῷ τοῦ μὴ γεννῶντος*.

8 Comma et deinde ſequens *μὴ δεομένην* deleri vult R. cum ſufficiat *ἀπροσδεῆ*.

QUAESTIO IV.

An lucta sit certaminum vetustissimum [1].

Σωσικλέα, τὸν Κορωνῆθεν [2], Πυθίοις νενικηκότα ποιητὰς, εἰσιῶμεν τὰ ἐπινίκια· τῇ δὲ γυμνικῇ ἀγῶνος ἐγγὺς ὄντος, ὁ πλεῖστος ἦν λόγος περὶ τῶν παλαισῶν· πολλοὶ γὰρ ἐτύγχανον ἀφιγμένοι καὶ ἔνδοξοι. παρὼν ἔν ὁ [3] Λυσίμαχος, εἷς τῶν Ἀμφικτυόνων ἐπιμελητὴς, ἔναγχος, ἔφη, γραμματικῇ τινος ἀκῆσαι τὴν πάλην ἀρχαιοτέραν [4] ἀθλημάτων πάντων ἀποφαίνοντος, ὡς καὶ τέκμαρ μαρτυρεῖν· ἐπιεικῶς γὰρ ἀπολαύειν τὰ νεώτερα πράγματα κειμένων ἐν τοῖς παλαιοτέροις ὀνομάτων· ὥς πε καὶ τὸν αὐλὸν [5] ἡρμόσθαι λέγεσι, καὶ ῥάμματα αὐλήματα [6] καλῶσιν, ἀπὸ τῆς λύρας λαμβάνοντες τὰς προσηγορίας· τὸν ἔν τόπον, ἐν ᾧ γυμνάζονται

1 Personæ colloquii sunt Soficles, Lysimachus, Plutarchus, Philinus.

2 Reines. Var. lect. p. 116. emendat Κολωνῆθεν, et ad Lysiam Taylor p. 273. R. *Coronea* fuit oppidum Boeotiae.

3 Bas. παρὼν ὁ ἔν; Ald. ὁ νῦν. Ad ἐπιμελητὴς Kaltw. observat: *Diese ἐπιμεληταὶ waren vermuthlich von den Amphikyonen bestellte Curatoren oder Aufseher, die für Erhaltung der Ruhe und Ordnung bey den pythischen Spielen zu sorgen hatten. Einen andern Sinn dieser Worte nimmt Petrus Faber in seinem Agonisticon (S. 126.) an. Er versteht nemlich unter εἷς τ. Ἀ. ἐ. einen aus dem Kollegium der Amphikyonen, der bey den pythischen Spielen die Aufsicht führte, und Kampfrichter war, dergleichen Personen bey den olympischen Spielen* ἑλλανοδίκαι *hiessen.*"

4 R. mavult ἀρχαιοτάτην.

5 Sic Xyl. legendum monuit, nec non R. cum Salmas. — *a lyra translatum ad tibiam fuisse verbum* ἁρμόζειν, ut de hac quoque per abusum id dicatur, quod de lyra primitus dictum fuit, eique soli competit — denique cum W. adsentientibus E. H. Palat. Mez. pro vulg. ναῦλον; Vatic. αὖλον; Turn. V. Anon. νάβλον.

6 W. iudice, forte plenius legendum τὰ αὐλήματα.

ται πάντες οἱ ἀθληταὶ, παλαίστραν καλοῦσι, τῆς πάλης τὸ νόμα κτησαμένης τὸ πρῶτον, εἶτα καὶ τοῖς αὖθις ἐφευρεθεῖσιν ἐμπαρασχέσης [1]. τοῦτο, ἔφην ἐγὼ, τὸ μαρτύριον ἀπ ἰσχυρὸν εἶναι. κεκλῆσθαι γὰρ ἀπὸ τῆς πάλης τὰς παλαίστρας [2], ἐχ ὅτι πρεσβύτατόν ἐσι τῶν ἄλλων, ἀλλ' ὅτι μόνον τῶν τῆς ἀγωνίας εἰδῶν πηλῷ καὶ κονίστρας καὶ κηρώματος τυγχάνει δεόμενον· [3] ὅτε γὰρ δρόμου, οὔτε πυγμὴν ἐν παλαίστραις διαπονοῦσιν [4], ἀλλὰ πάλης καὶ παγκρατίε τὸ περὶ τὰς κυλίσεις· ὅτι γὰρ μέμικται τὸ παγκράτιον ἔκ τε πυγμῆς καὶ πάλης, δῆλον. Ἄλλως δὲ, πῶς [5] (ἔφην) λόγον ἔχει, τεχνικώτατον καὶ πανεργότατον τῶν ἀθλημάτων τὴν πάλην οὖσαν, ἅμα καὶ πρεσβύτατον εἶναι· τὸ γὰρ ἁπλοῦν καὶ ἄτεχνον, καὶ βίᾳ μᾶλλον, ἢ μεθόδῳ, περαινόμενον, αἱ χρεῖαι πρῶτον ἐνέφερσιν. ἐμοῦ δὲ ταῦτ' εἰπόντος, ὁ Σωσικλῆς· Ὀρθῶς (ἔφη) λέγεις, καὶ συμβάλλομαί σοι πίσιν

1 Ita Steph. et Anon. at Ald. et Baſ. nec non, W. teſte, omnes rell. libri ἐμπαρασχεῖν. Notat idem, forte ἐμ perperam acceſſiſſe ex antecedenti ιν.

2 Ald. τῆς παλαίστρας; Baſ. τὴν παλαίστραν.

3 Ad haec illuſtranda Kaltw. adnotat: „*Der Ort, wo die Uebungen im Ringen gehalten wurden, war mit feuchtem und ſchlüpfrigem Leimen oder Koth überdeckt, damit der Fallende keinen Schaden nehmen möchte. Jeder Ringer wurde, ehe er die Uebungen anfieng, mit einer gewiſſen Salbe, die κήρωμα hieß, und aus Wachs, Oel und Staub beſtand, überſtrichen, um die Glieder geſchmeidig und zugleich ſchlüpfrig zu machen. Nach dem Salben bewarfen ſich die Ringer mit Staub oder Sand, damit ſie einander deſto feſter faſſen und halten konnten. Hierzu war in der Palaſtra ein beſonderer Ort, der κονίστρα oder κονιδήριον hieß.*“

4 Turn. διακονιῶσιν. Deinde W. ſuſp. ἀλλὰ πάλην, et vertit: *ſed ſolam luctam et pancratii eam partem, quae verſatur in volutationibus.*

5 Sic Baſ. dedique cum W. idem inde et Schott. et Xyl. ſumente pro vulg. ἄλλως δὲ πως, quo ſtante, Salmas. voluit λόγον ἂν ἔχει.

πίζιν ἀπὸ τῦ ὀνόματος. ἡ γὰρ πάλη μοι δοκεῖ τῷ παλεύειν [1], ὅπερ ἐστὶ δι' ἀπάτης καὶ δόλε καταβάλλειν, κεκλῆθαι [2]. καὶ ὁ Φίλινος· Ἐμοὶ δὲ (εἶπεν) ἀπὸ τῆς παλαισῆς [3]· τέτῳ γὰρ μάλισα τῷ μέρει ταῖν χεροῖν ἐνεργῦσιν οἱ παλαίοντες, ὥσπερ οἱ πυκτεύοντες αὖ πάλιν τῇ πυγμῇ· διὸ κἀκεῖνο πυγμὴ, καὶ τῦτο πάλη προσηγόρευται τὸ ἔργον. ἐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὸ συμπάσαι τῶν ποιητῶν καὶ καταπάσαι παλύναι λεγόντων, ᾧ μάλισα χρωμένες τὰς παλαισὰς ὁρῶμεν, ἔσι ταύτῃ προσάγειν τὴν ἐτυμότητα τῦ ὀνόματος. Σκόπει δ' ἔτι, (εἶπε) μὴ τοῖς μὲν ὀρομεῦσιν ἔργον ἐσὶν ὅτι πλεῖσον ἀπολιπεῖν καὶ ποῤῥωτάτω διαζῆναι, τὰς δὲ πύκτας ἐδὲ πάνυ βελομένας ἐᾶσιν οἱ βραβευταὶ συμπλέκεσθαι· μόνας δὲ τὰς παλαισὰς ὁρῶμεν ἀλλήλας ἀγκαλιζομένους καὶ περιλαμβάνοντας· καὶ τὰ πλεῖσα τῶν ἀγωνισμάτων, ἐμβολαὶ, παρεμβολαὶ [4], συσάσεις, παραθέσεις, συνάγουσιν αὐτὰς, καὶ ἀναμιγνύσιν ἀλλήλοις. διὸ τὸ πλησιάζειν μάλισα καὶ γίνεσθαι πέλας, ἐκ ἀδηλόν ἐσιν ὀνομάθαι.

QUAESTIO V.

Cur inter certamina Homerus semper primo loco pugillationem, proximo luctam, ultimo cursum recenset [5]?

Ῥηθέντων δὲ τέτων, καὶ τὸν Φίλινον ἡμῶν ἐπαινεσάντων, αὖθις ὁ Λυσίμαχος ἔφη· Ποῖον ἂν

1 Vulgo παλαίειν, pro quo etiam παλινέειν legi testatur Steph. hoc ipsum vulgato praeferens. Idem voluit R. dedique cum W. e Bas. Xyl. Amiot. Mez.

2 Ald. Bas. ὅπερ ἐστὶ δόλε καταβάλλειν δι' ἀπάτης κεκλῆθαι.

3 Hoc Stephanum a Turn. et Amiot. sumsisse, notat W. omnibus aliis habentibus τῇ παλαισῇ.

4 W. delendam susp. vocem παρεμβολαὶ, nec esse in Palat. adnotat.

5 Personae colloquii sunt Lysimachus, Crates, Timon, Plutarchus.

ἂν τῶν ἀγωνισμάτων γεγονέναι πρῶτον [1], ἢ τὸ σάδιον, ὥσπερ ὀλυμπιάσιν· ἐνταῦθα δὲ παρ' ἡμῖν καθ' ἕκαστον ἄθλημα τὰς ἀγωνιζομένας εἰσάγεσιν ἐπὶ παισὶ παλαισαῖς ἄνδρας παλαισὰς, καὶ πύκτας ἐπὶ πύκταις, ὁμοίως καὶ παγκρατιασάς· ἐπεὶ δὲ, ὅταν οἱ παῖδες διαγωνίσωνται, τότε τὰς ἄνδρας καλέσι. Σκόπει δὲ μὴ [2] μᾶλλον (ἔφη) τὴν κατὰ χρόνον τάξιν Ὅμηρος ἀποδείκνυσι· πρῶτον γὰρ ἀεὶ πυγμὴ παρ' αὐτῷ, δεύτερον πάλη, καὶ τελευταῖον ὁ δρόμος, τῶν γυμνικῶν ἀεὶ τέτακται. Θαυμάσας ἔν μὲν [3] Κράτης ὁ Θεσσαλὸς· Ὦ Ἡράκλεις, (εἶπεν) ὅσα λανθάνει ἡμᾶς· εἰ δέ τινα τῶν ἐπῶν ἐσί σοι πρόχειρα (γνώμης) [4], μὴ φθονήσῃς ἀναμνῆσαι. καὶ ὁ Τίμων· Ἀλλ. ὅτι μὲν (εἶπεν) αἱ Πατρόκλε ταφαὶ ταύτην ἔχεσι τῶν ἀγωνισμάτων τὴν τάξιν, ἅπασιν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἔναυλόν ἐσι. διατηρῶν δὲ τὴν τάξιν ὁμαλῶς ὁ ποιητὴς, τὸν μὲν Ἀχιλλέα λέγοντα τῷ Νέσορι πεποίηκε· [5]

— δίδωμι δέ σοι τόδ' ἄεθλον
Αὔτως· ἐ γὰρ πύξ γε μαχήσεαι, οὐδὲ παλαίσεις,
Οὐδέ

1 Ald. Baſ. πρῶτα. Ante ἢ τὸ σάδ. nonnulla excidiſſe R. ſuſp. W. autem cum Xyl. poſt Ὀλυμπιάσιν deeſſe partem diſputationis notat.

2 Ald. Baſ. δέ μοι. Hinc Xyl. ſe legere notat ἔφη ὁ Τίμων, τὴν κ. χ. τ. ἣν Ὅμ. Etiam W. monet, σκόπει δὲ μὴ &c. eſſe Timonis, continuantis orationem ſuam, cuius prior pars cum antecedentibus periit.

3 R. μὲν delendum cenſet, aut leg. θαυμάσας ἔν Μενεκράτης. Poſterius ſuſp. quoque W. notans tamen, neque Cratem, neque Menecratem alibi a Plutarcho in aequalibus ſuis memorari. Turn. V. θαυμάσας μὲν ἔν.

4 H. Steph. vocem γνώμης alienam ab hoc loco eſſe monuit. Eadem R. ſuit ſuſpecta. Quaerit, num πρόχειρα καὶ διὰ μνήμης, μὴ φθονήσῃς; an πρόχειρα, ἡμῖν vel ἡμᾶς μὴ φθ. W. ſuſp. μνήμῃ, notans, a Palat. plane abeſſe hanc vocem. Uncis eam incluſi.

5 Iliad. XXIII, 620. ſqq. deinde v. 634. ſqq. Pro δέ σοι Turn. et V. notant δέ τοι, uti eſt in Hom.

Οὐδέ τ' ἀκοντισὺν ἐνδύσεαι, οὐδὲ πόδεσσι
Θεύσεαι. —

τὸν δὲ πρεσβύτην ἐν τῷ ὑποκρίνεσθαι παραδολεσχοῦντα γεροντικῶς, ὅτι

Πὺξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα, Οἶνοπος υἱὸν,
Ἄγκαῖον δὲ πάλῃ Πλευρώνιον —
Ἴφικλον δὲ πόδεσσι παρέδραμον —.

αὖθις δὲ τὸν μὲν Ὀδυσσέα τὰς Φαίακας προκαλέμενον·

Ἦ πὺξ, ἠὲ πάλῃ, ἢ καὶ ποσίν — [1].

τὸν δ' Ἀλκίνεν ἀποκρινάμενον [2].

Οὐ γὰρ πυγμάχοι εἰμὲν ἀμύμονες, οὐδὲ παλαισαὶ,
Ἀλλὰ ποσὶ κραιπνῶς θέομεν· —

ὡς δ κατὰ τύχην ἐκ τοῦ παρισαμένου τῇ τάξει χρώμενος ἄλλοτε ἄλλως, ἀλλὰ τοῖς εἰθισμένοις τότε καὶ δρωμένοις κατὰ νόμον ἐπακολουθῶν· ἐδρᾶτο δὲ ἕτως, τὴν παλαιὰν ἔτι τάξιν αὐτῶν διαφυλαττόντων.

II. Παυσαμένου δὲ τοῦ ἀδελφοῦ, τἄλλα μὲν ἔφην ἀληθῶς λέγεσθαι, τὴν δ' αἰτίαν τῆς τάξεως οὐκ ἐπήνουν [3]. ἐδόκει δὲ καὶ τῶν ἄλλων τισὶ μὴ πιθανὸν εἶναι τὸ πυκτεύειν καὶ παλαίειν πρότερον ἐν ἀγῶνι [4] καὶ ἁμίλλῃ τοῦ τροχάζειν, καὶ παρεκάλεν ἐξάγειν εἰς τὸ ἀνώτερον [5]. ἔφην δ' ἐκ

1 Odyſſ. VIII, 206. deinde v. 246.

2 Sic e Steph. in rell. tranſiit. Ald. Baſ. Xyl. E. H. Palat. Schott. Leonic. ὑποτιμώμενον, quod, W. iudice, non erat temere repudiandum. Xyl. leg. putavit ὑποκρινόμενον. Ita e Turn. notatur. Steph. ſcribi voluit ἀποκρινόμενον. Deinde Turn. et Bong. πυγμαχεῖν; et pro κραιπνῶς Ald. et Baſ. κραιπνοῖσι.

3 Ald. Baſ. ἐπινόουν. Hinc Xyl. ſuſp. ἐπινοεῖν. Steph. vulgatam dedit.

4 W. monet ſupplendum γεγονέναι, quod intercidiſſe ob hujus vocis ſimilitudinem.

5 Si bene habet dictio εἰς ἀνώτ. ἐξάγειν, R. monet eam convenire Latino *rem altius repetere*. Suſpicatur autem Plutarchum dediſſe εἰς τὸ πιθανώτερον, *cauſam probabiliorem comminiſci*. Idem cum eodem ſuſp. W.

δ' ἐκ τῆ παρασάντος, ὅτι ταῦτά μοι πάντα μιμήματα δοκεῖ καὶ γυμνάσματα τῶν πολεμικῶν εἶναι. καὶ γὰρ ὁπλίτης [1] ἐπὶ πᾶσιν εἰσάγεται, μαρτυρόμενος, ὅτι τοῦτο τὸ τέλος ἐστὶ τῆς σωμασκίας καὶ τῆς ἀμίλλης· καὶ τὸ τοῖς νικηφόροις εἰσελαύνεσι [2] τῶν τειχῶν ἐφίεσθαι μέρος διελεῖν καὶ καταβάλλειν, τοιαύτην ἔχει διάνοιαν, ὡς ἐ μέγα πόλει τειχῶν ὄφελος ἄνδρας ἐχέσῃ μάχεσθαι δυναμένους καὶ νικᾶν. ἐν δὲ Λακεδαίμονι τοῖς νενικηκόσι σεφανίτας ἀγῶνας, ἐξαίρετος ἦν ἐν ταῖς παρατάξεσι χώρα, περὶ αὐτὸν τὸν βασιλέα τεταγμένους μάχεσθαι· καὶ τῶν ζώων μόνῳ τῷ ἵππῳ μετεσία σεφάνε καὶ ἀγῶνός ἐσιν, ὅτι μόνος καὶ πέφυκε καὶ ἤσκηται μαχομένοις παρεῖναι καὶ συμπολεμεῖν. εἰ δὲ δὴ ταῦτα λέγεται μὴ κακῶς, ἤδη σκοπῶμεν [3], (ἔφην) ὅτι τῶν μαχομέναν πρῶτον ἔργον ἐσὶ τὸ πατάξαι καὶ φυλάξασθαι, δεύτερον δὲ, συμπεσόντας ἤδη, καὶ γενομένους ἐν χερσὶν, ὠθισμοῖς τε χρῆσθαι καὶ περιτροπαῖς ἀλλήλων, ᾧ δὴ μάλισά φασιν ἐν Λεύκτροις τοὺς Σπαρτιάτας ὑπὸ τῶν ἡμετέρων, παλαισρικῶν ὄντων, καταβιβασθῆναι [4]. διὸ καὶ παρ' Αἰσχύλῳ τις τῶν πολεμικῶν ὀνομάζεται

Βριθὺς [5], ὁπλιτοπάλας·

καὶ Σοφοκλῆς εἴρηκέ πε περὶ τῶν Τρώων, ὡς

Φίλιπποι καὶ κερκλικοὶ, σὺν σάκει δὲ κωδωνοκρότῳ παλαισαὶ·

καὶ μὴν ἐπὶ πᾶσί γε τὸ τρίτον ἐσὶ, νικωμένους φεύγειν, ἢ διώκειν νικῶντας. εἰκότως ἓν ἡ πυγμὴ προῆγε [6], δευτέ-

1 Xyl. vertit: *gravis armaturae certamen*, quasi esset ὁπλίτης ἀγών. Non probat Kaltw. cum Amiot. et Ricard. vertens *ein Mann in ſchwerer Rüſtung.*

2 Dedi ſic cum Salmas. probantibus R. et W. pro vulg. ἐλαύνεσι.

3 V. σκοπῶμεν.

4 W. mavult καταβιασθῆναι.

5 Vid. Vol. VIII. p. 5. not. 6. et p. 52. lin. 17.

6 Vulgo πρέπει γε. Id corrigere neceſſe duxi, cum γε

δευτέραν δ' εἶχεν ἡ πάλη τάξιν, καὶ τελευταίαν ὁ δρόμος· ὅτι πυγμὴ μέν ἐστι μίμημα πληγῆς καὶ φυλακῆς, πάλη δὲ συμπλοκῆς καὶ ὠθισμοῦ, δρόμῳ δὲ μελετῶσι φεύγειν καὶ διώκειν.

QUAESTIO VI.

Cur picea, pinus, earumque similes arbores, inoculationem non admittant [1].

Σώκλαρος ἐσιῶν ἡμᾶς ἐν κήποις ὑπὸ τῇ Κηφισῇ ποταμῷ περιῤῥεομένοις, ἐπεδείκνυτο δένδρα παντοδαπῶς πεποικιλμένα τοῖς λεγομένοις ἐνοφθαλμισμοῖς [2]. καὶ γὰρ ἐκ σχίνων ἐλαίας ἀναβλαστανούσας ἐωρῶμεν, καὶ ῥοιὰς ἐκ μυῤῥίνης. ἦσαν δὲ καὶ δρύες ἀπίας ἀγαθὰς ἐκφέρουσαι, καὶ πλάτανοι μηλέων δεδεγμέναι, καὶ συκαῖ μορέων ἐμβολάδας, ἄλλαι τε μίξεις φυτῶν κεκρατημένων ἄχρι [3] καρπογονίας. οἱ μὲν ἓν ἄλλοι πρὸς τὸν Σώκλαρον ἔπαιζον, ὡς τῶν ποιητικῶν σφιγγῶν καὶ χιμαιρῶν τερατωδέστερα γένη καὶ θρέμματα βόσκοντα. Κράτων δὲ πρόβαλεν ἡμῖν διαπορῆσαι περὶ τῆς αἰτίας, δι' ἣν μόνα τῶν φυτῶν τὰ ἐλαιώδη δέχεσθαι τὰς τοιαύτας ἐπιμιξίας ἀ πέφυκεν· ὅτε γὰρ κῶνον, ὅτε κυπάριττον, ἢ πίτυν, ἢ πεύκην, ἐκτρέφουσάν τι τῶν ἑτερογενῶν ὁρᾶσθαι.

II. Ὑπολαβὼν δὲ Φίλων ἔφη· Λόγος τις ἐστὶν, ὦ Κράτων, παρὰ τοῖς σοφοῖς, βεβαιούμενος ὑπὸ τῶν γεωργικῶν. τὸ γὰρ ἔλαιον εἶναί φασι τοῖς φυτοῖς πολέμιον, καὶ τάχιστ' ἂν ἀπολέσθαι φυτῶν ὃ βάλοιο, χριόμενον ἐλαίῳ, καθάπερ τὰς μελίττας. τὰ δ' εἰρημένα

nihil hoc loco valeat. Secutus sum W. conjecturam, lectionem Vatic. et Palat. προσῆγε satis firmatam.

1 Personae colloquii sunt Soclarus, Crato, Philo.

2 Ald. Bas. ἐνοφθάλμοις.

3 Xyl. vertit: *ut jam* fructum ferrent. W. corrigit, cum sit neganter vertendum: *tantum quod non fructum ferrent.*

δένδρα πίονα καὶ πεπείραν [1] ἔχει τὴν φύσιν, ὥστε πίσσαν ἀποδακρύειν καὶ ῥητίνην· ὅταν δὲ πληγῇ ταῖς διακοπαῖς, ὥσπερ οἰκοθεν [2] ἰχῶρας συνάγει. ἥ τε δᾳὰς αὐτῶν ἐλαιηρὰν ἀφίησιν ἰκμάδα, καὶ περισίλβει τὸ λιπαρὸν αὐτῇ· διὸ καὶ πρὸς τὰ ἄλλα γένη δυσμίκτως ἔχει, καθάπερ αὐτὸ τὸ ἔλαιον. παυσαμένε δὲ τᾶ Φίλωνος, ὁ μὲν Κράτων ᾤετο καὶ τὴν τᾶ Φλοιᾶ φύσιν πρὸς τᾶτο συνεργεῖν· λεπτὸν γὰρ ὄντα καὶ ξηρὸν ἃ παρέχειν ἔδραν ἐδ' ἐμβίωσιν τοῖς ἐνθεμένοις, ὥσπερ τὰ φλοιώδη καὶ νοτερὰ [3] καὶ τὰ μαλακὰ τοῖς ὑπὸ τὸν φλοιὸν ὄντα μέρεσι προσδεχομένοις περιπτύσσεσθαι κολλώμενον.

III. Αὐτὸς δὲ Σώκλαρος ἔφη, καὶ [4] ταῦτα λέγοντα

1 Reſtitui ſic cum W. ex Ald. et Baſ. conſentientibus omnibus libris pro *πιείραν*, quod Steph. invexerat. Xyl. vertit: ita natura ad humorem coquuntur et maturantur.

2 Baſ. *εἴκοθεν*, quod Xyl. duce Aldina, in *οἴκοθεν* mutandum monuit, licet ipſe maluit *εἴωθεν* — *ſi arbores illae inciduntur de more &c.* R. ſuſp. *ὥσπερ οἱ δοθιῆνες*, *ut furunculi contrahunt, vel concient, undique humores.* W. ſe non expedire fatetur. Quaerit, an *πανταχόθεν*, aut *ὥσπερ ἐκ θεῶν*, ut reſpiciatur ad Iliad. V, 340. et univerſe interpunctione leniendam cenſet difficultatem, ita: *ὅταν δὲ πληγῇ, ταῖς διακοπαῖς ἰχῶρας συνάγει, ictae humorem ex ſe ipſae colligant in vulneribus apertis.* Annon loco quadraret *ὥσπερ ἐν τοῖς ἕλκεσιν* aut *ἑλκωθέντα* aut *ἑλκωθέντι*? E Galeni III. Methodi afferuntur haec: *ἐν τοῖς ἕλκεσιν ἰχὼρ μὲν καλεῖται τὸ λεπτὸν περίττωμα.* Nec alienum eſt, Plinii hoc loco meminiſſe, de arborum morbis differentis XVII, 24. *in ulcus penetrat omnis a foris injuria.*

3 Vulgo *τὰ φλοιώδη καινότερα.* Xyl. H. Steph. et R. legendum monuerunt *καὶ νοτερά.* Ita quoque notatur e Turn. et V. dedique cum W. adſentiente Anon. Suſp. deinde R. *τοῖς ὑπὸ τὸν φλοιὸν μέρεσι προσδεχόμενον περιπτύσσεται καὶ κολλώμενον*; W. autem *προσδεχόμενα περιπτύσσεται κολλώμενον τὸ ἐντεθέν.*

4 R. ſuſp. *καὶ τὸν ταῦτα.* W. autem *κ. τ. λέγεται μὴ κακῶς, προσεννόει δὲ ὅτι δεῖ.*

γοντα μὴ κακῶς προσεννοεῖν, ὅτι δεῖ τὸ δεχόμενον [1] ἑτέραν φύσιν, εὔτρεπτον εἶναι, ἵνα κρατηθὲν ἐξομοιωθῇ καὶ μεταβάλλῃ τὴν ἐν ἑαυτῷ τροφὴν πρὸς τὸ ἐμφυτευόμενον [2]. καὶ γὰρ τὴν γῆν προδιαλύομεν [3], καὶ μαλάσσομεν, ἵνα κοπεῖσα μεταβάλῃ δι' εὐπάθειαν, καὶ ἄψηται τῶν ἐμφυτευομένων· ἡ γὰρ ἀτενὴς καὶ σκληρὰ δυσμετάβλητος. ταῦτα δὲ τὰ δένδρα κἄφα τοῖς ξύλοις ὄντα κρᾶσιν ἐ ποιεῖ, διὰ τὸ μὴ κρατεῖσθαι μηδὲ μεταβάλλειν. ἔτι δὲ (εἶπεν) ἐκ ἄδηλον, ὅτι δεῖ πρὸς τὸ ἐμφυτευόμενον χώρας λόγον ἔχειν τὸ δεξόμενον· τὴν δὲ χώραν δεῖ θήλειαν [4] ἔχειν καὶ γόνιμον· ὅθεν τὰ πολυκαρπότατα τῶν φυτῶν ἐκλεγόμενοι παραπηγνύουσιν, ὥσπερ γυναιξὶ γαλακτώσαις ἕτερα βρέφη [5] προσβάλλοντες. πεύκην δὲ καὶ κυπάριττον, καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα, γλίσχρα καὶ ἀγενῆ τοῖς καρποῖς ὁρῶμεν. ὥσπερ γὰρ οἱ πολυσαρκίᾳ κεχρημένοι καὶ ὄγκῳ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄτεκνοι· τὴν γὰρ τροφὴν εἰς τὸ σῶμα καταναλίσκοντες, ἐ ποιοῦσιν ἐξ αὐτῆς περίττωμα σπερματικόν· ἕτω τὰ τοιαῦτα δένδρα τῆς τροφῆς ἀπολαύοντα, πάσης εἰς αὐτὰ δαπανωμένης, εὐσωματεῖ τοῖς μεγέθεσι καὶ αὐξάνεται, καρπὸν δὲ τὰ μὲν ἐ φέρει, τὰ δὲ φέρει μικρὸν καὶ συντελέ-

μενον

1 Vulgo τὸν δεχόμενον. Correxi e R. mente, cum W. τὸ ſumente a Xyl. et Mez.

2 V. „ forſitan. φυτευόμενον.“

3 R. ſuſp. προδιαδεύομεν, *prius humectamus, maceramus.*

4 R. ſuſp. poſt θήλειαν vel ἔχειν deeſſe φύσιν. W. notat e Mez. θήλειαν εἶναι.

5 Ald. Baſ. cum omnibus aliis libris γυναιξὶν * γαλακτώσαις ἕτερα * προσβάλλοντες. Xyl. notat, ſi γαλακτᾶν ſit *lacte abundare*, amplius, quam ad lactandum unum infantem ſufficiat, lactis in uberibus habere, aut nihil hic, aut vocem βρέφη ſolam, deeſſe videri. Steph. eam recepit, remoto altero lacunae ſigno. Turn. νήπια. Idem V. voluit, e quo notatur νήπτα. W. autem priorem hiatum ita vult expleri: σφόδρα εὐγαλακτώσαις.

μενον βραδέως. ὥστ' ἐ δεῖ θαυμάζειν, εἰ μὴ φύεται τἀλλότριον, ἐν ᾧ κακῶς τρέφεται καὶ τὸ οἰκεῖον.

QUAESTIO VII.

De remora pisce [1].

Χαιρημονιανὸς [2] ὁ Τραλλιανὸς, ἰχθυδίων ποτὲ παντοδαπῶν παρατεθέντων, ἓν ἐπιδείξας ἡμῖν ὀξὺ τῷ κεφαλίῳ καὶ πρόμηκες, ἔλεγε, τάτῳ προσεοικέναι τὴν ἐχενηίδα [3]. θεάσασθαι γὰρ πλέων ἐν τῷ Σικελικῷ, καὶ θαυμάσαι τὴν δύναμιν, ἐκ ὀλίγην βραδυτῆτα καὶ διατριβὴν παρὰ τὸν πλοῦν ἀπεργασαμένης τῆς ἐχενηίδος, ἕως ὑπὸ τὸ πρωρέως ἑάλω προσεχομένη τῷ τοίχῳ τῆς νεὼς ἔξωθεν. ἦσαν μὲν οὖν οἱ καταγελῶντες τὸ Χαιρημενιανοῦ, ὡς πλάσμα μυθῶδες παραδεδεγμένα καὶ ἄπιστον. ἦσαν δὲ καὶ οἱ τὰς ἀντιπαθείας θρυλοῦντες, καὶ ἄλλα πολλὰ ἀντιπαθόντα [4] ἦν ἀκέσειν· ὅτι μαινόμενον ἐλέφαντα καταπαύει κριὸς ὀφθείς· ἔχιδναν δὲ, φηγοῦ κλώνιον ἐὰν προσαγάγῃς καὶ θίγῃς, ἴσησιν. ἄγριος δὲ ταῦρος ἐκτρεμεῖ καὶ πραΰνεται συκῇ προσδεθείς· τὸ δ' ἤλεκτρον πάντα κινεῖ καὶ προσάγεται κοῦφα, πλὴν ὠκίμου καὶ τῶν ἐλαίῳ βρεχομένων· ἡ δὲ σιδηρῖτις λίθος ἐκ ἄγει τὸν σίδηρον, ἂν σκορόδῳ χριθῇ. τάτων γὰρ

1 Personae colloquii sunt Chaeremonianus, Plutarchus, alii.

2 R. notante, neque Graecum neque Latinum nomen. Mavult Χαιρήμων ὁ Τρ. et sic porro Χαιρήμονος. Non consentit Kaltw. qui id nomen ex aliis aetate Plutarchi usitatis nominibus, e. gr. Diogenianus, defendit.

3 Cf. Aelian. H. anim. II, 17. Plin. H. N. IX, 41, XXXII, 1.

4 Ald. Bas. παθόντων. Steph. dedit ἀντιπαθόντων. Hinc R. dandum monuit aut simpliciter ἀντιπαθόντα ἦν ἀκ. aut ἀντιπαθόντα θρυλλόντων ἦν ἀκέσειν· οἷον, ὅτι &c. Dedi prius cum W. idem e Venet. sumente, et notante, ceteros omnes habere παθόντων.

γὰρ ἐμφανῆ τὴν πεῖραν ἐχόντων, χαλεπὸν εἶναι, τὴν αἰτίαν, εἰ μὴ καὶ παντελῶς ἀδύνατον, καταμαθεῖν.

II. Ἐγὼ δὲ τοῦτο μὲν ἔφην ἀπόδρασιν εἶναι τῆς ἐρωτήσεως μᾶλλον, ἢ τῆς αἰτίας ἀπόδοσιν. Σκοπῶμεν δὲ, (εἶπον) ὅτι πολλὰ συμπτώματα ἔχοντα ἐπακολάθησιν, αἰτιῶν [1] λαμβάνει δόξαν ἐκ ὀρθῶς. ὡς εἴ τις οἴοιτο, τῇ ἀνθήσει τὸ ἄγνου [2] πεπαίνεσθαι τὸν τῆς ἀμπέλε καρπὸν, ὅτι δὴ, τοῦτο [3] τὸ λεγόμενον,

Ἡ ἄγνος ἀνθεῖ, χ' ὦ [4] βότρυς πεπαίνεται·

ἢ τοῖς ἐπὶ τῶν λύχνων φαινομένοις μύκησι συγχεῖθαι [5] καὶ συννεφεῖν τὸ περιέχον· καὶ τὴν γρυπότητα τῶν ὀνύχων, αἴτιον, ἀλλὰ μὴ συμβεβηκὸς, εἶναι τὸ περὶ σπλάγχνον [6] ἕλκος. ὥσπερ ἓν τούτων ἕκαστον ἐπακολάθημα τοῦ πάθες ἐστὶν, ἐκ τῶν αὐτῶν γεννώμενον αἰτιῶν, ἔτως, ἔφην ἐγὼ, μίαν αἰτίαν εἶναι, δι' ἣν βραδέως τε πλεῖ καὶ προσάγεται τὴν ἐχενηΐδα τὸ πλοῖον· ξηρᾶς μὲν γὰρ ἔσης καὶ μὴ [7] σφόδρα βαρείας ὑγρότητι τῆς νεὼς, εἰκὸς ὑπολιθαίνεσαν [8] ὑπὸ κυφότητα τῇ θαλάττῃ τὴν τρόπιν διαλαβεῖν τὸ κῦμα ξύλῳ καθαρῷ

1 ἔχοντα * σιν, αἰτιῶν. Hinc Xyl. notat, ſenſum huius loci eſſe, multa eventa ſuas habere cauſas proprias, quae tamen ipſa pro aliorum effectorum cauſis opinionis errore habeantur. Steph. dedit vulgatam. Deinde Baſ. ὅμοιον ὥς τις pro ὡς εἴ τις.

2 De hac arbore conſule Plin. H. N. XXIV, 38.

3 Vulgo ὅτι δὴ ὅτε τοῦτο. Delendo ὅτε ſecutus ſum W. id cum Ald. Baſ. Palat. Vatic. omittentem. Palat. Vatic. et H. pro δὴ habent δεῖ.

4 Vulgo καὶ ὁ β. Xyl. qui verſum ſenarium eſſe putavit, pro καὶ ὁ legit poëtice χ' ὦ. Conſentit Mez. Dedi cum W. An ἢ recte poſitum ſit, dubius eſt Xyl.

5 Dedi ſic, R. jubente, ex Ald. et Baſ. cum W. accedentibus Xyl. E. H.; Vulgo συγκεῖθαι.

6 Reſtitui, R. jubente, ex edd. prioribus pro σπλάγχνων, quod e Steph. in rell. tranſiit.

7 abeſt μὴ ab Ald. et Baſ.

8 R. mavult ἐπολιθαίνεσαν.

θαρῷ διαιρέμενον καὶ ἀφισάμενον εὐπετῶς. [1] ὅταν δὲ νοτερὰ σφόδρα καὶ διάβροχος ἅσα φυκία τε πολλὰ καὶ βρυώδεις ἐπιπάγας προσάγηται, τῷ τε ξύλῳ [2] τὸν τόνον ἀμβλύτερον ἴσχει, τό τε κῦμα τῇ γλισχρότητι προσπίπτον, οὐ ῥᾳδίως ἀπολύεται. διὸ καὶ παραψήχουσι [3] τὰς τοίχους, τὰ βρύα καὶ τὰ φυκία τῶν ξύλων ἀποκαθαίροντες, οἷς εἰκὸς ἐστι τὴν ἐχενηίδα προσισχομένην ὑπὸ τῆς γλισχρότητος, αἴτιον τῆς βραδυτῆτος, ἀλλ' οὐκ ἐπακολούθημα τοῦ τὴν βραδυτῆτα ποιοῦντος αἰτίου, νομισθῆναι.

QUAESTIO VIII.

Cur equos lycoſpadas dicunt feroces eſſe [4].

Ἵππους λυκοσπάδας οἱ μὲν ἀπὸ τῶν χαλινῶν τῶν λύκων ἔφασαν ὠνομάσθαι, διὰ τὸ θυμοειδὲς καὶ δυσκάθεκτον, ὅτω σωφρονιζομένους. ὁ δὲ πατὴρ ἡμῶν ἤκουσε περὶ

1 In omnibus libris ante Steph. διαλαβεῖν, καὶ τὸ κῦμα * λῶ καθαρῷ διαι * ἀφισάμενον εὐπετῶς: ſic et ſcripti, niſi quod E. H. habent, λῷ μακρῷ pro λῷ καθαρῷ. Steph. ita locum conſtituit καὶ τὸ κῦμα πλῶ * ξύλῳ καθαρῷ διαιρέμενον καὶ ἀφισάμενον εὐπετῶς. Hinc R. ſuſp. διαβάλλειν καὶ σχίζειν τὸ κῦμα, τῷ ξύλῳ καθαρῷ διαιρέμενον καὶ ἐξισάμενον εὐπετῶς, *carinam fluctus findere & diſſicere, puro ligno facile fiſſiles atque cedentes.* W. ludice, particulam πλῷ reſecando, tum antecedente καὶ delendo, reſtitutus locus videtur. Utrumque feci, W. ipſo ſolam particulam πλῶ omittente.

2 R. eſt dubius, ſitne ſervandum τῷ τε ξύλῳ, an cum τό τε ξύλον, vel τά τε ξύλα, mutandum, deinde vult ἴσχῃ legi, ob antecedens προσάγηται; praeter neceſſitatem, cum apodoſis incipiat a τῷ τε, nec deinde τότε, uti in R. extat, Frſt. ſolum τε exhibente, legendum ſit, ſed cum omnibus edd. prioribus τό τε.

3 R. mavult aut παραψύχουσι, quod Turn. et V. habent, *ventilant*, vento perflandas exponunt, aut περιψήχουσι, *circumcirca abſtergunt.*

4 Perſonae colloquii ſunt Plutarchus, pater eius, alii.

περὶ τὰς ἰσηγορίας [1] αὐτοσχέδιος ὢν, καὶ κεχρημένος ἀεὶ κρατισεύουσιν ἵπποις, ἔλεγε, τὰς ὑπὸ λύκων ἐπιχειρηθέντας ἐν πώλοις, ἅνπερ ἐκφύγωσιν, ἀγαθὰς μὲν ἀποβαίνειν καὶ ποδώκεις, καλεῖσθαι δὲ λυκοσπάδας. ταῦτα δὲ πλειόνων μαρτυρέντων αὐτῷ, ἀπορίαν αἰτίας παρεῖχε, δι' ἣν τὸ σύμπτωμα τοῦτο θυμικωτέρους καὶ ὀργοτέρας ποιεῖ τὰς ἵππους. καὶ ὁ μὲν πλεῖστος ἦν λόγος τῶν παρόντων, ὅτι φόβον τὸ πάθος, ἐ θυμὸν, ἐνεργάζεται τοῖς ἵπποις, καὶ γινόμενοι ψοφοδεεῖς καὶ πρὸς ἅπαν εὐπτόητοι, τὰς ὁρμὰς ὀξυῤῥόπους καὶ ταχείας ἴσχεσιν, ὥσπερ τὰ λινόπληκτα τῶν θηρίων. ἐγὼ δὲ σκοπεῖν ἔφην χρῆναι, μὴ τἐναντίον ἐστὶ τοῦ δοκοῦντος· ἐ γὰρ [2] γίνεσθαι δρομικωτέρας τὰς πώλες, ὅταν ἐκφύγωσι τὰς βλάβας τῶν θηρίων ἐπιχειρηθέντες, ἀλλ' ἂν ἂν ἐκφυγεῖν, εἰ μὴ φύσει θυμικοὶ καὶ ταχεῖς ἦσαν· ἔστε γὰρ τὸν Ὀδυσσέα γενέσθαι φρόνιμον ὑπεκδράντα τοῦ Κύκλωπος, ἀλλ', ὅτι τοιοῦτος ἦν, ὑπεκδράναι.

QUAESTIO IX.

Quare ovis a lupo morsae caro sit suavior, lana autem pediculos gignat [3].

Μετὰ τοῦτο περὶ τῶν λυκοβρώτων ἐζητεῖτο [4] προβάτων, ἃ λέγεται τὸ μὲν κρέας γλυκύτατον παρέχειν,

1 Xyl. fatetur, se non satis videre, quid *ἰσηγορία* sit. R. idem esse monet, atque *συνωνυμία*. (accuratius dictum foret *ὁμωνυμία*) Addit porro: „λύκοι apud Graecos sunt animalia lupi et frena lupata dicta. *ἰσηγορία* igitur in his duabus diversis rebus est: ambae enim eadem appellatione significantur, et equi *λυκοσπάδαι* possunt tam ex eo, quod tracti aliquando a lupis fuerint, quam ex eo, quod lupata trahant, et iis repugnent, vel ab iis trahi debeant, sic appellati fuisse. v. Reines. Var. Lect. p. 245." De his equis vid. Aelian. XVI. 24.

2 Pro ἐ γὰρ Ald. et Bas. dant ὅτι.

3 Personae colloquii sunt Patrocles, Plutarchus, pater ejus.

4 Dedi sic e Xyl. mente, R. & W. probata, pro vulg. ἐξηγεῖτο.

χειν, τὸ δ' ἔριον φθειροποιόν. ὁ Φαύλως ἔν ἐδόκει Πατροκλίας ὁ γαμβρὸς ἐπιχειρεῖν περὶ τῆς γλυκύτητος, ὡς τῇ θηρίᾳ τῷ δήγματι τὴν σάρκα τακερὰν ποιεῖντος· καὶ γὰρ εἶναι τὸ πνεῦμα τῇ λύκᾳ περίθερμον ἄτω καὶ πυρῶδες, ὥστε τὰ σκληρότατα τῶν ὀστῶν ἐν τῇ κοιλίᾳ τήκειν καὶ [1] καθυγραίνειν· διὸ καὶ σήπεσθαι τὰ λυκόβρωτα τῶν ἄλλων τάχιον. περὶ δὲ τῶν ἐρίων διηπορῆμεν, μή ποτ' ὁ γεννᾷ τὴς φθεῖρας, ἀλλ' ἐκκαλεῖται, τραχύτητός τινος ἀμυκτικῆς [2] ἢ θερμότητος ἰδιότητι, διακρίνοντα [3] τὴν σάρκα· ταύτην δὲ τοῖς ἐρίοις τὴν δύναμιν ἐγγίνεσθαι πρὸς τὸ τῇ λύκᾳ δῆγμα, καὶ [4] τὸ πνεῦμα μεταβάλλοντος ἄχρι τῶν τριχῶν τῇ σφαττομένᾳ. καὶ συνεβάλετο τῷ λόγῳ πίσιν ἡ ἱσορία· τῶν γὰρ κυνηγῶν καὶ τῶν μαγείρων ἐπισάμεθα τὴς μὲν μιᾷ πληγῇ καταβάλλοντας, ὥστ' ἀπνευσὶ τὰ πληγέντα [5] κεῖσθαι, τὴς δὲ πολλαῖς μόγις καὶ χαλεπῶς ἀναιρῶντας· ὃ δὲ τούτου θαυμασιώτερόν ἐσι, τὴς μὲν τοιαύτην ἐνιέντας μετὰ σιδήρᾳ τῷ τιτρωσκομένῳ δύναμιν, ὥστε ταχὺ σήπεσθαι, καὶ μηδὲ πρὸς μίαν ἡμέραν ἀντέχειν, τὴς δ' ἀποκτείναντας μὲν ἐ βράδιον ἐκείνων, ἐδὲν δὲ τοιῦτο γινόμενον περὶ τὴν σάρκα τῶν σφαγέντων, ἀλλ' ἐπὶ χρόνον διαμένεσαν. ὅτι δὲ καὶ κατὰ τὰς [6] σφαγὰς καὶ τὴς θανάτες τῶν ζώων μεταβολαὶ μέχρι δερμάτων καὶ

1 Vulgo abeſt καὶ. Recte id legi in Baſ. monet R dedique cum W. adſentientibus E. Palat. Xyl. Jannot. Mez.

2 Turn. σμηκτικῆς. Paulo ante Baſ. γενναῖται pro γεννᾷ.

3 R. ſuſp. διαπρίοντα. Deinde pro ἐγγίν. Ald. et Baſ. ἐγίνεσθαι.

4 Xyl. deeſſe aliquid ſuſpicans, aſteriſcum ante καὶ poſuit in lat. verſione. R. legi voluit deinde τὸ σφαττόμενον, et deeſſe monuit aliquid, e. c. ἐδόκει πιθανὸν. W. iudice, nil deeſt — *hanc vim conciliari morſu lupi, qui ſpiritum iugulati ad crines usque mutet.*

5 Ald. Baſ. τὰ πνιγέντα.

6 Dando τὰς ſecutus ſum W. ita ſumentem e Palat. Vulgo abeſt. R. pro καὶ [voluit αἱ κατὰ.

καὶ τριχῶν καὶ ὀνύχων διατείνεσιν, ἀποδηλᾶν εἴωθε τῷ λέγειν καὶ Ὅμηρος ἐπὶ τῶν δερμάτων, καὶ τῶν ἱμάντων, ὅτι φησὶν [1] ἱμὰς βοὸς ἶφι κταμένοιο· τῶν γὰρ μὴ νόσῳ μηδὲ γήρᾳ διαλυομένων, ἀλλ' ὑπὸ σφαγῆς, εὔτονον τὸ δέρμα καὶ σιφρὸν [2] γίνεσθαι· τὰ δὲ ὑπὸ θηρίων δηχθέντα, καὶ τὰς ὄνυχας μελαίνεσθαι, καὶ τριχορροεῖν, καὶ τοῖς δέρμασι φλιδᾶν καὶ ῥακιᾶσθαι.

QUAESTIO X.

Veteresne rectius fecerint, qui in conviviis suam cuique portionem tribuerunt, an qui nunc in commune praebent? [3].

Ὅτε τὴν ἐπώνυμον ἀρχὴν ἦρχον οἶκοι [4], τὰ πλεῖστα τῶν δείπνων δαῖτες ἦσαν, ἐν ταῖς θυσίαις ἑκάστῳ μερίδος ἀπεκληρωμένης· ὃ τισὶ μὲν ἥρεσκε θαυμασῶς· οἱ δὲ ὡς ἀκοινώνητον καὶ ἀνελεύθερον ψέγοντες, ᾠοντο, δεῖν ἅμα τῷ καταθέσθαι τὸν στέφανον [5] ἐπὶ τὴν συνήθη δίαιταν αὖθις μεταρμόσασθαι τὰς τραπέζας.

1 H Steph. pro ἀποδηλᾶν mavult ὑποδηλᾶν. W. εἴωθε mutandum censet in ἔοικε. Eodem judice duae lectiones in unam confusae videntur: altera ἀποδηλᾶν ἔοικε καὶ Ὅμηρος, τῷ λέγειν ἐπὶ τῶν δερμάτων καὶ ἱμάντων ἱμὰς β. ἶ. κτ. altera ἀποδηλᾶν ἔοικε καὶ Ὅμηρος ἐπὶ τῶν δερμάτων καὶ τῶν ἱμάντων, ὅτε φησὶν ἱμὰς β. ἶ. κτ. Cf. Iliad. III, 375.

2 Ita dando secutus sum W. sumentem σιφρὸν ex Anon. Turn. V. pro vulg. σριφνὸν; Bas. Xyl. Palat. σρυφνὸν; Clarkius ad Hom. Iliad. V. 375. conjicit συφρὸν.

3 Personae colloquii sunt Plutarchus, Hagias.

4 Vulgo comma datur ante οἶκοι. Id postposui W. praeeunte. Ἐπώνυμον ἀρχὴν ἄρχειν Xyl. Amiot. et alii interpretantur *eum magistratum gerere, qui, quod anno dat appellationem, Eponymus* dicitur. Discedit ab illis W. ita locum vertens: *Quo tempore in patria eum magistratum gessi, qui ab imperando imperium, Graece archae dicitur.*

5 Sacrificantes coronis erant ornati, quas, sacrificio peracto, deponere solebant.

ζας. ὁ γὰρ τὸ Φαγεῖν (ὁ Ἀγίας ἔφη) χάριν ἐδὲ τοῦ πιεῖν, ἀλλὰ τὸ συμπιεῖν καὶ συμφαγεῖν, (ὡς ἐγῷμαι) καλοῦμεν ἀλλήλας. ἡ δ' εἰς μερίδας αὕτη κρεωδαισία τὴν κοινωνίαν ἀναιροῦσα, πολλὰ δεῖπνα ποιεῖ καὶ πολλὰς δειπνοῦντας, ἀδέηα δὲ σύνδειπνον ἀδενός· ὅταν ὥσπερ ἀπὸ κρεωπωλικῆς [1] τραπέζης καθμῷ λαβὼν ἕκασος μοῖραν ἑαυτῷ πρόθηται. καίτοι τίνα ἔχει διαφορὰν, κύλικα [2] καταςήσαντα τῶν κεκλημένων ἑκάςῳ, καὶ χέν [3] ἐμπλησάμενον οἴνε καὶ τράπεζαν ἰδίαν, (ὥσπερ οἱ Δημοφωντίδαι τῷ Ὀρέςῃ λέγονται πίνειν κελεῦσαι μὴ προσέχοντα τοῖς ἄλλοις) ἢ τοῦτο, ὅπερ νῦν γίνεται, κρέας προθέμενον καὶ ἄρτον, ὥσπερ ἐκ φάτνης ἰδίας ἕκασον εὐωχεῖσθαι; πλὴν ὅτι μὴ πρόσκειται σιωπῆς [4] ἡμῖν ἀνάγκη, καθάπερ τοῖς τὸν Ὀρέςην ξενίζουσιν. ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἴσως αὐτὸ πρὸς τὴν ἁπάντων κοινωνίαν ἐκκαλεῖται τοὺς συνόντας, ὅτι καὶ λόγῳ κοινῷ πρὸς ἀλλήλας χρώμεθα, καὶ ᾠδῇ [5] ψαλτρίας τερπόμενοι, καὶ αὐλητρίδος ὁμοίως μετέχομεν· καὶ ὁ κρατὴρ ἔτος ὄρον ἐκ ἔχων ἐν μέσῳ πρόκειται, πηγὴ φιλοφροσύνης ἄφθονος καὶ μέτρον ἔχουσα τῆς ἀπολαύσεως τὴν ὄρεξιν· ἐχ ὥσπερ ἡ τοῦ κρέως καὶ τοῦ ἄρτε μερὶς ἀδικωτάτη μέτρῳ καλλωπίζεται τῷ ἴσῳ πρὸς ἀνίσας· τὸ γὰρ αὐτὸ τῷ μικρῷ [6] δεομένῳ πλέον ἐςί,

1 Cum W. reſtituî hanc vocem, qualis eſt in Baſ. Ald. Xyl. Palat. Vatic. Vulgo κρεοπωλικῆς.

2 Ante κύλικα vulgo fuit ἢ, quod delevi, R. jubente, et W. probante, ut natum ex antecedenti ν.

3 Vulgo ἢ χέν ſec. Steph. Dando καὶ W. ſum ſecutus, id ex conſenſu omnium librorum reſtituentem. Paulo ante Ald. et Baſ. κατασαθέντα, et deinde ἐπικλησάμενον οἴνε. R. voluit ἑκάςῳ καὶ τράπεζαν ἰδίαν, ἢ χέν ἐμπλησάμενον οἴνε, ὥσπιρ οἱ Λ. De Oreſte vid. ſupra pag. 4. not. 7. h. vol.

4 Dedi ſic, R. jubente, pro vulg. σιωπῇ. Probat correctionem W. cum Mez.

5 R. ſuſp. καὶ ᾠδῇ, καὶ ψαλτρίας, cum convivae ipſi quoque cecinerint.

6 Turn. V. μικρῶν.

ἐσὶ, τῷ δὲ μείζονος, ἔλαττον. ὥσπερ ἔν, ὦ ἑταῖρε, ὁ κάμνεσι πολλοῖς ἴσα φάρμακα μέτροις ἀκριβέσι καὶ σαθμοῖς διανέμων, παγγέλοιος, ἕτω τοιοῦτος [1] ἐσιάτωρ οἷος ἀνθρώπες ἔτε διψῶντας ὡσαύτως ἔτε πεινῶντας εἰς ταυτὸ συναγαγὼν, ἀπὸ τῶν ἴσων θεραπεύειν [2] ἅπαντας, ἀριθμητικῶς, ἀ γεωμετρικῶς, ὁρίζων τὸ μέτριον καὶ δίκαιον. εἰς καπήλε μὲν ἔν Φοιτῶμεν ἑνὶ χρώμενοι μέτρῳ τῷ δημοσίῳ πάντες· ἐπὶ δείπνῳ [3] δὲ ἕκασος ἰδίαν ἥκει γασέρα κομίζων, ἣν ἀ τὸ ἴσον, ἀλλὰ τὸ ἀρκῦν, ἐμπίπλησι. τὰς δὲ Ὁμηρικὰς [4] ἐκείνας δαῖτας ἀ χρὴ μεταφέρειν ἐκ τῶν σρατιωτικῶν καὶ παρεμβολικῶν ἐνταῦθα δείπνων, ἀλλὰ μᾶλλον τὴν τῶν παλαιῶν φιλανθρωπίαν ζηλῶν, ἀ μόνον ὁμεσίες [5], ἀδὰ ὁμοροφίες, ἀλλὰ καὶ ὁμοχοινικας καὶ ὁμοσίτες, τῷ πᾶσαν σέβεσθαι κοινωνίαν, ἐν τιμῇ τιθεμένες [6]. τὰ μὲν ἔν Ὁμήρε δεῖπνα χαίρειν ἐῶμεν· ὑπολιμώδη γάρ ἐσι καὶ δισαλέα, καὶ ἐσιάρχας βασιλεῖς ἔχοντα τῶν Ἰταλικῶν δεινοτέρας καπήλων· ὥσε παρὰ τὰς μάχας, ἐν χερσὶ τῶν πολεμίων ὄντων, ἀπομνημονεύειν ἀκριβῶς, πόσον ἕκασος τῶν δεδειπνηκότων παρ' αὐτοῖς πέπωκε [7]. τὰ δὲ Πινδαρικὰ βελτίω δήπεθεν, ἐν οἷς ἥρωες [8] αἰδοίαν ἐμίγνυντο ἀμφὶ τράπεζαν θαμὰ, τῷ

1 R. mavult ἔτω κ᾽ ὁ τοιᾶτος.

2 R. mavult θεραπεύει aut θεραπεύειν ἀξιοῖ; praeter neceſſitatem. Cf. Vig. de Id. Gr. L. p. 118. ed. Zeun.

3 V. ἐπὶ δεῖπνον aut δεῖπνα. Mavult quoque R. δεῖπνον.

4 Ald. Baſ. ὀμβρικὰς. Corrigendum monuit Xyl. in Ὁμηρικὰς. Steph. id ſumſit a Leonic. Schott. Anon.

5 Secutus ſum W. ita dantem ex E. H. Venet. Palat. Vatic. Vulgo ὁμοβίες, quod Xyl. pro ὁμοφίες, lectione Ald. et Baſ. conjecerat, et Steph. ex Leonic. Schott. Anon. Turn. exhibuerat.

6 R. ſuſp. ὁμοσίτες ποιεμένων, κ᾽ τὸ πᾶσαν σέβεσθαι κοινωνίαν ἐν τιμῇ τιθεμένων.

7 Alluditur ad Hom. Iliad. IV. 357. ſqq. Kaltw.

8 Ald. Baſ. ἥρως, & deinde ἐμίγνυτο & θ᾽ ἅμα. Ita quoque,

κοινωνεῖν ἁπάντων ἀλλήλοις. ἐκεῖνο γὰρ ἦν οἷον ἀναμίξις ἀληθὴς [1] καὶ σύγκρασις· τοῦτο δὲ διαίρεσις καὶ διαβολὴ τῶν Φιλτάτων εἶναι δοκόντων, ὡς μηδ' ὄψα κοινωνεῖν δυναμένων.

II. Ἐπὶ τούτοις εὐδοκιμήσαντι τῷ Ἀγίᾳ παρώξυνάν με [2] ἐπιθέσθαι. ἔλεγον ἔν, ἢ ξένον τι [3] πεπονθέναι πάθος Ἀγίαν, εἰ τὴν ἴσην μερίδα λαμβάνων δυσκολαίνει, γαστέρα Φερῶν τηλικαύτην· καὶ γὰρ αὐτὸς εἶναι [4] τῶν ἀδεηφαγίᾳ χαιρόντων· ἐν γὰρ ξυνῷ ἰχθύϊ ἄκανθαι ἓξ ἕνεισιν [5], ὥς Φησιν ὁ Δημόκριτος.

que, W. teste, fere libri scripti, & Xyl. (in editione nimirum: nam in versione exprimit vulgatam, a Steph. datam.) Cf. Schneider Fragm. Pindar. p. 95.

1 Bas. ἀληθῶν. Hinc Xyl notat, deesse φίλων, nisi potius legendum videatur ἀληθῶς, quod dedit Steph. Dedi deinde σύγκρασιν cum W. id ex H. Vatic. Mez. sumente pro vulg. σύγκρισις. Abest porro δὲ post τοῦτο ab Ald. et Bas.

2 Ald. Bas. παρωξύναμεν, & deinde ἔλεγεν. Hinc Xyl notat: „quis est, qui, ut contra Agiam diceretur, instigatus fuit? an potius ipse Plutarchus?"

3 Inserui ἄ, quod vulgo abest, auctoritate Mez. consensu W. firmata. Xyl. interrogative sententiam vertendo idem expressit.

4 R. ad εἶναι addi vult ἔφη, *nam ipse profitebatur, se ex eorum numero esse, qui laute epulari & vorare gaudeant.* W. suisp. legendum ἐδόκει γὰρ — χαιρόντων, & in parenthesi accipiendum. Equidem fere cogitaram καὶ γαυριῶν αὐτ. εἶ. ρ.

5 Sensus hujus dictionis proverbialis, alibi, Kaltw. monente, non obviae, obscurus est. E nota Kaltw. haec addo: „*Hadrianus Junius* sagt in dem Anhange zu Eras„mus Werke über die Sprüchwörter (*S. 270 der Basel. „Ausg. v 1574*) es bedeute, daß gemeine Leute nicht so wie „die grossen schaden, und andere unglüklich machen können, „oder daß sie weniger geschikt sind, die Gründe anderer „zu widerlegen und Spizfindigkeiten aufzulösen. *Ricard* „glaubt, dies Sprüchwort sey von gefräßigen Leuten gebraucht „worden, die nicht warten konnten, bis man sich zur Ta„fel sezte, sondern gleich über die ihnen gefallenden Schüs„seln herfielen, und was für alle Gäste bestimmt war, al„lein wegassen."

τος. ἀλλὰ τᾶτο αὐτὸ (ἔφην [1]) καὶ μάλιστα τὴν μοῖραν ὑπὲρ εἱμαρμένην ἡμῖν ἐπήγαγεν. ἰσότητος γὰρ, ἣν [2]

Πόλεις τε πόλεσι, συμμάχοις τε συμμάχες

ἡ Εὐριπίδειος γραῦς φησι συνδεῖν, ἀδὲν ἄτως [3], ὡς ἡ περὶ τράπεζαν κοινωνία δεῖται, Φύσει καὶ νόμῳ [4], καὶ αναγκαίαν, ἀ καινὴν, ἀδ' ἐπεισακτον ὑπὸ δόξης, ἔχουσα χρείαν· τῷ πλέονα δ' ἐκ τῶν κοινῶν ἐθίοντι πλέμιον καθίσαται τὸ καθυσερᾶν καὶ ἀπολειπόμενον, ὥσπερ ἐν ῥοθίῳ ταχυναυτάσης τριήρες. ἀ γὰρ Φιλικὸν ἀδὲ συμποτικὸν, (οἶμαι) προοίμιον εὐωχίας, ὑφαίρεσις, καὶ ἁρπασμὸς, καὶ χειρῶν ἅμιλλα, καὶ διαγωνισμὸς, ἀλλ' ἄτοπα καὶ κυνικὰ, καὶ τελευτῶντα πολ-

 λὰκις

1 Dedi cum W. ἔφην pro vulg. ἔφη e Turn. V. accedentibus Anon. Amiot. Mez. Defendit quidem R. vulgatam, cum dictio fit Democriti τὴν μοῖραν ὑπὲρ τὴν εἱμαρμένην ἐπάγει, & τᾶτο redeat ad praecedens τῇ ἀδηφαγίᾳ χαίρειν, *hoc ipsum, insatiabilis esse puta, inducit, si quid aliud, maxime in vitam humanam fatum ante fatum*, h. e. mortem ante fatalem diem, vel ante naturale moriendi tempus. W. vertit: hoc ipsum, inquam, maxime Moeran (id est, Fatum, a dando cuique sui portione dictum) praeter Fatum, nobis intulit — cum Xyl. vertisset: Necessitati praefecit.

2 Vulgo ἰσότητος γὰρ ἦν, π. &c. Secutus sum W. ἣν dantem e Xyl. & Mez. mente. R. deinde voluit συμμάχες τε συμμάχοις, ut respondeat praecedenti πόλεις τε πόλεσι. Est ita apud Eurip. Phoeniss. v 540.

3 Vulgo συνδεῖν. ἀδὲ ἦν ἄτως. R. legi voluit συνδεῖν, ἀδὲν ἄτως, *nequitae, quam civitates inter se unire anus apud Euripidem ait, nihil tam opus habet, quam societas convivialis.* Dedi sic cum W. idem ex Ald Bas. Xyl. E. H. qui habent ἀδὲν ἄν, *sumente.*

4 Xyl. pro καὶ νόμῳ legit vertitque ἀ νόμῳ. R. fusp. Φύσει καὶ νόμῳ παλαιὰν καὶ ἀναγκαίαν, ut integra sit oppositio inter *vetus* atque *necessarium* & *novum atque praeter necessitatem inductum.* R. non censet, opponi *naturam* & *legem*, sed junctam *naturae legem opinioni*, τῇ δόξῃ. W. probat Xyl. correctionem.

λάκις εἰς λοιδορίας καὶ ὀργὰς, ἃ κατ' ἀλλήλων μόνον, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῶν τραπεζοκόμων καὶ κατὰ τῶν ἐσιόντων. ὅσον δὲ χρόνον ἡ Μοῖρα καὶ ἡ Λάχεσις ἰσότητι [1] τὴν περὶ τὰ δεῖπνα καὶ συμπόσια κοινωνίαν ἐβράβευον, ἐθὲν ἰδεῖν ἄκοσμον ἦν, ἀδ' ἀνελεύθερον· ἀλλὰ καὶ τὰ δεῖπνα δαῖτας ἐκάλεν, καὶ τὰς ἐσιωμένας δαιτυμόνας, δαιτρὰς δὲ τὰς τραπεζοκόμας, ἀπὸ τᾶ διαιρεῖν καὶ διανέμειν. Λακεδαιμόνιοι δὲ κρεωδαίτας εἶχον ἃ τὰς τυχόντας, ἀλλὰ τὰς πρώτας ἄνδρας· ὥσε καὶ Λύσανδρον ὑπ' Ἀγησιλάᾳ, τᾶ βασιλέως, ἐν Ἀσίᾳ κρεωδαίτην [2] ἀποδειχθῆναι. τότε ἦν αἱ νεμήσεις ἐξέπεσον, ὅτ' ἐπεισῆλθον αἱ πολυτέλειαι τοῖς δείπνοις· ἃ γὰρ ἦν (οἶμαι) πέμματα καὶ καυδύλας καὶ καρυπείας, ἄλλας τε παντοδαπὰς ὑποτριμμάτων καὶ ὄψων παραθέσεις διαιρεῖν, ἀλλ' ἐξηττώμενοι τᾶς περὶ ταῦτα λιχνείας καὶ ἡδυπαθείας, προήκαντο τὴν ἰσομοιρίαν. τεκμήριον δὲ τᾶ λόγᾳ, καὶ νῦν ἔτι τὰς θυσίας καὶ τὰ δημόσια δεῖπνα πρὸς μερίδα [3] γίνεσθαι, διὰ τὴν ἀφέλειαν καὶ καθαριότητα τᾶς διαίτης. ὥσε ὁ τὴν νέμησιν ἀναλαμβάνων, ἅμα συναναισώζει τὴν εὐτέλειαν. ἀλλ' ὅπᾳ τὸ ἰδιόν ἐσιν, ἀπόλλυται τὸ κοινὸν [4]; ὅπᾳ μὲν ἦν μὴ ἴσον ἐσίν. ἃ γὰρ οἰκείᾳ κτῆσις, ἀλλ' ἀφαίρεσις ἀλλοτρίᾳ, καὶ πλεονεξία περὶ τὸ κοινὸν, ἀδικίας ἦρξε καὶ διαφορᾶς· ἦν ὅρᾳ καὶ μέτρᾳ τᾷ ἰδίᾳ καταπαύοντες οἱ νόμοι τᾶς ἴσα νεμέσης εἰς τὸ κοινὸν ἀρχᾶς

1 Vulgo *ἰσότητα*. R. voluit aut *ἰσότητι* aut *τῇ περὶ — κοινωνίᾳ*. Prius dedi cum W. id sumente ex H. Vatic. Venet. Palat. Mez.

2 Vulgo ex Ald. *κρεωδαίτων*, quod H. Steph. in *κρεωδαίτην* mutandum monuit, addens, si *κρεωδαιτῶν* scriptum esset, praefixo articulo *τῶν*, subaudiri potuisse *ἦν*. Correctam lectionem habent Bas. Xyl. Palat. Turn.

3 R. mavult *πρὸς μερίδας*.

4 Interrogandi signum post haec ponendo, secutus sum W. Judice R. deinde post *μὴ ἴσον ἐσὶ* deest *ἀδὲ δίκαιόν ἐσι, ubi aequitas nulla est, ibi quoque nulla est justitia.*

ἀρχῆς καὶ δυνάμεως ἐπώνυμοι γεγόνασιν. ἐπεὶ μηδὲ σέφανον ἀξίᾳ διανέμειν ἡμῶν ἑκάστῳ τὸν ἐσιῶντα [1], μηδὲ κλισίας καὶ χώρας· ἀλλὰ κἂν ἐρωμένην τις ἢ ψάλτριαν ἥκει κομίζων, κοινὰ [2] ταῦτα φίλων, ἵνα τὰ πάντα ὁμῦ [3] χρήματα γίνηται, κατὰ τὸν Ἀναξαγόραν. εἰ δ' ἐδὲν ἡ τέτων ἰδίωσις ἐπιταράττει τὴν κοινωνίαν, τῷ τὰ μέγιστα, καὶ πλείσης ἄξια σπεδῆς εἶναι κοινὰ, λόγες, προπόσεις, φιλοφροσύνας, παυσώμεθα τὰς Μοίρας ἀτιμάζοντες, καὶ τὸν τῆς τύχης [4] παῖδα, κλῆρον, ὡς Εὐριπίδης φησὶν, ὃς ἔτε πλέτῳ νέμων, ἔτε δόξῃ, τὸ πρωτεῖον, ἀλλ' ὅπως ἔτυχεν, ἅπαξ ἄλλοτε συμφερόμενος, τὸν μὲν πόνητα καὶ ταπεινὸν ἐπιγαυροῖ, καὶ ἂν ἐξαίρει γε νῶν τινος [5] αὐτονομίας, τὸν δὲ πλέσιον καὶ μέγαν ἐθίζων ἰσότητι μὴ δυσκολαίνειν, ἀλύπως σωφρονίζει.

1 Satis haec illuſtrat W. verſio: *alioquin ne coronam quidem cenſe diſtribui oportere unicuique noſtrum a rege.* Xyl. ante ἐπεὶ μ. ς. nonnulla excidiſſe putavit. R. voluit ἀξιῶσι, *volunt*, leges. Pro ἡμῶν Ald. & Baſ. ἡμῶν.

2 R. mavult ἀ κοινὰ — *ſi quis amatam aut pſaltriam ſecum in convivium adducat; propterea non illae ſunt omnibus communes, quo verum fieret illud, quod Anaxagoras dicere ſolebat, omnes res oportere commiſceri et in unum acervum coire,* ſed ejus ſunt & manent, qui ad convivium eas adduxit, ut cujusque eſt & manet ſertum, quo redimitus ad convivium acceſſit.

3 Addidi ὁμῦ, quod vulgo abeſt, e Turn. & V. probantibus R. & W. & teſte Plutarcho ipſo Sympos. V. Quaeſt. 5. nec non Diog. Laërt. L. II. & Platon. in Gorgia, ed. Bip. Vol. IV. pag. 42. Xyl. & Mez. addiderunt ἓν.

4 Sic Xyl. & H. Steph. legendum monuerunt, pro vulg. ψυχῆς, dedique cum W. Favet correctioni Mez. Citat eundem verſum Euripidis Plutarchus in lib. de ſolertia animalium, ibique legitur τῆς τύχης.

5 Ita Steph. dedit, cum antea legeretur ἐξαίρει γενόν τινος αὐτ. quod Xyl. vertit: neque omni libertate privatum eſſe ſinit. R. ſuſp. ἂν ἐξαιρεῖται γ' ἔννοιάν τινος αὐτ. W. monet, locum in libris eſſe turbatum, & legit ἐξαίρει τὸν μέσον τῆς ἰσονομίας. Cogitaram de voce γάνος, poëtis quidem frequentiori, ut ſit ſenſus: non aufert voluptatem, delicias, cujusdam libertatis.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ ΣΥΜΠΟΣΙΑΚΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

PROOEMIUM.

Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς, ὦ Σόσσιε Σενεκίων, ἔν τινι πότῳ ξένον ἰδὼν κατακείμενον σιωπῇ, καὶ μηδενὶ διαλεγόμενον· Ὦ ἄνθρωπε, (εἶπεν) εἰ μὲν ἠλίθιος εἶ, σοφὸν πρᾶγμα ποιεῖς· εἰ δὲ σοφὸς, ἠλίθιον [1]. ἀμαθίην γὰρ ἄμεινον (ὡς Φησιν Ἡράκλειτος) κρύπτειν, ἔργον δὲ, ἐν ἀνέσει, καὶ παρ' οἶνον,

— ὅς' ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀείσαι,
Καί θ' ἁπαλὸν γελάσαι, καί τ' ὀρχήσασθαι ἀνῆκε·
Καί τι ἔπος προέηκεν, ὅπερ τ' ἄρρητον ἄμεινον [2].

οἰνώσεως ἐνταῦθα τὴ ποιητῆ καὶ μέθης (ὡς ἐμοὶ δοκεῖ) διαφορὰν ὑποδεικνύντος. ᾠδὴ μὲν γὰρ καὶ γέλως καὶ ὄρχησις οἰνεμένοις μετρίως ἐπεισι· τὸ δὲ λαλεῖν καὶ λέγειν, ἃ βέλτερον ἦ σιωπᾷν [3], παροινίας ἤδη καὶ μέθης ἔργον ἐσί. διὸ καὶ Πλάτων [1] ἐν οἴνῳ μάλιστα καθο-

1 Reſtitui ſic, R. probante, e Baſ. cum W. accedentibus Xyl. Palat. Mez. pro vulg. ἠλίθιος. Subintell. πρᾶγμα ποιεῖς.

2 Hom. Odyſſ. XIV, 464. ſqq. Cf. de Garrulit. c. IV. Vol. X. p. 101. 102.

3 Vulgo τὸ δὲ λαλεῖν καὶ βλίττειν ἀβέλτερον, ἢ σιωπᾷν. Xyl. notat: „ſi legas ἃ βέλτερον ἦ σιωπᾶν, ſententiam habebis genuinam haud dubie, & verba ipſius Plutarchi, nullius vel apicis detrimentum paſſa.“ W. teſte, omnes libri corrupte textum exhibent. Mavult idem legi ἃ βέλτιον ἦν σιωπᾶν, ut Xyl. viderit, idemque & Amiot. verterit, addens poſſe

καθαρᾶθαι τὰ πάθη τῶν πολλῶν νομίζει· καὶ Ὅμηρος εἰπὼν

— ἐδὲ τραπέζῃ
Γνώτην ἀλλήλω [2] —

ἐῆλός ἐσιν εἰδὼς τὸ * νον τᾶ οἴνα καὶ * πολλῶν γόνιμον [3]. ἃ γὰρ ἐσι τρωγόντων σιωπῇ καὶ πινόντων γνῶσις· ἀλλ' ὅτι τὸ πίνειν εἰς τὸ λαλεῖν προάγεται, τῷ δὲ λαλεῖν ἐμφαίνεται καὶ ἀπογυμνᾶται [4] πολλὰ τῶν κάλως κανθανόντων, παρέχει τινὰ τὸ συμπίνειν [5] καὶ καταγόησιν ἀλλήλων. ὥσε μὴ φαύλως ἂν ἐπιμή-

posse etiam pro λαλεῖν legi λῆρεῖν, aut ἐκκαλύπτειν pro βλέπειν. Equidem Xyl. auctore secutus sum vestigia prioris lectionis, cum Hesych. monente βίλτερον idem sit quod βέλτιον, κρεῖσσον, ἄμεινον.

1 De legib. I. Vol. VIII. ed. Bip. pag. 55.

2 Restitui haec, e Turn. quoque & V. notata, H. Steph. & R. jubentibus, ex ipso Homero, Odyss. XXI. v. 35. pro corrupta lectione ἐδὲ τραπέζης γνώμην ἀλλήλων. W. idem observat (ex epta voce αλλήλων, quam retinet) e Palat. Vatic. Amiet. Xyl. & Hom.

3 Lacunas hic obvias varie explent Eruditi. Xyl. εἰδὼς τὸ κοινωνεῖν (vel κοινὸν) τᾶ οἴνα καὶ τραπέζης, γνωρισμάτων πολλῶν γόνιμον, *vim illam vini Homerus non videtur ignorasse, qua mentium abdita in conspectum protrahit, et loquacitatem provocat.* W. legit εἰδὼς τὸ εἰς Φιλίαν ἐπίτονον τᾶ οἴνα καὶ λόγων γόνιμον. Turn. εἰδὼς τὸ ἔντονον; V. τὸ ἔκτονον; uterque deinde τᾶ οἴνα καὶ δραστήριον πολλῶν γόνιμον. In Palat. & Vatic. secunda lacuna non extat. Posset quoque ita legi: εἰδὼς τὸ πολύφωνον τᾶ οἴνα (ita Plut. Symp. VII. quæst. X. πολύφωνος ὁ οἶνός ἐσι) καὶ κοινωνημάτων vel συγκεσιῶν π. γ.

4 Vulgo ἐμφαίνεται καὶ τὸ ἀπογυμνᾶσθαι. R. suspicatur, ἐμφύεται, *conjunctum natura est*, aut, si servetur ἐμφαίνεται, legendum monet καὶ ἀπογυμνᾶται, *manifestantur & detegunter per loquacitatem multa abdita.* Ita dedi. Consentit Xyl. versio. W. suspicatur, ἐμφαίνεται positum esse pro ἐγγίνεται; forte ita scripsisse auctorem addens; forte etiam ἐμφαίνεταί τε καὶ ἀπογυμνᾶται.

5 R. mavult συμπίνειν γνῶσιν καὶ κατων.

σαις [1] τῷ Αἰσώπῳ· Τί τὰς θυρίδας, ὦ μακάριε, ζητεῖς ἐκείνας, δι' ὧν ἄλλος ἄλλα κατόψεται τὴν διάνοιαν; ὁ γὰρ οἶνος ἡμᾶς ἀνοίγει καὶ δείκνυσιν, ἐκ ἐῶν ἡσυχίαν ἄγειν, ἀλλ' ἀφαιρῶν τὸ πλάσμα καὶ τὸν σχηματισμὸν, ἀπωτάτω τῶ νόμε, καθάπερ παιδαγωγῶ, γεγονότων [2]. Αἰσώπῳ μὲν ἓν καὶ Πλάτωνι, καὶ εἴ τις ἄλλος ἐξετάσεως τρόπε δεῖται, πρὸς τῦτο χρήσιμον ὁ ἄκρατος· οἱ δὲ μηδὲν ἀλλήλες βασανίζειν δεόμενοι, μηδὲ καταφωρᾶν, ἀλλὰ χρῆθαι Φιλοφρόνως, τὰ τοιαῦτα προβλήματα καὶ τὰς λόγες ἄγεσι συνιόντες [3], οἷς ἀποκρύπτεται τὰ φαῦλα τῆς ψυχῆς [4], τὸ δὲ βέλτισον ἀναθαρρεῖ καὶ τὸ μεσικώτατον, ὥσπερ ἐπὶ λειμῶνας οἰκείας καὶ νομὰς ὑπὸ φιλολογίας προερχόμενον. ὅθεν καὶ ἡμεῖς τρίτην δεκάδα ταύτην σοι πεποιήμεθα συμποτικῶν ζητημάτων, τὸ περὶ τῶν σεφάνων πρῶτον ἔχεσαν.

QUAESTIO I.

An inter pocula utendum sit sertis floreis?

Ἐγένοντο γάρ ποτε καὶ περὶ σεφάνων λόγοι· τὸ δὲ συμπόσιον ἦν Ἀθήνησιν, Ἐράτωνος τῦ ἁρμονικῦ ταῖς Μέσαις τεθυκότος, καὶ πλείονας ἑσιῶντος. παντοδαπῶν γὰρ μετὰ τὸ δειπνῆσαι σεφάνων περιφερομένων, ὁ Ἀμμώνιος ἐπέσκωψέ πως ἡμᾶς, ἀντὶ τῦ δαφ-

1 Vulgo ἐπιτιμῆσαι. R. subaudiendum monuit τινα, aut legendum ἐπιτιμήσαις, quod dedi.

2 Turn. γεγονότος.

3 Ita Baſ. unde, H. Steph. & R. jubentibus, repoſui cum W. accedentibus Xyl. & Mez. pro vulg. συνιόντας. R. locum ipſum ita corrigendum ſuſp. καὶ τοιάτας λόγας εἰς μέσον ἄγεσι συνιόντες. W. ſuſp. καὶ τοιάτας λόγας ἔχεσι συνόντες.

4 Ita H. Steph. corrigendum monuit pro vulg. τύχης, & dedi R. probante, e Turn. & V. cum W. Conſentiunt Amiot. & Anon. Dedi deinde cum W. καὶ τὸ pro vulg. καὶ τὸν e Baſ. & Xyl.

δαφνίνε τοῖς ῥοδίνοις ἀναδησαμένες. ὅλως γὰρ εἶναι τὰς ἀνθίνας κορασιώδεις, καὶ παιζέσαις μᾶλλον ἐπιτηδείας παρθένοις καὶ γυναιξίν, ἢ συνεσίαις φιλοσόφων καὶ μεσικῶν ἀνδρῶν. θαυμάζω δὲ καὶ Ἐράτωνα τὸν τον, εἰ τὰς (μὲν) ἐν τοῖς μέλεσι παραχρωσεις βδελυττόμενος, καὶ κατηγορῶν [1] τᾶ καλᾶ Ἀγάθωνος, ὃν πρῶτον εἰς τραγῳδίαν φασὶν ἐμβαλεῖν καὶ ὑπομίξαι τὸ χρωματικὸν, ὅτε τὰς Μυσὰς ἐδίδασκεν, αὐτὸς (δὲ) ἡμῖν (ὡς ὁρᾶτε) ποικίλων χρωμάτων καὶ ἀνθηρῶν τὸ συμπόσιον ἐμπέπληκε, καὶ τὴν διὰ τῶν ὤτων ἀποκλείει τρυφὴν καὶ ἡδυπάθειαν, τὴν κατὰ [2] τὰ ὄμματα καὶ τὰς ῥῖνας, ὥσπερ καθ' ἑτέρας θύρας, ἐπεισάγων τῇ ψυχῇ, καὶ τὸν σέφανον ἡδονῆς ποιῶν, ἐκ εὐσεβείας. καίτοι τό γε μύρον τᾶτο τῆς ἀνθινῆς ταύτης καὶ μαραινομένης ἐν ταῖς χερσὶ τῶν σεφανηπλόκων σπουδαιοτέραν ἀναδίδωσιν εὐωδίαν. ἀλλ' ἐκ ἔχει χώραν ἐν συμποσίῳ φιλοσόφων ἀνδρῶν ἡδονὴ πρὸς μηδεμίαν συμπεπλεγμένη χρείαν, μηδ' ἀκολαθᾶσα φυσικῆς ὀρέξεως κρχῇ [3]. καθάπερ οἱ μὲν ὑπὸ τῶν κεκλη-

1 Vulgo *βδελυττόμενον καὶ κατηγορᾶντα.* R. maluit aut *βδελύττεται καὶ κατηγορεῖ*, aut deesse aliquid censuit *βδελυττόμενον ἐπιδείκνυται καὶ κατηγορᾶντα*, aut tandem servatis ibi accusativis, delendum *εἰ*, & deinde legendum *αὐτὸν — ἐμπεπληκότα.* Praestare mihi videbatur sequi Basileensem & Turn. in quibus est nominativus participii; his autem assumtis necesse fuit uncis includere particulas *μὲν* & *δὲ*, ut delendas. Alii forte arridet inter participia vulgatae lectionis inserere *ὁρῶ*. W. locum sanum censet, si *τᾶτον*, *εἰ* mutes in *τατονί*. Meo quidem sensu haud sufficit. Cum eodem refitui *παραχρώσεις* ex Ald. Bas. Xyl. Amiot. Mez. E. Palat. Vatic. pro *παρακράσεις*, quod Steph. dedit ex Pol. De re ipsa cf. Sulzeri *Theorie der sch. K.* sub artic. *chromatische.*

2 Vulgo *καὶ ταύτην κατὰ*. R. *καὶ* deleri voluit. Cum W. simplex *τὴν* ex Bas. Xyl. Mez. dedi. Ald. E. Ven. Palat. Vatic. *ταῦτα τὴν κατὰ*.

3 Ita, R. jubente, dedi e Turn. cum W. accedente Anon. eodemque ducente Palat. *ἀρχῆ*, pro vulg. *ἀρχὴν*. Xyl. deinde ante *καθάπερ* inserendum censuit *ἀλλὰ*, ut cohaereat sententia. W. cum Mez. mavult *καθάπερ γὰρ οἱ μὲν*, &c.

κεκλημένων ἀγόμενοι Φίλαν ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἔθει φιλανθρώπῳ τυγχάνεσι τῶν αὐτῶν, ὥσπερ Ἀρισόδημος ὑπὸ Σωκράτες εἰς [1] Ἀγάθωνος ἀχθεὶς ἐσιῶντος· εἰ δέ τις ἀφ' αὑτῆ βαδίζοι, τέτῳ δεῖ τὴν θύραν κεκλεῖθαι· ἔτως αἱ μὲν περὶ τὴν ἑδωδὴν καὶ πόσιν ἡδοναὶ κεκλημέναι ὑπὸ τῆς φύσεως ταῖς ὀρέξεσιν ἑπόμεναι τόπον ἔχασι, ταῖς δ' ἄλλαις ἀκλήτοις, καὶ σὺν εὐδενὶ λόγῳ φιλησονίας ἀπήλακται [2].

II. Πρὸς ταῦτα οἱ μὲν ἀήθεις τῆ Ἀμμωνίε νεανίσκοι διαταραχθέντες ἡσυχῆ παρελύοντο τὰς σεφάνας· ἐγὼ δ' εἶδως, ὅτι γυμνασίας ἕνεκα καὶ ζητήσεως καταβέβληκεν ἐν μέσῳ τὸν λόγον ὁ Ἀμμώνιος, προσαγορεύσας Τρύφωνα, τὸν ἰατρόν· Ὦ τὰν, ἢ [3] καταθέσθαι δίκαιος εἶ μεθ' ἡμῶν τετονὶ τὸν καλὸν ἄνθεσι [4] φλέγοντα τοῖς ῥοδίνοις σέφανον, ἢ λέγειν, ὥσπερ εἴωθας ἑκάστοτε πρὸς ἡμᾶς, ὅσας ἔχασιν οἱ ἄνθινοι σέφανοι πρὸς τὸ πίνειν βοηθείας. ὑπολαβὼν δ' ὁ Ἐράτων· Οὕτω γὰρ (εἶπε) δέδοκται, μηδεμίαν ἡδονὴν ἀσύμβολον δέχεθαι, ἀλλ' εὐφραινομένες δυσκολαίνειν, ἂν

1 Ita, R. monente, fuit reſtituendum e Baſ. et Xyl. Idem dedit W. ex iisdem & Mez. Vulgo καὶ Ἀγάθωνος.

2 Locus haud ſanus. R. ſuſp. σὺν ἑδενὶ λόγῳ ἐπιφερομέναις φιλησονίαις εἰπεῖν δεῖ ἀπηλλάχθαι, *voluptatibus nullo modo nullaque cauſa nos adorientibus abitum ut imperemus oportet.* W. legendum cenſet, vel ταῖς δ' ἄλλαις ἀκλήτοις ἥκασιν (dicendum foret ἡκάσαις) ἑδενὶ λόγῳ φιλησονίας, ἀποκέκλεισαι ſcil. τόπος, vel τὰς δ' ἄλλας ἀκλήτας σὺν ἑδενὶ λόγῳ φιλησονίας, ἀπαλλακτέον. E Turn. notatur τῆς δ' ἄλλης ἀκλήτε vel αἱ δ' ἄλλαι ἄκλητοι; & deinde ex eod. & V. φιλησονίας, ſor. ἐρχομένης ἀπήρακται vel ἀπηλλάχθαι λέγεται.

3 Dedi ἢ, Xyl. & R. monentibus, e Turn. V. Bong. pro vulg. εἰ; cum W. Accedunt Schott. Leonic. Anon.

4 Vulgo, nec non, W. teſte, in ſcriptis, poſt καλὸν eſt lacuna. Xyl. notat, ſe non videre, cur aſteriſco locus notetur, niſi forte exciderit ἄνθεσι. Idem H. Steph. interjiciendum monet. Conſentit R. aut, ſi nil deeſſe videatur, legi vult ῥοδίοις. Sumſi ἄνθεσι e Turn. & V. accedente Mez cum W.

ἂν μὴ μετά τινος μισθὸς τοῦτο πάσχωμεν. ἢ τὸ μὲν μύρον εἰκότως ὑποδυσωπέμεθα, καὶ τὴν πορφύραν διὰ τὴν ἐπίθετον πολυτέλειαν, ὡς ὀλερὰ εἵματα καὶ χρίσματα, κατὰ τὴν βαρβάρα Φωνήν [1]. αἱ δ' αὖ σφυεῖς χρόαι καὶ ὀσμαὶ τὸ ἀφελὲς ἔχουσι καὶ καθαρὸν, καὶ ἡδὲν ὁπώρας διαφέρουσι. μὴ γὰρ εὔηθες ᾖ, τὰς μὲν χυμὰς ὀρέπεσθαι καὶ ἀπολαύειν τῆς φύσεως διδούσης, ὀσμὰς δὲ καὶ χρόας, ἃς ὧραι [2] φέρουσι διὰ τὴν ἐπανθοῦσαν ἡδονὴν ταῦτα καὶ χάριν, ἀτιμάζειν [3], ἂν μή τι χρειώδες ἔξωθεν ἄλλο συνεπιφέρωσιν· ἐν [4] γὰρ αὐτὸ δοκεῖ τἐναντίον, εἰ μηδὲν ἡ φύσις (ὡς ὑμεῖς φατε) μάτην πεποίηκε, ταῦτα τῆς ἡδονῆς πεποιῆσθαι χάριν, ἃ, μηδὲν ἄλλο χρήσιμον ἔχοντα, μόνον εὐφραίνειν πέφυκε. σκόπει δὲ, ὅτι τοῖς φυομένοις καὶ βλαστάνουσι τὰ μὲν φύλλα, σωτηρίας ἕνεκα τοῦ καρποῦ, καὶ ὅπως ὑπ' αὐτῶν τὰ δένδρα θαλπόμενα καὶ ψυχόμενα μετρίως φέρῃ τὰς μεταβολὰς, γέγονε· τῶν δ' ἀνθῶν [5] ὄφελος ἐδὲν ἐπιμενόντων, πλὴν εἴ τι χρωμένοις;

1 Refertur hoc dictum etiam in lib. de malignitate Herodoti, & eſt regis Aethiopum longævorum, quo uſus eſt in legatos Cambyſis, Perſarum regis, dona ferentes, apud Herodotum III, 2. Pro χρίσματα eſt in Ald. & Baſ. χρώματα, quae vox in *quaeſt. rom.* Vol. VIII. pag. 327. cum altera voce εἵματα, aliudendo ad idem dictum, junctur. H. Steph. repoſuit χρίσματα, ut ad alterum munerum genus, ſcil. ad unguenta, rediret.

2 Baſ. αἱ ὧραν. Ald. αἱ ὧραι.

3 Vulgo ἡδονὴν τούτοις καὶ χάριν, ταῦτα ἀτιμάζειν. Cum W. pro τούτοις reſtitui ex Ald. Baſ. Xyl. Palat. Vatic. ταῦτα, & alterum ταῦτα delevi, H. Steph. & R. jubentibus. Turn. ἡδονὴν ταῦτα καὶ χάριν, ταῦτα ἀτιμ. Alios variare, notat W.

4 Ante ἓν in edd. Stephaniana prioribus ſignum eſt lacunae. Xyl. notat, ſi recte ſit poſitum, permulta oportere periiſſe: ipſum autem ſe nihil deſiderare W. ἓν cum Mez. & R. in ἐμοὶ mutandum monet. Sic nihil deſiderabitur.

5 Praeſtare mihi viſum eſt, Turn. ſequi, & dare haec in plura-

μένοις ἡμῖν ἐπιτερπὲς ὄσφεσθαι [1], καὶ ἰδεῖν ἡδὺ παρέχει, θαυμασὰς μὲν ὁσμὰς ἀφιέντα, ποικιλίαν δ' ἀμιμήτοις χρώμασι καὶ βαφαῖς, ἀνοιγόμενα [2]. διὸ τῶν μὲν φύλλων ἀποσπωμένων, οἷον ἀλγεῖ καὶ δάκνεται τὰ φυτά, καὶ γίνεται περὶ αὐτὰ βλάβη τις ἑλκώδης, καὶ ψίλωσις ἀπρεπής. καὶ ὁ μόνης (ὡς ἔοικε) κατ' Ἐμπεδοκλέα τῆς ἁφῆς τῶν φύλλων ἀπὸ πάμπαν ἔχεσθαι χρὴ, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων φείδεσθαι δένδρων ἁπάντων, καὶ μὴ κοσμεῖν ἑαυτὸς ταῖς ἐκείνων ἀκοσμίαις, βίᾳ καὶ παρὰ φύσιν τὰ φύλλα συλλῶντας αὐτῶν. αἱ δὲ τῶν ἀνθῶν ἀφαιρέσεις τρυγήσεσιν ἐοίκασι, καὶ βλάπτεσιν ὀδέν· ἀλλὰ κἂν μὴ λάβῃ τις ἐν ὥρᾳ, περιεῤῥυὴ μαρανθέντα. καθάπερ ἔν οἱ βάρβαροι τῶν θρεμμάτων τοῖς δέρμασιν ἀντὶ τῶν ἐρίων [3] ἀμφιέννυνται, ἔτω μοι δοκεῖσιν οἱ μᾶλλον ἐκ τῶν φύλλων, ἢ τῶν ἀνθῶν, ὑφαίνοντες τὰς σεφάνας ὀ κατὰ λόγον χρῆθαι τοῖς φυτοῖς. ἐγὼ μὲν ἓν ταῦτα συμβάλλομαι ταῖς σεφανοπώλισιν· ὁ γὰρ εἰμὶ γραμματικὸς, ὥστ' ἀπομνημονεύειν ποιημάτων, ἐν οἷς τὰς παλαιὰς ἱερονίκας ἀναγινάσκομεν ἀνθινοῖς ἀναδεμένας σεφάνοις· πλὴν ὅτι γε ταῖς Μέσαις ὁ τῶν ῥόδων σέφανος ἐπιπεφήμισαι,

plurali τῶν δ' ἀνθῶν — ἐπιμενόντων, quam duriorem retinere enallagen, quam vulgata τὰ δ' ἄνθη — ἐπιμένοντος, cum ſeqq. collata, exhibet.

1 H. Steph. reponendum monuit ὄσφρεσθαι. Ita quoque dat Turn. Conſentiunt Xyl. & Anon. Mavult Mez. ὀσφραίνεσθαι. At W. vulgatum non temere repudiandum cenſet, quippe a libris firmatum.

2 H. Steph. mavult ἀνοίγοντα. Ita e Turn. & V. notatur. R. ſuſp. ποικιλίᾳ δ' ἀμιμήτοις χ. κ. βαφαῖς ῥαινόμενα, coloribus & ſuccis, quos variatio nulla poteſt imitari reſperſa. W. judice, transponenda ſunt haec ita: παρέχει ἀνοιγόμενα· θαυμασὰς μὲν ὀσμὰς, ποικιλίαν δὲ ἀμιμήτοις χρώμασι καὶ βαφαῖς, ἀφίεντα. Ut lector de hac conſtructione moneatur, vocem ἀνοιγόμενα ab antecedentibus per comma ſeparavi.

3 R. docente, ἔρια hic loci ſunt *panni lanei*, arte textoria e lana parati.

σαι, μεμνῆθαί μοι δοκῶ Σαπφὰς λεγούσης, πρός τινα τῶν ἁμέσων καὶ ἀμαθῶν γυναικῶν.

Κατθανοῖσα δὲ κείσεαι.

Οὐ γὰρ πεδέχεις [1] ῥόδων τῶν ἐκ Πιερίης.

εἰ δέ τινα καὶ Τρύφων ἀπὸ τῆς ἰατρικῆς δίδωσι μαρτυρίαν, ἀκουέον.

III. Ἐκ τούτου δεξάμενος ὁ Τρύφων τὸν λόγον, ἀδενὸς, ἔφη, τούτων ἀσκέπτως γεγονέναι τὰς παλαιὰς, ἅτε δὴ πλείσῃ κεχρημένους ἀπὸ φυτῶν ἰατρικῇ· τεκμήρια δὲ ἔστί τινα ἔτι νῦν [2]. Τύριοι μὲν Ἀγηνορίδῃ [3], Μάγνητες δὲ Χείρωνι, τοῖς πρώτοις ἰατρεῦσαι λεγομένοις ἀπαρχὰς [4] νομίζουσι· ῥίζαι γάρ εἰσι [5] καὶ βοτάναι, δι' ὧν ἴωντο τοὺς κάμνοντας. ὁ δὲ Διόνυσος ἀ μόνον τῷ τὸν οἶνον εὑρεῖν, ἰσχυρότατον φάρμακον καὶ ἥδιστον, ἰατρὸς ἐνομίσθη μέτριος, ἀλλὰ καὶ τῷ τὸν κιττὸν ἀντιτατόμενον μάλιστα τῇ δυνάμει πρὸς τὸν οἶνον εἰς τιμὴν προαγαγεῖν, καὶ σεφανεῖσθαι διδάξαι τοὺς βακχεύοντας, ὡς ἧττον ὑπὸ τοῦ οἴνου ἀνιῶντο, τοῦ κιττοῦ κατασβεννύοντος τὴν μέθην τῇ ψυχρότητι. δηλοῖ δὲ καὶ τῶν ὀνομάτων ἔνια τὴν περὶ ταῦτα πολυπραγμοσύνην τῶν παλαιῶν· τήν τε γὰρ καρύαν ἔτως ὠνόμασαν, ὅτι πνεῦμα βαρὺ καὶ καρωτικὸν ἀφιεῖσα, λυπεῖ τὰς ὑπ' αὐτῆς παρακεκλιμένας· καὶ τὸν νάρκισσον, ὡς ἀμβλύνοντα τὰ νεῦρα καὶ βαρύτητας ἐμποιοῦντα νάρκωσεις· διὸ καὶ ὁ Σοφοκλῆς αὐτὸν ἀρχαῖον μεγάλων θεῶν σεφάνωμα (τετέσι τῶν χθονίων) προσηγόρευκε. Φασὶ δὲ καὶ τὸ πήγανον ἀπὸ τῆς δυνάμεως ὠνομάσθαι. πήγνυσι

1 Sic cum W. dedi ex Ald. & consensu codd. E. H. Venet. Palat. Vatic. pro vulg. μετέχεις. Cf. Vol. VII. pag. 430. not. 2. Turn. Bong. παῖδ' ἔχεις.

2 R. mavult ἔτι καὶ νῦν.

3 Xyl. quaerit, num Ἀγήνορι sit legendum. Junius reddidit *Cadmo Agenoridae.*

4 R. voluit ἀπαρχὰς αὐτῶν, scil. τῶν φυτῶν.

5 Turn. ἦσαν pro εἰσί.

γνυσι γὰρ ξηρότητι διὰ θερμότητα τὸ σπέρμα, καὶ ὅλως πολέμιόν ἐςι ταῖς κυήσαις. οἱ [1] δὲ καὶ τὴν ἀμέθυςον οἰόμενοι τῷ πρὸς τὰς οἰνώσεις βοηθεῖν, αὐτήν τε καὶ τὴν ἐπώνυμον αὐτῆς λίθον ἔτω κεκλῆσθαι, διαμαρτάνουσι· κέκληται γὰρ ἀπὸ τῆς χρόας ἑκατέρα, οὐ γάρ ἐςιν [2] αὐτῆς τὸ φύλλον ἄκρατον, ἀλλ' ἀοίνῳ [3] καὶ ὑδαρεῖ τὴν κρᾶσιν οἴνῳ προσέοικεν. ἄλλα μέντοι [4] πάμπολλα λαβεῖν ἐςιν, οἷς παρέχον τὰς κλήσεις αἱ δυνάμεις· ἀρκεῖ δὲ κἀκεῖνα τὴν τῶν παλαιῶν ἐπιμέλειαν ὑποδηλῶσαι καὶ πολυπειρίαν, ἀφ' ἧς ἐχρήσαντο τοῖς παρ' οἶνον ςεφάνοις [5]. μάλιςα μὲν γὰρ ὁ ἄκρατος, ὅταν

1 Ald. Bas. εἰ.

2 Bas. ἑκάτερα * ἐςιν. Hinc Xyl. notat, nihil defere sententiae, si legamus ἑκατέρα· οὐ γάρ ἐςιν αὐτῆς. Etiam H. Steph. in cujus editione est ἑκατέρα, καὶ ἐςιν, particulam negantem desiderat, eamque exhibent Turn. & V. dedique pro vulg. ἑκάτερα, καὶ ἐςιν.

3 Ald. ἀλλανίνῳ sequente asterisco pro ἀλλ' ἀοίνῳ, quae lectio e Bas. in rell. transiit. E. H. Venet. ἀλλ' ἀνίνῳ. Palat. Vatic. ἀλλανίνῳ. Xyl. conjecit ἀλλ' ἰέῳ sed violaceo, coll. Plinii loco H. N. 37. c. 9. Eundem sensum struit Junii conjectura, ἀλλ' ἰῷ. R. susp. καὶ ἐςιν αὐ. τ. φ. οὐκ ἄκρατον, ἀλλ' ἀμενηνῷ καὶ ὑδαρεῖ, *debili et aquoso vino*, repudiando dictionem ἀοίνῳ οἴνῳ. W. judice, haec ipsa non est inelegans, sed nexu flagitante, legendum — φύλλον οὐκ ἀκράτῳ, ἀλλ' ἀοίνῳ καὶ ὑδαρεῖ τὴν κρᾶσιν οἴνῳ προσεοικός. Addit idem, in mentem ipsi venisse non improbabilem lectionem ἀκράτῳ ἀνόμοιον. Non tam ad dictionem Plutarcheam restituendam, quam ad sensum illustrandum liceat meam qualemcunque conjecturam subjungere: οὐ γάρ ἐςιν αὐ. τ. φ. ἀκρατοειδές, & deinde, nisi quis malit vulgatam, ἀλλ' εὐκράτῳ *bene temperato* — vid. Hesych. in artic. εὔκραξ, cum adnotatione) κ. ὑδ. οἴνῳ προσέοικεν.

4 Ald. Bas. ἀλλά. R. susp. ἄλλα μὲν τοίνυν; W. καὶ ἄλλα μέντοι, proxime antecedente voce particulam καὶ surripiente.

5 Ald. Bas. τοῖς παροίνοις absque voce ςεφάνοις. Xyl. vertit: quam etiam adversus ebrietatem adhibuerunt. Turn. παρ' οἴνῳ τοῖς ςεφάνοις. Vulgata est e Steph.

ὅταν τῆς κεφαλῆς καθάψηται, καὶ τονώσῃ [1] τὰ σώματα πρὸς τὰς [2] τῶν αἰθήσεων ἀρχὰς, ἐπιταράσσει τὸν ἄνθρωπον· αἱ δὲ τῶν ἀνθῶν ἀπόῤῥοιαι πρὸς τοῦτο θαυμασίως βοηθοῦσι, καὶ ἀποτειχίζουσι τὴν κεφαλὴν [3] ἀπὸ τῆς μέθης ὡς ἀκρόπολιν, τῶν μὲν θερμῶν μαλακῶς ἀναχαλώντων τὰς πόρους καὶ ἀναπνοὴν τῷ οἴνῳ [4] διδόντων· ὅσα δὲ ψυχρὰ, τῷ ἡσυχῇ καὶ μετρίως ἐπιψαύειν [5] ἀνακρουομένων τὰς ἀναθυμιάσεις, ὥσπερ ὁ τῶν ἴων καὶ ῥόδων στέφανος [6]. φύσει γὰρ ἀμφότερα, καὶ στέλλει [7] τῇ ὀσμῇ τὰς καρηβαρίας. τὸ δὲ τῆς κυπρου [8] ἄνθος, καὶ ὁ κρόκος, καὶ ἡ βάκκαρις εἰς ὕπνον

1 Junius ἀτονώσῃ legendum putavit, teste Xyl. vulgatam tuente. E Turn. & V. notatur: ἀτονήσῃ θαλόσσα (sic).

2 Secutus sum W. articulum τὰς, qui vulgo abest, e Palat. & Mez. sumentem. R. susp. τὰ σώμ. περὶ τὰς — ἀρχὰς, aut πρὸς ταῖς — ἀρχαῖς, aut sic distinguendum, aut leg. τὰ σώματα, τὰς τῶν αἰθήσεων ἀρχὰς ἐπιταράττει τῶν ἀνθρώπων.

3 Vulgo τῆς κεφαλῆς, quod quidem defendi posse monet R. si sic construas: ἀποτειχίζουσι τὴν τῆς κεφαλῆς ὥσπερ ἀκρόπολιν, *obducto muro sepiunt & munitum capitis veluti arcem.* Mavult tamen τὴν κεφαλὴν e V. quod dedi cum W. accedente Mez.

4 Ald. Bas. τῷ ὕπνῳ. Xyl. correxit.

5 Vulgo ὅσα δὲ ἡσυχῇ, ψυχρὰ τῷ μετρίῳ, ἐπιψαύειν. R. monuit, Basileensem recte exhibere, ὅσα δὲ ἡσυχῇ ψυχρά, τῷ μετρίως ἐπιψ. E Turn. quoque notatur μετρίως. Transpositionem vocis ἡσυχῇ commendavit W. nec dubitavi ita dare, re ipsa flagitante. Habet idem in textu μετρίως. V. ἐπιψύχειν pro ἐπιψαύειν.

6 Subaudiendum, R. monente, ποιεῖ. De re ipsa consule Plin. H. N. XXI, c. 10, 14, 73, 76.

7 Xyl. mavult συστέλλει aut ἀνατέλλει. Simplex verbum eodem sensu obvium.

8 H. Steph. reponendum censuit κυπείρᾳ, id quod, Kaltw. judice, fit probabile, Petronio *molle cyperon* cum *rosis violisque* jungente. Plinius meminit arboris sub cypri nomine, quam cum ligustro eandem esse quidam contenderunt, L. XXIV, 45. De reliquis cf. Plin. XXI, 17. 81. & 16, 77.

ὕπνον ἄλυπον ὑπάγει τὰς πεπωκοτας· ἔχει γὰρ ἀπορροὴν λείαν καὶ προσηνῆ, καὶ τὰς περὶ τὸ σῶμα τῶν μεθυσκομένων ἀναμαλίας καὶ τραχύτητας ἡσυχῇ διαχέουσαν, ὥσε, γινομένης γαλήνης, ἀμβλύνεσθαι καὶ συνεκπέττεσθαι τὸ κραιπαλῶδες. ἐνίων δ' ἀνθῶν ὀσμαῖς ἄνω σκιδναμέναις περὶ τὸν ἐγκέφαλον, οἵ τε πόροι τῶν αἰσθητηρίων ἐκκαθαίρονται, καὶ λεπτύνεται [1] τὰ ὑγρὰ πρᾴως ἄνευ πληγῆς καὶ σάλε τῇ θερμότητι διακρινόμενα, καὶ φύσει ψυχρὸς ὢν ὁ ἐγκέφαλος ἀναθάλπεται. διὸ μάλιστα τὰς ἀνθινὰς ἐκ τῶν τραχήλων καθάπτοντες ὑποθυμίδας [2] ἐκάλεν, καὶ τοῖς ἀπὸ τάτων μύροις ἔχριον τὰ σήθη· μαρτυρεῖ δ' Ἀλκαῖος κελεύων καταχέαι τὸ μῦρον αὐτῇ κατὰ τᾶς πολλὰ παθοίσας πεφαλᾶς, καὶ τῷ πολιῷ σήθεος. ἔτω καὶ ἐντεῦθεν αἱ ὀσμαὶ τοξεύεσιν ὑπὸ θερμότητος εἰς τὸν ἐγκέφαλον, ἁρπαζόμεναι ταῖς ὀσφρήσεσιν. ἐ γὰρ, ὅτι τῇ καρδίᾳ τὸν θυμὸν ἐνστατοπεδεύειν ᾤοντο, τὰς περιδεραίας τῶν στεφάνων ὑποθυμίδας ἐκάλεν (ἐπιθυμίδας γὰρ αὐτοῖς διά γε τᾶτο μᾶλλον ἦν καλεῖσθαι προσῆκον [3]) ἀλλ', ὡς λέγω, διὰ τὴν ἀποφορὰν καὶ ἀποθυμίασιν. μὴ θαυμάζωμεν δὲ, εἰ τοσαύτην αἱ τῶν στεφάνων ἀποφοραὶ δύναμιν ἔχεσιν. ἰσορᾶσι γὰρ, ὅτι καὶ σκιὰ σμίλακος ἀποκτίννυσιν ἀνθρώπους ἐγκαταθαρθόντας, ὅταν ὀργᾷ μάλιστα πρὸς τὴν ἄνθησιν· καὶ τὸ τῆς μήκωνος ἀπορρέον πνεῦμα, μὴ φυλαξαμένοις τοῖς τὸν ὀπὸν τρυγῶσι, συνέβη καταπεσεῖν. τὴν δ' ἄλυσ-

1 Secutus sum W. ita dantem e Pal. & Vatic. pro vulg. λεπτύνονται.

2 R. scribi vult ὑποθυμιάδας, a verbo θυμιᾶν, non θυμίζειν, ita quoque citante Fulv. Urſino ad fragm. poët. lyric. p. 313. Conſentit Athenaeus, L. XV. p. 674, 688. Cf. Heſych. in v. ὑποθύμιοι, cum ſubjuncta adnotatione, quae plures nominat, hujus vel iſtius ſcripturae fautores.

3 Ald. Baſ. προσὸν.

ἄλυσσον [1] καλεμένην βοτάνην καὶ λαβόντες εἰς τὴν χεῖρα μόνον, οἱ δὲ καὶ προσβλέψαντες, ἀπαλλάττονται λυγμᾶ [2]. λέγεται δὲ καὶ ποιμνίοις ὑγιαθὴ καὶ αἰπολίοις, παραφυτευομένη ταῖς μάνδραις. τὸ δὲ ῥόδον ὠνόμασαι δήπεθεν, ὅτι ῥεῦμα πολὺ τῆς ὀδωδῆς ἀφίησι· διὸ καὶ τάχισα μαραίνεται· ψυκτικὸν δέ ἐσι δυνάμει, τῇ δ' ὄψει πυρωπὸν [3], ἐκ ἀλόγως. λεπτὸν γὰρ αὐτῷ περιανθεῖ τὸ θερμὸν ἐπιπολῆς ἐξωθέμενον ὑπὸ τῆς ψυχρότητος [4].

QUAESTIO II.

De natura hederae, calidane ſit, an frigida [5]?

Ἐπαινεσάντων δὲ ἡμῶν τὸν Τρύφωνα, μειδιῶν ὁ Ἀμμώνιος, ἐκ ἄξιον, ἔφη, ποικίλον ἔτω καὶ ἀνθηρὸν λόγον ὥσπερ στέφανον ἀντιλέγοντα διαλακίζειν [6]. πλὴν

1 Sic Xyl. ſcribendum monuit pro ἄλυσον, quod in Baſ. legebatur. Cf. Plin. H. N. XXIV, 11. Aelian. Hiſt. anim. IX, 31.

2 H. Steph. reponi voluit λύσσης, ut, quae hic dicantur, conveniant cum etymo nominis ἄλυσσος. Ita quoque e Turn. notatur. Secundum vulgatam derivatur plantae nomen a λύζειν, ſingultire. Quaenam ſit, haud conſtat. Ricardus vertit *garence ſauvage*, *wilde Färberröthe*. Voculam μόνον, paulo ante obviam, W. bene monet poſt προσβλέψαντες transponendam.

3 Vulgo πυρωτὸν. Defendi poſſe hanc vocem monet R. mavult tamen πυρωπὸν, quod dedi ex Baſ. cum W. minus recte notante, in omnibus libris eſſe πυρωτὸν.

4 Ita legendum monuit Xyl. ſententia ipſa flagitante pro vulg. θερμότητος. Dedi cum W. id ex eodem & Amiot. Anon. Jun. ſumente.

5 Perſonae colloquii ſunt Ammonius, Tryphon, Eraton.

6 R. judicium ſum ſecutus recipiendo, quod multum probavit, e Turn. & V. quibuscum Anon. facit, διαλακίζειν, *diſcerpere*, pro vulg. διαλακτίζειν.

πλὴν ὅ τε κιττὸς ἂν οἶδ' ὅπως συγκαταπέπλεκται [1] ψυχρότητι, συγκατασβεννύναι λεγόμενος τὸν ἄκρατον· ἔστι γὰρ ἔμπυρος καὶ θερμότερος. καὶ ὅγε καρπὸς αὐτῆ μιγνύμενος εἰς τὸν οἶνον, μεθυσικὸν ποιεῖ καὶ ταρακτικὸν τῷ πυρᾶσθαι. τὸ δὲ κλῆμα λέγουσιν αὐτῆ σπώμενον, ὥσπερ τῷ πυρὶ τὰ ξύλα συνδιασρέφεσθαι [2]. χιὼν δὲ πολλάκις ἡμέρας συχνὰς ἐπιμένουσα τοῖς ἄλλοις φυτοῖς, φεύγει τάχιστα τὸν κιττόν· μᾶλλον δὲ ὅλως εὐθὺς ἀπόλυται, καὶ περιτήκεται περὶ αὐτὸν ὑπὸ θερμότητος. ὃ δὲ μέγιστόν ἐστιν, ὑπὸ Θεοφράστε δ' ἱστόρηται, Ἀλεξάνδρε κελεύσαντος Ἑλληνικὰ δένδρα τοῖς ἐν Βαβυλῶνι παραδείσοις ἐμβαλεῖν Ἄρπαλον, μάλιστα δὲ, τῶν τόπων ἐμπύρων ὄντων καὶ περιφλεγόντων [3], τὰ ἀλσώδη καὶ εὐπέταλα καὶ σκιερὰ καταμίξαι τοῖς φυτοῖς, μόνον οὐκ ἐδέξατο τὸν κιττὸν ἡ χώρα, καίτοι πολλὰ τῆ Ἄρπάλε πραγματευομένε καὶ προσφιλονεικοῦντος· ἀλλ' ἀπώλυτο καὶ κατεξηραίνετο, τῷ πυρώδης μὲν αὐτὸς εἶναι, πρὸς πυρώδη δὲ μίγνυσθαι γῆν, ἣ λαμβάνων κρᾶσιν, ἀλλ' ἐξισάμενος. αἱ γὰρ ὑπερβολαὶ φθείρουσι τὰς δυνάμεις· διὸ τῶν ἐναντίων μᾶλλον ὀρέγονται, καὶ φιλόθερμόν ἐστι τὸ ψυχρὸν, καὶ φιλόψυχρον τὸ θερμόν· ὅθεν οἱ ὀρεινοὶ καὶ πνευματώδεις καὶ νιφόμενοι τόποι τὰ δαδώδη καὶ πισσοτρόφα [4] τῶν

1 Vitiose legebatur in Frft. & R. ἅτως συγκαταπέπληκται. Prius vocabulum jam in Steph. male extitit ἅπως. Restitui lectionem edd. priorum. R. simul voluit πλὴν ὅτι.

2 Vulgo αὐτὸ σπάμενον, ὥσπερ τὰ πυρὶ ξύλα συνδιατρέφεσθαι. Ultimum hoc vocabulum ita e Frft. in R. transiit. R. voluit ὥσπερ τὰ ξύλα πυρὶ συνδιασρ. Dedi τῷ πυρὶ e Bas. & Turn. τὰ ad ξύλα junxi, nec non paulo ante αὐτῆ dedi pro αὐτὸ e W. mente.

3 R. fusp. περιφλεγέων, a περιφλεγής.

4 Dedi hanc vocem, qualem voluit H. Steph. Vulgo πισσότροφα.

τῶν φυτῶν, μάλιστα πεύκας καὶ στροβίλους, ἐκφέρουσιν. ἄνευ δὲ τούτων, ὦ φίλε Τρύφων, τὰ ὑσώπια καὶ ψυχρὰ φυλλορροεῖ, μικρότητι τῇ θερμῇ καὶ ἀθενείᾳ συσβεννύμενα καὶ προλείποντος [1] τὸ φυτόν· ἐλαίαν δὲ καὶ δάφνην καὶ κυπάριττον ἀειθαλῆ διαφυλάσσει τὸ λιπαρὸν καὶ τὸ θερμόν, ὥσπερ τὸν κιττόν [2]. ὅθεν ὁ φίλτατος Διόνυσος, ἐχ ὡς βοηθὸν ἐπὶ τὴν μέθην, ἐδ' ὡς πολέμιον τῷ οἴνῳ, τὸν κιττὸν ἐπήγαγεν· ὅς γε τὸν ἄκρατον, ἄντικρυς μέθυ, καὶ μεθυμναῖον αὐτὸς αὐτὸν ὠνόμασεν. ἀλλά μοι δοκεῖ καθάπερ οἱ φίλοινοι, μὴ παρόντος ἀμπελίνου, κριθίνῳ χρῶνται πώματι, καὶ μηλίτας τινὰς, οἱ δὲ φοινικίνους οἴνους ποιοῦσιν· ἔτω καὶ ὁ ποθῶν χειμῶνος ὥρᾳ [3] τὸν ἀπὸ τῆς ἀμπέλου στέφανον, ὡς ἐκείνην ἑώρα γυμνὴν καὶ ἄφυλλον, ἀγαπῆσαι τὴν ὁμοιότητα τοῦ κιττοῦ. καὶ γὰρ τοῦ κλήματος τὸ ἑλικῶδες τοῦτο καὶ σφαλόμενον ἐν τῇ πορείᾳ, καὶ τοῦ πετάλου τὸ ὑγρὸν, καὶ περικεχυμένον ἀτάκτως, μάλιστα δ' αὐτὸς ὁ κόρυμβος ὅμοιαι πυκνῷ καὶ περκάζοντι προσεοικὼς, ἐκμεμίμηται τὴν τῆς ἀμπέλου διάθεσιν. ἐ μὴν ἀλλὰ κἂν βοηθῇ τι πρὸς μέθην ὁ κιττὸς, θερμότητι τοῦτο ποιεῖν φήσομεν αὐτὸν, ἀνοίγοντα τὰς πόρους, ἢ συνεκπέττοντα μᾶλλον τὸν ἄκρατον· ἵνα καὶ μένῃ σὴν χάριν, ὦ Τρύφων, ἰατρὸς ὁ Διόνυσος.

II. Πρὸς ταῦτα ὁ μὲν Τρύφων ἄφωνος ἦν, ὅπως ἀντείποι σκεπτόμενος. ὁ δ' Ἐράτων ἔφασεν ἡμῶν τῶν νέων ἀνακαλέμενος, ἐκέλευε βοηθεῖν τῷ Τρύφωνι

1 V. simplex λείποντος. Baſ. προλιπόντος.

2 Vulgo ὁ κιττὸς. R. ſuſp. οἷόσπερ ὁ κιττός. Seqni malui Turn. & V. e mente H. Steph.

3 Reſtitui χειμῶνος ὥρᾳ e Baſ. probante R. cum W. Accedunt Xyl. & Amiot. Vulgo μιμήμενος ὥρας. Voluit ſimul R. ἔτως καὶ ὧδι, *bic*, Bacchus, π. χ. ὦ.

τῶν [1] στεφάνων, ἢ τὰς στεφάνας ἀποτίθεσθαι· καὶ Ἀμμώνιος ἔφη παρέχειν ἄδειαν, ἐ γὰρ ἀντερεῖν, οἷς ἂν ἡμεῖς εἴπωμεν. ἔτω δὴ καὶ τῷ Τρύφωνος ἐπικελεύοντος εἰπεῖν τι· Αἱ μὲν ἀποδείξεις [2], ψυχρὸν εἶναι τὸν κιττὸν, ἐκ ἐμὸν, ἔφην [3], ἔργον, ἀλλὰ Τρύφωνος. ἔτος γὰρ αὐτῷ ψύχοντι καὶ σύφοντι πολλὰ χρῆται. τῶν δ' εἰρημένων (ἔφην [4]) τὸ μὲν μεθύσκειν [5] κιττὸν οἴνῳ μιγνύμενον, ἐκ ἀληθές ἐσιν· ὁ γὰρ ἐμποιεῖ [6] τοῖς πιοῦσι πάθος, ἐ μέθην ἄν τις εἴποι, παραχὴν δὲ καὶ παραφροσύνην, οἷον ὑοσκύαμος [7] ἐμποιεῖ, καὶ πολλὰ [8] τοιαῦτα, κινοῦντα μανικῶς τὴν διάνοιαν. ὁ δὲ τῆ κλήματος ἀπασμὸς, ἄλογός ἐσι· ταῦτα γὰρ παρὰ φύσιν ἔργα τῶν κατὰ φύσιν δυνάμεων [9] ἐκ ἔσιν· ἀλλὰ καὶ τὰ ξύλα διαῤῥέφεται, τῷ πυρὸς

1 Xyl. voluit ὑπὲρ τῶν, aut ὑπερμαχόντι τῶν, nisi sit ellipsis τῷ ἕνεκα, quam duram censet. Mez. & R. praemitti volunt ὑπὲρ. Anon. delet τῶν στεφάνων. Cum W. vulgatam non plane repudiandam puto.

2 R. mavult ἡ μὲν ἀπόδειξις.

3 Vulgo ἐκ ἐμὸν ἦν ἔργον. E. W. mente dedi ἔφην, quod in V. ponitur post ἀποδείξεις addito articulo τῷ. R. retento ἦν inseri voluit ἔφην post ἔργον. Ald. deinde & Baſ. ἔτως pro ἔτος.

4 E Frft. vitioſe in R. tranſiit ἔφη. Reſtitui ex edd. prioribus ἔφην.

5 *Inebriare*, Attice. Xyl.

6 Vulgo τὸ γὰρ ἐμποιεῖν. R. voluit aut ἐμποιᾶν τοῖς πιοῦσι *nam id, quod aliquem animi vehementiorem motum concitat in bibentibus*, aut, ut Baſ. ὃ γὰρ ἐμποιεῖ, quod dedi cum W. accedente Xyl. Monuit idem, e vulgata corrigi quoque poſſe τὸ γὰρ ἐμποιηθέν.

7 Ita Xyl. H. Steph. & R. dandum monuerunt pro vulg. κύαμος, dedique cum W. idem ſumente e Palát. Anon. Amiot. Mez. Eodem haud dubie ducit, quod e V. mendoſe notatur ὑποκύαμος.

8 R. ſuſp. καὶ ἄλλα πολλά.

9 Ald. Baſ. δυναμένων. Xyl. correxit.

πυρὸς τὸ ὑγρὸν ἕλκοντος ἐξ αὐτῶν [1] βίᾳ, κυρτότητας ἰσχοντα καὶ παραβάσεις· τὸ δὲ συγγενὲς θερμὸν αὔξειν καὶ τρέφειν πέφυκε. σκόπει δὲ, μὴ μᾶλλον ἀῤῥωστία τις καὶ ψυχρότης σώματος [2] τὸ πολυκαμπὲς καὶ χαμαιπετὲς πέφυκεν, ἀντερείσεις [3] πυκνὰς καὶ ἀντικοπὰς λαμβάνοντος, ὥσπερ ὁδοιπόρος δι' ἀθένειαν πολλάκις ἀποκαθίζοντος, εἶτα πάλιν ἐρχομένου· διὸ καὶ περιπλοκῆς δεῖται καὶ σηρίγματος, αὐτὸς ἑαυτὸν ἀνέχειν καὶ ποδηγεῖν ἀδυνατῶν δι' ἔνδειαν θερμότητος, ἧς τὸ ἀναφερὲς [4] δύναμίς ἐστιν. ἡ δὲ χιὼν ἀποῤῥεῖ καὶ περιτήκεται δι' ὑγρότητα τῶ φύλλω· τὸ γὰρ ὕδωρ σβέννυσιν αὐτῆς, καὶ κόπτει τὴν χαυνότητα, ἅτε μικρῶν ἔσαν [5] καὶ πυκνῶν ἄθροισμα πομφολύγων· ὅθεν ἐχ ἧττον [6] ἐν τοῖς περιψύκτοις σφόδρα καὶ νοτεροῖς τόποις, ἢ τοῖς προσήλοις, αἱ χιόνες ῥέουσι. τὸ δ' ἀειθαλὲς τῶτο, καὶ (ὥς φησιν Ἐμπεδοκλῆς) ἐμπεδόφυλλον, ἐκ ἔστι θερμότητος· ἐδὲ γὰρ ψυχρότητος τὸ φυλλοῤῥοεῖν. ἡ ἕν [7] μυῤῥίνη, καὶ τὸ ἀδίαντον [8], ἐκ

1 Vulgo ἕλκοντος, ἐξ αὐτᾶ. H. Steph. comma post ἕλκοντος tollendum monuit, & dandum ἐξ αὐτῶν. Dedi sic, V. & Turn. consentientibus. Recepit idem W. Accedunt Amiot. Anon. Mez.

2 R. mavult πνεύματος.

3 Ald. & Bas. non nisi ultimam hujus vocabuli syllabam εις exhibent, praemisso asteriſco. Eaedem omittunt proxime sequens καὶ post πυκνὰς.

4 Sic Turn. & V. dedique, Xyl. H. Steph. & R. jubentibus, pro vulg. ἀνωφελὲς cum W. Accedunt Mez. & Amiot.

5 Vulgo μικρῶν εἶναι. Hunc infinitivum mutandum censuit H. Steph. in ἔσαν. R. voluit δοκοῦσαν εἶναι. E Turn. & V. affertur ἔσαν vel ἄσης. Dedi prius cum W. Accedunt Mez. & Anon.

6 Absunt ἐχ ἧττον ab Ald. & Bas. Eadem inseri voluit Xyl. post τόποις.

7 R. mavult ἡ γᾶν μ.

8 Ald. & Bas. ἀδιάλειπτον. Cum Junio legi voluit Xyl. ἀδίαντον, quod dedit Steph.

ὄντα τῶν θερμῶν, ἀλλὰ τῶν ψυχρῶν, ἀεὶ τέθηλεν. ἔνιοι μὲν οὖν ὁμαλότητι κράσεως οἴονται παραμένειν τὸ φύλλον. Ἐμπεδοκλῆς δὲ πρὸς τούτῳ καὶ πόρων τινὰ συμμετρίαν αἰτιᾶται, τεταγμένως καὶ ὁμαλῶς τὴν τροφὴν διιέντων, ὥστ' ἀρκούντως [1] ἐπιῤῥεῖν. τοῖς δὲ φυλλοῤῥοοῦσιν οὐκ ἔστι, διὰ μανότητα τῶν ἄνω καὶ στενότητα τῶν κάτω πόρων, ὅταν οἱ μὲν μὴ ἐπιπέμπωσιν, οἱ δὲ μὴ φυλάττωσιν [2], ἀλλ' ὀλίγην λαβόντες ἄθρουν ἐκχέωσιν [3], ὥσπερ ἐν ἀνδήροις [4] τισὶν οὐχ ὁμαλοῖς· τὰ δὲ ὑδρευόμενα ἀεὶ διὰ [5] τὴν τροφὴν διαρκῆ καὶ σύμμετρον ἀντέχει, καὶ παραμένει ἀγήρω καὶ χλοερά. ἀλλ' ἐν Βαβυλῶνι φυτευόμενος ἐξίστατο, καὶ ἀπηγόρευεν; εὖ γε [6] ποιῶν ὁ γενναῖος οὗτος, ὅτι Βοιωτίου θεοῦ πελάτης καὶ παράσιτος ὤν, οὐκ ἐβούλετο μετοικεῖν ἐν βαρβάροις, οὐδ' Ἀλέξανδρον ἐζήλωσεν ἐξοικειούμενον ἐκείνοις τοῖς ἔθνε-

1 Ald. Bas. σαρκούντων, quod Xyl. in ἀρκούντως corrigendum monuit. Turn. Bong. ἀρκούντων.

2 Vulgo deest particula negativa. Eam addendam monuit Xyl. dedique ex V. adsentiente R. E Leonic. addidit W. οὐ, notans, μὴ habere quoque Anon. & Mez. nec non neganter vertere Amiot.

3 Vulgo ἀλλ' ὀλίγον ἄθρουν λαβόντες ἐκχέωσιν. R. transponi haec voluit ἀ. ὀλίγ. λαβ. ἄθ. ἐκχ. Non dubitavi dare ὀλίγην, ut redeat ad τροφὴν, vocesque transponere, W. probante. Turn. οἱ δὲ ὀλίγον ὑγρὸν λαβόντες, ita ut φυλάττωσιν, ἀλλ' ab hoc codice abesse videantur; ὑγρὸν W. ad sententiam praefert vulgatae.

4 Ἄνδηρα, R. monente, sunt terrae ad rivum, aut canalem factitium, aggestae & complanatae, & canaliculis intersectae, areae, in quibus plantantur plantae & arbuscula a praeterfluente & immissa per rivulos aqua alenda — *Bete, Gartenbete.*

5 Recepi διὰ e Turn. & V. & deinde dedi διαρκῆ pro vulg. διαρκεῖ. R. jubente. Posterius sumsit W. ex Palat. Vatic. & Mez. ἀντέχει mutandum monens in ἀπέχει. Anon. favet lectioni a me datae.

6 Dedi sic cum W. e Bas. Xyl. Turn. pro vulg. εὖ δὲ. Voluit idem R. dari, inserto simul τοῦ post ὅτι. Ald. ὠνίου, cum praemisso asterisco.

ἴθνεσιν, ἀλλ' ἔφευγε, καὶ διεμάχετο πρὸς τὴν ἀποξένωσιν. αἰτία δ' ἐχ ἡ θερμότης ἦν, ἀλλὰ μᾶλλον ἡ ψυχρότης, ἐχ ὑποφέρουσα τὴν ἐναντίαν κρᾶσιν. ἐ γὰρ φθείρει τὸ οἰκεῖον, ἀλλὰ προσίεται καὶ φέρει, καθάπερ τὸ θύμον ἡ ξηρὰ γῆ, καίτοι θερμὸν ὄν. τὴν δὲ Βαβυλωνίαν ἔτω φασὶν 'ακέρα πνιγώδη καὶ βαρὺν περιέχειν, ὥστε πολλὰς τῶν ἐμπόρων [1], ὅταν ἐμπλήσωσιν ἀσκὰς ὕδατος, ἐπὶ τάτων καθεύδειν ἀναψυχομένας.

QUAESTIO III.

Cur mulieres minime, facillime senes inebrientur [2]?

Ἐθαύμαζε δὲ Φλῶρος, εἰ γεγραφὼς Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ μέθης, ὅτι μάλιστα μὲν οἱ γέροντες, ἥκιστα δὲ αἱ γυναῖκες ὑπὸ μέθης ἁλίσκονται, τὴν αἰτίαν ἐκ ἐξειργάσατο, μηδὲν εἰωθὼς προΐεσθαι τῶν τοιάτων. εἶτα μέντοι προβαλεῖν ἐν μέσῳ σκοπεῖν τοῖς παροῦσιν. ἦν δὲ τῶν συνήθων τὸ δεῖπνον. ἔφη τοίνυν ὁ Σύλλας [3], θατέρῳ θάτερον ἐμφαίνεσθαι. κἂν εἰ περὶ τῶν γυναικῶν ὀρθῶς τὴν αἰτίαν λάβοιμεν, ἐκ ἔτι πολλῶ λόγω δεήσεσθαι περὶ τῶν γερόντων· ἐναντίας γὰρ εἶναι μάλιστα τὰς φύσεις τῇ τε ὑγρότητι καὶ ξηρότητι, καὶ τραχύτητι καὶ λειότητι [4], καὶ μαλακότητι καὶ σκληρότητι. καὶ τᾶτο (ἔφη) λαμβάνω [5] κατὰ τῶν γυναικῶν

1 Ald. Bas. Xyl. E. H. Palat. Vatic. εὐπόρων, quod Kaltw. arridet. Collat. Muret. ἐκπόρων. Steph. vulgatam dedit ex Schott. & Leonic. non dissentiente Venet.

2 Personae colloquii sunt Florus, Sylla.

3 Secutus sum W. ita constantiae causa nomen hoc cum Xyl. scribentem, omnibus rell. habentibus Σύλας.

4 Absunt καὶ λειότητι ab Ald. & Bas. Vertendo tamen expressit Xyl.

5 Secutus sum W. ita dantem cum Mez. — *sumo*, ut *concessum*. Vulgo λαμβάνω. R. voluit λαμβάνων.

ναικῶν πρῶτον, ὅτι τὴν ηρῆσιν ὑγρὰν ἔχουσιν, ἢ καὶ τὴν ἀπαλότητα τῆς σαρκὸς ἐμμεμιγμένην [1] παρέχει, καὶ τὸ σίλβον ἐπὶ λειότητι, καὶ τὰς καθάρσεις· ὅταν ἓν ὁ οἶνος εἰς ὑγρότητα πολλὴν ἐμπέσῃ, κρατέμενος ἀποβάλλει τὴν βαφὴν, καὶ γίνεται παντάπασιν ἀβαφὴς [2] καὶ ὑδατώδης. ἔστι δέ τι καὶ παρ' αὐτῷ λαβεῖν Ἀριστοτέλας· τὸς γὰρ ἄθρεν καὶ ἀπνευστὶ [3] πίνοντας, ὅπερ ἀμυστίζειν ὠνόμασαν οἱ παλαιοὶ, φησὶν ἥκιστα περιπίπτειν μέθαις. ὁ γὰρ ἐνδιατρίβειν τὸν ἄκρατον αὐτοῖς [4], ἀλλ' ἐξωθέμενον ῥύμῃ [5] διαπορεύεσθαι διὰ τοῦ σώματος. ἐπιεικῶς δὲ τὰς γυναῖκας ὁρῶμεν ἄτω πινέσας. εἰκὸς δ' αὐτῶν καὶ τὸ σῶμα, διὰ τὸν ἐνδελεχῆ τῶν ὑγρῶν κατασπασμὸν ἐπὶ τὰς ἀποκαθάρσεις [6], πολύπορον γεγονέναι, καὶ τετμῆθαι καθάπερ ἀνδήροις καὶ ὀχετοῖς· εἰς ἃς ἐμπίπτοντα τὸν ἄκρατον ὑπάγειν ταχέως, καὶ μὴ προσίσθαι τοῖς κυρίοις μέρεσιν, ὧν διαταραττομένων συμβαίνει τὸ μεθύειν. οἱ δὲ γέροντες ὅτι μέν εἰσιν ἐνδεεῖς ἰκμάδος οἰκείας, τἄνομά μοι δοκεῖ Φράζειν πρῶτον· ὁ γὰρ ὡς ῥέοντες εἰς γῆν, ἀλλ' ὡς γεώδεις καὶ γεηροί τινες ἤδη γινό-

1 W. legit vertitque ἐμμεμιγμένη.

2 Ald. Baſ. reliquique omnes libri, W. teſte, habent ἀναφής. Vulgatam dedit Steph. E priori lectione forte quis legat, ut W. monet, ἀφὴν — ἀναφής.

3 Sic recte legi in Baſ. monet R. dedique cum W. accedentibus Xyl. E. H. Vulgo ἀμπνευστί.

4 Ita R. dari voluit, dedique e Turn. cum W. Vulgo αὐτὸν.

5 Ita Xyl. & H. Steph. legendum monuerunt, dedique cum W. id ex Anon. & Mez. ſumente. Idem velle videntur E. H. Venet. Palat. Vatic. qui habent ῥύμη. R. praetulit ῥύδην, *tractim*, *rivi ad inſtar pervadere*. Vulgo ῥύμην.

6 Ald. & Baſ. habent tantum praepoſitionem ἀπὸ cum ſequente aſteriſco. Hinc Xyl. ſuſp. ἀποχετεύσεις, aut ſimile quid. Turn. ἐπὶ τὰς ἀποῤῥοίας; V. ἀποῤῥοίας. Vulgata debetur Steph.

γινόμενοι τὴν ἕξιν, ἕτως προσαγορεύονται. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ δυσκαμπὲς αὐτῶν καὶ σκληρὸν, ἔτι δὲ ἡ τραχύτης, τὴν ξηρότητα τῆς Φύσεως. ὅταν ἓν ἐμπίνωσιν, εἰκὸς ἀναλαμβάνεσθαι τὸν οἶνον, τῶ σώματος σπογγώδες διὰ τὸν αὐχμὸν ὄντος· εἶτα ἐμμένοντα, πληγὰς καὶ βαρύτητας ἐμποιεῖν. ὡς ἓν τὰ ῥεύματα τῶν μὲν πυκνῶν ἀποκλύζεται χωρίων, καὶ πηλὸν ἀ ποιεῖ, τοῖς δ' ἀραιοῖς ἀναμίγνυται μᾶλλον· ἕτως ὁ οἶνος ἐν τοῖς τῶν γερόντων σώμασιν ἔχει διατριβὴν, ἑλκόμενος ὑπὸ τῆς ξηρότητος. ἄνευ δὲ τέτων, ἰδεῖν ἐστι τὰ συμπτώματα τῆς μέθης τὴν τῶν γερόντων Φύσιν ἐξ αὐτῆς ἔχεται· ἔστι γὰρ συμπτώματα μέθης ἐπιΦανέστατα, τρόμοι μὲν ἄρθρων, ψελλισμοὶ δὲ γλώσσης, πλεονασμοὶ δὲ λαλιᾶς, ὀξύτητες δ' ὀργῆς, λῆθαί τε καὶ παραΦοραὶ διανοίας· ἓν τὰ πολλὰ καὶ περὶ τὰς ὑγιαίνοντας ὄντα πρεσβύτας, ὀλίγης ῥοπῆς δεῖται, καὶ σάλε τῶ τυχόντος· ὥσε μὴ γένεσιν ἰδίων, ἀλλὰ κοινῶν [1] ἐπίτασιν συμπτωμάτων γίνεσθαι τὴν μέθην τῷ γέροντι· τεκμήριον δὲ τέτε τὸ [2] μηδὲν εἶναι γέροντι νέε μεθυσθέντος ὁμοιότερον.

QUAESTIO IV.

Frigidioresne temperamento, an calidiores, viris sint foeminae [3]?

Ὁ μὲν ἓν Σύλλας ταῦτα εἶπεν. ὁ δὲ τακτικὸς Ἀπολλωνίδης ἔΦη, τὸν μὲν περὶ [4] τῶν γερόντων

1 Palat. οἰκείων, ἀλλὰ καινῶν. Subesse hic vitium, W. monet, ita sanandum statuens καινῶν, ἀλλὰ ἰδίων, quod Amiot. partim vertendo secutus est. *Ut in sene ebrietas non novorum accidentium procreatio sit, sed propriorum quaedam contentio.*

2 H. Steph. dandum monuit τὸ pro vulg. τῶ, dedique cum W.

3 Personae colloquii sunt Apollonides, Florus, Athryllatus.

4 Vulgo abest περὶ. Id desideravit H. Steph. dedique e V. Sumsit idem W. e Palat. At R. placuit ὑπὲρ. Paulo post Ald. & Bas. δοκεῖ pro δοκεῖν.

τῶν ἀποδέχεθαι λόγον· ἐν δὲ ταῖς γυναιξὶν αὐτῷ δοκεῖν παραλελεῖφθαι τὸ τῆς ψυχρότητος, ἢ θερμότατον [1] ἄκρατον ἀποσβέννυθαι καὶ ἀποβάλλειν τὸ πλῆττον καὶ πυρῶδες. πιθανὲ δὲ καὶ τότε δοκοῦντος, Ἀθρυΐλατος [2] ὁ Θάσιος ἰατρὸς ἐμβαλών τινα τῇ ζητήσει διατριβὴν, εἶναί τινας, ἔφησεν, οἳ τὰς γυναῖκας ἐ ψυχρὰς, ἀλλὰ θερμοτέρας τῶν ἀνδρῶν ὑπολαμβάνεσιν· ἑτέρας δὲ μᾶλλον [3], οἳ τὸν οἶνον ἐ θερμὸν, ἀλλὰ καὶ ψυχρὸν ἡγοῦνται.

II. Θαυμάσαντος δὲ τὸ Φλώρε, τὸν μὲν περὶ τὸ οἶνος λόγον, εἶπεν, ἀφίημι τούτῳ, δείξας ἐμέ· καὶ γὰρ ἐτυγχάνομεν ὀλίγαις ἡμέραις πρότερον εἰς τοῦτο διειλεγμένοι· τῶν δὲ γυναικῶν (ἔφη [4]) τὴν θερμότητα πρῶτον ἀπὸ τῆς ψιλότητος οἴονται δεικνύναι, καταναλισκομένης τὸ περιττώματος ὑπὸ τῆς θερμότητος, ὃ πλεονάζων εἰς τρίχας τρέπεται. δεύτερον δὲ, τῷ πλήθει τὸ αἵματος, ὃ πηγὴ μὲν εἶναι δοκεῖ τῆς ἐν τῷ σώματι θερμότητος, ἔστι δὲ τοσοῦτον ταῖς γυναιξὶν, ὥστ' αὐτὰς [5] καταπιμπράναι καὶ περιφλέγειν, εἰ μὴ πολλαὶ καὶ ταχεῖαι συμβαίνοιεν καθάρσεις. τρίτον τοῦτο τὸ περὶ τὰς ταφὰς αἱρεῖ θερμότερα τὰ [6] θήλεα τῶν ἀῤῥένων εἶναι· λέγεται γὰρ ὑπὸ τῶν σκε-

1 W. legit θερμὸν ὄντα.

2 Suspectum hoc nomen fuit R. E lectione Bas. paulo infra obvia susp. veram esse lectionem Ἀεῖτος. Tuetur vulgatam W. nec non Kaltw.

3 Reponendum hinc μᾶλλον monet W. post ψυχρὸν.

4 R. judice, ob similitudinem verborum eorundem recurrentium integra periodus periisse videtur, continens finem orationis Flori, & initium responsionis Athryilati, ut ita fere integrandus fit locus: τῶν δὲ γυναικῶν ἔφη (scil. Florus) τὴν θερμότητα σὸν ἔργον ἀποδεικνύναι. Καὶ τοίνυν τῶν γυναικῶν ἔφη (scil Athryllatus) τὴν θερμότ. πρῶτον &c.

5 V. ὥστε ἂν αὐτὰς.

6 Ald. & Bas. dant corrupte τὰ φαὶ αἱ * ρα τὰ θήλεα.

σκευωρημένων τὰ δε [1] συντίθεσθαι παρὰ δέκα [2] νεκρὸς ἀνδρῶν ἕνα γυναικὸς, καὶ συνεξάπτεσθαι [3], ὀδῶδές τι καὶ λιπαρὸν αὐτῶν [4] τῆς σαρκὸς ἐχέσης, ὥστε ὑπέκκαυμα γίνεσθαι τῶν ἄλλων. ἔτι δὲ, εἰ θερμότερον τὸ γονιμώτερον, αἱ δὲ παρθένοι τῶν παίδων ὀργῶσι πρότερον καὶ σαλεύονται πρὸς τὸ γεννᾶν, ἐδ' αὐτή [5] τις ἀθενὴς ἀπόδειξις ἂν εἴη τῆς θερμότητος. ἔτι δὲ καὶ μείζων καὶ πιθανωτέρα, τὸ πρὸς τὰ κρύη καὶ τὰς χειμῶνας εὐφόρως ἔχειν· ἧττον γὰρ αἱ πλεῖσαι ῥιγῶσι τῶν ἀνδρῶν, καὶ παντάπασιν ἱματίων ὀλίγων δέονται.

III. Ἀλλ' ἀπ' αὐτῶν οἶμαι τούτων, ὁ Φλῶρος ἔφη, τῶν ἐπιχειρημάτων ἐλέγχεσθαι τὸ δόγμα. πρῶτον μὲν γὰρ ἀντέχεσι τῷ ψύχει μᾶλλον, ὅτι πολλάκις τὸ ὅμοιον ὑπὸ τοῦ ὁμοίου δυσπαθέστερόν ἐστιν· ἔπειτα μέντοι, καὶ τὸ σπέρμα μὴ προσγέγονεν αὐταῖς 6 γόνιμον, διὰ κατάψυξιν, ἀλλ' ὕλην μόνον καὶ τροφὴν παρ-

1 Vulgo τὰ μὲν, quod corruptum esse facile quivis sentit. Mez. correxit τὰ δε, quod dedi. Idem voluit R. aut ταῦτα, ut respiciat ad τὰς ταφὰς, aut τὰ τοιαῦτα, aut τὰ περὶ τὰς ταφὰς, illos, quibus res est cum funeribus, cll. Canter. nov. lect. 7, 7. Ex Turn. & V. affertur σκευωρημένων αὐτὰς aut ταφὰς. Anon. quoque ταφὰς, quod, W. docente, plenius scribendum erat τὰς ταφὰς. Paulo altius tamen eidem haerere vitium videtur.

2 Ald. & Bas. δὲ καὶ. Junius correxit δέκα, quod Xyl. probat.

3 Ald. & Bas. συνεξεῖπαν. Xyl. correxit in συνεξάπταν, quod vulgo locum obtinuit. Ego, R. monente, e V. dedi συνεξάπτεσθαι.

4 Scil. τῶν γυναικῶν, quamvis praecesserit γυναικὸς. R.

5 R. mavult ἐδ' αὕτη.

6 Vulgo προσγεγονέναι τὸ. Hinc R. susp. aut deesse hic aliquid, aut leg. καὶ τὸ σπ. μ. προγέγονεν αὐταῖς τὸ γόνιμον, non prius, quam viri, gignunt semen prolificum, idque ob frigus. Quod dedi, debetur W. conjecturae. Pro μὴ προγ. V. dat μήπω γεγονέναι,

παρέχεσι [1] τῷ ἀπὸ τῆ ἄῤῥενος. ἔπειτα λήγεσι τίκτεσαι πολὺ πρότερον, ἢ γεννῶντες οἱ ἄνδρες. καίονται δὲ βέλτιον ὑπὸ πιμελῆς, ὃ δοκεῖ ψυχρότατον [2] εἶναι τῆ σώματος· ἥκισα γὰν οἱ νέοι καὶ γυμνασικοὶ πιμελώδεις. ἡ δ' ἔμμηνος [3] κάθαρσις, ἀ πλήθες, ἀλλὰ διαφθορᾶς καὶ φαυλότητός ἐσιν αἵματος· τὸ γὰρ ἄπεπτον αὐτῆ, καὶ περιττωματικὸν, ἐκ ἔχον ἵδρυσιν, ἐδὲ σύγασιν ἐν τῷ σώματι, δι' ἀθένειαν, ἐκπίπτει, παντάπασιν ἀμβλὺ καὶ θολερὸν ἀῤῥωσίᾳ τῆ θερμῆ γινόμενον· δηλοῖ γὰν καὶ τὸ ῥιγᾶν καὶ τὸ ὑποφρίττειν ὡς ἐπιπολὺ τὰς καθαιρομένας, ὅτι ψυχρόν ἐσι καὶ ἄπεπτον τὸ κεκινημένον καὶ ἀποχωρᾶν ἐκ τῆ σώματος. τὴν δὲ ψιλότητα τίς ἂν εἴποι θερμότητος, ἀχὶ [4] μᾶλλον ψυχρότητος εἶναι τὸ πάθος, ὁρῶν τὰ θερμότατα τῆ σώματος μέρη δασυνόμενα; πάντα γὰρ ἐξωθεῖται [5] τὰ τοιαῦτα τῷ θερμῷ, χαράσσοντι καὶ ἀνασομᾶντι τὴν ἐπιφάνειαν. ἡ δὲ λειότης πυκνότητι γέγονεν ὑπὸ ψυχρότητος. ὅτι δέ εἰσι πυκνότεραι [6] τῶν ἀνδρῶν, ὦ Φίλε Ἀθρυΐλατε [7], πύθε παρὰ τῶν ἔτι συναναπαυομένων γυναιξὶν, ἢ μύρον ἀληλιμμέναις ἢ ἔλαιον. ἀναπίμπλανται γὰρ τῆ αὐτῆ [8] χρίσματος ἐν

1 Vulgo παρίχειν. R. dandum monuit παρέχεσιν, quod dedi, nisi quid interciderit. W. legit παρέχον, aut ante ὕλην excidisse suspicatur οἷον.

2 Dedi sic e R. mente, W. probata, pro vulg. ψυχρότερον. Subaud. μέρος.

3 Bas. ἔμμονος. Xyl. correxit.

4 R. mavult aut καὶ ἀχὶ, aut ἀχὶ δὲ μᾶλλον.

5 R. susp. aut in ἐξωθεῖται esse vitium, aut in τοιαῦτα, & leg. vel δασύνεται, vel ἐξανθεῖ, vel, servato ἐξωθεῖται, τὸ τρίχωμα καὶ τὰ τοιαῦτα.

6 Dedi sic, R. monente, cum W. idem e Palat. & Vatic. sumente pro vulg. πυκνότεροι. Subaud. αἱ γυναῖκες.

7 Ita Steph. sumsit ex Leonic. & Schott. In rell. omnibus Λάϊτε, unde R. ut supra notavi, effecit *Avitum*.

8 Vulgo αὐτῆ τῆ χρ. Hinc R. voluit αὐτοῖ. Secutus sum W. conjecturam, transponendo τῆ αὐτῆ.

ἐν τῷ συγκαθεύδειν, κἂν μὴ θίγωσι, μηδὲ προσάψωνται τῶν γυναικῶν, διὰ θερμότητα καὶ μανότητα τοῦ σώματος ἕλκοντος [1].

QUAESTIO V.

Vinum an facultate sit frigidum [2]?

Οὐ μὴν ἀλλὰ τὸ μὲν περὶ τῶν γυναικῶν (ἔφη) καὶ πρὸς τἀναντίον ἀνδρικῶς ἐπικεχείρηται. τὸν δ' οἶνον ἐπιθυμῶ μαθεῖν, ὁπόθεν ὑπόνοιαν ἡμῖν [3] τοῦ ψυχρὸς εἶναι παρέχει. οἶει γὰρ, (ἔφην ἐγὼ) τοῦτον ἡμέτερον εἶναι τὸν λόγον; Ἀλλὰ τίνος (εἶπεν) ἑτέρας; Μέμνημαι μὲν ἔν (ἔφην ἐγὼ) καὶ Ἀριστοτέλες ἐντυχὼν ἐ νεωστὶ λόγῳ [4] περὶ τούτου τοῦ προβλήματος, ἀλλ' ἱκανῶς πάλαι. διείλεκται δὲ καὶ Ἐπίκουρος ἐν τῷ συμποσίῳ πολλὰς λόγας, ὧν τὸ κεφάλαιόν ἐσιν (ὡς ἐγῷμαι) τοιόνδε. Φησὶ γὰρ, ἐκ εἶναι θερμὸν αὐτοτελῶς τὸν οἶνον, ἀλλ' ἔχειν τινὰς ἀτόμους ἐν αὐτῷ θερμασίας ἀποτελεσικὰς, ἑτέρας δ' αὖ ψυχρότητος· ὧν τὰς μὲν ἀποβάλλειν, ὅταν εἰς τὸ σῶμα παραγένηται, τὰς δὲ προσ-

1 Post ἕλκοντος lacunam esse in Vatic. notat W. & excidisse suspicatur hujusmodi quid, τῶν ἀνδρῶν ἀπὸ πυκνοῦ καὶ ψυχροῦ τοῦ τῶν γυναικῶν corpore virili calido & raro id attrahente ex foemineo corpore denso ac frigido.

2 Personae colloquii sunt Athryllatus, Plutarchus, Florus. Retrahendo ea, quae vulgo in fine quaestionis antecedentis leguntur ἃ μὲν ἄλλα — ἐπικεχείρηται, ad initium hujus quæstionis secutus sum W. qui ita se dedisse notat, cum rei veritate motus, tum admonitus indicio lacunae Vaticani codicis. Xyl. ea verba Apollonidae esse statuit, R. Flori. Pro vulg. ἔφην cum W. dedi ἔφη e mente Xyl. Non enim quaerit, sed respondet Plutarchus de vini natura.

3 R. cum Xyl. voluit ὑμῖν. Post μαθεῖν in Ald. & Bas. est signum lacunae. Sed nil deesse, jam Xyl. monuit. In Iisd. est τὸ ψυχρὸς εἶναι, quod idem correxit.

4 Sic recte legi in Bas. monuit R. denique cum W. assentientibus Xyl. & Mez. Vulgo λόγα.

προσλαμβάνειν [1] ἐκ τῦ σώματος, καὶ ὡς ἂν ἔχωσι κρᾶσεως ἡμῖν ἢ Φύσεως ὁμιλῆσαι [2]. ὡς τὲς μὲν ἐνθερμαίνεσθαι, τὲς δὲ τἐναντίον πάσχειν μεθυσκομένες.

II. Ταῦτα, εἶπεν [3] ὁ Φλᾶρος, ἄντικρυς εἰς τὸν Πύῤῥωνα διὰ τῦ Πρωταγόρα Φέρει ἡμᾶς· δῆλον γὰρ, ὅτι καὶ περὶ ἐλαίε, καὶ περὶ γάλακτος, μέλιτός τε, καὶ ὁμοίως τῶν ἄλλων, διεξιόντες, ἀποδρασόμεθα τὸ λέγειν περὶ ἑκάστε, ὁποῖόν τῇ Φύσει ἐσὶ, μίξεσι ταῖς πρὸς ἄλληλα καὶ κράσεσιν ἕκασον γίνεσθαι Φάσκοντες· ἀλλὰ σὺ πῶς ἐπιχειρεῖς τὸ [4] ψυχρὸν εἶναι τὸν οἶνον; Οὕτως (ἔφην) ὑπὸ ἐυεῖν τότε προσηναγκασμένος [5] αὐτοσχεδιάσαι. πρῶτον δὲ ὑπῄει μοι τὸ γινόμενον ὑπὸ τῶν ἰατρῶν· τοῖς γὰρ ἐκλελυμένοις καὶ τόνε τινὸς δεο-

1 Sic recte in Baſ. legi monuit R. dedique cum W. adſentientibus Xyl. & Mez. Vulgo προλαμβ.

2 Vulgo abeſt καὶ ante ὡς, & datur ἔχωσι. Ut ſaniorem ſiſtam locum, neceſſe duxi inſerere καὶ, & e Turn. reponere ἔχωσι. Idem hoc R. voluit, eum pertineat ad ἡμῖν, nec non ὁμιλήσαι, ut ſit 3. pers. ſing. optat. Turn. ὁμιλήσῃ. W. corrigendum ſuſp. ὥστε ὅπως ἂν ἔχωσι κράσεως ἢ Φύσεως ὁμιλῆσαι, vel καὶ ὁπωσδὴν ἂν ἔχωσι κ. τ. λ. Φ. ὁ.

3 Sic, R. monente, dedi e Turn. V. & Xyl. vers. cum W. pro vulg. εἰπὼν. Accedit Mez. Sententia eſt: Ea diſputandi via, quam Protagoras inſtituit, ſi omnibus applicetur, omnia reddet incerta. Protagoras de omnibus rebus in utramque partem diſputavit. Libri ejus periere. Cf. de eo Fabr. Bibl. Gr. T. I. p. 823. nec non Meiners Geſch. der Wiſſenſch. Th. 2. S. 174.

4 R. ſuſp. τῷ, quomodo inſtitues hoc demonſtrare?

5 W. ſum ſecutus, ita dantem e Palat. & Mez. Vulgo προσεννεγμένος. Ald. Baſ. προσενηνεγμένος. V. προσενηγμένος; Turn. προσηγμένος & προσηνεγμένος. W. judice, locus, ſane mendoſus, ita forte corrigendus: ὅτως, ἔφην, ὡς ὑπὸ δυεῖν εἷς ἐν ἀπόροις ἠναγκασμένος αὐτοσχεδιάσαι. Πρῶτον δὲ ὑπῄει μοι τὸ &c. *ita, inquam, ut unus a duobus coactus de re dubia ſubito dicere. Primum vero in mentem venit &c.* Ald. Baſ. ὑπῄει μοι τὸ γ.

δεομένοις κατὰ τὰς ἀῤῥωσίας σομάχῳ, θερμὸν μὲν ἐδὲν προσφέρεσιν, οἶνον δὲ διδόντες βοηθοῦσιν· ὡς ὁ' αὖτως καὶ τὰς ῥύσεις [1] καὶ ἐφιδρώσεις οἴνῳ καταπαύεσιν, ὡς ἐδὲν ἧττον, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον, τῆς χιόνος ἰσάντι καὶ κρατύνοντι, τῷ ψύχειν καὶ περισέλλειν [2], φερομένην τὴν ἕξιν· εἰ δὲ καὶ φύσιν καὶ δύναμιν εἶχε θερμαντικὴν, ὅμοιον ἦν (οἶμαι) χιόνι πῦρ, καὶ καρδίᾳ οἶνον προσφέρειν ἄκρατον. ἔπειτα τὸν μὲν ὕπνον οἱ πλεῖστοι περιψύξει γίνεσθαι λέγουσι, καὶ ψυκτικὰ τὰ [3] πλεῖστα τῶν ὑπνωτικῶν φαρμάκων ἐσὶν, ὡς ὁ μανδραγόρας καὶ τὸ μηκώνιον· ἀλλὰ ταῦτα μὲν σφοδρὰ, καὶ βίᾳ πολλῇ συνωθεῖ, καὶ πήγνυσιν· ὁ δ' οἶνος ἠρέμα καταψύχων, ἵησι μεθ' ἡδονῆς καὶ ἀναπαύει τὴν κίνησιν ἐν τῷ μᾶλλον καὶ ἧττον ἔσης πρὸς ἐκεῖνα [4] τῆς διαφορᾶς. ἔτι δὲ τὸ μὲν θερμὸν, γόνιμον· εὔροιαν γὰρ ἡ ὑγρότης ἴσχει, καὶ τόνον τὸ πνεῦμα καὶ δύναμιν ὑπὸ τῆς θερμότητος ἐξοργῶσαν· οἱ δὲ πίνοντες πολὺν ἄκρατον ἀμβλύτεροι πρὸς τὰς συνέσεις εἰσὶ, καὶ σπείρασιν ἐθὲν εἰς γένεσιν ἰσχυρὸν, ἐδὲ κεκρατημένον [5], ἀλλ' ἐξίτηλοι καὶ ἀτελεῖς εἰσιν αἱ πρὸς τὰς γυναῖκας ὁμιλίαι αὐτῶν, διὰ φαυλότητα καὶ κατάψυξιν τὲ σπέρματος. καὶ μὴν ὅσα πάσχουσιν ἄνθρωποι ὑπὸ κρύους, πάντα συμβαίνει τοῖς μεθυσκομένοις, τρόμοι, βαρύτητες, ὠχριά-

1 Ald Bas. mendose ῥῆσεις; V. ῥεύσεις.

2 R. susp. ἀναστέλλειν, *repellere*, retro agere, addens tamen, p ss defendi vulgatam, si περισ. accipiatur pro *obvolvere*, tegere, claudere, eoque exitum & elapsum prohibere.

3 Vulgo ψυκτικὰ καὶ τὰ πλεῖστα. R. καὶ aut deleri voluit, aut cum δὲ mutari. Observavi prius cum W. auctoritatem Xyl. & Mez. sequente.

4 Vulgo ἐκεῖνο. R. corrigi voluit in ἐκεῖνα, cum duo pharmaca somnum conciliantia antea nominaverit. Consentit Xyl. versio, & probat W. cum Mez. Addendum quoque putat W. αὐτῷ post ἔσης.

5 Turn. κεκαρτυμμένον vel κεκρατυμμένον.

ριάσεις, σάλοι τε περὶ τὰ γυῖα [1] πνεύματος, ἀσάφεια γλώττης, ἔντασις τῶν περὶ τοῖς ἄκροις [2] νεύρων καὶ ἀπονάρκησις· τοῖς δὲ πλείοσις εἰς πάρεσιν αἱ μέθαι τελευτῶσιν, ὅταν ἐκπλήξῃ [3] παντάπασι καὶ κατασβέσῃ τὸ θερμὸν ὁ ἄκρατος. ἴασταί γε μὴν τὰς περὶ τὸ σῶμα τῶν μεθυσκομένων καὶ κραιπαλώντων κακώσεις, ἐυθὺς [4] μὲν, ὡς ἔοικε, περισολῇ καὶ κατακλίσει συνθάλποντες, μεθ' ἡμέραν δὲ, λετρῷ καὶ ἀλείμματι, καὶ σιτίοις, ὅσα μὴ ταράττοντα τὸν ὄγκον, ἅμα [5] πρᾴως ἀνακαλεῖται τὸ θερμὸν ὑπὸ τε οἴνε διεσπασμένον καὶ πεφυγαδευμένον ἐκ τε σώματος. ὅμως δὲ (εἶπον [6]) ἐν τοῖς φαινομένοις καὶ ὁμοιότητας ἀδήλες ἐξιχνεύομεν καὶ δυνάμεις. ἐδὲν δὲ περὶ τῆς μέθης δεῖ διαπορεῖν, ὁποῖόν ποτέ ἐσιν. ὡς γὰρ ἔοικε, μάλισα δὲ [7] ὡς εἰρήκαμεν, ἐοίκασι τοῖς πρεσβύταις οἱ μεθύοντες· διὸ καὶ πρωϊαίτατα γηρῶσιν οἱ φίλοινοι· τὲς δὲ ποιλὲς αὐτῶν καὶ φαλακρώσεις ἄωροι καὶ πολιαὶ πρὸ ἡλικίας ἔχεσι· πάντα δὲ ταῦτα δοκεῖ θερμότητος ἐνδείᾳ καταλαμβάνειν τὸν ἄνθρωπον. ἔτι τοίνυν τὸ ὄξος, οἴνε τινός [8] ἐσι φύσις καὶ δύναμις· ἐδὲν δὲ τῶν σβεσηρίων ὄξες πυρὶ μαχιμώτερον, ἀλλὰ μάλισα πάντων ἐπι-

1 i. e. R. docente, *περὶ τὰ ἄκρα, manus & pedes.*

2 R. mavult aut *περὶ τὰ ἄκρα*, aut *ἐν τοῖς ἄκροις.*

3 R. fusp. *ἐκπήξῃ, plane fixerit, immobile fecerit, congelaverit.* W. autem *ἐκπνίξῃ.*

4 Restituendo hanc vocem ex Ald. & Bas. secutus sum W., quo teste & judice est omnium librorum lectio, quam Steph. temere in *νυκτὸς* mutavit.

5 Dedi ἅμα e R. mente, W. probata, pro vulg. ἀλλὰ. Pro *ταράττ. τὸν ὄγκ.* Turn. *ταράττει τὸν οἶνον*; V. *ταράττει* retentis *τὸν ὄγκ.*

6 W. corrigendum censet *ὅλως δὲ εἰπεῖν.*

7 H. Steph. expungi voluit *δὲ*, ut verba *ὡς γὰρ ἔοικε* jungi possint sequentibus; alioqui legi posse notat *ὁποῖόν ποτε ἐσὶν, ὥπερ ἔοικε.* Abest *δὲ* a V.

8 R. mavult *τις.*

ἐπικρατεῖ καὶ συμπιέζει τὴν Φλόγα δι' ὑπερβολὴν ψυχρότητος. καὶ τῶν ἄλλων δὲ καρπῶν τοῖς οἰνώδεσι μᾶλλον ὡς ψυκτικοῖς χρωμένους τοὺς ἰατροὺς ὁρῶμεν, ὥσπερ ῥοαῖς καὶ μήλοις. αὐτὴν δὲ τὴν τῶ μέλιτος Φύσιν ἐχὶ πρὸς ὄμβριον ὕδωρ καὶ χιόνα συμμιγνύοντες οἰνοποιοῦσι, τῶ ψυχρῶ τὸ γλυκὺ, διὰ συγγένειαν, εἰς τὸ αὐσηρὸν, ὅταν κρατήσῃ, Φθείροντος; οἱ παλαιοὶ δὲ ἐχὶ διὰ τοῦτο τῶν ἑρπετῶν τὸν δράκοντα, καὶ τῶν Φυτῶν τὸν κιττὸν ἀνέθεσαν τῷ θεῷ καὶ καθιέρωσαν, ὥς τινος ψυχρᾶς καὶ κρυώδους δυνάμεως [1]; ἐὰν δὲ, ὅτι τὸ κώνειον ἐπιπινόμενος ἰάσασθαι [2] δοκεῖ πολὺς ἄκρατος, οἴονται τοῦτο θερμότητος εἶναι τεκμήριον, ἡμεῖς αὖ [3] Φήσομεν ἀναστρέψαντες, ὅτι συγκραθὲν αὐτὸ [4] τοῦτο, Φάρμακον ἀνίατόν ἐστι, καὶ καθάπαξ ἀποκτείνει τοὺς πίνοντας· ὥστε μηδὲν μᾶλλον εἶναι δοκεῖν τῷ ἀντιπράττειν θερμὸν, ἢ τῷ συνεργεῖν ψυχρόν· εἰ δὲ μὴ [5] ψυχρότητι τὸ κώνειον, ἐκ ἄλλη τινὶ Φύσει καὶ δυνάμει μᾶλλον πιθανόν [6] ἐστιν ἀνακρεῖν τοὺς πίνοντας.

QUAESTIO VI.

De tempore coitus [7].

Νεανίσκοι τινὲς ἐ πάλαι τοῖς παλαιοῖς λόγοις προσπεφοιτηκότες [8] ἐσπάραττον τὸν Ἐπίκουρον, ὡς

1 R. judice, poſt δυνάμεως deeſt κυρίῳ, vel ſimile quid.

2 R. mavult ἰᾶσθαι.

3 R. elegantius eſſe putat ἡμεῖς δ' αὖ.

4 Turn. & V. αὐτῷ.

5 R. mavult δὴ pro μὴ; nec non W. εἴ γε δὴ.

6 Sic dando ſecutus ſum W. ita e Palat. ſumentem. Ald. E. Venet. Flor. Vatic. πίνον; Baſ. inde fecit δεινὸν, quod Xyl. & Steph. retulerunt. H. πίον.

7 Perſonae colloquii ſunt Adoleſcentuli, Zopyrus, Olympicus, Soclarus.

8 Sic R. dandum monuit, dedique cum W. id e Palat. & Vatic. ſumente. Vulgo προπεφοιτηκότες.

ἐ καλὸν ἐὸ' ἀναγκαῖον ἐσβεβληκότα λόγον περὶ καιρῦ συνεσίας εἰς τὸ συμπόσιον· μιμνήσκεθαι γὰρ ἀΦροδισίων ἄνδρα πρεσβύτερον ἐν δείπνῳ, μειρακίων παρόντων, καὶ διαπορεῖν, πότερον μετὰ δεῖπνον, ἢ πρὸ δείπνε, χρηςέον, ἐσχάτης ἀκολασίας εἶναι. πρὸς ταῦτα, οἱ μὲν τὸν ΞενοΦῶντα παρέλαβον ὡς ἀπάγοντα τὰς συμπότας μετὰ δεῖπνον ἐχὶ [1] * ἐΦ' ἵππον ἐπὶ συνεσίας πρὸς τὰς γυναῖκας. Ζώπυρος δὲ, ὁ ἰατρὸς, εὖ μάλα τοῖς Ἐπικέρε λόγοις ἐνωμιληκὼς, ἐκ, ἔΦη, προσέχοντας αὐτὲς ἀνεγνωκέναι τὸ Ἐπικέρε συμπόσιον. ἐ γὰρ ὥσπερ ἐξ ἀρχῆς τινος καὶ κατασάσεως τῦτο πρόβλημα ποιησάμενον, εἶτα λόγες ἐπ' αὐτῷ περαίνειν· ἀλλὰ τὲς νέες ἀνισάντα μετὰ δεῖπνον εἰς περίπατον ἐπὶ σωΦρονισμῷ διαλέγεθαι καὶ ἀνακρέειν [2] ἀπὸ τῶν ἐπιθυμιῶν, ὡς ἀεὶ μὲν ἐπισΦαλὲς εἰς βλάβην τὲ πράγματος ὄντος, κάκισα [3] δὲ τὲς παρὰ ποτον καὶ ἡδονὴν χρωμένες αὐτῷ διατιθέντος. εἰ δὲ δὴ καὶ προηγεμένως (εἶπεν) ἐζήτειτο περὶ τέτε, πότερον ἀδὲ ὅλως ἐσκέΦθαι καλῶς εἶχε τὸν ΦιλόσοΦον περὶ συνεσίας καιρῦ καὶ ὥρας; ἢ βέλτιον μὲν ἐν καιρῷ καὶ μετὰ λογισμῦ τὰ τοιαῦτα πράττειν· τὸν δὲ καιρὸν ἅπαντας μὲν ἐπισκοπεῖν ἐκ ἄπορον [4], ἐν δὲ συμποσίῳ καὶ περὶ τράπε-

1 Collato loco Xenoph. Sympos. ſub fin. aut expungendum cenſuit H. Steph. ἐχὶ, ita ut nihil deſit, aut certe in μονονχὶ mutandum, quod pertineat ad ἐπὶ συνεσίας. R. loco ἐχὶ legendum ſuſp. εὐθὺς, & lacunam tollendam. W. judice, facile eſt, ſi quid excidit, ad ſenſum quidem ſupplere ἐχὶ πεζῇ ἀλλ' ἐΦ' ἵππων.

2 R. mavult ἀνακρέσει, in dativo, ob praecedens σωΦρονισμῷ.

3 Vulgo μάλισα. H. Steph. aut hoc in κάκισα mutari voluit, aut deeſſe monuit κακῶς ante διατιθέντος. In priori conſentit W. in poſteriori R. Dedi id, ad quod proxime accedit lectio V. ἥκισα. Nec dubitavi deinde παρὰ recipere e Turn. & V. probantibus R. & W. pro vulg. περὶ. Pro ἡδονὴν W. mavult ἐδωδήν.

4 R. ſuſp. ἄτοπον, aut ἀπειρόκαλον. Prius probat quoque W. e vers. Xyl. & Amiot. plura tamen ad orationis integritatem requirens. Turn. ἐν συμποσίῳ δὲ.

πράπεζαν αἰσχρόν; ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ τἐναντίον ἂν τις ἐγκαλέσαι Φιλοσόφῳ, μεθ' ἡμέραν ἐν τῇ διατριβῇ, πολλῶν καὶ παντοδαπῶν ἀνθρώπων παρόντων, περὶ τότε διαλεγομένῳ· κύλικος δὲ προκειμένης ἐν συνήθεσι καὶ Φίλοις, ἔνθα καὶ τὸ παραμάξαι [1] μῦθον παραμβλύνοντα καὶ ψυχρὸν ἐν οἴνῳ συμΦέρει, πῶς αἰσχρὸν εἰπεῖν τι καὶ ἀκέσαι εἰς συνεσίας χρῆσιν ὠΦελίμως λεγόμενον; ὡς ἔγωγε, νὴ τὸν κύνα, καὶ τὲ Ζήνωνος ἂν ἐβελόμην (ἔΦη) διαμηρισμὲς [2] ἐν συμποσίῳ τινὶ καὶ παιδιᾷ μᾶλλον, ἢ σπεδῆς τοσαύτης ἐχομένῳ συγγράμματι, τῇ Πολιτείᾳ, κατατετάχθαι.

II. Πρὸς τᾶτο πληγέντες οἱ νεανίσκοι σιωπῇ κατέκειντο· τῶν δ' ἄλλων τὸν Ζώπυρον ἀξιόντων τὲς περὶ τότε λόγες Ἐπικάρε διελθεῖν, ἔΦη τῶν μὲν κατὰ μέρος ἐκ ἀκριβῶς [3] μνημονεύειν, οἴεσθαι δὲ τὸν ἄνδρα τὲς ἐκ τῆς συνεσίας πληγὲς δεδιέναι, διὰ τὸν τῶν σωμάτων παλμὸν εἰς ταραχὴν καὶ σάλον ἐν τῷ τοιότῳ βαδιζόντων [4]. καθόλε μὲν γὰρ ἐξ ἕδρας τὰ σώματα μεθιστάναι πλήκτην ὄντα καὶ κινητικὸν ταραχῆς τὸν

1 R. notat, se conjeciſſe aliquando προσμάξαι, & monet, ſi bene habeat vulgata, valere hic loci *inſerere in alia alterius generis*, *interpolare*. W. notat, ſe, ſi nil exciderit, nec gravius ſubſit vitium, legere παραλέξαι μῦθον καίπερ ἀμβλὺν ὄντα καὶ ψυχρὸν — *ubi etiam nonnunquam juvat fabulam garrire quamvis craſſam ac frigidam*. E. H. Venet. Palat. Vatic. παρελέξει; Palat. ἀμβλύνοντα. E. H. παραβλύοντα; Flor. παραμιλύνοντα. Pro ἐν οἴνῳ Mez. corrigit ἐνίοτε.

2 Ita Salmaſius, nec non Leopard. Emend. 17, 22. legendum monuerunt, dedique, R. & W. probantibus. Vulgo διαμερισμὰς. R. ſimul pro τᾶ Ζήν. maluit τὲς Ζήν.

3 Vulgo deeſt ἐκ. Id interendum monuerunt Xyl. H. Steph. R. & W. dedique e V.

4 R. ſuſp. ἐκ τῶν τοιότων, i. e. ἐκ ταραχῆς καὶ σάλε, *corporibus ex uno genere tumultus & concuſſionis in aliud genus tranſeuntibus*. W. mavult βαπτιζόντων vel βιαζόντων pro βαδιζ.

ἄκρατον· ἂν δὲ ἔτως ἔχοντα τὸν ὄγκον ἡμῶν γαλήνη μὴ παραλάβῃ καὶ ὕπνος, ἀλλ' ἕτεραι διὰ τῶν ἀφροδισίων κινήσεις, ἐκθλιβομένων καὶ μοχλευομένων [1] τῶν μάλιστα συνδεῖν [2] καὶ κολλᾶν τὸ σῶμα πεφυκότων, κίνδυνός ἐστιν ἀνάδασον γίνεσθαι τὸν ὄγκον, ὥσπερ οἶκον ἐκ θεμελίων κινέμενον [3]. δὸξε γὰρ εὖ ῥεῖν [4] τηνικαῦτα τὴν γονὴν, σφηνώσεως διὰ τὴν πλησμονὴν ἔσης, ἀλλὰ βίᾳ καὶ συμπεφυρμένην [5] ἀποσπᾶσθαι· διὸ χρῆναι, φησὶν ὁ ἀνὴρ, ὅταν ἡσυχία γένηται περὶ τὸ σῶμα, καὶ λωφήσωσιν αἱ τῆς τροφῆς ἀναδόσεις καὶ τὰ ῥεύματα [6] διεξιάσης καὶ φευγάσης, τὰ τοιαῦτα πράττειν, πρὶν ἑτέρας [7] αὖ πάλιν τροφῆς ἐνδεὲς γενέσθαι τὸ σῶμα. συμβάλλοιτο δ' ἂν τις τῷ [8] Ἐπικέρῳ καὶ τὸν

1 Ald. Baſ. χλευομένων. Hinc Xyl. ſuſp. ἐκμοχλευομένων. Turn. ἐκχεομένων; V. χεομένων.

2 Sic recte dari a Salmas. & Baſ. monet R. repoſuique cum W. adſentientibus Xyl. E. H. Vatic. Palat. Leonic. Vulgo συνιδεῖν.

3 Vulgo τὸν ὄγκον, ὥσπερ ἐκ θεμελίων γινόμενον. Cum in Ald. & Baſ. pro τὸν ὄγκον exhibeatur τὸν οἶκον, hanc vocem ſuo loco reponendam cenſui, & pro γινόμ. recepi κινέμ. e Turn. & V. quibuscum faciunt Xyl. Mez. Anon. probantibus ſimul R. & W. Pro ἀνάδασον malim cum Xyl. ἀνάσατον; idem Junius voluit, W. teſte; R. ἀνάρπασον aut ἀνάσπασον, qui locum ſic quoque conſtitui poſſe monet: κίνδυνός ἐστιν ἀναλυθήσεσθαι (vel καταλυθήσεσθαι) τὸν ὄγκον, ὥσπερ οἶκον ἐκ θεμελίων γενόμενον. V. σειρόμενον pro γινόμ.

4 R. mavult ἀδὲ γὰρ εἰκὸς ῥεῖν.

5 Ita ſane corrigendum fuit vulgatum συμπεφυρμένον, ut redeat ad τὴν γονήν: niſi forte, quod W. quoque monet, pro his ſcriptum fuerat τὸν γόνον.

6 R. ſuſp. καὶ τὰ πνεύματα.

7 Dedi ſic e R. mente, W. probata pro vulg. ὑφ' ἑτέρας. Xyl. ſuſp. ἐφ' ᾧ ἑτέρ.

8 E Frft. mendoſa tranſiit lectio τῶν in R. Reſtitui τῷ.

τὸν ἰατρικὸν λόγον [1]. ὁ γὰρ μεθ' ἡμέραν καιρὸς, ἤδη τῆς πέψεως [2] κρίσιν ἐχούσης, ἀσφαλέστερός ἐστιν [3]. ἡ δὲ μετὰ τὸ δεῖπνον ὁρμὴ πρὸς τὴν συνουσίαν, ἂν ἀκίνδυνος· ἄδηλον γὰρ, εἰ, τῆς τροφῆς μὴ κρατηθείσης, ἀπεψία δέξαιτο τὸν ἐκ τῆς συνουσίας [4] ἄραβον καὶ παλμὸν, ὥστε διττὴν τὴν βλάβην γενέσθαι.

III. Ὑπολαβὼν δ' Ὀλυμπικός· Ἐμοὶ μὲν (ἔφη) τὸ τῶ Πυθαγορικῶ Κλεινίᾳ λίαν ἀρέσκει. λέγεται γὰρ ἐρωτηθεὶς, ὁπηνίκα δεῖ μάλιστα γυναικὶ προσιέναι· Ὅταν, φάναι [5], μάλιστα τυγχάνῃς βλαβῆναι βουλόμενος. καὶ γὰρ, ὁ Ζώπυρος εἴρηκε νῦν, ἔχει τινὰ λόγον· καὶ τὸν ἕτερον καιρὸν ἄλλας ἀκαιρίας ἔχοντα πρὸς τὸ πρᾶγμα καὶ δυσχερείας ὁρῶ. καθάπερ ἂν Θαλῆς ὁ σοφὸς ὑπὸ τῆς μητρὸς ἐνοχλέμενος γῆμαι κελευούσης, ὑπεξέφυγέ πως καὶ παρήγαγε, λέγων πρὸς αὐτὴν ἐν ἀρχῇ μέν [6]. Οὕπω καιρὸς, ὦ μῆτερ· εἶτα

1 Vulgo τὸν πατρικὸν λόγον. Recepi, H. Steph. suadente, ἰατρικὸν e Turn. & V. Consentiunt Anon. Mez. Amiot. Probat quoque R. suis conjecturis: συμβάλλοιτο (vel συλλάβοιτο) δ' ἄν τι καὶ τῷ Ἐπικέρῳ ὁ ἰατρικὸς λόγος, *suppetias quoque Epicuro ferre videri possint medicae rationes*, aut συμβάλλοιτ δ' ἄν τις τῷ Ἐπικέρῳ καὶ τῶν ἰατρικῶν λόγων.

2 Dedi sic, R. monente, e Turn. V. & Xyl. versione pro vulg. τῆς ὄψεως — *mane jam claro die, concoctione jam perfecta.* Consentit quoque Mez. corrigens porro ἔκκρισιν pro κρίσιν. Valere autem apud medicos vocem κρίσις pro ἔκκρισις, testantur exempla, in dictionariis allata.

3 Dedi sic, e lectione Turn. & V. ἀσφαλέστερον consentiente Mez. & probante & vertente Kaltw. cum Amiot. pro vulg. ἀθενέστερον. R. voluit mascul. ἀθενέστερος.

4 Dedi sic, R. jubente, e Turn. & V. cum W. Favet lectioni Palat. Vulgo ἐκ τῆς ἀπεψίας, quod forte ortum monet W. ex vera ac perdita lectione ἐκ τῆς ἀπεπσίας.

5 Inserendo φάναι W. sum secutus, id sumentem e Palat. Vulgo abest.

6 Vulgo haec ita exhibentur κελευούσης, πῶς ὑπεξέφυγε, παρήγαγε λόγῳ πρὸς τὴν ἐν ἀρχῇ μέν. H. Steph. haec ita voluit

ἐπειδὴ παρήκμασεν, ἐγκειμένης· Οὐκέτι καιρός [1], ἔτως ἄρα καὶ πρὸς ἀφροδίσια κράτιστον ἔσαι ἔχειν ἕκαστον· ὥστε κατακλινόμενον λέγειν· Οὔπω καιρός· ἀνισάμενον δέ· Οὐκέτι καιρός.

IV. Ἀθλητικὰ ταῦτα, (εἶπεν ὁ Σώκλαρος) ὦ Ὀλυμπικὲ, παντάπασιν ἔτι τῆς κοτταβίσεως ὄζοντα καὶ τῶν κρεωφαγιῶν ἐκείνων [2], ἃκ ἐν δέοντι. νέοι τε γὰρ πάρεισι γεγαμηκότες, ὑφ' ὧν δεῖ φιλοτήσια ἔργα τελεῖσθαι [3]. καὶ ἡμᾶς ἔπω παντάπασιν ἡ Ἀφροδίτη πέφευγεν, ἀλλὰ καὶ προσευχόμεθα [4] δήπεθεν αὐτῇ λέγοντες ἐν τοῖς τῶν θεῶν ὕμνοις· Ἀνάβαλε ἄνω τὸ γῆρας, ὦ καλὰ Ἀφροδίτη. σκοπῶμεν ἔν, (εἰ δοκεῖ) πότερον ἐμμελῶς καὶ προσηκόντως ὁ Ἐπίκερος ἢ παρὰ [5] πᾶν δίκαιον ἀφαιρεῖ τὴν Ἀφροδίτην τῆς νυκτός· καίτοι κράτιστον [6] αὐτῇ θεῶν μετεῖναι, φησὶν ἐρωτικὸς ἀνὴρ Μένανδρος. ἐνετέθη [7] γὰρ (οἶμαι) καλῶς παρακάλυμμα

Init emendari: ὑπεξέφυγέ πως, καὶ παρήγαγε λόγῳ, πρὸς αὐτὴν ἔ. ἀ. μ. V. πρὸς αὐτὴν ἔ. ἀ. μέν, ἔπω καιρὸς, ὦ μῆτερ, λέγων. Dedi hinc, quae R. conjecit legenda. W. ὑπεξέφυγέ πως καὶ παρήγαγε, λέγων ἐν ἀκμῇ μὲν —. Aptius certe eſt ἐν ἀκμῇ

1 Abſunt ab Ald. & Baſ. εἶτα ἐπειδὴ — καιρὸς. Ea Turn. & V. ſic e Diog. Laërt. ſupplenda monent. Dedit Steph.

2 Cottabus genus ludendi apud Graecos, de quo cf. Potteri archaeol. P. II. p. 711. ſecundum Rambachii verſionem. Athletis multa carne veſci licuit.

3 Alluditur ad Hom. Odyſſ. XI, 245.

4 Ald. Baſ. προσερχόμεθα.

5 Inferendam duxi particulam ἢ e Turn. Vulgo abeſt.

6 Baſ. καὶ τὸ κράτ. Hinc Xyl. ſuſp. ἢ τὸ κρ. R. mavult κρατίστην, *omnium numinum ipſi, nocti, convenientiſſimam.* Turn. V. καίτοι τῆς κρατίστης. W. ſuſp. πλεῖσον αὐτῇ τῆς θεᾶ.

7 R. ſuſp. ἐνεθυμήθη — *cogitabat enim, ni fallor, ſic,* Menander ſcilicet, *recte his ſacris operari eos, qui tenebras veluti velum ſibi obducant.* W. corrigit ἐνομίθη vel ἐνομοθετήθη; Mez. ἐν ἔθει.

λυμμα τῆς ἡδονῆς τὸ σκότος προθεμένους, ταῦτα πράσσειν, καὶ μὴ διὰ φωτὸς ἐντυγχάνοντας, ἐξελαύνειν τῶν ὀμμάτων τὸ αἰδέμενον [1], καὶ τῷ ἀκολάστῳ θάρσος ἐμποιεῖν [2], καὶ μνήμας ἐναργεῖς, αἷς τὸ [3] ἐνδιατρίβειν αὖθις ἐκριπτεῖ τὰς ἐπιθυμίας [4]. ὄψις γὰρ ἡμῖν ὀξυτάτη τῶν διὰ τοῦ σώματος ἔρχεται, (κατὰ τὸν Πλάτωνα [5]) παθημάτων, καὶ σφόδρα ταῖς ἐγγὺς φαντασίαις εἰς τὴν ψυχὴν ἐγείρασα πρὸς τὰ εἴδωλα τῆς ἡδονῆς, καινὴν ἀεὶ καὶ πρόσφατον ἐπιθυμίαν [6]. ἡ δὲ νὺξ καὶ τὰ [7] πλεῖστα καὶ μανιωδέστερα τῶν ἔργων ἀφαιροῦσα, παράγει καὶ κατευνάζει τὴν φύσιν, ἐκ ἐξοκέλλασα ὑπὸ τῆς ὄψεως εἰς ὕβριν. ἄνευ δὲ τούτων, τίνα ἔχει λόγον, ἀπὸ δείπνου μὲν ἥκοντα γεγανωμένον, ἂν ἴδῃ τύχῃ, σέφανον κομίζοντα, καὶ μύρῳ κεχρισμένον, ἀποσραφέντα καὶ συγκαλυψάμενον καθεύδειν· ἡμέρας δὲ καὶ διὰ μέσα τῶν πράξεων, ἐκ τῆς γυναικωνίτιδος τὴν γυναῖκα μεταπέμπεσθαι πρός τι τοιοῦτον, ἢ πρωΐ, δίκην ἀλεκτρυόνος, συμπλέκεσθαι; τὴν γὰρ ἑσπέραν,

1 Non dubitavi, ita e Mez. & Anon. dare pro vulg. *αἰδόμενον*, haud quidem ignarus, apud poëtas (e. gr. Hom. Iliad. I. 331.) hanc formam extare. R. quoque monuit, forsitan esse *αἴδεσθαι* verbum poëticum, at a prosaico se flagitare *αἰδέμενον*, aut *αἰδῆμον*.

2 Turn. *ἐμποιεῖν*.

3 Vulgo post *τὸ* est *μὴ*. Delevi id, R. jubente, auctoritate Bas. & Xyl. cum W. E Turn. affertur *ὥστε μὴ*.

4 Vulgo *τῆς ἐπιθυμίας*; Restitui *τὰς* ex Ald. Bas. Xyl. cum W. E Turn. & V. notatur *ἐκριπίζα*, quod R. probavit — *quibus inhaerere, rursus stimulat & velut flabro admoto ventilat cupiditates.*

5 Cf. Platon. Opp. X, 329. ed. Bip.

6 R. voluit *σφοδρὰ* pro *σφόδρα*, ut pertineat ad *ἡ ὄψις*, & *ἀγείρασα*, commendicans velut & conscisens, pro *ἐγείρασα*. W. delendum censet *εἰς* ante *τὴν ψ.* & corrigendum *ἐπιθυμίᾳ*.

7 Pro *καὶ τὰ* Ald. & Bas. *κατὰ*.

ὦ ἑταῖρε, τῶν πόνων ἀνάπαυσιν, τὸν δ' ὄρθρον, ἀρχήν [1]. καὶ τὴν μὲν ὁ Λύσιος ἐπισκοπεῖ Διόνυσος, μετὰ τῆς Τερψιχόρης καὶ Θαλίας, ὁ δὲ πρὸς τὴν ἐργάνην Ἀθηνᾶν καὶ τὸν ἀγοραῖον Ἑρμῆν ἐπανίσησι. διὸ τὴν μὲν ᾠδαὶ κατέχεσι καὶ χορεῖαι, καὶ ὑμέναιος,

Κῶμοί τε, εἰλαπίναι, καὶ ἠχήεις θρόος αὐλῶν [2].

τὸν δὲ κτύποι ῥαιστήρων, καὶ τρισμοὶ [3] πριόνων, καὶ τελωνικῶν ἐπορθρισμοὶ [4] κεκραγμῶν, καὶ κηρύγματα καλεμένων ἐπὶ δίκας ἢ θεραπείας τινῶν βασιλέων ἢ ἀρχόντων· ἐν ᾧ καιρῷ φρεῦδα τὰ τῆς ἡδονῆς, λήγει δὲ Κύπρις, θαλίαι τε νέων,

Οὐδέ τι θύρσος φίλος Βακχείῳ [5].

συντείνεσι γὰρ φροντίδες. ἔπειτα δὲ καὶ ὁ ποιητὴς τῶν ἡρώων ἔτε γαμετῇ τινα μεθ' ἡμέραν, ἔτε παλλακίδι συγκατέκλινε, πλὴν ἢ τὸν Πάριν δραπετεύσαντα ποιήσας καταδυόμενον εἰς τὰς κόλπας τῆς γυναικός [6]. ὡς ἂν ἀνδρὸς, ἀλλὰ μοιχῷ λυσσῶντος, ἔσαν τὴν μεθημερινὴν ἀκρασίαν. καὶ μὴν δὲ τὸ σῶμα βλάπτοιτ' ἂν ὑπὸ τῆς συνεσίας μᾶλλον, ὡς Ἐπίκουρος οἴεται, μετὰ τὸ δεῖπνον· ἄν γε μὴ μεθύων τις, ἢ ῥηγνύμενος ὑπὸ πλησμονῆς ἅπτηται καὶ [7] βεβαρημένος· ἀμέλει

1 R. post ἀνάπαυσιν, aut post ἀρχήν excidisse putat νομιστέον, aut simile quid; W. ἔχομεν.

2 Salmas. Turn. V. εἰλαπίναι τε καὶ ἠχ. Cujus sit hic versus poëtae, non constat.

3 Dedi sic, R. monente, e Turn. pro vulg. τριμμοί. Xyl. quoque vertit *stridores*.

4 R. susp. ὑποθριασμοὶ aut ἐποτρυσμοὶ, stimulationes, clamores festinare jubentes, ab ὀτρύνειν.

5 R. mavult ἀδ' ἔτι θύρσος, *neque amplius thyrsus Bacchi amicus est*, cum Mez. Suasit porro Salm. Βακχεῖα φίλοι, ut versus constaret. Ald. Bas. φύλλα βακχεία; Turn. V. φιλοβακχεῖα. Cujus sint haec poëtae, non constat.

6 Hom. Iliad. III, 447 sqq. Cf. Plut. opp. Vol. VII, p. 71.

7 Haud dubitavi inserere καὶ, quod vulgo abest, e W. mente. Facillime id excidere potuit ob syllabam finalem antecedentis vocabuli.

λει γὰρ ἔτως ἐπισφαλὲς τὸ πρᾶγμα καὶ βλαβερον. ἂν δὲ ἱκανῶς ἔχων τις αὐτὸ, καὶ μετρίως διακεχυμένος, τῶ τε σώματος αὐτῶ [1] μαλακῶ γεγονότος, καὶ τῆς ψυχῆς παρεσώσης, διὰ χρόνε ποιῆται τὴν ἔντευξιν, ἔτε ταραχὴν ἀπεργάζεται μεγάλην διὰ τὸν ὄγκον κατά γε τὴν νύκτα ἡ ψυχὴ, ἢ μετάθεσις ἐξ ἕδρας ἀτόμων [2], ἣ Φησιν Ἐπίκερος, τὴν αἰτίαν τῆς βλάβης αὐτῆ ἀποδές· ἑαυτὸν δέ πως ἀποχαλάσας ἀναπληρώσει [3], νέας ἐπιῤῥοῆς τοῖς κενώμασι γινομένης. ἐκεῖνο δὲ μᾶλλον ἄξιον εὐλαβείας, τὸ σύνεγγυς ὄντα τῶν πράξεων ἀφροδισίοις χρῆθαι [4], μήτε ἄρα μετέωρον τὸ

1 R. mavult αὐτῷ.

2 Ald. Baf. reliquique libri διὰ τὸν ὄγκον * τὰ γίνη ψύξις ἢ μετάθεσις; Turn. explevit διὰ τὸν ὄγκον κατά γε τὴν νύκτα ἡ ψύξις; atque ita Anon. & Mez. Vulgata a Steph. eſt prodita, ſuſpectae auctoritatis, W. judice, qui ſcribendum fuiſſe monet τῆ ψυχῆ ἢ μετάθεσιν, verisimilius autem tale quid ſcriptum fuiſſe ab auctore addit διὰ τὸν ὄγκον, ἔτε γέ τινα θλῖψιν ἢ μετάθεσιν. R. ſuſp. περὶ τὸν ὄγκον, ἠρεμάσης κατά γε τὴν νύκτα τῆς ψυχῆς, ἢ μὴ μεταθείσης ἐξ ἕδρας ἀτόμες, ἣ Φησιν — aut διὰ τὸ τὸν ὄγκον ἠρεμεῖν, ἠρεμάσης κατά γε τὴν νύκτα τῆς ψυχῆς &c. Equidem tale quid ad ſententiam mihi ſtruxi διὰ τὸν ὄγκον, ἔτε φοβητέον, μή τις γένηται πλῆξις ἢ μετάθεσις &c. reſpiciens partim ad veſtigia vetuſtae lectionis, partim ad ea, quae ſupra adfuere cap. 2. ἐξ ἕδρας τὰ σώματα μεθισάναι πλήκτην ὄντα καὶ κινητικὸν ταραχῆς τὸν ἄκρατον.

3 Sic Steph. dedit Turnebi auctoritate. Ald. Baſ. & omnes alli libri Ἐπίκερος * ἀποδὲς ἑαυτὸν δέ πως ἀπογαλ. * ἀναπληρώσει; V. τὴν βλάβην αὐτῆ ἀποδές; Turn. τὴν αἰτίαν αὐτῆ ἀποδές. W. ſuſpicatur & vertit: Ἐπίκερος· ἀλλὰ τὸ οἰκεῖον τῆ Φύσει ἀποδὲς ἑαυτὸν δέ πως ἀπογαληνίσας, ἀναπληρώσει — *ut ait Epicurus: ſed, ſuum naturae tribuens, ſe ipſum exhilaratum, implebit novo affluxu poſt factam evacuationem.* Equidem malim ſimplex γαληνίσας, cum ἀπο ex antecedenti ἀποδὲς repetitum videatur; ἀναπληρώσει autem mihi eſt dativus ſubſtantivi, *ſe ſerenum reddens iterata impletione.* An reliqua conjecturae W. lectioni vulgatae ſint praeferenda, ſum dubius.

4 Vulgo ex Steph. εὐλαβείας, ὅτε ἀΦρ. χρῆθαι. Hinc R. ſuſp.

τὸ σῶμα καὶ κεκλονημένον αἵ τε τῆς ψυχῆς Φροντίδες, αἵ τε περὶ τὰς χρείας πραγματεῖαι καὶ πόποι παραλαβόντες, εὐθὺς ἐκτραχύνωσιν, ἐχ ἱκανὸν ἐν μέσῳ διάλειμμα τῆς Φύσεως εἰς ἀνάπαυσιν λαβέσης. ἐ γὰρ πάντες, ὦ ἑταῖρε, τὴν Ἐπικάρα σχολὴν καὶ ῥᾳδίνην ὑπὸ λόγε καὶ Φιλοσοφίας ἄΦθονον εἰσαεὶ παρεσκευασμένην ἔχεσι. πολλοὶ δὲ ἕκασον ἀγῶνες ἐκδέχονται δι' ἡμέρας, γυμνάσια δὲ, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἅπαντας· οἷς ἔτε καλὸν, ἔτε συμΦέρον, ἔτω διακείμενον τὸ σῶμα παρέχειν λυσσώσῃ συνεσίᾳ δια * τὸ δὲ μακάριον καὶ ἄΦθαρτον ἔσω μὲν οἷον αὐτῷ [1], μὴ Φροντίζειν τῶν καθ' ἡμᾶς· ἡμῖν δὲ τῷ νόμῳ πόλεως εὖ ἑπομένοις, ἑξευ-

ſuſp. χρῆται vel κίχρηται, *quo tempore uſus fuerit venere.* Turn. V. τὸ ἀΦροδισίοις χρῆθαι δι' ἡμέρας, vel καθ' ἡμέρας. Ego ſecutus ſum W. ita dantem ex E. H. Palat. Vatic. his adjunctis: „Inſigni perturbatione in Aldina E H Vatic Flor. „hic poſita ſunt verba ex Prooem. L. IV. Sympos. (mox ab „init.) τῶν πολιτῶν usque ad finem. Correxit Baſ. & Jannot. „ſed ſimul per imprudentiam hanc particulam τ σ. ὅ. τ. πρ. „hinc avulſam illuc transtulerunt: E. H. Vatic. eam tamen hic „retinuerunt cum reliquis deinceps Prooemii L. IV. Venet. „conſentit cum Baſ. Xyl. Steph. Recte Palat.“ Deinde pro μήτε R. voluit μήτι cum Turn. & V. at W. pro ἄρα mavult ἅμα.

1 Vulgo ἔσω μένων οἷον αὐτό. Turn. poſt διὰ addit τὰς ἀσχολίας; V. dat διαλελυμένον; R. nil deeſſe putat, ſi δια deleatur, & locus ſic conſtituatur: λυσσώσῃ συνεσίᾳ. τὸ δὲ μακάριον καὶ ἄΦθαρτον ἔσω μὲν Ἐπικάρῳ οἴεθαι αὐτῷ, μὴ Φροντίζειν, *liceat quidem Epicuro ſic de aliis cenſere, eos non curare humana.* Pro μένων H. Steph. duntaxat μὲν ſcribi vult. E Turn. affertur μὲν ἓν. W. ita locum corrigendum cenſet διατεταραγμένον. τὸ δὲ μακάριον καὶ ἄΦθαρτον ἔσω μὲν ὑμῖν οἷον αὐτὸ &c. Ex his ſatis patet, quibus auctoritatibus noſtra nitatur lectio. Poſt συνεσίᾳ aut nil deſiderarem, deleto δια, aut legerem διαταράττειν, exhibere corpus perturbandum.

ἐξευλαβητέον ἐστὶν εἰς τὸ ἱερὸν ἐμβαλεῖν [1] καὶ κατάρχεσθαι θυσιῶν, ὀλίγον ἔμπροσθεν διαπεπραγμένοις τι τοιοῦτον. ὅθεν εὖ ἔχει τὸ τὴν νύκτα καὶ τὸν ὕπνον ἐν μέσῳ θεμένους, καὶ ποιήσαντας ἱκανὸν διάλειμμα καὶ διάστημα, καθαρὲς αὖθις, ὥσπερ ἐξ ὑπαρχῆς, καὶ νέᾳ [2] ἐφ' ἡμέρῃ φρονέοντας, κατὰ Δημόκριτον, ἀνίσασθαι.

QUAESTIO VII.

Cur muſtum minime inebriet [3] ?

Τῷ νέῳ οἴνῳ Ἀθήνῃσι μὲν ἐνδεκάτῃ μηνὸς [4] κατάρχονται, Πιθοιγίαν [5] τὴν ἡμέραν καλοῦντες· καὶ πάλαι γε (ὡς ἔοικεν) εὔχοντο, τῷ οἴνῳ, πρὶν ἢ πιεῖν, ἀποσπένδοντες, ἀβλαβῆ καὶ σωτήριον αὐτοῖς τὴν φαρμάκου χρῆσιν γενέσθαι. παρ' ἡμῖν δὲ ὁ μὲν μήν καλεῖται Προσατήριος· ἕκτῃ δ' ἱσαμένῳ νομίζεται θύσαντας ἀγαθῷ δαίμονι γεύεσθαι τῷ οἴνῳ μετὰ ζέφυρον. ἔτος γὰρ μάλιστα τῶν ἀνέμων ἐξίστησι καὶ κινεῖ τὸν οἶνον· καὶ ὁ τοῦτον διαφυγὼν, ἤδη δοκεῖ παραμένειν βέβαιος [6]. ἔθυσεν ἓν ὁ πατὴρ, ὥσπερ εἰώθει, τὴν θυσίαν,

1 Vulgo *εἰς ἱέρου*. Xyl. legendum monet *εἰς θεῦ* aut *θεῶν*; R. ſuſp. *εὖ ποιοῦντας ἑπομένως, ἐξευλαβητέον ἐστὶν ἐς θ' ἱερὰ ἐμβάλλειν*. W. quoque ſuadet *εἰς θεὰς* vel *εἰς θεῦ*. Equidem dedi, quod e V. affertur.

2 R. mavult *νέᾳ*, absque jota ſubſcr. cum *ἐφ' ἡμέρῃ* ſignificet *ſtatim ab initio diei*.

3 Perſonae colloquii ſunt Plutarchus, pater ejus, Hagias, Ariſtaenetus, adoleſcentuli alii.

4 W. judice, Ἀνθεστηριῶνος vel excidit vel abſumtum eſt ab antecedente & ſequente voce. Nomen menſis jam deſideravit Xyl. minus R.

5 Ald. Baſ. *πιθοινίαν*. Xyl. correxit. R. ſcribi voluit *Πιθοίγια*, in neutr. plur.

6 R. mavult *βεβαίως*.

σίαν, καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον [1] ἐπαινεμένε τῇ οἴνῳ τοῖς Φιλοσοφῆσι μειρακίοις μεθ' ἡμῶν, πρῶβαλε ζητεῖν λόγον, ὡς [2] τὸ γλεῦκος ἥκιστα μεθύσκει. τοῖς μὲν ἓν πολλοῖς παράδοξον ἐφάνη καὶ ἄπιστον· ὁ δὲ Ἀγίας ἔφη, τὸ γλυκὺ πανταχῇ προσίσαθαι, καὶ πλήσμιον εἶναι· διὸ καὶ γλεῦκος [3] ἂν ἄν τινα πιεῖν ῥᾳδίως ὅσον εἰς μέθην ἱκανόν ἐσιν· ἀπαγορεύειν γὰρ ἀηδίᾳ τὴν ὄρεξιν, ἄχρι τῆ μὴ διψῆν προελθῆσαν [4]. ὅτι δὲ τῆ γλυκέος διαφέρει τὸ ἡδὺ, καὶ τὸν ποιητὴν ἐπισάμενον, λέγειν·

Τυρῷ καὶ μέλιτι γλυκερῷ, καὶ ἡδέϊ οἴνῳ [5].

τὸν γὰρ οἶνον ἐν ἀρχῇ μὲν εἶναι γλυκὺν, γίνεθαι δὲ ἡδὺν, ὅταν εἰς τὸ αὐσηρὸν τῇ πέψει μεταβάλῃ παλαιόμενος.

II. Ἀρισαίνετος δὲ, ὁ Νικαεὺς, ἔν τισιν ἐναγχος [6] γράμμασιν ἀνεγνωκὼς, ἔφη, μνήμονεύειν, ὅτι γλυκὺ μιχθὲν [7] οἴνῳ παύει μέθην. τῶν δ' ἰατρῶν τινας λέγει τὲς πλέον πιόντας κελεύειν [8], εἶτα, ὅταν μέλλωσι

1 Dedi, H. Steph. suadente, e Turn. & V. pro vulg. μετὰ τῆ δείπνε. R. idem voluit, & simul εἰσαγομένε pro ἐπαινεμένε, cum post dapes ablatas compotationi vacaverint.

2 Pro ὡς V. πῶς.

3 Malim cum R. γλεύκες.

4 Dedi sic e V. pro vulg. προσελθῆσαν. Idem R. suspicatus est, addens, saepe πρὸ & πρὸς in compositis permutari.

5 Hom. Odyss. XX, 69.

6 Vulgo ἔν τισιν ἐνίοις. Mendosum esse ἐνίοις, Xyl. monuit, nec non H. Steph. Susp. R. ἔν τισι νέοις (an παλαιοῖς) γρ. Dedi ἔναγχος e Turn. & V. quod W. quoque sua conjectura commendat, idem ex Anon. notans.

7 Vulgo ὅτι γλυκὺς μιχθεὶς οἴ. H. Steph. dandum monuit γλυκὺ μιχθὲν. Habet idem Turn. & Anon. & dedi. Malim quidem γλυκύ τι. R. susp. τυρὸς γλυκὺς μιχθεὶς οἴνῳ; W. autem γλεῦκος. Cum eo consentiunt Amiot. & Ricard. Neutrum arridet Kaltw.

8 R. susp. τῶν δ' ἰατρῶν τινας κελεύειν π. πλ. π. καθεύδειν, εἶτα — aut pro λέγει subsitui posse ἐμεῖν. Hoc ipsum W. addendum monet ad κελεύειν e Macrob. Saturn, VII, 7. Pro λέγει Turn. & V. ἔλεγεν.

λωσι καθεύδειν, ἄρτον εἰς μέλι καταβάψαντας ἐμφαγεῖν. εἴ τι ἦν αἱ γλυκύτητες ἀμβλύνεσιν ἄκρατον, εἰκότως ὁ νέος οἶνος ἀ μεθύσκει, πρὶν ἂν ἡ γλυκύτης μεταβάλῃ.

III. Σφόδρα ἦν ἀπεδεξάμεθα τὴν εὐρησιλογίαν τῶν νεανίσκων, ὅτι τοῖς ἐμποδὼν ἐπ ἐπιπεσόντες, ἰδίων ηὐπόρησαν ἐπιχειρημάτων. ἐπεὶ τά γε πρόχειρα, καὶ ῥᾴδια λαβεῖν, ἦ τε [1] βαρύτης ἐστὶ τῆ γλεύκης (ὡς Ἀριστοτέλης φησὶν) ἡ διακόπτουσα τὴν κοιλίαν, καὶ τὸ πολὺ συμμένειν [2] πνευματῶδες καὶ ὑδατῶδες· ὧν τὸ μὲν εὐθὺς ἐκπίπτει βιαζόμενον, τὸ δὲ πέφυκε τὸ ὑδατῶδες, ἀμβλύτερον ποιεῖν [3] τὸν οἶνον. παλαίωσις, καὶ ἐπίτασιν λαμβάνει, ἐκκρινομένε τῆ ὑδατώδες· καὶ γίνεται μέτρῳ μὲν ἐλάττων ὁ οἶνος, δυνάμει δὲ σφοδρότερος.

QUAESTIO VIII.

Cur acrothoraces, id eſt ſemiebrii, magis motibus citantur abſurdis, quam admodum ebrii [4]?

Οὐκοῦν, εἶπεν ὁ πατὴρ, ἐπεὶ παρακεκινήκαμεν τὸν Ἀριστοτέλην, καὶ περὶ τῶν ἀκροθωράκων καλεμένων

1 Baſ. dat ἤτοι.

2 R. ſuſp. συμμένον.

3 Vulgo ποιεῖ. Reſtitui cum W. probante R. ποιεῖν ex Baſ. adſentientibus Xyl. Palat. Vat. Enotatur quoque ex Ald. Diſtinxi cum eodem e R. mente poſt οἶνον. Vulgo abeſt omnis interpungendi nota. Ald. deinde & Baſ. παλαίωσις ἐπὶ τὰ * ἐκκρινομένε; Turn. παλαίωσις ἐπιδείκνυσι καὶ ἐκκρ. R. ſuſp. οἶνον· βελτίων δὲ γίγνεται παλαιωθείς. W. autem ſic legi mavult: τὸ δὲ ὑδατῶδες πέφυκεν ἀμβλύτερον ποιεῖν τὸν οἶνον· παλαίωσις δὲ ἐπίτασιν ἐμποιεῖ ἐκκριν. —. Vulgata e Steph. prodiit.

4 Perſonae colloquii ſunt Plutarchus, pater ejus.

μένων ἴδιόν τι [1] ἐπιχειρήσομεν εἰπεῖν· ἃ γὰρ ἱκανῶς μοι δοκεῖ, καίπερ ὀξύτατος ὢν, ἐν τοῖς τοιούτοις ζητήμασι διηκριβωκέναι τὴν αἰτίαν. Φησὶ γὰρ, οἶμαι, τῷ μὲν νήφοντος εὖ καὶ [2] τὰ ὄντα κρίνειν τὸν λογισμὸν, τῷ δ' ἄγαν μεθύοντος ἐκλελυμένην κατέχεσθαι τὴν αἴσθησιν, τῷ δ' ἀκροθώρακος ἔτι μὲν ἰσχύειν τὸ φανταστικὸν, ἤδη δὲ τεταράχθαι τὸ λογιστικόν· διὸ καὶ κρίνειν, καὶ κακῶς κρίνειν ἑπακολουθοῦντα [3] ταῖς φαντασίαις. Ἀλλὰ πῶς (εἶπεν) ὑμῖν δοκεῖ περὶ τούτων.

II. Ἐμοὶ μὲν (ἔφην [4]) ἐπισκοποῦντι κατ' ἐμαυτὸν ἀποχρῶν [5] ἦτος ἦν πρὸς τὴν αἰτίαν ὁ λόγος· εἰ δὲ κελεύεις ἴδιόν τι κινεῖν, ὅρα πρῶτον, εἰ τὴν εἰρημένην διαφορὰν ἐπὶ τὸ σῶμα μετοιστέον ἐστί. τῶν γὰρ ἀκροθωράκων ἡ διάνοια μόνον τετάρακται, τὸ δὲ σῶμα ταῖς ὁρμαῖς ἐξυπηρετεῖν δύναται, μήπω βεβαπτισμένον· ὅταν δὲ κατασεισθῇ καὶ πιεσθῇ, προδίδωσι τὰς ὁρμὰς, καὶ παρεῖται· μέχρι γὰρ ἔργων ἃ πρόεισιν· ἐκεῖνοι [6] δὲ τὸ συνεξαμαρτάνον ἔχοντες, ἃ τῷ μᾶλλον ἀλογιστεῖν, ἀλλὰ τῷ μᾶλλον ἰσχύειν ἐλέγχονται. Ἀπ' ἄλλης δὲ (εἶπον) ἀρχῆς σκοποῦντι τὸ οἰνῶδες τὴν δύναμιν, ἐδόκει κωλύει ποικίλην εἶναι καὶ τῇ [7] ποσότητι συμμεταβάλλεσαν· ὥσπερ τὸ πῦρ τὸν κέραμον, ἂν μὲν ᾖ μέτριον, συγκρατύνει, καὶ πήγνυσιν· ἂν δὲ ὑπερβολῇ [8] πλήξῃ, συνέτηξε καὶ ῥεῖν ἐποίησεν· ἀνάπαλιν

1 Vulgo τι καλαμένων ἴδιον. Retrahendo τι secutus sum Turn.

2 R. susp. εὖ καὶ καλῶς.

3 Dedi in sing. e mente H. Steph. Vulgo ἐπακολουθοῦντας.

4 Sic H. Steph. dandum monuit, & dedi e Turn. & V. nec non Xyl. vers. pro vulg. ἔφη, cum W. qui ἔφην e Bas. quoque notat. At ineſt ei ἔφη.

5 Vulgo ἐκ ἀποχρῶν, quod dedit Steph. e Leonic. Schott. Anon. Delevi id, R. jubente, cum W. ſequente Ald. Bas. Xyl. Palat. Vatic.

6 R. ſuſp. ἐκείνῃ, *cum*, vel *in illa*, ſcil. τῇ διανοίᾳ.

7 Ald. Bas. καὶ τὴν.

8 Vulgo ὑπερβολῆς. Hinc Xyl. praeponendum monet μετ' vel

πάλιν δὲ ἡ ὥρα τὰς πυρετὰς ἀρχομένη μὲν ἀνακινεῖ καὶ ἐκπαίει, προϊᾶσης δὲ, μᾶλλον καθίσανται καὶ ἀπολήγουσι. τί ἔν κωλύει, καὶ τὴν διάνοιαν ὑπὸ τῆ οἴνῳ Φυσικῶς κινεμένην, ὅταν ταραχθῇ καὶ παροξυνθῇ, πάλιν ἀνίεσθαι καὶ καθίσασθαι πλεονάζοντος; ὁ γὰν ἑλλέβορος ἀρχὴν τῆ καθαίρειν ἔχει τὸ ταράττειν τὸν ὄγκον· ἀλλ' ἢν ἐλάττων τῆ μετρίᾳ δοθῇ, ταράττει μὲν, ἀδὲν [1] δὲ καθαίρει. καὶ τῶν ὑπνωτικῶν ἔνιοι λαβόντες ἐνδοτέρω τῆ μετρίᾳ, θορυβωδέσερον διατίθενται· πλέον δὲ λαβόντες ἔνιοι [2], καθεύδασιν. εἰκὸς δέ πε καὶ ταύτην τὴν περὶ τὸν ἀκροθώρακα ταραχὴν, ὅταν ἀκμὴν λάβῃ, μαραίνεσθαι, καὶ πρὸς τᾶτο συνεργεῖν τὸν οἶνον. πολὸς γὰρ εἰσελθὼν τὸ σῶμα συνεξέκαυσε [3], καὶ κατανάλωσε τὸ μανιῶδες τῆς ψυχῆς· ὥσπερ [4] ἡ θρηνῳδία καὶ ὁ ἐπικήδειος αὐλὸς ἐν ἀρχῇ πάθος κινεῖ, καὶ δάκρυον ἐκβάλλει, προάγων [5] δὲ τὴν ψυχὴν εἰς οἶκτον, ἕτω κατὰ μικρὸν ἐξαίρει καὶ ἀναλίσκει τὸ λυπητικόν· ὁμοίως ἴδοις ἂν καὶ τὸν οἶνον, ὅταν σφόδρα ταράξῃ καὶ παροξύνῃ [6] τὸ ἀκμαῖον καὶ θυμοειδὲς, αὖθις καταδύοντα, καὶ

vel ἐξ. R. legi vult aut μεθ' aut δι' ὑπ. aut ὑπερβολῇ, quod e Turn. notatur. Dedi id cum W. adsentientibus E. H. Palat. Vatic. Anon. Mez.

1 In Frk. vitiose ἀδὲ. Corrigendum id monuit R. in ἀδὲν, quod restitui ex edd. prioribus.

2 R. hoc ἔνιοι delendum censuit.

3 W. legendum susp. συνεξέλυσε, vel συνεξέκλυσε.

4 W. legi vult ὡς γὰρ.

5 R. mavult προαγαγὼν, *postquam produxerit* aut *abduxerit*; & W. deinde ἐξαιρεῖ.

6 Vulgo ταράξῃ, παροξύνα, τὸ ἀκμ. Cum e V. notetur παροξύνῃ, non dubitavi inserto καὶ sequi correctionem Xyl. & R. Vulgo deinde legitur τὸ ἀκμ. κ. θυμοειδὲι αὖθις καταδύνται καὶ καθίστανται τ. δ. Xyl. legit καταδύεται καὶ καθίσται Secutus sum R. mentem. — W. conjectura eodem fere redit: παροξύνων τ. ἀ. κ. θυμοειδὲς, αὖθις καταδύοντα καὶ καθισάντα τ. δ.

καὶ καθιςάντα τὴν διάνοιαν, ὡς πορρωτέρω μέθης προϊοῦσαν [1] ἡσυχάζειν.

QUAESTIO IX.

Cur aut quinque bibantur, aut tria, aut non quatuor [2]?

Ἐμοῦ δὲ ταῦτα εἰπόντος, Ἀρίςων ἀναβοήσας, ὥσπερ εἰώθει· Πέφανται (εἶπεν) εἰς τὰ συμπόσια τῷ δικαιοτάτῳ καὶ δημοτικωτάτῳ τῶν μέτρων [3] κάθοδος ὑπὸ δή τινος καιροῦ νήφοντος [4], ὥσπερ τυράννου, πεφυγαδευμένῳ πολὺν χρόνον. καθάπερ γὰρ οἱ περὶ λύραν κανονικοὶ τῶν λόγων φασὶ τὸν μὲν ἡμιόλιον, τὴν διὰ πέντε συμφωνίαν παραχεῖν· τὸν δὲ διπλάσιον, τὴν διὰ πασῶν· τὴν δὲ διὰ τεσσάρων ἀμυδροτάτην οὖσαν, ἐν ἐπιτρίτῳ συνίςασθαι· οὕτως οἱ περὶ τὸν Διόνυσον ἁρμονικοὶ τρεῖς κατεῖδον οἴνου συμφωνίας πρὸς ὕδωρ, διὰ πέντε, καὶ διὰ τριῶν, καὶ διὰ τεσσάρων, οὕτω μὲν λέγοντες καὶ ᾄδοντες, πέντε [5] πίνειν, ἢ τρία, ἢ μὴ τέσσαρα. πέντε γὰρ [6] * ἐν ἡμιολίῳ λόγῳ, * τριῶν ὕδατος

1 Turn. & V. προϊούσης.

2 Perſonae colloquii ſunt Ariſton, Plutarchus, ejus pater. Dedi Ἀρίςων init. quaeſt. pro vulg. Ἀριςίων e mente Xyl. infra notata p. 148. n. 2.

3 Lectio haec e Steph. prodiit. Ald. & Baſ. δημοκριτικωτάτῳ τῶν μετρίων. Cum his conſentiunt rell. & editi & ſcripti, exc. Palat. qui habet δημοκρατικωτάτῳ; & Collat. Muret. Schott. Jannot. Anon. Venet. unde notatur δημοτικοτάτῳ. Jannot. Schott. quoque τῶν μέτρων; ceteri omnes τῶν μετρίων.

4 R. ſuſp. οὐ νήφοντος.

5 V. ante πέντε praeponit ἢ. Recte, W. monente, Mez. Jambum facit ἢ πέντε πίνειν, ἢ τρί', ἢ μὴ τέσσαρα.

6 Ald. Steph. & rell. edd. eas ſecutae, quibuscum, W. teſte, omnes ſcripti conſentiunt: πέντε γὰρ * ἐν ἡμιολίῳ λόγῳ * ων ὕδατος κεραννύμενον οὐ πρὸς δύο οἴνου. τὰ δ' ἐν διπλ. προσμιγνυμένων δυεῖν. Baſ. retinet eadem lacunarum ſigna; at pro ων exhibet τριῶν. Hinc Xyl. notat, ſe non videre, quid deſit, tollendum autem monet οὐ ante πρὸς δ. οἴ. & legendum κεραννυμέ-

τος κερανυυμένων * πρὸς δύο οἶνα· τρία δ' ἐν διπλασίῳ προσμιγνυμένων δυεῖν· τέσσαρα δ', εἰς ἕνα τριῶν ὕδατος ἐπιχεομένων, ἔτός ἐσιν ἐπίτριτος λόγος, ἀρχόντων τινῶν [1] ἐν πρυτανείῳ νᾶν ἐχόντων, ἢ διαλεκτικῶν τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότων, ὅταν τὰς μεταπτωσεις τῶν λόγων ἀνασπῶσι [2], νηφάλιος καὶ ἀδρανὴς κρᾶσις [3]. ἐκείνων δὲ τῶν ἄλλων, ἡ μὲν δυεῖν πρὸς ἕνα, τὸν ταρακτικὸν τέτον καὶ ἀκροθώρακα τῆς μέθης ἐπάγει τόνον,

Κινέντα χορδὰς τὰς ἀκινήτας Φρενῶν [4].

ἔτε γὰρ ἐᾷ νήφειν, ἔτε καταδύειν παντάπασι τὸ ἀνόητον [5] εἰς τὸν ἄκρατον. ἡ δὲ δυεῖν πρὸς τρία μασικωτάτη [6], πᾶσα ὑπνοφόρος, καὶ λαθικηδὴς, καὶ κατὰ

νυμένων, ad τὰ δ' autem addendum τρία. Dedi cum W. τριῶν e Baſ. & Turn. nec non κερανυμένων e Turn. & V. & τρία ex iisdem. V. poſt πέντε γὰρ addit εἶναι; W. lacunam iſtam explendam cenſet verbis ἐσὶ vel θεωρεῖται; pro προσμιγνυμένων V. προσεμμιγνυμένων; Turn. πρὸς ἓν μιγνυμένων; W. corrigi vult πρὸς ἕνα μιγνυμένων δυεῖν.

1 Vulgo ἀρχόντων τριῶν; Baſ. τῶν; Turn. τινῶν, quod recipiendum cenſui, firmatum conſenſu Anon. & Mez. Pro νᾶν ἐχόντων V. νῶν ἐχμένων, ſpecioſe quidem, W. judice, nec tamen probabiliter.

2 Vitioſa vox, Xyl. monente, & ex ἀνεσπακότων inculcata, pro θεωρῶσι aut ſimili. Bene conjicit W. ἀνασκοπῶσι.

3 Vulgo φάσις. Pro hâc voce Xyl. ſe malle notat πόσις aut κρᾶσις. Poſterius vocabulum, quod recepi, exhibent Turn. & V. nec non Anon. & Mez. Vulgatam lectionem h. l. & ſupra in voce τριῶν retinuit W. quamvis in adnotatione commendet τινῶν & κρᾶσις, his adjectis: „non auſus ſum recipere ut conjecturas, quamvis probabiles, conjecturas tamen"

4 Eundem verſum citat in lib. de auditione, c. 7. Vol. VII. p. 144. lin. 3.

5 Secutus ſum W. ita dantem e Xyl. & Mez. pro vulg. τὸν ἀνόητον, pro quo R. maluit τὸ νοερὸν, aut νοητικὸν, id, in quo vis cogitandi ineſt. V. paulo ante καταδύναν.

6 Sic H. Steph. ſcribendum monuit, & dedi e Turn. & Anon. pro vulg. μασικῶτατα. Probat quoque W. & R. qui voluit μασικωτάτη πασῶν e ſeq. πᾶσα.

την Ἡσιόδειον ἐκείνην ἀλεξιάρην, παίδων εὐκηλήτειραν [1], τῶν ἐν ἡμῖν ἀγερώχων καὶ ἀκόσμων παθῶν διὰ βάθυς ποιῦσα γαλήνην καὶ ἡσυχίαν.

II. Πρὸς ταῦτα τῷ Ἀρίςωνι [2] ἀντεῖπεν ὀυθείς· δῆλος γὰρ ἦν παίζων. ἐγὼ δ' ἐκέλευσα λαβόντα ποτήριον, ὥσπερ λύραν, ἐντείνεσθαι [3] τὴν ἐπαινυμένην κρᾶσιν καὶ ἁρμονίαν· καὶ προσελθὼν ὁ παῖς ἐπέχει τὸν ἄκρατον· ὁ δ' ἀνεδύετο, λέγων [4] ἅμα γέλωτι, τῶν λογικῶν εἶναι περὶ μυσικὴν, ὀυ τῶν ὀργανικῶν. ὁ μέντοι πατὴρ τοσῦτον ἐπεῖπε τοῖς εἰρημένοις, ὅτι [5] δοκῦσιν αὐτῷ καὶ οἱ παλαιοὶ τῦ μὲν Διὸς δύο ποιεῖν τιθηνὰς, τὴν Ἴτην [6] καὶ τὴν Ἀδράςειαν, τῆς δὲ Ἥρας μίαν τὴν Εὔβοιαν· ἀμέλει δὲ καὶ τῦ Ἀπόλλωνος δύο, τὴν Ἀλήθειαν καὶ τὴν Κορυθάλειαν· τῦ δὲ Διονύσυ, πλείονας, ὅτι δεῖ τὸν θεὸν τῦτον ἐν πλείοσι μέτροις νυμφῶν τιθασσευόμενον καὶ παιδευόμενον, ἡμερώτερον ποιεῖν καὶ φρονιμώτερον.

QUAESTIO X.

Cur carnes magis ſub Lunam putreſcant, quam ſub Solem [7]?

Εὐθύδημος ὁ Συνιεὺς [8] ἑςιῶν ἡμᾶς, σῦν ἄγριον εὐμεγέθη παρέθηκεν· ἐπιθαυμασάντων δὲ τῶν παρόντων

1 Sic Xyl. ex Heſiod. oper. vs. 464. ſcribendum monuit. Baſ. εὐκοιλήτειρα; Ald. εὐκοιλήτειραι; Turn. πάντων εὐκηλήτειρος.

2 Xyl. monente, aut hic *Ariſtio*, aut initio etiam capitis *Ariſto* legendus, ut ſupra Sympos. I, 1.

3 Ita R. dari voluit, dedique e Turn. cum W. conſentientibus Venet. & Anon. pro vulg. ἐκτείνεσθαι.

4 Ald. Baſ. λόγων.

5 Ald. Baſ. ὃ pro ὅτι.

6 Ita, W. teſte, omnes libri hoc nomen ſcriptum exhibent. Xyl. Ἴδην ſcribi voluit ex Apollodor. Bibl. l. I. c. 1.

7 Perſonae colloquii ſunt Eythydemus, Satyrus.

8 Dubium ſe eſſe notat W. an συνιερεὺς. Legitur ita Sympos. VII. quaeſt. 2.

ὄντων, [1] ἄλλον, ἔφη, πολὺ μείζονα νομιζόμενον, ὑπὸ τῆς σελήνης διαφθαρῆναι, καὶ σφόδρα γε [2] περὶ τῆς αἰτίας διαπορεῖν· ἐ γὰρ εἰκὸς εἶναι [3] μὴ τὸν ἥλιον μᾶλλον τὰ κρέα σήπειν, θερμότερον ὄντα τῆς σελήνης. ὁ δὲ Σάτυρος· Οὐ τᾶτ', ἔφη, μάλιστα θαυμάσειεν ἄν τις, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ ὑπὸ τῶν κυνηγῶν γινόμενον· ὅταν γὰρ ἢ σῦν ἢ ἔλαφον καταβαλόντες, πόρρωθεν εἰς πόλιν ἀποσέλλωσι, χαλκῆν ἐμπηγνύουσιν ἧλον, ὡς βεηθέντα πρὸς τὴν σῆψιν.

II. Ὡς ἓν ἐπαυσάμεθα δειπνοῦντες, καὶ πάλιν ὁ Εὐθύδημος ἐπεμνήσθη [4] τοῦ διαπορηθέντος, Μοσχίων ἔφησεν [5] ἰατρὸς τὴν σῆψιν τῆξιν καὶ ῥύσιν σαρκὸς εἰς ὑγρὸν φθορᾶς μεταβαλλούσης, καὶ ὅλως ὑγραίνεσθαι τὰ σηπόμενα· θερμασίαν δὲ πᾶσαν, ἂν μὲν ᾖ μαλακὴ καὶ πρᾳεῖα, κινεῖν τὰ ὑγρὰ καὶ κωλύειν [6], ἂν

1 Steph. post haec addidit *ἐπὶ τῷ μεγέθει*. Delevit haec W. consensu codicum. Eum sequi malui.

2 Post haec Steph. addidit *ἐποίησε* ex Leonic. Schott. Anon. Id iterum W. delevit, quem secutus sum.

3 R. legi vult aut *ἢν*, aut *ἐδόκει εἶναι*.

4 Ita Steph. e Leonic. Schott. Anon. pro *ἐπιμνηθείς*, lectione Ald. & Bas. quam simul habent Xyl. E. H. Pal. Vat. — haud deteriore, W. judice. E Venet. nil a Stephan. lect. dissentiens annotatur.

5 W. docente, Μοσχίων non loquens a Plutarcho induci, sed absens ab Euthydemo laudari videtur. Xyl. post Μοσχίων posuit lacunam. Palat. pro *ἔφησεν* habet *ἔφην ὅ*. Hinc W. deleto antecedente *καὶ* legendum censet Μοσχίων, *ἔφη, φησὶ ὁ ἰατρὸς*, ut sint verba Euthydemi; R. post *ἔφησεν* addi vult *ὅ*, & deinde legi *τῆξιν εἶναι καὶ ῥύσιν σαρκὸς, εἰς ὑγρὸν φθορᾷ μεταβαλλούσης*, putredinem esse colliquationem & fusionem carnis per corruptelam aliquam in liquorem abeuntis.

6 Hanc vocem nihil huc facere, monuit Xyl. nisi forte desit *τὴν σῆψιν*, aut tale quid. R. cum Salmas. mavult *κωλύειν σήπεσθαι*: W. *κωλύειν* corrigendum censet in *χαλᾶν*.

δ' ἡ πυρώδης [1], τἐναντίον ἀπισχναίνειν [2] τὰς σάρκας· ἐκ δὲ τούτων φανερὸν εἶναι τὸ ζητούμενον· τὴν γὰρ σελήνην ἠρέμα χλιαίνουσαν ἀνυγραίνειν τὰ σώματα, τὸν δὲ ἥλιον ἀναρπάζειν μᾶλλον ἐκ τῶν σωμάτων τὸ νοτερὸν διὰ τὴν πύρωσιν· πρὸς ὃ καὶ τὸν Ἀρχίλοχον εἰρηκέναι φυσικῶς·

Ἕλπομαι, πολλὰς μὲν αὐτῶν Σείριος καταυανεῖ [3]
Ὀξὺς ἐλάμπων. —

ἔτι δὲ σαφέστερον Ὅμηρον ἐπὶ τῆ Ἕκτορος, ᾧ κειμένῳ νεφέλην τινὰ σκιερὰν ὁ Ἀπόλλων ἐπήγαγε [4],

— Μὴ πρὶν μένος ἠελίοιο
Σκήλῃ ἀμφὶ περὶ χρόα ἵνεσιν ἠδὲ μέλεσσιν·

Τὴν δὲ σελήνην ἀδρανεστέρας ἀφιέναι τὰς αὐγάς·

Μέλας γὰρ αὐταῖς ἐ πεπαίνεται βότρυς,
κατὰ τὸν Ἴωνα.

III. Λεχθέντων δὲ τούτων, ἐγώ· Τἄλλα μέν, ἔφην, εἴρηται καλῶς· τῇ δὲ ποσότητι, καὶ τὸ μᾶλλον κατὰ τὸν τῆς θερμασίας καιρὸν τὸ σύμπαν. ἐὸ' εἰ γὰρ ἥλιον [5] ὁρῶμεν ἧττον τῷ χειμῶνι θάλποντα, καὶ μᾶλλον

1 Sic cum W. restitui ex Baf. & Xyl. consentiente Palat. pro vulg. πυρώδη.

2 Sic R. cum Salmas. legendum monuit, dedique cum W. id a Xyl. & H. sumente pro vulgata omnium librorum lectione ἀπισχαίνειν.

3 Ald. Baf. καθαναίνει. Xyl. correxit in καταυανεῖ a καταυαίνω — exsiccabit, torrebit.

4 Hom. Iliad. XXIII, 190.

5 Ald. Baf ἀδὲ γὰρ ἥλιον ὁρῶμεν ἧττω. Mendosa haec esse Xyl. monuit, legens ἃ γὰρ & ἧττον. Sensum esse addit, id sibi non probari, quod quantitati caloris causae adscribantur, quae proprietati debeantur occultae: — ostendi enim, eundem calorem alio tempore plus, alio minus efficere, adeoque diversis modis: esse instantiam, interrogative propositam. Pro τὸ μᾶλλον Turn. τῷ μᾶλλον, & deinde τὸ σύμπαν. ἃ τὸν γὰρ ἥλιον; V. τὸ σύμπαν. τὸν γὰρ ἥλιον. Turnebi lectiones notantur quoque a Steph. simul monente, quasdam edd. habere ἀὸ' εἰ γὰρ, quasdam ἀδὲ γὰρ. R. suspicatur καὶ τῷ μᾶλλον κατὰ τὸν

μᾶλλον ἐν τῷ θέρει σήποντα τὰ σώματα· τἐναντίον δ' ὤφειλε ποιεῖν, εἰ μαλακότητι τῆς θερμασίας αἱ σήψεις ἐγίνοντο· νυνὶ δὲ, ὅτε μᾶλλον ἐντείνει τὸ καῦμα, θᾶσσον ἐνδιαφθείρει [1] τὰς σάρκας. ἐκεῖν ἐδὲ ἡ σελήνη δι' ἔνδειαν ἀλέας καὶ ἀσθένειαν, εἰς σῆψιν ἄγει τὰ νεκρὰ τῶν σωμάτων, ἀλλ' ἰδιότητα μᾶλλον αἰτιατέον τῆ Φερομένε ῥεύματος ἀπ' αὐτῆς. ὅτι γὰρ ἐ μίαν ἔχει ποιότητα πᾶν τὸ θερμὸν αὐτῷ μόνῳ τῷ μᾶλλον καὶ ἧττον διαφέρεσαν, ἀλλ' εἰσὶ πάμπολλαι τὲ πυρὸς ἐυνάμεις ἐθὲν ἀλλήλαις ἐοικυῖαι, ἔηλον ἀπὸ τῶν προχειροτάτων. οἱ μὲν γὰρ χρυσοχόοι διὰ τῆς ἀχυρίνης Φλογὸς ἐργάζονται τὸν χρυσόν· οἱ δ' ἰατροὶ μάλισα τῇ κληματίνῃ τὰ συνεψόμενα τῶν Φαρμάκων ὑποχλιαίνεσι· πρὸς δὲ τὴν τὲ ὑέλε μάλαξιν καὶ τύπωσιν εὐάρμοσον εἶναι δοκεῖ τὸ μυρίκινον· τὸ δ' ἀπὸ τῆς ἐλαίας τὰ μὲν σώματα ταῖς πυρίαις εὖ διατίθησι, τοῖς δὲ βαλανείοις πολέμιόν ἐσι, καὶ λυμαίνεται τὴν πινάκωσιν αὐτῶν καὶ τὲς θεμελίες, ὑποκαιόμενον. ὅθεν οἱ χαρίεντες ἀγορανόμοι τὲς ἐργολαβῆντας [2] ἐκ ἐῶσιν ἐλαίνοις ξύλοις χρῆθαι, καθάπερ ἐδ' αἵρας ἐμβαλεῖν

τὸν τῆς θερμασίας καιρὸν τὸ σύμπαν ἡμάρτηται· ἐχὶ γὰρ τὸν ἥλιον ὁρῶμεν — at in eo, quod causa rei quaeratur & ponatur in quantitate & majore gradu caloris, toto coelo fuit aberratum. Nonne enim videmus, solem per hyemem quidem minus corpora calefacere, per aestatem autem putredini dare? Omni ex parte se probabit lectori conjectura W. *καὶ τῷ μᾶλλον καὶ ἧττον τῆς θερμασίας κρίνειν τὸ σύμπαν ἐ δεῖ· καὶ γὰρ ἥλιον ὁρῶμεν* &c. *caeterum non par est, totam rem tribuere quantitati majoris minorisve caloris: nam & videmus solem &c.*

1 R. mavult *συνδιαφθείρει.*

2 Non sunt hic, R. docente, structores vel architecti balneorum, sed eorum locatores, qui ea a re publica certa mercede conducebant, & ex eo quaestum faciebant. Paulo ante Alii, *ἀγρονόμοι*, & deinde *λαίνοις* pro *ἐλαίνοις.*

εἰς τὴν ὑπόκαυσιν· αἱ γὰρ ἀπὸ [1] τȣ́των ἀναθυμιάσεις καρηβαρίας καὶ σκοτώματα τοῖς λȣομένοις ἐμποιȣ̃σιν. ȣ̓δὲν ȣ̃ν θαυμαστόν ἐστι, τὴν σελήνην τȣ̃ ἡλίȣ διαφέρειν· τȣ̃ μὲν ξηραντικὰ, τῆς δὲ χαλαστικὰ τῶν ἐν τοῖς σώμασιν ὑγρῶν ἀφιείσης [2] ῥεύματα. διὸ τὰ μὲν νήπια παντάπασιν αἱ τίτθαι δεικνύναι πρὸς τὴν σελήνην [3] φυλάττονται· πλήρη γὰρ ὑγρότητος ὄντα, καθάπερ τὰ χλωρὰ τῶν ξύλων, σπᾶται καὶ διαστρέφεται. τȣ̀ς δὲ κατακοιμηθέντας ἐν αὐγῇ σελήνης μόλις ἐξανισταμένȣς, οἷον ἐμπλήκτȣς ταῖς αἰσθήσεσι καὶ ναρκώδεις ὁρῶμεν· ἡ γὰρ ὑγρότης ὑπὸ τῆς σελήνης διαχεομένη βαρύνει τὰ σώματα. λέγεται δὲ καὶ πρὸς εὐτοκίαν συνεργεῖν, ὅταν ᾖ διχόμηνος, ἀνέσει τῶν ὑγρῶν μαλθακωτέρας παρέχȣσα τὰς ὠδῖνας. ὅθεν οἶμαι καὶ τὴν Ἄρτεμιν Λοχείαν καὶ Εἰλείθυιαν, ȣ̓κ ȣ̃σαν ἑτέραν, ἢ τὴν σελήνην, ὠνομάσθαι. Τιμόθεος [4] δ' ἄντικρυς φησὶ,

Διὰ κυάνεον πόλον [5] ἄστρων,
Διά τ' ὠκυτόκοιο σελάνας.

γίνεται δὲ καὶ περὶ τὰ ἄψυχα τῶν σωμάτων ἐπίδηλος ἡ τῆς σελήνης δύναμις· τῶν τε γὰρ ξύλων τὰ τεμνόμενα ταῖς πανσελήνοις ἀποβάλλȣσιν οἱ τέκτονες, ὡς ἁπαλὰ καὶ μυδῶντα ταχέως δι' ὑγρότητα· τȣ̀ς δὲ πυρȣ̀ς οἱ γεωργȣ̃ντες σπεύδȣσι, φθίνοντος τȣ̃ μηνὸς, ἐκ τῆς ἅλω συναίρειν, ἵνα πάντες τῇ ξηρότητι μᾶλλον πρὸς

1 Secutus sum W. ita dantem ex E. & H. pro vulg. ὑπὸ.

2 Vulgo χαλαστικὰ τοῖς ἐνίοις σώμασιν ὑγρῶν ἐφιείσης. Pro τοῖς ἐνίοις R. legendum monuit τῶν ἐν τοῖς, *a se emittente effluvia, quae inclusos corporibus liquores resolvunt.* W. probavit, simulque ex Palat. & Vatic. commendavit ἀφιείσης.

3 Ald. omittit πρὸς. Turn. V. τῇ σελήνῃ φυλ.

4 Poëta tragicus, Euripidi aequalis.

5 R. mavult κυανέȣ πόλȣ; Turn. V. κυανέων πόλων.

πρὸς [1] * νον ἀντέχωσιν· οἱ δ' ἀκμῇ τῆς σελήνης διακομιζόμενοι, κόπτονται μάλιστα [2] διὰ τὴν ὑγρότητα μαλακώτεροι γινόμενοι. λέγεσι δὲ, καὶ τἄλευρον ἐν ταῖς πανσελήνοις ζυμᾶσθαι βέλτιον· ἡ γὰρ ζύμωσις ὀλίγον ἀποδεὴς εἶναι, κἂν ἀπολάβῃ [3] τὸ μέτρον, ἐπὶ τὴν αὐτὴν φθορὰν ἀραιᾶσα καὶ προβάλλεσα [4] τὸ φύραμα προήγαγεν. αἱ δὲ σηπόμεναι σάρκες ἀδὲν ἄλλο πάσχουσιν, ἢ, τὸ συνεκτικὸν πνεύματος μεταβάλλοντος εἰς ὑγρὸν, ἐξαιρῶνται [5] καὶ ῥέουσι. τοῦτο δὲ καὶ τὸν ἀέρα πάσχοντα θεωρᾶμεν· δροσοβολεῖ γὰρ ταῖς πανσελήνοις μάλιστα διατηκόμενος, ὥς πε καὶ Ἀλκμὰν ὁ μελοποιὸς αἰνιττόμενος τὴν δρόσον ἀέρος θυγατέρα καὶ σελήνης· οἷα (φησὶ) Διὸς θυγάτηρ ἔρσα [6] τρέφει καὶ σελάνας. ἔτω [7] πανταχόθεν μαρτυρεῖται

1 Lacuna, Xyl. judice, aegre ex conjectura explenda. Pro πάντες R. fusp. πάντητες aut παντῆτες, *per totum annum*, ut τῆτες, *hoc anno*; requiri idem putat nomen vermis frumentum corrodentis, aut alius talis noxae grana ferientis. H. Steph. notat, quosdam deesse duntaxat existimare syllabam priorem nominis χρόνον. Turn. V. πρὸς χρόνον. W. notat, Xyl. vertisse ac si legerit συσσαίρων, & probat vulgatam; Mez. porro acute πάντες correxisse in παγέντες, & hiatum facili manu expleri, addito τὸν χρόνον.

2 W. mutandum censet μάλιστα in τάχιστα.

3 Ald. Bas. ἀποβάλῃ; Turn. τὴν γὰρ ζύμωσιν ὀλίγων ἄπο δέκαν εἶναι; V. τὴν γὰρ ζύμωσιν ὀλίγων ἀπὸ δέκα ἀνεῖσά ἐστι κἂν ἀπολάβῃ; R. fusp. ἡ γὰρ ζύμωσις ὀλίγον ἀποδεῖ τῆ σῆψις εἶναι; W. fusp. κἂν ὀλίγον ἀποδέῃ τῆ ἀπολαβεῖν τὸ μέτρον.

4 R. mavult καὶ μεταβάλλεσα; W. e Palat. laudat λεπτύνεσα.

5 Ald. ἐξαιρῶνται; Bas. ἐξαραιῶνται.

6 Ita ex Plut. quaest. natur. 24. legendum monuit Xyl. pro vulg. μέγα, dedique, W. probante cum Valkenar. Diatr. Eurip. Fr. p. 48. Poëtis ἔρσα est ros, δρόσος.

7 Ald. Bas. ἅπω. Xyl. correxit.

τὸ τῆς σελήνης φῶς ἀνυγραντικὴν ἔχον [1] καὶ μαλακτικὴν δύναμιν. ὁ δὲ χαλκὸς ἥλος, εἴ γε διελαυνόμενος (ὥς φασιν) ἀσηπτότερα [2] διατηρεῖ τὰ κρέα, φαίνεται μὲν ἔχων τι [3] συπτικὸν ἐν αὑτῷ· τῷ γὰρ ἰῷ πρὸς τὰ τοιαῦτα χρῶνται τῶν φαρμάκων ἰατροί· καὶ τές γε διατρίβοντας ἐν τοῖς χαλκωρυχίοις ἰσορᾶσιν ὠφελεῖσθαι τὰ ὄμματα καὶ βλεφαρίδας ἐκφύειν τὰς ἀποβεβληκότας [4]. ἡ γὰρ ἀπιᾶσα τῆς χαλκίτιδος ἄχνη καὶ προσπίπτουσα [5] τοῖς βλεφάροις ἀδήλως, ἀναξέλκει τὰ ῥεύματα, καὶ περισύφει τὸ δάκρυον. διὸ καὶ φασὶν εὐήνορα καὶ νώροπα [6] χαλκὸν ὑπὸ τῶ ποιητῆ προσαγορεύεσθαι. Ἀριστοτέλης δέ φησι, καὶ τὰ τραύματα τὰ ἀπὸ τῶν χαλκῶν ἐπιδορατίδων καὶ μαχαιρῶν, ἧττον εἶναι δυσαλγῆ [7], καὶ ῥᾷον ἰᾶσθαι τῶν ἀπὸ τῶ σιδήρω, διὰ τὸ φαρμακώδες ἔχειν τι τὸν χαλκὸν ἐν ἑαυτῷ, καὶ τῶτο ταῖς πληγαῖς εὐθὺς ἐνα-

1 Ald. Baſ. ἀνυγρόντι * κὴν; ita quoque, W. notante, Xyl. E. H. Ven. Vulgo e Steph. non diſſentiente Vatic. (haud dubie nomina codd. Ven. & Vatic. ſunt transponenda) φῶς ὂν ὑγρόν τι * κὴν. Ipſe Steph. pro ὂν ſcribendum cenſuit ἔχον, & deinde ὑγραντικὴν, R. ſuſp. φῶς ἔχον (vel κεκτημένον) ὑγραντικὴν καὶ μ. Probat W. ἔχον ὑγραντικὴν, notans e Palat. ἀνυγραντικὴν ſine lacuna; Turn. ἀνυγραντικὸν καὶ μαλακτικὸν δυνάμει; Idem exhibet V. cum alia lectione ἀνυγραντικὴν ἔχον κ. μ. δ. Patet ex his, quid ſim ſecutus.

2 Aut ſic legi voluit R. pro vulg. ἀσηπτότερον, aut deinde τὸ κρέας. Dedi cum W. idem ex Palat. Vatic. Mez. ſumente.

3 Vulgo ἔχων καὶ συπτ. R. ſuſp. φαίνεται ξηραντικόν τι ἔχων. Quod recepi, debetur conjecturae Mez. a W. probatae.

4 V. τὰς ἀναφαλάντας.

5 Vulgo πίπτουσα. R. aut ἐμπίπτουσα aut προσπίπτουσα legendum cenſuit. Dedi poſterius. W. commendat e Mez. ἐπιπίπτουσα.

6 Leguntur haec apud Hom. Odyſs. XIII, 19. & Iliad. II, 578. Odyſs. XXIV, 466. 499.

7 R. mavult δυσαλθῆ, *difficilius ſanabilia.*

ἐναπολείπειν. ὅτι δὲ καὶ [1] τῷ σήποντι τὸ σύφον, καὶ τὸ θεραπεῦον τῷ φθείροντι, τὴν ἐναντίαν ἔχει δύναμιν, ἐκ ἀδήλου [2]. εἰ μή τις ἄρα τῇ διελάσει φαίη τὸν ἧλον ἐφ' ἑαυτὸν τὰ ὑγρὰ συνάγειν, ἐπιφορᾶς ἀεὶ γινομένης πρὸς τὸ πάχον. διὸ καὶ περὶ αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν τόπον, οἷόν τινα μώλωπα καὶ σπῖλον ὁρᾶσθαί φασι· καὶ λόγον ἔχει [3], τὴν ἄλλην σάρκα διαμένειν ἀπαθῆ, τῆς φθορᾶς ἐκεῖ συντρεχάσης.

ΠΛΟΥ-

1 Inseruí δὲ, quod vulgo abeſt, e Xyl. mente. R. voluit ὅτι δὲ, quod W. e Mez. notat, aut hoc aut illud legendum monens. Ald. porro & Baſ. ἄτυφον pro σύφον; Turn. & V. ἄσυφον vel ἄσηπτον.

2 Ita R. e Turn. & V. legendum monuit, dedique cum W. idem e Palat. Anon. Mez. ſumente pro vulg. ἄδηλος.

3 Sic dedi e R. mente pro vulg. ἴσχειν.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ ΣΥΜΠΟΣΙΑΚΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

PROOEMIUM.

Ὦ Σόσσιε Σενεκίων, τῷ Πολυβίῳ Σκιπίωνι παραινέντος Ἀφρικανῷ, μὴ πρότερον ἐξ ἀγορᾶς ἀπελθεῖν, ἢ φίλον τινὰ ποιήσασθαι [1] τῶν πολιτῶν· φίλου δὲ δεῖ μὴ πικρῶς μηδὲ σοφιστικῶς ἀκούειν ἐκεῖνον τὸν ἀμετάπτωτον καὶ βέβαιον, ἀλλὰ κοινῶς τὸν εὔνουν· ὥσπερ ᾤετο χρῆναι Δικαίαρχος, εὐνοεῖς μὲν αὐτῷ παρασκευάζειν ἅπαντας, φίλους δὲ ποιεῖσθαι τοὺς ἀγαθούς. φιλία [2] γὰρ ἐν χρόνῳ πολλῷ καὶ δι' ἀρετῆς ἀλώσιμον· εὔνοιαν [3] δὲ, καὶ χρεία, καὶ ὁμιλία, καὶ παιδιὰ

1 Vulgo Baſ. Xyl. Steph. & rell. eas ſecutae, *ποιήσασθαι σύνεγγυς ὄντα τῶν πράξεων τῶν πολιτῶν.* Repoſuit haec W. ad ſedem ſuam Quaeſt. VI. Sympos. III. p. 139. l. pen. duce Palat. Gravius locum turbarunt Ald. & alii ſcripti. R. ſuſp. *ποιήσασθαι, συνίης ἔμπειρον ὄντα πράξεων τῶν πολιτικῶν, intelligis, eum rerum civilium gerendarum peritum fuiſſe.* Ad Genitivum deeſſe ſuſpicor *μέμνημαι*, vel tale quid. Etiam Xyl. deeſſe aliquid ad Πολυβίου, aut *δὲ* in *φίλον δὲ δεῖ* abundare notat. Pro hac particula *δὲ* W. legi vult *δή*.

2 Ita Xyl. legi voluit pro vulg. *φιλίαν*, probatque R. cum Salmas. & dedi cum W.

3 Baſ. *εὔνοια*. Xyl. correxit. V. *εὔνοια δὲ καὶ χρείᾳ καὶ ὁμιλίᾳ καὶ παιδιᾷ πολ.* R. deinde voluit *πολιτικὸν ἄνδρα* vel *πολιτικὰς ἀνδρας*.

διὰ πολιτικῶν ἀνδρῶν ἐπάγεται, καιρὸν λαβοῦσα πειθοῦς [1] φιλανθρώπου καὶ χάριτος συνεργόν. ἀλλ' ὅρα τὸ τῆς παραινέσεως, εἰ μὴ μόνον ἔχει [2] δεξιῶς πρὸς ἀγοράν, ἀλλὰ καὶ πρὸς συμπόσιον· ὥστε δεῖν μὴ πρότερον ἀναλύειν, ἢ κτήσασθαί τινα τῶν συγκατακειμένων καὶ παρόντων εὔνουν ἑαυτῷ καὶ φίλον. εἰς ἀγορὰν μὲν γὰρ ἐμβάλλουσι πραγμάτων εἵνεκεν καὶ χρειῶν ἑτέρων· εἰς δὲ συμπόσιον οἵ γε νοῦν ἔχοντες ἀφικνοῦνται κτησόμενοι φίλους, ἐχ ἧττον, ἢ τοὺς ὄντας εὐφρανοῦντες. διότι τῶν μὲν ἄλλων ζητεῖν ἐκφορὰν κἀνελεύθερον [3] ἂν εἴη καὶ φορτικόν· τὸ δὲ φίλων πλέον ἔχοντας ἀπεῖναι, καὶ ἡδὺ καὶ σεμνόν ἐστι· καὶ τἀναντίον, ὁ τότε παραμελῶν ἄχαριν αὐτῷ καὶ ἀτελῆ τὴν συνουσίαν ποιεῖ, καὶ ἄπεισι, τῇ γαστρὶ σύνδειπνος, ἀ τῇ ψυχῇ, γεγονώς. ὁ γὰρ σύνδειπνος ἐκ ὄψου καὶ οἴνου καὶ τραγημάτων μόνον, ἀλλὰ καὶ λόγων, κοινωνὸς ἥκει, καὶ παιδιᾶς [4] καὶ φιλοφροσύνης εἰς εὔνοιαν τελευτώσης. αἱ μὲν γὰρ παλαιόντων ἐπιβολαὶ καὶ ἕλξεις κονιορτῶ δέονται, ταῖς δὲ φιλικαῖς λαβαῖς ὁ οἶνος ἀφὴν ἐνδίδωσι, μιγνύμενος λόγῳ· λόγος γὰρ αὐτῷ τὸ φιλάνθρωπον καὶ ἠθοποιὸν [5] ἐπὶ τὴν ψυχὴν ἐκ τοῦ σώματος ἐποχετεύει καὶ συνδίδωσιν· εἰ δὲ μή, πλανώμενος ἐν τῷ σώματι, πλησμονῆς ἐδὲν σπουδαιότερον παρέχει. ὅθεν ὥσπερ ὁ μάρμαρος, τοῦ διαπύρου σι-

1 Secutus sum W. ita dantem e Palat. pro vulg. πάθους.

2 Dedi sic e R. mente, W. idem e Mez. probante. Vulgo ἔχῃ.

3 Bas. καὶν ἐλεύθερον. Xyl. id vitiosum monens, maluit ἀνελεύθερον.

4 Sic R. dari voluit, dedique cum W. consentientibus Xyl. & Mez. pro vulg. παιδίας.

5 R. susp. καὶ συνηθοποιὸν, *facultatem hominis sibi familiares faciendi.*

σιδήρε τῷ καταψύχειν τὴν ἄγαν [1] ὑγρότητα καὶ ῥύσιν ἀφαιρῶν, εὔτονον ποιεῖ τὸ μαλασσόμενον αὐτῷ [2] καὶ τυπέμενον· ἕτως ὁ συμποτικὸς λόγος ἐκ ἐᾷ διαφορεῖθαι παντάπασιν ὑπὸ τῦ οἴνε τὰς πίνοντας, ἀλλὰ ἐφίσησι καὶ ποιεῖ τῇ ἀνέσει τὸ ἱλαρὸν καὶ φιλάνθρωπον ἐγκέρασον καὶ κεχαρισμένον, ἂν τις ἐμμελῶς ἅπτηται, καθάπερ σφραγῖδι φιλίας εὐτυπωτάτων [3] καὶ ἁπαλῶν διὰ τὸν οἶνον ὄντων.

QUAESTIO I.

Multiplexne cibus, an vero simplex, concoctu sit facilior [4]?

Τῆς ἓν τετάρτης τῶν συμποτικῶν ζητημάτων δεκάδος ἡμῖν πρῶτον ἔσαι τὸ περὶ τῆς ποικίλης τροφῆς ζητηθέν. Ἐλαφηβολίων γὰρ ὄντων, εἰς Ὑάμπολιν ἐπὶ τὴν ἑορτὴν ἀφικνεμένης ἡμᾶς εἰσία Φίλων ὁ ἰατρὸς, ἐκ παρασκευῆς τινος, ὡς ἐφαίνετο, νεανικῶς [5]. ἰδὼν

1 Bas. τὴν ἄγραν ὑγρ. V. τὴν ἄκραν ὑγρ.

2 Vulgo αὐτῷ. R. voluit ἐπ' αὐτῷ. Dedi αὐτᾷ, secutus W. ita dantem ex E. H. Venet. Palat. Vatic. Mez. Pro εὔτονον Mez. voluit εὔτυπον. At W. monet, ita τυπέμενον stare non potuisse, potius in πυρέμενον mutandum, addens, forte veram esse vulgatam lectionem.

3 R. susp. τῇ ἀνέσει τὸ φιλάνθρωπον ἐγκέρασον καὶ τὸ ἱλαρὸν κεχαρισμένον, ἂν τις ἐμμελῶς ἅπτηται, καθάπερ σφραγῖδι, φιλίας εὐτυπώτων, *cum animi adhuc flexiles & sequaces amicitiae, & ab ea, tanquam a sigillo, fingi formasque impressas accipere sunt faciles*; aut καθάπερ σφραγῖδος, φιλίας, εὐτυπώτων, *si quis amicitiam bene tractare sciat, tanquam sigillum.* Praefert tamen prius.

4 Personae colloquii Philon, Philinus, Marcion.

5 R. susp. νεανικῆς.

ἰδὼν δὲ τῶν παιδίων τῶν ἅμα τῷ Φιλίνῳ τὸ νέον [1] ἄρτῳ χρώμενον, ἄλλα δὲ μηδενὸς δεόμενον· Ὦ Ἡράκλεις, (ἔφη) τοῦτο ἄρα ἦν τὸ λεγόμενον·

Ἐν δὲ λίθοις ἐμάχοντο, λίθον δ' ἐκ ἦν ἀνελέσθαι [2].

καὶ ἀνεπήδησεν [3] οἰσόμενός τι τῶν χρησίμων ἐκείνοις· εἶτα ἦκε μετὰ χρόνον συχνὸν ἰχάδας αὐτοῖς τινας καὶ τυρὸν κομίζων. ἐμοῦ δ' εἰπόντος, ὅτι τοῦτο συμβαίνει τοῖς τὰ περιττὰ καὶ πολυτελῆ παρασκευαζομένοις, ἀμελεῖν [4] καὶ σπανίζειν τῶν ἀναγκαίων καὶ χρησίμων· Οὐ γὰρ ἐμεμνήμην, (εἶπεν ὁ Φίλων) ὅτι Σώσαρον [5] ἡμῖν ὑποτρέφει ὁ Φιλῖνος, ὃν φασι μήτε ποτῷ χρησάμενον ἄλλῳ, μήτ' ἐδέσματι, πλὴν ἢ γάλακτος, διαβιῶσαι [6] πάντα τὸν βίον· ἀλλ' ἐκείνῳ μὲν ἐκ μεταβολῆς

1 Vulgo τὸ παιδίον ἅμα τῷ Φίλωνι τὸν νέον. In corrigenda voce Φίλωνι conſenſerunt Xyl. H. Steph. R. e ſeqq. ut trajectis literis legatur Φιλίνῳ. Affertur hoc nomen in ind. var. at absque nota codicis. Non cohaerere τὸν νέον Xyl. bene ſenſit. τὸ νέον reponi poſſe, notavit R. non tamen in hac lectione acquieſcens. Quaerit, num τῷ πυρινῷ ἄρτῳ, aut μόνον? Quod dedi, debetur conjecturae W.

2 Ad haec illuſtranda, Kaltw. adnotat: „*dieſes Sprüchwort wurde nach Eraſmus* (chil. I. Cent. 2, 96.) *von denjenigen gebraucht, die entweder aus Trägheit, oder aus verkehrter Meinung eine Sache, die ſie in ihren Händen oder Gewalt haben, ſich nicht zu Nutze machen.*“ Athen. X. P. 457.

3 Ita e Baſ reponendum monuit R. dedique cum W. pro vulg. ἀντεπήδησεν, quod e Steph. in rell. tranſiit.

4 Turn & V. ἀμίλει.

5 R. hoc nomen non graecum putat. Suſp. Σώστρατον aut Σωσίστρατον. Prius vocabulum Xyl. exprimit in verſione. Turn. V. nec non Amiot. habent Ζωροάστρην, forte, W. notante, ex conjectura, nec illa probabili. Difficultatem, quae ſubeſſe videatur, expediri poſſe conjicit ex Athen. II, p. 44. C.

6 R. mavult διαβιῶναι.

βολῆς ἀρχὴν γενέσθαι τῆς τοιαύτης διαίτης εἰκός· τὸν δὲ ἡμέτερον ἀντιστρόφως τῷ Ἀχιλλεῖ τρέφων ὁ Χείρων ἦτος, εὐθὺς ἀπὸ τῆς γενέσεως ἀναιμάτοις * χοις [1] τροφαῖς ἐκ ἄκραν ἀπόδειξιν ἔχει ἐν ἀέρι καὶ δρόσῳ λέγεσι, καθάπερ οἱ τέττιγες, σιτέμενον. ἡμεῖς μὲν ἔν (ὁ Φιλῖνος εἶπεν) ἠγνοοῦμεν Ἑκατομφόνια δειπνήσοντες, ὥσπερ ἐπ' Ἀριστομένες· ἐπεὶ παρῆμεν ἂν ὄψα [2] τῶν λιτῶν καὶ ὑγιαινόντων, ὥσπερ ἀλεξιφάρμακα, πρὸς ἅτω πολυτελεῖς καὶ φλεγμαινέσας τραπέζας περιαψάμενοι, καὶ ταῦτα, σᾶ [3] πολλάκις ἀκηκοότες, ὅτι τῶν ποικίλων τὰ ἁπλᾶ μᾶλλον εὔπεπτά εἰσι, καὶ [4] εὐπόρισα.

1 H. Steph. ad explendam lacunam *μειλίχοις* commendavit, nec non *ἀναιμάκτοις* scribendum censuit. Turn. V. habent *μειλίχοις*. R. deleri voluit *χοις*, ut inutile, & signum lacunae tolli; addens, si quid desit, posse *συνεθίζων* suppleri. W. susp. *ἀναιμάκτοις καὶ ἀψύχοις*. R. porro *ἐκ* ante *ἄκραν* accipit pro *ἐκὶ*, *nonne?* & susp. leg. *ἔχει τοῖς ἐν ἀέρι καὶ δρόσῳ — σετεῖδαι nonne demonstrationem omni controversia majorem praestat illis, qui se jactant, aura & rore pasci, tanquam cicadas?* W. autem locum corruptum ita refingendum susp. *ἀ μικρὰν ἀπόδειξιν ἔξει τοῖς ἀέρι καὶ δρόσῳ αὐτὸν λέγεσι, καθάπερ οἱ τέττιγες, σιτέμενον.*

2 Ald. Bas. & W. teste, omnes libri *ἑκατὸν φόνια δειπνήσαντες, ὥσπερ ἐπαρισεμένες· ἐπεὶ παρ' ἡμῖν ἄνοψα* Vulgatam edidit Steph. & ante eum vertit Amiotus, ac notaverant Leonic. & Schott. — *nesciebamus, nobis hic coenanda esse Hecatomphonia* (seu centum caedium sacrificia, i. e. opiparas omni genere lautiorum instructas dapes) *qualia quondam exhibuit Aristomenes: alioquin advenissemus adferentes nobiscum sana & tenuia obsonia, veluti remedia & amuleta nobis circumdantes contra coenas ita sumtuosas & incensas.* Dedi e R. mente *δειπνήσοντες*, pro vulg *δειπνήσαντες*; nec non post *παρῆμεν* addidi *ἄν*, quod prior lectio satis prodit, & W. cum Mez. commendat.

3 Secutus sum W. *σᾶ* reddentem ex *ἀ*. quod habent Ald. Bas. Xyl. Ven. Palat. Vatic. at deleverat Steph

4 Vulgo *εἰσὶν ἃ*. Dedi *καὶ* pro *ἃ*. Idem W. probat, nisi Plut. forte scripserit, *ἀ μᾶλλον εὐπόρισα ἢ εὔπεπτα.*

ρισα. καὶ ὁ Μαρκίων πρὸς τὸν Φίλωνα· Διαφθείρει σε Φιλῖνος (ἔφη) τὴν παρασκευήν, ἀποτρέπων καὶ δεδιττόμενος τὰς δαιτυμόνας· ἀλλ' ἂν ἐμοῦ δεηθῇς, ἐγγυήσομαι πρὸς αὐτὰς ὑπὲρ σοῦ τὴν ποικίλην τροφὴν εὐπεπτοτέραν εἶναι τῆς ἁπλῆς, ὥστε θαρρέντας ἀπολαύειν τῶν παρακειμένων. ὁ μὲν ἓν Φίλων ἐδεῖτο τοῦ Μαρκίωνος ἔτω ποιεῖν.

II. Ἐπεὶ δὲ ἡμεῖς παυσάμενοι τοῦ δειπνεῖν προσεκαλέμεθα τὸν Φιλῖνον ἐπιθέσθαι τῇ κατηγορίᾳ τῆς ποικίλης τροφῆς· Οὐκ ἐμὸς (εἶπεν) ὁ μῦθος, ἀλλ' ἑτοσὶ Φίλων ἑκάστοτε λέγει πρὸς ἡμᾶς, ὅτι πρῶτον μὲν τὰ θηρία τροφαῖς μονοειδέσι καὶ ἁπλαῖς χρώμενα, μᾶλλον ὑγιαίνει τῶν ἀνθρώπων· ὅσα δὲ σιτεύσει καθειρξαντες, ἐπισφαλῆ πρὸς τὰς νόσους ἐσί, καὶ ῥᾳδίως ταῖς ὠμότησιν ἁλίσκεται διὰ τὸ μικτήν τινα καὶ συνηδυσμένην τροφὴν προσφέρεσθαι. δεύτερον, ἐδεῖς γέγονεν ἔτω τῶν ἰατρῶν παράτολμος ἐν καινοτομίᾳ καὶ ἀνδρεῖος, ὥστε ποικίλην τροφὴν πυρέτ[τ]οντι προσενεγκεῖν· ἀλλὰ τὴν ἁπλῆν καὶ ἄκνισσον, ὡς ὑπήκοον μάλισα τῇ πέψει, προσφέρουσι. δεῖ γὰρ παθεῖν τὴν τροφὴν καὶ μεταβαλεῖν κρατηθεῖσαν ὑπὸ τῶν ἐν ἡμῖν [1] δυνάμεων. κρατεῖ δὲ καὶ βαφὴ τῶν ἁπλῶν χρωμάτων μᾶλλον, καὶ μυρεψικοῖς φαρμάκοις τρέπεται τάχισα τὸ ἀωδέσατον [2] ἔλαιον, καὶ τροφῆς εὐπαθέσατον ὑπὸ πέψεως μεταβάλλει [3] τὸ ἀφελὲς καὶ μονοειδές. αἱ δὲ πολλαὶ καὶ ποικίλαι ποιότητες ὑπεναντιώσεις ἔχουσαι καὶ δυσμαχέσαι φθείρονται πρότερον προσπίπτουσαι, καθάπερ ἐν πόλει μιγάδων καὶ συγκλύδων ἀνθρώπων πλῆθος, ἐ ῥᾳδίως μίαν ἐδὲ ὁμοπαθῆ

1 Ald. Bas. ὑμῖν; Ald. & V. δυναμένων.

2 Ita dedi e Turn. V. Amiot. probantibus R. & W. pro vulg. εὐωδέσατον.

3 R. voluit εὐπαθέσατα, adverbialiter; W. praefert μεταβάλλειν, mutatu facillimum est. Ad τροφῆς pertinet τὸ ἀφελές.

παθεῖσαν ἴχνεσι κατάσασιν, ἀλλ' ἑκάσῃ πρὸς τὸ οἰκεῖον ἀντιτείνεσα, καὶ δυσσύμβατος [1] ἔσα πρὸς τὸ ἀλλόφυλον. ἐμφανὲς δὲ τεκμήριον τὸ περὶ τὸν οἶνον· αἱ γὰρ ἀλλοιναὶ λεγόμεναι τάχισα μεθύσκεσιν· ἀπεψίᾳ δ' οἴνε προσέοικεν ἡ μέθη. διὸ φεύγεσι τὸν μεμιγμένον οἶνον οἱ πίνοντες· οἱ δὲ μιγνύοντες πειρῶνται λανθάνειν, ὡς ἐπιβελεύοντες. ἐκσατικὸν γὰρ ἡ μεταβολὴ καὶ τὸ ἀνώμαλον [2]. ὅθεν πε καὶ τὰς πολυχορδίας μετὰ πολλῆς οἱ μεσικοὶ κινεῖσιν εὐλαβείας, αἷς [3] ἀδὲν ἄλλο κακὸν, ἢ τὸ μικτόν ἐσι καὶ ποικίλον. ἐγὼ δ' ἐκεῖνο ἔχω εἰπεῖν, ὅτι μᾶλλον ἂν ἐκ λόγων ὑπεναντίων γένοιτο ἂν πίσις καὶ συγκατάθεσις [4], ἢ πέψις ἐκ διαφόρων ποιοτήτων. εἰ δὲ μὴ [5] δοκῶ παίζειν ταῦτα ἐάσας, ἐπὶ τὰ Φίλωνος ἄνειμι. πολλάκις γὰρ ἀκόομεν αὐτᾶ λέγοντος, ὡς ἐπὶ ποιότητι [6] τροφῆς γίνεται τὸ δύσπεπτον, ἢ [7] πολυμιγία, βλαβερὸν καὶ γόνιμον ἀλλοκότων ποιο-

1 Sic R. dari voluit pro vulg. *δυσέμβατος*, dedique cum W. e Baſ. & Xyl. Eodem fere accedunt Ald. E. H. Flor. Palat. Vat. *δυσύμβατος*, unde Schott. fecit *δυσέμβατος*, quod Steph. recepit.

2 Praemiſi articulum *τὸ*, R. jubente. Vulgo abeſt.

3 Inſeruì *αἷς*, quod vulgo abeſt, e Xyl. mente, W. probata. R. voluit *ὧν ἀδ. ἄλ.* Mez. *καὶ ἀδ. ἄλ.* Turn. V. *ἀδ' ἄλλο κακὸν ἢ τῷ μικτὸν εἶναι*, in qua lectione W. vitium operarum ineſſe monet ita corrigendum *ἃ δ' ἄλλο κακὸν ἢ τὸ μ. ε.*

4 Dedi ſic e Turn. & V. pro vulg. *κατάθεσις*. W. correctionem probat.

5 Xyl. Amiot. Mez. mutant *εἰ δὲ μὴ* in *ἵνα δὲ μὴ*. R. leg. ſuſp. aut *εἰ δὲ δὴ δ.* aut *εἰ δὲ δή τινι δ.* aut *εἴ γε μὴν δοκῶ*; W. notat: „forte praeſtat *εἰ δὲ δή*, quod & Reiskio viſum. „Denique *ἐπὶ* fine dubio corruptum corrigendum in *ἐπεί*, aut „cum Mez. in *εἰ*. Aliam etiam lectionem ſecutus videtur Ma„crob. Sat. VII, 4.“

6 R. ſuſp. *ποικιλότητι*.

7 Turn. V. pro *ἢ* dant *ἤ*; R. mavult *ἢ ἓν πολυμ.* Cum W. per commata diſtinxi pro punctis vulgo obviis, ut appareant Philonis dicta.

ποιοτήτων, καὶ δεῖ τὸ σύμφυλον ἐκ πείρας λαβόντα χρῆσθαι καὶ σέργειν. εἰ δὲ φύσει δύσπεπτον ἐδέν, ἀλλὰ πλῆθός ἐσι τὸ ταράσσον καὶ φθεῖρον, ἔτι μᾶλλον (οἶμαι) τὰ παντοδαπὰ ταῦτα καὶ ποικίλα φευκτέον, οἷς ἀρτίως ἡμᾶς ὁ Φίλωνος ὀψοποιὸς, ὥσπερ ἀντίτεχνος αὐτῷ, κατεφάρματτεν, ἐξαλλάττων τῇ καινότητι καὶ μεταβολῇ τὴν ὄρεξιν ἐκ ἀπαγορεύσασαν, ἀλλ' ἀγομένην ἐπ' ἄλλα, καὶ παρεκβαίνεσαν ἐν τῷ ποικίλῳ τὸ μέτριον καὶ [1] αὐταρκες, ὥσπερ ὁ Ὑψιπύλης τρόφιμος ἕτερον ἐφ' ἑτέρῳ αἱρόμενος ἄγρευμα ἀνθέων ἡδομένας ψυχῇ, τὸ νήπιον ἄπληστον ἔχων [2], ἐπὶ πλεῖσον ἐξανθίζεται τῷ λειμῶνος. ἐνταῦθα δὲ καὶ τῷ Σωκράτες ἅμα μνημονευτέον, παρακελευομένε φυλάττεσθαι τῶν βρωμάτων, οἷα [3] τὰς μὴ πεινῶντας ἐθίειν ἀναπείθει, ὡς ἐδὲν ἄλλ' ἢ τὸ παντοδαπὸν καὶ ποικίλον εὐλαβεῖσθαι καὶ δεδιέναι τῶν σιτίων παραινῶντος. τοῦτο γὰρ πορρωτέρω ἐξάγει τῆς χρείας τὴν ἀπόλαυσιν, ἐν θεάμασιν, ἐν ἀκροάμασιν, ἐν ἀφροδισίοις, ἐν παιδιαῖς ἁπάσαις καὶ διατριβαῖς, ἀναλαμβανομένην ὑπὸ [4] τῆ περιττῆ πολλὰς ἀρχὰς ἔχοντος· ἐν

1 Vulgo post *ποικίλῳ* est lacuna, quam explendam censui voculis *τὸ μέτριον* e Turn. & V. desumtis. Etiam H. Steph. notat, quosdam hic deesse putare *μέτριον*. R. susp. *τὸ ἀφελὲς καὶ αὐτ.*

2 Ald. & Bas. quibuscum W. teste, rell. libri & scripti & editi consentiunt, *ὥσπερ πύλης τρόφιμος * νος ἕτερον ἀφ' ἑτέρας ἁμένος ἄγρευμα ἂν συνηδόμεναι ψυχαὶ * μὴ πίον ἄπληστος ἐὼν.* Vulgatam Steph. dedit ex Turneb. Exempl. in quo hic locus ex alio Plutarcheo loco (de amicor. multit. Vol. VII. p. 288.) ubi Euripidis dictio integrior est servata, emendatur. In ind. var. e Turn. & V. haec notantur: *ὥσπερ ὑψιπύλης τρόφιμος δρεπόμενος, ἕτερον ἀφ' ἑτέρε αἱρόμενος ἄγρευμα ἂν συνηδομένη ψυχῇ*, vel *ἀνθέων ἡδομένας ψυχᾷ νήπιος ἄπληστος ἐὼν ἐ. πλ.*

3 Post *οἷα* Turn. & V. inserunt *ἃ*.

4 Vulgo *ὑπὲρ*. R. quaerit, num *ἀντιλαμβανομένην ὑπὸ τῆ*

δὲ ταῖς ἁπλαῖς καὶ μονοτρόποις ἡδοναῖς ȣ̓ παρεκβαίνει τὴν φύσιν ἡ θέλξις. ὅλως δέ μοι δοκεῖ μᾶλλον ἄν τις ὑπομεῖναι πολυχορδίαν μȣσικὸν ἐπαινȣ̃ντα, καὶ μρυαλειφίαν [1] ἀλείπτην, ἢ πολυοψίαν ἰατρόν· αἱ γὰρ ἐκτροπαὶ καὶ μεταβολαὶ τῆς εἰς ὑγείαν εὐθείας ἐκβιάζȣσι [2] *.

III. Τȣ̃ δὲ Φιλίνȣ ταῦτ' εἰπόντος, ὁ Μαρκίων ἔφη, δοκεῖν αὐτῷ τῇ Σωκράτȣς ἐνέχεσθαι κατάρᾳ μὴ μόνον τȣ̀ς τὸ λυσιτελὲς ἀπὸ τȣ̃ καλȣ̃ χωρίζοντας, ἀλλὰ καὶ τȣ̀ς ἡδονὴν διϊςάντας ἀπὸ τῆς ὑγείας, ὡς ἀντιταττομένην αὐτῇ καὶ πολεμȣ̃σαν, ȣχὶ μᾶλλον [3] συνεργȣ̃σαν· σμικρὰ γὰρ (ἔφη) καὶ ἄκοντες, ὡς βιαιοτάτῳ τῶν ὀργάνων, ἀλγηδόνι προσχρώμεθα· τῶν δ' ἄλλων ȣ̓δεὶς ἂν ȣ̓δὲ βȣλόμενος ἀπώσαιτο τὴν ἡδονήν· ἀλλὰ καὶ τροφαῖς καὶ ὕπνοις, καὶ περὶ λȣτρὰ καὶ ἀλείμματα καὶ κατακλίσεις [4] ἀεὶ πάρεςι, καὶ συνεκδέχεται καὶ συνεκτιθηνεῖται τὸν καμνοντα, πολλῷ τῷ οἰκείῳ καὶ κατὰ φύσιν ἐξαμαυρȣ̃σα [5] τὸ ἀλλότριον. ποία γὰρ ἀλγηδὼν, τίς ἔνδεια, ποῖον δηλητήριον, ȣ̃τω ῥᾳδίως καὶ ἀφελῶς νόσον ἔλυσεν, ὡς λȣτρὸν ἐν καιρῷ γενόμενον, καὶ οἶνος δοθεὶς δεομένοις, καὶ τροφὴ παρελθȣ̃-

τȣ̃ περιττȣ̃, aut ἀνακαιομένην ὑπὸ τ. π. Dedi ὑπὸ, quod H. Steph. reponendum monuit, e Turn. & V. cum W. accedentibus Palat. Anon. Susp. tamen W. scripsisse Plut. ἀντιλαμβανομένην τȣ̃ περιττȣ̃. Ald. ἀναλαμβανομένη.

1 E. μυραλοιφίαν, forma, quod W. monet, frequentiore.

2 R. legi vult aut ἐκβιβάζȣσι, aut ἐκβιάζονται, cum βιάζειν in activo non sit usitatum, tersis quidem scriptoribus. Nihil deinde deesse susp. Turn. V. ἐκ βίας εἰσὶ. In ἐκβιβάζȣσι consentit W. qui simul notat, in E. H. Flor. Palat. Vatic. non esse lacunae signum, &, si quid exciderit, suppleri posse una voce ἡμᾶς.

3 R. mavult ȣ̓χὶ δὲ μᾶλλον. De Socrate cf. Cic. de Offic. III, 3. & de leg. I, 12.

4 Ald. Bas. κατακλύσεις. Xyl. correxit.

5 Ald. Bas. ἐξαμαυρȣ̃ντα.

ελθοῦσα μεθ' ἡδονῆς, εὐθὺς ἔλυσε τὰ δυχερῆ πάντα, καὶ κατέσησεν εἰς τὸ οἰκεῖον τὴν Φύσιν, ὥσπερ εὐδίας καὶ γαλήνης γενομένης; αἱ δὲ διὰ τῶν ἐπιπόνων βοήθειαι μόγις καὶ κατὰ μικρὸν ἀνύουσι, χαλεπῶς ἐκμοχλεύουσαι καὶ προσβιαζόμεναι τὴν Φύσιν. ἐκ ἂν ἓν ἡμῖς διαβάλλοι Φιλῖνος, εἰ μὴ τὰ ἴσα ἑκάτερα [1] ἐπαιρόμενοι τὴν ἡδονὴν φεύγοιμεν, ἀλλὰ πειρώμεθα τὸ ηδέως καὶ ὑγιεινῶς ἐμμελέστερον, ἢ ὡς ἔνιοι Φιλόσοφοι τὸ ἡδέως καὶ καλῶς, συνοικεῖν. εὐθὺς ἓν περὶ τὸ πρῶτον, ὦ Φιλῖνε, τῶν ἐπιχειρημάτων δοκεῖς μοι διεψεῦσθαι, τὰ θηρία τῶν ἀνθρώπων ἁπλεστέραις τροφαῖς χρῆσθαι καὶ μᾶλλον ὑγιαίνειν ὑποτιθέμενος· ἀδέτερον γαρ ἀληθές ἐσιν. ἀλλὰ τῷ μὲν αἱ παρ' Εὐπόλιδος [2] αἶγες ἀντιμαρτυροῦσιν, ὑμνοῦσαι τὴν τροφὴν, ὡς παμμιγῆ καὶ ποικίλην ἓσαν, ἔτω πως λέγουσαι·

Βοσκόμεθ' [3] ὕλης ἀπὸ παντοδαπῆς, ἑλάτης,

1 Xyl. notat, se legere ἑκατέρᾳ cum Junio, scil. χερὶ ambabus manibus.

2 Eupolis, Atheniensis, Aristophani aequalis, fabulam scripsit, cui titulus Αἶγες. Fabric. B. Gr. I, 761.

3 Versus hos, quales in Ald. & Bas. leguntur, e Macrob. Saturn. VII, 5. castigandos & distinguendos monuerunt Xyl. & H. Steph. (Cf. quoque, R. jubente, P. Leopardi Emend. 8, 10.) Pro ὕλης, quod Steph. dedit, est in iisdem ἄλις, pro πτόρθης, πόρθης, pro σχῖνον, ἐχῖνον; retinuit porro Steph. earundem lacunas v. 3. & 4. πρὸς τάτοισιν ἐ * κυτίσω τ' ἠδὲ Φά * εὐώδη. Equidem secutus sum W. auctoribus Xyl. & Macrob. versus distribuentem, lacunasque supplentem, relato in rell. loco, ut est in Steph. Restant enim alia, quibus a Macrob. lectione differt, ex. gr. κύτισόν τε — σμίλακα τὴν πολύφυλλον — συκῆν post μαλίαν — θύμα ante θύμβραν. Xyl. probavit ἐρίκην, non μυρίκην, siquidem πρόμαλος quoque nominetur, qui est myrica. E Turn. & V. afferuntur haec: καὶ πρὸς τάτοισιν, vel τάτοις ἔτι κυτισῶ ἡδυΦανῖας καὶ εὐώδη, vel ἠδὲ ἵνα εὐώδη; & deinde μυρίκην, ἄπιον μᾶλλον, ἢ κύπερον, ῥάμνον.

Πρίνε, κομάρε τε πτόρθες ἁπαλὲς ἀποτρώγεσαι.
Καὶ πρὸς τέτοισιν ἔτ' ἄλλ' οἷον κυτίσε τ' ἠδὲ
Φάσκον εὐώδη, καὶ σμίλακα πολύφυλλον,
Κότινον, χῖνον, μελίαν, δρῦν, κιττὸν, μυρίκην,
Πρόμαλον, ῥάμνον, Φλόμον, ἀνθέρικον, κιθὸν,
Φηγὸν, θύμβραν —

τὰ γὰρ κατηριθμημένα μυρίας δήπε διαφορὰς ἔχει χυμῶν καὶ ὀδμῶν καὶ δυνάμεων· πλείονα δὲ τῶν εἰρημένων παραλέλειπται. τὸ δὲ δεύτερον Ὅμηρος [1] ἀθετεῖ μᾶλλον ἐμπείρως, τὰ λοιμικὰ πάθη πρῶτον ἅπτεσθαι τῶν ἀλόγων ἀποφαινόμενος. κατηγορεῖ δ' αὐτῶν καὶ ἡ βραχύτης τῆ βίε τὸ ἐπίκηρον καὶ νοσώδες. ἐδὲν γὰρ (ὡς εἰπεῖν) πολυχρόνιόν ἐσι, πλὴν εἰ Φαίη τις κόρακα καὶ κορώνην [2]. ἃ δὴ παμΦάγα τ' ὄντα καὶ πάσης ἁπτόμενα τροΦῆς ὁρῶμεν. καὶ μὴν καὶ τῇ τῶν νοσέντων διαίτῃ καλῶς [3] ἐποίεις τὰ εὔπεπτα καὶ δύσπεπτα τεκμαιρόμενος· καὶ γὰρ πόνος, καὶ γυμνάσια, καὶ τὸ διαιρεῖν τὴν τροΦὴν, εὔπεπτα μέν ἐσιν, ἐχ ἁρμόζει δὲ τοῖς πυρέττεσι. τὴν δὲ μάχην καὶ τὴν διαφορὰν τῆς ποικίλης τροΦῆς ἀλόγως ἐδεδίεις. εἴτε γὰρ ἐξ ὁμοίων ἀναλαμβάνει [4] τὸ οἰκεῖον ἡ Φύσις, καὶ εἰς τὸν ὄγκον αὐτόθεν ἡ ποικίλη τροΦὴ πολλὰς μεθιεῖσα ποιότητας ἐξ ἑαυτῆς ἑκάσῳ μέρει τὸ πρόσΦορον ἀναδίδωσιν· ὥσε γίνεσθαι τὸ τῦ Ἐμπεδοκλέες,

Ὡς

1 Iliad. I, 49. seqq. R. legi vult ἀθετεῖ, μᾶλλα ἐμπείρως τὰ λ. Turn. & V. dant ἐκ πείρας pro ἐμπείρως.

2 Pro κορώνην Turn. & V. dant ἔλαΦον.

3 R. cum Turn. & V. mavult ἃ καλῶς; Mez. σκαιῶς. In eandem sententiam Amlot. vertit. At W. monente, vel per cavillationem dictum est vulgatum, ut accepit Xyl. vel valet *commode ad meam sententiam.*

4 R. susp. ἐξ ὁμοίων καὶ ἀνομοίων, aut ἐξ ὁμοίων ἀνομοίοις μιχθέντων ἀναλαμβάνει.. W. autem legendum censet εἴτε γὰρ ἐξ ἀνομοίων λαμβάνει τὸ οἰκεῖον ἡ Φύσις εἰς τὸν ὄγκον αὐτόθεν, ἡ ποικίλη τροΦὴ &c.

Ὡς γλυκὺ μὲν ἐπὶ γλυκὺ μάρπτε, πικρὸν δ' ἐπὶ πικρὸν ὄρσεν,
Ὀξὺ δ' ἐπ' ὀξύ, δαλερὸν δαλερῷ λαβέτω [1].

* δὲ καὶ ἄλλα ἐπὶ πρόσφορον μένοντος τῇ θερμότητι ἐν τῷ πνεύματι τῶν μίγματος σκεδαθέντος, τὰ οἰκεῖα τοῖς συγγενέσιν ἔπεται· .τὸ γὰρ ἔτως παμμιγὲς σῶμα καὶ πανηγυρικὸν, ὡς τὸ ἡμέτερον, ἐκ ποικίλης ὕλης λόγον ἔχει μᾶλλον ἢ ἁπλῆς συνεραν[illegible]ζεθαι καὶ ἀναπληρῶν τὴν κρᾶσιν. εἰ δὲ [2] μὴ τῶτό ἐσιν, ἀλλ' ἡ καλαμένη πέψις ἀλλοιῶν πέφυκε καὶ μεταβάλλειν τὴν τροφὴν, ἐν τῷ ποικίλῳ τῶτο συμβήσεται θᾶττον καὶ κάλλιον· ἁπαθὲς γὰρ ὑπὸ τῶ ὁμοίε τὸ ὅμοιον [3], ἡ δ' ἀντίταξις καὶ διαφορὰ μᾶλλον ἐξίσησι τῇ πρὸς τὸ ἐναντίον μίξει τὰς ποιότητας ἀπομαραινομένας. εἰ δὲ ὅλως τὸ μικτὸν ἀθετεῖς καὶ ποικίλον, ὦ Φιλῖνε, μὴ δειπνίζοντα, μηδ' ὀψοποιῶντα μόνον λοιδόρει Φίλωνα τῶτον, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον, ὅταν μιγνύῃ τὰς βασιλικὰς καὶ ἀλεξιφαρμάκες ἐκείνας δυνάμεις, ἃς θεῶν χεῖρας ὠνόμαζεν Ἐρασίσρα-

1 Versus hos e Macrob. VII, 4. corrigendos monuerunt Xyl. & H. Steph. Apud eum ita leguntur:

ὡς γλυκὺ μὲν γλυκὺ μάρπτε, πικρὸν δ' ἐπὶ πικρὸν ὄρσεν,
ὀξὺ δ' ἐπ' ὀξὺ ἔβη, θερμὸν δ' ἐποχεύετο θερμῷ.

Alter versus e Turn. ita affertur: ὀξὺ δ' ἐπ' ὀξὺ ἔβη δολερὸν δολερῷ λάβετ' ὦδε. Xyl. δαλερὸν ut poëtice dictum a δαλὸς pro *calido* defendi posse suspicatur. E Turn. porro notatur γαλερὸν. Proximam lacunam ita censet explendam R. ἔτω δὲ καὶ ἄλλων ἐπὶ τὸ πρόσφορον ἑκάστῳ ῥεπόντων, τῇ θερμότητι τῇ ἐν τῷ πν. W. autem: καὶ ἄλλα ἄλλῳ τινὶ προσφόρᾳ μίρει ὄντος, τῇ θερμότητι δὲ καὶ τῷ πνεύματι τῶ μίγματος σκεδαθέντος. &c. V. λαβέτω εὖ δὲ καὶ ἄλλως; Turn. σκεδαθέντες δὲ τὰ οἰκεῖα.

2 Vulgo εἴ γε μὴ. Recepi e Turn. δὲ, quod W. quoque dedit, Xyl. & Mez. accedentibus. R. voluit εἴτε μὴ, *sive haec res secus habeat*, ut respondeat illi superiori εἴτε.

3 Secutus sum W. τὸ ὅμοιον, quod vulgo abest, addentem e Palat. Amiot. Mez. Pro ἀπαθὲς R. voluit ἀπαθὴς, ut redeat ad ἡ τροφὴ, aut addendum monuit τὸ ὅμοιον.

σίστρατος, διέλεγχε [1] τὴν ἀτοπίαν καὶ περιεργίαν, ὁμοῦ μεταλλικὰ καὶ βοτανικὰ καὶ θηριακά, καὶ τὰ ἀπὸ γῆς καὶ θαλάττης εἰς τὸ αὐτὸ συγκεραννύντος [2]. καλὸν γὰρ ταῦτ' ἀκούσαντας, ἐν πτισάνῃ καὶ σικύᾳ καὶ ἐν ὑδρελαίῳ τὴν ἰατρικὴν ἀπολιπεῖν. ἀλλὰ νὴ Δία τὸ ποικίλον ἐξάγει καὶ γοητεύει τὴν ὄρεξιν, ἃ κρατοῦσαν ἑαυτῆς; καὶ γὰρ τὸ καθάριον, ὦ δαιμόνιε, καὶ τὸ εὐσόμαχον [3], καὶ τὸ εὐῶδες, καὶ ὅλως τὸ ἡδιον ἐφέλκεται καὶ ποιεῖ βρωτικωτέρας ἡμᾶς καὶ ποτικωτέρας. τί ἔν ἐχὶ κρίμνον μὲν ἡμεῖς ἀντὶ πόλτου μάττομεν, ἀντὶ δ' ἀσπαράγου γήτεια [4] καὶ σκολύμους παρασκευάζομεν; τὸν δ' ἀνθοσμίαν ἀπασάμενοι τετονὶ καὶ ἡμερίδην, ἀγριώτερον πίνομεν ἐκ πίθου [5], κωνώπων χορῷ περιᾳδομένου; ὅτι Φαίης ἂν ἃ Φυγὴν ἐδ' ἀπόδρασιν ἡδονῆς εἶναι τὴν ὑγιεινὴν δίαιταν, ἀλλὰ περὶ ἡδονὰς μετριότητα καὶ τάξιν ὑπηκόῳ χρωμένην ὀρέξει τῷ συμφέροντος. ὡς δὲ λάβρον πνεῦμα κυβερνῆται πολλαῖς μηχαναῖς ὑποφεύγουσι, παυσάμενον δὲ καὶ μαραυθὲν ἐδεῖς πάλιν ἐκριπίσαι καὶ διασεῖσαι δυνατός ἐστιν· ἕτως πρὸς ὄρεξιν ἐνσῆναι [6] μὲν καὶ κολάσαι τὸ πλεονάζον αὐτῆς ἃ μέγα ἔργον, ἤδη δὲ κάμνουσαν πρὸ καιροῦ, καὶ μαλθακιζομένην καὶ ἀπολείπουσαν τὸ οἰκεῖον, ἐντεῖναι καὶ ἀναζωπυρῆσαι παγχάλεπον, ὦ ἑταῖρε, καὶ δύσεργον. ὅθεν ἡ ποικίλη τροφὴ βελτίαν τῆς ἁπλῆς, καὶ

1 Ald. Baf. ὠνόμαζεν. Ἐρασίστρατος δ' ἤλεγχε. Turn. V. ἔλεγχε δέ.

2 Dedi ita e Turn. cum W. pro vulg. συγκεραννύντας. R. voluit συγκεραννύντα.

3 Mez. εὔσομον, quod W. probat.

4 Baf. γήθεια, pro qua voce Xyl. γίθια legit, coll. Plin. H. N. 19, 8.

5 Turn. V. ἐκ κριθῆς.

6 Sic R. dari voluit pro vulg. ἐκσῆναι, dedique cum W. idem e Palat. fumente. Mez. laboranti orationi conſulere volebat legendo πως pro πρὸς.

καὶ τὸ μονοειδὲς ἐχέσης πλήσμιον, ὅσῳ ῥᾷον ἰσάναι φερομένην τὴν Φύσιν, ἢ κινεῖν ἀπειπᾶσαν. καὶ μὴν, ὅ γε λέγασί τινες, ὡς πλησμονὴ Φευκτότερον ἐνδείας, ἐκ ἀληθές ἐσιν· ἀλλὰ τἐναντίον· εἴ γε πλησμονὴ μὲν, ὅταν εἰς Φθορὰν τινα τελευτήσῃ καὶ νοσον, ἔβλαψεν· ἔνδεια δὲ, κἂν ἄλλο μηδὲν ἐξεργάσηται κακὸν, αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν παρὰ Φύσιν ἐσί. καὶ ταῦτα μὲν ὡς ἀντίχορδα [1] κείσθω τοῖς ὑπὸ σᾶ πεΦιλοσοΦημένοις. ἐκεῖνο δέ πως ὑμᾶς λέληθε τὰς περὶ ἄλα καὶ κύμινον [2], ὅτι τὸ μὲν ποικίλον ἡδιόν ἐσι· τὸ δὲ ἥδιον, εὐορεκτότερον, ἂν τὴν ὑπερβολὴν ἀΦέλῃς [3]· προσΦύεται γὰρ ὀργῶντι καὶ δεχομένῳ τῷ σώματι, τῆς ὄψεως προοδοποιάσης. τὸ δ' ἀνόρεκτον [4] * καὶ ῥεμβόμενον, ἢ παντα πασιν ἐξέβαλεν ἡ Φύσις, ἢ μόλις ὑπ' ἐνδείας ἔσερξεν. ἐκεῖνό μοι μόνον Φύλαττε καὶ μέμνησο, τὸ ποικίλον ὡς ἐκ ἐν ἀβυρτάκαις καὶ κανδύλοις καὶ καρύκαις ἐσίν· ἀλλὰ ταῦτα μὲν περίεργα καὶ σπερμολογικά. ποικιλίαν δὲ καὶ Πλάτων παρέχει τοῖς καλοῖς καὶ γενναίοις ἐκείνοις πολίταις, παρατιθεὶς βολβὰς, ἐλαίας, λάχανα, τυ-

1 Ald. ὡς ἀντὶ χορδῆς Turn. V. τῆς ὑπὸ σᾶ.

2 Sic eum W. repoſui ex Ald. & Baſ. adſentientibus Xyl. E. H. Flor. Palat. Mez. pro vulg. κύαμον, quod dedit Steph. quare & unde, haud conſtat, cum ipſe alterum verius judicet e lib. V. Sympos. quaeſt. 10. Notat porro W ex Ven. & Vatic. nihil allatum, quod a Stephan. diſſentiat.

3 Ald. Baſ. quibuscum Xyl. E. H. Venet. Palat. fere conſentire, W. notat, τὸ μὲν ποικίλον ἐσι, τὸ δὲ ἥδιον, εὐο * τερον ἂν τὴν ὑπερ * αν ἀΦέλῃς. Vulgatam dedit Steph. ex Amiot &, ut videtur, Exempl. Turneb. Addit W, e Venet. (cui tamen id, quod paulo ante notatur, contradicit) & Vatic. nil, a Stephan. lectione diſſentiens, notatum eſſe. E Turn. affertur εὐορεκτότερον καὶ ἀπεπτότερον, ἂν τὴν ὑπερβολὴν καὶ πολυΦαγίαν ἀΦέλῃς.

4 Lacunam hanc, W. teſte, in omnibus libris proditam, explent Turn. & V. addendo καὶ ἄπεπτον, Mez. ex Amiot. legendo πλανώμενον.

ρὸν, ὀψήματα [1] παντοδαπά· πρὸς δὲ τέτοις, ἀδὲ τραγημάτων ἀμοίρες περιορᾷ δειπνοῦντας.

QUAESTIO II.

Cur tubera videntur a tonitru crescere: & cur creditum est, dormientes fulmine non feriri [2]?

Τὰ δνα παμμεγέθη δειπνοῦσιν ἡμῖν Ἀγέμαχος παρέθηκεν ἐν Ἠλιδι. Θαυμαζόντων δὲ τῶν παρόντων, ἔφη τις ὑπομειδιάσας· Ἄξιά γε τῶν βροντῶν τῶν ἐναγχος γενομένων· ὡς δὴ καταγελᾶν τῶν λεγόντων, τὰ ὕδνα τὴν γένεσιν ἐκ βροντῆς λαμβάνειν. ἦσαν ἔν οἱ φάσκοντες, ὑπὸ βροντῆς τὴν γῆν διίσθαι, καθάπερ ἥλῳ [3] τῷ ἀέρι χρωμένην· εἶτα ταῖς ῥωγμαῖς τεκμαίρεθαι τὲς τὰ ὕδνα μετιόντας· ἐκ δὲ τότε δόξαν ἐγγενέθαι τοῖς πολλοῖς, ὅτι τὸ ὕδνον αἱ βρονταὶ γεννῶσιν, ἐ δεικνύσιν [4]. ὥσπερ εἴ τις οἴοιτο, τὲς κοχλίας ποιεῖν τὸν ὄμβρον, ἀλλὰ μὴ προάγειν [5], μηδ' ἀναφαίνειν. ὁ δ' Ἀγέμαχος ἰχυρίζετο τῇ ἱσορίᾳ, καὶ τὸ θαυμασὸν ἠξίε μὴ ἄπιστον ἡγεῖθαι. καὶ γὰρ ἄλλα πολλὰ θαυμάσια βροντῆς ἔργα καὶ περαυνῦ, καὶ τῶν περὶ ταῦτα διοσημειῶν εἶναι, χαλεπὰς καταμαθεῖν ἢ παντελῶς ἀδυνάτες τὰς αἰτίας ἔχοντα. καὶ γὰρ ὁ γελώ-

1 Turn. ἐψήματα; in ind var. ex Ald. & Bas. notatur ἰψίματα. Falsum est de Bas. quae habet ὄψημ.

2 Personae colloquii sunt Agemachus, Plutarchus, Dorotheus. Conferatur de hac quaestione Plin. H. N. 19, 11. 13.

3 Sic cum Xyl. legi voluit R. — *terram ab aëre, velut impacto clavo, findi*, dedique cum W. adsentiente Mez. pro vulg. ἡλίῳ.

4 R. susp. γεννῶσι, πῶς γεννῶσιν ἐ δεικνύσιν, *non ostendentibus, quomodo generentur.*

5 W. forte corrigendum putat προλίγαν.

γελώμενος ἐτοσὶ καὶ παρομοιώδης (ἔφη) βολβὸς [1] ἐμικρότητι διαφεύγει τὸν κεραυνὸν, ἀλλ' ἔχων δύναμιν ἀντιπαθῆ, καθάπερ ἡ συκῆ καὶ τὸ δέρμα τῆς φώκης (ὥς φασι) καὶ τὸ τῆς ὑαίνης, οἷς τὰ ἄκρα τῶν ἱστίων οἱ ναύκληροι καταδιφθεροῦσι. τὰ δ' ἀσκαφῆ τῶν ὑδάτων εὐαλδῆ καλοῦσιν οἱ γεωργοὶ, καὶ νομίζουσι. καὶ ὅλως εὐηθές ἐστι ταῦτα θαυμάζειν, τὸ πάντων ἀπιστότατον ἐν τοῖς πάθεσι τούτοις καθορῶντας, ἐκ μὲν ὑγρῶν φλόγας, ἐκ δὲ μαλακῶν νεφελῶν [2] ψόφους σκληροὺς ἀναδιδομένους. ταῦτα δὲ (εἶπεν) ἀδολεσχῶ, παρακαλῶν ὑμᾶς ἐπὶ τὴν ζήτησιν τῆς αἰτίας, ἵνα μὴ πικρὸς γένωμαι συμβολὰς τῶν ὕδνων πρασσόμενος.

II. Αὐτὸν μὲν ἔν, ἐγὼ ἔφην, τρόπον τινὰ τῷ λόγῳ δεξιὰν ὀρέγειν τὸν Ἀγέμαχον· ἐδὲν γὰρ ἔν γε τῷ παρόντι φαίνεσθαι πιθανώτερον, ἢ ὅτι ταῖς βρονταῖς πολλάκις ὕδωρ συνεκπίπτει γόνιμον. αἰτία δὲ ἡ τῆς θερμότητος ἀνάμιξις· τὸ μὲν γὰρ ὀξὺ καὶ καθαρὸν τῷ πυρὸς ἄπεισιν [3] ἀσκαφὴ γενόμενον, τὸ δ' ἐμβριθὲς καὶ πνευματῶδες ἐνειλέμενον τῷ νέφει καὶ συμμεταβάλλον, ἐξαίρει τὴν ψυχρότητα, καὶ συνεκπίνει [4] τὸ ὑγρόν· ὥσε μάλιστα τὸ [5] προσηνὲς ἐνδύεσθαι τοῖς βλασάνε-

1 Ita in R. recte legitur, pro βλοβὸς, quod e Steph. in reli. edd. graeco-latinas transiit.

2 Abest vox νεφελῶν ab Ald. ejusque loco asteriscus est positus. Turn. dat νεφῶν.

3 Sic R. dari voluit, dedique cum W. Affertur quoque e Turn. & V. cum altera lectione ἔξασιν. Receptae favent H. Palat. Leonic. Anon. Xyl. Mez. Alii proxime αἴπασιν, E. Venet. Vat. Schott. Vulgo ἔπασιν.

4 Vox aliena, Xyl. judice. R. susp. συνεμπίνει, *simul imbibit.* W. magis placet conjectura Mez. συμπιαίνει, nisi forte συνεκπίττει verum sit.

5 R. aut delendum censet τὸ, aut leg. τὸ μάλιστα προσηνὲς. Ald. deinde ἐπεὶ pro ἔτι.

στάνουσι καὶ ταχὺ παχύνειν. ἔτι δὲ καὶ κράσεων ἰδιότητα, καὶ χυμοῦ διαφορὰν ἐμποιεῖ [1] τὰ τοιαῦτα τοῖς ἀρδομένοις· ὥσπερ αἵ τε δρόσοι γλυκυτέραν ποιοῦσι τοῖς θρέμμασι τὴν πόαν, καὶ τὴν ἶριν [2] ἐξανθοῦντα νέφη, καθ' ὧν ἂν ἐπερείσῃ ξύλων, εὐωδίας ἀναπίμπλησι· καὶ ταύτῃ γνωρίζοντες οἱ παρ' ἡμῖν ἱερεῖς αὐτὰ καλοῦσι [3], τὴν ἶριν ὑπολαμβάνοντες ἐπισκήπτειν. πολλῷ [4] δὲ μᾶλλον εἰκός ἐστι τοῖς ἀστραπαίοις καὶ κεραυνίοις ὕδασι καὶ πνεύμασι, καὶ θερμότησιν εἰς βάθος ἐλαυνομέναις, τὴν γῆν στρέφεσθαι, καὶ συστροφὰς ἴσχειν τοιαύτας καὶ χαυνότητας, ὥσπερ ἐν τοῖς σώμασι τὰ χοιραδώδη καὶ ἀδενώδη φύματα θερμότητές τινες καὶ ὑγρότητες αἱματώδεις ἐνδημιουργοῦσιν. οὐ γὰρ ἔοικε φυτῷ [5] τὸ ὕδνον, οὐδ' ἄνευ ὕδατος ἔχει τὴν γένεσιν, ἀλλὰ ἄῤῥιζον καὶ ἀβλαστὲς ἔτι καὶ ἀπολελυμένον, τῷ καθ' ἑαυτὸ σύστασιν ἐκ τῆς γῆς ἔχειν παθούσης τι καὶ μεταβαλούσης. εἰ δέ γε γλίσχρος (ἔφην) ὁ λόγος ὑμῖν δοκεῖ, τοιαῦτά τοι τὰ πλεῖστα τῶν βρονταῖς καὶ κεραυνοῖς συνεπομένων· διὸ καὶ μάλιστα τοῖς πάθεσι τούτοις δόξα θειότητος προσεστι.

III.

1 E R. mente sic dedi pro vulg. ἐμποιεῖν.

2 Locum hunc, quem R. se non intelligere fatetur, W. conjectura commode expedit, καὶ τὰ τὴν ἶριν ἐξανθοῦντα νέφη, καθ' ὧν περ ἂν ὕσῃ ξύλων.

3 Xyl. pro καλοῦσι legi voluit καίουσι. Consentit cum eo Mez. Praestat autem ἱερεῖς αὐτὰ cum Salmas. mutare in ἐρίσκηπτα, de qua voce consulas velim Hesych. in v. ἐρίσκηπα, cum subjuncta adnotatione. Turn. & V. pro ἱερεῖς dant ἐρυσίσκηπτρα, de qua voce ibidem legitur, ut reponenda pro ἐρίσκηπα. R. voluit ἰριδόσκηπτα.

4 Sic R. legi voluit pro vulg. πολλῶν, dedique cum W. idem a Xyl. & Mez. sumente.

5 Vulgatam dedit Steph. ex Amiot. & Exempl. Turn. In omnibus aliis haec est lectio: ἔοικε * τῷ τὸ ὕδνον, οὐδὲ ἄνευ ὕδατος ἔχει τὴν γένεσιν ἀλλ' ἄριζον καὶ * τες ἔτι καὶ ἀπολελυμένον τῷ καθ' ἑαυτὸ τὴν στάσιν. In his ultimis tantum dissentit Bas. & Xyl. τῷ καθ' ἑαυτὴν στάσιν. V. καὶ ἀβλαστὲς ἐστι; R. voluit ἄῤῥιζον ὂν κ. ἀ. & τὸ καθ' ἑαυτὸ.

III. Παρὼν δὲ ὁ ῥήτωρ Δωρόθεος· Ὀρθῶς (ἔφη) λέγεις. ὁ γὰρ μόνον οἱ πολλοὶ καὶ ἰδιῶται τοῦτο πεπόνθασιν, ἀλλὰ καὶ τῶν Φιλοσόφων τινές. ἐγὼ γοῦν οἶδα, κεραυνῷ παρ' ἡμῖν εἰς οἰκίαν ἐμπεσόντος, καὶ πολλὰ θαυμασὰ δράσαντος, (οἶνόν τε γὰρ ἐκ πίθων διεφόρησε, τὸ κέραμον μηδὲν παθόντος· ἀνθρώπῳ τε καθεύδοντος διαπτάμενος, ἔτ' αὐτὸν ἠδίκησεν, ἔτε τῆς ἐσθῆτος ἔθιγε, ζώνην δὲ χαλκῆς ἔχουσαν ὑπεζωσμένῳ διέτηξε τὸ νόμισμα πᾶν καὶ συνέχωε [1],) Φιλοσόφῳ δὲ παρεπιδημοῦντι Πυθαγορικῷ προσελθόντα [2] καὶ διαπυνθανόμενον· τὸν δὲ ἀφοσιωσάμενον, καὶ κελεύσαντα καθ' ἑαυτὸν [3] ὁρᾶν καὶ προσεύχεσθαι τοῖς θεοῖς. ἀκέω δέ, καὶ στρατιώτῃ φυλάττοντος ἱερὸν ἐν Ῥώμῃ κεραυνὸν ἐγγὺς πεσόντα, διακαῦσαι τῶν ὑποδημάτων τὰς ἱμάντας, ἄλλο δὲ μηδὲν κακὸν ἐργάσασθαι· καὶ κυλιχνίων [4] ἀργυρῶν ξυλίνοις ἐγκειμένων [5] ἐλύτροις τὸν μὲν ἄργυρον συνιζῆσαι τακέντα, τὸ δὲ ξύλον ἄθικτον καὶ ἀπαθὲς εὑρεθῆναι· καὶ ταῦτα μὲν ἔξεσι πιστεύειν, καὶ μή. πάντων δὲ θαυμασιώτατον, ὦ πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἴσμεν, ὅτι τῶν ὑπὸ κεραυνοῦ

1 Vulgo *ὑπεζωσμένῳ διέτηξε. τοῦο *μα πᾶν καὶ συνέχωε*, excepta R. quae habet *συνέχεε*. H. Steph. fusp. *διέτηξε, καὶ τὸ νόμισμα πᾶν συνέχεε* R. ita locum voluit restitui, ut nunc legitur, ducibus ex parte Turn. & V. unde affertur *ὑπεζωσμένῳ τὸ νόμισμα πᾶν συνέχυσε*, vel *συνέχετμ*. — *illo homine subligatam habente zonam plenam numis aeneis, eos numos omnes liquavit & in unam massam confudit fulmen.* Idem dedit W. e Turn. V. Anon. Mez. consentiente simul Palat. in *συνέχεεν*.

2 Verba *καὶ* — *ἀφοσιωσάμενον* absuere a R.

3 Haud dubie rectius, quod W. mavult *τὰ καθ' ἑαυτόν*.

4 Repositi lectionem Bas. comprobatione R. nec non Xyl. & Kaltw. versione firmatam pro *λυχνίων*, quod vulgo legitur. W. operarum errore *λυκνίων*.

5 Sic R. dari voluit, & est in Bas. dedique cum W. accedentibus Mez. Xyl. Exempl. Turn. Vulgo *ἐγκειμένοις*.

φανεῖ διαφθαρέντων ἄσηπτα τὰ σώματα διαμένει· πολλοὶ γὰρ ἔτε καίουσιν, ἔτε κατορύττουσιν, ἀλλ' ἐῶσι περιφράξαντες, ὥσε ὁρᾶσθαι τὰς νεκρὰς ἀσήπτες· εἰ τὴν Εὐριπίδε Κλυμένην ἐλέγχοντας, ἐπὶ τὲ Φαέθοντος εἰπόσαν·

— Φίλος δέ μοι,
Ἀλλ' ἔτος [1] ἐν Φάραγξι σήπεται νέκυς.

ὅθεν οἶμαι καὶ τὸ θεῖον ὠνομάσθαι τῇ ὁμοιότητι τῆς ὀσμῆς, ἣν τὰ παιόμενα τοῖς κεραυνοῖς ἀφίησιν ἐκτριβομένην [2] πυρώδη καὶ δριμεῖαν· ὑφ' ἧς ἐμοὶ δοκεῖσι καὶ κύνες καὶ ὄρνιθες ἀπέχεσθαι τῶν διοβλήτων σωμάτων. ἐμοὶ γὰρ ἄχρι τότε τῆς αἰτίας ὥσπερ δάφνης παρατετάχθω [3]. τὰ δὲ λοιπὰ, τῆτον ἔφη παρακαλῶμεν [4]· ἐπεὶ καὶ τοῖς ὕδνοις ἐνευημέρηκεν· ἵνα μὴ πάθωμεν τὸ τῆ Ἀνδροκύδες. ἐκεῖνος γὰρ ὢν ἐποίησε πάντων ἐναργέστατα [5] καὶ κάλλιστα τὰς περὶ τὴν Σκύλλαν ἰχθῦς ζωγραφήσας, ἔδοξε τῷ πάθει μᾶλλον, ἢ τέχνῃ [6] κεχρῆσθαι· φύσει γὰρ ἦν φίλοψος· ἔτω φήσει [7] τις καὶ ἡμᾶς ὑπὸ ἡδονῆς φιλοσοφήσαντας

1 Ita, W. teste, omnes libri: at Musgrav. corrigit Ἄλατος.

2 R. mavult ἐντριβομένην, *infrictam*, adspersam, afflatam, ita insertam in corpus atque infixam, ut excuti & exteri nequeat.

3 R. & W. legendum censent ἐμοὶ μὲν — παρατετρύχθω: *hactenus quidem mihi licuerit hanc disputationem velut laurum praemordisse & extremis labris deguslasse.* Turn. παρατετάθω.

4 R. legi vult ἔφην παρακαλῶμεν ἐπιμετρεῖν. ἐπεὶ.

5 Sic R. legi voluit dedique pro vulg. ἐναργέστερα. Consentit W. ex Anon. & Mez. E Turn. notatur ἐνεργέστερα vel ἐνεργέστατα καὶ καλλίστως. Ald. καὶ μάλιστα.

6 R. mavult ἢ τῇ τέχνῃ. Dando κεχρῆσθαι pro vulg. χρῆσθαι secutus sum W. ita sumentem ex H. Venet. Flor. Palat. Vatic.

7 Ita R. dandum monuit pro vulg. φησί τις, V. eodem ducente, e quo notatur φύσει τις.

τας [1] περὶ τῶν ὕδνων ἀμφισβητήσιμον ἐχόντων τὴν γένεσιν, ὡς ὁρᾷς. ἐν δὲ τούτοις [2] ὑποκειμένης τῷ λόγῳ τῆς εὐπειθείας, καὶ τὴν αἰτίαν προδήλῳ τῷ εἶναι πειθούσης.

IV. Ἐμοῦ δὲ παρακελευομένου [3], καὶ λέγοντος, καιρὸν εἶναι, καθάπερ ἐν κωμῳδίᾳ μηχανὰς αἴροντας καὶ βροντὰς ἐμβάλλοντας [4], παρὰ πότον διαλέγεσθαι περὶ κεραυνῶν· τὰ μὲν ἄλλα παρίεσαν ὁμολογοῦντες, περὶ δὲ τῶν ἐν τοῖς καθεύδουσι μὴ κεραυνουμένων ἀκοῦσαί τι βελόμενοι λιπαρεῖς ἦσαν. ἐμοὶ δὲ πλεῖον ὀδὲν ἐγίνετο τῆς αἰτίας ἁψαμένῳ κοινὸν ἐχούσης τὸν λόγον· ὅμως δ' ἔν (ἔφην) ὡς, τὸ κεραύνιον πῦρ ἀκριβείᾳ καὶ λεπτότητι θαυμαστόν ἐσιν, αὐτόθεν (περὶ) [5] τὴν γένεσιν ἐκ καθαρᾶς καὶ ἀγνῆς ἔχον ὀσίας, καὶ πᾶν εἴ τι συμμίγνυται νοτερὸν ἢ γεῶδες αὐτῷ [6] τῆς περὶ τὴν κίνησιν ὀξύτητος ἀποσειομένης καὶ διακαθαιρούσης. διόβλητον μὲν ὀδὲν, ὥς φησι Δημόκριτος, * παρ' αἰθρίης σέ-

1 R. mavult *φιλοσοφεῖν τὰ περὶ*; W. *φιλοσοφῆσαι τὰ περὶ τῶν ὕδνων ὡς ἀμφισβ.*

2 W. corrigendum putet *γίνεσιν*. Ἐν δὲ τούτοις ὁρᾷς, ὑποκειμένης τῷ λόγῳ τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὴν αἰτίαν, τῷ μὴ πρόδηλον εἶναι, πείθεσαν, *at in argumento, quod tibi pono, de fulmine, vides ineſſe cum honeſtate etiam obſcuritatem cauſae, quae ad diſputandum alliciat.* Turn. & V. τῆς εὐπαθείας αἰτίαν πρόδηλον ἔτως εἶναι, vel *προδήλως εἶναι*. R. ſuſp. καὶ ταύτην τὴν αἰτίαν, τῷ πρόδηλον εἶναι, προσιέσθαι πειθόσης, οἱ μὲν ἄλλοι ἐσιώπων, ἐμοῦ δὲ π.

3 W. ſuſp. *παραστάμενα*, & deinde ἄκαιρον pro vulg. *καιρὸν*; aut *πρὸς αὐτὸν παρακελευόμενον λέγοντος*, ἄκαιρον —.

4 Ald. Baſ. ἐμβάλλοντα; Turn. V. ἐμβάλλοντος.

5 R. voluit aut *περὶ* deleri, aut legi *αὐτόθεν περιττὴν γένεσιν*. W. cum Mez. prius probat. Quare uncis incluſi. Ex ſeqq. *περὶ τὴν κίνησιν* male huc relatum fuiſſe videtur.

6 R. judice, poſt *αὐτῷ* deeſt aliquod participium neutrum, e. c. *μεταβάλλον*.

στέγειν [1] σίλας. τὰ μὲν ἓν πυκνὰ τῶν σωμάτων, σίδηρος, χαλκὸς, ἄργυρος, χρυσὸς [2], ἀποστέγει καὶ φθείρεται, καὶ τήκεται πάχοντα τῷ προσμάχεσθαι καὶ ἀντερείδειν [3]. τῶν δ' ἀραιῶν καὶ πολυπόρων καὶ χαλώντων ὑπὸ μανότητος, ἀψυσὶ διεκθεῖ, καθάπερ ἱματίων [4] καὶ ξύλων αὐων· τὰ δὲ χλωρὰ καίει, τῆς ὑγρότητος ἀντιλαμβανομένης καὶ συνεξαπτομένης. εἴπερ ἓν τὸ, τὲς καθεύδοντας μὴ ἀποθνήσκειν ὑπὸ κεραυνῶν, ἀληθές ἐσιν, ἐνταῦθα δεῖ ζητεῖν, κὐ ἀλλαχόθι, τὴν αἰτίαν. μᾶλλον γὰρ ἔῤῥαται καὶ συνέσηκε καὶ ἀντερείδει τὰ σώματα τῶν ἐγρηγορόταν, ἅτε δὴ πᾶσι τοῖς μέρεσι πεπληρωμένα πνεύματος· ὑφ' ἓ καὶ τὰς αἰθήσεις ἐπισρέφοντος, ὥσπερ ἐν ὀργάνῳ, καὶ σφίγγοντος, εὔτονον γέγονε καὶ συνεχὲς αὑτῷ καὶ πυκνὸν τὸ ζῶον. ἐν δὲ τοῖς ὕπνοις ἐξανεῖται, καὶ μανὸν [5], καὶ ἀνωμαλον [6], καὶ ἄτονον, καὶ διακεχυμένον, καὶ πόρες ἔχηκε πολλὲς, τῷ πνεύματος ἐνδιδόντος καὶ ἀπολείποντος, δι' ὧν φωναί τε καὶ ὀσμαὶ διεκθέασι, μηδεμίαν αἴθησιν ἑαυτῶν παρέχεσαι. τὸ γὰρ ἀντερεῖδον, καὶ

1 R. susp. *τὸ παρ' αἰθρίης στέγει σίλας*, *nihil sustinet ignem, quem Jupiter e sereno coelo jaculatur.* Turn. *στέγει τῶν μὴ δυναμένων*, vel *τὸ μὴ δυνάμενον σίλας.* Est quoque lacunae signum in Bas. post *στέγειν.* W. legendum susp. *Δημόκριτος, ὃ μὴ τὸ παρ' αἰθρίης στέγει σίλας — nihil de coelo tactum, ut ait Democritus, quin cohibeat puri aetheris jubar.*

2 Dedi sic plene e Turn. & V. consentiente Amiot. In Ald. & Bas. *σωμάτων * χαλκὸς, ἄργυρος * ἀποστέγει.* Prius lacunae signum Steph. non exhibet cum rell. eam secutis. Posteriorem lacunam Mez. quoque explet voce *χρυσὸς.* R. nihil deesse, sed in *ἀποστέγει* vitium latere videtur. Quaerit, num *ἀποσάζει*, vel *ὑποφεύγει.*

3 Notatur quidem in ind. var. esse in Ald. & Bas. *τερείδειν* praemisso asteriſco. At de Bas. falsum est.

4 Ald. Bas. *καθαριματίων*, quod Xyl. correxit.

5 Ald. Bas. *μανικὸν.* Xyl. correxit.

6 R. susp. *ἀμαλὸν*, aut, quod idem est *ἀπαλὸν.* Addi vult porro idem *ἐσὶ*, aut hic loci, aut post *μανὸν.*

καὶ τῷ ἀντερείδειν παχον, ἐν ἁπάντᾳ τοῖς προσφερομένοις· ἧσσα δὲ τοῖς ὑπὸ λεπτότητος καὶ ἀκύτητος τοιαύτης, ὥσπερ ὁ κεραυνός, διϊπταμένοις [1]. τὰ μὲν γὰρ ἧττον ἰσχυρὰ δυσπαθείαις ἡ Φύσις ἀμύνεται, συλληρότητας προβαλλομένη [2] καὶ πυκνότητας· ὧν δ' ἄμαχος ἡ δύναμίς ἐστιν, ὑπὸ τέτων ἧττον ἀδικεῖται τὰ εἴκοντα τῶν ἀνθισαμένων. πρόσλαβε δὲ τέτοις (ἔφην) ἔτι [3] μικρὰν ἔκπληξιν πρὸς τὰ τοιαῦτα, καὶ Φόβον καὶ τάρβος, ὑφ' ὧν πολλοὶ μηδὲν ἄλλο παθόντες, αὐτῷ τῷ δεῖσαι ἀποθανεῖν ἀπέθανον. καὶ γὰρ τὰ θρέμματα διδάσκασι, βροντῆς γενομένης, οἱ ποιμένες εἰς ταυτὸ συνθεῖν καὶ συνεύειν· τὰ γὰρ σποράδην ἀπολειφθέντα διὰ τὸν Φόβον ἐκτιτράσκει· καὶ μυρίας ἤδη τεθνηκότας ἰδεῖν ἐστιν ὑπὸ βροντῆς, ἀδὲν ἔτε πληγῆς ἴχνος ἔτε καύσεως ἔχοντας, ἀλλ' ὑπὸ Φόβε τῆς ψυχῆς (ὡς ἔοικεν) ὄρνιθος δίκην ἀποπταμένης τὲ σώματος.

Πολλὰς γὰρ —

ὡς ὁ Εὐριπίδης Φησὶ,

Βροντῆς πνεῦμα ἄναιμον [4] ὤλεσε.

καὶ γὰρ ἄλλως τῶν αἰσθητηρίων ἡ ἀκοὴ παθητικώτατόν ἐστι,

1 Vulgo *διϊσαμένοις*, quod R. ſuſpectum videbatur, cum ſententia flagitet *διελαύνεσι* vel *διοφερομένοις*. Hinc probavit, quod e Turn. & V. notatur, & dedi, W. idem rectius cenſente.

2 R. ſuſp. *προσβαλλομένη*, in med. pro *προσβάλλεσα*, *quando res duras & denſas rebus parum firmis objicit, tunc has munit, & arcet illarum noxam, eo, quod effecit, ut minus firma minus quoque ab illis duris paterentur.*

3 V. ἐφην ὅτι. Pro *μικρὰν* omnino legendum videtur, quod W. mavult *ἐ μικρὰν*, aut *ἰσχυρὰν*. Cum W. reſtitui *καὶ Φόβον*, a Steph. omiſſum, ex Ald. Baſ. Xyl. E. H. Venet. Flor. Palat. Vat.

4 Ald. Baſ. *ἄνεμον*. E Turn. & V. notatur ſic: *ἀνεμόεν*, *ἀνέμως ἀναίμων*. Hemſterhuis. ad Lucian. I. p. 102. corrigit *πεῦμα ἄναιμον*, quod amplectitur Kaltw. — *Gar viele hat der Blutz durch Wunden ohne Blut getödtet.*

ἐσι, καὶ μεγίσας οἱ διὰ ψόφε θόρυβοι καὶ φόβοι ταραχὰς ἐπιφέρσσιν· ὧν τῷ καθεύδοντι πρόβλημα τὸ ἀναίθητόν ἐσιν· οἱ δ' ἐγρηγορότες, καὶ ταῖς προπαθείαις [1] ἀναλίσκονται, καὶ τὲ δέες τὸ σῶμα συνδέοντος, ὡς ἀληθῶς, καὶ συνάγοντος καὶ πυκνῦντος, ἰσχυρὰν ποιᾶσι τὴν πληγὴν τῷ ἀντερείδειν.

QUAESTIO III.

Cur in nuptiis plurimi ad coenam vocantur [2]?

Ἐν τοῖς Αὐτοβόλε, τὲ υἱὲ, γάμοις συνεώρταζεν ἡμῖν παρὼν ἐκ Χαιρωνείας ὁ Σόσσιος Σενεκίων, καὶ πολλῶν ἄλλων τε τῇ τότε ἑορτῇ μάλα πρεπόντων παρέχεν [3] ἀφορμὰς, καὶ περὶ τῆς αἰτίας, δι' ἣν πλεῖσοι τῶν ἄλλων [4] ἐπὶ τὰ γαμικὰ δεῖπνα παραλαμβάνονται, διηπόρησε. καὶ γὰρ τῶν νομοθετῶν τὲς τῇ πολυτελείᾳ κατὰ κράτος πολεμήσαντας, ὁρίσαι μάλισα τῶν εἰς τὲς γάμες καλεμένων τὸ πλῆθος. ὁ γὰρ εἰπὼν (ἔφη) περὶ τῆς αἰτίας αὐτῆς [5] τῶν παλαιῶν φιλοσόφων, ἀδὲν, ἐμοὶ γᾶν κριτῇ, πιθανὸν εἴρηκεν Ἑκα-

1 Turn. V. προσπαθείαις.

2 Perſonae colloquii ſunt Soſſius Senecio, Plutarchus, Theon.

3 In Ald. & Baſ. (nec non Xyl. E. Venet. Vat. Palat.) abeſt hoc vocabulum, ejusque loco aſteriſcus ponitur. Steph. dedit. Turn. & V. παρεῖχεν. Ad πρεπόντων Mez. addit προβλημάτων. W. judice, certe ſimile quid requiri videtur, niſi potius legendum καὶ ἄλλων τε λόγων τ. τ. ἑ. πρ.

4 Ald. Baſ. (nec non Xyl. E. Venet. Vat. Pal.) καὶ περὶ τη * ας δι' ἣν πλεῖσεν τῶν ἄλλων —. Vulgata debetur Stephano. R. monente, τῶν ἄλλων, ſi bene habet, eſt pro τῶν πάντων. Alias legi poſſe addit τῶν ἄνων, i. e. ἀνθρώπων. W. id mutandum cenſet aut in ἀλλοτρίων, aut in φίλων.

5 Haec vox, quam cum W. repoſui, eſt leſtio Ald. Baſ. Xyl. E. Flor. Pal. Vatic. a Steph. in deterius etiam αὖτις mutata. R. ſuſp. ταύτης, aut εἴς τις. Poſterius probat W.

Ἑκαταῖος ὁ Ἀβδηρίτης [1]. λέγει δὲ, τὰς ἀγομένας γυναῖκας πολλὰς παρακαλεῖν ἐπὶ τὴν ἑστίασιν, ἵνα πολλοὶ συνειδῶσι καὶ μαρτυρῶσιν ἐλευθέροις ἔσι, καὶ παρ' ἐλευθέρων γαμῆσι. τἐναντίον γὰρ οἱ κωμικοὶ τὰς πολυτελῶς καὶ σοβαρῶς λαμπρότητι δείπνων καὶ παρασκευῇ γαμοῦντας, ὡς ἐ βεβαίως, ἀδὲ θαῤῥαλέως, ἐπισυνάπτεσιν [2]. ὡς ὁ Μένανδρος πρὸς τὸν κελεύοντα ταῖς λοπάσι περιφράττειν [3], * δεινῶς ἐ πρᾶγμα νύμφης λέγεις. ἀλλ' ὅμως μὴ * σον ἐγκαλεῖν ἑτέροις δοκῶμεν, αὐτοὶ μηδὲν λέγοντες ἀποφαῖνον.

II. Πρῶτος εἶπον ἐγὼ, ἐδεμίαν ἑστιάσεως πρόφασιν ἔτως ἔκδηλον εἶναι καὶ περιβόητον, ὡς τὴν τῶν γα-

1 Sic Xyl. legendum monuit, dedique cum W. probante R. Vulgo Ἀβαῤῥίτης.

2 R. paulo ante mavult παρασκευῆς, & deinde leg. ſuſp. ὡς ἐ βεβαίως ἀδὲ θαῤῥαλέως τᾶτο ποιήσοντας, λάθρα ἐπισυνάπτεσιν. Turn. & V. pro ἐπισυνάπτεσιν dant γάμον συνάπτεσιν. W. ex Amiot. & Mez. forte probandum monet ὡς ἐ βεβαίως ἀδὲ θαῤῥαλέως ἐπισκώπτεσιν. De hoc verbo cogitavit quoque Kaltw.

3 R. ſuſp. περιφράττειν τὴν νύμφην. Δανὸν σὺ νύμφης πρᾶγμα πλεσίας, ἔφη, λέγεις. ἀλλ' ὅπως μὴ, τὸ πάντων ῥᾷσον, ἐγκαλεῖν ἑτέροις δοκῶμεν, αὐτοὶ μηδὲν λέγοντες, ἀποφαίνομαι πρῶτος, εἶπεν, ἐγὼ — *Menander ad illum, qui juſſerat ſponſam patinis circumſepire, dicebat: Formidandam ergo rem dicis divitem ſponſam. Verumtamen ne videamur, id quod rerum omnium effectu eſt facillimum, alios reprehendere, ipſi nullam de noſtro penu ſententiam proferentes, primus ego, ajebat* Soſſius Senecio, *declaro.* E Turn. & V. haec notantur: περιφράττων τῶν δ' ἀδὲν ὡς πλεῖσον, vel δεινῶς ἐ πρᾶγμα νύμφης μοι λέγεις, ἀλλ' ὅμως μὴ βέλτιστος, vel ῥᾷσον ἐγκαλεῖν, & deinde ἀποφαίνω πρῶτος εἶπεν ἐγὼ. Steph. ſuſp. ἀποφαίνω πρῶτος. W. probat Joſ. Scalig. Ep. CCXXXII. (quem R. quoque laudavit) correctionem prioris hujus loci patis λοπάσι περιφράττειν τὴν νύμφην. Δανὸν σὺ πρᾶγμα τῆς νύμφης λέγεις. In reliquis fere cum R. conſentit, ita locum refingens: ἀλλ' ὅπως μὴ, τὸ ῥᾷσον ἐγκαλεῖν ἑτέροις, δοκῶμεν αὐτοὶ μηδὲν λέγοντες, ἀποφαίνομαι πρῶτος, εἶπεν, ἐγὼ.

μάντων· καὶ γὰρ θύοντας θεοῖς, καὶ προπέμποντας Φίλου καὶ ξενίζοντας, ἔσι πολλὰς διαλαθεῖν τῶν ἐπιτηδείων· ἡ δὲ γαμήλιος τράπεζα κατήγορον ἔχει τὸν ὑμέναιον μέγα βοῶντα, καὶ τὴν ᾠδὰν, καὶ τὸν αὐλὸν, ἃ φησιν Ὅμηρος [1] καὶ τὰς γυναῖκας ἱσαμένας ἐπὶ ταῖς θύραις θαυμάζειν καὶ θεᾶσθαι. διὸ μηδενὸς ἀγνοοῦντος τὴν ὑποδοχὴν καὶ τὴν κλῆσιν, αἰσχυνόμενοι παραλιπεῖν, πάντας τὰς συνήθεις καὶ οἰκείας καὶ ἀμασγέπως [2] προσήκοντας αὐτοῖς παραλαμβάνασιν.

III. Ἀποδεξαμέναν δὲ ἡμᾶν, ὑπολαβὼν ὁ Θέων· Καὶ τᾶτο (ἔφη) κεἰθω· ἐκ ἀπίθανον γάρ ἐσι. κἀκεῖνο [3] πρόσθες, εἰ βέλει, τὰς τοιαύτας ἐσιάσεις, μὴ μόνον φιλικὰς, ἀλλὰ καὶ συγγενικὰς εἶναι, καταμιγνυμένης εἰς τὸ γένος ἑτέρας οἰκειότητος. ὃ δὲ τότε μεῖζόν ἐσιν, οἴκων εἰς τὸ αὐτὸ συνιόντων δυοῖν, ὅ τε λαμβάνων τὰς τᾶ διδόντος οἰκείας καὶ φίλας, ὅ τε διδὰς τὰς τᾶ λαμβάνοντος, οἰόμενοι δεῖν φιλοφρονεῖσθαι διπλασιάζεσι τὴν ὑποδοχήν. ἔτι [4] πολλὰ τῶν γαμικῶν, ἃ τὰ πλεῖσα δρᾶται διὰ γυναικῶν· ὅπα δὲ [5] γυναῖκες πάρεσι, καὶ τὰς ἄνδρας ἀναγκαῖόν ἐσι παραλαμβάνεσθαι.

QUAE-

1 Iliad. XVIII, 492. sqq.

2 In Baſ. poſt h. v. eſt aſteriſcus. Hinc Xyl. notat, ſe judice nil deeſſe. Turn. & V. inſerunt ἅπαντας τὰς.

3 R. mavult κἀκεῖνο δὲ πρόσθες.

4 Ald. Baſ. ἐπί. Steph. & rell. ἐπεί. Turn. V. nec non Anon. ἔτι, quod dedi, W. comprobante.

5 Ita R. dandum monuit, dedique cum W. idem ex Anon. ſumente. Addit, Stephanum quoque idem dare voluiſſe, id quod appareat ex ind. Var. Affertur nimirum ibi, quod in Ald. & Baſ. legitur.

QUAESTIO IV.

Utrum mare, an terra, obsonio praebendo praestet [1]?

Τῆς Εὐβοίας ὁ Αἴσηψος [2], ἔ τὰ θερμὰ χωρίον ἐσὶν αὐτοφυὲς, πολλὰ πρὸς ἡδονὰς ἔχον ἐλευθερίας, καὶ κατεσκευασμένον οἰκήσεσι καὶ διαίταις, κοινὸν οἰκητήριον [3] ἀποδέδεικται τῆς Ἑλλάδος· πολλῶν δὲ καὶ πτηνῶν καὶ χερσαίων ἁλισκομένων, ἐχ ἧττον ἡ θάλαττα παρέχει τὴν ἀγορὰν εὐτράπεζον, ἐν τόποις καθαροῖς καὶ ἀγχιβαθέσι γενναῖον ἰχθὺν καὶ πολὺν ἐκτρέφουσα. μάλισα δ' ἀνθεῖ τὸ χωρίον ἀκμάζοντος ἔαρος· πολλοὶ γὰρ ἀφικνοῦνται τὴν ὥραν αὐτόθι, καὶ συνεσίας ποιοῦνται μετ' ἀλλήλων ἐν ἀφθόνοις πᾶσι, καὶ πλείσας περὶ λόγας ὑπὸ σχολῆς διατριβὰς ἔχεσι. Καλλισράτε δὲ, τὸ σοφισῆ, παρόντος, ἔργον ἦν ἀλλαχόθι δειπνεῖν· ἄμαχος γὰρ ἡ Φιλοφροσύνη, καὶ τὸ πάντας εἰς τὸ αὐτὸ συνάγειν ἐπιεικῶς τὰς χαρίεντας, ἥδιον [4] παρεῖχε· πολλάκις μὲν γὰρ ἐμιμεῖτο τῶν παλαιῶν τὸν Κίμωνα [5], πολλὲς καὶ παντοδαπὲς ἑσιῶν ἡδέως· ἀεὶ δὲ, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τὸν Κελεὸν, ὃν πρῶτον ἱσορῆσιν εὐδοκίμων καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν κατασκευάσαντα σύνοδον καθημερινὴν, ὀνομάσαι πρυτανεῖον.

1 Personae colloquii sunt Callistratus, Symmachus, Polycrates.

2 Ita legendum monuit Xyl. nec non R. cum Palmer. Exercit. p. 224. & Berkel. ad Stephanum Byz. Probat quoque W. ex exempl. Turneb. dedique pro vulg. Γάληψος. Notatur simul in ind. var. absque nomine codicis. R. porro legi mavult ἔ τὰ θερμά ἐσι, χωρίον αὐτοφυῆ πολλά.

3 Xyl. corrigere tentavit in ἡβητήριον. Vox, W. judice, elegantis quidem usus, sed nullius hoc loco necessitatis.

4 Subaudi, R. monente, αὐτὸν — efficiebat, ut ille Callistratus videretur suavissimus.

5 Miltiadis filium, de quo cf. Athenaeus XII, pag. 531.

II. Ἐγίνοντο δὲ λόγοι τοιαύτῃ [1] συνεσίᾳ πρέποντες ἐκέκοτε· καί ποτε [2] παρέχον αἱ τράπεζαι, ποικιλώταται γινόμεναι, ζητησιν ὑπὲρ ὄψων, πότερον τὰ ἐκ γῆς, ἢ τὰ ἐκ θαλάττης, ἐπιτηδειότερα καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων ἐπαινέντων [3] τὰ ἐκ γῆς πολλὰ καὶ παντοδαπὰ καὶ δυσεξαρίθμητα τοῖς γένεσι καὶ ταῖς διαφοραῖς, τὸν Σύμμαχον ὁ Πολυκράτης προσαγορεύσας· Σὺ δ', (εἶπεν) ἀμφίαλον ὢν ζῷον, καὶ τοσαύταις ἐντεθραμμένος θαλάτταις, αἱ τὴν ἱερὰν πέριξ [4] ὑμῶν ἐλίττουσι Νικόπολιν, ἐκ ἀμύνεις τῷ Ποσειδῶνι; Βέλομαί γε νὴ Δία, ὁ Σύμμαχος εἶπε, καὶ σὲ παραλαμβάνω, καὶ παρακαλῶ τὰ ἥδιστα τῆς Ἀχαϊκῆς καρπέμενον θαλάττης. Οὐκοῦν, ἔφη, πρῶτον, ὁ Πολυκράτης, ἴωμεν ἐπὶ τὴν συνήθειαν. ὡς γὰρ πολλῶν ὄντων ποιητῶν, ἕνα τὸν κράτιστον ἐξαιρέτως ποιητὴν καλέμεν· ἔτως πολλῶν ὄντων ὄψων, ἐκνενίκηκεν ὁ ἰχθὺς μόνον, ἢ μάλιστά γε [5] ὄψον καλεῖσθαι, διὰ τὸ πολὺ πάντων ἀρετῇ κρατεῖν. καὶ γὰρ ὀψοφάγος καὶ φιλόψος λέγομεν, ἐχὶ τὸς βοείοις χαίροντας, ἄσπερ Ἡρακλῆς, ὃς τοῖς κρέασι χλωρὰ σύκα ἔχων ἤδιεν [6], ἀδὲ τὸν φιλόσυκον, οἷος ἦν Πλάτων· ἀ [7] φιλόβοτρυν, οἷος

1 Ald. Baſ. τοιᾶτοι.

2 Cum W. revocavi καί ποτε ex Ald. Baſ. Xyl. conſentientibus Pal. & Vat. pro vulg. καὶ τότε.

3 Ald. corrupte ὑμνέντων; Baſ. αἰνέντων.

4 Ald. Baſ. περὶ. Hinc Xyl. legit παρ' ὑμῖν, notans, intelligi Nicopolin Epiri ad ſinum Ambracium ſitam, & bimarem.

5 Ald. Baſ. μάλισά τε. Xyl. correxit.

6 Ald. & Baſ. κέρασι. Hinc Xyl. ex Athen. VII. p. 276. corrigendum monet κρίασι & ἐπήδιεν. Turn. & V. ὅσις κρέας. χλωρὰ σύκα ἔχων, ἤδιεν. Probat Steph. hanc emendationem. R. ſuſp. σῦκα ἐπεδίων ἤδη, ἀδὲ τὸν. W. pro ἔχων ἤδιεν forte legendum putat ἐπήσθιεν, ut eſt in loco Euripidis Fragm. Inc. 147. ap. Musgrav. Paulo ante Ald. ὁλοψύχας pro φιλόψας, & deinde φιλόσοφον pro φιλόσυκον.

7 V. ἀδὲ pro ἀ.

οἷος Ἀρκεσίλαος· ἀλλὰ τὰς περὶ τὰ ἰχθυοπώλια ἀναδιδόντας [1] ἑκάστοτε, καὶ τῶ κάδωνος [2] ὀξέως ἀκούοντας· καὶ ὁ Δημοσθένης τὸν Φιλοκράτην φησὶν ἐκ τῆ προδοτικῆ χρυσία πόρνας καὶ ἰχθῦς ἀγοράζειν, ἐπ' ὀψοφαγία καὶ ἀσελγεία τὸν ἄνδρα λοιδορῶν. ὁ δὲ Κτησιφῶν ἢ κακῶς, ὀψοφάγε τινὸς ἐν τῇ βελῇ βοῶντος φαγήσεσθαι. Μηδαμῶς, εἶπεν, ὦ ἄνθρωπε, ποιήσῃς ἡμᾶς ἰχθυοβρώτας [3]. ὁ δὲ τὸ σιχίδιον τῆτο ποιήσας·

Πρὸς καππάριον ζῆς, δυνάμενος πρὸς ἀνθίαν [4]. τί ποτε βέλεται; τί δ' οἱ πολλοὶ βέλονται, πρὸς θεῶν, ὅταν ἡδέως γενέσθαι παρακαλῶντες ἀλλήλες, λέγωσι· Σήμερον ἀκτάσωμεν, ἐχὶ τὸ παρ' ἀκτῇ

δεῖ-

1 Vulgo περὶ τὴν ἰχθυοπωλίαν ἀναδ. Ald. περὶ τὸν ἰχθυοπωλίαν; Baſ. περὶ τὰ ἰχθυοπώλια, quod dedi, R. probante & ſimul ſuſpicante legendum ἀναδύοντας, *qui identidem circa fora piſcaria emergunt.* Turn. habet διατρίβοντας. Idem W. notat ex exempl. Turneb. propius ad vetera veſtigia accedere monens ἀναλίσκοντας. Quid? ſi cogitares de verbo ἀναδινιᾶν ad analogiam verbi σκοτοδινιᾶν, aut de ἀναδινεῖν? Eſt apud Heſychium ἀναδινιῶ — περιπατῶ; neque δινεῖν active ſemper uſurpatur, ſed & intranſitive pro *ire circumcirca.* Sic apud Heſych. Δίνεον — ἔτρεφον, ἀνετρέφοντο. His poſitis, legam ἀναδινιῶντας aut ἀναδινᾶντας.

2 Campanula in foro piſcario dari ſolebat ſignum, ſi recentes e mari piſces appuliſſent, & venum exponerentur: quem ritum egregie expoſuit Hadr. Junius Animadv. 3, 11. R. In Ald. vitioſe legitur τῆ Κύνωνος.

3 Volebat dicere: Nolim te rumpi, ne ſcilicet, te ſublato, qui piſcium ad hoc temporis magnam vim abſumſiſti, piſces tantopere multiplicentur, ut verendum nobis ſit, ne impetum in nos edant & nos devorent. R.

4 Pro καππάριον Steph. mavult κάππαριν, ad menſuram ſenarii exactius ſervandam. Eſt ita apud Turn. & V. Anthias eſt nomen piſcis, de quo Plin. H. N. IX, 85. & Aelian. H. anim. XII, 47. Kaltw. cum R. monente, dictio haec proverbialis idem valet, ac: *du nimmſt mit der ſchlechteſten Koſt vorlieb, ob du gleich im Stande biſt, einen beſſern Tiſch zu führen.*

δεῖπνον ἥδιον ἀποφαίνεσιν, ὥσπερ ἐσίν; ἢ διὰ τὰ κύματα καὶ τὰς ψηφίδας· τί γὰρ ἐπ' ἀκτῆς, τίς λέπυθον ὀψᾶται καὶ κάππαριν [1]. ἀλλ' ὡς ἰχθύος ἀφθόνα καὶ νεαρὰ [2] τὴν παράλιον τράπεζαν εὐπορῆσαν [3]. καὶ μέντοι καὶ πιπράσκεται παρὰ λόγον ἁπάντων τιμιώτατον τὸ θαλάττιον ὄψον. ὁ γοῦν Κάτων ἐχ ὑπερβολικῶς, ἀλλ' ἀληθῶς, πρὸς τὴν τρυφὴν καὶ πολυτέλειαν τῆς πόλεως [4] δημηγορῶν εἶπεν, ὅτι πλείονος πιπράσκεται ἐν Ῥάμῃ ἰχθὺς, ἢ βοῦς. κεράμιόν τε γὰρ πωλοῦσι τιμῆς, ὅσην [5] ἐπ ἂν ἑκατόμβη βέπραρος ἄλφοι κατακοπεῖσα. καίτοι Φαρμάκων δυνάμεως ὁ ἰατρικώτατος ἄριστος κριτὴς, καὶ μελῶν ἀρετῆς ὁ Φιλομελοδότατος· ἀκοῆς καὶ ἀρετῆς ὄψων, ὁ Φιλοψότατος. ὃδὲ γὰρ Πυθαγόρᾳ γε τάταν, ὃδὲ Ξενοκράτει, διαιτητῇ χρηστέον· Ἀνταγόρᾳ δὲ τῷ ποιητῇ, καὶ Φιλοξένῳ τῷ Ἐρύξιδος, καὶ τῷ ζωγράφῳ Ἀνδροκύδῃ, ὃν Φασι τὴν Σκύλλαν ζωγραφοῦντα, τὰς περὶ αὐτὴν ἰχθῦς ἐμπαθέστατα καὶ ζωτικώτατα δι' ὀψοφαγίαν ἐξεργάσασθαι. Ἀνταγόρᾳ [6] δὲ ὁ βασιλεὺς Ἀντίγονος ἐν τῷ στρατοπέδῳ λοπάδα γόγγρων ἔψοντι περιζωσμένῳ παρασὰς· Ἆρά γε (εἶπε) τὸν Ὅμηρον οἴει τὰς τοῦ Ἀγαμέμνονος πράξεις ἀναγράφειν [7] γόγγρες ἕψοντα; κἀκεῖνος ὁ Φαύλως· Σὺ δ' οἴει (ἔφησε) τὸν Ἀγαμέμνονα τὰς πράξεις ἐκείνας ἐργάσασθαι πολυπραγμονοῦντα,

1 R. ita vult distingui *τί γὰρ*; *quid enim*; sc. *existimas*? quid tibi videtur? *ἐπ' ἀκτῆς τις λέπυθον — in litoreue quis esset vitellum ovi*?

2 Ald. *ἀφῶνα καὶ νεκρὰ*.

3 Turn. *τῆς παραλίας τραπέζης ἀπορᾶσης*.

4 R. monente, *τῆς πόλεως* Latinismus est pro *τῆς Ῥώμης*.

5 Lubenter secutus sum W. ita e Palat. sumentem pro vulg. *ὅσον*. Sic, eodem monente, sanus censeatur locus, nec vel Mez. probetur ex *τιμῆς* faciens *θυννίδος*, vel R. *ταρίχεα* ex *γάρ*. Voluit quoque R. *ὅσην*.

6 De Antagora cf. Vol. VIII. pag. 108.

7 R. mavult *πράξεις ἂν γράφειν*.

νεντα, τίς ἐν τῷ ϛρατοπέδῳ γόγγρον ἐψεῖ; ταῦτ', εἶπεν ὁ Πολυκράτης, ἐγωγε [1] συμβάλλομαι καὶ νὴ Δία τοῖς ἰχθυοπώλοις ἀπὸ τῶν μαρτύρων καὶ τῆς συνηθείας.

III. Ἐγὼ δέ, ὁ Σύμμαχος ἔφη, τῷ πράγματι μετὰ σπουδῆς προσειμι καὶ διαλεκτικώτερον. εἰ γὰρ ὄψον ἐσὶ τὸ τὴν τροφὴν ἡδύνον, ἄριϛον ἂν ὄψον εἴη το μάλιϛα τὴν ὄρεξιν ἐπὶ τῷ σίτῳ παταχεῖν δυναμενον. ὥσπερ ἔν οἱ προσαγορευθέντες Ἐλπιϛικοὶ Φιλόσοφοι συνεκτικώτατον εἶναι τὸ βίε τὸ ἐλπίζειν ἀποφαίνονται, τῷ ἀπάσης ἐλπίδος, ἐὸ ἡδυνέσης, ἐκ ἀνεκτὸν εἶναι τὸν βίον [2], ἔτως καὶ τῆς ἐπὶ τὴν τροφὴν ὀρέξεως συνεκτικὸν θετέον, ἃ μὴ παρόντος [3] ἄχαρις γίνεται τροφὴ πᾶσα, καὶ δύσβρωτος [4]. τῶν

1 Vulgo ταῦτ' εἶπεν ὁ Πολυκράτης. ἐγὼ δὲ συμβ. R. fuſp. ταῦτα μὲν εἶπεν ὁ Πολυκράτης. Ἐγὼ δὲ συμβάλλομαι, ἔφην, τῇ —. Praeſtare mihi viſum eſt, quod e Mez. probat W. & dedi. Cum eodem mox ante καὶ interponendum ὑμῖν mihi videtur, niſi forte καὶ delendum cenſeas. Pro ἰχθυοπώλοις dubius fuit Steph. num reponi debeat ἰχθυοπωλείοις, an ἰχθυοπώλαις. Turn. V. ἰχθυοπωλίοις vel ἰχθυοπωλίαις.

2 Ald. ἀποφαι * καὶ πάσης ἐλπίδος ἐκ ἡδυνέσης * νεκτὸν εἶναι τὸν βίον. Baſ. ἀποφαι * τῷ πάσης ἐλπίδος ἐκ ἡδυνάσης * ἀνεκτὸν εἶ. τ. β. (Obſerves haec velim, B. L. cum in ind. var., & ex eo ab aliis, utrique editioni eadem lectio, Aldinae nimirum, tribui ſoleat.) Steph. dedit ἀποφαίνονται, relicta tamen lacuna, quae ſatis expleta videtur. Xyl. ita ſubmotis aſteriſcis legendum cenſuit ἐλπίζειν ἀποφαίνονται τῷ ἀπάσης ἐλπίδος ἡδυνέσης ἐκ ἀνεκτὸν, vel τῷ πάσης ἐλπ. ἐκ ἡδυνέσης ἐκ ἀνεκτὸν. De ἀνεκτὸν certus ſibi fuit Steph. de reliquis dubius. Turn. V. ἀποφαίνονται ἄνευ τῷ πάσης ἐλπίδος ἡδυνέσης ἐκ ἀνεκτὸν. Quod dedi, R. debetur conjecturae, W. probatae.

3 Ald. ἃ μὴ παντὸς; Baſ. ἃ ἄνευ μὴ πάντως. Xyl. μὴ delendum cenſuit. Steph. praetulit veteris codicis lectionem, & dedit.

4 Ald. Baſ. δύσπρω. Xyl. conjecit δυσπρόφορον. Steph. e vet. cod. dedit δύσβρωτος, monens, afferri ab aliis alias lectiones δυσπρόσιτος vel δυσπρόσοιτος. Poſterius vocabulum e Turn. notatur.

μὲν ἓν ἐκ γῆς τοιοῦτον ἀδὲν εὑρήσεις· τῶν δὲ θαλαττίων τὸ ἅλας πρῶτον, ἃ χωρὶς ἀδέν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἐσὶν ἐδώδιμον· ἀλλὰ καὶ τὸν ἄρτον ἔτος ἐμμιγνύμενος συνηδύνει. διὸ καὶ Δήμητρος σύνναος ὁ Ποσειδῶν, καὶ τῶν ἀλλων ὄψων οἱ ἅλες ἥδιον [1] ὄψον εἰσίν· οἱ γᾶν ἥρωες εὐτελᾶς καὶ λιτῆς ἐθάδες ὥσπερ [2] ἀσκηταὶ διαίτης ὄντες, καὶ τῆς τροφῆς πᾶσαν ἡδονὴν ἐπίθετον καὶ περίεργον ἀφελόντες, ὡς μηδ' ἰχθύσι χρῆσθαι, παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον στρατοπεδεύοντες, ἐχ ὑπέμειναν τὰ κρέα χωρὶς ἁλῶν προσφέρεσθαι· μαρτυροῦντες, ὅτι τοῦτο τῶν ὄψων μόνον ἀπαραίτητόν ἐσιν. ὡς γὰρ τὰ χρώματα φωτὸς, ἕτως οἱ χυμοὶ ἁλὸς δέονται πρὸς τὸ κινῆσαι τὴν αἴθησιν [3]. εἰ δὲ μὴ, βαρεῖς τῇ γεύσει προσπίπτσι καὶ ναυτιώδεις. νέκυες γὰρ κοπρίων ἐκβλητότεροι, καθ' Ἡράκλειτον· κρέας δὲ πᾶν νεκρόν ἐσι, καὶ νεκρᾶ μέρος· ἡ δὲ τῶν ἁλῶν δύναμις, ὥσπερ ψυχὴ παραγενομένη, χάριν αὐτῷ καὶ ἡδονὴν προστίθησι. διὸ καὶ προλαμβάνεσι τῆς ἄλλης τροφῆς [4] τὰ ὁριμέα καὶ τὰ ἁλμυρὰ, καὶ ὅλως ὅσα μάλισα τῶν ἁλῶν μετέχηκε· γίνεται γὰρ φίλτρα ταῦτα τῇ ὀρέξει πρὸς τὰ ἄλλα ὄψα, καὶ δελεασθεῖσα διὰ τάτων, ἐπ' ἐκεῖνα πρόσεισι νεαλὴς καὶ πρόθυμος· ἐὰν δ' ἀπ' ἐκείνων ἄρξηται, ταχέως ἀπαγορεύει. ἐ μόνον τοίνυν πρὸς τὴν τροφὴν, ἀλλὰ καὶ πρὸς ποτὸν, ὄψον εἰσὶν οἱ ἅλες. τὸ

1 R. legendum censet aut ἴδιον, aut ἥδιστον. Collato loco quaest. X. Sympos. VI. utrumque multum sese commendat.

2 R. aut ὥσπερ mutari vult in καὶ, aut ἀσκηταὶ in ἀθληταὶ.

3 Vulgo locus ita habetur: ὡς γὰρ τὰ χρώματα * τος, ἕτως οἱ χυμοὶ * λος δέονται πρὸς το * σαι τὴν αἴσθησιν. Quis dubitet, locum integrum dare, cum pauculae sufficiant syllabae ad vocabula, quorum vestigia adsunt, restituenda? Consentiunt in illis Turn. V. Amiot. Xyl. Steph. Mez. R. & W. nisi quod Steph. cogitarit de ἦσαι, R. de ξύσαι, Turn. autem & V. simul afferant τῖσαι.

4 R. mavult τῇ ἄλλῃ τροφῇ.

τὸ μὲν γὰρ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο [1], κρομυον ποτῆ ὄψον, ναύταις καὶ κωπηλάταις μᾶλλον ἢ βασιλεῦσιν ἐπιτήδειον ἦν· τὰ δὲ ὑφαλμυρίζοντα μετρίως τῶν σιτίων, δι' εὐσομίαν πᾶν μὲν οἶνε γένος ἡδὺ τῇ γεύσει καὶ λεῖον ἐπάγει, πᾶν δὲ ὕδωρ προσφιλὲς παρέχεται ἄλκιμον [2]. ἀηδίας δὲ καὶ δυχερείας, ἃ [3] ἐμποιεῖ τὸ κρόμμυον, ὀδ' ὀλίγον μετέχηκεν· ἀλλὰ καὶ διαφορεῖ τὴν ἄλλην τροφὴν, καὶ παραδίδωσιν εὐπειθῆ καὶ μαλακωτέραν τῇ πέψει, ἐς χάριν μὲν ὄψε, δύναμιν δὲ φαρμάκε, τῷ σώματι τῶν ἀλῶν προσφερομένων [4]. καὶ μὴν τά γ' ἄλλα θαλάττης ὄψα, πρὸς τῷ ἡδίστῳ καὶ τὸ ἀβλαβέστατον ἔχει· κρεώδη μὲν γάρ ἐσιν, ἐ βαρύνει δὲ ὁμοίως, ἀλλὰ καταπέττεται καὶ διαφορεῖται ῥαδίως. μαρτυρήσει δὲ ἑτοσὶ Ζήνων, καὶ, νὴ Δία, Κράτων, οἳ τὲς ἀθενεῖτας πρὸ τῶν ἄλλων ἀπάντων ἐπὶ τὸν ἰχθὺν ἄγεσιν, ὡς κεφότατον ὄψον. καὶ λόγον ἔχει, τὴν θάλατταν ὑγιεινὰ καὶ διαπεπονημένα τοῖς σώμασιν ἐκτρέφειν, εἴγε καὶ ἡμῖν ἀέρα λεπτότητι καὶ καθαρότητι πρόσφορον ἀναδίδωσιν.

IV. Ὀρθῶς, ἔφη, λέγεις, ὁ Λαμπρίας· ἀλλ' ἔτι τῷ λόγῳ προσφιλοσοφήσωμεν. ὁ γὰρ ἐμὸς πάππος

1 Iliad. IX, 629.

2 R. cum Xyl. & Steph. vocem ἄλκιμον huc non quadrare monet, dubius, quid pro ea sit reponendum. Turn. V. ἄλκιμα. W. susp. ἄχυμον, vel, παρίχα· καὶ μὴν ἀηδίας γε.

3 Ald. Bas. ἣν pro ἃ.

4 Ald. τῇ ὄψει εὔχαριν μὲν γὰρ ὄψον — τῶν ἄλλων προσφερομένων. Consentiunt codd. scripti, excepta particula γὰρ, quam unus Ald. habet. ὄψει mutavit in πέψει Turn. Amiot. Bas. Xyl. ἐς χάριν Turn. & Anon. deditque Steph. Cum W. recepi ἁλῶν pro ἄλλων e Turn. Bas. Xyl. monentibus H. Steph. & R. Forte legendum, W. judice, πέψει· ὡς χάριν μὲν ὄψε — προσφερομένων.

πος [1] εἰώθει λέγειν ἑκάστοτε τὰς Ἰουδαίας ἐπισκώπτων, ὅτι τὸ δικαιότατον κρέας [2] ἀπ ἐθίουσιν. ἡμεῖς δὲ φήσομεν, δικαιότατον ὄψον εἶναι τὸ ἐκ θαλάττης. πρὸς μέν γε ταυτὶ τὰ χερσαῖα, κἂν ἄλλο μηδὲν ἡμῖν ᾖ δίκαιον, ἀλλὰ τρέφεταί γε τοῖς αὐτοῖς, καὶ λαμβάνει τὸν αὐτὸν ἀέρα [3], καὶ λατρὰ, καὶ ποτὸν αὐτοῖς, ἅπερ ἡμῖν ἐστιν· ἃ [4] καὶ σφάττοντες ἐδυσωπῶντο φωνὴν ἀφιέντα γοερὰν, καὶ τὰ πλεῖστα πεποιημένοι συνήθη καὶ σύντροφα ταῖς διαίταις· τὸ δὲ τῶν ἐναλίων γένος ἔκφυλον ὅλως καὶ ἄποινον ἡμῶν, ὥσπερ ἐν ἄλλῳ τινὶ κόσμῳ γεγονότων καὶ ζώντων, ἔτ' ὄψις, ἔτε φωνή τις, ἔτε ὑπεργία παραιτεῖται τῆς πρὸς ἡμῶν σφαγῆς [5]. ἐδὲν γὰρ ἂν τις ἔχοι χρήσασθαι ζώοις, ἃ [6] μηδὲ ὅλως ζῇ παρ' ἡμῖν· ἐδὲ δεῖ τινος ἐπ' αὐτὰ

1 Vulgo ἐμός σοι πάππος: R. σοι delendum monuit, & delevi cum W. auctoritatem Mez. sequente. Palat. propemodum item, ἐμοσί.

2 Appellavit suillam, scil. ἐδίσθαι, quae comedatur, quia sues sunt animal homini noxium & ejus operibus, ideoque justum & aequum esse porcos vorari, quia alias humanum genus ipsi devorant. R. Aliam affert causam Ricardus, e carne nimirum gustatu jucunda, & ex utilitate omnium partium.

3 Vulgo τὸν ἀέρα. R. dandum monuit τὸν αὐτὸν, dedique cum W. idem e Palat. & Vatic. sumente. R. simul paulo ante voluit τρέφεταί τε.

4 Sic Steph. dedit. Consentiunt Schott. & Leonic. & R. vult accipi pro δι' ἃ, quapropter. Bas. Xyl. ἐστιν. καὶ. Ald. E. H. Ven. ἐστὶ νῆαι. Palat. Vatic. ἐστὶ νῆαις. W. legendum susp. ἐστιν· ᾗ καὶ.

5 Ald. Bas. τῆς προσ * ἐδὲν γὰρ. Consentiunt omnes libri, W. teste. Steph. explevit ex Turneb. Amiot. Anon. Paulo aliter Palat. τῆς προσ * ας ἐδὲν γὰρ. Hinc W. mavult τῆς προσφορᾶς cum Anon.

6 Vulgo ἐδὲν γὰρ αὐτοῖς ἔχα χρήσασθαι ζῶον, ὃ &c. Sumsi e H. Steph. & R. mente ἂν τις pro αὐτοῖς, & ἔχοι pro ἔχει; nec non e Turn. & V. ζώοις, ἃ pro ζῶον, ὃ. H. Steph. & R. voluerunt ζῴῳ, ὃ. V. exhibet ἐδεὶς pro ἐδέν. W. susp. ἐδὲν γὰρ ἄνθρωποι ἔχα χρήσασθαι ζώοις, ἃ.

τὰ σοργῆς [1], ἀλλ' ὥσπερ ἄδης αὐτοῖς ἐσιν ἕτος ὁ παρ' ἡμῖν τόπος. ἐλθόντα γὰρ εἰς αὐτὸν, εὐθέως τέθνηκεν.

QUAESTIO V.

Utrum ſuem venerantes Iudaei, aut potius averſantes, carne ejus abſtineant [2]?

Ἐπεὶ δὲ ταῦτ' ἐῤῥήθη, βελομένων τινῶν ἀντικατατείνειν, τὸν ἕτερον λόγον ἐκκρέων ὁ Καλλίστρατος, ἔφη· Πῶς ὑμῖν [3] δοκεῖ λελέχθαι τὸ πρὸς τὰς Ἰουδαίας, ὅτι τὸ δικαιότατον κρέας ἐκ ἐθίουσιν; Ὑπερφυῶς, ἔφη ὁ Πολυκράτης· ἐγὼ δὲ καὶ προσδιαπορῶ, πότερον οἱ ἄνδρες τιμῇ τινι τῶν ὑῶν, ἢ μυσαττόμενοι τὸ ζῶον, ἀπέχονται τῆς βρώσεως αὐτῆς. τὰ γὰρ παρ' ἐκείνοις [4] λεγόμενα μύθοις ἔοικεν, εἰ μή τινας ἄρα λόγες σπουδαίας ἔχοντες ἐκ ἐκφέρουσιν.

II. Ἐγὼ μὲν τοίνυν, εἶπεν ὁ Καλλίστρατος, οἶμαί τινα τιμὴν τὸ ζῶον ἔχειν παρὰ τοῖς ἀνθράσιν· εἰ δὲ δύσμορφον ἢ ὗς καὶ θολερὸν [5], ἀλλ' ὁ κανθάρος καὶ

1 W. cum Mez. mavult σφαγῆς pro σοργῆς. Deinde dedi ἄδης e Turn. & V. probante W. pro vulg. ἀΐδης.

2 Perſonae colloquii ſunt Calliſtratus, Polycrates, Lamprias.

3 Vulgo ἡμῖν, quod & Baſ. habet. Xyl. vertit *vobis*, & eſt ὑμῖν in Steph. repoſuique cum W. probante R.

4 R. ſuſp. παρ' ἐκείνων.

5 Sententia, Xyl. docente, eſt: Sus, quamquam foeda eſt & deformis beſtia, non tamen cantharo, crocodilo, fele turpior eſt, quae animalia Aegyptii tamen venerantur. Vocem θολερὸν, *quod in coeno voluratur*, defendit idem, ut probam, & infra repetitam. R. deinde mavult ἀλλ' ὁ κανθάρος γε. Ald. θολερον * κανθάρος καὶ γρυ * ἐκκροκοδείλος, καὶ * υρκ; ultima Baſ. & Xyl. correctius καὶ κροκοδείλος καὶ * αἰλέρος, in rell. idem exhibent. Vulgatam dedit Steph. Notatur e Turn. & V. ἀλλ' ὁ κανθάρος καὶ γρύλλος, vel γρύλλων καὶ κροκοδείλος καὶ αἰλέρος. Pro γρυ Xyl. quidem conjici poſſe notat

καὶ γρυ * καὶ προκοδείλε καὶ αἴλερε τὴν ὄψιν ἀποπώτερον [1], ἢ τὴν Φύσιν ἀμεσοτερον· οἷς ὡς ἀγιωτάτοις ἱερεῖς Αἰγυπτίων ἄλλοις [2] ἄλλοι προσφέρονται. τὴν δὲ ὗν ἀποχρησῆσαι καὶ τιμᾶθαι [3] λέγεσι· πρώτη γὰρ χίσασα τῷ πρέχοντι τῆς ὀρυχῆς [4] (ἅς φασι) τὴν γῆν, ἴχνος ἀρόσεως ἔθηκε, καὶ τὸ τῆς ὕνεως ἐφηγήσατο ἔργον· ὅθεν καὶ τένομα γενέθαι τῷ ἐργαλείῳ λέγεσιν ἀπὸ τῆς ὑός. οἱ δὲ τὰ μαλθακὰ καὶ κοῖλα τῆς χώρας Αἰγύπτιοι γεωργῆντες, ἐπ' ἀρότρε δέονται τοπαράπαν· ἀλλ' ὅταν ὁ Νεῖλος ἀποῤῥέῃ καταβρέξας τὰς ἀρέρας, ἑπακολεθῆντες, τὰς ὗς κατέβαλον [5]· αἱ δὲ χρησάμεναι πάτῳ καὶ ὀρυχῇ, ταχὺ τὴν γῆν ἔσρεψαν ἐκ βάθες, καὶ τὸν σπόρον ἀπέκρυψαν. ἐ δεῖ δὲ θαυμάζειν, εἰ διὰ τῆτό τινες ὗς ἐν ἐθίσσιν, ἑτέρων ζώων μείζονας ἐπ'

notat γρυπὸς, *grypbis*, mavult tamen legendum μυ, ut inde prodeat μυγάλης, quod Kaltw. arridet. H. Steph. γρυπὸς ponendum suspicatur, nec probat γρύλλε. Hoc ipsum autem R. amplectitur. Neutrum statuit W. praeferens γυπὸς.

1 Quod in ind. var. e Baf. notatur ἀτοπωτάτην, a vero abhorret. Est in ista ἀτοπώτερον.

2 Vulgo abest ἄλλοις. R. id e Baf. reponendum monuit, dedique cum W. accedentibus Xyl. & Amiot.

3 Pro ἀποχρησῆσαι Turn. & V. habent ἀπὸ τῆς χρείας. Ita a quibusdam reponi, notat H. Steph. addens, aptam quidem esse huic loco lectionem, sed illud verbum alius potius lectionis vestigia servare videri. R. probat ἀπὸ τῆς χρείας, at ad integrandum locum non sufficere monet. W. notat, Xyl. dedisse ἀπογρυσῆσαι, quod quale sit, se nescire fatetur. Rectius censet ἀπὸ τῆς χρείας, & deinde corrigendum ἐκτετιμῆθαι pro καὶ τιμᾶθαι.

4 R. mavult τῷ πρέχοντι τᾶ ῥύγχει.

5 H. Steph. stare non posse hanc lectionem notat, si κατέβαλον de iis accipiatur, qui semen in terram jaciunt. Susp. talem quandam hujus loci lectionem ἑπακολεθῆντες καὶ ἐπάγοντες τὰς ὗς. Xyl. κατέβαλον junxit cum accus. vertens: postquam Nilus eluvie sua solum rigavit, eum subsequentes sues in agros depellunt. Ex Turn. & V. notatur ἐπ' ἀγρὰς ἢ ἐπὶ κώμην ὠθῆντες ὗς κατέβαλον. R. mavult εἰσέβαλλον.

ἐπ' αἰτίαις γλίχραις, ἐνίων δὲ καὶ πάνυ γελοίαις, τιμὰς ἐχόντων παρὰ τοῖς βαρβάροις. τὴν μὲν γὰρ μυγαλῆν ἐκτεθειάθαι λέγουσιν ὑπ' Αἰγυπτίων τυφλὴν ὖσαν, ὅτι τὸ σκότος τῷ φωτὸς ἡγεῖντο πρεσβύτερον· τίκτεθαι δ' αὐτὴν ἐκ μυῶν πέμπτῃ γενεᾷ νεμηνίας ἔσης. ἔτι δὲ μειῦθαι τὸ ἧπαρ ἐν τοῖς ἀφανισμοῖς τῆς σελήνης. τὸν λέοντα [1] τῷ ἡλίῳ συνοικειῦσιν, ὅτι τῶν γαμψωνύχων τετραπόδων βλέποντα τίκτει μόνος· κοιμᾶται δ' ἀκαρὲς χρόνε, καὶ ὑπολάμπει τὰ ὄμματα καθεύδοντος· κρῆναι δὲ κατὰ χασμάτων [2] λεοντείων ἐξίασι κρενὲς, ὅτι Νεῖλος ἐπάγει νέον ὕδωρ ταῖς Αἰγυπτίων ἀράραις, ἡλίε τὸν λέοντα παροδεύοντος. τὴν δ' ἴβιν Φασὶν ἐκκολαφθεῖσαν εὐθὺς ἕλκειν δύο δραχμὰς, ὅσον ἄρτι παιδίε [3] γεγονότος καρδίαν· ποιεῖ δὲ τῇ τῶν ποδῶν ἀποτάσει πρὸς ἀλλήλας [4], καὶ πρὸς τὸ ῥύγχος, ἰσόπλευρον τρίγωνον. καὶ τί ἂν τις Αἰγυπτίες αἰτιῶτο τῆς τοσαύτης ἀλογίας; ὅπε καὶ τὲς Πυθαγορικὲς ἰσορᾶσι καὶ ἀλεκτρυόνα λευκὸν σέβεθαι, καὶ τῶν θαλαττίων μάλισα τρίγλης καὶ ἀκαλήφης ἀπέχεθαι· τὲς δ' ἀπὸ Ζωροάςρε μάγες τιμᾶν μὲν ἐν τοῖς μάλισα τὸν χερσαῖον ἐχῖνον, ἐχθαίρειν δὲ τὲς ἐνύδρες μῦς, καὶ τὸν ἀποκτείνοντα πλείσες θεοφιλῆ καὶ μακάριον νομίζειν; οἶμαι δὲ, καὶ τὲς Ἰεδαίες, εἴπερ ἐβδελύττοντο τὴν ὗν, ἀποκτείνειν ἂν, ὥσπερ οἱ μάγοι τὲς μῦς ἀποκτείνυσι· νῦν δὲ ὁμοίως τῷ φαγεῖν τὸ ἀνελεῖν ἀπόῤῥητόν ἐσιν αὐτοῖς. καὶ ἴσως ἔχει λόγον,

1 R. susp. καὶ τὸν λέ. aut τὸν δὲ λέ. Posterius mavult W.

2 Vulgo κρῆναι δὲ καὶ καταχάσματα τῶν λ. Correxi haec ex mente R. qui secum facere notat Dorville Vann. crit. p. 550. cum eodem fere ducat V. e quo affertur καταχασμάτων. W. quoque monet, in promtu esse corrigere cum Exempl. Turneb. & Anon. κατὰ χασμάτων. Cf. Plut. de I. & Osir. Vol. IX. p. 154. ab init. c. 38.

3 R. mavult hunc ordinem ὅσον παιδίε ἄρτι γεγ.

4 Ald. τῶν πόνων pro τῶν ποδ. & πρὸς ἄλλας.

γον, ὡς τὸν ὄνον [1] ἀναφήναντα πηγὴν αὐτοῖς ὕδατος τιμῶσιν, ἔτως καὶ τὴν ὗν σέβεσθαι σπόρε καὶ ἀρότε διδάσκαλον γενομένην· εἰ μὴ [2], νὴ Δία, καὶ τὸ λαγῶ [3] φησί τις ἀπέχεσθαι τὸς ἄνδρας, ὡς μυσαρὸν καὶ ἀκάθαρτον δυχεραίνοντας τὸ ζῶον.

III. Οὐδ' [4] * ὁ Λαμπρίας ὑπολαβών· Ἀλλὰ τῶ μὲν λαγῶ ἀπέχονται [5] διὰ τὴν πρὸς τὸν ὄνον ὑπ' αὐτῶν μυ * σα θηρίον ἐμφερέσατον. ὁ γὰρ λαγὼς μεγέθες ἔοικε καὶ τάχες ἐν δεινοῖς εἶναι [6]. καὶ γὰρ ἡ χρόα, καὶ τὰ ὦτα, καὶ τῶν ὀμμάτων ἡ λιπαρότης, καὶ τὸ ἁλμυρὸν [7] ἔοικε θαυμασίως· ὥσε μηδὲν ἔτω μηδὲ μικρὸν μεγάλῳ τὴν μορφὴν [8] ὅμοιον γεγονέναι. εἰ μὴ, νὴ Δία, καὶ πρὸς τὰς ὁμοιότητας [9] αἴγυ-

1 Vulgo poſt ὄνον exhibetur δὲ, quod R. auctoritate Baſ. delendum monuit, & delevi.

2 Vulgo γενομένην. νὴ Δία. Inſerendum εἰ μὴ monuerunt Xyl. & R. probavitque W. & dedi, re ipſa flagitante.

3 Secutus ſum W. ita e Palat. ſumentem pro vulg. λαγῶ. R. porro maluit φήσαι τις.

4 Turn. & V. ἀδ' ἀλόγως ἔφη ὁ Λ. Amiot. & Scalig. Ep. CCXXXII. ἀδ' ἄπο τρόπε τόδ' ἐσιν, ἔφη ὁ Λ. R. ſuſp. ἀ δῆτα, ἔφη ὁ Λ. quod probabilius cenſet W.

5 Omnes libri, W. teſte, & ſcripti & editi, λαγῶ * ται. Steph. dedit ἀπέχονται. Ald. deinde, Baſ. & V. πρὸς τὸν μέγον. E vet. cod. repoſuit Steph. τὸν ὄνον. V. porro μῦν ἁπάντων φησὶ μάλιστα θηρίων. E Turn. affertur πρὸς τὸν μιζάμενον. R. ſuſp. μισάμενον μάλιστα θηρίον, ἐμφέρειαν. Scaliger corrigit, quod W. probat, διὰ τὴν πρὸς τὸν ὄνον, ὑπ' αὐτῶν μυσαχθέντα μάλιστα θηρίων, ἐμφέρειαν.

6 R. ſuſp. μεγέθες μὲν ἕνεκα καὶ τάχες ἀδὲν ἔοικε τοῖς ὄνοις ὅμοιος εἶναι. ἡ δὲ χρόα. W. autem: μεγέθες ἐκτὸς καὶ τάχες ὀνοειδὴς ἐσι.

7 R. ſuſp. λαμυρὸν, *impudens, protervum, petulans.* Defendi tamen poſſe vulgatam addit e quaeſt. 10. Sympos. V.

8 R. ſuſp. μηδὲ μικρὸν, μηδὲ μέγα τῷ ὄνῳ τὴν μορφὴν.

9 R. ſuſp. ποιότητας, vel ἰδιότητας, *niſi forte morem Aegyptiorum in venandis & interpretandis animalium propriis cuique dotibus imitantes.*

αἰγυπτιάζοντες τὴν ὠκύτητα τῆ ζώᾳ θεῖον ἡγῆνται, καὶ τὴν ἀκρίβειαν τῶν αἰσθητηρίων· ὅ τε γὰρ ὀφθαλμὸς ἄτρυτός ἐσιν αὐτῶν [1], ὥστε καὶ καθεύδειν ἀναπεπταμένοις τοῖς ὄμμασιν· ὀξυηκοΐᾳ [2] δὲ δοκεῖ διαφέρειν, ἣν Αἰγύπτιοι θαυμάσαντες, ἐν τοῖς ἱεροῖς γράμμασιν ἀκοὴν σημαίνεσι τὰς λαγωὰς [3] γράφοντες. τὸ δὲ ὕειον κρέας οἱ ἄνδρες ἀφοσιῆσθαι δοκῆσιν [4], ὅτι μάλισα οἱ βάρβαροι τὰς ἐπιλευκίας καὶ λέπρας δυσχεραίνεσι, καὶ τῇ προσβολῇ τὰ τοιαῦτα καταβόσκεσθαι [5] πάθη τὰς ἀνθρώπες οἴονται. πᾶσαν [6] δὲ ὗν ὑπὸ τὴν γαστέρα λέπρας ἀνάπλεων καὶ ψωριῶν ἐξανθημάτων ὁρῶμεν· ἃ δὴ, παχυξίας τινὸς ἐγγενομένης [7] τῷ σώματι καὶ φθορᾶς, ἐπιτρέχειν δοκεῖ τοῖς σώμασιν. ἐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὸ θολερὸν περὶ τὴν δίαιταν τῆ θρέμματος ἔχει τινὰ πονηρίαν· ἐδὲν γὰρ ἄλλο βορβόρῳ χαῖρον ἔτω καὶ τόποις ῥυπαροῖς καὶ ἀκαθάρτοις ὁρῶμεν, ἔξω λόγε τιθέμενοι τὰ τὴν γένεσιν [8] καὶ τὴν φύσιν ἐν αὐτοῖς ἔχοντα τάτοις. λέγεσι δὲ καὶ τὰ ὄμματα τῶν ὑῶν ἅτως ἐγκεκλά-

1 R. mavult αὐτᾶ.

2 Dedi sic, R. jubente, pro vulg. ὀξυκοΐᾳ. Cf. Vol. VII. p. 119. not. 2.

3 W. cum R. fusp. ἐς λαγωᾶ.

4 Ald. Baf. ἀφοσιᾶσθαι * κασιν ὅτι μάλισα * οἱ βάρβαροι. Consentiunt cum illis rell. scripti & editi ante Steph.

5 Subesse quid vitii W. monet, quod minime sanetur προβολῇ ex Palat. & Vatic.

6 Ald. & Baf. ἐς ἂν pro πᾶσαν, & deinde ἐξανθησάντων.

7 Natae in corpore. Dedi sic, R. jubente & W. probante pro vulg. ἐγγινομένης.

8 Vulgo τιθέμενοι, μετὰ τὴν γένεσιν, καὶ. R. legendum monuit τὰ pro μετὰ, ut sit sensus: *exclusis* aut *in censum non admissis illis animalibus, quae in coeno nascuntur & pascuntur.* W. probavit, & dedi.

κεκλάσθαι [1] καὶ κατεσπάσθαι ταῖς ὄψεσιν [2], ὥστε μηδενὸς ἀντιλαμβάνεσθαι μηδέποτε τῶν ἄνω, μηδὲ προσορᾶν τὸν οὐρανόν, ἂν μὴ φερομένων ὑπτίων ἀναστροφήν τινα παρὰ φύσιν αἱ κόραι λάβωσι· διὸ καὶ μάλιστα κραυγῇ χρώμενον τὸ ζῶον, ἡσυχάζειν, ὅταν ἔτω φέρηται, καὶ σιωπᾷν κατατεθαμβημένον ἀηδίᾳ τὰ ἐράνια, καὶ κρείττονι φόβῳ τῆ βοᾷν συνεχόμενον. εἰ δὲ δεῖ καὶ τὰ μυθικὰ προσλαβεῖν, λέγεται μὲν ὁ Ἄδωνις ὑπὸ τῆ συὸς διαφθαρῆναι· τὸν δ' Ἄδωνιν ἐχ ἕτερον, ἀλλὰ Διόνυσον, εἶναι νομίζεσι· καὶ πολλὰ τῶν τελεμένων ἑκατέρῳ περὶ τὰς ἑορτὰς βεβαιοῖ τὸν λόγον. οἱ δὲ [3] παιδικὰ τῆ Διονύσε γεγονέναι· καὶ Φανοκλῆς, ἐρωτικὸς ἀνὴρ, ὧδέ πως πεποίηκεν·

Εἰδὼς θεῖον Ἄδωνιν ὀρειφοίτης Διόνυσος
Ἥρπασεν, ἠγαθέην Κύπριν [4] ἑποιχόμενος.

1 Sic R. dari voluit pro vulg. ἐκκεκλάσθαι, dedique cum W. idem ex H. fumente.

2 *Quoad vim intuendi*, vel *quoad illas partes, quibus intuemur.* R.

3 Subaudiendum monet R. λέγεσι, quod cum eo expreſſum malim.

4 Xyl. monens, ἠγάθεον eſſe locorum epitheton, maxime diis ſacrorum, Κύπρον legit pro Κύπριν.

QUAE-

QUAESTIO VI.

Quis Iudaeorum Deus sit [1]?

Θαυμάσας δὲ τὸ ἐπὶ πᾶν [2] ῥηθὲν ὁ Σύμμαχος· Ἆρα (ἔφη) συ τὸν πατριώτην θεὸν [3], ὦ Λαμπρία, εὔιον ὀρσιγύναικα μαινομέναις ἀνθέοντα τιμαῖσι, Διόνυσον, ἐγγράφεις καὶ ὑποποιεῖς τοῖς Ἑβραίων ἀπορρήτοις; ἢ τῷ ὄντι λόγος ἐσί τις ὁ τὸν τοῦτον ἐκείνῳ τὸν αὐτὸν ἀποφαίνων; ὁ δὲ Μοιραγένης ὑπολαβών. Ἐκ τοῦτον, εἶπεν· ἐγὼ γὰρ Ἀθηναῖος ὢν ἀποκρινοῦμαί σοι καὶ λέγω, μηδένα ἄλλον εἶναι· καὶ τὰ μὲν πολλὰ τῶν εἰς τοῦτο τεκμηρίων μόνοις ἐσὶ ῥητὰ καὶ διδακτὰ τοῖς μυουμένοις παρ' ἡμῖν ἐς τὴν τριετηρικὴν παντέλειαν [4]· ἃ δὲ λόγῳ διελθεῖν ἐ κεκώλυται πρὸς φίλες ἄνδρας, ἄλλως τε καὶ παρ' οἶνον ἐπὶ τοῖς τε θεῦ δώροις, ἂν ἔτοι κελεύωσι, λέγειν ἕτοιμος.

II. Πάντων δὲ κελευόντων καὶ δεομένων, πρῶτον μὲν ἔφη τῆς μεγίσης καὶ τελειοτάτης ἑορτῆς παρ' αὐτοῖς ὁ καιρός ἐσι καὶ ὁ τρόπος Διονύσῳ προσήκων.

1 Perſonae colloquii ſunt Symmachus, Lamprias, Moeragenes. Vulgo haec cum antecedentibus continuantur. Monuit autem R. nihil ineſſe illis cum argumento quintae quaeſtionis commune, novumque incipere problema, quo tractatum ſit, quod index capitum doceat, quisnam Judaeorum deus fuerit. Obſervavit idem Caſaub. ad Theoph. Charact. IV. Quare non dubitavi cum W. in ſuum caput diſtinguere.

2 R. mavult *πᾶσι*, *id quod poſtremo loco dictum fuerat.*

3 Erat enim Lamprias Thebanus. Thebis autem natus erat Bacchus & in magno honore habebatur. R.

4 Pro *ἐς τὴν* Ald. *ἐσι*; Baſ. habet *τὴν* absque *ἐς*. Abeſſe quoque poſſe videtur praepoſitio, cum abſolute dici ſoleat *μυεῖσθαι τὰ μεγάλα*, *μυεῖσθαι ὄργια*. Pantelia feſtum Athenienſe Baccho ſacrum. Quod autem in ind. var. notatur, Baſ. cum Ald. habere *τριετικὴν*, falſum eſt.

τὴν γὰρ λεγομένην νηστείαν [1] ἀκμάζουσι τρυγητῷ τράπεζάς τε προτίθενται παντοδαπῆς ὀπώρας, ὑπὸ σκηναῖς καὶ καλιάσιν [2] ἐκ ὑλημάτων πάλαι καὶ κιττῷ διαπεπλεγμέναις· καὶ τὴν προτέραν τῆς ἑορτῆς σκηνὴν ὀνομάζουσιν. ὀλίγαις δὲ ὕστερον ἡμέραις ἄλλην ἑορτήν, ἐκ ἂν δι' αἰνιγμάτων, ἀλλ' ἀντικρυς Βάκχα καλουμένη, τελοῦσιν. ἔστι δὲ καὶ κραδηφορία [3] τις ἑορτὴ καὶ θυρσοφορία παρ' αὐτοῖς, ἐν ᾗ θύρσους ἔχοντες εἰς τὸ ἱερὸν εἰσίασιν· εἰσελθόντες δὲ, ὅ τι ἐρῶσιν, ἐκ ἴσμεν· εἰκὸς δὲ βακχείαν εἶναι τὰ ποιούμενα· καὶ γὰρ σάλπιγξι μικραῖς, ὥσπερ Ἀργεῖοι τοῖς Διονυσίοις, ἀνακαλέμενοι τὸν θεὸν χρῶνται· καὶ κιθαρίζοντες ἕτεροι προσίασιν [4], ἃς αὐτοὶ Λευίτας προσονομάζουσιν, εἴτε παρὰ τὸν Λύσιον, εἴτε μᾶλλον παρὰ τὸ Εὔιον, τῆς ἐπικλήσεως γεγενημένης. οἶμαι δὲ καὶ τὴν τῶν σαββάτων ἑορτὴν μὴ παντάπασιν ἀπροσδιόνυσον εἶναι. Σάββας γὰρ καὶ νῦν ἔτι πολλοὶ τὰς Βάκχας καλοῦσι, καὶ ταύτην ἀφιᾶσι τὴν φωνὴν, ὅταν ὀργιάζωσι τῷ θεῷ * σιν [5] ἐσὶ δήπε καὶ παρὰ Δημοσθένει λαβεῖν καὶ

1 R. legi vult *τῇ γὰρ λεγομένῃ νηστείᾳ*, aut excidiſſe monet *πανηγυρίζοντες* vel *ἑορτάζοντες*, unde accus. dependeat.

2 Vulgo *ὑπὸ σκηναῖς, καὶ καθιᾶσιν.* Baſ. *ὑπὸ σκηναῖς τε καθιᾶσιν* Turn. *καὶ ὑπὸ σκηναῖς καθιᾶσιν.* R. voluit *κλισιάσιν.* Equidem reponere non dubitavi Scaligeri (Ep. CCXXXII.) correctionem, quam W. probavit.

3 Repoſui lectionem Baſ. a Turn. Amiot. Xyl. & R. probatam — *geſtatio ramorum ficulnearum.* Cf. Heſych. in v. *κράδη*, cum ſubjuncta adnotatione. Vulgo *κρατηροφορία.* Mez. *κλαδηφορία.*

4 R. ſuſp. *προΐασιν*, *prodeunt in publicum*, vel *extra templum*

5 R. pro *σιν* legendum cenſet *οἷον*, lacunamque oppletam, addens, aliter emendaſſe hunc locum Sevinum in hiſtoria Academiae Inſcript. Paris. T. III. pag. 53. verſionis germanicae. Demoſthenis locus eſt in orat. *περὶ στεφάνου*, edit. Reisk. p. 313. Scaliger corrigit *θεῷ· ὧν πίσιν ἐσὶ.* Turn. & V. ita dant *τῷ θεῷ*

καὶ παρὰ Μενάνδρῳ. καὶ ἐκ ἄπο τρόπε τις ἂν Φαίη τέκνομα πεποιῆθαι πρός τινα σόβησιν [1], ἢ κατέχει τὲς βακχεύοντας. αὐτοὶ δὲ τῷ λόγῳ μαρτυρᾶσιν, ὅταν [2] σάββατον τιμῶσι, μάλισα μὲν πίνειν καὶ οἰνᾶθαι παρακαλοῦντες ἀλλήλες· ὅταν δὲ κωλύει τι μεῖζον, ἀπογεύεθαί γε πάντως ἀκράτε νομίζοντες. καὶ ταῦτα μὲν εἰκότα [3] Φαίη τις ἂν εἶναι· κατὰ κράτος ἐν αὐτοῖς, πρῶτον μὲν ὁ ἀρχιερεὺς ἐλέγχει, μιτροφόρος τε προϊὼν ἐν ταῖς ἑορταῖς, καὶ νεβρῖδα χρυσοπάσον ἐνημμένος, χιτῶνα δὲ ποδήρη φορᾶν καὶ κοθόρνες· κώδωνες δὲ πολλοὶ κατακρέμανται τῆς ἐσθῆτος, ὑποκιμπάντες ἐν τῷ βαδίζειν· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ψόφοις [4] χρῶνται περὶ τὰ νυκτέλια, καὶ χαλκοδρυ-

τὰς

Θεῷ σαβοῖ ὥς ἐσι δῆπε. H. Steph. fusp. post τῷ Θεῷ inserenda hæc, καὶ τὰ μυςήρια τελῶσιν.

1 Ald. Bas. quibuscum alii & scripti & editi consentiunt, καὶ ἐκ ἀπὸ * πά τις ἂν Φαίη τᾶτ' ἄμα πεποιῆθαι πρὸς τὴν ἀσέβησιν. Steph. dedit καὶ ἐκ ἄπο τρόπε τὶς ἂν Φαίη τᾶτο μὴ πεποιῆθαι πρός τινα σέβησιν. E. Turn. & V. notatur ἀπὸ σκόπε, & deinde e Turn. τᾶτο τέκνομα πεποιῆθαι. Quod dedi, W. debetur, plurima parte firmatum consensu R. qui voluit πρὸς τὴν σόβησιν, nec non Anon. & Mez. — *Sabbati nomen formatum fuisse a verbo* σοβεῖν, *bacchari, tumultuari*, strepitum & clamorem conciere atque discurritare, *quae sunt bacchantium.*

2 Secutus sum W. ita dantem e Palat. pro vulg. ὅτι. R. fusp. ὅτι τὸν Σαββάσιον τιμῶσι, *se Bacchum Sabbasium colere.* Palat. & Vatic. σάββατα pro σάββατον.

3 R. fusp. καὶ ταῦτα μέντοι καὶ ἐκεῖνα ἐοικότα, *praeter jam dicta etiam haec nunc dicenda asseveret aliquis Bacchicum cultum in sacris Judaeorum quam maxime referre.* Distinxi post εἶναι cum W. Vulgo cohaeret εἶναι cum leqq. ita ut punctum detur post αὐτοῖς. W. leg. fusp. κατὰ κράτος δὲ τᾶς ἐναντιμίνης πρῶτον &c.

4 Ald. Bas. παρ' ἡμῖν. ψόφοις δὲ χρῶνται. Recepi deinde νυκτέλια e consensu Turn. V. Amiot. Anon. Mez. H. Steph. probante W. pro περὶ τὰ νῦν τέλεια.

τὰς [1] τῷ θεῷ τιθήνας προσαγορεύουσι· καὶ ὁ δεικνυμενος ἐν τοῖς ἐναντίοις τῷ μετεώρῳ [2] θύρσος ἐντετυπωμένος καὶ τύμπανα· ταῦτα γὰρ ἐδενὶ ὀήπωθεν ἄλλῳ θεῷ ἢ Διονύσῳ προσήκει [3]. ἔτι τοίνυν μέλι (μὲν [4]) ἐ προσφέρουσι ταῖς ἱερουργίαις, ὅτι δοκεῖ φθείρειν τὸν οἶνον κεραννύμενον, καὶ τοῦτο ἦν σπονδὴ καὶ μέθυ [5], πρὶν ἄμπελον φανῆναι. καὶ μέχρι νῦν τῶν τε βαρβάρων οἱ μὴ ποιοῦντες [6] οἶνον, μελίτειον πίνουσιν, ὑποφαρμάσσοντες τὴν γλυκύτητα οἰνώδεσι ῥίζαις καὶ αὐσηραῖς. Ἕλληνές τε νηφάλια τὰ αὐτὰ [7] καὶ μελίσπονδα θύουσιν, ὡς ἀντίθετον φύσιν μάλιστα τοῦ μέλιτος πρὸς τὸν οἶνον ἔχοντος. ὅτι δὲ τοῦτο [8] νομίζουσι, κἀκεῖνο σημεῖον ἐ μικρόν ἐστι, τὸ πολλῶν τιμωριῶν ἐσῶν παρ' αὐτοῖς, μίαν εἶναι μάλιστα διαβεβλημένην τὴν οἶνε τὲς κολαζομένες ἀπείργεσαν, ὅσον ἂν τάξῃ χρόνον ὁ κύριος τῆς κολάσεως· τὲς δὲ ἔτω κολα —

Λείπει τὰ λοιπὰ τοῦ τετάρτε.

ΠΛΟΥ-

1 E. H. Venet. Flor. χαλκοδρυσὰς; Palat. χαλκοκροδυσάς. R. quaerit, num χαλκοδρύπτας aut χαλκοδρυπτρίας. Kaltw. ſuſp. χαλκοκτύπας.

2 Turn. & V. ἐν τοῖς ναοῖς τῷ Μωϋσέως, & μεθορίᾳ pro μετεώρῳ. R. judice, locus hic gravi in mendo cubat, neque eum ſanavit medicina Turnebi. W. ſuſp. ἐν τοῖς ἐναντίοις.

3 Dedi ſic e R. mente. Conſentit Mez. nec ſpernit W. e Flor. commendans προσέοικεν.

4 W. μὲν delendum monet. Uncis incluſi.

5 *Potus inebrians.* Dedi ſic R. jubente, cum W. idem e Palat. ſumente, pro vulg. μέθυ.

6 Ita, W. probante, repoſui ex Ald. Baſ. Xyl. Conſentiunt E. H. Venet. Flor. Palat. Vatic. Vulgatam πίνοντες ſumſit Steph. a Schott. & Anon. Notatur e Turn. & Boug. πιόντες.

7 Ita R. & w. dandum monuerunt pro vulg. ταῦτα. Habent quoque Turn. & V. ταυτὰ. Ald. & Baſ. νηφάλιοι.

8 Ita R. legi voluit, dedique cum W. idem ex E. & H. ſumente, pro vulg. τοῦτον.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

ΣΥΜΠΟΣΙΑΚΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

PROOEMIUM.

Περὶ τῶν τῆς ψυχῆς καὶ σώματος ἡδονῶν, ὦ Σόσσια Σενεκίων, ἣν σὺ νῦν ἔχεις γνώμην, ἐμοὶ γᾶν [1] ἄδηλόν ἐσιν,

— Ἐπειὴ [2] μάλα πολλὰ μεταξὺ
Οὔρεά τε σκιόεντα, θάλασσά τε ἠχήεσσα·

παλαι γε μὴν ἐδοκεις μη [3] πάνυ τι συμφέρεσθαι, μηδ' ἐπαινεῖν τὰς ἀδὲν ἴδιον τῇ ψυχῇ τερπνὸν, ἀδὲ χαρτὸν, ἀδὲ αἱρετὸν ὅλως [4], ἀλλ' ἀτέχνως τῷ σώματι παραζῶσαν αὐτὴν οἰομένας τοῖς ἐκείνε συνεπιμειδιᾷν πάθεσι, καὶ πάλιν αὖ συνεπισκυθρωπάζειν, ὥσπερ ἐκμαγεῖον, ἢ κάτοπτρον, εἰκόνας καὶ εἴδωλα τῶν ἐν σαρκὶ γινομένων αἰσθήσεων ἀναδεχομένην. ἄλλοις τε γὰρ πολλοῖς ἀλίσκεται ψευδὲς [5] τὸ ἀφιλόκαλον τᾶ δόγματος, ἔν τε τοῖς πότοις οἱ ἀσεῖοι καὶ χαρίεντες εὐθὺς μετὰ τὸ δεῖπνον ἐπὶ τὰς λόγας, ὥσπερ δευτέρας τραπέζας, φερόμενοι, καὶ διὰ λόγων εὐφραίνοντες ἀλλήλας, ὧν σώματι μέτεσιν ἀδὲν, ἢ βραχὺ παντάπασιν, ἴδιόν τι τᾶτο τῇ ψυχῇ ταμιεῖον εὐπαθειῶν ἀποκεῖθαι μαρτυρᾶσι, καὶ

1 R. ſuſp. ἐμοὶ μὲν ἄδ.

2 Iliad. I. 156. ſq. Ald. Baſ. ἐπεὶ ἢ μάλα.

3 Turn. & V. pro μὴ dant μοι.

4 Turn. & V. ὅλως εἶναι, vel ὑπάρχαν.

5 Ald. & Baſ. Xyl. E. H. Palat. ψεῦδος. Steph. cum Anon. & Vatic. ψεύδεσι; Mez. ψεύδας; R. leg. ſuſp. ψευδὲς ὄν; Salmas. correxit ψευδὲς τὸ; idem e Turn. & V. notatur, dedique cum W.

ταύτας [1] ἡδονὰς μόνας εἶναι τῆς ψυχῆς, ἐκείνας δ' ἀλλοτρίας, προσαναχρωννυμένας τῷ σώματι. ὥσπερ ἂν [2] αἱ τὰ βρέφη ψαμίζασαι τροφοὶ μικρὰ μετέχεσι τῆς ἡδονῆς· ὅταν δ' ἐκεῖνα κορέσωσι [3] καὶ κοιμίσωσι παυσάμενα κλαυθμυρισμῶν [4], τηνικαῦτα καθ' ἑαυτὰς γινόμεναι, τὰ πρόσφορα σιτία καὶ ποτὰ λαμβάνουσι καὶ ἀπολαύουσιν· ἕως ἡ ψυχὴ τῶν περὶ πόσιν καὶ βρῶσιν ἡδονῶν μετέχει, ταῖς τοῦ σώματος ὀρέξεσι, δίκην τιθῆς, ὑπηρετοῦσα, καὶ χαριζομένη δεομένῳ, καὶ πραΰνουσα τὰς ἐπιθυμίας· ὅταν δ' ἐκεῖνο μετρίως ἔχῃ, καὶ ἡσυχάσῃ, πραγμάτων ἀπαλλαγεῖσα καὶ λατρείας, ἤδη [5] τὸ λοιπὸν ἐπὶ τὰς αὐτῆς ἡδονὰς τρέπεται, λόγοις εὐωχουμένη καὶ μαθήμασι καὶ ἱστορίαις, καὶ τῷ ζητεῖν τι ἀκούειν τῶν περιττῶν. καὶ τί ἄν τις λέγοι περὶ τέττων, ὁρῶν, ὅτι καὶ οἱ Φορτικοὶ καὶ ἀφιλόλογοι μετὰ τὸ δεῖπνον ἐφ' ἡδονὰς ἑτέρας τοῦ σώματος ἀπωτέρω τὴν διάνοιαν ἀπαίρουσιν, αἰνίγματα καὶ γρίφους καὶ θέσεις ὀνομάτων ἐν ἀριθμοῖς ὑποσύμβολα [6] προ-

1 Dedi sic e W. mente pro vulg. τὰς ἡδ. Turn. & V. ταύτας τὰς ἡδονάς, quod R. probavit. Affertur quoque e Turn. τινας, nec non deinde μόνης.

2 Dedi sic cum W. e Turn. & V. accedente Xyl. pro vulg. ὥσπερ νῦν.

3 Dedi sic, R. probante, cum W. e Turn. & V. pro vulg. κορεσθῶσι. Ex iisdem notatur porro κοιμισθῶσι.

4 Dedi sic, R. probante, cum W. e Turn. V. Bong. Accedunt Palat. Leonic. Schott. Xyl. Mez. Vulgo κλαυθμυρισμόν.

5 R. mavult λατρείας, τότ' ἤδη.

6 Frsi. & R. duabus vocibus ὑπὸ σύμβολα. Hinc R. quærit, an sit unum vocabulum ὑποσύμβολα, *nonnihil symbolica vel obscura & indiciis levibus adumbrata.* Legi autem mavult ἐν ἀριθμοῖς καὶ ἄλλα ὑποσύμβολα προβ. Eodem docente, *positiones nominum in numeris* sunt illae propositiones aenigmaticae, quando nomen aliquod, cujus literae certum aliquem numerum efficiunt, in medio ponitur eo fine, ut aliud nomen conjectura eliciatur, quod illi sit ἰσόψηφον, cujus literae eundem numerum conficiant. De griphis cf. Athen. X. sub fin. W. susp. καὶ σύμβολα. Ald. Bas. ἐναρίθμοις.

προβάλλοντες; ἐπὶ τούτῳ δὲ καὶ μίμοις καὶ ἠθολόγοις, καὶ Μενάνδρῳ καὶ τοῖς Μένανδρον ὑποκρινομένοις, τὰ συμπόσια χώραν ἔδωκεν, ὑδεμίαν ἀλγηδόνα τῷ σώματος [1] ὑπεξαιρεμένοις, ὑδὲ ποιοῦσι λείαν ἐν σαρκὶ καὶ προσηνῆ κίνησιν, ἀλλ' ὅτι τὸ Φύσει Φιλοθέαμον [2] ἐν ἑκάστῳ καὶ Φιλόσοφον τῆς ψυχῆς ἰδίαν τινὰ χάριν ζητεῖ καὶ τέρψιν, ὅταν τῆς περὶ τὸ σῶμα θεραπείας καὶ ἀχολίας ἀπαλλαγῶμεν.

QUAESTIO I.

Cur cum voluptate quadam audiamus eos, qui iratorum, vel moerentium, gestus repraesentant: iratos, aut dolentes, vere, molesté feramus [3]?

Περὶ ὧν [4] ἐγένοντο λόγοι, καὶ σοῦ παρόντος ἐν Ἀθήναις ἡμῖν, ὅτε Στράτων, ὁ κωμῳδὸς, εὐημέρησεν, (ἦν γὰρ αὐτοῦ πολὺς λόγος) ἑστιωμένων ἡμῶν παρὰ Βοηθῷ τῷ Ἐπικερείῳ· (συνεδείπνει δ' ὀλίγοι τῶν ἀπὸ τῆς αἱρέσεως [5]) εἶτα οἱονεὶ Φιλολόγοις περιέσχεν ἡ τῆς κωμῳδίας μνήμη τὸν λόγον εἰς ζήτησιν αἰτίας, δι' ἣν ὀργιζομένων, ἢ λυπεμένων, ἢ δεδιότων, Φωνὰς ἀκούοντες ἀχθόμεθα καὶ δυσκολαίνομεν, οἱ δὲ ὑποκρινόμενοι ταῦτα τὰ πάθη, καὶ μιμούμενοι τὰς Φωνὰς αὐτῶν καὶ τὰς διαθέσεις εὐΦραίνουσιν ἡμᾶς. ἐκείνων μὲν οὖν ἁπάντων χεδὸν εἷς ἦν λόγος· ἔΦασαν γὰρ, ἐπειδὴ κρείττων ὁ μιμούμενός ἐστι τοῦ πάσχοντος

1 Ita Xyl. legi voluit, & R. e Turn. probavit pro vulg. τῷ ὄμματος, dedique cum W. Accedunt Amiot. & Mez.

2 Ita Xyl. H. Steph. & R. legendum monuerunt, dedique cum W. accedentibus Amiot. Anon. Mez. Vulgo Φιλόθεσμον.

3 Personae colloquii sunt Plutarchus, Boethus.

4 R. nimis abruptum hoc, & nonnulla excidisse videntur.

5 Ald. Bas. οἱ ἀπὸ διαιρέσεως. Xyl. corrigendum monuit, deditque Steph.

ἀληθῶς, καὶ τῷ μὴ [1] πεπονθέναι διαφέρει, συνιέντας ἡμᾶς τότε τέρπεσθαι καὶ χαίρειν.

II. Ἐγὼ δέ, καίπερ ἐν ἀλλοτρίῳ χορῷ πόδα τιθείς, εἶπον, ὅτι φύσει λογικοὶ καὶ φιλότεχνοι γεγονότες, πρὸς τὸ λογικῶς καὶ τεχνικῶς πραττόμενοι οἰκείως διακείμεθα, καὶ θαυμάζομεν, ἂν ἐπιτυγχάνηται. καθάπερ γὰρ ἡ μέλιττα τῷ φιλόγλυκυς εἶναι, πᾶσαν ὕλην, ἤ τι [2] μελιτῶδες ἐγκέκραται, περιέπει καὶ διώκει· ἕτως ὁ ἄνθρωπος, γεγονὼς φιλότεχνος καὶ φιλοκαλος, πᾶν ἀποτέλεσμα καὶ πρᾶγμα νᾶ καὶ λόγε μετέχον, ἀσπάζεθαι [3] καὶ ἀγαπᾶν πέφυκεν. εἰ γᾶν παιδίῳ μικρῷ προσθείη τις ὁμᾶ μικρὸν [4] μὲν ἄρτον, ὁμᾶ δὲ πεπλασμένον ἐκ τῶν ἀλεύρων κυνίδιον, ἢ βοίδιον, ἐπὶ τᾶτ' ἂν ἴδοις φερόμενον· καὶ ὁμοίως εἴ τις [5] ἀργύριον ἄσημον, ἕτερος δὲ ζάδιον ἀργυρᾶν, ἢ ἔκπωμα, παρασαίη [6] διδὲς, τᾶτ' ἂν λάβοι μᾶλλον, ᾧ τὸ τεχνικὸν καὶ λογικὸν ἐνορᾷ [7] καταμεμιγμένον. ὅθεν καὶ τῶν λόγων τοῖς ἡνιγμένοις χαίρεσι μᾶλλον οἱ τηλικᾶτοι, καὶ τῶν παιδιῶν ταῖς περιπλοκήν τινα καὶ δυσκολίαν ἐχέσαις· ἕλκει γὰρ ὡς οἰκεῖον ἀδιόκητως τὴν φύσιν τὸ

1 Ald. Bas. τῷ μὲν, & deinde ἡμᾶς τᾶ τέρπεθαι. Hinc Xyl. legendum monet τῷ μὴ πεπ. & ἡμᾶς τᾶτο τ. Prius probavit & dedit Steph. pro τᾶτο autem τότε reposuit.

2 Ald. Bas. ἤ τινι. Xyl. correxit. Turn. V. ὕλην τι, vel ἤ τινι, vel εἴ τινι.

3 Ald. Bas. ἀσπάζεται. Turn. ἀπποάζεθαι.

4 R. μικρὸν delendum censuit. W. autem vult legi παιδίῳ προσθείη τις ὁμᾶ μὲν μικρὸν ἄρτον, ὁμᾶ δὲ μικρὸν ἐκ τῶν αὐτῶν ἀλεύρων πεπλασμένον κυνίδιον —. R. quoque voluit ἐκ τῶν αὐτῶν ἀλ.

5 Vulgo absunt εἴ τις. Ea inferenda duxit R. e Turn. & V. nec non W. ex iisdem & Anon.

6 E Frst. transiit in R. διασαίη. Reposui priorem lectionem.

7 Ald. Bas. ἐν ἀγορᾷ. Xyl. correxit.

τὸ γλαφυρὸν καὶ πανέργον. ἐπεὶ τοίνυν ὁ μὲν [1] ἀληθῶς ὀργιζόμενος, ἢ λυπέμενος, ἔν τισι κοινοῖς πάθεσι καὶ κινήμασιν [2] ὁρᾶται, τῇ δὲ μιμήσει πανεργία τις ἐμφαίνεται καὶ πιθανότης, ἂν περ ἐπιτυγχάνηται, τέτοις μὲν ἥδεσθαι πεφύκαμεν, ἐκείνοις δ' ἀχθόμεθα. καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν θεαμάτων ὅμοια πεπόνθαμεν· ἀνθρώπες μὲν γὰρ ἀποθνήσκοντας καὶ νοσέντας, ἀνιαρῶς ὁρῶμεν· τὸν δὲ γεγραμμένον Φιλοκτήτην, καὶ τὴν πεπλασμένην Ἰοκάσην, ἧς φασιν εἰς τὸ πρόσωπον ἀργύρε τι συμμῖξαι τὸν τεχνίτην, ὅπως ἐκλιπόντος ἀνθρώπε [3] καὶ μαραινομένε λάβῃ περιφάνειαν ὁ χαλκὸς, ἡδόμεθα ὁρῶντες [4] καὶ θαυμάζομεν. τέτο δ', εἶπον, ἄνδρες Ἐπικάρειοι, καὶ τεκμήριόν ἐσι μέγα τοῖς Κυρηναϊκοῖς πρὸς ὑμᾶς [5] τὸ μὴ περὶ τὴν ὄψιν εἶναι, μηδὲ περὶ τὴν ἀκοὴν, ἀλλὰ περὶ τὴν διάνοιαν ἡμῶν, τὸ ἡδόμενον [6] ἐπὶ τοῖς ἀκέσμασι καὶ θεάμασιν. ἀλεκτορὶς γαρ βοῶσα συνεχῶς καὶ κορώνη, λυπηρὸν ἄκεσμα καὶ

1 Turn. V. Bong. ὁ μὴ ἀληθῶς. Eandem lectionem H. Steph. notat e vet. cod. at rejiciendam monet.

2 Ita R. cum Salmas. legendum monuit — *motibus animi* — dedique, W. probante, pro vulg. μιμήμασιν.

3 Ita R. ex Ald. & Baf. reponendum monuit, *ut hominis animo delinquentis ſpeciem accipiat aes*, vel aenea ſtatua — dedique cum W. accedentibus Xyl. Palat. Vatic. & per compendium ἄνε E. F. nec non vertendo exprimente Amiot. pro ἀργυρὶς, quod Steph. receperat, ſtatuens, ἀνθρώπε locum hic habere poſſe non videri, & pro ἀργύρε, quod paulo ante legitur, χαλκῆ commendans.

4 Pro περιφάνειαν W. ſuſp. ἐπιφάνειαν. Paulo poſt inſerui ὁρῶντες e V. quod vulgo abeſt, & H. Steph. & R. deſiderarunt, W. quidem non idem ſentiente. Poſſit, ſi ita malis, e communi ſubintelligi.

5 Sic Xyl. legendum monuit, vertitque, & dedi. R. jubente, cum W. idem ex E. H. Schott. Mez. ſumente, pro vulg. ἡμᾶς.

6 Ald. Baf. τὸν ἡδόμενον. In aliis edd. fuiſſe τὸν δεόμενον, H. Steph. notat, qui dedit τὸ ἡδόμ.

καὶ ἀηδές ἐσιν. ὁ δὲ μιμέμενος ἀλεκτορίδα βοῶσαν καὶ κοράνην, εὐφραίνει. καὶ φθισικὲς μὲν ὁρῶντες, δυσχεραίνομεν· ἀνδριάντας δὲ καὶ γραφὰς φθισικῶν ἡδέως θεώμεθα, τῷ τὴν διάνοιαν ὑπὸ τῶν μιμημάτων ἄγεσθαι κατὰ τὸ [1] οἰκεῖον. ἐπεί τί πάσχοντες, ἢ τίνος ἕξωθεν γενομένης πάθης, τὴν Παρμένοντος ὖν [2] ἔτως ἐθαύμασαν, ὥσε παροιμιώδη γενέσθαι; καίτοι φασὶ τὲ Παρμένοντος εὐδοκιμέντος ἐπὶ τῇ μιμήσει, ζηλέντας ἑτέρους ἀντεπιδείκνυσθαι· προκατειλημμένων δὲ τῶν ἀνθρώπων, καὶ λεγόντων· Εὖ μὲν, ἀλλ' οὐδὲν πρὸς τὴν Παρμένοντος ὖν· ἕνα λαβόντα δελφάκιον ὑπὸ μάλης, προσελθεῖν· ἐπεὶ δὲ καὶ τῆς ἀληθινῆς φωνῆς ἀκέοντες ὑπεφθέγγοντο· Τί ἓν αὐτῇ πρὸς τὴν Παρμένοντος; συναφεῖναι [3] τὸ δελφάκιον εἰς τὸ μέσον, ἐξελέγχοντα τῆς κρίσεως τὸ πρὸς δόξαν, ἐ πρὸς ἀλήθειαν· ᾧ μάλισα δῆλόν ἐσιν, ὅτι τὸ αὐτὸ τῆς αἰσθήσεως πάθος ἐχ ὁμοίως διατίθησι τὴν ψυχὴν, ὅταν μὴ προσῇ δόξα τὲ λογικῶς ἢ φιλοτίμως περαίνεσθαι τὸ γενόμενον.

QUAESTIO II.

Poeticam concertationem antiquam fuisse [4].

Ἐν Πυθίοις ἐγίνοντο λόγοι περὶ τῶν ἐπιθέτων ἀγωνισμάτων, ὰς ἀναιρετέα. παραδεξάμενοι γὰρ ἐπὶ τρισὶ τοῖς καθεσῶσιν ἐξαρχῆς, αὐλητῇ Πυθικῷ [5], καὶ κιθαρισῇ, καὶ κιθαρῳδῷ, τὸν τραγῳδὸν, ὥσπερ πύλης ἀνοιχθείσης, ἐκ ἀντέχον ἀθρόοις συνεπιτιθεμένοις καὶ συν-

1 Vulgo καὶ κατὰ τὸ οἰ. Hinc R. voluit, aut ἄγεσθαι πρὸς τὸ οἰ. aut ἄγεσθαι καὶ ἀσπάζεσθαι, vel θαυμάζειν vel κατανοεῖν, τὸ οἰ. Delevi καὶ e W. mente.

2 Abest ὖν ab Ald. Eadem deinde καί τι φασι.

3 Bas. τί ἂν αὐτὴ πρὸς τὴν Παρμένοντος (non Παρμένοντα, uti extat in ind. var.) ὖν, ἀφεῖναι

4 Personae colloquii sunt Plutarchus, Petraeus.

5 Quem *Pythiaulen*, vel *Pythaulen*, vocant. Salm.

συνεισιᾶσι παντοδαποῖς ἀκροάμασιν· ὑφ' ὧν ποικιλίαν μὲν ἔχεν ἐκ ἀηδῆ καὶ πανηγυρισμὸν ὁ ἀγὼν, τὸ δ' αὐσηρὸν καὶ μασικὸν ἐ διεφύλαξεν, ἀλλὰ καὶ πράγματα τοῖς κρίνεσι παρέχε, καὶ πολλὰς (ὡς εἰκὸς) ἠττωμένων πολλῶν ἀπεχθείας. ἐχ ἥκισα δὲ τὸ τῶν λογογράφων καὶ ποιητῶν ἔθνος ᾤοντο δεῖν ἀποσκευάσασθαι τὲ ἀγῶνος, ἐχ ὑπὸ μισολογίας, ἀλλὰ πολὺ πάντων τῶν ἀγωνισῶν γνωριμωτάτες ὄντας, ἐδυσωπῆντο τάτας καὶ ἤχθοντο, πάντας ἡγέμενοι χαρίεντας, ἐ πάντων δὲ [1] νικᾶν δυναμένων. ἡμεῖς ἓν ἐν τῷ συνεδρίῳ παρεμυθέμεθα τὲς καθεζῶτα [2] κινεῖν βελομένες, καὶ τῷ ἀγῶνι, καθάπερ ὀργάνῳ, πολυχορδίαν καὶ πολυφωνίαν ἐπικαλῦντας. καὶ παρὰ τὸ δεῖπνον, ἑσῶντος ἡμᾶς Πετραίε τὲ ἀγωνοθέτε, πάλιν ὁμοίων [3] λόγων προσπεσόντων, ἡμύνομεν τῇ μασικῇ· τήν τε ποιητικὴν ἀπεφαίνομεν [4] ἐκ ὄψιμον, ἐδὲ νεαρὰν, ἐπὶ τὲς ἱερὲς ἀγῶνας ἀφιγμένην, ἀλλὰ πρόπαλαι σεφχνων ἐπινικίων τυγχάνεσαν. ἐνίοις μὲν ἓν ἐπίδοξος ἦμην ἤδη παραθήσειν πράγματα [5], τὰς Οἰολύκε τῦ Θετταλῦ ταφας, καὶ τὰς Ἀμφιδάμαντος τῦ Χαλκιδέως, ἐν αἷς Ὅμηρον καὶ Ἡσίοδον ἰσορᾶσιν ἔπεσι διαγωνίσασθαι. καταβαλὰν δὲ ταῦτα, τῷ διατεθρυλῆθαι πάντα ὑπὸ τῶν γραμματικῶν, καὶ τὲς ἐπὶ ταῖς Πατρόκλε ταφαῖς ἀναγινωσκομένες ὑπό τινων ἐχ ἥμονας,

1 Abeſt δὲ a Turn. & V.

2 R. mavult τὲς τὰ καθεζῶτᾶ.

3 Dedi ὁμοίων e Turn. cum W. pro vulg. ὁμοίως.

4 Vulgo τῇ μασικῇ. τὴν δὲ ποιητικὴν ἀποφαίνομεν. Neceſſe duxi, haec corrigere. W. quoque legit, quod deſi. R. ita ſuſp. ἤμυνον μὲν τῇ μασικῇ, τὴν δὲ ποιητικὴν ἀπεφαινόμην.

5 Turn παραδείγματα. Pro Οἰολύκε Turn. & V. Ἀντολύκε. Cf. deinde Fabr. B. Gr. T. I. p. 370. nec non Plut. Opp. Vol. VIII. p. 22. ſq.

νας [1], ἀλλὰ ξήμονας, ὡς δὴ καὶ λόγων ἄεθλα τῷ Ἀχιλλέως προσθέντος, ἀφεὶς· εἶπον, ὅτι καὶ Πελίαν θάπτων Ἄκαστος ὁ υἱὸς ἀγῶνα ποιήματος παράσχοι, καὶ Σίβυλλα νικήσειεν. ἐπιφυομένων δὲ πολλῶν, καὶ τὸν [2] βεβαιωτὴν, ὡς ἀπίσω καὶ παραλόγως τῆς ἱστορίας, ἀπαιτέντων, ἐπιτυχῶς ἀναμνησθεὶς ἀπέφαινον Ἀκέσαιδρον [3] ἐν τῷ περὶ Λιβύης ταῦτα ἱστορῆντα. καὶ τοῦτο μὲν, ἔφην, τὸ ἀνάγνωσμα τῶν ἐκ ἐν μέσῳ ἐσί· τοῖς δὲ Πολέμωνος [4] τοῦ Ἀθηναίου περὶ τῶν ἐν Δελφοῖς θησαυρῶν οἶμαι ὅτι πολλοῖς ὑμῶν ἐντυγχάνειν ἐπιμελές ἐσι, καὶ χρὴ, πολυμαθὲς καὶ ἐ νυσάζοντος ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς πράγμασιν ἀνδρός· ἐκεῖ τοίνυν εὑρήσετε γεγραμμένον, ὡς ἐν τῷ Σικυωνίῳ θησαυρῷ χρυσᾶν ἀνέκειτο βιβλίον Ἀρισομάχης ἀνάθημα τῆς Ἐρυθραίας ποιητρίας [5], Ἴθμια νενικηκυίας. ἐ μὴν ἀδὲ

1 Vulgo ἀναγινωσκομένης ὑπόλκων ἐ χήμονας. Jam Xyl. notavit, se ὑπόλκων non assequi. Fuit quoque dubius de præmisso καταβαλὼν, & deinde ex Hom. Iliad. XXIII, 886. legendum monuit ἐχ ἥμονας. R. hanc correctionem probavit, simul legens ὑπό τινων, quod cum altero dedi, pro ὑπόλκων, ut sit loci sensus: *omittens etiam illos Homericos in Patrocli funere certantes ῥήμονας, seu oratores, juxta quorundam scilicet lectionem, illam vulgatam* ἥμονες *repudiantium, quos si sequereris, eloquentiae quoque praemia concertationi proposuisset Achilles.* Turn. & V. ὑπ' ὄχλων ἐχ ἥμονας; Turn. iterum ὑπ' ὀλίγων. W. dedit ὑπό τινων ex E. ut melius certe corrupto vulgato, notans, Venet. cum lacunula habere ὑπο * κων; nec non ex Hom. reposuit ἐχ ἥμονας loco vulgatae omnium librorum lectionis. V. deinde ἆθλα; Ald. Bas. Πελίην pro Πελίαν.

2 Ald. Bas. καὶ τινα β. Ab utraque abest καὶ post ἀπίσω.

3 E. Ἀλέξανδρον, W. teste, & vulgatam praeferente.

4 Est ille Polemo, qui πίνακας scripsit, de quo vid. Fabric. B. Gr. T. II. p. 602. Fuit σηλοκόπας appellatus a studio statuarum inscriptiones exscribendi. R.

5 Vulgo ἀναθήματα τῆς ἐρυ * ποιητρίας. Ald. & E. ποιηματίας. Xyl. τῆς Ἐρυθραίας conjecit. R. consensit, & ἀνά-

θημα

ἀδὲ τὴν ὀλυμπίαν (ἔφην) ἄξιόν ἐσιν, ὥσπερ εἰμαρμένην ἀμετάσατον καὶ ἀμετάθετον ἐν τοῖς ἀθλήμασιν, ἐκπεπλῆχθαι [1]. τὰ μέν γε Πύθια τῶν μουσικῶν ἔχε τρεῖς ἢ τέτταρας ἐπεισοδίας ἀγῶνας· ὁ δὲ γυμνικὸς ἀπ' ἀρχῆς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖσον, ἔτως κατέση. τοῖς δ' Ὀλυμπίοις πάντα προσθήκη, πλὴν τῆ δρόμε, γέγονε· πολλὰ δὲ καὶ θέντες, ἔπειτ' ἀνεῖλον, ὥσπερ τὸν τῆς κάλπης ἀγῶνα καὶ τὸν τῆς ἀπήνης· ἀνηρέθη δὲ καὶ παισὶ πεντάθλοις σέφανος τεθείς· καὶ ὅλως πολλὰ περὶ τὴν πανήγυριν νενεωτέρισαι. Δέδια δ' εἰπεῖν [2], ὅτι πάλαι καὶ μονομαχίας ἀγὼν περὶ Πίσαν ἦγετο μέχρι Φόνε καὶ σφαγῆς τῶν ἡττωμένων καὶ ὑποπιπτόντων, μή με πάλιν ἀπαιτῆτε [3] τῆς ἱσορίας βεβαιατὴν, κἂν διαφύγῃ τὴν μνήμην ἐν οἴνῳ τὸ ὄνομα, καταγέλασος γένωμαι.

QUAE-

θημα legendum monuit. Utrumque e Turn. & V. affertur, & dedi cum W. In ἀνάθημα consentiunt H. Mez. prope accedente ἀνάθεμα in Venet. Vatic. in Ἐρυθραίας Palat. Mez., & in ποιητρίας Baf. Xyl. Steph. Leonic. Schott. In H. Venet. Palat. Vatic. eſt ποιημάταις; Plenius Palat. Ἐρυθραίας ἐπικῷ ποιημάταις. Cf. Petr. Faber Agoniſtic. I. 3. & Olearius in diſſ. de poëtriis graecis p. 130. editionis a Wolfio curatae.

1 H. Steph. ſuſp. ἐμπεπλέχθαι. Ita notatur e Turn. & V. Deinde W. cum Mez. legi vult Τὰ μὲν γὰρ pro Τὰ μέν γε.

2 Vulgo διὰ δὲ τί εἶπεν ex Steph. conſentientibus Leonic. & Schott. In Ald. ſuit δὲ διὰ εἶπεν; in Baſ. Xyl. E. H. Venet. Vatic. διὰ δ' εἶπεν. Inde R. efficiendum monuit, quod dedi — *metuo autem hoc quoque dicere*, addens, ſi δέ τι εἰπεῖν in cod. mſtis fuerint, effici ex eo oportere δέδια δ' ἔτι εἰπεῖν, vel δέδια δ' ἐπειπεῖν. Turn. & V. δέδια δ' εἶπεν vel εἶπον. Idem recepit W. quandoquidem proxime acceſſerit ſcriptura Palat. & Anon. δέδια δ' εἶπεν,

3 Dedi ſic cum W. e Xyl. mente. Ald. E. H. Venet. Pal. Vat. ἀπατᾶτε. Baſ. ἀπαρτῆτε; Vulgo ἀπαιτεῖτε e Steph. conſentientibus Leonic. & Schott.

QUAESTIO III.

Quid causae sit, quod pinus Neptuno et Baccho sacra habetur: et quod initio e pinu corona victoribus Isthmico certamine data est, deinde ex apio, nunc rursum pinea [1]?

Ἡ πίτυς ἐζητεῖτο καθ' ὃν λόγον ἐν Ἰσθμίοις σέμνα γέγονε· καὶ γὰρ ἦν τὸ δεῖπνον ἐν Κορίνθῳ, Ἰσθμίων ἀγομένων, ἐσιῶντος ἡμᾶς [2] Λυκανίᾳ τοῦ ἀρχιερέως. Πραξιτέλης μὲν ἦν, ὁ περιηγητής, τὸ μυθῶδες ἐπῆρεν, ὡς λεγόμενον εὑρεθῆναι τὸ σῶμα τοῦ Μελικέρτου πίτυϊ προσβεβρασμένον ὑπὸ τῆς θαλάττης· καὶ γὰρ ὁ πρόσω Μεγάρων εἶναι τόπον, ὃς Καλῆς δρόμος ἐπονομάζεται, ὅτι ἔ φᾶναι Μεγαρεῖς τὴν Ἰνὼ τὸ παιδίον ἔχουσαν δραμεῖν ἐπὶ την θάλασσαν. κοινῶς δὲ ὑπὸ πολλῶν λεγομένῳ [3], ὡς ἴδιόν ἐστι σέμνα Ποσειδῶνος ἡ πίτυς, Λυκανίου δὲ προστιθέντος, ὅτι καὶ τῷ Διονύσῳ καθαγιωμένον τὸ φυτὸν, ἐκ ἄπο τρόπου ταῖς περὶ τὸν Μελικέρτην συνωκείωται τιμαῖς, αὐτὸ τοῦτο ζήτησιν παρεῖχεν, ὅτινι λόγῳ Ποσειδῶνι καὶ Διονύσῳ τὴν πίτυν οἱ παλαιοὶ καθαγίσαν. ἐδόκει δέ μοι [4] μηδὲν εἶναι παράλογον· ἀμφότεροι γὰρ οἱ θεοὶ τῆς ὑγρᾶς καὶ γονίμου κύριοι δοκοῦσιν ἀρχῆς εἶναι· καὶ Ποσειδῶνί γε φυτάλμιον, Διονύσῳ δὲ δενδρίτην, πάντες (ὡς ἔπος εἰπεῖν) Ἕλληνες θύουσιν. ὃ μὴν ἀλλὰ κατ' ἰδίαν τῷ Ποσειδῶνι φαίη τις ἂν τὴν πίτυν προσήκειν· ἐχ ὡς Ἀπολ-

1 Personae colloquii sunt Lucanius, Praxiteles.

2 Dedi ἡμᾶς, R. jubente, e Turn. & V. pro vulg. ἡμῖν. Idem legendum monet W. & notat simul ex Anon. E. Frist. deinde in R. transiit Λυκανίᾳ. Hinc R. legi voluit Λυσανίᾳ, cum *Lycanius* non sit graecum nomen. Restitui Λυκανίᾳ.

3 Sic R. dari voluit dedique pro vulg. λεγομένων. Ald. Bas. Xyl. λεγόμενον. W. probat correctionem, notans scriptos libros tueri vulgatam.

4 Ald. Bas. pro μοι dant μιν.

Ἀπολλόδωρος οἴεται παράλιον φυτὸν ἔσαν, διὸ ὅτι φιλήνεμός ἐσιν, ὥσπερ ἡ θάλασσα, (καὶ γὰρ τοῦτό τινες λέγουσιν) ἀλλὰ διὰ τὰς ναυπηγίας μάλισα. καὶ γὰρ αὐτὴ καὶ τὰ ἀδελφὰ δένδρα, πεῦκαι καὶ τρόβιλοι, τῶν τε ξύλων παρέχει τὰ πλοϊμώτατα, πίττης [1] τε καὶ ῥητίνης ἀλοιφὴν, ἧς ἄνευ τῶν συμπαγέντων ὄφελος μηδὲν ἐν τῇ θαλάττῃ. τῷ δὲ Διονύσῳ τὴν πίτυν ἀνιέρωσαν, ὡς ἐφηδύνουσαν τὸν οἶνον· κατὰ γὰρ τὰ [2] πιτυώδη χωρία λέγουσιν ἡδὺν οἶνον τὴν ἄμπελον φέρειν· καὶ τὴν θερμότητα τῆς γῆς Θεόφραστος αἰτιᾶται· καθόλε γὰρ ἐν ἀργιλώδεσι τόποις φύεσθαι τὴν πίτυν· εἶναι δὲ τὴν ἄργιλον θερμὴν, διὸ καὶ συνεκπέττειν τὸν οἶνον, ὥσπερ καὶ τὸ ὕδωρ ἑλαφρότατον καὶ ἡδιστον ἡ ἄργιλος ἀναδίδωσιν· ἔτι δὲ καὶ καταμιγνυμένη πρὸς σῖτον ἐπίμετρον ποιεῖ ταψιλὲς, ἀδρύνουσα καὶ διογκοῦσα τῇ θερμότητι τὸν πυρόν. ἐ μὴν ἀλλὰ καὶ τῆς πίτυος αὐτῆς εἰκὸς ἀπολαύειν τὴν ἄμπελον, ἐχέσης ἐπιηδειότητα πολλὴν πρὸς σωτηρίαν οἴνε καὶ διαμονήν. τῇ τε γὰρ πίττῃ [3] πάντες ἐξαλείφεσι τὰ ἀγγεῖα, καὶ τῆς ῥητίνης ὑπομιγνύεσι πολλοὶ τῷ οἴνῳ, καθάπερ Εὐβοεῖς τῶν Ἑλληνικῶν [4] καὶ τῶν Ἰταλικῶν

1 Recte sic in Bas. legi, R. monuit, dedique cum W. pro vulg. πίτυος. Favent lectioni Palat. Xyl. Amiot. Mez & Turn. similiter πίσσης. E. H. Venet. Vatic. Leonic. πιτὺς; Steph. vulgatam ex Ald. sumsit.

2 Vulgo τὰ γὰρ absque κατὰ. Hinc R. aut pro τὰ legendum monuit κατὰ, aut delendum deinceps τὴν ἄμπελον. Plene dedi, quod e Turn. & V. affertur. Addit R. blandiri quidem Turnebi conjecturam ἡδύοινον τὴν ἄμπελον, sed insolentius esse dicere, regionem ferre ἄμπελον ἡδύοινον, quam οἶνον ἡδύν. Vitis vinum potius fert, quam solum vitem. W. tamen e Turn praetulit ἡδύοινον, eo ducente ἡδὺ οἶνον in Venet. & Vatic.

3 Iterum dedi πίττῃ pro vulg. πίτυϊ cum W. e Bas. Palat. Xyl. Amiot. Mez.

4 Ald. Ἑλλανοδικῶν; Bas. & rell. edd. Ἑλλαδικῶν. E Turn. V.

κῶν οἱ περὶ τὸν Πάδον οἰκοῦντες· ἐκ δὲ τῆς περὶ Βίενναν Γαλατίας ὁ πισσίτης οἶνος κατακομίζεται, διαφερόντως τιμώμενος ὑπὸ Ῥωμαίων· ἐ γὰρ μόνον εὐωδίαν τινὰ τὰ τοιαῦτα προσδίδωσιν, ἀλλὰ καὶ τὸν οἶνον εὐφυῆ [1] παρίσησι ταχέως ἐξαίρων τῇ θερμότητι τὸ οἶνε τὸ νεαρὸν καὶ ὑδατῶδες.

II. Ὡς δὲ ταῦτ' ἐρρήθη, τῶν ῥητόρων ὁ μάλιστα δοκῶν ἀναγνώσμασιν ἐντυγχάνειν ἐλευθερίοις [2]· Ὦ πρὸς θεῶν, (εἶπεν) ἐ γὰρ ἐχθὲς ἡ πίτυς ἐνταῦθα καὶ πραγν σέμμα γέγονε τῶν Ἰσθμίων, πρότερον δὲ τοῖς [3] σελίνοις ἐσέφοντο; καὶ τοῦτό ἐσι μὲν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ Φιλαργύρε τινὸς ἀκοῦσαι λέγοντος·

Τὰ δ' Ἰσθμια ἀποδοίμην ἂν ἡδέως [4] ὅσε
Ὁ τῶν σελίνων σέφανός ἐσιν ὤνιος·

ἱσορεῖ δὲ καὶ Τίμαιος ὁ συγγραφεὺς, ὅτι Κορίνθιοι, ὀπηνίκα μαχόμενοι πρὸς Καρχηδονίυς ἐβάδιζον ὑπὲρ τῆς Σικελίας, ἐνέβαλόν τινες σέλινα [5] κομίζοντες· οἰωνισαμένων [6] δὲ τῶν ποιητῶν τὸ σύμβολον, ὡς ἐ χρησὸν, ὅτι δοκεῖ τὸ σέλινον ἀνεπιτήδειον εἶναι, καὶ τὲς [7] ἐπισφαλῶς

V. Bong. notatur Ἑλλήνων vel Ἑλληνικῶν. Dedi posterius, W. probante, & consentientibus Anon. Leonic. Schott.

1 Sic Bas. Xyl. Steph. nec dissensus est notatus e Venet. attamen, W. judice, dubiae auctoritatis. Pal. ἐμποιεῖν. Forte hinc effingendum W. susp. εὔποτον.

2 R. legit Ἐλευθέριος, ut sit nomen proprium rhetoris. Sequitur eum Kaltw.

3 Pro δὲ τοῖς Ald. Bas. αὐτοῖς; V. αὐτοὶ; Turn. γὰρ τοῖς.

4 R. post ἡδέως punctum figendum monuit, ut ibi una persona loqui desinat, & altera deinde interrogare incipiat: ὅσα, vel πόσα, quanti venit corona ex apio? Sequitur eum Kaltw.

5 Vulgo τινες ἐ σέλινα. R. aut ἐ delendum monuit aut ejus loco legendum ὅνοι. Delevi auctoritate Bas. Abest quoque a W.

6 Turn. V. Bong. οἰωσαμένων. Bas. οἰανωσαμένων.

7 Pro τὲς Ald. τὸ.

σφαλῶς νοσοῦντας δεῖσθαι τῶ σελίνῳ φαμὲν, ὡς [1] ὁ Τιμολέων ἐθάῤῥυνεν αὐτὲς, καὶ ἀνεμίμνησκε τῶν Ἰσθμοῖ [2] σελίναν, οἷς ἀνασέφεσι Κορίνθιοι τὲς νικῶντας. ἔτι τοίνυν ἡ Αἰτιγόνε ναυαρχὶς ἀναφύσασα περὶ πρύμναν αὐτομάτως σέλινον, Ἰσθμία ἐπωνομάσθη. καὶ τῶτο δὴ τὸ σκολιὸν ἐπίγραμμα δῆλον κεραμέα νομίζει διαβεβυσμένην [3] σελίνῳ. σύγκειται δὲ ἕτω·

Χθὼν ἡ Πελασγὴ [4], πυρὶ κατηθαλωμένη
Κεύθει κελαινὸν αἷμα, Διονύσε θοῦ [5]
Ἔχεσα κλᾶνας Ἰσθμικὲς ἀνὰ σόμα.

ἢ ταῦτα, εἶπεν, ἐκ ἀνέγνων τὴν πίτυν, ὡς ἐκ ἐπείσακτον, ἐδὲ νέον, ἀλλὰ πάτριον, καὶ παλαιὸν δὲ σεμμάτων Ἰσθμίων σεμνύνοντες. ἐκίνησεν ἓν νέες [6], ὡς ἂν πολυμαθὴς ἀνὴρ καὶ πολυγράμματος.

1 R. aut deleri voluit *ὡς*, aut legi *ὅμως*, *nihilo minus*, vel *σοφῶς*, *scite*, *astute*.

2 Sic R. dari voluit, dedique e Turn. & V. pro vulg. Ἰσθμοῖς, cum W. accedente Anon. Adnotat R. porro: „hi sunt Dativi veteres. Vetusti homines ω non habebant, sed ejus loco scribebant o. adscribebant jota, non subscribebant: hinc nata talia: Ἰσθμοῖ pro ἐν Ἰσθμῷ, οἴκοι pro ἐν οἴκῳ.“

3 R. jam hanc vocem ita scriptam exhibet, quam W. sumsit ex E. H. Xyl. pro vulg. *διαβεβισμένην*. Reliqua corrupta R. ita sananda censet *δῆλον*, *ὃ κεραμέαν ὁρίζει δ. σ. notum est illud scolium epigramma, quod urnam fictilem describit perlusam, foliis apii*, seu cujus latera perreptant apii folia, arte figuli ipsi impressa. W. autem susp. *δηλοῖ κεραμέαν οἰνησηρίαν δ. σ.* Turn. V. *πήλε κεράμιε κομίζει διαβεβυσμένα σελίνῳ*, vel *πῆλον κεραμία νομίζει διαβεβυσμένον*.

4 Ald. Bas. *ἡ* Παλλὰς *γῆ*; Turn. *ἡ πυλὰς γῆ*. Adr. Junius ad oram exempli sui & Animadv. 3, 7. p. 161. corrigit *ἡ* Παλλάδος *γῆ*: sed, W. docente, tum priora, ut Plutarchi verba mutanda sint in *ἕτως ἔχων*.

5 Dedi sic cum W. ex Ald. Bas. Xyl. consentientibus H. Venet. Palat. Vatic. Vulgo *θεᾶ*.

6 Pro *ἢ ταῦτα* Turn. & V. *ἦ ταῦτα*; Ald. porro *ἐκ ἂν ἔγνω*; Bas. *ἐκ ἀνέγνω * τὴν π.* Turn. & V. *ἐκ ἀνέγνωσαν οἱ τὴν π.* V. deinde *παλαιὸν σίμμα Ἰσθμίων*, & cum Turn. *ἐκίνησε*

III. Ὁ μέντοι Λεκάνιος εἰς ἐμὲ βλέψας ἅμα καὶ μειδιῶν. Ὦ Ποσειδᾶν (ἔφη) τὸ πλῆθος τῶν γραμμάτων; ἕτεροι δὲ ἡμῶν τῆς ἀμαθίας [1], ὡς ἔοικε, καὶ τῆς ἀγνοίας ἀπέλαυον [2] ἀναπειθόντες τἀναντίον, ὡς ἡ μὲν πίτυς ἦν στέμμα τῶν ἀγώνων πάτριον, ἐκ δὲ Νεμέας κατὰ ζῆλον ὁ τῆ σελίνε [3] ξένος ὢν ἐπεισῆλθε δι' Ἡρακλέα, καὶ κρατήσας, ἠμαύρωσεν ἐκεῖνον [4], ὡς ἱερὸν ἐπιτήδειον· εἶτα μέντοι χρόνῳ πάλιν ἀνακτησαμένη τὸ πάτριον γέρας ἡ πίτυς ἀνθεῖ τῇ τιμῇ. ἐγὼ γᾶν ἀνεπειθόμην [5] καὶ προσεῖχον, ὥστε καὶ τῶν μαρ-

νησε δ' αὐτὸν, pro quo alind simul e Turn. affertur ἐκίνησα ἐνίκας. R. suſp. poſt εἶπεν nomen dicentis excidiſſe, & ſic legendum: εἶτα, εἶπεν * ἐκ ἀνάγνως τὰς τὴν πίτυν — καὶ παλαιὸν στέμμα τῶν Ἰσθμίων σεμνύνοντας — *itane vero, dicebat * rune illos non legiſti, qui pinum celebrant pro corona in Iſthmis non adventitia, ſed indigena & patriis moribus recepta*: & deinde ἐκίνησεν ἓν τὰς νίκας. W. ita corrigendum cenſet: Ταῦτα εἰπὼν, ἐκ ἀναγνὰς τὰς τὴν πίτυν ὡς ἐκ — καὶ παλαιὸν δὲ στέμμα τῶν Ἰσθμίων σεμνύοντας, ἐκίνησε τὰς νίκας.

1 Servatus ſum W. ita ex Ald. Baſ. Xyl. H. pro vulg. ἀμαθείας dantem.

2 Vulgo ἀπέλαβον. Pro eo, H. Steph. teſte, ex vet. exempl. annotatur ἀντέλαβον. Idem ipſe maluit ἀπέλαυον; Utraque lectio e Turn. V. Bong. affertur; R. probavit ἀπέλαυον, *indulgebant ſibi noſtram ſimplicitatem deridendo*, gaudioque ex ea re capiendo ſe ſatiabant. Dedi ſic cum W. accedentibus B. Xyl. Anon. Mez.

3 H. Steph. monente, aut deſiderari, aut ſubaudiendus relinqui videtur nominativus στέφανος.

4 W. ἐκείνην legendum monet. Pro ὡς ἱερὸν ἐπιτήδειον H. Steph. leg. mavult aut ὡς ἱεροῖς ἐπιτήδειος, aut ὡς ἱεροῖ ἐκ ἐπιτήδειον. Turn. & V. ὡς ἱεροῖς ἐπιτήδειον; R. mavult ὡς ἱεροῖς ἀνεπιτήδειον. W. ſuſp. ὡς ἥρωϊ ἀνεπιτήδειον.

5 Vulgo ἂν ἐπειθόμην. H. Steph. & R. uno verbo legendum monuerunt, & ita notatur e Turn. & Bong. dedique cum W.

μαρτυρίων ἐκμαθεῖν πολλὰ καὶ μνημονεύειν. Εὐφορίωνα μὲν ἔτω πως περὶ Μελικέρτα λέγοντα·

Κλαίοντες [1] δέ τε νέρον ἐπ' αἰλίσι πιτύεσσι
Κάτθεσαν, ὁππότε δὴ σεφάνων ἄθλοις φορέονται.
Οὐ γάρ πω τρηχεῖα λάβη κατεμήσατο χειρῶν
Μήμης παῖδα Χάρωνα παρ' Ἀσωπὸ γενετείρῃ,
Ἔξότε πυκνὰ σέλινα κατὰ κροτάφων ἐβάλοντο.

Καλλίμαχον δὲ μᾶλλον διασαφῆνται· λέγει δὲ ὁ Ἡρακλῆς αὐτῷ περὶ τῶ σελίνε·

Καί μιν Ἀλητίδαι πελὸ γεγειότερον [2]
Τῶδε [3] παρ' Αἰγειῶνι θεῷ τελέοντες ἀγῶνα
Θήσεσι, νίκης σύμβολον Ἰωμίδος.

1 Euphorionis locus, W. monente, & re & verbis obscurus. Etiam R. arduum esse monuit versum hunc restituere ex ingenio in tanta rei vetustate & penuria veterum mythologorum. Addit, Asopi, de quo dictus fuit fluvius apud Corinthum, matrem fuisse Ciclusam, auctore Pausania, p. 138. ult. Vrs 1. Turn. V. ἐπ' αἰγιάλοισε ὑπ' αἰπῆσι (sic). Turn. αἰγιλίπεσσι πιτίσσι. H. Steph. reponendum censet αἰγιαλῖσι πίτυσσι. R. suspp. ἐπ' αἰνῆσι, apud pinus lugubres v. 2. R. mavult ὁππόθε δὴ σεφάνες, unde coronas pro certaminibus sumunt. v. 3. Ald. Bas. τρηχείαν λάβῃ; Turn. V. τρηχεῖα λαβή; v. 4. Turn. V. Μνήμης vel λίμνης παῖδα Χάρωνι; nec non Ἀσωπὸν γενετῆρα, vel παρ' Ἀσωπῷ γενετῆρι. V. 4. ἔξότε, R. docente, significat *e quo tempore*.

2 Xyl. suspp. γεραιότερον. (Mendosa haec in Frft. edit. annotata esse, ob R. quaestionem monendum censui.) Ἀλητίδαι sunt Corinthii, ab Aleta sic dicti, qui unus e posteritate Herculis cum Heraclidis in Peloponnesum rediit, ac Corinthum condidit. Vid. Pind. Schol. in Od. XIII. Olymp. nec non Vellej. Paterc. I. — Bentlei. Fragm. Callim. CIII. Ἀλητιάδαι. Idem Salmas. legit. R. dubius est, num pro γεγειότ. legendum sit τελειότερον. Salmas. legit γεγειότεροι.

3 R. mavult τόνδε, cum redeat ad ἀγῶνα. Bas. deinde παρὰ γειῶνι θεῷ. Hinc Xyl. corrigit παρ' Αἰγαιῶνι θεῷ τελέσαντες. Etiam R. scribi vult αἰγαιῶνι, ficuti e Turn. notatu r Intelligitur Neptunus.

Ζήλῳ τῶν Νεμέηθε [1]. πίτυν δ' ἀποτιμήσουσιν,
Ἢ πρὶν [2] ἀγωνιστὰς ἔστεφε τοὺς Ἐφύρη.

ἔτι δὲ οἶμαι Πατροκλέους [3] ἐντετυχηκέναι γραφῇ, περὶ τῶν Ἰσθμίων ἱστοροῦντος, ὅτι τὸν πρῶτον ἀγῶνα ἔθεσαν περὶ στεφάνου πιτυΐνου· ὕστερον δὲ τοῦ ἀγῶνος ἱεροῦ γενομένου, ἐκ τῆς Νεμεακῆς πανηγύρεως μετήνεγκαν ἐνταῦθα τὸν τοῦ σελίνου στέφανον. ὁ δὲ Πατροκλῆς οὗτος ἦν εἷς τῶν ἐν Ἀκαδημίᾳ Ξενοκράτει [4] συχολασάντων.

QUAESTIO IV.

De eo, quod est apud Homerum [5], Ζωρότερον δὲ κέραιρε.

Γελοῖος ἐδόκει τισὶ τῶν συνδειπνούντων ὁ Ἀχιλλεὺς, ἀκρατώτερον ἐγχεῖν τὸν Πάτροκλον κελεύων, εἶτ' αἰτίαν τοιαύτην ἐπιλέγων·

Οἱ

1 Ald. Bas. ζηλωτῶν ἐμέηθε. Steph. ζηλωτῶν νεμέηθεν; Frst. R. νεμέηθε. Xyl. jam corrigendum monuit, nec non Salmas. & R. ζήλῳ τῶν Νεμέηθε, quod dedi cum W. accedentibus Pal. & H. Notatur eadem lectio e Turn. & V. cum altera ζηλωτὸν νεμέηθε.

2 Bas. ἢ πρὶν. Steph. & rell. eam secutae edd. ᾗ πρὶν. R. dandum monuit ἢ in nomin. Sic Xyl. quoque legit, & dedi cum W. *Ephyra* vetustius fuit nomen Corinthi. Cum in Steph. & Frst. legeretur Ἐφύρη absque jota subscripto, R. voluit legi Ἐφύρης.

3 Vulgo hoc loco Περικλέους, & infra Προκλῆς. Hinc Xyl. & Salmas. legendum monuerunt Προκλέους; sic quoque e Turn. & V. notatur. R. dubius fuit, utra lectio sit proba & servanda: alterutra tamen sola, eo judice, est obtinenda. Equidem W. sum secutus, ita sumentem e Mez. & Palat. loco secundo, neutrumque vulgatae lectionis probantem.

4 Secutus sum W. ita dantem ex E. H. Palat. pro vulg. Ξενοκράτου. R. voluit Ξενοκράτῃ.

5 Personae colloquii sunt Niceratus, Sosicles, Antipater, Plutarchus. De voce ζωρότερον vide, R. monente, Casaub. ad

Οἱ γὰρ Φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ.

Νικήρατος μὲν ἦν, ὁ ἑταῖρος ἡμῶν, ὁ Μακεδὼν, ἄντικρυς ἐπιχυρίζετο [1], μὴ ἄκρατον, ἀλλὰ θερμὸν, εἰρῆσθαι τὸ ζωρὸν, ἀπὸ τῆ ζωτικῆ, καὶ τῆς ζέσεως, ὃ δὴ καὶ λόγον ἔχειν, ἀνδρῶν ἑταίρων παρόντων, νέον ἐξ ὑπαρχῆς περάννυσθαι κρατῆρα· καὶ γὰρ ἡμᾶς, ὅταν τοῖς θεοῖς ἀποσπένδειν μέλλωμεν, νεόκρατα ποιεῖν. Σωσικλῆς δὲ, ὁ ποιητὴς, τῆ Ἐμπεδοκλέους ἐπιμνηθεὶς εἰρηκότος ἐν τῇ καθόλε μεταβολῇ, γίνεσθαι

Ζωρά τε τὰ πρὶν ἄκρητα, [2]

μᾶλλον ἔφη τὸ εὔκρατον ἢ τὸ ἄκρατον ὑπὸ τῆ ἀνδρὸς ζωρὸν λέγεσθαι, καὶ μηδέν γε κωλύειν ἐπικελεύεσθαι τῷ Πατρόκλῳ τὸν Ἀχιλλέα παρασκευάζειν εὔκρατον εἰς πόσιν τὸν οἶνον· εἰ δ' ἀντὶ τῆ ζωρῆ ζωρότερον εἶπεν, ὥσπερ δεξιτερὸν ἀντὶ τῆ δεξιᾶ, καὶ θηλύτερον ἀντὶ τῆ θήλεος, οὐκ ἄτοπον εἶναι· χρῆσθαι γὰρ ἐπιεικῶς ἀντὶ τῶν ἁπλῶν τοῖς συγκριτικοῖς. Ἀντίπατρος δὲ, ὁ ἑταῖρος, ἔφη, τὰς μὲν ἐναυτὰς ἀρχαϊκῶς ὥρας λέγεσθαι· τὸ δὲ [3] ζᾶ μέγεθος εἰώθειν σημαίνειν· ὅθεν τὸν πο-

ad Theoph. Charact. 5. nec non, Kaltw. monente, Athenaeum L. 10. p. 423. Adde, si placet, Hesych. in v. ζωρότερον. Leges simul in nota subjuncta, quae de duplici scriptione vocis ἀκρατώτερον per ω & ο hic loci obvia videntur monenda. Ald. Bas. κέρερε pro κέραιρε. Locus Homeri est Iliad. IX, 201.

1 Dedi sic cum W. e Turn. V. Mez. Vulgo ἐπισχυρίζεται. R. voluit ἀπισχυρίζετο.

2 Secutus sum W. ita dantem e Palat. & Athen. X, p. 424. In Ζωρά τε consentiunt Turn. V. nec non Leonic. & Schott.; in ἄκρητα Vatic. Vulgo ζωρότερον τὰ πρὶν ἄκρατα. Salmas. ζωρότερα. Addidi deinde, W. duce, ἢ τὸ ἄκρατον, quae vulgo absunt. Habet ea Palat. item in Vatic. Venet. E. H. leguntur ἢ ἄκρατον. Cf. de voce ζωρὸν Suidam & Hesych. In illo ζωρὸν — εὔκρατον οἶνον; in hoc ζωρὸν — ἄκρατον.

3 Ita R. dari voluit pro vulg. τὸ ζᾶ, & est in Turn. & V. dedique cum W. Pro εἴωθειν R. simul legendum monuit εἰωθέναι.

λυετῆ [1] καὶ παλαιὸν εἶνον ὑπὸ τῶ Ἀχιλλέως ζωρον ὠνεμάθαι.

II. Ἐγὼ δ' ἀνεμίμνησκον αὐτὸς, ὅτι τῷ ζωρότερον τὸ θερμὸν ἔνιοι σημαίνεσθαι λέγεσι, τῷ δὲ θερμοτέρῳ τὸ τάχιον· ὥσπερ ἡμεῖς ἐγκελευόμεθα πολλάκις τοῖς διακονέσι, θερμότερον ἅπτεσθαι τῆς διακονίας· ἀλλὰ μειρακιώδη τὴν φιλοτιμίαν αὐτῶν ἀπέφαινον, δεδιότων ὁμολογεῖν ἀκρατότερον εἰρῆσθαι τὸ ζωρότερον, ὡς ἐν ἀτόπῳ τινὶ τῶ Ἀχιλλέως ἐσομένε· καθάπερ ὁ Ἀμφιπολίτης Ζώϊλος [2] ὑπελάμβανεν, ἀγνοῶν, ὅτι πρῶτον μὲν ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν Φοίνικα καὶ τὸν Ὀδυσσέα πρεσβυτέρους ὄντας εἰδὼς, οὐχ ὑδαρεῖ χαίροντας, ἀλλ' ἀκρατοτέρῳ, καθάπερ οἱ ἄλλοι γέροντες, ἐπιτεῖναι κελεύει τὴν κρᾶσιν· ἔπειτα Χείρωνος ὢν μαθητὴς, καὶ τῆς περὶ τὸ σῶμα διαίτης ἐκ ἄπειρος, ἐλογίζετο δήπεθεν, ὅτι τοῖς ἀργοῖσι καὶ χολάζεσι παρὰ τὸ εἰωθὸς σώμασιν ἀνειμένη καὶ μαλακωτέρα κρᾶσις ἁρμόζει. καὶ γὰρ τοῖς ἵπποις ἐμβάλλει μετὰ τῶν ἄλλων χορτασμάτων τὸ σέλινον ἐκ ἀλόγως, ἀλλ' ὅτι βλάπτονται μὲν οἱ χολάζοντες ἀσυνήθως ἵπποι τὰς πόδας· ἧσι δὲ τάτε μάλιστα ἴαμα τὸ σέλινον. ἄλλοις [3] γᾶν ἐκ ἂν εὕροις παραβαλλόμενον ἵπποις ἐν Ἰλιάδι σέλινον, ἢ τινα τοιῆτον χιλόν [4]. ἀλλ' ἰατρὸς ὢν Ἀχιλλεὺς, τῶν θ' ἵππων πρὸς τὸν καιρὸν οἰκείως ἐπεμελεῖτο, καὶ τῷ σώματι τὴν ἐλαφροτάτην δίαιταν, ὡς ὑγιεινοτάτην ἐν τῷ χολάζειν, παρεσκεύαζεν· ἄνδρας δ' ἐν μάχῃ καὶ ἀγῶνι δι' ἡμέρας γεγενημένους ἐχ ὁμοίως ἀξιῶν διαιτᾶν τοῖς ἀργοῖσιν, ἐπι-

1 Ald. Bas. πολυτελῆ.

2 Ald. ζῆλος.

3 Id est, R monente, ὑπ' ἄλλων, *vix invenies in Iliade praeter Achillem alium quemquam, qui suis equis pabulum ejusmodi objecerit.*

4 Dedi vocem hanc sic scriptam e R. mente, simul ita exhibitam e Turn. & V. Vulgo χυλόν.

ἐπιτεῖναι τὴν κρᾶσιν ἐκέλευσε. καὶ μὴν οὐδὲ Φύσει Φαίνεται Φίλοινος, ἀλλ' ἀπηνὴς ὁ Ἀχιλλεύς·

Οὐ γάρ τι [1] γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν, οὐδ' ἀγανόφρων,
Ἀλλὰ μάλ' ἐμμεμαώς —.

καί πε παῤῥησιαζόμενος ὑπὲρ αὐτῶ, πολλάς Φησιν ἀύπνους νύκτας ἰαῦσαι [2]. βραχὺς δὲ ὕπνος ἐκ ἐξαρκεῖ τοῖς χρωμένοις ἀκράτῳ [3]. λοιδορέμενος δὲ τῷ Ἀγαμέμνονι, πρῶτον αὐτὸν οἰνοβαρῆ προσείρηκεν, ὡς μάλιστα τῶν νοσημάτων τὴν οἰνοΦλυγίαν προβαλλόμενος. διὰ ταῦτα δὴ πάντα, λόγον εἶχεν, αὐτὸν ἐννοῆσαι, τῶν ἀνδρῶν ἐπιΦανέντων, μή ποτε ἡ συνήθης κρᾶσις αὐτῷ τὰ οἶνα πρὸς ἐκείνες ἀνειμένη καὶ ἀνάρμοσός ἐσιν.

QUAESTIO V.

De his, qui multos ad coenam vocant [4].

Τὸ περὶ τὰς κατακλίσεις Φαινόμενον ἄτοπον πλείονα λόγον παρέχειν ἐν ταῖς ὑποδοχαῖς, ἃς ἐποιεῖτο τῶν Φίλων ἕκασος ἑσιῶν ἡμᾶς ἥκοντας ἀπὸ τῆς Ἀλεξανδρείας [5]· ἐκαλοῦντο γὰρ [6] αἰεὶ πολλοὶ τῶν ὀπωσοῦν προσήκειν δοκούντων, καὶ τὰ συμπόσια θορυβώδεις

1 Hom. Iliad. XX, 467. Cf. Vol. VII. p. 215. lin. 17.

2 Iliad. IX, 325. & deinde I, 225.

3 Ald. Baſ. τὰς χρωμένας ἀκρήτῳ.

4 Perſonae colloquii ſunt Plutarchus, Oneſicrates, Lamprias avus.

5 Plutarchus juvenis ſtudiorum literariorum cauſae Romam conceſſerat, ibique peractis aliquot annis domum revertebatur, eoque in reditu Aegyptum & Alexandriam luſtrabat. Ex eo itinere factum in patriam reducem, ut ibi jam fortunarum ſedem figeret, ami i ejus adventu exhila ati, eum frequentibus conviviis excipiebant. R. De Plutarcho Romae commorante cf. Demoſth. vit. Vol. V, p. 259.

6 Operarum errore in W. τῷ pro γὰρ.

εἶχε τὰς συμπεριφορὰς, καὶ τὰς διαλύσεις ταχείας. ἐπειδὴ δ' Ὀνησικράτης, ὁ ἰατρὸς, ἃ πόλις, ἀλλὰ τὰς σφόδρα συνήθεις καὶ οἰκειοτάτας παρέλαβεν ἐπὶ τὸ δεῖπνον, ἐφάνη μοι τὸ λεγόμενον ὑπὸ Πλάτωνος αὐξομένη πόλει, ἃ πόλιν συμπόσια δεδόσθαι [1]. καὶ γὰρ συμποσίᾳ μέγεθος ἱκανόν ἐσιν, ἄχρι ἕ συμπόσιον [2] ἐθέλει μένειν· ἐὰν δὲ ὑπερβάλῃ διὰ πλῆθος, ὡς μηκέτι προσήγορον ἑαυτῷ, μηδὲ συμπαθὲς εἶναι ταῖς φιλοφροσύναις, μηδὲ γνώριμον, ἀδὲ συμπόσιόν ἐσι. δεῖ γὰρ, ἐχ ὥσπερ ἐν στρατοπέδῳ, διαγγέλους, ἀδὲ ὥσπερ ἐν τριήρει, χρῆσθαι κελευσαῖς· αὐτὲς δὲ δι' ἑαυτῶν ἐντυγχάνειν ἀλλήλοις, ὥσπερ χορᾷ, τᾷ συμποσίᾳ, τὸν κρασπεδίτην τῷ κορυφαίῳ συνήκοον ἔχοντος.

II. Ἐμᾷ δὲ ταῦτ' εἰπόντος, εἰς μέσον ἤδη φθεγξάμενος ὁ πάππος ἡμῶν, Λαμπρίας. Ἆρα ἔν (εἶπεν [3]) ἃ περὶ τὰ δεῖπνα μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ τὰς κλήσεις [4], δεόμεθα τῆς ἐγκρατείας. ἔσι γάρ τις (οἶμαι) καὶ φιλανθρωπίας ἀκρασία, μηδένα παρερχομένης τῶν συμποτῶν, ἀλλὰ πάντας ἑλκύσης ὡς ἐπὶ θέαν ἢ ἀκρόασιν. ἅμοιγ' ἓν ἔτ' ἄρτος, ἔτ' οἶνος ἐπιλείπων τοῖς κεκλημένοις,

1 Corrupta esse haec verba Platonis, Xyl. monuit. Turn. & V. *αὐξανομένην πόλιν τελευτῶσαν ἀδὲ πόλιν εἶναι καὶ μέγεθός τι δεδόσθαι*, vel *αὐξομένη πόλις ἀδὲ τέλος πόλις*. W. notante, iidem cum Anon. & Mez. *αὐξανομένην πόλιν τελευτῶσαν ἀδὲ πόλιν εἶναι, καὶ τέλος τι συμποσίῳ δεδόσθαι*. R. susp. *αὐξομένην πόλιν, ἃ πόλιν, συμπόσια δὲ δοκεῖν εἶναι ὀρθῶς λέγεσθαι*, vel *εἰρῆσθαι*. Kaltw. e Plat. de Rep. IV. (pag. 333. ed. Bip. Vol. VI.) locum ita refingendum putat: *ὑπὸ Πλάτωνος, μέχρις ἕ ἂν ἐθέλοι αὐξανομένη πόλις εἶναι μία, μέχρε τότε αὐξειν, εἰς συμπόσια λέγεσθαι*. W. susp. *ἐπ' αὐξομένην πόλεα, ἃν ἐπὶ πόλεα μᾶλλον ἢ συμποσίῳ λελέχθαι* vel *δεδέχθαι*. Palat. habet *συμποσίῳ*.

2 Kaltw. desiderat *ἓν* post hanc vocem.

3 Sic Xyl. correxit, quod in Ald. & Bas. extat *ἆρα συνεῖπεν*.

4 Bas. *κλίσεις*. Xyl. correxit. De vocandis agitur convivis, non locandis.

νοις, ἅτω δοκεῖ τὸν κεκληκότα ποιεῖν γελοῖον, ὡς χώρα καὶ τόπος· ὧν καὶ μὴ κεκλημένοις, ἀλλ' ἐπελθοῦσιν αὐτομάτως ξένοις καὶ ἀλλοτρίοις αἰεὶ παρεσκευασμένην κφθονίαν ὑπάρχειν δεῖ. ἔτι δ' ἄρτε μὲν καὶ οἶνε ἐπιλιπόντων, ἔσι καὶ τὰς οἰκέτας ὡς κλέπτοντας αἰτιᾶθαι· τόπε δὲ πενία καὶ κατανάλωσις εἰς πλῆθος ὀλιγωρία τις ἐσὶ τῶ καλέντος. εὐδοκιμεῖ δὲ θαυμασῶς καὶ Ἡσίοδος, εἰπών·

Ἤτοι μὲν πρώτισα χάος γένετ' [1].

χάραν γὰρ ἔδει καὶ τόπον προϋποκεῖθαι τοῖς γινομένοις, εχ ὡς χθὲς ἐμὸς υἱὸς, ἔφη, τὸ Ἀναξαγόρειον [2], ἦν ὁμῶ πάντα χρήματα, τὸ σύνδειπνον ἐποίησεν. ἐ μὴν ἀλλὰ κἂν τόπος ὑπάρχῃ καὶ παρασκευὴ, τὸ πλῆθος αὐτὸ φυλακτέον, ὡς ἄμικτον τὴν συνεσίαν ποιῶν καὶ ἀπροσήγορον· οἶνε [3] γὰρ ἀνελεῖν ἧττόν ἐσι κακὸν, ἢ λόγε κοινωνίαν, ἐκ δείπνε. διὸ καὶ Θεόφρασος ἄοινα συμπόσια παίζων ἐπάλει τὰ κρεῖα, διὰ τὴν λαλιὰν τῶν προσκαθιζόντων. λόγων δὲ κοινωνίαν ἀναιρῶσιν οἱ πολλὲς εἰς ταὐτὸ συμφορῶντες, μᾶλλον δ' ὀλίγες ποιῶσιν ἀλλήλοις συνεῖναι· καὶ κατὰ δύο γὰρ ἢ τρεῖς ἀπολαμβάνοντες ἐντυγχάνεσι καὶ προσδιαλέγονται, τὰς δὲ πόρρω κατακειμένες ἀδ' ἴσασιν ἀδὲ προσορῶσιν, ἵππε δρόμον ἀπέχοντας·

Ἦ μὲν [4] ἐπ' Αἴαντος κλισίας Τελαμωνιάδαο,
Ἦ δ' ἐπ' Ἀχιλλῆος. —

ὅθεν ἐκ ὀρθῶς οἱ πλέσιοι νεανιεύονται κατασκευάζοντες οἴκους τριακοντακλίνους, καὶ μείζους· ἀμίκτων γὰρ αὖτη καὶ

1 Hesiod. Theogon. v. 116.

2 W. mavult *υἱὸς κατὰ τὸ Ἀναξ.* Certe subintelligendum *κατὰ*.

3 Sic cum W. reposui ex Ald. Bas. accedentibus Xyl. E. H. Palat. Vatic. pro vulg. *οἶνον*, quod Steph. dederat ex Turn. Leonic. Schott. Anon. Dubius fuit R. utra lectio sit praeferenda.

4 Iliad. XI, 7. sq.

καὶ ἀφίλων δεῖπνων ἡ παρασκευὴ, καὶ πανηγυριάρχου μᾶλλον ἢ συμποσιάρχου δεομένων. ἀλλ' ἐκείνοις μὲν ταῦτα συγγνώμη ποιεῖν· ἁπλοῦν γὰρ οἴονται τὸν πλοῦτον καὶ τυφλὸν ἀληθῶς, καὶ ἀδιέξοδον [1], ἂν μὴ μάρτυρας ἔχῃ, καθάπερ τραγῳδία [2], θεατάς· ἡμῖν δ' ἂν ἅμα γένοιτο τῷ πολλὰς ὁμοῦ συνάγειν, τὸ πολλάκις κατ' ὀλίγας παραλαμβάνειν. οἱ γὰρ σπανίως καὶ δι' ἅρματος [3] (ὡς φασιν) ἐσιῶντες ἀναγκάζονται τὸν ὀπωσοῦν ἐπιτήδειον ἢ γνάριμον καταγορεύειν· οἱ δὲ συνεχέστερον κατὰ τρεῖς ἢ τέτταρας ἀναλαμβάνοντες, ὥσπερ ποροθμεῖα τὰ συμπόσια, κἄφά τε ποιοῦσι [4]. ποιεῖ δέ τινα τῷ πολλῷ τῶν φίλων πλῆθος διάκρισιν καὶ ὁ τῆς αἰτίας διηνεκὴς ἐπιλογισμός· ὡς γὰρ ἐπὶ τὰς χρείας ἐκ πάντας, ἀλλὰ τοὺς ἁρμόττοντας ἑκάστῃ παρακαλοῦμεν, βελευόμενοι μὲν, τοὺς φρονίμους, δικαζόμενοι δὲ, τοὺς λέγοντας, ἀποδημοῦντες δὲ, τοὺς ἑλαφροὺς μάλιστα τοῖς βιωτικοῖς, καὶ σχολὴν ἄγοντας· ἔτως ἐν ταῖς ὑποδοχαῖς

1 V. ἄδοξον.

2 Sic dedi cum W. & legitur in Ald. Baſ. Steph. nec diſſentiunt E. H. Venet. Vulgo in Gr. latinis tribus & R. τραγῳδίαι, nec ab iis diſſenſus notatur ex Palat. Vatic.

3 H. Steph. ſuſp. καὶ ἐκ διάρματος. Probat R. hanc conjecturam, addens: „Similitudo ſumta eſt de illis, qui ſublato in altum, quanta vi poſſunt, e. c. gladio ambabus manibus apprehenſo, feriunt, contra quam illi, qui martello, minutis, ſed eo crebrioribus, ictibus feriunt. Hoc cito fit; ad illud magno molimine totius corporis & multo tempore opus eſt.“ W. notat, vulgatam eſſe in omnibus libris: recte nec ne, & quo ſenſu, jam quidem non docet, plura repoſiturus in animadverſionibus. Conſulat Lector interim Heſychium dictionem δι' ἅρματος plurimis locis proferentem, nec non Suidam in v. ἅρμα; apud quem haec extant: ἅρμα. τόπος τῆς Ἀττικῆς. καὶ παροιμία· ὅταν δι' ἅρματος ἀσράψῃ. ἐπὶ τῶν χρονίως γενομένων — *quod dicitur de iis, quae tarde fiunt.* Originem hujus proverbii exponit Strabo IX. p. 404.

4 R. deeſſe ſuſp. καὶ συμμεταχείρισα; W. καὶ εὐκαλῆ. A Turn. & V. abeſt τε poſt κἄφα.

χαῖς ἑκάστοτε τὰς ἐπιτηδείας [1] παραληπτέον. ἐπιτήδειοι δὲ, τῷ μὲν ἡγεμόνι δειπνίζοντι συνδειπνεῖν, οἵ τ' ἄρχοντες, ἐὰν ὦσι Φίλοι, καὶ οἱ πρῶτοι τῆς πόλεως· ἐν δὲ γάμοις, ἢ καὶ γενεθλίοις, οἱ κατὰ γένος προσήκοντες, καὶ Διὸς ὁμογνίοι κοινωνέντες· ἐν δὲ ταῖς τοιαύταις [2] ὑποδοχαῖς, ἢ προπομπαῖς, τὰς ἐκείνων [3] μάλιστα κεχαρισμένας εἰς ταυτὸ συνακτέον. ἀδὲ γὰν θεῷ θύοντες, πᾶσι τοῖς ἄλλοις θεοῖς, μάλιστα συννάοις καὶ συμβώμοις [4] κατευχόμεθα, ἀλλὰ τριῶν κρατήρων κιρναμένων, τοῖς μὲν ἀπὸ τᾶ πρώτα σπένδομεν, τοῖς δ' ἀπὸ τᾶ δευτέρα, τοῖς δ' ἀπὸ τᾶ τελευταίᾳ· Φθόνος γὰρ ἔξω θείᾳ χορᾷ ἵσταται· θεῖος δέ κα καὶ ὁ τῶν φίλων χορὸς εὐγνωμόνως διανεμόμενος ἐν ταῖς συμπεριφοραῖς.

QUAESTIO VI.

Quid cauſae ſit, quod initio coenae anguſte, poſtmodo laxe ſedetur [5]?

Ῥηθέντων δὲ τάτων, εὐθὺς ἐζητεῖτο περὶ τῆς ἐν ἀρχῇ στενοχωρίας τῶν κατακειμένων, εἶτα ἀνέσεως·

1 Sic cum Salmas. legi voluit R. dedique cum W. ex Baſ. Xyl. Mez. Vulgo ἐπιτηδείως.

2 Qualis ſc. eſt praeſens vocatio, vel convivium, ſimilemque ob cauſam inſtitutum R.

3 R. ſuſp. ἑκάσῳ, aut ſaltim ἐκείνῳ, quod Salmaſio placuit: *illi* puta, cujus in honorem iſtiusmodi convivia redeuntium ex itinere, aut peregre proficiſcentium amicorum inſtituuntur. Turn. habet ἐκείνῳ; V. ἐκείνας.

4 Vulgo μάλιστα καὶ σὺν ναοῖς καὶ σὺν βωμοῖς. Xyl. H. Steph. & R. cum Salmas. reponendum monuerunt συννάοις καὶ συμβώμοις. E Turn. & V. notatur συμβώμοις. Dedi cum W. idem ſumente e Pal. & Mez. Eodem cum R. monente ſumſi δὲ pro καὶ poſt μάλιστα. Legi vult porro R. καὶ ἅμα τριῶν κρατήρων κιρναμένων, τῷ μὲν — ſcilicet *primo* & *praecipuo* deo, cui praeteliquis ſacrificium offertur.

5 Perſonae colloquii ſunt Lamprias avus, alii.

ξ τἐναντίον εἰκὸς ἦν συμβαίνειν διὰ τὴν ἐπὶ τῶ δείπνω [1] πλήρωσιν. ἔνιοι μὲν ἓν ἡμῶν τὸ χῆμα τῆς κατακλίσεως ἠτιῶντο· πλατεῖς γὰρ ὡς ἐπίπαν κατακειμένες δειπνεῖν, ἅτε δὴ τὴν δεξιὰν προτείνοντας ἐπὶ τὰς τραπέζας· δειπνήσαντας δ' ἀνασρέφειν αὐτὲς [2] μᾶλλον ἐπὶ πλευρὰν, ὀξὺ τὸ χῆμα ποιοῦντας τῶ σωματος καὶ ἐκ ἐθ' ὡς εἰπεῖν κατ' ἐπίπεδον, ἀλλὰ κατὰ γραμμὴν τῆς χώρας ἁπτομένες. ὥσπερ ἓν οἱ ἀσράγαλοι τόπον ἐλάττω κατέχεσιν ὀρθοὶ πίπτοντες, ἢ πρηνεῖς, ἔτως ἡμῶν ἕκασον ἐν ἀρχῆ μὲν ἐπὶ σόμα προνεύειν ἀποβλέποντα πρὸς τὴν τράπεζαν, ὕσερον δὲ μεταχηματίζειν ἐπὶ βάθος ἐκ πλάτες τὴν κατάκλισιν· οἱ δὲ πολλοὶ τὴν συνένδοσιν τῆς σρωμνῆς προεφέροντο· ὀλιβομένην γὰρ ἐν τῆ κατακλίσει πλατύνεθαι καὶ διαχωρεῖν [3], ὥσπερ τῶν ὑποδημάτων τὰ τριβόμενα, κατὰ μικρὸν ἐπιδιδόντα καὶ χαλῶντα τοῖς πόροις [4], εὐρυχωρίαν τῷ ποδὶ καὶ ἀνασροφὴν παρέχει. ὁ δὲ πρεσβύτης [5] ἅμα παίζων, δύο, ἔφη, τὸ αὐτὸ συμπόσιον ἀνομοίες ἔχειν ἐπισάτας τε καὶ ἡγεμόνας, ἐν ἀρχῆ μὲν τὸν λιμὸν, ᾧ τῶν τακτικῶν ἑδὲν μέτεσιν, ὕσερον δὲ τὸν Διόνυσον, ὃν πάντες ἄρισον γεγονέναι σρατηγὸν ὁμολογῦσιν· ὥσπερ ἓν ὁ Ἐπαμεινώνδας, εἴς τινα εὐχωρίαν τῶν σρατηγῶν ὑπ' ἀπειρίας εἰσβαλόντων [6] τὴν Φάλαγγα περιπίπτεσαν ἑαυτῆ καὶ ταρασσομένην [7] ὑπο-

1 Mez. corrigit ἀπὸ τῶ δείπνε, quod probat W.

2 V. αὐτὲς. Paulo post Ald. Bas. ἐκ ἐσθ' pro ἐκ ἐθ'.

3 W. fusp. διαχαλᾶν.

4 V. τὰς πόρας.

5 Significatur hoc titulo Lamprias, avus.

6 Turn. V. ἐσβαλόντων.

7 Ita e V. notatur, dedique cum W. accedentibus Mez. & Palat. Vulgo καταρασσομένην. Dedi porro ἐξέλυσε, e mente H. Steph. & R. cum W. assentiente Anon. Vulgo ἐξέλυσε, pro quo Xyl. conjecerat ἐξείλισσε.

ὑπολαβὼν, ἐξέλυσε καὶ κατέσησεν εἰς τάξιν· ἕτως ἡμᾶς ἐν ἀρχῇ συμπεφορημένες ὑπὸ τῦ λιμῦ κυνηδὸν ἄρτι παραλαμβάνων ὁ Λυαῖος θεὸς καὶ Χορεῖος εἰς τάξιν ἱλαρὰν καὶ φιλάνθρωπον καθίσησιν.

QUAESTIO VII.

De his, qui fascinare dicuntur [1].

Περὶ τῶν καταβασκαίνειν λεγομένων, καὶ βάσκανον ἔχειν ὀφθαλμὸν, ἐμπεσόντος λόγε παρὰ δεῖπνον, οἱ μὲν ἄλλοι παντάπασιν ἐξεφλαύριζον [2] τὸ πρᾶγμα, καὶ κατεγέλων· ὁ δὲ ἑσιῶν ἡμᾶς Μέτριος Φλῶρος [3] ἔφη, τὰ μὲν γινόμενα τῇ φήμῃ θαυμασῶς βοηθεῖν· τῷ δ' αἰτίας ἀπορεῖν ἀπιστεῖθαι τὴν ἱστορίαν ἐ δικαίως, ὅπε, μυρίων ἐμφανῆ τὴν ἀσίαν ἐχόντων, ὁ τῆς αἰτίας λόγος ἡμῦ διαπέφευγεν· ὅλως δὲ (εἶπεν) ὁ ζητῶν ἐν ἑκάστῳ τὸ εὔλογον, ἐκ πάντων ἀναιρεῖ τὸ θαυμάσιον. ὅπε γὰρ ὁ τῆς αἰτίας ἐπιλείπει λόγος, ἐκεῖθεν ἄρχεται τὸ ἀπορεῖν, τετέσι τὸ φιλοσοφεῖν. ὥστε τρόπον τινὰ φιλοσοφίαν ἀναιρᾶσιν οἱ τοῖς θαυμασίοις ἀπιστῦντες. δεῖ δ', ἔφη, τὸ μὲν διὰ τί γίνεται, τῷ λόγῳ μετεῖναι [4]· τὸ δὲ ὅτι γίνεται, παρὰ τῆς ἱστορίας λαμβάνειν. ἱστορεῖται δὲ πολλὰ τοιαῦτα· γινώσκομεν γὰρ ἀνθρώπες τῷ καταβλέπειν τὰ παιδία μάλισα βλάπτοντας, ὑγρότητι τῆς ἕξεως καὶ ἀσθενείᾳ τρεπομένης ὑπ' αὐτῶν καὶ κινεμένης ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἧττον δὲ τῶν στερεῶν καὶ πεπηγότων ἤδη τῦτο παχόντων. καίτοι

1 Personae colloquii sunt Metrius Florus, Plutarchus, Soclarus, Patrocles, Caius.

2 Ita H. Steph. & Salmas. legendum monuerunt, & notatur e Turn. & V. dedique pro vulg. ἐξεφλυάριζον. Mavult idem W. simul Anon. consensu probatum.

3 Cf. de hoc nomine Sympos. I. quaest. IX. pag. 46. h. v. not. 2. E V. notatur ad h. l. Μέτριος Φλόρος.

4 Id est, R. docente, μετεῖναι. Turn. V. μεθεῖναι.

τοι τὰς γε περὶ τὸν Πόντον οἰκοῦντας πάλαι Θηβεῖς [1] προσαγορευομένας ἱστορεῖ Φύλαρχος, ἐ παιδίοις μόνον, ἀλλὰ καὶ τελείοις, ὀλεθρίας εἶναι· καὶ γὰρ τὸ βλέμμα καὶ τὴν ἀναπνοὴν καὶ τὴν διάλεκτον αὐτῶν παραδεχομένας τήκεσθαι καὶ νοσεῖν· ἤδοντο δὲ (ὡς ἔοικε) τῷ γινόμενον οἱ μιγάδες [2], οἰκέτας ἐκεῖθεν ἀνίας ἐξάγοντες. ἀλλὰ τάτων τὸ μὲν [3] ἴσως ἧττόν ἐσι θαυμαςόν· ἡ γὰρ ἐπαφὴ καὶ συναναχρωσις ἔχει τινὰ φαινομένην πάθης ἀρχήν· καὶ καθάπερ τὰ τῶν ἄλλων ὀρνέων πτερὰ τοῖς τῆ ἀετῆ συντεθέντα διόλλυται ψιλούμενα καὶ ἀπανθεῖ [4] τῶν πτίλων μυδώντων, ἕως δὲν ἀπέχει [5] καὶ ἀνθρώπε ψαῦσιν, τὴν μὲν ἀφέλιμον εἶναι, τὴν δ' ἀπηνῆ καὶ βλαβεράν· τὸ δὲ καὶ προσβλεφθέντας ἀδικεῖθαι, συμβαίνει μὲν, ὥσπερ εἴρηκα· τῷ δὲ τὴν αἰτίαν ἔχειν δυθήρατον, ἀπισεῖται.

II. Καὶ μὴν (ἔφην ἐγὼ) τρόπον τινὰ τῆς αἰτίας αὐτὸς [6] ἴχνος τι καὶ τρίβον ἀνεύρηκας, ἐπὶ τὰς ἀποῤῥοίας τῶν σωμάτων ἀφικόμενος· καὶ γὰρ ἡ ὀσμὴ καὶ ἡ φωνὴ καὶ τὸ ῥεῦμα τῆς ἀναπνοῆς ἀποφοραί τινές εἰσι τῶν ζώων καὶ μέρη κινοῦντα τὰς αἰσθήσεις, ὅταν ὑπ' αὐτῶν

1 Ita, W. teste, libri fere omnes; excepto V. Θηβίας; Baf. Xyl. Θυβεῖς. Salmas. Exerc. Plin. p. 34. & Vales. Emend V. 18. Θιβιεῖς.

2 Salmas. corrigit μαγγάδες; Vales. l. c. suadet οἱ μιγάδας οἰκέτας. Neutrum R. probat. W. posterius praefert — inde emtos qui advenas servos eduxerunt.

3 W. mavult ἀλλὰ τὸ μὲν τάτων.

4 Dedi sic, R. jubente, e Turn. & V. pro vulg. ψυχόμενα καὶ ἀπαθεῖ. Jam Xyl. legi voluit ἀπανθεῖ. Steph. consentit. deditque etiam W. accedentibus Anon. Mez. & Palat. monens, ψυχόμ. forte mutandum in ψιλέμενα. Cf. Plin. H. N. 10, 4.

5 De sensu hujus vocis ἀπέχει, quae idem valet ac ἀπέοικε, *improbabile est*, vel plene dicta ἀπέχει ἀπὸ τῆ λόγε, remotum est a sana ratione, cf. Vol. IX. pag. 368. lin. 2. not. 2. H. Steph. suspectum fuit ἀπέχει. Turn. V. dant ἀπεικὸς.

6 Sic Xyl. & R. legi voluerunt, dedique cum W. accedente Mez. pro vulg. αὐτοῖς. Turn. V. Anon. αὐτῆς.

αὐτῶν προσπεσόντων [1] πάθωσι. πολὺ δὲ μᾶλλον εἰκος ἐσι τῶν ζώων ἀποφέρεθαι τὰ τοιαῦτα διὰ τὴν θερμότητα, καὶ τὴν κίνησιν, οἱονεί τινα σφυγμὸν καὶ κλόνον ἔχοντος τοῦ πνεύματος, ὑφ' οὗ τὸ σῶμα κρεόμενον ἐνδελεχῶς ἐκπέμπει τινὰς ἀπορροίας. μάλισα δὲ τοῦτο γίνεθαι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, εἰκός ἐσι· πολυκίνητος γὰρ ἡ ὄψις ἔσα, μετὰ πνεύματος, αὐγὴν [2] ἀφιέντος πυρώδη, θαυμασήν τινα διασπείρει δύναμιν, ὥσε πολλὰ καὶ πάχειν καὶ ποιεῖν δι' αὐτῆς τὸν ἄνθρωπον. ἡδοναῖς τε γὰρ συμμέτροις [3] καὶ ἀηδίαις ὑπὸ τῶν ὁρατῶν τρεπόμενος συνέχεται· καὶ τῶν ἐρωτικῶν, ἃ δὴ μέγισα καὶ σφοδρότατα παθήματα τῆς ψυχῆς ἐσιν, ἀρχὴν ἡ ὄψις ἐνδίδωσιν· ὥσε ῥεῖν καὶ λείβεθαι τὸν ἐρωτικὸν, ὅταν ἐμβλέπῃ τοῖς καλοῖς, οἷον ἐρχόμενον [4] εἰς αὐτές. διὸ καὶ θαυμάσειεν ἄν τις (οἶμαι) μάλισα τῶν πάχειν [5] μὲν καὶ κακῶθαι τὸν ἄνθρωπον διὰ τῆς ὄψεως οἰομένων, ἐκέτι δὲ ὁρᾶν καὶ βλαπτειν. αἱ γὰρ ἀντιβλέψεις τῶν ἐν ὥρᾳ, καὶ τὸ διὰ τῶν ομμάτων ἐκπίπτον, εἴτ' ἄρα φῶς, εἴτε ῥεῦμα, τὰς ἐρῶντας ἐκτήκει [6] καὶ ἀπόλλυσι μεθ' ἡδονῆς ἀλγηδόνι μεμιγμένης, ἣν αὐτοὶ γλυκύπικρον ὀνομάζεσιν· ἔτε γὰρ ἅπτομένοις, ἔτ' ἀκέεσιν, ἔτω τιτρώσκεθαι συμβαίνει καὶ πάχειν, ὡς προσβλεπομένοις καὶ προσβλέπεσι. τοιαύτη γὰρ γίνεται διάδοσις καὶ ἀνά-

1 Ald. Baſ. προπεσόντων.

2 Dedi ſic cum W. e Turn. & V. Vulgo αὐτὴν.

3 Suſpectum omnino συμμέτροις. Mez. ἐ μετρίοις. W. mavult ἀναριθμήτοις, niſi nimium a vulgatæ veſtigiis recederet.

4 Suſpectum ἐρχόμενον R. S ſp. W ἐκχεόμενον vel ἑλκόμενον.

5 Ald. Baſ. σοίχειν, quod nihil hic facere, Xyl. monet, addens, conſtructionem verbi θαυμάζω oſtendere, aliquid extritum eſſe.

6 Vulgo ἐντήκει. R. voluit ἐκτήκει aut συντήκει. In priori, quod dedi, conſentit W.

ἀναφλεξις ἀπὸ τῆς ὄψεως, ὥσε παντελῶς ἀπειράτες ἔρωτος ἡγεῖθαι τὰς τὸν Μηδικὸν νάφθαν θαυμάζοντας ἐκ διασήματος ὑπὸ τῦ πυρὸς ἀναφλεγόμενον. αἱ γὰρ τῶν καλῶν ὄψεις, κἂν πάνυ πόῤῥωθεν ἀντιβλέψωσι, πῦρ ἐν ταῖς [1] τῶν ἐρωτικῶν ψυχαῖς ἀνάπτουσι. καὶ μὴν τό γε τῶν ἐντερικῶν βοήθημα πολλάκις ἰσορᾶμεν· ἐμβλέποντες γὰρ τῷ χαραδρίῳ [2] θεραπεύονται· τοιαύτην ἔοικε τὸ ζῶον φύσιν καὶ κρᾶσιν ἔχειν, ὥσε ἕλκειν καὶ δέχεθαι τὸ πάθος ἐκπίπτον [3], ὥσπερ ῥεῦμα, διὰ τῆς ὄψεως· ὅθεν ὁ προσβλέπασιν οἱ χαραδριοι τὰς [4] ἕτερον ἔχοντας, ὑδὲ καρτερᾶσιν, ἀλλ' ἀποστρέφονται, καὶ τὰ ὄμματα συγκλείσαντες ἔχεσιν· ὁ φθονᾶντες (ὡς ἔνιοι νομίζεσι) τῆς ἀπ' αὐτῶν ἴκσεως, ἀλλ' ὥσπερ ὑπὸ πληγῆς τιτρωσκόμενοι. τῶν δ' ἄλλων νοσημάτων μάλισα καὶ τάχισα τὰς ὀφθαλμίας ἀναλαμβάνεσιν οἱ συνόντες· ἔτω δύναμιν ἔχει ὀξεῖαν ἡ ὄψις ἐνδᾶναι καὶ προσβαλεῖν ἑτέρῳ πάθες ἀρχήν.

III. Καὶ μάλ' (ἔφη) λέγεις ὀρθῶς, ὁ Πατροκλέας, ἐπί γε [5] τῶν σωματικῶν. τὰ δὲ τῆς ψυχῆς, ὧν ἐσι καὶ τὸ βασκαίνειν, τίνα τρόπον, καὶ πῶς διὰ τῆς ὄψεως τὴν βλάβην εἰς τὰς ὁρωμένας διαδίδωσιν;

1 Vulgo ἐντὸς. R. voluit ἀντιβλέπωσι, πῦρ ἐν ταῖς. Notatur ἐν ταῖς in ind. var. absque nota codicis. Dedi cum W. idem e Palat. Turn. Anon. Mez. sumente.

2 Cf. Aelian. H. anim. XVII, 13. Plin. H. N. 30, 28.

3 Ald. Bas. ἔκλιπτον. Xyl. correxit.

4 Ita R. legendum monuit, dedique cum W. idem e Palat. & Mez. sumente pro vulg. τὸν.

5 Ita Xyl. H. Steph. & R. dandum monuerunt, dedique e Turn. & V. cum W. consentientibus Palat. & Vatic. Vulgo ἐπεί γε. Perperam distincta haec fuisse, Xyl. jam notavit. Secutus sum hac ex parte R. mentem, distinguendo post σωματικῶν, & βασκαίνειν, & addendo interrogandi notam post διαδίδωσιν. Dedi porro eodem jubente τὰ δὲ pro vulg. τάδε, & τίνα τρόπον pro vulg. τινὰ τρόπον, Turn. & V. utrumque firmantibus, & denique καὶ πῶς pro vulg. καί πως. Est in W. τίνα τρ. & in Bas. καὶ πῶς.

σιν; Οὐκ οἶδα, (ἔφην) ὅτι πάσχουσα ἡ ψυχὴ τὸ σῶμα διατίθησιν; ἐπίνοιαι γὰρ ἀφροδισίων ἐγείρουσιν αἰδοῖα, καὶ θυμοὶ κυνῶν ἐν ταῖς πρὸς τὰ θηρία γινομέναις ἁμίλλαις ἀποσβεννύουσι τὰς ὁράσεις πολλάκις καὶ τυφλοῦσι· λύπαι [1] καὶ φιλαργυρίαι καὶ ζηλοτυπίαι τὰ χρώματα τρέπουσι, καὶ καταξαίνουσι τὰς ἕξεις· ὧν ἐδενὸς ὁ φθόνος ἧττον ἐνδύεσθαι τῇ ψυχῇ πεφυκὼς, ἀναπίμπλησι καὶ τὸ σῶμα πονηρίας, ἣν οἱ ζωγράφοι καλῶς [2] ἐπιχειροῦσιν ἀπομιμεῖσθαι, τὸ τοῦ [3] φθόνου πρόσωπον ὑπογράφοντες. ὅταν ἓν ἔτως ὑπὸ τοῦ φθονεῖν διατεθέντες [4] ἀπερείδωσι τὰς ὄψεις, αἱ δ' ἔγγισα τεταγμέναι τῆς ψυχῆς σπάσωσι τὴν κακίαν, ὥσπερ πεφαρμαγμένα βέλη προπίπτωσιν, ἐδὲν (οἶμαι) συμβαίνει παράλογον, ἀδ' ἄπισον ἐκείνης ὃ τὰς προσορωμένας [5] καὶ γὰρ τὰ δήγματα τῶν κυνῶν χαλεπώτερα γίνεται

1 R. mavult λύπαι δὲ καὶ.

2 Ita R. cum Salmas. dandum monuit, & e Turn. & V. notatur, dedique cum W. idem ex E. H. Anon. Xyl. sumente. Vulgo καλῶν.

3 W. secutus sum, τὸ inferentem e Palat. Mez. Vulgo abest.

4 Ita H. Steph. scribendum monuit, repoſuique, W. prokante, pro vulg. διατιθέντες. In ind. var. notatur διατεθέντες ex Ald. & Bas. At haec habet vulgatam, quam Xyl. in διατιθ. corrigendam monuit. Salmas. deinde suadet ἐπερείδωσι.

5 Manca haec esse, Xyl. jam notavit. R. legi vult σπάσασαι pro σπάσωσι. H. Steph. ante ὥσπερ desiderat καὶ. Est καὶ post ὥσπερ apud Turn. & V. Pro προπίπτωσιν H. Steph. & R. legi volunt προσπίπτωσιν, & est ita in Turn. & V. — ὃ quod post ἐκείνης legitur, in Bas. non extat. H. Steph. desiderat infinitivum, participio προσορωμένης jungendum, e. c. βλάπτεσθαι, aut alium hujusmodi, cujus prima sit fortassis littera ο. R. suſp. ἐκείνοις πάσχειν ταὐτὸ τοὺς προσορωμένους. E Turn. notatur ἢ ἐκείνης βλάπτεσθαι, ἢ βασκαίνεσθαι, vel ἐκείνοις τοῖς προσορωμένοις. W. suſp. ἐδὲν, οἶμαι, συμβαίνει παράλογον ἐδὲ ἄπισον, ἂν ὥσπερ πεφαρμαγμένα βέλη προσπίπτωσιν ἐκείνοις τοῖς προσορωμένοις: nec repudiandum esse, addit, Mez. acumen σπάσασαι τὴν κακίαν, ὥσπερ πεφ. βέλη προσπίπτωσιν — ἄπισον εἰ κυνῶσι τοὺς προσορωμένους.

μετ' ὀργῆς δακνόντων· καὶ τὰ σπέρματα τῶν ἀνθρώπων μᾶλλον ἅπτεσθαί φασιν, ὅταν ἐρῶντες πλησιάζωσι· καὶ ὅλως τὰ πάθη τὰ τῆς ψυχῆς ἐπιῤῥώννυσι, καὶ ποιεῖ σφοδροτέρας τὰς τῆ σώματος δυνάμεις. διὸ καὶ τὸ τῶν λεγομένων προβασκανίων [1] γένος οἴονται πρὸς τὸν φθόνον ὠφελεῖν, ἑλκομένης διὰ τὴν ἀτοπίαν τῆς ὄψεως, ἅτε ἧττον ἐπερείδειν τοῖς πάχεσιν. Αὗταί σοι, (εἶπον) ὦ Φλῶρε, συμβολαὶ τῆς εὐωχίας ἀπηριθμήθησαν [2].

IV. Καὶ ὁ Σώκλαρος· Ἄν γε (ἔφη) πρότερον ἡμεῖς αὐτὰ [3] δοκιμάσωμεν· ἔσι γὰρ ὅ τι τὸ λόγε καταφαίνεται πιθανόν. εἰ γὰρ, ἃ λέγασι πολλοὶ περὶ τῶν βασκαινομένων, ὡς ἀληθῆ τίθεμεν, ἐκ ἀγνοείς δήπεθεν, ὅτι καὶ φίλες καὶ οἰκείες, ἔνιοι δὲ καὶ πατέρας ἔχειν ὀφθαλμὸν βάσκανον ὑπολαμβάνεσιν, ὥσε μὴ δεικνύναι τὰς γυναῖκας αὐτοῖς τὰ παιδία, μηδὲ πολὺν ἐᾶν χρόνον ὑπὸ τῶν τοιέτων καταβλέπεθαι· πῶς ἔν ἔτι δόξει φθόνε τὸ πάθος εἶναι; τί δὲ, ὦ πρὸς τῆ Διὸς, ἐρεῖς περὶ τῶν ἑαυτὲς καταβασκαίνειν λεγομέναν; καὶ γὰρ τῆτο ἀκήκοας. εἰ δὲ μὴ, πάντως ταῦτ' ἀνέγνωκας·

Καλαὶ μέν ποτ' ἔσαν καὶ αἱ Φόβαι Εὐτελίδαο [4].

Ἀλ.'

1 Mavult Xyl. προσβασκανίων. R. consentit, & ita notatur e Turn. & V. Quid ἑλκομένης valeat, Xyl. se non intelligere fatetur.

2 Repositi hanc vocis formam ex Ald. Bas. Xyl. pro vulg. ἀπηριθμείθωσαν. Probavit eandem W. aut ἀπηριθμηθήτωσαν. (Rectius foret ἀπαριθμηθήτωσαν,) addens, nil varietatis (a vulgata nimirum) e scriptis allatum esse.

3 R. mavult αὐτὰς, ut redeat ad συμβολὰς.

4 Quis hic sit Eutelidas, aut unde haec desumta sint, haud constat. Vulgo καὶ Φόβαι Εὐτελίδᾳ. Hinc Xyl. versum pentametrum esse statuens, legit Εὐτελίδα. Quod nunc extat, legendum conjecit H. Steph. dedique cum W. Εὐτελίδαο sumente ex E. Venet. Palat. Vatic. Turn. V. & αἱ inferente ex Turn. V. Anon. E Turn. & Bong. notatur quoque Εὐτελίδᾳ.

Ἀλλ' αὐτὸν βάσκαινεν [1] ἰδὼν ὀλοφώϊος ἀνὴρ
Δινήεντι ποταμῷ [2]. τὸν δ' αὐτίκα νᾶσος ἀμει-
κής·

ὁ γὰρ Εὐτελίδας λέγεται, καλὸς ἑαυτῷ φανεὶς, καὶ παθών τι πρὸς τὴν ὄψιν, ἐκ τότε [3] νοσῆται, καὶ τὴν εὐεξίαν μετὰ τῆς ὥρας ἀποβαλεῖν [4]. ἀλλ' ὅρα, πῶς ἔχεις εὐρεσιλογίας πρὸς τὰς τοιαύτας ἀτοπίας.

V. Ἄλλως μὲν (ἔφην [5]) ὁ μάλα ἱκανῶς· πίνων δὲ (ὡς ὁρᾷς) ἐκ τῆς τηλικαύτης κύλικος ἂν ἀτόλμως· λέγω δὲ ὅτι τὰ μὲν πάθη πάντα, ταῖς ψυχαῖς [6] ἐμμείναντα πολὺν χρόνον, ἕξεις ἐνεργάζεται πονηρὰς·

 αὗται

1 Ald. Baſ. & tres edd. gr. latinae, nec non Vatic. βασκαίνων. Vulgo etiam αὐτὸν. Utrumque Xyl. correxit, & eſt βάσκαινεν in Steph. & R. Conſentiunt Leonic. Schott. & rell. ſcripti. Recepit quoque W. αὐτὸν ſumens ex Salmas. In ind. var. notatur e Turn. & V. βάσκηνεν, ut e Turn. & Bong. βάσκανε.

2 In δινήεντι Xyl. monet eſſe contractionem, ut in τιμῆντι pro τιμήεντι, niſi forte legendum ſit δίνῃ ἐν ποταμῷ. Steph. judice conveniret quidem haec lectio ἐν δίνῃ ποταμῷ, quam Turn. & V. exhibent, at verba illa δινή. ποτ. aliam quandam mutationem poſcere videntur. R. ſuſp. metrum flagitare ῥόῳ, *fluvio vorticoſo.* Salmas. correxerat ποτῷ. W. conjicit leg. Δίνῃ ἐν ποταμῷ. In reliquis hujus verſus ſententia eſt imperfecta.

3 Pro ἐκ τότε Turn. V. Bong. ἐκ τοῦ.

4 Baſ. ἀπολαβεῖν. Xyl. correxit.

5 Vulgo ἔφη καὶ μ. ἰ. Prius Xyl. in ἔφην mutandum monuit. Habet id V. dedique R. probante cum W. conſentientibus Amiot. & Mez. De κ. μ. ἰ. R. judicavit, ſententiam flagitare μετὰ φόβε vel μετ' εὐλαβείας, quaerens, num pro ἱκανῶς legendum εὐλαβῶς — *alias quidem, dicebam, hac de re admodum caute & circumſpecte loquerer.* Quod dedi, debetur W. — *alias, inquam, non admodum hoc fecero commode.*

6 Vulgo ἀτόλμως λέγω· διότι τὰ μὲν πάθη πάντα τῇ ψυχῇ. Secutus ſum W. δὲ ὅτι de ſuo dantem, & ταῖς ψυχαῖς e Palat. ſumentem.

αὗται δὲ, ὅταν ἰσχὺν [1] φύσεως λάβωσιν, ὑπὸ τῆς τυχούσης κινέμεναι προφάσεως, πολλάκις καὶ ἄκοντας ἐπὶ τὰ οἰκεῖα καὶ συνήθη καταφέρουσι πάθη. σκέπει δὲ τὸς δειλὸς, ὅτι καὶ τὰ σώζοντα φοβοῦνται· καὶ τὸς ὀργίλους, ὅτι καὶ τοῖς φιλτάτοις δυσκολαίνουσι· καὶ τὸς ἐρωτικοὺς καὶ ἀκολάστους, ὅτι τελευτῶντες ἀδὲ τῶν ἁγιωτάτων ἀπέχεσθαι δύνανται σωμάτων. ἡ γὰρ συνήθεια δεινὴ πρὸς τὸ οἰκεῖον ἐξάγειν τὴν διάθεσιν· καὶ τὸν ἀκροσφαλῶς ἔχοντα, πᾶσι προσπταίειν ἀνάγκη τοῖς ὑποπίπτουσιν. ὥστ' ἐκ ἄξιον θαυμάζειν τὸς τὴν φθονητικὴν καὶ βασκαντικὴν [2] ἀπειργασμένους ἐν ἑαυτοῖς ἕξιν, εἰ καὶ πρὸς τὰ οἰκεῖα κατὰ τὴν τῶ πάθος ἰδιότητα κινοῦνται· κινούμενοι δὲ ἔτως, ὃ πεφύκασιν, ἐχ ὃ βέλονται, ποιοῦσιν. ὡς γὰρ ἡ σφαῖρα κινεῖσθαι σφαιρικῶς, καὶ κυλινδρικῶς ὁ κύλινδρος [3] ἀναγκάζεται κατὰ τὴν τῶ χήματος διαφοράν· ἔτως τὸν ἄτω [4] φθονερὸν ἡ διάθεσις φθονητικῶς πρὸς ἅπαντα κινεῖ. ἐ μὴν ἀλλὰ καὶ καταβλάπτειν εἰκὸς ἐσιν αὐτὸς τὰ οἰκεῖα καὶ ποθούμενα μᾶλλον. ὁ δὲ [5] βέλτιστος Εὐτελίδας, καὶ ὅσοι [6] λέγονται καταβασκαίνειν ἑαυτὸς, ἐκ ἀλόγως μοι δοκοῦσι τῶτο πάσχειν. σφαλερὸν γὰρ ἡ ἐπ' ἄκρον εὐεξία, κατὰ τὸν Ἱπποκράτην,

1 R. susp. ἰσχὺν παρὰ τῆς φύσ.

2 Dedi sic, W. probante, pro βασκανητικὴν, forma deteriori, haud dubie e vocabulo antecedenti orta.

3 Ita recte in R. extat. Vulgo ὡς γὰρ ὁ σφαῖρα — ἡ κύλινδρος, articulis perperam permutatis. Priori loco W. reposuit ἡ ex Ald. Bas. Xyl. Pal. Vat. in posteriore cum libri nil varient, reliquit.

4 R. judice, ἔτω delendum.

5 W. e Palat. hanc affert lectionem μᾶλλον· διὸ καὶ βλάπτουσι μᾶλλον. Ὁ δὲ — & addit, si germanum fit, ut videatur, hoc auctarium, paulo ante legendum καταβλέπειν.

6 Vulgo ὃ καὶ ὅσοι. R. ὅ delendum censuit, & delevi cum W. auctoritatem Mez. sequente.

τὴν [1], καὶ τὰ σώματα, προελθόντα μέχρι τῆς ἄκρας ἀκμῆς, ἐχ ἔσηκεν, ἀλλὰ ῥέπει [2] καὶ ταλαντεύεται πρὸς τἐναντίον· ὅταν ἓν ἐπίδοσιν ἀθρόαν λάβωσι, καὶ [3] βέλτιον, ἢ προσεδόκων, ἔχοντας ἑαυτὲς ἐπιβλέπωσιν, ὥσε θαυμάζειν καὶ κατασκοπεῖν, τὸ σῶμα τῆς μεταβολῆς ἐγγύς ἐσι, καὶ Φερόμενοι ταῖς ἕξεσι πρὸς τὸ χεῖρον, ἑαυτὲς καταβασκαίνειν λέγονται [4]. τἔτο δὲ γίνεται μᾶλλον ἀπὸ τῶν πρὸς ὕδασιν, ἢ τισιν ἄλλοις ἐσόπτροις, ὑφισαμένων ῥευμάτων· ἀναπνεῖ [5] γὰρ ἐπ' αἰτὲς τὲς ὁρῶντας, ὥσε οἷς ἑτέρες ἔβλαπτον, αὐτὲς κακὲσθαι. τἔτο δ' ἴσως καὶ περὶ τὰ παιδία γινόμενον καταψεύδεται πολλάκις τὴν αἰτίαν τῶν ἐνοράντων.

VI. Ἐμὲ δὲ παυσαμένε, Γάϊος, ὁ Φλάρε γαμβρός· Τῶν δὲ Δημοκριτείων (ἔΦη) εἰδώλων, ὥσπερ Αἰγιέων [6], ἢ Μεγαρέων, ἀριθμὸς ἐδεὶς, ἐδὲ λόγος· ἃ Φησιν ἐκεῖνος ἐξιέναι τὲς Φθονἔντας [7], ἔτ' αἰσθήσεως ἔμοιρα παντάπασιν, ἔτε ὁρμῆς, ἀνάπλεά τε τῆς ἀπὸ

1 Ald. κατὰ τὸν Ἱππότην.

2 Vulgo πίπτει. Ald. Baſ. ῥίπτει. Turn. V. ῥέπει, quod dedi cum W. idem ſumente e Palat.

3 Vulgo abeſt καὶ. Dedi e Turn. & V. cum W. Maluit R. λαβόντες pro λάβωσι. Turn. deinde ἔχοντες.

4 Vulgo abeſt λέγονται, quod e V. addidi. R. voluit δοκἔσι. Turn. dat καταβασκαίνασι. W. aut δοκἔσι, aut λέγονται e V. addendum monuit.

5 Ita R. dari voluit, dedique cum W. idem ex E. H. Palat. Vatic. ſumente pro vulg. ἀναπνεῖν.

6 R. legi voluit Αἰγινητῶν, Baſ. in qua eſt Αἰγινέων, eo ducente, his additis: „de bellis Athenienſium cum Aeginetis, & illorum in hos odio & contemtu vid. Herodot. & Aelian. V. H. 2, 9. Quam contemti ab Athenienſibus Megarenſes fuerint, conſtat ex Ariſtophane.“ Vertit quoque Xyl. *de Aeginetis*, Megarenſibus plane omiſſis. Alluditur autem ad oraculum, Aegienſibus (Aegium, urbs Achaiae) ſeu, ut alii volunt, Megarenſibus datum, quo Apollo eos in nullo eſſe numero teſtatur.

7 Turn. V. τῶν Φθονἔντων.

τῶν προϊεμένων μοχθηρίας καὶ βασανίας· μεθ' ἧς ἐμπλασσόμενα, καὶ παραμένοντα, καὶ συνοικοῦντα τοῖς βασκαινομένοις, ἐπιταράττειν καὶ κακοῦν αὐτῶν τό τε σῶμα καὶ τὴν διάνοιαν. ἔτως γὰρ (οἶμαι) πως τὸν ἄνδρα τῇ δόξῃ, τῇ δὲ λέξει [1] δαιμονίως λέγειν καὶ μεγαλοπρεπῶς. Πάνυ μὲν ἔν, (ἔφην [2]) ἀλλὰ θαυμάζω, πῶς ἔλαθον ὑμᾶς [3] ἐδὲν ἄλλο τῶν ῥευμάτων τέτων, ἢ τὸ ἔμψυχον ἀφελὼν καὶ προαιρετικόν [4]. ἵνα μή με δόξητε πόρρω νυκτῶν ἀσῶν [5] ὑμῖν ἐπάγοντα φάσματα καὶ εἴδωλα πεπνυμένα καὶ φρονοῦντα μορμολύττεσθαι καὶ διαταράττειν. ἄωθεν ἔν, ἐὰν δοκῇ, περὶ τέτων σκεψώμεθα [6].

QUAESTIO VIII.

Cur malum Homerus aglaocarpum, id est insignem fructu: Empedocles, mala hyperphloea, dixerit [7]?

Ἐσιωμένων ἡμῶν ποτὲ ἐν Χαιρωνείᾳ, καὶ παρατεθείσης παντοδαπῆς ὀπώρας, ἐπῆλθέ τινι τῶν κατακειμένων ἀναφθέγξασθαι τὸν σίχον ἐκεῖνον·

Σῦκαί τε γλυκεραὶ καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι [8],

καὶ

1 R. susp. τῇ μὲν ἐπινοίᾳ δεξιῶς, τῇ δὲ λέξει —.

2 E Frft. in R. transiit ἔφη. Restitui ἔφην.

3 Secutus sum W. ita dantem ex H. Amiot. Xyl. Mez. in ἔλαθον consentientibus Ald. Bas. E. & in ὑμᾶς Turn. & V. Pro priori R. voluit ἔλαθες.

4 R. deesse susp. post h. v. ἀλλ' ἐῶ ταῦτα.

5 R. mavult πόρρω νυκτὸς ἄσιν, agentibus vobis in nocte jam multum profecta.

6 V. καὶ σκέψομεθα.

7 Personae colloquii sunt Plutarchus, Tryphon, Grammatici, Lamprias avus.

8 Odyss. VII, 115. Sequentia καὶ ἐλ. τηλεθ. Xyl. lubens expunxerit. R. monente, versus ita sunt ordinandi καὶ μη-

λέα

καὶ ἐλαῖαι τηλεθόωσαι. ζήτησις ἦν ἦν, διὰ τί τὰς μηλέας ὁ ποιητὴς ἀγλαοκάρπους ἐξαιρέτως προσεῖπεν. καὶ Τρύφων μὲν, ὁ ἰατρὸς, ἔλεγε, κατὰ τὴν πρὸς τὸ δένδρον εἰρῆσθαι σύγκρισιν, ὅτι, μικρὸν ὂν κομιδῇ καὶ τὴν ὄψιν εὐτελὲς, καλὸν καὶ μέγαν ἐκφέρει τὸν καρπόν. ἄλλος δέ τις ἔφη, τὸ καλὸν ἐκ πάντων συντεθὲν [1], μόνῳ τούτῳ τῶν ἀκροδρύων ὀρᾷν ὑπάρχον· καὶ γὰρ τὴν ψαῦσιν ἔχει καθάπερ ἴον [2], ὥστε μὴ μολύνειν, ἀλλ' εὐωδίας ἀναπιμπλάναι τὸν ἁπτόμενον· καὶ τὴν γεῦσιν ἡδεῖαν, ὁσφραίνεσθαί τε καὶ ἰδεῖν ἐπιτερπέστατόν ἐστι· διὸ καὶ πάσας ὁμοῦ τι τὰς αἰσθήσεις προσαγόμενον, εἰκότως ἐπαινεῖσθαι.

II. Ταῦτα μὲν ἓν ἔφαμεν ἡμεῖς μετρίως λέγεσθαι· τὸ δ' Ἐμπεδοκλέους εἰρηκότος·

Οὔνεκεν ὀψίγονοί τε σίδαι καὶ ὑπέρφλοια μῆλα·

τὸ μὲν τῶν σιδῶν ἐπίθετον [3] νοεῖν, ὅτι, τὰ φθινοπώρα λήγοντος ἤδη, καὶ τῶν καυμάτων μαραινομένων, ἐκπέπτωσι [4] τὸν καρπόν· ἀθενῆ γὰρ αὐτῶν τὴν ὑγρότητα καὶ γλιχρὰν ἔσαν ἐκ ἓξ λαβεῖν σύσασιν ὁ ἥλιος, ἂν μὴ μεταβάλλειν ὁ ἀὴρ ἐπὶ τὸ ψυχρότερον ἄρχηται· διὸ καὶ μόνον τοῦτό φησι Θεόφραστος τὸ δένδρον ἐν τῇ

λαι ἀγλαόκαρποι, σῦκαί τε γλυκεραὶ, καὶ ἐλαῖαι τηλεθόωσαι, & forte quoque prioris initium recitatum fuit: ὄχναι τε ῥοιαί τε. Turn. & V. dant ὄχναι, καὶ ῥοιαὶ καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι, σῦκαί τε γλυκεραί.

1 Vulgo συντιθέντα. R. defendi quidem posse monet, si ἑαυτὸν subaudiatur. Mavult tamen συντεθέντων aut συντεθέν. Posterius, quod e Turn. & V. affertur, dedi cum W. e Palat. notante συντεθέντων.

2 Pro καθάπερ ἴον R. legi vult uno vocabulo καθάριον, *habet attactum mundum & purum.* W. probat.

3 R. fusp. ἐπίθετον ῥᾴδιον, ἔφην, νοεῖν.

4 W. notat, variare libros veteres in hujus verbi forma, aliis ἐκπίττειν ferentibus (sic h. l. Bas.) & unam & constantem formam retinendam ducit. Eum sequi haud dubitavi, dando similiter infra ἐκπίπτειν.

σκιᾷ βέλτιον ἐκπέπ]ειν τὸν καρπὸν καὶ τάχιον· τὰ δὲ μῆλα καθ' ἥντινα διάνοιαν ὁ σοφὸς ὑπέρφλοια προσειρήκει, διαπορεῖν [1], καὶ μάλιστα τῆ ἀνδρὸς ἐ καλλιγραφίας ἕνεκα τοῖς εὐπροσωποτάτοις τῶν ἐπιθέτων, ὥσπερ ἀνθηροῖς χρώμασι, τὰ πράγματα γανῦν εἰωθότος, ἀλλ' ἕκαστον ἀσίας τινὸς ἢ δυνάμεως δήλωμα ποιῦντος· οἷον, ἀμφιβρότην [2] χθόνα, τὸ τὴν ψυχὴν [3] περικείμενον σῶμα· καὶ νεφεληγερέτην τὸν ἀέρα, καὶ πολυαίματον τὸ ἦπαρ.

III. Εἰπόντος ἔν ἐμῆ ταῦτα, γραμματικοί τινες ἔφασαν, ὑπέρφλοια λελέχθαι τὰ μῆλα διὰ τὴν ἀκμήν· τὸ γὰρ ἄγαν ἀκμάζειν καὶ τεθηλέναι φλοίειν [4] ὑπὸ τῶν ποιητῶν λέγεσθαι· καὶ τὸν Ἀντίμαχον ἔτω πως φλοίσαν ὑπώρας εἰρηκέναι τὴν τῶν Καδμείων πόλιν· ὁμοίως τὸν Ἄρατον ἐπὶ τῆ Σειρίῃ λέγοντα·

Καὶ τὰ μὲν [5] ἔῤῥωσεν, τὸν δὲ φλόον ὤλεσε πάντα·

τὴν χλωρότητα καὶ τὸ ἄνθος τῶν καρπῶν, φλόον προσαγορεύειν [6]. εἶναι δὲ καὶ τῶν Ἑλλήνων τινὰς, οἳ φλοιῷ Διονύσῳ θύουσιν. ἐπεὶ τοίνυν μάλιστα τῶν καρπῶν ἡ χλωρότης καὶ τὸ τεθηλέναι τῷ μήλῳ παραμένει, ὑπέρφλοιον αὐτὸ τὸν φιλόσοφον προσαγορεῦσαι. Λαμπρίας δὲ, ὁ πάππος ἡμῶν, ἔφη, τὴν Ὑπὲρ φωνὴν ἐ μόνον τὸ ἄγαν καὶ τὸ σφοδρὸν δηλεῖν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἔξωθεν, καὶ τὸ ἄνωθεν· ἔτω γὰρ ὑπέρθυρον καὶ

1 R. ſuſp. προσείρηκε, δεῖ διαπορεῖν.

2 Baſ. ἀμφιβρόντην. Xyl. correxit.

3 Turn. V. τῇ ψυχῇ.

4 Ald. φλοιὴν.

5 Poſt τὰ μὲν Turn. & V. inſerunt ἔν. Pro ſeq. τὸν δὲ φλ. R. ſuſp. τὰ δέ τοι φλόον ὤ. quaedam vero florem perdiderunt omnem. Salmas. corrigit τῶν δὲ. Atque ita, W. teſte, legitur ap. Arat. Phaen. 335.

6 Sic reſtituendum cenſui e Baſ. pro vulg. προσαγορεύων, quod etiam in W. legitur. Ratio facile patet.

καὶ ὑπερῶον καλεῖν ἡμᾶς, τὸν δὲ ποιητὴν καὶ κρέα ὑπέρτερα [1] τὰ ἔξω τῆ ἱερείᾳ, ὥσπερ ἔγκατα, τὰ ἐντός. ὅρα τοίνυν, (ἔφη) μὴ πρὸς τοῦτο μᾶλλον ὁ Ἐμπεδοκλῆς πεποίηκε τὸ ἐπίθετον, ὅτι, τῶν ἄλλων καρπῶν [2] τὸ ἔξωθεν ὑπὸ τῆ φλοιῆ περιεχομέναν, καὶ τὰ καλέμενα λεπύχανα [3] καὶ κελύφη, καὶ ὑμένας, καὶ λοβὸς ἐπιπολῆς ἐχόντων, ὁ τῆ μήλε φλοιὸς ἐντός ἐσι κολλώδης χιτὼν καὶ λιπαρὸς, ᾧ προσίχεται τὸ σπέρμα· τὸ δ' ἐδώδιμον, ἔξωθεν αὐτῷ περικείμενον, εἰκότως ὑπέρφλοιον ὠνόμασαι [4].

QUAESTIO IX.

Quid sit causae, quod ficus, amarissimi saporis arbor, dulcissimum producit fructum [5]?

Μετὰ δὲ ταῦτα περὶ τῶν συκῶν διηπορήθη, τί δή ποτε πίων καὶ γλυκὺς ἔτως καρπὸς ἀπὸ δένδρε φύεται πικροτάτε· τῆς γὰρ συκῆς καὶ τὸ φύλλον διὰ τὴν τραχύτητα θρίον ὠνόμασαι, καὶ τὸ ξύλον ὀπῶδές ἐσιν· ὥσε καιόμενον μὲν ἐκδιδόναι δριμύτατον καπνὸν, κατακαυθὲν [6] δὲ τὴν ἐκ τῆς τέφρας κονίαν ῥυπτικωτάτην παρέχειν ὑπὸ δριμύτητος· ὃ δέ ἐσι θαυμασιώτατον, ἀνθέν-

1 Odyss. III, 65.

2 R. monente, τὸ abundat, & τὸ ἔξωθεν idem est atque simplex ἔξωθεν, vel κατὰ τὸ ἔξωθεν, *ab externa parte*. Mez. ἔξωθεν mutat in ἐδώδιμον: quo assumto περιεχομένων W. mutandum monet in περιεχόμενον. Voluit hoc jam Steph. at R. vulgatam defendit, ut bene habentem.

3 Ita H. Steph. reposuit pro λεπτύχανα, quod antea legebatur.

4 Dedi sic e R. mente pro vulg. ὠνομάθαι. E Turn. & V. affertur: ὥσε vel εἰκός ἐσιν ὑπέρφλοιον ὠνόμασαι vel ὠνόμασε.

5 Personae colloquii sunt Lamprias avus, alii.

6 Ita R. dandum monuit, dedique e Turn. & V. cum W. pro vulg. κατακαυθεῖσαν. Redit ad ξύλον.

ἀνθέντων ἁπάντων, ὅσα βεβλάστηκε καὶ καρποφορεῖ, μόνον ἄνανθές ἐστι [1] τὸ τῆς συκῆς φυτόν· εἰ δὲ (ὡς φασιν) ὁ κεραυνὸς βάλλεται, καὶ τοῦτο ἂν τις ἀναθείη τῇ πικρότητι καὶ καχεξίᾳ τοῦ σελέχους· τῶν γὰρ τοιούτων οὐ δοκοῦσιν ἐπιθιγγάνειν οἱ κεραυνοὶ, καθάπερ οὐδὲ τῆς φώκης τοῦ δέρματος, οὐδὲ τῆς δαίνης. ὑπολαβὼν οὖν ὁ πρεσβύτης, ἔφη, τῷ καρπῷ γλυκύτητος ἅπαν τοῦτο [2] συνθλιβόμενον, εἰκότως δριμὺ ποιεῖν καὶ ἄκρατον τὸ λειπόμενον· ὥσπερ γὰρ τὸ ἦπαρ, εἰς ἕνα τόπον τοῦ χολώδους ἀποκριθέντος, αὐτὸ γίνεται γλυκύτατον· ἕως τὴν συκῆν εἰς τὸ σῦκον ἅπαν τὸ λιπαρὸν καὶ νόσιμον ἀφιεῖσαν, αὐτὴν ἄμοιρον εἶναι γλυκύτητος. ἐπεὶ ὅτι γε μετέχει τινὸς εὐχυμίας τὸ ξύλον, ἐκεῖνο, (ἔφη) ποιοῦμαι σημεῖον, ὃ λέγουσι οἱ κηπωροὶ· λέγουσι δὲ περὶ τοῦ πηγάνου [3], τὸ φυόμενον ὑπ' αὐτῆς, καὶ παραφυόμενον ἥδιον εἶναι, καὶ τῷ χυμῷ μαλακώτερον, ὡς ἂν ἀπολαῦον [4] τινὸς γλυκύτητος, ἢ [5] κατασβέννυται

1 Sic H. Steph. ſcribendum monuit, dedique e Turn. & V. pro vulg. ἀνάνθεόν ἐστι. Probat idem W. ex iisd. & Anon.

2 R. ſuſp. ἐπιῤῥεάσης τῷ καρπῷ τῆς γλυκύτητος, ἅπαν τοῦτο εἰς ἕνα τόπον συνθλ. W. ita legendum monet: ἐν τῷ καρπῷ τούτῳ γλυκύτητος ἅπαν συνθλ. Pro τῷ καρπῷ Ald. Baſ. τῷ φυτῷ; Pro τοῦτο V. & Turn. εἰς ταὐτό. Recepi deinde ποιεῖν e Turn. & V. probantibus R. & W. pro vulg. ποιεῖ.

3 Vulgo ἐκεῖνο, ἔφην, ποιοῦμαι σημεῖον, ὃ λέγουσι, τοῦ πηγάνου. Xyl. pro ἔφην maluit ἔφη; probavit R. & dat V. In eo ipſo & rell. ſecutus ſum W. lacunae veſtigia, quae Ald. & Vatic. habent, e Palat. ſupplentem. Eodem teſte Amiot. quoque ἔφη vertendo expreſſit. E Turn. & V. notatur ὃ λέγουσι περὶ τοῦ πηγάνου.

4 Ald. Baſ. quibuscum faciunt Venet. Palat. Vatic. ἀναπαῦον. Hinc Xyl. Jun. fecerunt ἀπολαῦον; Leonic. Schott. ἐναπολαῦον, quod Steph. dedit; quod R. idem eſſe voluit, atque συναπολαῦον. Pro eo cum W. dedi e V. ἂν ἀπολαῦον.

5 Sic R. & Steph. dandum monuerunt pro vulg. ἤ, dedique cum W. idem e Leonic. Schott. Anon. ſumente.

γυται τὸ ἄγαν βαρὺ καὶ κατάκορον, εἰ μὴ νὴ Δία τἐναντίον ἡ συκῆ περισπῶσα τὴν τροφὴν ἐξαίρει τὸ τῆς [1] δριμύτητος.

QUAESTIO X.

Quinam sint, qui circa salem et cuminum dicuntur, ibidemque cur salem Homerus divinum dixerit [2]?

Ἐζήτει Φλῶρος, ἐσιωμένων ἡμῶν παρ' αὐτῷ, τίνες ἂν εἶεν οἱ περὶ ἅλα καὶ κύμινον [3] ἐν τῇ παροιμίᾳ λεγόμενοι. καὶ τοῦτο μὲν ἐκ προχείρου διέλυσεν Ἀπολλοφάνης, ὁ γραμματικός. οἱ γὰρ ἔτιω συνήθεις (ἔφη) τῶν Φίλων, ὥσε καὶ πρὸς ἅλα δειπνεῖν [4] καὶ κύμινον, ὑπὸ τῆς παροιμίας προβάλλονται. τὴν δὲ τῶν ἁλῶν τιμὴν ἀφ' ὅτε γένοιτο διηπορεῖμεν, Ὁμήρου [5] μὲν ἀντικρυς λέγοντος·

Πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο·

Πλάτωνος [6] δὲ τῶν ἁλῶν σῶμα κατὰ νόμον ἀνθρώπων θεοφιλέστατον εἶναι φάσκοντος. ἐπέτεινε δὲ τὴν ἀπορίαν τὸ τὰς Αἰγυπτίας ἱερέας ἁγνὰς ὄντας [7] ἀπέχεσθαι τὸ πάμπαν ἁλῶν, ὥσε καὶ τὸν ἄρτον ἄναλον προσφέρεσθαι. πῶς γὰρ, εἰ θεοφιλὲς καὶ θεῖον, ἀφωσίωσαν [8].

II.

1 Mez. corrigit τἰ τῆς.

2 Personae colloquii sunt Florus, Apollophanes, Plutarchus, Philinus.

3 V. fort. τὸ κύαμον, & ita Salmas. corrigi vult, & est ap. Diog. I, 50. ac Zenob. II, 25. Tuetur vulgatam W. e consensu omnium librorum. Cf. Sympos. IV. quaest. I. p. 169. not. 2.

4 R. mavult συνδειπνεῖν.

5 Iliad. IX. 214.

6 In Timaeo, Opp. V. IX. ed. Bip. p. 367. R. deinde voluit τὸ τῶν ἁλῶν. Consentit Mez. nec non W.

7 Pro ἁγνὰς ὄντας W. susp. ἁγνεύοντας.

8 R. mavult ἀφωσιώσαντο.

II. Φλῶρος μὲν ἓν ἐᾶν ἐκέλευσε τὰς Αἰγυπτίας, Ἕλληνισὶ δ' αὐτὰς εἰπεῖν τι πρὸς τὸ ὑποκείμενον. ἐγὼ δ' ἔφην, ἐδὲ τὰς Αἰγυπτίας μάχεσθαι τοῖς Ἕλλησιν. αἱ γὰρ ἀγνείαι καὶ παιδοπειΐαν καὶ γέλωτα καὶ οἶνον, καὶ πολλὰ τῶν ἄλλως [1] ἀξίων σπεδῆς ἀφαιρεῦσι· τὰς δὲ ἄλας τάχα μὲν ὡς ἐπὶ συνεσίαν ἄγοντας ὑπὸ θερμότητος, ὡς ἔνιοι λέγεσι, φυλάττονται καθαρεύοντες· εἰκὸς δὲ καὶ ὡς ὄψον ἡδίσιον παραιτεῖσθαι. κινδυνεύεσι γὰρ οἱ ἅλες τῶν ἄλλων ὄψων ὄψον εἶναι καὶ ἡδυσμα· διὸ καὶ χάριτας ἔνιοι προσαγορεύεσιν αὐτὲς, ὅτι τῆς τροφῆς τὸ ἀναγκαῖον ἡδὺ ποιᾶσιν.

III. Ἆρ' ἓν (ὁ Φλῶρος ἔφη) διὰ τᾶτο θεῖον εἰρῆθαι τὸν ἅλα φᾶμεν; ἔσι μὲν δὴ, εἶπον [2], ἐδὲ τᾶτο ἐλάχισον. οἱ γὰρ ἄνθρωποι τὰ κοινὰ, καὶ διήκοντα ταῖς χρείαις ἐπὶ τὸ πλεῖσον, ἐκθειάζεσιν, ὡς τὸ ὕδωρ, ὡς τὸ φῶς, τὰς ὥρας· τὴν δὲ γῆν ἐ μόνον θεῖον, ἀλλὰ καὶ θεὸν, ὑπολαμβάνεσιν· ὧν ἐδενὸς λείπεται χρείᾳ τὸ τῶν ἁλῶν, θρίγκωμα τῆς τροφῆς γινόμενον εἰς τὸ σᾶμα, καὶ παρέχον εὐαρμοσίαν αὐτῇ πρὸς τὴν ὄρεξιν. ἐ μὴν ἀλλὰ καὶ σκόπει, μὴ κἀκεῖνο θεῖον αὐτῷ συμβέβηκεν, ὅτι τῶν σωμάτων τὰ νεκρὰ διατηρᾶν ἄσηπτα καὶ μόνιμα πολὺν χρόνον, ἀντιτάττεται τῷ θανάτῳ, καὶ ἐκ ἐᾷ παντελῶς ἐξολέθαι καὶ ἀφανισθῆναι τὸ θνητόν· ἀλλὰ ὥσπερ ἡ ψυχὴ, θειότατον ἔσα τῶν ἡμετέρων, τὰ ζῶα συνέχει, καὶ ῥεῖν ἐκ ἐᾷ τὸν ὄγκον, ἕτως ἡ τῶν ἁλῶν φύσις τὰ νεκρὰ παραλαμβά-

1 Vulgo τῶν ἄλλων ἀξίων ex Schotto. Baſ. ἄλλως ἀξίως. Xyl. ἄλλων ἀξίως. Dedi ἄλλως, R. jubente, cum W. ex Ald. & H.

2 Dedi ſic e Xyl. mente, cum W. & Amiot. pro vulg. θεῖγμα, quod Steph. e Leonic. Schott. Anon. dedit loco vocabuli θεῖνον, quod habent Ald. Baſ. E. H. Venet. Vatic. Palat. E V. notatur ἔσι μὲν αἴτιον. Poſt ἐλάχισον R. deeſſe notat ἔφην. Deinde Ald. & Baſ. vitioſe ἐπεὶ pro ἐπὶ. Hinc e Turn. notatur ἐπιτοπλεῖσον.

λαμβάνεσα, καὶ μιμεμένη τὸ τῆς ψυχῆς ἔργον, ἀντιλαμβάνεται Φερομένων ἐπὶ τὴν Φθορὰν, καὶ κρατεῖ, καὶ ἴσησιν, ἁρμονίαν παρέχεσα καὶ Φιλίαν πρὸς ἄλληλα τοῖς μέρεσι. διὸ καὶ τῶν Στωϊκῶν ἔνιοι τὴν ὖν σάρκα κρέα [1] γεγονέναι λέγεσι, τῆς ψυχῆς, ὥσπερ ἁλῶν, παρεσπαρμένης ὑπὲρ τὸ διαμένειν. ὁρᾷς δὲ, ὅτι καὶ τὸ κεραύνιον πῦρ ἱερὸν ἡγέμεθα καὶ θεῖον, ὅτι τὰ σώματα τῶν διοβλήτων ἄσηπτα πρὸς πολὺν ἀντέχοντα χρόνον ὁρῶμεν. τί ἓν θαυμαστὸν, εἰ καὶ τὸν ἅλα, τὴν αὐτὴν ἔχοντα τῷ θείῳ δύναμιν πυρὶ, θεῖον ὑπέλαβον οἱ παλαιοί.

IV. Σιωπήσαντος δέ μα [2], Φιλῖνος ὑπολαβών· Τὸ δὲ γόνιμον ἐ δοκεῖ σοι (ἔφη) θεῖον εἶναι, εἴπερ ἄρχει [3] ὁ θεὸς πάντων; ὁμολογήσαντος δέ μα· Καὶ μὴν (ἔφη) τὸν ἅλα ἐκ ὀλίγου πρὸς γένεσιν συνεργεῖν οἴονται, καθάπερ αὐτὸς ἐμνήθης τῶν [4] Αἰγυπτίων. οἱ γὰν τὰς κύνας Φιλοτροφοῦντες, ὅταν ἀργότεραι πρὸς συνεσίαν ὦσιν, ἅλλοις τε βρώμασιν ἁλμυροῖς καὶ ταριχευτοῖς

1 Ald. Baſ. τὴν νῦν σάρκα κρέα. Xyl. legit τὴν ὖν σάρκα καὶ κρέα γ. λ. *Stoicorum nonnulli ſuem nihil aliud, quam carnes, eſſe ajunt, quandoquidem anima ſalis inſtar per eas diffuſa, facit, ut conſiſtat & permaneat.* H. Steph. qui ὖν pro νῦν veteris codicis auctoritate firmari notat, aut idem legendum conjecerat, aut τὴν ὑὸς σάρκα, κρέα; id quod e Turn. & V. notatur. R. ſuſp. τὴν ὖν σαπρὸν κρέας γεγ. λ. W. e Mez. τὴν ὖν σαρκὸς ἕνεκα notat, & praeferendum ducit rationi Leopardi Em. 18, 3. τὴν ὑείην σάρκα, κρέας. Cf. Plin. H. N. VIII, 77. Cic. de fin. bon. & mal. V, 38. Clemens Alexandr. Strom. VII. ex quo H. Steph. haec Cleanthis verba citat: Διὸ καὶ Κλεάνθης φησὶν, ἀνθ' ἁλῶν αὐτὰς ἔχειν τὴν ψυχὴν, ἵνα μὴ σαπῇ τὰ κρέα.

2 Pro δέ μα V. δ' αὖτε.

3 R. ſuſp. εἴπερ ἄρχα, καθάπερ ὁ θεὸς, πάντων, *ſi ſemen, pariter atque deus, verum omnium principium eſt.* W. ſuſp. ἀρχὴ cum Amiot. & Mez.

4 R. legi vult ἐμνήθης ἐπὶ τ. Aï. *de Aegyptiis, vel cum de Aegyptiis diceres.*

χευτοῖς κρέασι κινοῦσι καὶ παροξύνουσι τὸ σπερματικὸν αὐτῶν ἡσυχάζον. τὰ δὲ ἀληγὰ πλοῖα πλῆθος ἐκφύει μυῶν ἄπλετον, ὡς μὲν ἔνιοι λέγουσι, τῶν θηλειῶν καὶ δίχα συνουσίας κυουσῶν, ὅταν τὸν ἅλα λείχωσιν· εἰκὸς δὲ μᾶλλον ἐμποιεῖν τὴν ἁλμυρίδα τοῖς μορίοις [1] ὀδαξισμὸς, καὶ συνεξορμᾶν τὰ ζῶα πρὸς τὰς συνδυασμούς. διὰ τοῦτο δὲ ἴσας καὶ κάλλος γυναικὸς, τὸ μήτ' ἀργὸν, μήτ' ἀπίθανον, ἀλλὰ μεμιγμένον χάριτι καὶ κινητικὸν, ἁλμυρὸν καὶ δριμὺ καλοῦσιν. οἶμαι δὲ, καὶ τὴν Ἀφροδίτην ἁλιγενῆ τοὺς ποιητὰς προσαγορεύειν, καὶ μῦθον ἐπ' αὐτῇ πεπλασμένον ἐξενεγκεῖν, ὡς ἀπὸ θαλάττης ἐχούσης τὴν γένεσιν, εἰς τὸ τῶν ἁλῶν γόνιμον αἰνιττομένους. Καὶ γὰρ αὐτὸν τὸν Ποσειδῶνα, καὶ [2] ὅλως τοὺς πελαγικοὺς [3] θεοὺς πολυτέκνους καὶ πολυγόνους ἀποφαίνουσι. αὐτῶν δὲ τῶν ζώων ἐδὲν ἂν χερσαῖον ἢ πλησιόν εἰπεῖν ἔχοις ἔτω γόνιμον, ὡς πάντα θαλάττια· πρὸς ὃ καὶ πεποίηκεν ὁ Ἐμπεδοκλῆς·

Φῦλον ἄμεσον [4] ἄγεσα πολυσπερέων καμασηνῶν.

ΠΛΟΥ-

1 Sic legendum probavit R. dedique e Turn. & V. pro vulg. *θηρίοις*, quod Steph. repoſuit e vet. exempl. licet ipſe de *μορίοις* cogitarit. Eſt nimirum in Ald. Baſ. *μυρίοις*. W. quoque dedit *μορίοις*, accedentibus Palat. Pol Leonic. Anon. Amiot. Mez. Num Xyl. & codd. E. H. Vatic. cum Ald. & Baſ. conſentiant, an cum Coll. Mur. unde *μυσίαις* affertur, ex ipſius nota haud plane liquet. Pro *ὀδαξισμὸς* cum eodem malim *ὀδαξησμὸς*. Ald. deinde & Baſ. *συνεξορμᾷ*.

2 Vulgo *ἀλλὰ καὶ ὅλως*. Secutus ſum W. ita dantem e Palat. omiſſo *ἀλλὰ*, quod cum vulgata commune habet, nec ſatis ſanum videbatur.

3 Vulgo *πελασγικοὺς*. R. volult *πελαγίους*. Repoſui *πελαγικοὺς* e Baſ. cum W. accedentibus Amiot. & Xyl.

4 R. monente, *ἄμεσον φῦλον* Empedocles dixit piſces, non ſolum modo quia ſunt ſtupidi, ſed etiam, quia muti & cantu carent.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

ΣΥΜΠΟΣΙΑΚΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΕΚΤΟΝ.

PROOEMIUM.

Τιμόθεον τὸν Κόνωνος, ὦ Σόσσιε Σενεκίων, ὡς [1] ἐκ τῶν πολυτελῶν καὶ στρατηγικῶν [2] δείπνων ἀναλαβὼν, ὁ Πλάτων ἐδείπνισεν ἐν Ἀκαδημίᾳ, μεσικῶς καὶ ἀφελῶς ταῖς ἀφλεγμάντοις (ὡς φησιν ὁ Ἴων) τραπέζαις, αἷς ὕπνοι τε καθαροὶ καὶ βραχυόνειροι φαντασίαι, τῆ σώματος εὐδίαν καὶ γαλήνην ἔχοντος, ἕπονται. μεθ' ἡμέραν ἦν ὁ Τιμόθεος αἰσθόμενος τῆς διαφορᾶς, ἔφη, τὰς παρὰ Πλάτωνι δειπνήσαντας [3] καὶ τῇ ὑστεραίᾳ καλῶς γίνεσθαι. μέγα γὰρ ὡς ἀληθῶς εὐημερίας ἐφόδιον εὐπεψία [4] σώματος ἀβαπτίστου καὶ ἐλαφρᾶ, καὶ παρεσῶτος ἀνυπόπτως ἐπὶ πᾶσαν ἐνέργειαν. ἀλλ' ἕτερον ἐκ ἔλαττον ὑπῆρχε τοῦτο [5] τοῖς παρὰ Πλάτωνι δειπνήσασιν, ἢ τῶν λαληθέντων παρὰ πότον ἀνα-

1 R. ὡς aut deleri vult, aut deeſſe aliquid monet, e. c. ἀκήκοας δήπε, vel ἀναγινώσκομεν.

2 Sic R. e Turn. legendum cenſuit, dedique pro vulg. στρατιωτικῶν. Probavit idem W. ex Amiot.

3 Turn. V. τοῖς παρὰ Πλάτωνι δαπνήσασι. E Turn. haec quoque afferuntur: οἱ παρὰ Πλάτωνι δαπνήσαντες, καὶ εἰς αὔριον καλῶς, vel ῥᾳδίως γίνονται ἐν τοῖς ὑγιεινοῖς.

4 Secutus ſum W. ita dantem e Palat. & Xyl. pro vulg. εὐκρασίαν.

5 W. ſuſp. τάτε cum Amiot.

ἀναθεώρησις· αἱ μὲν γὰρ τῶν ποθέντων [1] ἡδοναὶ τὴν ἀνάμνησιν ἀνελεύθερον ἔχουσι, καὶ ἄλλως ἐξίτηλον, ὥσπερ ὀσμὴν ἔωλον, ἢ νίσσαν ἐναπολειπομένην· προβλημάτων δὲ καὶ λόγων φιλοσόφων ὑποθέσεις αὐτὰς τὰς [2] μεμνημένας εὐφραίνουσιν, ἀεὶ πρόσφατοι παροῦσαι· καὶ τὰς ἀπολειφθέντας ἐχ ἧττον εἰς αἰτίαν παρέχουσι τοῖς αὐτοῖς ἀκούοντας καὶ μεταλαμβάνοντας [3]. ὅπερ καὶ νῦν τῶν Σωκρατικῶν συμποσίων μετουσία καὶ ἀπόλαυσίς ἐστι τοῖς φιλολόγοις, ὥσπερ αὐτοῖς ἐκείνοις τοῖς τότε δειπνοῦσι. καίτοι, εἰ τὰ σωματικὰ τὰς ἡδονὰς παρεῖχον, ἦσαν καὶ Ξενοφῶντα καὶ Πλάτωνα μὴ τῶν λαληθέντων, ἀλλὰ τῶν παρατεθέντων ἐν Καλλίᾳ καὶ Ἀγάθωνος ὄψων καὶ πεμμάτων καὶ τραγημάτων ἀπογραφὴν ἀπολιπεῖν· νῦν δ' ἐκεῖνα μὲν ἀδέποτε, καίπερ, ὡς εἰκὸς, ἐκ παρασκευῆς γινόμενα [4] καὶ δαπάνης, λόγα τινὸς ἠξιώθη· τὰ δὲ φιλοσοφηθέντα μετὰ παιδιᾶς [5] σπεδάζοντες, εἰς γραφὴν ἀπετίθεντο, καὶ κατέλιπον παραδείγματα τῷ μὴ μόνον συνεῖναι διὰ λόγων ἀλλήλοις παρὰ πότον, ἀλλὰ καὶ μεμνῆσθαι τῶν λαληθέντων.

QUAE-

1 R. fusp. *καταποθέντων*, epularum devoratarum, aut *ἀπολαυσθέντων*. W. quoque notat, ineſſe quidem vulgatam omnibus libris, at ſe quodvis aliud probare, *ποθέντων*, *προσπεχθέντων*, *παρατεθέντων*, aut ſimile.

2 R. mavult *αὐτάς τε τὰς μ.*

3 R. judice, ſententia flagitat: *καὶ τὰς ἀπολειφθέντας ἐχ ἧττον εὐφραίνει τῶν αὐτὰς ἀκούοντων καὶ μεταλαμβανόντων.* Xyl. jam notavit, ſe non intelligere *ἀπολειφθέντας*, nec excogitare poſſe, quid ſibi velint haec *εἰς αἰτίαν παρέχουσι*. Turn. & V. *εἰς αἰτίαν ἐπιχαρεῖν παρέχουσι*. Iterum Turn. *εἰς αἰτίαν παρέλκουσι*, vel *τὰς αὐτῶν εἰς αἰτίαν παρέρχουσι* (ſic) & deinde *τὰς αὐτῶν ἡδεῖς ἀκούοντας*. W. *εἰς αἰτίαν* corrigendum cenſet in *ἐσιᾷν*, & *τοῖς αὐτοῖς* accipit de hominibus, qui praeſentes adfuerunt.

4 R. mavult *γενόμενα*.

5 Ita R. legendum cenſuit — *joco & hilaritate* — dedique, W. ex Amiot. & Mez. probante, pro vulg. *παιδείαι*.

QUAESTIO I.

Cur jejuni magis sitiunt, quam esuriunt [1]?

Ἕκτον ἔν τεῦτό σοι πέμπω τῶν συμποσιακῶν, ἐν ᾧ πρῶτόν ἐσι τὸ περὶ τᾶ διψᾶν μᾶλλον ἢ πεινᾶν τὰς νηςεύοντας. ἄλογον γὰρ ἐφαίνετο διψᾶν μᾶλλον ἢ πεινᾶν, τὰς ἐκνηςεύσαντας [2]. ἡ γὰρ ἔνδεια τᾶς ξηρᾶς τροφᾶς ἀναπλήρωσιν οἰκείαν ἐδόκει κατὰ φύσιν ἐπιζητεῖν. ἔλεγον ἔν ἐγὼ τοῖς παρᾶσιν, ὅτι τῶν ἐν ἡμῖν ἢ μόνον ἢ μάλιςα δεῖται τροφᾶς τὸ θερμόν· ὥσπερ ἀμέλει βλέπομεν, ἔξω [3] μήτε ἀέρα, μήτε ὕδωρ, μήτε γᾶν, ἐφιέμενα τᾶ τρέφεσθαι, μήτ' ἀναλίσκοντα τὸ πλησιάζον· ἀλλὰ μόνον τὸ πῦρ. ᾗ καὶ τὰ νέα βρωτικώτερα τῶν πρεσβυτέρων ὑπὸ θερμότητος· καὶ τἀναντίον οἱ γέροντες ῥᾷςα νηςείαν φέρουσιν· ἀμβλὺ γὰρ ἐν αὐτοῖς καὶ μικρὸν ἤδη τὸ θερμόν ἐσιν, ὥσπερ ἐν τοῖς ἀναίμοις τῶν ζώων, ἃ δὴ καὶ τροφᾶς ἥκισα προσδεῖται δι' ἔνδειαν θερμότητος. αὐτόν τε ἕκασον αὐτᾶ [4] γυμνάσια, καὶ κραυγαὶ, καὶ ὅσα τῷ κινεῖν αὔξει τὸ θερμὸν, ἥδιον φαγεῖν ποιεῖ καὶ προθυμότερον. τροφὴ δὲ τῷ θερμῷ, καθάπερ νομίζω,

1 Personae colloquii sunt Plutarchus, Alii.

2 R. monente, ἐκ in compositione ἐκνηςεύειν videtur *penitus*, *ad extremum usque terminum*, significare, ultra quem sustineri salva vita jejunium nequit. Mavult tamen ἐκ abesse, cum illa significationis intensio hic quidem inutilis videatur.

3 Vulgo ἐξ ὧν. R. has voculas aut delendas censuit, aut leg. βλέπομεν τῶν ἔξω μ. ἀ. Recepi ἔξω cum W. e Turn. V. Amiot.

4 H. Steph. genitivus αὐτᾶ suspectus fuit. R. docente, bene habet, & cohaeret cum ἥδιον & προθυμότερον — *facit ut unusquisque majore voluptatis sensu & majore cum appetitu comedat, quam alias facturus esset, corpore non moto.*

ὃ πρῶτον [1] κατὰ Φύσιν, μάλιστα τὸ ὑγρόν ἐστιν, ὡς αἵ τε Φλόγες αὐξανόμεναι τῷ ἐλαίῳ δηλοῦσι, καὶ τὸ [2] πάντων ξηρότατον εἶναι τέφραν· ἐκπέκαυται γὰρ τὸ νοτερὸν, τὸ δὲ γεῶδες ἔρημον ἰκμάδος λέλειπται· καὶ ὁμοίως διίστησι [3] καὶ διαιρεῖ τὰ σώματα τὸ πῦρ, τῷ ἐξαίρειν τὴν κολλῶσαν ὑγρότητα καὶ συνδέουσαν. ὅταν δὲν νηστεύσωμεν, ἐκ τῶν ὑπολειμμάτων τῆς ἐν τῷ σώματι τροφῆς ἀποσπᾶται βίᾳ τὸ ὑγρὸν ὑπὸ τοῦ θερμοῦ τὸ πρῶτον, εἶτ' ἐπ' αὐτὴν βαδίζει τὴν σύμφυτον λιβάδα τῆς σαρκὸς ἡ πύρωσις διώκουσα τὸ νοτερὸν [4] γενομένης δὲν, ὥσπερ ἐν πηλῷ, ξηρότητος, ποτὲ μᾶλλον τὸ σῶμα δεῖσθαι πέφυκεν, ἄχρις ἂν πινόντων ἀναῤῥωσθὲν [5] καὶ ἰσχύσαν τὸ θερμὸν ἐμβριθὲς τροφῆς ὄρεξιν ἐργάσηται.

QUAE-

1 R. mavult ὃ πρῶτον τῶν κατὰ Φ. Minus id probat W. qui, Mez. delere ὃ, id autem forte retinendum notat.

2 Turn. V. καὶ τῷ π. R. deinde mavult cum art. τὴν τέφραν.

3 Ald. Baſ. καὶ ὅμως δὲ ἴσησι. E vet. exempl. H. Steph. notavit καὶ ὁμοίως δὲ διίσησι, quod omiſſa partic. δὲ dedit. Idem Xyl. voluiſſe videtur, notans: „ubi δὲ ἴσησι eſt, διίσι ſcribo.“ Sic vitioſe impreſſum pro διίσησι puto.

4 Vulgo ex Steph. τὸν ἕτερον. Notat autem ipſe Steph. ſcribendum τὸ νοτερὸν, & irrepſiſſe ex Ald. iſtam ſcripturam. R. idem e Baſ. cum Salmas. dandum monuit, dedique cum W. conſentientibus Xyl. Leonic. Schott. Amiot. Turn. V.

5 Ita jam in R. fuit impreſſum, quod W. dedit e Palat. Vatic. Turn. V. Anon. pro vulg. ἀναῤῥωσθὲν. Pro πινόντων eodem teſte Palat. Vat. πιόντων.

QUAESTIO II.

Indigentiane famem et sitim efficiat, an vero meatuum figurae mutatio [1]?

Λεχθέντων δὲ τέτων, οἱ περὶ Φίλωνα ἰατροὶ τὴν πρώτην θέσιν ἐκίνεν· ἐνδεία γὰρ ἀ γίνεθαι το δίψος, ἀλλὰ πόρων τινῶν μεταχηματισμῷ. τᾶτο [2] μὲν γὰρ, οἱ νύπτωρ διψῶντες, ἂν ἐπικαταδαρθῶσι [3] πάυονται τᾷ διψῇν μὴ πιόντες· τᾶτο δὲ, οἱ πυρέττοντες, ἐνδόσεως γενομένης, ἢ παντάπασι τᾷ πυρετᾷ λωφήσαντος, καὶ ἅμα [4] τᾷ διψῇν ἀπαλλάττονται. πολλοῖς δὲ λασαμένοις, καὶ νὴ Δία ἐμέσασιν ἑτέροις, λήγει τὸ δίψος· ὧν ὑπ' ἀδενὸς αὔξεται τὸ ὑγρὸν, ἀλλὰ μόνον οἱ πόροι παρέχεσι, πάχοντές τι [5] τῷ μεταχηματίζεθαι, τάξιν ἑτέραν καὶ διάθεσιν. ἐκδηλότερον δὲ τᾶτο γίνεται περὶ τὴν πόσιν· ἐνδεεῖς γὰρ ἅμα πολλοὶ γίνονται καὶ ἀνόρεκτοι τῶν νοσέντων· ἐνίοις δ' ἐμπιπλαμένοις ἐδὲ ἓν [6] αἱ ὀρέξεις χαλῶσιν, ἀλλὰ καὶ κατατείνεσι καὶ παραμένεσιν· ἤδη δὲ πολλοὶ τῶν

1 Personae colloquii sunt Philo, Plutarchus.

2 Turn. V. *διὰ τᾶτο*.

3 Vulgo e Steph. *διακαταδαρθῶσι*. R. monuit accipiendum hoc esse pro *καταδαρθῶσι μεταξὺ διψῶντες*, praetulit tamen lect. Bas. *ἐπικαταδαρθῶσι*, sc. *τῷ διψῇν*, quam restitui cum W. adsentientibus Ald. Xyl. Venet. Palat. Vatic.

4 W. *καὶ* delendum monet cum Mez. — Ald. deinde & Bas. *ἀπάλλευται*.

5 Vulgo *οἱ πόροι παρασχόντες τι τ. μ.* H. Steph. quaerit, annon pro *παρασχόντες* scribendum sit *πάσχοντες*, praesertim cum superiores edd. habeant non *παρασχέντες*, sed *παράσχοντες*: qui accentus ex illo *πάσχοντες* remansisse credi possit. E Turn. & V. haec afferuntur: *πάσχοντές τι*, vel *οἱ πόροι πάσχασί τι*, vel *παρίχασί τι*. Ex his composui, quod necessario dandum videbatur. R. susp. *οἱ πόροι ἀπαλλάττεσι* (sc. *τᾶ διψᾶν*) *παρασχόντες τῷ μεν*. W. ita corrigendum censet *παρέσχον, πάσχοντές τι τ. μ.*

6 Turn. pro *ἐδὲ ἓν* dat *ἐδὲν ἂν*.

ἀποσίτων, ἔλαίαν ἀλμάδα λαμβάνοντες, ἢ κάππαριν [1] γευσάμενοι, ταχέως ἀνέλαβον καὶ παρεσήσαντο τὴν ὄρεξιν. ᾧ καὶ μάλιστα δῆλόν ἐστιν, ὅτι πάθει τινὶ πόρων, ἐχ ὑπ' ἐνδείας, ἐγγίνεται τὸ πεινῆν ἡμῖν· τὰ γὰρ τοιαῦτα βρώματα τὴν μὲν ἔνδειαν ἐλαττοῖ προστιθεμένης τροφῆς, τὸ δὲ πεινῆν ποιῆσιν [2]. ἔτως αἱ τῶν ἐφθλμων βρωμάτων εὐσομίαι καὶ δριμύτητες ἐπεσρέφσαι [3] καὶ πυκνῆσαι τὸν στόμαχον, ἢ πάλιν ἀνοίγασαι καὶ χαλῶσαι, δεικτικὴν [4] τινα τροφῆς εὐαρμοστίαν περιεργάσαντο [5] περὶ αὐτὸν, ἣν ὄρεξιν καλῆμεν.

II. Ἐδόκει δή μοι ταῦτα πιθανῶς μὲν ἐγκεχειρῆθαι, πρὸς δὲ τὸ μέγιστον ἐναντιῆθαι τῆς Φύσεως τέλος, ἐφ' ὃ πᾶν ἄγει ζῶον ὄρεξις ἀναπλήρωσιν τῆ ἐνδεῆς πσθῆσα, καὶ τὸ [6] ἐπλεῖπον ἀεὶ τῆ οἰκείᾳ διώκσα· τὸ γὰρ, ᾧ διαΦέρει μάλιστα τὸ ζῶον τῆ ἀψύχᾳ, τῆτο μὴ Φάναι πρὸς σωτηρίαν καὶ διαμονὴν ὑπάρχειν ἡμῖν, ὥσπερ ὀμμάτων οἰκείων τῷ σώματι, καὶ δεη-

1 R. post *κάππαριν* comma ponendum monet, ut cohaereat cum *λαμβάνοντες — oliva muria condita, aut cappari in os sumta, statim, postquam eam gustarunt —.*

2 Absunt ab Ald. & Bas. *τὸ δὲ πανῆν*; Hinc Xyl. pro antecedenti *ἐλαττοῖ* legit *ἐλάττω*. Ista Steph. e vet. cod. addidit. E Turn. & V. notatur: *προστιθεμένης δὲ τροφῆς πανῶν ποιῆσι*, vel *ποιεῖ*, & e Turn. praeterea *Φάγκσι*. R. aut *ἐλαττῆσιν*, aut *ποιεῖ* exarandum monuit, ut sibi similis sit oratio; aut forte leg. *τὸ δὲ πεινῆν ἐμποιῆσιν*, aut *τὸ πεινῆν μεῖζον ποιῆσιν*. W. teste *τὸ δὲ πανῆν* absunt ab aliis libris, exceptis Amiot. Turn. V. Leonic. & Schott. unde Steph. sumsit: praeterea & *ποιῆσιν* abest in Palat. Vatic.

3 Junius corrigit *ἐπισύΦσαι*; probat W.

4 Ald. Bas. *δεικτικὴν*. Steph. pro eo reponendum censuit aut *δεκτικὴν*, aut *δηκτικὴν*, prius tamen praeferens. Idem R. commendavit — *aptam quandam rationem recipiendo cibo* — & e Turn. & V. notatur, dedique cum W. id e Palat. Mez. & Anon. sumente.

5 R. mavult *ἀπειργάσαντο*.

6 Ald. Bas. pro *καὶ τὸ* dant *αὐτὸ*. Xyl. correxit.

δεητῶν ἐγγεγενημένων [1], ἀλλὰ πάθος εἶναι, καὶ τροπήν τινα πόρων οἴεσθαι μεγέθεσι καὶ μικρότησι συμβαίνεσαν, εἰς ἀδένα ἦν [2] λόγον ἁπλῶς τιθεμένων τὴν Φύσιν. ἔπειτα ῥιγῶν [3] ἐνδείᾳ θερμότητος οἰκείας τὸ σῶμα, μηκέτι δὲ [4] διψῶν μηδὲ πεινῶν, ὑγρότητος ἐνδείᾳ τῆς [5] κατὰ Φύσιν, καὶ τροφῆς, ἄλογόν ἐστι· τέτε δ' ἀλογώτερον, εἰ κενώσεως μὲν ἐφίεται διὰ πλήρωσιν ἡ Φύσις, πληρώσεως δ' ἐ διὰ κένωσιν, ἀλλ' ἑτέρε τινὸς πάθες ἐγγενομένε. καὶ μὴν αἵ γε τοιαῦται περὶ τὰ ζῶα χρεῖαι καὶ ἀναπληρώσεις ἐδέν τι τῶν περὶ τὰς γεωργίας γινομένων διαφέρεσι· πολλὰ γὰρ ὅμοια πάσχει [6] καὶ βοηθεῖται· πρὸς μὲν γὰρ [7] τὰς ξηρότη-

1 Corrupta haec esse, Xyl. & Steph. monent. Priori docente, sensus videtur esse, non minus famem & sitim, quam sensuum instrumenta, nobis ad nostri conservationem largitam esse naturam, & frustra tantas res meatuum immutationibus adscribi. R. pro τῶν ὀμμάτων dari voluit ὄμμα τῶν; idem δεητῶν (ita in R. extat: in rell. edd. δίη τῶν) tuetur contra Steph. qui suspicabatur δεκτῶν, & deinde mavult ἐγγενόμενον, ut hic prodeat sensus: *affirmare, illud ad nostri conservationem non inesse nobis, velut oculum & judicem rerum corpori convenientium & necessariarum in eo collocatum.* Deinde e vet. cod. notat Steph. τροφὴν pro τροπήν. W. ita legit: ὡς πληρωμάτων οἰκείων τῷ σώματι ἐκδεκτὴν ἐγγενόμενον, & vertit: *tanquam supplementorum consentaneorum cum natura corporis nostri receptorem.*

2 Recipiendo ἦν secutus sum W. id sumentem ex E. H. Palat. Monuit jam R. subaudiendum esse ἐστιν post συμβαίνεσαν. Datur id etiam a V. — *illud est hominum nullam prorsus variationem naturae habentium.*

3 R. mavult ῥιγῶν μὲν φάναι ἐνδείᾳ. Turn. & V. τῆς θερμότητος.

4 Inserni δὲ e Xyl. & R. mente. Vulgo abest. Turn. V. καὶ μηκέτι τὸ δ. W. aut δὲ aut καὶ probandum prae vulgata monuit.

5 Sic R. legi voluit pro vulg. τῇ — *naturalis tam humoris quam crassi cibi indigentia* — dedique cum W. idem e Mez. & Anon. sumente.

6 W. judice deesse quid videtur. Mez. explet, πάσχει τοῖς ζώοις τὰ φυτὰ καί.

7 Salmas. delet γάρ.

τας, ἀρδείαις ποτιζόμενα· καὶ ψυχόμενα μετρίως, ὅταν φλέγηται· ῥιγοῦντα δ' αὐτὰ [1] θάλπειν πειρώμεθα, καὶ σκέπειν, πολλοσὰ [2] περιβάλλοντες. καὶ ὅσα μὴ παρ' ἡμᾶς [3] ἐσιν, εὐχόμεθα τὸν θεὸν διδόναι, δρόσες μαλακὰς καὶ εἰλήσεις [4] ἐν πνεύμασι μετρίως, ὡς ἀεὶ τὸ ἀπολείποντος ἀναπλήρωσιν ἡ φύσις ἔχοι, διατηροῦσα τὴν κρᾶσιν. οὕτω γὰρ οἶμαι καὶ τροφὴν ὠνομάσθαι τὸ τηροῦν τὴν φύσιν· τηρεῖται δὲ, τοῖς μὲν φυτοῖς ἀναιθήτως ἐκ τοῦ περιέχοντος (ὥς φησιν Ἐμπεδοκλῆς) ὑορευομένοις τὸ πρόσφορον· ἡμᾶς δὲ ἡ ὄρεξις ζητεῖν διδάσκει καὶ διώκειν τὸ ἐκλεῖπον τῆς κράσεως. ἃ μὴν ἀλλὰ καὶ τῶν εἰρημένων ἕκαστον ἴσμεν ὡς ἐκ ἀληθές ἐσι. τὰ μὲν γὰρ εὐσομίαν ἔχοντα καὶ ὁριμύτητα, τάχα μὲν ἐκ ὄρεξιν, ἀλλὰ δηγμὸν ἐμποιεῖ τοῖς δεκτικοῖς μέρεσι τῆς τροφῆς, οἷον κνησμοὶ κατὰ θίξιν [5] ἐνίων ἀμυσσόντων· εἰ δὲ καὶ τοῦτο τὸ πάθος ὀρεκλικόν ἐσιν, εἰκός ἐσιν ὑπὸ τῶν τοιούτων βρωμάτων λεπτυνόμενα διακρίνεσθαι τὰ πρέποντα [6], καὶ ποιεῖν μὲν ἔνδειαν ἐ μεταῤῥυθμιζομένων τῶν [7] πόρων, ἀλλὰ κενεμένων καὶ καθαιρομένων· τὰ γὰρ ὀξέα καὶ ὁριμέα καὶ

1 R. pro αὐτὰ legi vult αὖ.

2 R. legi vult aut πολλὰ, aut σῶματα. Turn. „fort. πολλὰ ἄττα. Melius hoc esse, notat W. & eodem aliquantum accedere Venet. πολλασὰ.

3 R. defendi posse monet — *ob nos*, vel *per nos*; mavult tamen παρ' ἡμῖν, *nostra in potestate*.

4 Vulgo εἰλήσεις. Secutus sum W. εἰλῆσεις ex Anon. dantem. Voluit idem porro σὺν πνεύμασι μετρίοις. R. fusp. μετρίως.

5 Sic e Turn. notatur, & a W. ex eod. & Mez. probatur, dedique pro vulg. κατάθιξιν. R. voluit κνησμὸν καὶ θίξιν ἔνια τῶν ἀμυσσόντων.

6 R. judice, sententia flagitat τὰ βαρύνοντα, vel ἐμφράττοντα, vel τὰ γλίσχρα, vel τὰ ἄπεπτα. Turn. dat τὰ τρέποντα. W. legendum putat aliud quodvis περιττεύοντα, περιόντα, προενόντα, vel simile.

7 Ante τῶν inseri vult R. δὲ.

καὶ ἁλμυρὰ θρύπτοντα τὴν ὕλην διαφορεῖ καὶ σπίδνησιν, ὥσε νεαρὴν ποιεῖν τὴν ὄρεξιν εἰσθλιβομένων ἃ [1] μεταχηματιζομενοι παύσιν οἱ πόροι τὸ δίψος, ἀλλ' ἰμάδα τῆς σαρκὸς ἀναλαμβάνοντες καὶ ἀναπιμπλάμενοι νοτερᾶς ἀτμίδος. οἱ δ' ἔμετοι τὸ ἀλλότριον ἐκβάλλοντες, ἀπόλαυσιν τῇ φύσει τὲ οἰκείᾳ παρέχον. ἐ γὰρ ἁπλῆσε [2] ὑγρὲ τὸ δίψος, ἀλλὰ τὲ κατὰ φύσιν καὶ οἰκείᾳ· διὸ, κἂν πολὺ παρῇ τὸ ἀλλόφυλον, ἐνδεὴς ὁ ἄνθρωπός ἐσιν· ἐφίσαται [3] γὰρ τοῖς κατὰ φύσιν ὑγροῖς, ὧν ἡ ὄρεξίς ἐσι, καὶ ἃ δίδωσιν ἀνάμιξιν, ἐὲ κατάκρασιν [4], ἄχρις ἂν ἐκεῖ καὶ ἀποχωρήσῃ· τότε δὲ οἱ πόροι τὸ σύμφυλον ἀναλεμβάνεσιν. οἱ δὲ πυρετοὶ τὸ ὑγρὸν εἰς βάθος ἀπωθέσι· καὶ τῶν μέσων φλεγομένων ἐκεῖ πᾶν ἀποκεχώρηκε, καὶ κρατεῖται πεπιεσμένον· ὅθεν ἐμεῖν τε πολλὰς ἅμα συμβαίνει πυκνότητι τῶν ἐντὸς ἀναθλιβόντων [5] τὰ ὑγρὰ, καὶ διψῆν δι' ἔνδειαν καὶ ξηρότητα τὲ λοιπὲ σώματος. ὅταν ἓν ἄνεσις γένηται, καὶ τὸ θερμὸν ἐκ τῶν μέσων ἀπίῃ, σκιδνάμενον αὖθις ὑπονοσεῖ, καὶ ἔνδυον, ὡς πέφυκε, πάντη

1 R. judice ſententia flagitat ὥσε νεαρὰν ποιεῖσι τὴν ὄρεξιν ἐκθλιβομένων τῶν συνοχωρέντων, ἀλλ' ἃ μεταση. W. monet intercidiſſe quaedam relata ad locum de lavacro, quae vertendo ſuppleverit Xyl. probante Mez. Forte etiam legendum, ὄρεξιν. Καὶ μὴν λουμένων — E Turn. & V. notantur: δῆλον δὲ ἐκθλιβομένων.

2 W. probat, quod Mez. & R. voluerunt ἃ γὰρ ἁπλῶς τᾷ ὑ. — *non enim, dum ſitimus, quidquid humecter, id omne abſque diſcrimine appetimus, ſed tantummodo illud humidum, quod naturae noſtrae congruit.*

3 R. mavult ἐνίσαται, i. e. ἐμποδὼν ἵσαται.

4 Sic cum Salmas. dari voluit R. uno vocabulo pro vulg. κατὰ κρᾶσιν, dedique cum W. idem ex H. Anon. ſumente, proxime accedente E. κατακρᾶσιν.

5 Sic R. dari voluit pro vulg. ἀναθλιβόντων, dedique cum W. idem ex Palat. & Mez. ſumente.

τὸ νοτερὸν, ἅμα τοῖς τε [1] μέσοις ῥᾳστώνην παρέσχε, καὶ τὴν σάρκα λείαν καὶ ἁπαλὴν, ἀντὶ τραχείας καὶ αὐχμώδους γενομένην, ἐμάλαξε, πολλάκις δὲ καὶ ἱδρῶτας ἐπήγαγεν· ὅθεν ἡ ποιοῦσα διψῆν ἔνδεια λήγει καὶ παύεται, τῆς ὑγρότητος ἀπὸ τοῦ βαρυνομένου καὶ δυσαναβλαστοῦντος [2] ἐπὶ τὸν δεόμενον καὶ ποθοῦντα μεθισταμένης τόπον. ὡς γὰρ ἐν κήπῳ, φρέατος ἄφθονον ὕδωρ ἔχοντος, εἰ μή τις ἐπαντλοῖ, καὶ ἄρδοι τὰ φυτὰ [3], διψῆν καὶ ἀτροφεῖν ἀναγκαῖόν ἐστιν· οὕτως ἐν σώματι, τῶν ὑγρῶν εἰς ἕνα κατασπωμένων [4] τόπον, οὐ θαυμαστὸν, ἔνδειαν εἶναι περὶ τὰ λοιπὰ καὶ ξηρότητα, μέχρις οὗ πάλιν ἐπιῤῥοὴ καὶ διάχυσις γένηται· καθάπερ καὶ ἐπὶ τῶν πυρεττόντων, ὅταν ἀνεθῶσι, συμβαίνει, καὶ τῶν ἐγκαταδαρθανόντων τῷ διψῆν· καὶ γὰρ τούτοις ὁ ὕπνος ἐκ μέσων ἐπανάγων τὰ ὑγρὰ καὶ διανέμων πάντῃ τοῖς μέρεσιν, ὁμαλισμὸν ἐμποιεῖ καὶ αναπλήρωσιν. ὁ γὰρ δὴ λεγόμενος τῶν πόρων μεταχηματισμὸς οὗτος, ᾧ τὸ πεινῆν ἢ τὸ διψῆν ἐγγένηται [5], ποῖός τις ἐστίν; ἐγὼ μὲν γὰρ οὐχ ὁρῶ τῶν πόρων διαφορὰς

1 Vulgo ὑπονοστεῖν, καὶ ἴδιον, ὡς πέφυκε, πάντῃ τὸν ἕτερον ἅμα, τοῖς τε μ. Frst. & R. praeterea τοῖς δὲ. Optimum censui, restituere Bas. ed. lectionem, quacum Xyl. & Mez. consentiunt; quam alia inde sumere, alia intacta relinquere. R. legi voluit ὑπονοστεῖ, καὶ διϊὸν (sic e Turn. notatur) ὡς πέφυκε, πάντῃ τὸ νοτερὸν, ἅμα τοῖς τε μ. Non improbat ἔνδυον Bas., & secum consentire Salmas. notat. W. conjecit — ὑπονοστοῦν εἰς ἴδιον, ὡς πέφυκε, πάντῃ τόπον τὸ νοτερὸν, ἅμα.

2 Salmas. δυσαναβαστοῦντος. Turn. in ind. var. βαστίζοντος, in W. nota δυσαναβαστίζοντος. W. susp. δυσανασχετοῦντος ἀναβλυζούσης, καὶ ἐπὶ τὸν δεόμενον —.

3 Vulgo ἄρδοι αὐτά. Xyl. & Steph. legendum monuerunt τὰ φυτὰ pro αὐτά. R. voluit aut αὐτὸν, ad κῆπον, aut πάντα, aut τὰ φυτά. Dedi hoc, W. probante simul e Mez.

4 Ald. Bas. κατασπώμενον. Steph. correxit, consentientibus Interpp. lat.

5 R. mavult ἐγγίνεται.

φορὰς ἄλλας, ἢ κατὰ [1] πλῆθος, ἢ τὸ συμπίπτειν καὶ τὸ διίσασθαι· καὶ συμπίπτοντες [2] μὲν, ἔτε ποτὸν ἔτε τροφὴν δέχεσθαι δύνανται· διϊσάμενοι δὲ, κενότητα καὶ χώραν ποιοῦσιν, ἐνδειχν ἔσαν τὸ κατὰ φύσιν καὶ οἰκεῖε. καὶ γὰρ αἱ σύψεις [3], ὧ βέλτισε, τῶν βαπτομένων (ἔφην) τόπων ἔχεσι τὸ δριμὺ καὶ ῥυπτικὸν, ᾧ τῶν περισσῶν ἐκκρινομένων καὶ ἀποτηκομένων, οἱ πορι δέχονται μᾶλλον καὶ σέργεσι [4] δεξάμενοι τὴν βαφὴν ὑπ' ἐνδείας καὶ κενότητος.

QUAESTIO III.

Cur fames potu sedatur, sitis, cibo sumto, fit vehementior [5]?

Ῥηθέντων δὲ τέτων [6], ὁ ἑσιῶν ἡμᾶς καὶ ταῦτα ἔφη μετρίως λέγεθαι, καὶ πρὸς ἄλλην ἀπορίαν, τὰς τῶν

1 Ald. ἐχ ὁρῶ, περὶ πόρε ἢ πόρων διαφορὰς ἀλλὰ κατὰ πλ. Turn. παρὰ πόρε. διαφορὰς.

2 Ita recte in R. legitur, quod W, e Palat. Baſ. Xyl. ſumſit, pro συμπίπτοντες, quod eſt in Steph. & Frft.

3 Mez. legit ῥύψεις; & deinde ὑφασμάτων pro τόπων. Loco hujus W. mavult vulgatum, aut cum Anon. & Turn. πόρων. R. ſuſp. τῶν βεβαπτισμένων ἔφην πόρων σφοδρὸν ἔχειν τὸ δριμύ. Pro τόπων Ald. & Baſ. τόπον; praeter πόρων e Turn. quoque affertur τρόπων.

4 Mez. σίγεσι, quod W. probat.

5 Perſonae colloquii ſunt Convivator, Plutarchus, alii.

6 Mancum eſſe hujus capitis initium, Xyl. monuit. W. locum ita refingendum putat: Κατὰ ταῦτα, ἔφη, μετρίως λέγεθαι, καὶ πρὸς τὴν ἄλλην ἀπορίαν, τὰς — τοῖς δὲ διψῶσιν ἐναντίον συμβαίνειν, οἷς ἂν ἐμφάγωσιν, ἐπιτείνειν τὸ δίψος. Τοῦτο δὴ τὸ πάθος οἱ διαφόρας τὰς πόρας ὑποτιθέμενοι ῥᾳστα καὶ ἱκανώτατά μοι δοκοῦσι λύειν, καὶ δὴ καὶ τ' ἄλλα μόνοι πιθανῶς αἰτιολογεῖν. — *Satis bene, inquit, haec ita ſubito, & accommodate diſputata ſunt ad reliquam quaeſtionem, de meatuum vacuationibus & repletionibus: ſed contrarium fieri nobis accidit; quippe quibus edendo ſitis augetur. Atque hanc*

τῶν πόρων κενώσεις καὶ ἀναπληρώσεις ἐν τῷ παραυτίκα· τοῖς δὲ διψῶσιν ἐναντίον, ἐὰν ἐμφάγωσιν, ἐπιτείνειν συμβαίνει τὸ δίψος. τοῦτο δὲ τὸ πάθος οἱ τὰς πόρους ὑποτιθέμενοι, ῥᾳστα καὶ πιθανώτατά μοι δοκοῦσιν, εἰ καὶ μὴ πολλὰ μόνον πιθανῶς αἰτιολογεῖν. πᾶσι [1] γὰρ ὄντων πόρων, ἄλλος πόρος ἄλλας συμμετρίας ἔχει [2]. οἱ μὲν εὐρύτεροι τὴν ξηρὰν ἅμα καὶ τὴν ὑγρὰν τροφὴν ἀναλαμβάνουσιν, οἱ δ' ἰχνότεροι [3] τὸ μὲν ποτὸν παραδέχονται· ποιεῖ δὲ τὴν μὲν δίψαν ἡ τάτων κένωσις, ἡ δ' ἐκείνων, τὴν πεῖναν. ὅθεν, ἐὰν μὲν φαγωσιν οἱ διψῶντες, οἱ μὲν [4] ἐ βοηθοῦνται, τῶν πόρων διὰ λεπτότητα τὴν ξηρὰν τροφὴν μὴ δεχομένων, ἀλλ' ἐπιδεῶν τὸ οἰκεῖα διαμενόντων· οἱ δὲ πεινῶντες ἐὰν πίωσιν, ἐνδυόμενα τὰ ὑγρὰ τοῖς μείζοσι πόροις, καὶ ἀναπληροῦντα τὰς κενότητας αὐτῶν, ἀνῆσι τὸ σφοδρὸν ἄγαν τῆς πείνης.

II. Ἐμοὶ δὲ τὸ μὲν συμβαῖνον ἀληθὲς ἐφαίνετο, τῇ δὲ ὑποθέσει τῆς αἰτίας ἐ προσεῖχον [5]. καὶ γὰρ εἰ τοῖς πόροις τούτοις, (ἔφην) ὧν ἔνιοι περιέχονται καὶ ἀγαπῶσι, κατατρήσειέ τις τὴν σάρκα, πλαδαρὰν καὶ

hanc mihi affectionem optime interpretari, & de reliquo etiam hoc loco causas verisimillime reddere videntur ii, qui statuunt esse varietatem meatuum. Dedi cum eodem ὑποτιθέμενοι pro vulg. ἐπιτιθέμενοι, Salmas. & R. jubentibus, e Turn. V. Mez. Notatur praeterea e Turn. ἐὰν ὁτιῶν ἐμφάγ. R. partic. καὶ ante ταῦτα deleri voluit, & pro λέγεσθαι legi λελέχθαι; post ἀναπληρώσεις susp. aliquid deesse, & deinde legendum εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ γὲν πιθανῶς.

1 R. susp. πολλῶν pro πᾶσι. Deinde post πόρος Turn. inserit καὶ.

2 Ald. ἐχόντων; Bas. ἄλλων πόρων ἄλλας συμμετρίας ἐχόντων.; H. Steph. e vet. codd. correxit.

3 Aptius, R. judice, vocabulo εὐρύτεροι opponatur οἱ δὲ στενώτεροι. W. pro τὸ μὲν ποτὸν susp. μόνον τὸ ποτὸν; post παραδέχ. R. excidisse videtur τὸν δὲ σῖτον ἄ.

4 W. cum Mez. delendum censet οἱ μὲν.

5 Turn. προσῆκον.

καὶ τρομώδη καὶ σαθρὰν ποιήσει [1]. τὸ γε μὴ ταὐτὰ τῶ σώματος μόρια τὸ ποτὸν προσδέχεσθαι, καὶ τὸ σιτίον, ἀλλ' ὥσπερ ἠθμοῖς καταῤῥεῖσθαι καὶ ἀποκρίνεσθαι [2], κομιδῆ πλασματῶδες καὶ ἀλλόκοτον· αὕτη γαρ ἡ πρὸς τὸ ὑγρὸν ἀνάμιξις, θρύπτουσα τὰ σιτία, καὶ συνεργὰ λαμβάνουσα τὸ θερμὸν τὸ ἐντὸς, καὶ τὸ πνεῦμα, πάντων ὀργάνων ἀκριβέστατα πόροις τομαῖς καὶ διαιρέσεσι λεπτύνει τὴν τροφήν· ὥστε πᾶν μόριον αὐτῆς παντὶ μορίῳ γίνεσθαι φίλον καὶ οἰκεῖον, ἐκ ἐναρμόττον ὥσπερ ἀγγείοις [3] καὶ τρήμασιν, ἀλλ' ἐνέμενον καὶ προσφυόμενον. ἄνευ δὲ τέτων, οὐδὲ λέλυται τῆς ἀπορίας τὸ μέγιστον· οἱ γὰρ ἐμφαγόντες, οὐ μὴ πίωσιν, οὐ μόνον οὐ λύσιν, ἀλλὰ καὶ προσεπιτείνεσι τὸ δίψος· πρὸς τέτο δ' οὐδὲν εἴρηται. σκόπει δὲ καὶ παρ' ἡμῶν [4], (ἔφην) εἰ φαινομένας ὑποθέσεις λαμβάνομεν· πρῶτον μὲν, λαμβάνοντες τὸ ὑγρὸν ὑπὸ τῆ ξηρῆ διαφθείρεσθαι δαπανώμενον, τῷ δὲ ὑγρῷ τὸ ξηρὸν βρεχόμενον καὶ μαλασσό-

1 Vulgo *ποιήσας, τὸ γε μὴν ταὐτα.* Repoſui *ποιήσα* pro *ποιήσας* e Baſ. & Turn. dato puncto pro commate. R. voluit *ποιήσαι* in optat. non tamen ſperneus *ποιήσει.* In reli. ſecutus ſum Xyl. qui ita legit vertitque pro *τῷ γε μὴ ταὐτα*, quod in Baſ. extat. R. voluit *τό γε μὴν μὴ πάντα τὰ τῆ σώματος μόρια.* W. quoque legendum cenſuit *τὰ αὐτὰ* pro *ταὐτα.* In Xyl. verſione per plures, quas inſpexi, editiones mendum typographicum propagatur, nec ipſa in W. corrigitur, ſenſum, me quidem judice, haud parum turbans, dum legi ſolet: *non ab iisdem autem corporis partibus potum cibumque recipit, ſed illum quaſi percolari &c.* Legendum eſt ſane *recipi.* Plerumque etiam Xyl. nota ad h. l. ita profertur, ut *ταὐτα* retinere voluiſſe videatur, quamvis ejus verſio contradicat: at in aliis editt. perſpicue legitur *ταὐτὰ.*

2 Turn. *κλύζεσθαι καὶ τὸ ἀποκρίνεσθαι ἀρέσκειν.*

3 Ald. Baſ. *ἀστείοις.* Mendoſam eſſe hanc vocem, Xyl. notavit.

4 R. maluit aut *ὑμῶν*, aut *ὑμῖν* — *a vobis* medicis, & forſitan Epicureis, *aſſumere placeat*; ſed ſi *παρ' ὑμῖν* probetur, pro *φαινομένας* aliud participium excogitandum cenſet, *e. c. εὐδοκιμεμένας.* W. ſuſp. *σκόπει δὲ τὰ παρ' ἡμῶν.*

λασσόμενον διαχύσεις ἴσχειν καὶ ἀναθυμιάσεις· δεύτερον δὲ, μὴ νομίζοντες, ἐκλείψιν [1] εἶναι παντάπασι μήτε τῆς ξηρᾶς τροφῆς τὴν πεῖναν [2], μήτε τῆς ὑγρᾶς τὴν δίψαν, ἀλλὰ τὸ μετρίως καὶ ἀρκοῦντος ἔνδειαν· οἷς γὰρ ὅλως ἂν ἐλλίπῃ θάτερον, ἔτε πεινῶσιν ἔτε διψῶσιν, ἀλλ' εὐθὺς ἀποθνήσκουσιν. ὑποκειμένων δὲ τεττάρων, ὁ χαλεπὸν ἤδη τὴν [3] αἰτίαν συνιδεῖν. ἡ μὲν γὰρ δίψα τοῖς φαγοῦσιν ἐπιτείνεται, τῶν σιτίων τῇ ξηρότητι διεσπαρμένον ὑγρὸν καὶ ἀπολειπόμενον ἀθενὲς καὶ ὀλίγον ἐν τῷ σώματι [4] συλλεγόνταν καὶ προσεξικμαζόντων. ὥσπερ ἔξω γῆν ὁρᾶμεν, καὶ κόνιν, καὶ μᾶλλον [5] τὰ μιγνύμενα τῶν ὑγρῶν, ἀναλαμβάνουσαν εἰς ἑαυτὴν καὶ ἀφανίζουσαν. τὴν δὲ πεῖναν αὖ παλιν ἀναγκαίως τὸ ποτὸν ἀνίησιν· ἡ γὰρ ὑγρότης τὰ ὑπόντα σιτία περισκελῆ καὶ γλίχρα βρέξασα καὶ διαχέασα, χυμῶν ἐγγενομένων καὶ ἀτμῶν, ἀναφέρει τέτες εἰς τὸ σῶμα καὶ προστίθησι τοῖς δεομένοις. ὅθεν ὁ κακῶς ὄχημα τῆς τροφῆς τὸ ὑγρὸν ὁ Ἐρασίστρατος προσεῖπε· τὰ γὰρ ὑπὸ ξηρότητος ἢ πάθος [6] ἀργὰ καὶ βαρέα, μιγνύμενον ἀναπέμπει καὶ συνεξαίρει. πολλοὶ δὲ καὶ μὴ πιόντες, ἀλλὰ λεσάμενοι μόνον, ἐπαύσαντο συντόνως [7] σφόδρα

1 Ald. Baf. ἔκθλιψιν.

2 Dedi cum articulo, qui vulgo abeſt, e R. mente, ob ſequens τὴν δίψαν.

3 Ita R. dandum monuit pro vulg. ἤδη μὲν αἰτ. dedique cum W. e Baſ. Xyl. Mez.

4 Poſt σώματι, R. judice, aut deeſt aut tacite ſuppleri debet τέτο.

5 Turn. & V. ἢ καὶ κόνιν ἔτι μᾶλλον, vel τίττανον. Mez. delet μᾶλλον cum Amiot. Suſp. R. βῶλον, *argillam*, niſi malis τίτανον, *calcem*; W. autem ψάμμον, vel μαλλὸν, *vellus*.

6 R. monente, non quidem caret ſpecie πάθος, *ob aliqualem affectionem*: mavult tamen πάχος, *craſſitiem*, vel potius πλήθος, *copiam*.

7 R. mavult συντόμως, *celeriter deſierunt eſurire, repente fame liberati ſunt*.

σφόδρα πεινῶντες· ἐνδυομένη γὰρ ἔξωθεν ἡ ὑγρότης, εὐχυμότερα ποιεῖ καὶ προφιμώτερα τῷ ἐγχαλᾶσθαι τὰ ἐντὸς, ὥστε τῆς πείνης τὸ σφόδρα πικρὸν καὶ θηριῶδες ἐνδιδόναι καὶ παρηγορεῖσθαι. διὸ καὶ πολὺν ζῶσιν ἔνιοι τῶν ἀποκαρτερέντων χρόνον, ἂν ὕδωρ μόνον λαμβάνωσιν, ἄχρι ἂν ἓ [1] πᾶν ἐξικμαθῇ τὸ τρέφειν καὶ προστίθεσθαι τῷ σώματι δυνάμενον.

QUAESTIO IV.

Quae sit causa, quod e puteo hausta aqua, si in ipso putei aëre pernoctet, frigidior redditur [2]?

Ψυχροπότῃ ξένῳ τρυφῶντι παρεσκεύασαν οἱ θεράποντες ἐκ τοῦ φρέατος ὕδωρ [3] ψυχρότερον· ἀρυσάμενοι γὰρ ἀγγείῳ, καὶ πρεμάσαντες τὸ ἀγγεῖον ἐν τῷ φρέατι τῆς πηγῆς μὴ ἁπ]όμενον [4], εἶσαν ἐπινυκτερεῦσαι, καὶ πρὸς τὸ δεῖπνον ἐκομίζετο, τοῦ προσφάτου ψυχρότερον. ἦν δὲ ὁ ξένος φιλόλογος ἐπιεικῶς, καὶ τοῦτο ἔφη λαβεῖν ἐκ τῶν Ἀριστοτέλους, μετὰ λόγου κείμενον· εἶναι δὲ τοιόνδε τὸν λόγον. πᾶν ὕδωρ προθερμανθὲν ψύχεται μᾶλλον, ὥσπερ τὸ τοῖς βασιλεῦσι παρασκευαζόμενον, ὅταν ἑψηθῇ μέχρι ζέσεως, περισωρεύσι τῷ ἀγγείῳ χιόνα πολλὴν, καὶ γίνεται ψυχρότερον· ὥσπερ ἀμέλει καὶ τὰ ἡμέτερα σώματα, λεσαμένων

1 Ald. Baſ. ἄχρι ἂν ἑ.

2 Perſonae colloquii ſunt Hoſpes, Plutarchus, alii.

3 R. ſuſp. ὕδωρ τοῦ ἐκ φρέατος ψυχρότερον, *aquam paravere tant miniſtri frigidiorem illa, quae e puteo hauſta fuerat*, ut ſit idem, atque, quod ſtatim ſubjicit τοῦ προσφάτου ψυχρ.

4 Ald. E. H. Ven. τῆς γῆς μαλαττόμενον; Vulgatam exhibent Leonic. Schott. Turn. Amiot. Baſ. Xyl. Notat quidem Xyl. γῇ nihil huc facere, & ſuſpicatur ἐπικολῆς. Palat. Vatic. τῆς γῆς μαλαπτόμενον. Turn. V. Bong. τῆς πηγῆς; Conſentiunt Amiot. Leonic. Schott. & dedi, W. probante.

μέτων περιψύχεται μᾶλλον· ἡ γὰρ ὑπὸ τῆς θερμότητος ἄνεσις πολύπορον τὸ σῶμα καὶ μανὸν [1] ἀπειργασμένη πολὺν δέχεται [2] τὸν ἔξωθεν ἀέρα, καὶ βιαιοτέραν ποιεῖ τὴν μεταβολήν· ὅταν ἓν ὑποπλαθῇ [3] ὑπὸ τῆς πηγῆς τὸ ὕδωρ ἐν τῷ ἀέρι προθερμανθὲν, περιψύχεται ταχέως.

II. Τὸν μὲν ἓν ξένον ἐπηνέσαμεν, ὡς εὖ καὶ ἀνδρικῶς [4] μνημονεύσαντα· περὶ δὲ τὰ λόγα διηπορᾶμεν. ὁ γὰρ ἀὴρ, ἐν ᾧ κρέμαται τὸ ἀγγεῖον, εἰ μὲν ψυχρός ἐστι, πῶς θερμαίνει τὸ ὕδωρ; εἰ δὲ θερμός, πῶς περιψύχει πάλιν; ἄλογον γὰρ ὑπὸ τᾶ αὐτᾶ τὸ αὐτὸ πάσχειν τὰ ἐναντία, μηδεμιᾶς διαφορᾶς γενομένης. σιωπῶντος δ' αὐτᾶ καὶ διαπορῶντος, ἐδόκουν, ἔφην [5], δεῖν περὶ τᾶ ἀέρος διαπορεῖν· ἡ γὰρ αἴσθησις λέγει, ὅτι ψυχρός ἐστι, καὶ μάλιστα τῶν ἐν βάθει [6] φρεάτων· ὥς' ἀμήχανον ὑπ' ἀέρος ψυχρᾶ θερμαίνεσθαι τὸ ὕδωρ· ἀλλὰ μᾶλλον ὁ ψυχρὸς ἔτος ἀὴρ τὴν μὲν πηγὴν διὰ πλῆ-

1 Ald. τὰ σώματα μανὰν; Bas. τᾶ σώματος μανὸν.

2 Turn. Bong. δέχεσθαι.

3 Vox H. Steph. suspecta; maluit idem simul πληγῆς pro πηγῆς. Turn. ὑποβραδῇ; idem cum V. ὑπεπιαδῇ. R. suspic. ὅταν ἓν ἐπικλαδῇ (vel ὑποχλιαδῇ) ὑπὸ τῆς πηγῆς, ἐν τῷ ἀέρι τὸ ὕδωρ προθερμανθὲν, π. τ. si ergo aqua a puteo frigida nonnihil fuerit (h. e. de frigore suo aliquid remiserit) vel intepuerit, facile in aëre frigescit, utpote quae antea excalefacta fuisset. W. ex compluribus lectionibus probat Mez. ἀποσπαδῇ ἀπὸ τῆς πηγῆς.

4 Vulgo ὡς ἀνδρικῶς καὶ μνημ. Dedi, quod e Turn. & V. affertur. R. ad καὶ aut deesse aliquid monuit, aut delendum καὶ, aut cum κατὰ mutandum, ut sit ἀνδρικῶς καταμνημ. W. suspic. ἀνδρικῶς καὶ εὖ.

5 Sic R. jubente, dedi e Xyl. mente & Turn. cum W. accedentibus Amiot. & Mez. pro vulg. ἔφη.

6 R. mavult ὁ τῶν ἐν βάθ. φρ. aut ὁ ἐν βάθει τῶν φρεάτων, qui a superficie aquarum proxime abest & eam tangit.

πλῆθος ἃ δύναται μεταβάλλειν· ἂν δέ τις ἀφαιρῇ κατ' ὀλίγον, μᾶλλον κρατῶν [1] περιψύξει.

QUAESTIO V.

Quare lapilli et plumbeae laminae in aquam injectae, frigidiorem eam faciunt [2]?

Ἀλλὰ μὴν περὶ τῶν χαλίκων ἔφην * ἢ τῶν ἀκμόνων [3], ὃς ἐμβάλλοντες εἰς τὸ ὕδωρ, ψύχειν αὐτὸ καὶ σομᾶν δοκοῦσιν, εἰρημένον Ἀριστοτέλει, μνημονεύεις· αὐτὸ τοῦτο [4] (ἔφη) μόνον ἐν προβλήμασιν εἴρηκε τὸ γινόμενον· εἰς δὲ τὴν αἰτίαν ἐπιχειρήσομεν [5] ἡμεῖς· ἔσι γὰρ μάλιστα ἀνθεώρητος. πάνυ μὲν οὖν· (ἔφην)

1 Ald. μᾶλλον ἐρᾷ τῶν περιψ.

2 Personae colloquii sunt Hospes, Plutarchus, alii.

3 Vulgo ἢ τῶν ἀκμόνων. Xyl. Junium legisse & vertisse *ἀκόνας, cotes*, observat, non quadrare autem ad hanc vocem articulum ὃς, & mox τὰς ἄκμονας repeti, quanquam alibi αἱ ἀκόναι commemorentur, ut c. VIII. l. h. & in lib. de primo frigido. H. Steph. ἀκονῶν scribendum censuit, simul autem ἢ pro ἡ, nihil amplius ad explendam lacunam desiderans. Turn. & V. ἔφην καὶ τῶν ἀκονῶν absque lacunae signo. R. praefert ἀκμόνων, addens, hoc vocabulum idem significare videri, atque *μολιβδίδων*, formas quasdam plumbeas ad instar incudum. Dedi cum W. ἢ pro ἡ. Eodem notante Mez. & Anon. ἀκονῶν; & in E. nulla est lacuna.

4 Vulgo Ἀριστοτέλει. Μνημονεύεις αὐτὸ τοῦτο. Jam Steph. monuit, *μνημονεύεις* ad praecedentia pertinere, videriqne post ipsum debere interpungi, ut αὐτὸ τοῦτο sit initium verborum alterius. Probat R. ita quidem, ut Plut. interroget illum hospitem: *pariterne, ut superiorem sententiam, ita hanc quoque tenes ex Aristotele?* & respondeat hospes: *Aristoteles rem ipsam solummodo attigit & proposuit ad disputationem.* Distinxi cum W.

5 H. Steph. maluit ἐπιχειρήσωμεν.

(ἔφην [1]) καὶ θαυμάσαιμ' ἂν, εἰ μὴ διαφύγοι ὁ λόγος ἡμᾶς. ὅρα δὲ ὅμως [2]. πρῶτον ἐ δοκεῖ σοι προψύχεσθαι [3] μὲν ὑπὸ τᾶ ἀέρος τὸ ὕδωρ ἔξωθεν ἐμπίπ]οντος [4]· ὁ δ' ἀὴρ μᾶλλον ἰσχύει πρὸς τὰς λίθας καὶ τὰς ἄκμονας [5] ἀπερειδόμενος· ἐ γὰρ ἔᾶσιν αὐτὸν, ὥσπερ τὰ χάλκεα [6] καὶ τὰ κεράμεα τῶν ἀγγείων, διεκπίπ]ειν, ἀλλὰ τῇ πυκνότητι ςέγοντες ἀναλᾶσιν εἰς τὸ ὕδωρ ἀπ' αὐτῶν, ὥςε διόλε καὶ ἰσχυρὰν γενέσθαι τὴν περίψυξιν. διὸ καὶ χειμῶνος οἱ ποταμοὶ ψυχρότεροι γίνονται τῆς θαλάττης· ἰσχύει γὰρ ἐν αὐτοῖς ὁ ψυχρὸς ἀὴρ ἀναλώμενος· ἐν δὲ τῇ θαλάττῃ διὰ βάθος ἐκλύεται, πρὸς μηθὲν ἀντερείδων. κατ' ἄλλον δὲ τρόπον εἰκός ἐςι τὰ λεπ]ότερα τῶν ὑδάτων περιψύχεσθαι μᾶλλον ὑπὸ τᾶ ψυχρᾶ [7]. κρατεῖται γὰρ δι' ἀσθένειαν· αἱ δ' ἀκόναι καὶ οἱ χάλικες λεπτύνασι τὸ ὕδωρ, ὅ τι θολερὸν καὶ γεώδες ἀναμέμικται, τᾶτο συνάγοντες καὶ κατασπῶντες ἀπ' αὐτᾶ [8], ὥςε λεπτότερον

1 Sic Steph. dandum monuit, & probat R. e Baſ. cum Plutarchus jam loquatur, & recepi pro vulg. ἔφη. Dedit idem W.

2 Vulgo ὁρᾶτε ὅλως. R. voluit ὅμως — *videte nihilominus*, quid ſcil. ego allaturus ſim pro expedienda hac quaeſtione, quamvis tam ſit impedita, ut mirum ſit futurum, ſi eam expediamus. Dando ὅρα δὲ ὅμ. ſecutus ſum W.

3 R. legi voluit πρῶτον ἓν & περιψύχεσθαι.

4 Sic R. legendum cenſuit, idemque Turn. & V. e quibus ἐμπίπτοντες notatur, voluiſſe videntur, dedique cum W. accedentibus Amiot. & Anon. pro vulg. ἐκπίπτοντος. W. deinde pro ἰσχύει mavult ἰσχύειν.

5 Etiam hoc loco τὰς ἀκόνας reponi voluit Steph. Conſentit W. Ex Turn. & V. affertur τὰς ἀκονίας.

6 Χάλκεα R. ſuſpectum, cum aër non magis pervadat vaſa aenea, quam ſilices. Conſentit Kaltw. & ſuſp. χαλαρὰ, *laxa*, *locker*, *porös*.

7 Vulgo μᾶλλον, ἢ ὑπὸ τᾶ ψ. Delevi ἢ cum W. auctoritate Baſ. Xyl. Mez. Suſp. R. μᾶλλον ἢ τὰ παχέα· κρατεῖται γὰρ ὑπὸ τᾶ ψυχρᾶ δι' ἀσθένειαν.

8 R. ſuſp. ἐφ' αὑτὰς.

τερον καὶ ἀσθενέστερον τὸ ὕδωρ γενόμενον, μᾶλλον ὑπὸ περιψύξεως κρατεῖσθαι. καὶ μὴν ὅ τε μόλιβδος τῶν φύσει ψυχρῶν ἐστιν, ὅς γε τριβόμενος ὄξει τὸ ψυκτικώτατον τῶν θανασίμων φαρμάκων ἐξανίησι, ψιμμίθιον· οἵ τε χάλικες πυκνότητι τὸ ψυχρὸν διὰ βάθους ποιοῦσι· πᾶς μὲν γὰρ λίθος, κατεψυγμένης καὶ πεπιλημένης ὑπὸ κρύους γῆς πάγος ἐστί, μᾶλλον δὲ ὁ μᾶλλον πεπυκνωμένος· ὥστ' ἐκ ἄτοπον, εἰ τὴν ψυχρότητα τὸ ὕδατος ἀντερείδων συνεπιτείνει καὶ ὁ λίθος καὶ ὁ μόλιβδος.

QUAESTIO VI.

Quamobrem nivem paleis et vestibus intectam conservant [1]?

Μικρὸν ἦν ὁ ξένος διαλιπών· Οἱ ἐρῶντες (ἔφη) μάλιστα μὲν αὐτοῖς τοῖς παιδικοῖς, εἰ δὲ μὴ, περὶ αὐτῶν ἐπιθυμοῦσι διαλέγεσθαι· τοιοῦτο [2] πέπονθα περὶ τῆς χιόνος. ἐπεὶ γὰρ ἃ πάρεσιν, ἐδὲ ἔχομεν, ἐπιθυμῶ [3] μαθεῖν, τίς αἰτία, δι' ἣν ὑπὸ τῶν θερμοτάτων φυλάσσεται. καὶ γὰρ ἀχύροις σπαργανοῦντες αὐτὴν, καὶ περισέλλοντες ἱματίοις ἀγνάπτοις, ἐπὶ πολὺν χρόνον ἄπταιστον [4] διατηροῦσι. θαυμαστὸν ἦν, εἰ συνεκτικὰ τὰ θερμότατα τῶν ψυχροτάτων ἐστί.

1 Personae colloquii sunt Hospes, Plutarchus.

2 Ald. τάτες; Bas. τᾶτο; Vulgo τοιᾶτον. Dedi τοιᾶτο e Turn. V. Bong.

3 Vulgo ἀδὲ ἔχομεν ἐπιθυμίαν μαθεῖν. Salmas. delet ἀδὲ. R. probat e Bas. ἐπιθυμῶ — *quia nix non adest, neque possumus eam impetrare, cupio doceri* —. Quaerit simul, num ante ἔχομεν desit λαμβάνειν ποθὲν. E Turn. & Bong. notatur ἐπιθυμίαν ἐπιθυμῶ μαθεῖν. Quod dedi, recepit quoque W. accedentibus Xyl. Leonic. Schott. Mez.

4 R. judice, audax dictio ἄπταιστον de nive non diffluente, sed illibata & integra manente.

II. Κομιδῇ γε, (ἔφην) εἴπερ ἀληθές ἐστιν· ἐκ ἔχει δὲ ἔτως, ἀλλ' αὐτὰς παραλογιζόμεθα, θερμὸν εὐθὺς εἶναι τὸ θερμαῖνον ὑπολαμβάνοντες· καὶ ταῦθ', ὁρῶντες, ὅτι ταὐτὸ ἱμάτιον ἐν χειμῶνι θερμαίνειν [1], ἐν δὲ ἡλίῳ ψύχειν λέγομεν. ὥσπερ ἡ τραγικὴ τροφὸς ἐκείνη τὰ τῆς Νιόβης τέκνα τιθηνεῖται

Λεπτοσπαθητῶν χλανιδίων ἐρειπίοις [2]

Θάλπεσα καὶ ψύχεσα.

Γερμανοὶ μὲν ἓν κρύες πρόβλημα ποιοῦνται τὴν ἐσθῆτα μόνον, Αἰθίοπες δὲ, θάλπες μόνον, ἡμεῖς δ' ἀμφοῖν· ὥστε τί μᾶλλον [3], εἰ θάλπει, θερμὴν, ἥπερ [4] ψυχρὰν ἀπὸ τοῦ περιψύχειν λεκτέον; εἰ δὲ δεῖ τῇ αἰσθήσει τεκμαίρεσθαι, μᾶλλον ἂν ψυχρὰ γένοιτο· καὶ γὰρ ὁ χιτὼν ψυχρὸς ἡμῖν προσπίπτει τὸ πρῶτον ἐνδυσαμένοις, καὶ τὰ σώματα κατακλινεῖσιν· εἶτα μέντοι συναλεαίνει τῆς ὑφ' ἡμῶν πιμπλάμενα θερμασίας, καὶ ἅμα μὲν περισέλλοντα καὶ κατέχοντα τὸ θερμὸν, ἅμα δ' ἀπείργοντα τὸ κρύος καὶ τὸν ἔξω ἀέρα τοῦ σώματος. οἱ μὲν ἓν πυρέττοντες ἢ καυματιζόμενοι, συνεχῶς ἀλλάττεσι τὰ ἱμάτια, τῷ ψυχρὸν εἶναι τὸ ἐπιβαλλόμενον· ἂν δ' ἐπιβληθῇ, παρα-

1 Dedi sic cum W. e Baſ. adſentientibus Xyl. & Mez. Vulgo θερμαίνει.

2 Vulgo λεπτὰ πάθη τῶν χλανιδίων ἐν ῥειπίοις. Xyl. legit λεπτοσπαθητοῖς χλανιδίοις ἐρειπίοις. H. Steph. ſcribendum cenſuit λεπτοσπαθήτων, minus probans ἐρειπίοις. Utrumque commendat R. cum Salmas. Dedi cum W. ita notante: „Sic Xyl. cujus rationes codices alias alii probant. Primum diſerte eſt in Vatic. Anon. T. V. Mez. partim in E. H. Venet. Ald. Baſ. qui habent λεπτὸς πάθη τῶν. Poſtremum ἐρειπίοις diſerte in Palat. Pro σπαργάνων de ſuo χλανιδίων fecit Plutarchus.“ Cf. Plut. Opp. Vol. X. p. 80. not. 3.

3 Vulgo ὥσ' ἔτι μᾶλλον. Reſtitui lectionem Baſ. a Xyl. vertendo expreſſam & R. probatam: *quam igitur ob rem veſtem oportet magis calidam appellare, propterea quod calefacit, quam frigidam, quia refrigerat?* Turn. V. Bong. ὡς ἄν τι μᾶλλον.

4 Pro ἥπερ Baſ. ἢ. Ald. ἢ περὶ.

παραχρῆμα γίνεται θερμὸν ὑπὸ τοῦ σώματος. ὥσπερ ἓν ἡμᾶς θερμαινόμενον θερμαίνει τὸ ἱμάτιον, ἕτως τὴν χιόνα ψυχόμενον ἀντιπεριψύχει· ψύχεται δὲ ὑπ' αὐτῆς ἀφείσης πνεῦμα λεπτόν· τοῦτο γὰρ συνέχει τὴν πῆξιν αὐτῆς ἐγκαταλειμένου· ἀπελθόντος δὲ τοῦ πνεύματος, ὕδωρ ἔσα, ῥεῖ καὶ διατήκεται καὶ ἀπανθεῖ τὸ λευκὸν, ὅπερ ἡ τοῦ πνεύματος πρὸς τὸ ὑγρὸν ἀνάμιξις αφρῶδες γενομένη παρεῖχεν· ἅμα τ' ἓν τὸ ψυχρὸν ἐγκατέχεται περισεγόμενον [1] τῷ ἱματίῳ, καὶ [2] ἔξωθεν ἀὴρ ἀπειργόμενος, ὃ τέμνει τὸν πάγον ὃδ' ἀνίησιν· ἀγνάπτοις δὲ τούτοις [3] πρὸς τοῦτο διὰ τὴν τραχύτητα καὶ ξηρότητα τῆς κροκίδος [4] ἐκ ἑώσης ἐπιπεσεῖν βαρὺ τὸ ἱμάτιον, ἀδὲ συνθλίψαι τὴν χαυνότητα τῆς χιόνος· ὥσπερ καὶ τὸ ἄχυρον διὰ καφότητα μαλακῶς περιπίπτον [5], ὃ θεύπτει τὸν πάγον, ἄλλως δὲ πυκνον ἐσι καὶ σεγανὸν, ὥστε καὶ τὴν [6] θερμότητα τοῦ ἀέρος ἀπείργειν, καὶ τὴν ψυχρότητα κωλύειν ἀπιέναι τῆς χιόνος. ὅτι δὲ ἡ τοῦ πνεύματος διάκρισις ἐμποιεῖ τὴν πῆξιν, ἐμφανές ἐσι τῇ αἰσθήσει· τηκομένη γὰρ ἡ χιὼν, πνεῦμα ποιεῖ.

R 3 QVAE-

1 Ald. Steph. ἐγκατέχεται περισαγόμενον. Baſ. & Xyl. prioris vocis errorem ſequuntur. Reſte dant tres edd. Gr. lat. ut libri ſcripti. W.

2 Vulgo abeſt ὁ. Reſtitui cum W. ex Ald. Baſ. Xyl.

3 Excidiſſe videtur χρῶνται, aut ſimile: quod vertendo ſupplevit Xyl. W.

4 Ita reſte datur in R. quod W. e Baſ. Xyl. & Mez. repoſuit pro vulgato κροκύδος.

5 R. mavult aut προσπίπτον, aut ἐπιπίπτον. Legendum deinde monuit R. cum Salmas. θρύπτει. Dedi id cum W. conſentientibus Xyl. E. Venet. Palat. Mez. Vulgo θρύπτειν. Vatic. θρίπειν.

6 Dando articulum, qui vulgo abeſt, ſecutus ſum W. eum e Leonic. reponentem. Pro ὥστε Ald. ὥσπερ.

QUAESTIO VII.

Percolandumne fit vinum [1]?

Νίγρος [2], ὁ πολίτης ἡμῶν, ἀπὸ σχολῆς αφῖκτο συγγεγονὼς [3] ἐνδόξῳ φιλοσόφῳ χρόνον ἐ πολὺν, ἀλλ' ἐν ὅσῳ τὰ [4] τῆ ἀνδρὸς ἐ καταλαμβάνοντες ἀνεπίμπλαντο τῶν ἐπαχθῶν ἀπ' αὐτῆ μιμέμενοι [5] τὸ ἐπιτιμητικὸν, καὶ ἐλέγχοντες ἐπὶ παντὶ πράγματι τὲς συνόντας. ἐσῶντος ἔν ἡμᾶς Ἀρισίωνος [6], τήν τ' ἄλλην χορηγίαν ὡς πολυτελῆ καὶ περίεργον ἐμέμφετο, καὶ τὸν οἶνον ἐκ ἔφη δεῖν ἐγχεῖσθαι [7] ἠθημένον, ἀλλ', ὥσπερ Ἡσίοδος ἐκέλευσεν, ἀπὸ τῆ πίθε πίνεσθαι τὴν σύμ-

1 Perſonae colloquii ſunt Niger, Ariſtio.

2 Non dubitavi, ita hoc nomen reponere pro vulg. Νίκρος, quod neque Graecum, neque Latinum eſt. Conſentiunt Steph. Mez. & R. nec non ita vertunt Amiot. & Xyl. Eſt praeterea locus Plut Opp. Vol. VII. pag. 393. ubi ejusdem *Nigri* fit mentio, appellati *ὁ ἡμέτερος*, ſicuti h. l. *ὁ πολίτης ἡμῶν*. W. quidem nil mutandum cenſuit ſine librorum auctoritate.

3 W. ſuſp. ſcriptum a Plut. fuiſſe *ἀφῖκτο σὺν ἑταίρῳ συγγεγονὼς*: de duobus enim hic agi, oſtendere & nexum, & plurales numeros ſequentes, auctoritate Baſ. & Xyl. repoſitos.

4 Abeſt *τὰ* a Baſ. & H. Steph. ſupervacaneum eſſe videtur, niſi locum alicujus verbi occupet. R. ſuſp. *ἐν ὅσῳ τὴν ἀρετὴν* (aut *τὰ ἐπαινετὰ*, vel *τὰ καλὰ*) *τῆ ἀνδρὸς ἐ καταλαμβάνοντες* —. Dedi hoc participium in plur. nomin. cum W. cum vulgo legatur *καταλαμβάνοντος*.

5 Dedi ſic, & deinde *ἐλέγχοντες* R. jubente, e Baſ. cum W. Vulgo *μιμεμένη* & *ψέγοντος*. H Steph. dandum cenſuit *ἀνεπίμπλατο & μιμέμενος*, nec non deinde *ψέγων*. Ald. pro hac voce habet *λέγοντος*. Idem ſane valuiſſet *ψέγοντες*, quod *ἐλέγχοντες*. Sed in retinenda lectione Baſ. permanendum cenſui. Turn. *ἐλέγχοντος*.

6 Dedi ſic cum W. Vulgo *Ἀρίστωνος*. Xyl. & R. *Ἀρισίωνος* praeferendum monuerunt, quale nomen infra iteratur. H. Steph. teſte, in vet. cod h. l. & infra eſt *Ἀρίστωνος*.

7 Dedi ſic, R. jubente, e Turn. V. Bong. pro vulg. *ἐκχεῖσθαι*. Ald. *ἐλέγχεσθαι*. Baſ. *ἐνίγκεσθαι*.

σύμφυτον ἔχοντα ῥώμην καὶ δύναμιν. ἡ δὲ τοιαύτη κάθαρσις αὐτῷ πρῶτον μὲν ἐκτέμνει τὰ νεῦρα, καὶ τὴν θερμότητα κατασβέννυσιν· ἐξανθεῖ γὰρ καὶ ἀποπνεῖ διεωρωμένε [1] πολλάκις· ἔπειτα περιεργίαν καὶ καλλωπισμὸν ἐμφαίνει καὶ τρυφὴν, εἰς τὸ ἡδὺ καταναλίσκεσα τὸ χρήσιμον. ὥσπερ γὰρ τὸ τὲς ἀλεκτρυόνας ἐκτεμεῖν καὶ τὲς χοίρες, ἀπαλὴν αὐτῶν παρὰ φύσιν τὴν σάρκα ποιοῦντας καὶ θήλειαν, ἐχ ὑγιαινόντων ἐσὶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ διεφθαρμένων ὑπὸ λιχνείας· ἕτως εἰ δεῖ μεταφορᾷ χρησάμενον λέγειν [2], ἐξευνεχίζσι [3] τὸν ἄκρατον καὶ ἀποθηλύνσιν οἱ διηθῶντες, ἔτε φορεῖν [4] ὑπ' ἀσθενείας, ἔτε πίνειν τὸν μέτριον δυνάμενοι διὰ τὴν ἀκρασίαν· ἀλλὰ σόφισμα τῶτό ἐσιν αὐτοῖς καὶ μηχάνημα πολυποσίας· ἐξαίρσι δὲ τῶ οἴνε τὸ ἐμβριθὲς, τὸ λεῖον [5] ἀπολιπόντες, ὥσπερ οἱ τοῖς ἀκρατῶς [6] ἔχσι πρὸς ψυχροποσίαν ἀῤῥώσοις ἀφεψημένον διδόντες· ὅ τι γὰρ σόμωμα τῶ οἴνε καὶ κράτος [7] ἐσὶ,

1 Vox, Xyl. judice, vitiata, quae idem significat, quod *διηθημένα*. R. fusp *διηερωμένα*, *si saepius ventilatur*, vel *dio exponitur*. Bene habet vulgata, a *διορᾶδαι* vel *διοῤῥᾶδαι* deducenda — *ferefcere*, *in ferum abire* vel *liquefcere*. Cf. quoque Hesych. in v. *ὀῤῥὸς* cum subjunctis adnott.

2 Ald. Bas. *ἔχων*, quod Xyl. in *λέγειν* vel *εἰπεῖν* corrigendum monuit, Budaeus in *ἐλίγχειν*, quod quoque e Turn. & V. notatur. Steph. e vet. cod. dedit *λίγειν*.

3 Vera & elegans lectio, W. judice, a Steph. recepta ex Amiot. Turn. Leonic. Schott. Anon. Ceteri omnes *ἐξονυχίζσι*: ad quam vocem Xyl. haec notat: „non quadrat Si tamen posterius illud *ἐκθηλύνειν* castrationi satisfacit, & *ἐξονυχίζειν* est *acrimonia sua & vi spoliare*, tolerari potest.

4 Bas. *Φρονεῖν*. Xyl. correxit. Ad explendam sententiam R. legi vult *ἔτε φορεῖν τὸν ἄκρατον ὑπ' ἀσθ. neque merum vinum ferentes defectu virium*; W. autem fusp. *ὑπὸ ἀδενείας τὸν πολὺν*.

5 Pro *τὸ λεῖον* Ald. Bas. *τέλειον*.

6 Secutus sum lubentissime W. ita dantem pro vulg. *ἀκράτως*.

7 Ald. *καὶ ἄκρατές ἐσι*; Turn. *ὅτι κράτος ἐσί*.

τοῦτο ἐν τῷ διϋλίζειν ἐξαίρεσι καὶ ἀποκρίνεσι. μέγα δὲ τεκμήριον τῆς διαφθορᾶς [1] καὶ τὸ μὴ διαμένειν, ἀλλ' ἐξίσασθαι, καὶ μαραίνεσθαι, καθάπερ ἀπὸ ῥίζης κοπέντα τῆς τρυγός· οἱ δὲ παλαιοὶ καὶ τρύγα τὸν οἶνον ἄντικρυς ἐκάλεν, ὥσπερ ψυχὴν καὶ κεφαλὴν τὸν ἄνθρωπον εἰώθαμεν ἀπὸ τῶν κυριωτάτων ὑποκορίζεσθαι, καὶ τρυγᾶν λέγομεν τὰς δρεπομένας τὴν ἀμπελίνην ὀπώραν, καὶ διατρύγιόν πε Ὅμηρος εἴρηκεν [2], αὐτὸν δὲ τὸν οἶνον αἴθοπα καὶ ἐρυθρὸν εἴωθε καλεῖν· ἐχ ὡς Ἀριστίων ἡμῖν ὠχριῶντα καὶ χλωρὸν ὑπὸ τῆς πολλῆς καθάρσεως παρέχεται.

II. Καὶ ὁ Ἀριστίων γελάσας· Οὐκ ὠχριῶντα, (εἶπεν) ὦ τᾶν, ἀδ' ἀναίμονα [3]. ἀλλὰ μειλίχιον, καὶ ἡμερίδην, ἀπὸ τῆς ὄψεως αὐτῆς πρῶτον. σὺ δ' ἀξιοῖς τὰ νυκτερινὰ καὶ μελαναιγίδος ἐμφορεῖσθαι, καὶ ψέγεις τὴν κάθαρσιν, ὥσπερ [4] χολημεσίαν, δι' ἧς [5] τὸ βαρὺ καὶ μεθυσικὸν ἀφιεὶς καὶ νοσῶδες, ἐλαφρὸς καὶ ἄνευ ὀργῆς ἀναμίγνυται ἡμῖν, οἷον Ὅμηρός φησι πίνειν τὰς ἥρωας· αἴθοπα γὰρ ἐ καλεῖ τὸν ζοφερὸν, ἀλλὰ τὸν διαυγῆ καὶ λαμπρόν· ἐ γὰρ [6] ἂν ὁ λέγων εὐήνορα καὶ νώρο-

1 Ita e Baſ. repoſui pro vulg. ἡ διαφθορά. R. mavult τεκμήριον, νὴ Δία, φθορᾶς vel τῆς φθορᾶς.

2 Hom. Odyſs. XXIV, 341.

3 R. mavult ἄναιμον, ab ἄναιμος.

4 Vulgo ὅσπερ. Hinc R. voluit τὸν καθάριον, ὅσπερ. Dando ὥσπερ ſecutus ſum W. ita ſumentem ex E. & H. Teſte H. Steph. legitur quoque χυλεμησίαν. Ita e Turn. & Bong. notatur. V. χολημησίαν.

5 Vulgo καὶ τ. β. W. mutari voluit καὶ in ἧ. Secutus ſum Mez. δι' ἧς corrigentem. E. H. Ald. exhibent εἰς pro καὶ. Ald. deinde & Baſ. ἀφεὶς.

6 R. ſuſp. ὁ γὰρ legendum, & deeſſe poſt χαλκὸν videri μετ' ὀ πολύ, vel ſimile quid. Vulgo enim legebatur ἄνω λέγων, pro quo dedi ἂν ὁ λ. W. ſecutus, qui ita ſumſit e Palat. aliis omnibus & editis & ſcriptis ἄνω habentibus. Pro λέγων Ald. E. H. Venet. Palat. Vatic. φλέγων.

νώροπα χαλκὸν, αἴθοπα προσηγόρευεν. ὥσπερ ἔν ὁ σοφὸς Ἀνάχαρσις ἄλλ' ἄττα τῶν Ἑλλήνων μεμφόμενος, ἐπήνει τὴν ἀνθρακιὰν [1], ὅτι τὸν καπνὸν ἔξω καταλιπόντες, οἴκαδε πῦρ κομίζεσιν· ἔτως ἡμᾶς [2] ἐφ' ἑτέροις ἂν ψέγοιτε μᾶλλον οἱ σοφοὶ ὑμεῖς· εἰ δὲ τῆ οἴνῳ τὸ ταρακτικὸν καὶ ὀχλῶδες ἐξωθέμενοι καὶ ἀποσκεδάσαντες, αὐτὸν δ' εὐφραίνοντες [3], ἠ καλλωπίσαντες, ἀφ' ὥσπερ σιδήρῳ σῶμα καὶ ἀκμὴν ἀποκόψαντες, ἀλλὰ μᾶλλον ὥσπερ ἰὸν ἢ ῥύπον ἀποκαθάραντες προσφερόμεθα, τί πλημμελῶμεν; ὅτι νὴ Δία, πλέον ἰσχύει μὴ διηθέμενος. καὶ γὰρ ἄνθρωπος, ὦ Φίλε, φρενητίζων καὶ μαινόμενος· ἀλλ' ὅταν ἐλλεβόρῳ χρησάμενος ἢ διαίτῃ κατασῇ, τὸ μὲν σφοδρὸν ἐκεῖνο καὶ σύντονον οἴχεται, καὶ γέγονεν ἐξίτηλον, ἡ δ' ἀληθινὴ δύναμις καὶ σωφροσύνη παραγίνεται τῷ σώματι· ἔτω δὴ καὶ ἡ κάθαρσις τῆ οἴνῳ τὸ πληκτικὸν ἀφαιρεῖσα καὶ μανικὸν, εἰς πραεῖαν ἕξιν καὶ ὑγιαίνεσαν καθίστησι. περιεργίαν δ' οἶμαι πάμπολυ διαφέρειν καθαρότητος [4]. καὶ γὰρ αἱ γυναῖκες φυκόμεναι καὶ μυριζόμεναι καὶ χρυσὸν φορεῖσαι καὶ πορφύραν, περίεργοι δοκοῦσι· λυτρὸν δὲ καὶ ἄλειμμα καὶ κόμης θρύψιν [5] ἀδεὶς αἰτιᾶται. χαριέντως δὲ τὴν διαφορὰν ὁ ποιητὴς ἐπιδείκνυσιν ἐπὶ τῆς κοσμουμένης Ἥρας [6].

Ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς ἀθανάτοιο
Λύματα πάντα καθῆρεν, ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ·

1 R. fusp. τῶν ἀνθρακέων, *carbonarios, eos, qui carbones parant & venditant*, a sing. ἀνθρακεὺς, quales erant apud Athenienses Acharnenses.

2 R. fusp. post ἡμᾶς deesse τὰς πολλὰς, vel τὰς ἰδιώτας, vel ἀμαθεῖς.

3 R. fusp. αὐτὸν δὲ φαιδρύνοντες. Probat w.

4 R. voluit καθαριότητος, uti infra est καθαριότης.

5 W. fusp. leg. θρίψιν.

6 Iliad. XIII, 170.

μέχρι τότων ἐπιμέλεια καὶ καθαριότης ἐστίν [1]. ὅταν δὲ τὰς χρυσᾶς περόνας ἀναλαμβάνῃ, καὶ τὰ διηκριβωμένα τέχνῃ ἐλλόβια, καὶ τελευτῶσα τῆς περὶ τὸν κεσὸν ἅπληται γοητείας, περιεργία τὸ χρῆμα καὶ λαμυρία μὴ πρέπουσα γαμετῇ γέγονεν. ἐκεῖ καὶ τὸν οἶνον οἱ μὲν ἁλόαις χρωτίζοντες, ἢ κινναμώμοις καὶ κρόκοις ἐφηδύνοντες, ὥσπερ γυναῖκα καλλωπίζουσιν εἰς τὰ συμπόσια καὶ προαγωγεύουσιν· οἱ δ' ἀφαιρεῖντες τὸ ῥυπαρὸν καὶ ἄχρηστον ἐξ αὐτοῦ, θεραπεύουσι καὶ καθαίρουσιν. ἐπεὶ πάντα ἂν εἴποις ταῦτα περιεργίαν, ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ οἴκου [2]· τί γὰρ ἔτος κεκονίαται; τί δ' ἀνέῳγε τοῖς περιέχουσι, ὅθεν ἂν μάλιστα πνεῦμα λαμβάνοι καθαρὸν, καὶ τοῦ φωτὸς ἀπολαύοι περιϊόντος [3] ἐπὶ τὰς δύσεις; τί δὲ τῶν ἐκπωμάτων ἔκαστον ἐκτέτριπται καὶ διέσμηκται πανταχόθεν, ὥστε λάμπειν καὶ περισίλβειν; ἢ τὸ μὲν ἔκπωμα ἕδει μὴ ῥίπτε, μηδὲ μοχθηρίας ἐδωδὸς εἶναι, τὸ δ' ἐξ αὐτοῦ πινόμενον, εὐρῶτος ἢ κηλίδων ἀναπεπλῆσθαι. καὶ τί δεῖ τὰ ἄλλα λέγειν; ἡ γὰρ αὐτοῦ τοῦ πυρὸς διαπάνησις [4] εἰς τὸν ἄρτον, οὐδὲν ἕτερον, ἢ κάθαρσις ἅπασα, θέασαι, μεθ' ὅσης γίνεται πραγματείας· ὁ γὰρ μόνον ὑποσκαφισμοὶ καὶ διηθήσεις, καὶ ἀποκρίσεις [5], καὶ διακρίσεις

1 Ald. καθαριότης ἐστίν.

2 R. monente, post οἴκου aut interrogandi signum est ponendum — *nam*, *interrogo*, *tune haec omnia pro inutili sedulitate damnabis & proscribes?* aut legendum ἐπεὶ πάντα γ' ἂν ἔτως εἴποις — *nam ea disputandi ratione utens proscriberes isthaec omnia.*

3 Vulgo περιόντος. Hinc R. legendum monuit aut περιέντος, aut περιϊόντος. Posterius reposui ex Ald. Vocabulum φωτὸς positum est pro ἡλίου. Pro ἐκπωμάτων Ald. vitiose πτωμάτων.

4 Vulgo αὐτοῦ πυρὸς διαπνόησις. Inserui τοῦ ex mente R. & W. διαπόνησις, quod H. Steph. & R. scribendum monuerunt, restitui e Bas. cum W. accedentibus Xyl. Mez. Salmas.

5 Pro ὑποσκαφισμοὶ, teste H. Steph. malunt alii ὑποσκαριφι-

κρίσεις εἰσὶ τῶν σιτίων καὶ τῶν ἀλλοτρίων [1], ἀλλὰ ἡ τρίψις ἐκθλίβουσα τὸ φυράματος τὸ τραχὺ, καὶ ἡ πέψις ἐξιπμάζουσα τὸ ὑγρὸν καθαίρουσι [2] καὶ συσέλλουσι τὴν ὕλην εἰς αὐτὸ τὸ εὐώδιμον. τί δὲν ἕτοπον, εἰ καὶ τῇ οἴνῳ τὸ τρυγῶδες, ὡς κρίμνον ἢ σκύβαλον, ἡ διήθησις ἐξαίρει, μήτε δαπάνης τινὸς τῇ καθάρσει, μήτ' ἀχολίας προσούσης;

QUAESTIO VIII.

Quae sit causa bulimi [3]?

Θυσία τίς ἐστι πάτριος, ἣν ὁ μὲν ἄρχων ἐπὶ τῆς κοινῆς ἑστίας ὁρᾷ, τῶν δ' ἄλλων ἕκαστος [4] ἐπ' οἴκου καλεῖται δὲ βουλίμου ἐξέλασις· καὶ τῶν οἰκετῶν ἕνα τύπτοντες ἀγνίαις [5] ῥάβδοις διὰ θυρῶν ἐξελαύνουσιν, ἐπιλέγου-

ριφισμοὶ. Ita e V. & Turn. notatur. Vulgo deinde καὶ διαστήσεις καὶ ἀποκρίσεις. Reſtitui διηθήσεις e Baſ. Xyl. & Turn. licet R. dubitet, an de ſiccis dicatur διηθεῖν, & de διασήσεις a διασήθειν, *per cribrum trajicere*, cogitarit. H. Steph. monente, alii maluerunt διαττήσει. W. aut διαιρήσεις aut διηθήσεις probavit. Pro ἀποκρίσεις recepi ἀποκρίσεις ex H. Steph. mente, W. probata.

1 Dedi ſic e Turn. probante W. pro vulg. ἀλετρίων. Baſ. Xyl. ἀλεύρων. R. hoc maluit, aut ἀλευρίων, & deinde ἀλλὰ καὶ ἡ τρ.

2 Vulgo καὶ καθαίρουσι abſque interjectis. Ea ſumſit W. e Palat. & ad ſententiam neceſſaria, & colore germana Plutarchea. Baſ. καὶ καθαίρουσα, καὶ σέλλουσα.

3 Perſonae colloquii ſunt Plutarchus, Soclarus, Cleomenes, alii.

4 Ita recte legi in Baſ. monuit R. dedique cum W. pro vulg. ἕκαστον, quod operarum forte vitium ex Ald propagavit Steph.

5 Dedi cum ſpiritu leni, cum vulgo legitur ἁγίαις — ab ἄγνος, *vitex*, ſecundum Heſych. & Suid. Scribi maluit H. Steph. ἁγνείαις; R. ἀγρίναις. Ex Turn. utraque haec lectio affertur. Kuſterus ex ἄγνος formavit ἄγνιος in nota ad Heſych. v. ἄγιον — τῆς ἄγνυ τὸ σπέρμα.

λέγοντες· Ἔξω βέλιμον, ἔσω δὲ πλᾶτον καὶ ὑγίειαν. ἄρχοντος ἓν ἐμοῦ, πλείονες ἐκοινώνουν τῆς θυσίας, κἄτα ὡς [1] ἐποιήσαμεν τὰ νενομισμένα, καὶ πάλιν κατεκλίνημεν, ἐζητεῖτο πρῶτον ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος, ἔπειτα τῆς Φανῆς, ἣν ἐπιλέγεσι τῷ διακομένῳ, μάλιστα δὲ ὑπὲρ τοῦ πάθους καὶ τῶν κατ' αὐτὸ γινομένων. τὸ μὲν ἓν βέλιμον [2] ἐδόκει μέγαν ἢ δημόσιον ἀποσημαίνειν, καὶ μάλιστα παρ' ἡμῖν τοῖς Αἰολεῦσιν, ἀντὶ τοῦ β' τῷ π' χρωμένοις· ἐ γὰρ βέλιμον, ἀλλὰ πέλιμον, οἷον πολὺν ὄντα, πάλαι ονομάζομεν [3]. ἐδόκει δὲ ἡ Βέβρωσις [4] ἕτερον εἶναι· τὸ δὲ τεκμήριον ἐλαμβάνομεν ἐκ τῶν Μητροδώρᾳ Ἰωνικῶν· ἱστορεῖ γὰρ, ὅτι Σμυρναῖοι τὸ παλαιὸν Αἰολεῖς ὄντες θύσει βεβρῶσει ταῦρον μέλανα, καὶ κατακόψαντες, αὐτόδορον ὁλοκαυτοῦσιν. ἐπεὶ δὲ πᾶς μὲν ἔοικεν ὁ λιμὸς νόσῳ, μάλιστα δὲ ὁ βέλιμος ἐπιγίνεσθαι [5], παθόντος παρὰ φύσιν τοῦ σώματος, εἰκότως ἀντιτάττεσιν, ὡς μὲν ἐνδείᾳ τὸν πλᾶτον, ὡς δὲ νόσῳ, τὴν ὑγίειαν. ὡς δὲ ναυτιᾷν ἀνομάσθη μὲν ἐπὶ τῶν ἐν νηὶ καὶ κατὰ πλοῦν τὸν σάμαχον ἐκλυομένων, ἔθει δ' ἴσχυεν ἤδη καὶ κατὰ τῶν ὁπωσοῦν τοῦτο παχόντων ὄνομα τοῦ πάθους εἶναι· ἔτως ἄρα

1 Ald. καθὼς. Bas. καὶ ὡς.

2 Ald. Bas. τὸ μὲν ἓν λιμόν. R. divisis vocabulis τὸ μὲν ἓν βοῦ λιμόν legi voluit — particula βοῦ in hoc compositio videbatur *ingentem* significare. H. Steph. post δημόσιον deesse videbatur substantivum λιμόν.

3 Vulgo ἐ γὰρ βέλιμον, ἀλλὰ πολύλιμον οἷον πολύνον πάλιν ὀνομάζ. Xyl. legit ἐ γὰρ β. ἀλλὰ πέλιμον, οἷον πολύλιμον, πάλαι ὀνομ. H. Steph. idem legendum conjecit, excepto πάλιν, quod retinet. R. ἀλλὰ πέλιμον, οἷον πολὺν ὄντα λιμόν, ὀνομ. E Turn. & V. affertur πέλιμον οἷον πολύλιμον. W. pariter corrigendum censet ἐ γ. β. ἀλλὰ πέλιμον, οἷον πολὺν ὄντα, πάλαι ὠνομάζ. & ex Palat. sumsit πολὺν ὄντα. Satis ex his patet, quibus nostra nitatur lectio rationibus.

4 Cf. Hom. Iliad. XXIV, 532.

5 Turn. ἐπιγίνεται.

ἀρα καὶ τὸ βελιμιᾶν ἐκεῖθεν [1] ἀρξάμενον ἐνταῦθα διέτεινε. ταῦτα μὲν ἓν ἔρανον κοινὸν ἐκ πάντων συνεπλήρωσν λόγων [2].

II. Ἐπεὶ δὲ δὴ ἠπτόμεθα τῆς αἰτίας τὲ πάθος, πρῶτον μὲν ἠπορήθη τὸ [3] μάλιστα βελιμιᾶν τὰς διὰ χιόνος πολλῆς βαδίζοντας, ὥσπερ καὶ Βρᾶτος [4] ἐν Δυρραχίῳ πρὸς Ἀπολλωνίαν ἐκινδύνευσεν ὑπὸ τὲ πάθος· ἦν δὲ νιφετὸς πολὺς, καὶ τῶν τὰ σιτία κομιζόντων ὀλίγοι ἐξηκολούθει· λειποθυμοῦντος ἓν αὐτῷ καὶ ἀπολιπόντος, ἠναγκάθησαν οἱ στρατιῶται προσδραμόντες τοῖς τείχεσιν, ἄρτον αἰτῆσαι παρὰ τῶν τειχοφυλάκων πολεμίων· καὶ λαβόντες εὐθὺς [5], ἀνεκτήσαντο τὸν Βρᾶτον· διὸ καὶ φιλανθρώπως ἐχρήσατο πᾶσι, κύριος τῆς πόλεως γενόμενος. πάσχουσι δὲ τοῦτο καὶ ἵπποι καὶ ὄνοι, καὶ μάλιστα, ὅταν ἢ ἰσχάδας ἢ μῆλα κομίζωσιν· ὃ δὲ θαυμασιώτατόν ἐστιν, ἐκ ἀνθρώπου μόνον, ἀλλὰ καὶ κτήνη, μάλιστα πάντων ἐδωδίμων ἀναῤῥώννυσιν ἄρτος· ὥστε κἂν ἐλάχιστον ἐμφάγωσιν, ἴωνται καὶ βαδίζουσι.

III. Γενομένης δὲ σιωπῆς, ἐγὼ συννοῶν [6], ὅτι τὰ τῶν πρεσβυτέρων ἐπιχειρήματα τοὺς μὲν ἀργοὺς καὶ ἀφυεῖς

1 R. susp. aliquid deesse, cum nihil praecesserit, ad quod ἐκεῖθεν referatur. H. Steph. deinde pro διέτεινε legi voluit διέμενε cum Budaeo, e quo Turn. & V. idem notant. In utroque bene dissentit Kaltw. vertens: *so ist auch der Ausdruk Bulimos von jener eingeschränktern Bedeutung nach und nach zu einer allgemeinen übergegangen.*

2 Vulgo συνεπλήρα λόγων: ad quae Xyl. monuit, non esse integra. Dando, quae nunc leguntur, secutus sum W. haec notantem: „Sic Mez. in λόγων consentit Xyl. Am. T. Idem Amiot. & R. συνεπλήρωμεν."

3 R. susp. τὸ αἴτιον τοῦ μάλ. β.

4 Cf. Plut. opp. Vol. VI. p. 250 sq. in vita Brut. c. 25, 26.

5 R. εὐθὺς ad ἀνεκτήσαντο pertinere monuit.

6 Secutus sum W. ita dantem e Venet. Palat. Vatic. pro vulg. συνορῶν.

ἀφυεῖς οἷον ἀναπαύει καὶ ἀναπίμπλησι, τοῖς δὲ Φιλοτίμοις καὶ Φιλολόγοις ἀρχὴν ἐνδίδωσιν οἰκείαν καὶ τόλμαν ἐπὶ τὸ ζητεῖν καὶ ἀνιχνεύειν τὴν ἀλήθειαν, ἐμνήσθην τῶν Ἀριστοτελικῶν, ἐν οἷς λέγεται, ὅτι, πολλῆς περιψύξεως γενομένης ἔξωθεν, ἐκθερμαίνεται [1] σφόδρα τὰ ἐντὸς, καὶ πολὺ σύντηγμα ποιεῖ· τοῦτο δ', ἂν μὲν ἐπὶ τὰ σκέλη ῥυῇ, κόπους ἀπεργάζεται καὶ βαρύτητας, ἂν δ' ἐπὶ τὰς τῆς κινήσεως καὶ τῆς ἀναπνοῆς ἀρχὰς, ἀψυχίαν ἢ καὶ [2] ἀσθένειαν. ὅπερ ἦν εἰκὸς, τοῦ λόγου λεχθέντος, ἐπαινέτο, τῶν μὲν ἐπιφυομένων τῷ δόγματι, τῶν δὲ ὑπερδικούντων.

IV. Σώκλαρος δὲ, τὴν ἀρχὴν, ἔφη, τοῦ λόγου κάλλιστα κεῖσθαι· περιψύχεσθαι γὰρ ἱκανῶς καὶ πυκνοῦσθαι τὰ σώματα τῶν βαδιζόντων διὰ χιόνος· τὸ δὲ σύντηγμα τὴν θερμότητα ποιεῖν, καὶ τοῦτο καταλαμβάνειν τὰς ἀρχὰς τῆς ἀναπνοῆς αἰτηματώδες εἶναι [3]. μᾶλλον ἔν δοκεῖν αὐτῷ τὴν θερμότητα συνελθομένην καὶ πλεονάζουσαν ἐντὸς ἀναλίσκειν τὴν τροφὴν, εἶτ' ἐπιλειπούσης καὶ αὐτῆς, ὥσπερ πῦρ ἀπομαραίνεσθαι· διὸ πεινῶσι [4] σφόδρα, καὶ βραχὺ παντελῶς ἐμφαγόντες, εὐθὺς ἀναλάμπουσι· γίνεται γὰρ ὥσπερ ὑπέκκαυμα [5] τῆς θερμότητος, τὸ προσφερόμενον.

V.

1 R. legi vult aut ἐκθερμαίνει scil. ἡ περίψυξις, aut πάσχει pro ποιεῖ, sc. τὰ ἐντός.

2 R. aut ἢ aut καὶ deleri vult, cum ἀσθένεια explicet vocabulum ἀψυχία.

3 Vulgo αἱματῶδες absque εἶναι. Iſtam vocem jam Xyl. nihil huc facientem declaravit. Turn. & V. dant πλασματῶδες. R. ſuſp. ἀναπνοῆς εἶναι (vel φαίνεσθαί οἱ) αἰνιγματῶδες. Secutus ſum W. εἶναι addentem e Palat., nec non αἰτηματῶδες, ut praeferendum auctoritate codd. E. H. Palat. Vatic. nec ſententia poſtponendum lectioni T. V. Anon. Amiot. πλασματῶδες.

4 W. ſuſp. διὸ καὶ πεινῶσι.

5 Dedi ſic e Xyl. & R. mente cum W. accedentibus Jun. & Mez. pro vulg. ὑπέκλυμα.

V. Κλεομένης δὲ, ὁ ἰατρὸς, ἄλλως, ἔφη, τῷ ὀνόματι τὸν λιμὸν συντετάχθαι, δίχα τῶ πράγματος, ὥσπερ τὸ καταπίνειν, τῷ πίνειν, καὶ τὸ ἀνακύπτειν, τῷ κύπτειν [1]. ὁ γὰρ εἶναι λιμὸν (ὥσπερ δοκεῖ) τὴν βουλιμίαν, ἀλλὰ πάθος ἐν σωμάχῳ διὰ συνδρομὴν λιμῶ [2] λειποψυχίαν ποιῶν. ὥσπερ ἔν τὰ ὀσφραντὰ πρὸς τὰς λειποθυμίας βοηθεῖν, καὶ τὸν ἄρτον ἀναλαμβάνειν τὰς βουλιμιῶντας [3], ἐχ ὅτι τροφῆς ἐνδεεῖς εἰσι, (μικρὸν γὰν παντα πασι λαβόντες [4] ἀναζωπυρῶσιν) ἀλλ' ὅτι τὸ πνεῦμα καὶ τὴν δύναμιν ἀνακαλεῖται καταφερομένην. ὅτι δ' ἔστι λειποθυμία, καὶ ὁ πεῖνα, μη-

1 Vulgatam hanc Steph. sumsit a Jannot. & Leonic. quibuscum, W. teste, scripti consentiunt. Ald. Bas. ὥσπερ τῷ καταπίνειν, τὸ πίνειν, καὶ τὸ ἀνακύπτειν, τῷ κύπτειν. Hinc quoque e Turn. & V. notatur καὶ τῷ ἀνακύπτειν, τὸ κύπτειν. Sic R. legi voluit, haec adnotans: „Improprie adjungitur πίνειν verbo καταπίνειν, quod non *bibere* sed *deglutire* significat, & *devorare*: & κύπτειν, quod proprie est pronum *deorsum* inclinato corpore *procumbere*, incongrue componitur, cum *sursum spectare*." W. ita ab auctore scriptum fuisse credit, ὥσπερ τὸ κατὰ ἓν τῷ πίνειν καὶ τῷ κύπτειν, addens, prioris rationem per se apparere: posterioris hanc esse, quod κύπτω fere idem sit quod κατακύπτω, & fere contrarium τῶ ἀνακύπτειν.

2 Vocem λιμῶ Xyl. incongruam esse monuit, lacunam in versione relinquens. Teste H. Steph. quidam reponunt χυμῶ. Ita Anon. & idem voluisse videntur Turn. & V. e quibus notatur λυμῶ. W. quaerit, num λαιμῶ.

3 Vulgo καὶ τὸν αὐτὸν ἀναλαμβάνειν, καὶ τὰς β. Recte pro αὐτὸν in Bas. legi ἄρτον, R. monuit, quod dedi, deleto simul καὶ ejusdem auctoritate cum W. Consentiunt Xyl. Turn. Mez.

4 Vulgo ἀναλαβόντες. Hinc R. voluit aut μικρῶν γᾶν παντάπασιν μεταλαβόντες, aut μικρὸν γᾶν παντάπασιν αὐτῶ λαμβάνοντες, aut μικρὸν γᾶν ἀνὰ σῶμα λαβόντες. Dedi simplex λαβόντες e W. mente. Verbum ἀναζωπυρῶσιν, R. monente, accipiendum est intransitive pro ἀναζωπυροῦσιν ἑαυτὰς, vel ἀναζωπυροῦνται.

μηνύει τὸ τῶν ὑποζυγίων· ἥ τε [1] τῶν ἰχθύων ἀποφορὰ καὶ ἡ τῶν μήλων ἔνδειαν μὲν ἐ ποιεῖ, καρδιωγμὸν δέ τινα μᾶλλον καὶ διειλιγμόν [2].

VI. Ἡμῖν δὲ καὶ ταῦτα μετρίως ἐδόκει λέγεσθαι, καὶ [3] ἀπὸ τῆς ἐναντίας ἀρχῆς, δυνατὸν εἶναι, μὴ πύκνωσιν, ἀλλ' ἀραίωσιν, ὑποθεμένοις, διασῶσαι τὸ πιθανόν· τὸ γὰρ ἀποῤῥέον πνεῦμα τῆς χιόνος, ἔστι μὲν οἷον αἰθὴρ [4] τὲ πάγε, καὶ ψῦγμα λεπτομερέστατον, ἔχει δέ τι τομὸν καὶ διαιρετικὸν, ἐ σαρκὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀργυρῶν καὶ χαλκῶν ἀγγείων· ὁρῶμεν γὰρ ταῦτα μὴ τέγοντα τὴν χιόνα· πνεομένη γὰρ ἀναλίσκεται, καὶ τὴν ἐκτὸς ἐπιφάνειαν τῶ ἀγγείε νοτίδες ἀναπίμπλησι λεπτῆς καὶ πυρσαλλοειδὲς, ἣν [5] ἀπολείπει τὸ πνεῦμα διὰ τῶν πόρων ἀδήλως ἀπερχόμενον· τῶτο δὴ τοῖς βαδίζεσι διὰ χιόνος ὀξὺ καὶ φλογοειδὲς προσπίπτον ἐπικαίειν δοκεῖ τὰ ἄκρα τῷ τέμνειν καὶ παρελθεῖν [6] τῇ σαρκὶ, καθάπερ τὸ πῦρ· ὅθεν [7] ἀραίωσις γίνεται, περὶ τὸ σῶμα πολλὴ, καὶ ῥεῖ τὸ θερμὸν ἔξω,

1 Sic Baſ. & Steph. Conſentiunt Xyl. Palat. Leonic. Schott. In Ald. H. Vat. ἥ τα. R. legi voluit ὧν ἥ τε, aut ὧν omiſſo ἥ γε, ut γε idem valeat atque γὰρ. W. cum Mez. mavult ἡ γὰρ.

2 R. mavult καὶ, νὴ Δί', εἰλιγγον, *vertiginem ipſam inſerdum.* Etiam Mez. notante W. habet εἰλιγγον.

3 Neceſſe duxi, καὶ inſerere, quod vulgo abeſt, e R. mente, W. probata.

4 W. legi vult, & vertit αἰθὴρ, quaſi acies iſtius concretae ſubſtantiae.

5 Pro ἣν Ald. dat ἥ.

6 Suſpectum fuit H. Steph. παρελθεῖν. W. corrigit καὶ τέμνειν τῷ παρεκθεῖν τῇ σαρκὶ.

7 Vulgo καθάπερ πυρωθὲν ἀραίωσις. H. Steph. leg. conjecit τὸ πῦρ. ὅθεν. Probat R. & conſentiunt Turn. & V. dedique cum W. Accedunt Anon. Amiot. Mez. & Xyl. verſio.

ἔξω, διὰ τὴν [1] ψυχρότητα τῶ πνεύματος, καὶ περὶ τὴν ἐπιφάνειαν σβεννύμενον ἱδρῶτα δροσώδη διατμίζει καὶ λεπτὸν, ὥστε τήκεσθαι καὶ ἀναλίσκεσθαι τὴν δύναμιν. ἐὰν μὲν ἓν ἡσυχάζῃ τις, ὁ πολὺ τῶ σώματος ἀπέρχεται θερμότης· ὅταν δὲ τὴν μὲν τροφὴν τῶ σώματος ἡ κίνησις εἰς τὸ θερμὸν ὀξέως μεταβάλλῃ, τὸ δὲ θερμὸν ἔξω φέρηται, διακρινομένης τῆς σαρκὸς, αθροαν ἀνάγκη τῆς δυνάμεως ἐπίλειψιν [2] γενέσθαι. ὅτι δὲ τὸ ἐκψύχεσθαι ὁ πήγνυσι μόνον, ἀλλὰ καὶ τήκει τὰ σώματα, δῆλόν ἐστιν· ἐν μὲν γὰρ τοῖς μεγάλοις χειμῶσιν ἀκόναι μολίβδε [3] διατηκόμεναι, τό τε τῆς ἀφιδρώσεως, καὶ τὸ πολλοῖς μὴ πειθῶσι συμπίπτειν τὴν βελίμιασιν, κατηγορεῖ μᾶλλον τὴν ῥύσιν [4] ἢ πύκνωσιν τῶ σώματος. ἀραιοῦνται δὲ χειμῶνος μὲν, ὥσπερ εἴρηται, τῇ λεπτότητι [5], ἄλλως δὲ τῶ κόπε καὶ τῆς κινήσεως ἀπο-

1 Vulgo ἔξω καὶ τὴν. H. Steph. ſcribendum monuit καὶ διὰ τὴν. Turn. & V. id exhibent. Secutus ſum W. διὰ pro καὶ ſumentem ex Anon. & Mez. nec non καὶ ante περὶ τὴν reponentem, quod antea legebatur ante τὴν δύναμιν. R. voluit σβεννυμένε οἷον ἱδρῶτα. Turn. dat σβεννυμένε.

2 Vulgo δυνάμεως ὡς ἐπίλ. R. ὡς delendum monuit, nec non W. cum Mez. & delevi.

3 Locus hic de *cotibus plumbeis*, Xyl. judice, eſt corruptus. Hinc in ipſius verſione apparent lacunarum ſigna. Res iisdem verbis ex Ariſtot. citatur in lib. de primo frigido. Baſ. nimirum ita habet: διατήκονται ἐσθ' ὅτε τῆς ἀφιδρώσιως. Pro ἀκόναι Ald. ἀκονᾶ, V. ἀκόνας. R. ſuſp. διατηκόμεναι ἐξίπιτον (aut ἐξίσαντο vel ἀφίσαιτο) ἤδη ποτε τῆς ἀφιδρύσεως, *decidunt unci plumbei nonnunquam gelu rupti a ſtatuis, vel aliis ſtructuris, quas continebant.* Cum W. dedi diviſim τό τε pro vulg. τότε.

4 Vulgo μᾶλλον καὶ ῥύσιν. Satius duxi, ex Baſ. pro καὶ reponere τὴν, licet praeferam, ſi aut vocem ἀραίωσιν ante καὶ inſeras cum R. aut καὶ ῥύσιν cum Mez. & W. in ἀραίωσιν mutandum cenſeas.

5 Mez. corrigit τῇ τῶ πνεύματος λεπτότητι.

ἀποξυνέσης [1] τὴν ἐν τῷ σώματι θερμότητα· λεπτὴ γὰρ γενομένη καὶ κοπιῶσα ῥεῖ πολλὴ καὶ διασπείρεται διὰ τοῦ σώματος. τὰ δὲ μῆλα καὶ τὰς ἰχάδας εἰκὸς ἀποπνεῖν τι τοιοῦτον, ὥσε τῶν ὑποζυγίων τὸ θερμὸν ἀπολεπτύνειν καὶ κατακερματίζειν. ἄλλα γὰρ ἄλλως ὥσπερ ἀναλαμβάνειν [2] καὶ καταλύεσθαι πέφυκεν.

QUAESTIO IX.

Cur poëta reliquis liquoribus peculiares adjiciens appellationes, oleum duntaxat humidum dixerit [3]?

Ἠπορήθη ποτὲ καὶ, διὰ τί, πολλῶν ὑγρῶν ὄντων, τὰ μὲν ἄλλα τοῖς ἰδίοις ἐπιθέτοις ὁ ποιητὴς εἰώθει κοσμεῖν, τὸ γάλα τε λευκὸν, καὶ τὸ μέλι χλωρὸν, καὶ τὸν οἶνον ἐρυθρὸν καλῶν, τὸ δ' ἔλαιον ὑπὸ [4] κοινῆ τῆ πᾶσι συμβεβηκότος μόνον ἐπιεικῶς ὑγρὸν προσαγορεύει. εἰς τοῦτο ἐλέχθη, ὅτι καὶ [5] γλυκύτατόν ἐσι τὸ δι' ὅλε γλυκὺ· καὶ λευκότατον, τὸ δι' ὅλε λευκόν· δι' ὅλε δὲ τοιοῦτόν [6] ἐσιν, ᾧ μηδὲν ἐμμέμι-

1 R. mavult ἀποξεάσης, aut ἀποξυέσης, velut *dedolante*, i. e. *detorente*. Posterius e Turn. & V. notatur. Bas. τὴν ἐ. τ. σ. θερμότητα. Repositi hunc accusativum loco τῆς ἐ. τ. σ. θερμότητος. Idem Mez. voluisse, e W. nota apparere videtur.

2 Post ἀναλαμβάνειν, R. monente, aut addendum, aut saltim subaudiendum ἅτω. Legit deinde idem καταλύειν. Pro ἄλλως Bas. ἄλλοις.

3 Personae colloquii sunt Plutarchus, Alii. Cf. Odyss. VI, 79, 215.

4 R. suspicatur ἀπὸ.

5 R. suspicatur ὅτι ὡς γλυκύτατον.

6 Vulgo τοιοῦτος. Malui W. sequi, τοιοῦτον dantem.

μέμικται τῆς ἐναντίας φύσεως· ἔτω δὲ [1] καὶ τὸ ὑγρὸν μάλιστα ῥητέον, ἢ μηθὲν μέρος ξηρόν ἐστι· τοῦτο δὲ τῷ ἐλαίῳ συμβέβηκε.

II. Πρῶτον μὲν ἡ λειότης αὐτῆ τὴν ὁμαλότητα τῶν μορίων ἐπιδείκνυται· δι' ὅλε γὰρ αὐτῷ συμπαθεῖ πρὸς τὴν ψαῦσιν [2]. ἔπειτα τῇ ὄψει παρέχει καθαρώτατον ἐνοπλίσασθαι· τραχὺ γὰρ ἐδέν ἐσιν, ὥσε διασπᾶν τὴν ἀνταύγειαν [3], ἀλλ' ἀπὸ παντὸς μέρες δι' ὑγρότητα, καὶ σμικρότατον [4] ἀνταναπλᾷ τὸ φῶς ἐπὶ τὴν ὄψιν· ὥσπερ αὖ τέναντίον, τὸ γάλα τῶν ὑγρῶν μόνον ἐκ ἐσοπλίζει [5], πολλῆς ἀναμεμιγμένης αὐτῷ γεώδες συσάσεως [6]. ἔτι δὲ κινέμενον [7], ἥκισα ψοφεῖ τῶν ὑγρῶν· ὑγρὸν γάρ ἐσι διόλε· τῶν δ' ἄλλων [8] ἐν τῷ ῥεῖν καὶ φέρεθαι τὰ σκληρὰ καὶ γεώδη μέρη [9] προσκρέσεις λαμβάνοντα καὶ πληγὰς ψοφεῖ διὰ τρα-

S 2 χύτη-

1 R. ſuſp. ἔτω δὴ καὶ.

2 Dedi αὐτῷ pro vulg. αὐτῷ cum W. ita e Mez. ſumente. Deinde vulgo ſuit πρὸς τὴν ψύξιν, quod locum habere nequit. Xyl. legit ψαῦσιν, quod, W. ex eodem & Mez. probante, recepi. H. Steph. e vet. cod. reponendum monuit ὄψιν, quod etiam e Turn. V. Bong. notatur.

3 Ald. Baſ. nec non, W. notante, Xyl. E. H. Venet. Vatic. τὴν ἂν * ἐγείαν. Xyl. ſuſp. τὴν ἀνταύγειαν. H. Steph. e vet. cod. id petitum eſſe teſtatur, & W. notat, confirmari iſtud Palat. Leonic. Schott. Anon. Turn. Amiot.

4 R. mavult κἂν σμικροτάτᾳ; Deinde vulgo ἀνταπλᾷ; quod in ἀνταναπλᾷ corrigendum cenſui. W. cum Mez. voluit ἀναπλᾷ.

5 Dedi ſic cum W. e Baſ. & Xyl. pro vulg. ἐσοπτρίζειν.

6 Abeſt συσάσεως ab Ald. & Baſ. Teſte H. Steph. qui iſtam vocem dedit, alii ſcribendum putaverunt ἀσίας. Ita notatur e Turn. & V. Suſp. R. πολλῆ ἀναμεμιγμένε αὐτῷ τὰ γεώδες.

7 ſcil. oleum, non lac.

8 Vulgo διόλε τῶν ἄλλων absque interpunctione. R. dari voluit τῶν δ' ἄλλων. Dedi ita cum W. e Turn.

9 Vulgo μίτρα, pro quo in vet. cod. legi ἔμμετρα, teſtatur H. Steph. cui aliqua verba in hoc membro deſiderari videbantur, & oratio eſſe incohaerens. Reſtitui μέρη R. jubente e Baſ. & Turn. cum W. accedentibus Amiot. Xyl. Mez.

χύτητα [1]. καὶ μὴν μόνον ἀκράτητον [2] διαμένει καὶ ἄμικτον· ἔστι γὰρ πυκνότατον· ἃ γὰρ ἔχει μεταξὺ τῶν ξηρῶν καὶ γεωδῶν ἐν αὑτῷ μερῶν κενώματα καὶ πόρους, οἷς δέξεται τὸ παρεμπίπτον· ἅμα δι' ὁμοιότητα τῶν μερῶν ἀνάρμοστόν [3] ἐστι καὶ συνεχές· ὅταν δ' ἀφρίζῃ τὸ ἔλαιον, ἐκ δέχεται τὸ πνεῦμα διὰ λεπτότητα καὶ συνέχειαν· τοῦτο δ' αἴτιον καὶ τοῦ τρέφεσθαι τὸ πῦρ ὑπ' αὐτοῦ· τρέφεται μὲν γὰρ ἐδωδῇ πλὴν ὑγρῷ, καὶ τοῦτο μόνον καυστόν ἐστιν· ἐκ γὰρ τῶν ξύλων ὁ μὲν ἀὴρ ἄπεισι καπνὸς γενόμενος, τὸ δὲ [4] γεῶδες ἐπτέφρωθὲν ὑπολείπεται· μόνον δὲ ὑπὸ τοῦ πυρὸς τὸ νοτερὸν ἀναλῆται· τούτῳ γὰρ τρέφεσθαι πέφυκεν. ὕδωρ μὲν οὖν καὶ οἶνος καὶ τὰ λοιπὰ, πολλοῦ μετέχοντα τοῦ θολεροῦ καὶ γεώδους, ἐμπίπλοντα τὴν φλόγα διασπᾷ, καὶ τῇ τραχύτητι [5] καὶ τῷ βάρει θλίβει καὶ κατασβέννυσι· τὸ δ' ἔλαιον, ὅτι μάλιστα εἰλικρινῶς ὑγρόν ἐστι, διὰ λεπτότητα μεταβάλλει, καὶ κρατούμενον ἐκπυροῦται.

III.

1 Ald. Baſ. & W. notante, Xyl. E. H. *βραχύτητα*. Xyl. jam legendum monuit vertitque *τραχύτητα*; quod, R. probante, dedi e Turn & V. cum W. accedentibus Anon. & Mez. A Steph e vet. cod. repoſitum fuit vulgatum *βαρύτητα*. Ita Leonic. & Schott.

2 Ita W. dedit e Palat. quem ſecutus ſum. Baſ. Xyl. *ἄκρατον*, quod R. probavit, effictum, W. judice, ex vet. lectione Ald. E. H. Vatic. *ἀκρότατον*, unde Schott. Leonic. fecerunt *ἀκρατότατον*, vulgatum a Steph.

3 H. Steph. legi voluit *ἀλλὰ δι' ὁμ. τ. μ. εὐάρμοστόν ἐστι*. Turn. V. Bong. *ἀλλὰ — ἐνάρμοστον*. Etiam R. in *ἀλλὰ* conſentit pro *ἅμα*, nec non Anon. — & deinde mavult *εὐσυνάρμοστον*. W. ſuſp. *ὅμα δὲ δι' ὁμαλότητα μερῶν ἀμίρικτόν ἐστι*.

4 Abeſt *δὲ* ab Ald. & Baſ.

5 Etiam h. l. R. *τραχύτητι* dandum monuit pro vulg. *βραχύτητι*, & vertendo expreſſit Xyl., & dedi cum W. idem ex E. H. Palat. Vatic. ſumente.

III. Μέγιστον δ' αὐτῷ τῆς ὑγρότητος τεκμήριον ἡ ἐπὶ [1] πλεῖστον ἐξ ὀλιγίστου διανομὴ καὶ χύσις· ἅτε γὰρ μέλιτος, ἅτε ὕδατος, ἀπ' ἄκρου τινὸς ὑγροῦ βραχὺς ἅπτως ὀπὸς [2] ἐπίδοσιν λαμβάνει τοιαύτην, ἀλλ' αὐθὺς ἐπιλείπει, καὶ ἀναλίσκεται διὰ ξηρότητα· τὸ δ' ἔλαιον, ὄλκιμον πανταχῇ καὶ μαλακὸν [3], ἄγεται περὶ τὸ σῶμα χριομένοις, καὶ συνεπιῤῥεῖ πορῥωτάτω δι' ὑγρότητα τῶν μερῶν κινεμένων [4], ὥστε καὶ παραμένειν δυσεξίτηλον. ὕδατι μὲν [5] βρεχθὲν ἱμάτιον ἀποξηραίνεται ῥᾳδίως, ἐλαίᾳ δὲ κηλίδας ἐκ τῆς τυχέσης ἐσὶ πραγματείας [6] ἐκκαθῆραι· μάλιστα γὰρ ἐνδέεται, τῷ μάλιστα λεπτὸν καὶ ὑγρὸν εἶναι. καὶ γὰρ οἶνον κεκραμένον, δυσχερέστερον ἐξαίρεσι τῶν ἱματίων, ὡς Ἀριστέλης φησὶν, ὅτι λεπτότερός [7] ἐσι, καὶ μᾶλλον ἐνδύεται τοῖς πόροις.

1 Articulum ἡ, qui vulgo abeſt, dedi e R. mente. Eundem recepit W. ex Mez.

2 Pro ὀπὸς W. ſuſp. ὄγκος.

3 R. mavult μαλακὸν ὄν.

4 Ald. Baſ. Xyl. μιμκμένων. Turn. V. Anon. χεομένων & νεμομένων; E. H. Vat. μηκυνομένων. Vulgatum Steph. dedit ex Leonic. & Schott. adſentiuntur Palat. & Anon. Suſp. W. ἐκτεινομένων.

5 R. & W. inferi volunt γὰρ.

6 ita, R. jubente, ipſoque H. Steph. antea monente, dedi e Baſ. & Turn. pro γραμματείας, quod ex Ald. in Steph. & inde in rell. tranſiit, cum W. accedentibus Xyl. Leonic. Schott.

7 Ita, e R. mente dedi pro vulg. λεπτότερον. W. probat cum Mez.

QUAESTIO X.

Quae causa sit, quod mactatae carnes, si de ficu suspendantur, mox tenerescunt [1]?

Ἀρισίωνος [2] εὐημέρει παρὰ τοῖς δειπνοῦσι μάγειρος, ὡς τά τ' ἄλλα χαριέντως ὀψοποιήσας, καὶ τὸν νεωσὶ [3] τῷ Ἡρακλεῖ τεθυμένον ἀλεκτρυόνα παραθεὶς ἁπαλὸν, ὥσπερ χθιζὸν, νεαρὸν ὄντα καὶ πρόσφατον. εἰπόντος ἓν τῶ Ἀρισίωνος, ὅτι τοῦτο γίνεται ταχέως, εἰ σφαγεὶς εὐθὺς ἀπὸ συκῆς κρεμασθείη, τὴν αἰτίαν ἐζητοῦμεν. ὅτι μὲν δὴ πνεῦμα τῆς συκῆς ἄπεισιν ἰσχυρὸν καὶ σφοδρὸν, ἥ τ' ὄψις [4] ἐκμαρτυρεῖ, καὶ τὸ περὶ τῶν ταύρων λεγόμενον, ὡς ἄρα συκῆ προσδεθεὶς ὁ χαλεπώτατος, ἡσυχίαν ἄγει καὶ ψαύσεως ἀνέχεται, καὶ ὅλως ἀφίησι τὸν θυμὸν, ὥσπερ ἀπομαραινόμενον. τὴν δὲ πλείσην αἰτίαν καὶ δύναμιν ἡ ὁριμύτης εἶχε· τὸ γὰρ φυτὸν ἁπάντων ὀπωδέστατον, ὥστε καὶ τὸ σῦκον αὐτὸ [5] καὶ τὸ ξύλον καὶ τὸ ἔργον [6] ἀναπεπλῆσθαι· διὸ καιομένου τε τῷ καπνῷ δάκνει μάλισα, καὶ κατακαυθέντος ἡ τέφρα ῥυπτικωτάτην παρέχει κόνιν.

1 Personae colloquii Arisiion, Plutarchus, alii.

2 Palat. Ὁ Ἀρισίωνος.

3 Ita e Bas. & Xyl. repositi pro vulg. καὶ ὅτι τὸν τῷ Ἡ. lectione, a Steph e Jannot. data, qui ita mutasse videtur lectionem Ald. E. H. Palat. Vat. τὸν ὅτι. E Turn. affertur καὶ τὸν ἔτι. R. recte abesse a Bas. ὅτι notat. W. legi mavult τὸν πρότε.

4 W. de voce ὄψις dubius est, an conversa sit e vera lectione eaque perdita ὄσφρησις.

5 R. mavult αὐτῆ, sc. τῆ ὀπῆ.

6 Xyl. qui *cortex* vertit, notat: „καὶ τὸ ἔργον absurde, nisi e ligno fructuoso facta opera intelligit.“ R. intelligi vult opera e ficu fabrili arte facta. Kaltw. monet, Xyl. legisse videri φλοιὸς, eumque sequi Ricardum, & ipse susp. θρίον, vertente idem Amiot. Cum Junio legendum censet W. ἔρνος.

νιν [1]. ταῦτα δὲ πάντα θερμότητος. καὶ τὴν [2] πῆξιν ἐμποιεῖν τῷ γάλακτι τὸν ὀπὸν οἴονταί τινες, ἐ σκαληνίᾳ [3] χημάτων περιπλέκοντα καὶ κολλῶντα τὰ μέρη τῶ γάλακτος, ἐκθλιβομένων ἐπιπολῆς τῶν λείων καὶ περιφερῶν [4], ἀλλὰ καὶ ὑπὸ θερμότητος ἐκτήκοντα τὸ ὑγρὸ τὸ ἀσύσκατον καὶ ὑδατῶδες. τεκμήριον δὲ καὶ τὸ ἄχρηστον γλυκὺ εἶναι τὸν ὀπὸν, ἀλλὰ πομάτων Φαυλότατον [5]. ἐ γὰρ τὸ λεῖον ὑπὸ τῶν σκαλήνων, ἀλλὰ τὸ ψυχρὸν ἔσχ, καὶ ἄπεπτον [6] ὑπὸ τῆς θερμότητος· καὶ πρὸς τῦτο συνεργᾶσιν οἱ ἅλες· θερμοὶ γάρ εἰσι· πρὸς δὲ τὴν λεγομένην περιπλοκὴν καὶ σύνδεσιν ἀντιπράττεσι· διαλύειν γὰρ μᾶλιςα πεφύκασι. θερμὸν ἔν πνεῦμα καὶ δριμὺ καὶ τμητικὸν ἀφίησιν ἡ συκῆ· καὶ τῦτο θρύπ[τ]ει καὶ πεπαίνει τὴν σάρκα τῶ ὄρνιθος. τὸ κἰτὸ δὲ πάχει καὶ πυρῶν ἐντεθεὶς σωρῷ, καὶ νίτρῳ συνημμένος [7] ὑπὸ θερμότητος [8]. ὅτι δὲ ὁ πυρὸς

1 Xyl. legit κονίαν. Cf. Sympos. V, quaeſt. 9. pag. 235. lin. pen. R. judice, utraque lectio perinde bona.

2 R. ſuſp. θερμότητος, ὑφ' ἧς καὶ τὴν π.

3 Uno λ. dedi ex Ald & Baſ. jubente R. Vulgo σκαλληνίᾳ. Turn. V. σκαλήνια. R. voluit ἐ μόνον σκαλ.

4 Sic e Turn. dedi cum W. Vulgo περιφέρων. R. voluit περιφερέων. W. deinde ſuſp. ἀλλὰ ὑπὸ absque καὶ. Ita quoque Xyl. vertit.

5 Turn. V. Bong. καί τοι ἄχρηστον γλυκὺ εἶναι τῶ ὀπῶ; R. ſuſp. καὶ τὸ ἐ χρηστὸν, ἀδὲ γλυκὺν εἶναι τὸν ὀπὸν; W. autem ἄχρηστον γλυκὺν εἶναι τὸν ὀπὸν καὶ τὸ γάλα ποιεῖν πόμα Φαυλότατον.

6 R. ſuſp. ψυχρὸν ἔσηκεν ἄπεπτον, haec addens: „plura videntur abeſſe, & ſubtilem nimis diſputationem Plutarchi de rerum naturalium cauſis, ut ſaepe, ita hic quoque loci non intelligo."

7 Ita Steph. dedit, & firmatur a Palat. In Ald. Baſ. nec non Xyl. Venet. Vat. συνειμένος; E. H. συνειμένον. In vulgata ſe acquieſcere W. notat. R. judice ſententia flagitat σμηχόμενος, *perfricatus*.

8 Turn. Bong. ὑπὸ θερμότητα.

ἔχει θερμότητα, τακμαίρονται τοῖς ἀμφορεῦσιν, ὧν ἐντιθεμένων ἐς σῖτον [1] ἐξαναλίσκεται [2] ταχέως ὁ οἶνος.

1 Posse ferri ἐς σῖτον, W. notat, praeferens tamen ἐς αὖ-τὸν, si quidem in libris extaret.

2 R. quaerit, num ἐξίσταται, *fatiscit, in vappam* abit.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ ΣΥΜΠΟΣΙΑΚΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΈΒΔΟΜΟΝ.

PROOEMIUM.

Χαρίεντος ἀνδρὸς, ὦ Σόσσιε Σενεκίων, καὶ Φιλανθρώπου, λόγον ἔχουσι Ῥωμαῖοι διὰ στόματος, ὃς ἦν ὁ εἰπὼν, ἐπεὶ μόνος ἐδείπνησε, βεβρωκέναι, μὴ δεδειπνηκέναι σήμερον· ὡς τὸ δεῖπνον κοινωνίαν καὶ Φιλοφροσύνην ἐφηδύνουσαν ἀεὶ ποθοῦντος. Εὔηνος μὲν γὰρ ἔλεγε, τὸ πῦρ ἥδιστον εἶναι ἡδυσμάτων· καὶ τὸν ἄλας θεῖον Ὅμηρος, οἱ δὲ πολλοὶ χάριτας καλοῦσιν, ὅτι ἐπὶ [1] τὰ πλεῖστα μιγνύμενος, εὐάρμοστα τῇ γεύσει καὶ προσφιλῆ ποιεῖ καὶ κεχαρισμένα· δεῖπνον δὲ καὶ τραπέζης θειότατον ὡς ἀληθῶς ἡδυσμα Φίλος ἐστὶ παρὼν καὶ συνήθης καὶ γνώριμος, ἐν τῷ συνεθίζειν καὶ συμπίνειν, ἀλλ' ὅτι λόγῳ [2] μεταλαμβάνει καὶ μεταδίδωσιν, ἄν γε δὴ χρήσιμον ἐνῇ τι καὶ πιθανὸν καὶ οἰκεῖον τοῖς λεγομένοις [3]· ἐπεὶ τάς γε πολλὰς αἱ παρ' οἶνον ἀδολεσχίαι ληρήσαντας ἐμβάλλουσι πρὸς τὰ [4] πάθη, καὶ προσδιαρρέφουσιν. ὅθεν ἄξιον ἐστι, μηδὲν ἧττον λόγου ἢ φίλου δεδοκιμασμένους παραλαμβάνειν ἐπὶ τὰ δεῖπνα, τἀναντίον, ἢ Λακεδαιμόνιοι, φρονοῦντας καὶ λέγοντας.

1 W. judice, forte duplex lectio, libris aliis ὅτι, aliis ἐπεὶ, ferentibus. Ad ea, quae praecedunt, cf. Sympos. V. quæst. 10. p. 237. 238. h. v.

2 Ald. Bas. ὅτι ὀλίγα. Xyl. λόγῳ reponendum censuit, quod dedit Steph.

3 R. mavult τοῖς λέγουσιν, aut τοῖς διαλεγομένοις, *colloquentibus*.

4 R. susp. πρὸς τὰ αἴσχιστα πάθη; W. monente, aliquid vitii subesse videtur.

ἐκεῖνοι μὲν γὰρ, ὅτε νέον ἢ ξένον εἰς τὸ Φιδίτιον [1] παραλάβωσι, τὰς θυρίδας δείξαντες· Ταύτῃ (Φασὶν) ἡ ἐξέρχεται λόγος· ἡμεῖς δὲ ἑαυτὰς χρῆσθαι λόγοις συνεθίζομεν, ἂν [2] πᾶσίν ἐστι καὶ πρὸς πάντας ἐξαγωγὴ, διὰ τὰς ὑποθέσεις μηδὲν ἀκόλαστον, μηδὲ βλάσφημον, μηδὲ κακόηθες ἐχέσας [3], μηδ' ἀνελεύθερον. ἔξεστι δὲ κρίνειν τοῖς παραδείγμασιν, ὧν τὴν ἑβδόμην δεκάδα τῆδε περιέχει τὸ βιβλίον.

QUAESTIO I.

Ad eos, qui Platonem reprehendunt, quod potum deferri per pulmonem dixerit [4].

Εἰσῆλθέ τινι τῶν συμποτῶν ὥρᾳ θέρους τῆδε τὸ πρόχειρον ἅπασιν ἀναφθέγξασθαι·

Τέγγε πλεύμονας οἴνῳ· τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται [5].

καὶ Νικίας, ὁ Νικοπολίτης ἰατρός· Οὐδὲν (ἔφη) θαυμαστὸν, εἰ ποιητικὸς ἀνὴρ, Ἀλκαῖος, ἠγνόησεν, ὃ καὶ Πλά-

1 Ald. *Φιλέσιον*; V. Bong. *Φιλήτιον*.

2 Vulgo e Bas. *ἡμῶν δὲ ἑαυτὲς χρῆσθαι λόγοις συνεθιζομέναν πᾶσιν* —. Hinc R. fusp. *ἡμῶν δὲ ἑαυτοῖς χρῆσθαι λογίοις* (vel *λογίοις*) *συνεθιζομένοις, πᾶσίν ἐστι καὶ πρὸς πάντας ἡ τῶν λόγων ἐξαγωγὴ* — *at cum nos consueverimus longo usu docti sapienter nos gerere, licet quoque omnibus sermones nostros ad omnes efferre.* Sequi malui W. ita e consensu librorum veterum reponentem: *ἡμεῖς* nimirum Ald. E. H. Palat. Vatic. *συνεθίζομεν*, *ὧν* Anon. Amiot. Turn. V.

3 Ald. *ἔχασα*; V. Bong. *ἔχασαν*; Turn. *ἔχεσι*.

4 Personae colloquii sunt Nicias, Plutarchus, Protogenes, Florus. De re ipsa cf. Gellius XVII, 11. Macrob. Saturn. VII, 15.

5 Xyl. *περιτέλλεται* tuetur contra Junium & alios, qui *πυρὶ τέλλεται* legendum putarunt. R. monente, cf. Urfin. ad fragm. poëtar. lyric. p. 310.

Πλάτων [1] ὁ Φιλόσοφος. καίτοι τὸν μὲν Ἀλκαῖον ἀμωσγέπως [2] εὐπορήσειν βοηθείας, ἀπολαύειν ἱκμάδος τὸν πλεύμονα, γειτνιῶντα τῷ στόμαχῳ, καὶ διὰ τοῦτο τέγγεσθαι πιθανόν ἐστιν· ὁ δὲ Φιλόσοφος ἑτοῖ [3] σαφῶς, ἔφη, γράψας διεξιέναι τὰ ποτὰ [4] διὰ τοῦ πλεύμονος, ἐδὲ τοῖς προθυμοτάτοις ἀμύνειν [5], ἐπιχείρησιν ὑπὲρ αὐτοῦ πιθανὴν ἀπολέλοιπε. τὸ γὰρ ἀγνόημα μέγα. πρῶτον μὲν, ὅτι τῆς ὑγρᾶς τροφῆς πρὸς τὴν ξηρὰν ἀναγκαίαν ἐχάσης τὴν ἀνάμιξιν, εἰκὸς ἐστι ταυτὸν ἀμφοτεραις ἀγγεῖον ὑποκεῖσθαι τὸν στόμαχον εἰς τὴν κάτω κοιλίαν ἐνδιδόντα μαλακὸν καὶ διάβροχον τὸ σιτίον· ἔπειτα, τοῦ πλεύμονος λείου καὶ πυκνοῦ παντάπασι γεγονότος, πῶς τὸ σὺν κυκεῶνι πινόμενον ἄλφιτον διέξεισι, καὶ οὐκ ἐνίσχεται; τοιγὰρ Ἐρασίστρατος ὀρθῶς πρὸς αὐ-

1 In Timaeo, Vol. IX. p. 288. ed. Bip.

2 Ita R. legi voluit dedique, W. probante, pro vulg. ἄλλως γέ πως. Xyl. monente, ante ἀπολαύειν deeſt ὅτι, aut tale quippiam, aut potius γὰρ ſequi debuit. Turn. exhibet γὰρ. R. ſuſp. τὸν μὲν Ἀ. ἀμωσγέπως εὐπορήσειν οἶμαι βοηθείας· τὸ γὰρ λέγειν (vel φάσκειν) ἀπολαύειν —. W. leniſſimam reſtituendi nexus rationem eſſe cenſuit interpunctionem, ab ipſo factam & vertendo expreſſam: *quanquam probabile eſt Alcaeum quidem defendi utcunque ita poſſe, ut dicatur pulmonem ſtomacho victum liquore etiam frui, eoque rigari.* Quod ad interpunctionem attinet, eadem eſt apud W. quae in rell.

3 Ita H. Steph. ſcribendum monuit, & probavit R. ex Baſ. dedique pro vulg. ἑτοῖ — *tam perſpicue.* W. retento vulgari, adnotat: „ἔφη referendum ad Niciam, ut nunc eſt: at ſi „ex Ald. Baſ. Xyl. E. H. revocetur ἑτοῖ, commodius refe„retur ad Platonem, dum ita legatur — Φιλόσοφος ὃς ἑτοῖ „σαφῶς ἔφη γράψας.“

4 Sic Xyl. legendum monuit, & R. e Turn. & V. probavit, dedique cum W. accedentibus Amiot. Mez. Anon. Jun. Vulgo τὰ πολλά.

5 In ind. var. & R. nota ex Ald. & Baſ. affertur ἀμβλύνειν. De Baſ. falſum eſt. Habet iſta ἀμύνειν.

αὐτὸν ἠπόρησε [1]. καὶ μὴν ἐπί γε τῶν πλείσων τῶ σώματος μορίων τὸ ἕνεκα τῷ λόγῳ [2] μετιὼν, καὶ πρὸς ἣν ἕκασον ἡ Φύσις [3] χρείαν πεποίηκε, βυλόμενος, ὥσπερ καὶ προσήκει τῷ Φιλοσόφῳ, Φρονεῖν ἐκ εὐπόριστον [4], τὸ τῆς ἐπιγλωττίδος ἔργον ἐπὶ τούτῳ τεταγμένον [5], ὅπως ἐν τῇ καταπόσει τῆς τροφῆς τὴν ἀρτηρίαν πιέζουσα κωλύῃ παρεμπεσεῖν ὀτιῶν εἰς τὸν πλεύμονα· δεινὰς γὰρ ὑπὸ βῆχος ἴσχει τραχύτητας καὶ χαράξεις [6], ὅταν παρολισθῇ Φερομένε τῶ πνεύματος [7]. ἡ δὲ μέταυλος [8] αὐτὴ κλίσιν ἐπ' ἀμΦότερα λαμβάνουσα, Φθεγγομένων μὲν, ἐπιπίπ]ει τῷ σομάχῳ· σιταμένων δὲ καὶ πινόντων, τῇ ἀρτηρίᾳ, καθαρὸν τῷ πνεύματι τὸν ὁρόμον Φυλάττουσα καὶ τὴν ἀναπνοήν. Ἔτι τοίνυν (ἔΦη) καὶ τὰς ἀτρέμα πίνοντας ἴσμεν, τὰς [9] κοιλίας ὑγρο-

1 Vulgo ἠυπόρησε. R. hoc quidem defendi poſſe monet, ut accipiatur pro ἐξιπόρισε, *attulit argumentum contra eum*. Mavult tamen ἠπόρησε, *dubitavit*, h. e. dubium, vel argumentationem adverſam, obmovit. Ita dando ſecutus ſum W. id ſumentem e Palat.

2 Turn. V. τὸν λόγον.

3 Ald. ἡ κρίσις; Turn. ἣν Φύσις.

4 Locus corruptus. Ald. ἐκ εὐπάρισον; Baſ. ἐ πέρισσον, Turn. ἐκὰν παρίσησιν; V. παρίσησις. R. judice, ſententia flagitat Φρονεῖν, Θαυμασὸν, ὅπως ἐ συνεῖδεν εὐπαράξαταν ὂν τὰ τῆς ἐπιγλ. *cum voluerit, id quod decet philoſophum, partium humani corporis uſum indagare, mirum eſt, eum non vidiſſe id, quod tamen ſe facile cuique ingerit, uſum lingulae.* W. leg. conjicit, Φράζειν, ἐκ εὖ παρεῖδεν (vel παρίσησιν) τὸ τῆς; & ita fere Mez.

5 R. ſuſp. τεταγμένης. Pro ſeq. τὸ τῆς Turn. V. τὸ ἔν vel τί ἐν τῆς.

6 Turn. V. σπαράξεις.

7 R. ſuſp. παρολιθῇ τι παραΦερομένε τῶ πόματος, *ſi quid praeterlabentis potus, forte clam ſubrepat in pulmonem, a recta via deflectens.*

8 idem, R. monente, atque μέσαυλος, *janua media inter aulam & aedes interiores.* Mavult deinde idem αὕτη.

9 Vulgo ante τὰς fuit ὅτι, quod R. aut delendum cenſuit, aut

ὑγροτέρας ἴσχοντας τῶν ἄθρων ἐφελκομέναν τὸ ὑγρόν· ὠθεῖ [1] γὰρ εὐθὺς εἰς κύσιν ὑπὸ ῥύμης διεξιόν. ἐκεῖνο δὲ [2] μᾶλλον ἐνδιατρίβει τοῖς σιτίοις καὶ μαλάσσει, ὥσ' ἀναμίγνυσθαι καὶ παραμένειν. ἐκ ἂν δὲ ταῦτα συνέβαινε διακρινομένων εὐθὺς ἐν τῇ καταπόσει τῶν ὑγρῶν, ἀλλὰ [3] συμπλεκομέναν ἡμῖν ἅμα καὶ συμπαραπεμπόντων τὸ σιτίον, οἷον ὀχήματι τῷ ὑγρῷ χρώμενον, ὡς ἔλεγεν Ἐρασίστρατος.

II. Τοιαῦτα τῆ Νικίᾳ διεξιόντος, ὁ γραμματικὸς Πρωτογένης, ἔφη [4], συνεωρακέναι πρῶτον Ὅμηρον, ὅτι τῆς μὲν τροφῆς ὁ σόμαχος ἀγγεῖόν ἐστι, τῆ δὲ πνεύματος [5] ὁ βρόγχος, ὃν ἀσφάραγον ἐκάλεν οἱ παλαιοί· διὸ καὶ τὰς μεγαλοφώνους, ἐρισφαράγους ἐπονομάζειν εἰώθασιν· εἶπεν [6] ἓν, ὅτι τῆ Ἕκτορος ὁ Ἀχιλλεὺς ἤλασε

Λευκανίην [7], ἵνα τι ψυχῆς ἄκιστος ὄλεθρος·

Οὐδ'

aut deinde legendum ἔχασι, vel ἴσχασι. Prius W. probat. Baſ. ἴσχοντα. Turn. V. ἔχασι.

1 W. legi vult ὠθεῖται.

2 W. legi vult ἐκείνως δὲ.

3 R. ad ἀλλὰ ſubaudiri vult τᾶτο συμβαίνει, & deinde legit συμπλεκόντων, & infra χρωμένων — *ſed contingit illud propterea, quod complectimur cibum cum potu, miſtique iſta ſimul ventri permittimus, utentes potu vehiculo cibi ſolidi.* W. ita haec vult corrigi: τῶν ὑγρῶν, ἀλλ' ἃ συμπλεκομένων. ἡμῶν ἅμα καὶ συμπαραπεμπόντων τὸ σιτίον, οἷον ὀχήματι τῷ ὑγρῷ, ἀχθόμενον — *quod neutiquam eveniret, ſi humor ſtatim inter hauriendum ſecerneretur a cibo neque cum eo connecteretur: cum tamen ipſi cibum demittamus humore, ut ait Eraſiſtratus, tanquam vehiculo, quippe humectatum.*

4 Vulgo abeſt ἔφη. Id deeſſe monuit R. & dedi cum W. & Turn. V. Anon. Amiot.

5 Teſte H. Steph. quidam reponunt πόματος. Ita quidem Xyl. vertit. Adjeci deinde artic. ὁ e R. mente. Vulgo deeſt.

6 Neceſſe duxi, ita e W. mente dare pro vulg εἰπών.

7 Dando hos verſus, quales in Hom. Iliad. XXII. 325. 328. 329. leguntur, ſecutus ſum W. ita auctoritate Palat. & neceſſi-

tate

Οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμε χαλκοβάρεια
Ὄφρά τι μιν προτιείποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν,

ὡς [1] ὄντα φωνῆς ἴδιον ὀχετὸν καὶ πνεύματος, τὴν δὲ λευκανίην ἐσέθηκα [2].

III. Γενομένης ἓν ἐπὶ τῷ λόγῳ σιωπῆς, ὁ Φλῶρος εἶπεν· Οὕτως [3] ὑφησόμεθα τοῦ Πλάτωνος ἐρήμην ὀφλισκάνοντος. Οὐχ ἡμεῖς γε· (ἔφην ἐγὼ) προησόμεθα γὰρ [4] ἅμα τῷ Πλάτωνι καὶ τὸν Ὅμηρον, ὃς τοσοῦτον ἀποδέει τοῦ τὸ [5] ὑγρὸν ἀπελαύνειν καὶ ἀποστρέφειν τῆς ἀρτηρίας, ὥστε καὶ τὸ σιτίον ὁμοῦ συνεκβαλεῖν ἐνταῦθα.

Φάρυγος (γὰρ φησὶν [6]) ἐξέσσυτο οἶνος,
Ψωμοί τ' ἀνδρόμεοι·

χωρὶς εἰ μὴ τὸν κύκλωπα φήσει τις, ὥσπερ ὀφθαλμὸν ἔχει [7] ἕνα, καὶ πόρον τροφῆς καὶ φωνῆς τὸν αὐτὸν·

tate sententiæ reponentem. Vulgo nimirum non nisi hæc leguntur λευκανίην, ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος, οὐδ' ἄρ' ἀσφάραγον. Apud Hom. quidem Xyl. λαυκανίην legi monet, nil tamen mutat, cum altera forma sua quoque probetur auctoritate. R. voluit λευκανίης subaudiendo εἰς τοῦτο τὸ μέρος; & deinde οὐκ ἄρ' ἀσφάραγον. Alterum versum H. Steph. ex Hom. supplet in nota; idem a Turn. & V. affertur.

1 Secutus sum W. ὡς, quod vulgo abest, e Palat. sumentem.

2 W. ad haec ita notat: „progreditur ad alteram propositi partem, στόμαχον seu λευκανίην esse cibi meatum: ubi mutila verba ita forte resarciantur: τὴν δὲ λευκανίην τροφῆς ἀγγεῖον λέγει ἐν τούτοις, Νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην καὶ αἴθοπα οἶνον Λευκανίην ἐσέθηκα, ex Iliad. XXIV, 642. Ultima forte ita scripsit Plut. licet rectius in Hom. libris sit Λαυκανίης καθέηκα." R. susp. ἐσαφῆκε vel ἐσέθηκε, *in carmine suo posuit, nominavit, indicavit.* E Turn. & V. affertur ἐξέθηκε, vel ἔθηκε.

3 R. susp. εἶθ' οὕτως.

4 W. judice, aut delendum γὰρ; aut legendum προησοίμεθα γὰρ ἄν, aut hoc ipso sensu vulgata accipienda.

5 Vulgo τοῦτο. Xyl. & R. dividendum monuerunt in duo vocabula τοῦ τὸ. Dedi sic cum W. accedentibus E. Anon. Mez.

6 Odyss. IX, 373.

7 W. mavult εἶχεν. R. susp. ὀφθαλμὸν, σχεῖν ἕνα καὶ π.

αὐτὸν· ἢ τὸν Φάρυγγα Φήσει σόμαχον εἰρῆθαι, καὶ μὴ βρόγχον, ὥσπερ ὑπὸ πάντων καὶ πάλαι καὶ νῦν ὠνόμασαι. ταῦτα δ' ἐκ ἀπορίᾳ μαρτύρων, ἀλλ' ὑπ' τῆς ἀληθείας, ἐπηγαγόμην· ἐπεὶ μάρτυρές γε τῷ Πλάτωνι πολλοί τε καὶ ἀγαθοὶ πάρεισιν. Εὔπολιν μὲν γὰρ, (εἰ βάλει) πάρες ἐν Κόλαξιν εἰπόντα·

Πίνειν γὰρ ὁ Πρωταγόρας ἐκέλευεν, ἵνα [1]

Πρὸ τᾶ [2] κυνὸς τὸν πλεύμον' ἕκλυρον φορῇ·

πάρες δὲ καὶ τὸν κομψὸν Ἐρατοσθένην λέγοντα·

Καὶ βαθὺν ἀκρήτῳ [3] πνεύμονα τεγγόμενος.

Εὐριπίδης [4] δὲ, σαφῶς δήπε λέγων·

Οἶνος περάσας πλευμόνων διαῤῥοάς,

ἐῆλός ἐσιν Ἐρασιστράτε βλέπων τι ὀξύτερον· εἶδε γὰρ, ὅτι σήραγγας ὁ πλεύμων ἔχει, καὶ πόροις κατατέτρηται, δι' ὧν τὸ ὑγρὸν δίῆσιν. ἐ γὰρ τὸ πνεῦμα πόρων ἐδεῖτο πρὸς τὴν ἐξαγωγὴν, ἀλλ' ἕνεκα τῶν ὑγρῶν καὶ τῶν τοῖς ὑγροῖς συμπαρολισθαινόντων γέγονεν

1 W. ita vult legi Πίνειν ὁ Πρ. γὰρ ἐκέλευεν, ἵνα.

2 Ita jam fuit in R. quod Steph. ex Athenaeo Lib. I. legi voluit, & W. dedit e Turn. Xyl. Anon. Mez. pro vulg. πρὸ τὸν κ. Pro ἕκλυρον Athen. l. c. & Macrob. Sat. VII, 15. exhibent ἔκλυτον, quod simul H. Steph. commendavit. Xyl. tuetur vulgatam. Etiam, W. judice, ea pro vera est habenda. Idem sentiunt Casaub. ad Athen. & Kuster. ad Hesych. voc. ἔκλυρον. R. voluit ἔκκλυτον vel ἔκκλυσον, *ut bene perlutum & elutum habeat pulmonem.* E V. affertur πρὸ τὸν κυνὸς τε τὸν πλευμονέκληρον; iterum e Turn. & V. τὸν πλεύμονα ἔκλυρον, vel ἔκλυτον vel ἔλυτον.

3 Ald. Bas. ἀκρίτῳ.

4 R. ita notat: „Euripidae locus ad rem probandam nil facit. Est enim ambiguus, &, ut Plutarchus eum in rem suam vertere potuit, ita potest altera pars eum ad se trahere, aut saltim vim argumentationis ex eo a Plutarcho ductae eludere. Nam potest ita accipi, ut dicat poëta, vinum non in pulmones, sed in ventriculum descendisse, praeteritis illis locis, per quae spiritus commeat. διαῤῥοαὶ πλευμόνων sunt hiatus pulmonis, per quos elabitur & intrat spiritus.“

ναν ἡθμοειδὴς καὶ πολύπορος. καὶ δεῖν ἧττον, ὦ μακάριε, τῷ πλεύμονι προσῆκόν ἐστιν, ἢ τῷ στόμαχῳ, συνεκδιδόναι τὸ ἄλφιτον καὶ τὸ ῥιμνον· δεῖ γὰρ ὁ στόμαχος ἡμῶν λεῖος, ὥς τινες [1], δ' ὀλιθηρὸς, ἀλλὰ ἔχει τραχύτητας, αἷς εἰκὸς ἐστὶ τὰ λεπτὰ καὶ μικρὰ περιπίπτοντα καὶ προσιχόμενα διαφεύγειν τὴν κατάποσιν. ἀλλ' ἔτι τοῦτο λέγειν, ἔτ' ἐκεῖνο καλῶς ἔχον ἐστίν. ἡ γὰρ Φύσις ἐπ ἐφικτὸν ἔχει τῷ λόγῳ τὸ περὶ τὰς ἐνεργείας εὐμήχανον· δεῖ δ' ἔστι τῶν ὀργάνων αὐτῆς τὴν ἀκρίβειαν, οἷς χρῆται, (λέγω δὲ τὸ πνεῦμα, καὶ τὸ θερμὸν) ἀξίως διελθεῖν. ἔτι δὴ τῶν μαρτύρων τῷ Πλάτωνι προσκαλεῖμαι Φιλιστίωνά τε τὸν Λοκρὸν, εὖ μάλα παλαιὸν ἄνδρα, καὶ λαμπρὸν ἀπὸ τῆς τέχνης ὑμῶν γενόμενον, καὶ Διωξίππου τὸν Ἱπποκράτειον [2]. ἴσως γὰρ ἐκ ἑτέραν ὁδὸν, ἀλλ' ἣν Πλάτων, ὑφηγῆνται τὸ πόματος [3]. ἥ γε μὴν πολυτίμητος ἐπιγλωττὶς ἐκ ἐλάθε τὸν Διωξίππου [4], ἀλλὰ περὶ ταύτην φησὶ τὸ ὑγρὸν ἐν τῇ καταπόσει διακρινόμενον, εἰς τὴν ἀρτηρίαν ἐπιῤῥεῖν, τὸ δὲ σιτίον εἰς τὸν στόμαχον ἐπικυλινδεῖσθαι· καὶ τῇ μὲν ἀρτηρίᾳ τῶν ἐδωδίμων μηδὲν παρεμπίπτειν, τὸν δὲ στόμαχον ἅμα τῇ ξηρᾷ τρο-

1 Rarior, me quidem judice, ellipsis verbi λέγεσι vel οἴονται. Xyl. vertit: *ut quidam opinantur.*

2 Ald. Baf. quibuscum faciunt Xyl. E. H. Vatic. nil nisi καὶ Ἱπποκράτειον vel Ἱπποκράτιον habent. Unde Leonic. Schott. Steph. Anon. Amict. eosque secutus fecerunt καὶ Ἱπποκράτη, quod vulgo legitur. Xyl. autem jam notavit, excidisse Dioxippi mentionem, teste Gellio locum hunc citante (l. XVII. c. 11.) eumque in versione nominat. Hinc W. sum secutus, plene sic dantem e Palat. consentiente alio loco in lib. *de Stoicorum repugnantiis.*

3 Dedi sic e R. mente, W. probata, pro vulg. σώματος. Cf. locus de Stoic. repugn. ubi eadem materia tractatur, & haec leguntur: λέγοντας, ὅτι τὸ ποτὸν διὰ τῆς πνεύμονος διέξεισι. Vertendo expressit idem Kaltw. De utroque medico h. l. memorato cf. Fabric. B. Gr. T. XIII. p. 139. & 366.

4 R. judice excidisse videtur οἷαν χρείαν ἀποτελεῖ, vel simili sententia.

τροφῇ καὶ τῆς ὑγρᾶς ἀναμιγνυμένου τι μέρος ὑποδέχεσθαι. πιθανὸν γάρ ἐστι, τὴν μὲν ἐπιγλωττίδα [1] τῆς ἀρτηρίας προκεῖσθαι διάφραγμα καὶ ταμιεῖον [2], ὅπως ἀτρέμα καὶ κατ' ὀλίγον διηθῆται τὸ ποτὸν, ἅλλα μὴ ταχὺ, μηδ' ἄθρουν, ἐπιῤῥακτὸν [3] ἀποβιάζηται τὸ πνεῦμα καὶ διαταράττῃ. διὸ τοῖς ὄρνισιν ἃ γέγονεν ἐπιγλωσσὶς, ἐδ' ἔχιν· ἐδὲ γὰρ σπῶντες, ἐδὲ λάπτοντες, ἀλλὰ βάπτοντες, καὶ [4] κατ' ὀλίγον διέντες τὸ ποτὸν, ἡσυχῇ τὴν ἀρτηρίαν διαίνουσι καὶ τέγγουσι. μαρτύρων μὲν ἓν ἅλις. ὁ δὲ λόγος τῷ Πλάτωνι πρῶτον ἐκ τῆς αἰθήσεως ἔχει τὴν πίστιν. τῆς γὰρ ἀρτηρίας τρωθείσης, ἃ καταπίνεται τὸ ὑγρὸν, ἀλλ' ὥσπερ ὀχετῷ διακοπέντος, ἐκπίπτον ἔξω καὶ ἀποκρανίζον ὁρᾶται, καίπερ ὑγιᾶς καὶ ἀκεραίᾳ τῇ στομάχῃ μένοντος. ἐπεὶ [5] πάντες ἴσμεν, ὅτι τοῖς περιπλευμονικοῖς πάθεσι δίψος [6] ἕπεται περιφλεγέστατον ὑπὸ ξηρότητος ἢ θερμότητος, ἢ τινος ἄλλης αἰτίας, ἅμα τῇ φλεγμονῇ τὴν ὄρεξιν ἐμποιήσης. ὃ δὲ τότε μεῖζόν ἐστι τεκμήριον, ὅσοις πλεύμων ἐκ ἐμπέφυκε τῶν ζώων, ἢ σφόδρα μικρὸς ἐμπέφυκε, ταῦτ' ἃ δεῖται ποτὲ τιπαράπαν, ἐδ' ὀρέγεται, διὰ τὸ τῶν μορίων ἐμάσῳ σύμφυτον ὑπάρχειν τὴν

1 Vulgo πιθανὸν γάρ ἐστι· τὴν μὲν γὰρ ὑπογλωττίδα. R jam scribi voluit ἐπιγλωττίδα. Dedi id, cum W. in vell. eundem fecutus, ita dantem cum Amiot. & Mez.

2 R. monente, ταμιεῖον hic non eſt penus, ſed diſpenſatorium, inſtrumentum potus partem debitam ventriculo & pulmoni quoque ſuam diſtribuens & impertiens.

3 Vulgo ἐπιραγκτὸν, pro quo Xyl. ἐπιῤῥαντὸν legendum cenſuit. R. mavult ἐπιῤῥακτὸν, aut ἐπιῤῥαχθὲν. Dedi prius, W. probante. Palat. Vat. ἐπιῤῥαγκτὸν.

4 Vulgo abeſt haec particula. Dedi eam e R. mente.

5 R. docente, ἐπεὶ h. l. idem eſt, atque ἴσμεν, porro reſpiciendo ad praecedens πρῶτον.

6 Ald. Baſ. δίχα, pro quo Xyl. δίψα legendum ſuadet. Ita affertur e Turn. V. Bong.

τὴν πρὸς τὸ οἰκεῖον ἔργον [1] ἐπιθυμίαν· οἷς δ' ἐκ ἔστι μόρια, μηδὲ χρείαν παρεῖναι [2], μηδὲ προθυμίαν τῆς δι' αὐτῶν ἐνεργείας. ὅλως δὲ δόξει μάτην ἡ κύσις γεγονέναι τοῖς ἔχουσιν· εἰ γὰρ ὁ σόμαχος ἅμα τῷ σιτίῳ τὸ ποτὸν ἀναλαμβάνει, καὶ τῇ κοιλίᾳ παραδίδωσιν, ἐνθὲν ἰδίᾳ πόρᾳ δεῖται τὸ περίττωμα τῆς ὑγρᾶς τροφῆς, ἀλλὰ εἰς ἀρκεῖ καὶ κοινὸς, ὥσπερ εὐδιαῖος [3] ἀμφοτέροις εἰς ταυτὸ διὰ ταυτῆς εἰσκομιζόμενοις· νῦν δὲ χωρὶς μὲν ἡ κύσις γέγονε, χωρὶς δὲ τὸ ἔντερον· ὅτι τὸ μὲν ἐκ τῆς πλεύμονος βαδίζει, τὸ δ' ἐκ τῆς σομάχου, διακρινόμενον εὐθὺς περὶ τὴν κατάπόσιν. ὅθεν δὲ ἐπιφαίνεται τῷ ὑγρῷ τῆς ξηρᾶς περιττώματος ὀλίγον, ἅτε χροᾷ προσεοικὸς, ἔτ' ὀσμῇ τοπαράπαν· καίτοι φύσιν εἶχεν, ἀναμιγνύμενον ἐν τῇ κοιλίᾳ καὶ ἀναδευόμενον, ἀναπίμπλασθαι τῶν ἐκείνου ποιοτήτων, καὶ μὴ καθαρὸν ἔτως ἀπηθεῖσθαι [4] καὶ ἄχραντον. ἀλλ' ὁδὲ λίθος ἐν κοιλίᾳ πώποτε συνέσῃ· καίτοι λόγον εἶχε, μηδὲν ἧττον ἢ ἐν κύσει συνίσασθαι καὶ πήγνυσθαι τὸ ὑγρὸν, εἴπερ εἰς κοιλίαν ἐχώρει διὰ σομάχου πᾶν τὸ πινόμενον. ἀλλ' ἔοικεν ὁ μὲν σόμαχος ἐκ τῆς ἀρτηρίας εὐθὺς ἕλκων τὸ παροδεύοντος ὑγροῦ τὸ ἱκανὸν καὶ τὸ μέτριον ἀποχρῆσθαι πρὸς

1 Vulgo τὴν πρὸς τὸ ὑγρὸν ἐπιθ. R. legendum monuit ἔργον, *stimulum ad id opus peragendum, quod agere aptum, natum est unumquodque membrum.* W. teste, Mez. insuper addi voluit οἰκεῖον, idque fere confirmat Macrob. VII, 15. Id sequi, necesse duxi.

2 W. judice legendum videtur vel πάρεσι, vel παρεῖναι εἰκὸς, vel ὥστε οἷς ἐκ ἔστι μόρια, μηδὲ χρείαν παρεῖναι. Unum horum certe erit probandum, nisi infinitivum malis referre ad praecedens δοκεῖ.

3 R. εὐδιαῖος corruptum censet, sententia flagitante ὀχετὸς.

4 R. monet, non quidem carere ἀπωθεῖσθαι specie, praestare tamen ἀπηθεῖσθαι, *per colum velut defluere.* Dedi sic cum W. idem e Leonic. Schott. & Xyl. versione sumente. E. H. ἀποθεῖσθαι. T. V. Anon. ἀπαιτεῖσθαι; Ald. ἀποθεῖσθαι; Bas. Xyl. Steph. ἀπωθεῖσθαι, nec dissentiunt Ven. Pal. Vat.

πρὸς μάλαξιν καὶ χύλωσιν τῆς τροφῆς, διὸ μηδὲν ὑγρὸν περίτ]αμα ποιεῖν· ὁ δὲ πλεύμων, ὥσπερεὶ τὸ πνεῦμα, καὶ [1] τὸ ὑγρὸν ἐξ αὐτοῦ διανέμων τοῖς δεομένοις, τὸ λοιπὸν ἐκκρίνειν εἰς τὴν κύσιν. εἰκότα γὰρ μακρῷ ταῦτα μᾶλλον ἐκείναν. τὸ δ' ἀληθὲς ἴσως ἄληπ]ον ἔν γε τούτοις· καὶ ἐκ ἔδει πρὸς Φιλόσοφον δόξῃ τε καὶ δυνάμει πρῶτον ἅτως ἀπαυθαδίσασθαι [2] περὶ πράγματος ἀδήλου, καὶ τοσαύτην αἰτιολογίαν [3] ἔχοντος ἐν ταῖς Πλατωνικαῖς συναναγνώσεσι [4].

QUAESTIO II.

Quid sit apud Platonem Kerasbolos, et cur femina, quae in boum incidere cornua, incoctibilia et dura fiant [5]?

Ὁ λεγόμενος κερασβόλος καὶ ἀτεράμων ζήτησιν ἀεὶ παρεῖχεν, ἐχ ὅσις εἴη· δῆλον γὰρ ἦν, ὅτι τῶν σπερμάτων τὰ προσπίπ]οντα τοῖς τῶν βοῶν κέρασιν ἀτεράμονα τὸν καρπὸν ἐκφύειν νομίζοντες, ἅτως τὸν αὐθάδη καὶ σκληρὸν ἄνθρωπον ἐκ μεταφορᾶς κερασβόλον καὶ ἀτεράμονα προσηγόρευον· ἀλλὰ περὶ αὐτῆς διηπορεῖτο τῆς αἰτίας, καθ' ἣν τοῦτο πάχει τὰ προσπίπ]οντα τοῖς κέρασι τῶν βοῶν σπέρματα, καὶ πολλάκις ἀπειπάμεθα τοῖς φίλοις ἐχ ἥκισα. Θεοφράστ δὲ

1 R. susp. ὥσπερ τὸ πνεῦμα, καὶ (vel ἅτω καὶ) τὸ.

2 R. susp. ἀπαυθαδιάσασθαι.

3 R. quaerit, num ἐναντιολογίαν?

4 R. legi vult ἀναγνώσεσι. W. susp. voces ἐν ταῖς Πλατ. συναν. hic tollendas esse, & in principio problematis sequentis ponendas.

5 Personae colloquii sunt Plutarchus, Patrocles, Euthydemus, Florus. Cf. Platon. Opp. P. IX. p. 3. ed. Bip. Lib. 9. de leg.

αἰνιτ[ομένῳ [1] τὸν λόγον, ἐν οἷς πολλὰ συναγήοχε καὶ ἱστόρησε τῶν τὴν αἰτίαν ἀνεύρετον ἡμῖν ἐχόντων· οἷός ἐστιν ὁ τῶν ἀλεκτορίδων, ὅταν τέκωσι, περικαρφισμός [2]. ἥ τε καταπίνουσα φώκη τὴν πιτύαν ἁλισκομένη [3]. καὶ τὸ κατορυσσόμενον ὑπὸ τῶν ἑλκῶν κέρας· καὶ τὸ ἠρύγγιον [4], ὃ μιᾶς αἰγὸς εἰς τὸ σῶμα λαβέσης, ἅπαν ἐφίσαται τὸ αἱπόλιον· ἐν τούτοις γὰρ καὶ τῷ κερασβόλῳ τῶν σπερμάτων προτίθεται πρᾶγμα πίστιν ἔχειν, ὅτι γίγνεται, τὴν δ' αἰτίαν ἔχον ἄπορον [5], ἢ παγχάλεπον. ἀλλ' ἔν γε Δελφοῖς παρὰ δεῖπνον ἐπέθεντό τινες ἡμῖν τῶν ἑταίρων [6], ὡς ἐ μόνον

Γαστρὸς ἀπὸ πλείης βελὴν καὶ μῆτιν ἀμείνω

γινομένην ἄλλα καὶ τὰς ζητήσεις πολὺ προθυμοτέρας, καὶ θρασυτέρας τὰς ἀποφάνσεις [7] τῶ οἴνῳ ποιοῦντας, ἀξιοῦντες εἰπεῖν τι περὶ τοῦ προβλήματος.

II.

1 De corrupto hoc loco jam Xyl. monuit. R. fusp. καὶ πολλάκις ἤδη ζητοῦντες ἀπείπαμεν ἅμα τοῖς φίλοις, ἐχ ἥκιστα Θεοφράστε ἀποτρέποντος, καὶ δυσχερῆ αἰνιττομένῳ τὸν λόγον. W. in lib. de ser. Num. vind. p. 72. ita corrigendum censuit: καὶ πολλαχῶς ἀπειπάμεθα τοῖς φίλοις, ἐχ ἥκιστα δὲ [Θεοφράστε ἀντιθέμενοι τὸν λόγον, ἐν ᾧ —. Haec nunc ita paulum invertit: καὶ πολλαχῶς ἀπειπάμεθα τοῖς φίλοις τὸν λόγον, ἐχ ἥκιστα δὲ τὰ Θεοφράστε ἀντιθέμενοι ἐν οἷς.

2 Aristot. Hist. Anim. VI, 2. Plin. X, 57.

3 Vulgo τὴν πίτυν ἁναλισκομένην. In illis corrigendis Mez. sum secutus, W. probante. De φώκης πιτύα mentio fit apud Nostrum in lib. de ser. Num. vind. c. 7. Vol. X. p. 231. l. 4. Etiam Kaltw. pro ἁναλισκ. susp. ἁλισκομένη, simul pro καταπίνουσα conjiciens κατατεμοῦσα, vel simile quid. Pro ἤ τε Ald. Bas. μήτε; Xyl. corrigendum monuit.

4 Xyl. & H. Steph. jubentibus dedi hanc scripturam. Vulgo ἠρύγκιον. Cf. Plut. Vol. X. p. 250. not. 1. nec non Hesych. in v. ἠρύγγιον, & Plin. XXII, c. 8. 9.

5 W. susp. προστίθεται ὡς πράγματι πίστιν ἔχοντι, ὅτι γίγνεται, τὴν δὲ αἰτίαν εὑρεῖν ἄπορον —. vel ὑποτίθεται τὰ κερασβόλα —. Kaltw. pro τῷ κερασβ. leg. susp. τὸ κερασβόλον.

6 Ald. ἑτέρων.

7 Ita dedi e Turn. & V. cum W. consentientibus Leonic. Schott. Anon. pro vulg. ἀποφάσεις.

II. Εἶχον μὲν ἓν ἀρνέμενος ἐ Φαύλες συνηγόρες, Εὐθύδημον, τὸν συνιερέα [1], καὶ Πατροκλέα, τὸν γαμβρὸν, ἐκ ὀλίγα τοιαῦτα τῶν ἀπὸ γεωργίας καὶ κυνηγίας προφέροντας. οἷον ἐδόκει τὸ περὶ τὴν χαλαζῶν εἶναι τὴν ὑπὸ χαλαζοφυλάκων αἵματι ἀσπάλακος ἢ ῥακίοις [2] γυναικείοις ἀποτρεπομένην· καὶ τὸ τῶν ἀγρίων ἐρινεῶν, ἃ ταῖς ἡμέροις περιαπτόμενα συκαῖς ἀποῤῥεῖν ἐκ ἐᾷ τὸν καρπὸν, ἀλλὰ συνέχει καὶ συνεκπεπαίνει· καὶ τὸ τὰς ἐλάφες ἁλμυρὸν ἀφιέναι, τὰς δὲ σῦς, γλυκὺ τὸ ἄκρυον, ἁλισκομένες. Ἀλλ' ἐὰν τᾶτ', ἔφη, ζητῇς, ὁ Εὐθύδημος αὐτίκα δεήσει σε καὶ περὶ τᾶ σελίνε καὶ περὶ τᾶ κυμίνε [3] δοῦναι λόγον, ὧν τὸ μὲν ἐν τῷ βλαξάνειν καταπατᾶντες καὶ συντρίβοντες οἴονται βέλτιον αὐξάνεσθαι, τὸ δὲ κατερώμενοι σπείρᾳσι καὶ λοιδορᾶντες.

III. Ἐπεὶ δὲ τᾶτο μὲν ὁ Φλῶρος ᾤετο παιδιὰν εἶναι καὶ φλύαρον [4], ἐκείνων δ' ἐκ ἂν τινα τῆς αἰτίας ὡς ἄληπλον [5] προέσθαι τὴν ζήτησιν· Ἐξεύρημα (ἔφην) φάρμακον, ᾧ πρὸς τὸν λόγον ἐφ' ἡμᾶς προσάξεις τᾶτον [6], ἵνα καὶ σὺ διαλύσῃς ἕνια τῶν ἐκκειμένων. δοκεῖ δή μοι ἡ ψυχρότης τὸ ἀτέραμον ἐμποιεῖν τοῖς τε πυροῖς [7], καὶ τοῖς χέδροψι, πιέζεσα

1 Cf. Sympos. III. quaeſt. 10. pag. 148. not. 2.

2 Ald. corrupte αἵμά τις παλακὸς ῥακίοις.

3 Turn. „περὶ τᾶ ὠκύμε. de hoc Plinius.“

4 R. mavult φλυαρίαν.

5 R. mavult ἀλήπτε.

6 R. fatetur, ſe totum hunc locum non intelligere. W. ita vertit: *reperiſti, inquam, medicamentum, quo me adduceres ad hanc diſputationem; ſi quidem ipſe tu quoque ſolves quaedam propoſitorum* — & haec adnotat: „Senſum quidem aſſecutus mihi videor, quem in verſione reddidi: Graeca verba non item facile eſt reſtituere. Forte ita concipienda ſunt Ἐξεύρηκας, ἔφην, φάρμακον ᾧ πρὸς τὸν λόγον ἡμᾶς προσάξεις τετονὶ, ἐὰν καὶ σὺ διαλ.“

7 Ald. τοῖς τε ῥύκοις.

καὶ πηγνύσα τὴν ἕξιν, ἄχρι σκληρότητος· ἡ δὲ θερμότης εὐδιάλυτον καὶ μαλακόν. ὅθεν ἐκ ὀρθῶς, οἱ λέγοντες,

— Ἔτος φέρει ἐχὶ ἄρερα,

τὰ καθ' Ὁμήρε [1] λέγεσι· τὰ γὰρ ἔνθερμα φύσει χωρία, κρᾶσιν εὐμενῆ τῷ ἀέρος ἐκδιδόντος, ἐκφέρει μαλακωτέρας τὰς καρπούς· ὅσα τοίνυν ἐκ τῆς χειρὸς εὐθὺς εἰς τὴν γῆν ἀφιγμένα [2] ἐμπίπτει τῶν σπερμάτων, ἐνδυόμενα καὶ λοχευόμενα τῇ κρύψει, μᾶλλον ἀπολαύει τῆς ἐν τῇ γῇ θερμότητος καὶ ὑγρότητος· τὰ δὲ προσκρούοντα τοῖς κέρασι τῶν βοῶν ἢ τυγχάνει τῆς ἀρίστης καθ' Ἡσίοδον εὐθημοσύνης [3], ἀλλὰ σφαλλόμενα καὶ παρολισθαίνοντα, ῥιπτομένοις μᾶλλον ἢ σπειρομένοις προσέοικεν· ὅθεν ἡ φθείρουσιν αὐτὰ παντάπασιν αἱ ψυχρότητες, ἢ δύσηκτα καὶ ἄχυμα καὶ ξυλώδη τοῖς χειμῶσι γυμνοῖς ἐπισκήπτουσαι ποιοῦσιν. ὀρᾷς γὰρ, ὅτι καὶ τῶν λίθων τὰ ἔγγαια [4] καὶ ζωόφυτα μέρη μαλακώτερα τῶν ἐπιπολῆς ἢ ἀλέα φυλάττει.

1 R. legi vult τὸ καθ' Ὅμηρον, subaud. ἔπος, *id quod Homerus ait*, quae Homeri dictio eſt. Turn. exhibet τὰ καθ' Ὅμηρον. Kaltw. dubitat de nomine *Homeri*, niſi in deperditis ejus Opp. fuiſſe ſuſpiceris ea, quae hic leguntur, cum in illis, quae extant, nihil tale legatur. W. adnotat: „obſcurus locus. Videtur reſpici ad Od. X, 357. & ſimiles verſus — *φέρει ζείδωρος ἄρουρα*: hunc vel corrigere tentarunt ut corruptum a librariis. οἱ λέγοντες eum ita ſcribentes ἔτος φέρει ἐχὶ ἀ. hac ratione legendum τὸ Ὁμήρε: vel refellere, ut errorem ipſius Homeri, hi qui τὰ καθ' Ὁμήρε λέγεσι eum reprehendunt."

2 W. legi vult ἀφαμένα, & ita dicendum fuiſſe monet ἐκ τῆς χειρὸς ἀφειμένα, εὐθὺς εἰς γῆν ἐμπίπτει. Trajectio ſatis eſt frequens Plutarcho forma.

3 Baſ. εὐθυμοσύνης. Xyl. correxit. Heſiod. opp. v. 469.

4 R. legi vult ἔγγεια. Vulgo deinde fuit ζώφυτα, de qua voce R. dubitavit, quid valeat, quaerens, num ἐξόφθαλμα, vel ζοφόδυτα, *in obſcuro merſas*. Dando ζωόφυτα ſecutus ſum W. ita ſumentem e Palat.

σει· διὸ καὶ κατορύττουσιν οἱ τεχνῖται τὰς ἐργασίμους λίθους, ὥσπερ ἐκπεπαινομένας ὑπὸ τῆς θερμότητος· οἱ δὲ ὕπαιθροι καὶ γυμνοὶ διὰ ψύχος ἀντίτυποι καὶ δυσμετάβλητοι καὶ ἀτέραμνοι [1] ἅπαντῶσι τοῖς ἔργοις. τὰς δὲ καρπὰς, κἂν ἐπὶ τῆς ἄλω διαμείνωσι πλείω χρόνον ὑπαίθριοι καὶ γυμνοὶ, μᾶλλον ἀτεράμονας γίνεσθαι λέγουσι τῶν εὐθὺς αἱρομένων. ἐνιαχοῦ δὲ καὶ πνεῦμα λιπωμένοις ἐπιγινόμενον ἀτεράμονας ποιεῖ, διὰ τὸ ψύχος, ὥσπερ ἐν Φιλίπποις τῆς Μακεδονίας ἰσοῦσι [2]. τοῖς δ' ἀποκειμένοις βοηθεῖ τὸ ἄχυρον. ἄ δεῖ δὲ θαυμάζειν ἀκούοντας τῶν γεωργῶν, ὅτι καὶ δυεῖν αὐλάκων παραλλήλων ἡ μὲν τεράμονας, ἡ δ' [3] ἀτεράμονας ἐκφέρει τὰς καρπάς· καὶ ὃ μέγιστόν ἐστι, τῇ κυάμῳ τῶν λοβῶν οἱ μὲν τοῖος, οἱ δὲ τοῖος [4]. δηλονότι τοῖς μὲν ἧττον, τοῖς δὲ μᾶλλον, ἢ πνεύματος ψυχροῦ ἐμπεσόντος [5], ἢ ὕδατος.

QUAESTIO III.

Cur vini medium, olei summum, mellis imum sit optimum [6]?

Ἀλεξίων, ὁ πενθερὸς, κατεγέλα τοῦ Ἡσιόδου [7] παραινοῦντος, ἀρχομένῳ πίθου καὶ λήγοντος ἐμφορεῖσθαι,

1 Ald. Bas. ἀτεράμνοις.

2 V. Marsilii Cagnati Var. Observ. 2, 6. R.

3 Ald. Bas. omittunt τεράμονας, ἡ δ'. Nec Xyl. expressit.

4 R. e communi subaudiendum monet ἐκφέρουσι καρπὰς. W. judice, praestat τὰς κυάμους τ. λ. Bas. Xyl. τῶν λοφῶν. Vid. Theophr. de Caus. Plant. IV, 16. unde pleraque sumta sunt.

5 Vulgo πεσόντος. R. voluit aut ἐμπεσόντος aut ἐπιπεσόντος. Posterius W. probavit, Ald. fere eo ducente menda πισόντος, & dedi.

6 Personae colloquii sunt Alexion, Plutarchus, alii.

7 Opp. & d. 366. sq.

θαι, μεσσόθι δὲ Φείδεσθαι, ὅπερ τὸ χρησότατον οἰνωριόν [1] ἐστι. τίς γὰρ ἐφη, ἐκ οἴδεν, ὅτι τῆ μὲν οἶνος τὸ μέσον γίνεται βέλτιστον, τῆ δ' ἐλαία τὸ ἀκρωτάτω, τὸ δὲ κατωτάτω τῆς μέλιτος; ὁ δ' ἐᾶν ἐκέλευε τὸν ἐν μέσῳ οἶνον, καὶ περιμένειν, ἄχρις ἂν μεταβάλῃ πρὸς τὸ χεῖρον, ἀποδεὴς τῆ πίθῳ γενομένῳ. ῥηθέντων δὲ τούτων, χαίρειν ἐάσαντες τὸν Ἡσίοδον, ἐπὶ τὸ ζητεῖν τὴν αἰτίαν τῆς διαφορᾶς [2] ὥρμησαν.

II. Ὁ μὲν ἓν τῆ μέλιτος λόγος ἃ πάνυ πολλὰ πράγματα παρέχειν ἡμῖν, πάντων, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἐπισαμένων, ὅτι τὸ κεφότατον ὑπὸ μανότητος κεφότατόν ἐστι, τὸ δὲ πυκνὸν καὶ συνεχὲς διὰ βάρος ὑφίσταται τῷ λοιπῷ· κἂν περισρέψῃς τὸ ἀγγεῖον, αὖθις ὀλίγῳ χρόνῳ τὴν προσήκουσαν ἑκάτερον ἀπολαμβάνει χώραν, τῆ μὲν κάτω φερομένῃ, τῆ δ' ἐπιπολάζοντος. ἃ μὴν ἀδὲ ὁ οἶνος ἀπελείφθη πιθαικῶν ἐπιχειρημάτων· πρῶτον μὲν γὰρ ἡ δύναμις αὐτῆ, θερμότης ἴσα, πρὸς τὸ μέσον εὐλόγως δοκεῖ συνῆχθαι μάλιστα, καὶ τοῦτο διατηρεῖν βέλτιστον. ἔπειτα, τὸ μὲν κάτω διὰ τὴν τρύγα φαῦλον εἶναι, τὸ δ' ἐξ ἐπιπολῆς, τῆ ἀέρος φθείρεσθαι πλησιάζοντος. ὅτι γὰρ ἐξίσησιν ὁ ἀὴρ τῆς ποιότητος τὸν οἶνον, ἐπισφαλέστατον ἴσμεν [3] ὄντα· διὸ καὶ κατορύττουσι τὰς πίθους, καὶ σκεπάζουσιν, ὅπως ὅτι σμικρότατος ἀὴρ αὐτῶν ἐπιψαύῃ. τὸ δὲ μέγιστον, ἃ φθείρει πλῆρες ἀγγεῖον ἔτως ῥᾳδίως οἶνον, ὡς ἀποδεὲς γενόμενον· πολὺς γὰρ εἰς τὸ κενούμενον ἐπεισρέων ὁ ἀὴρ, ἐξί-

1 Xyl. legit οἰνάριον, in editione tamen relinquens οἰνόριον. R. judice aeque ab hoc loco alienum est οἰνάριον, quam οἶνος μόριον. W. prius legendum putat, notans, vulgatum omnes alios libros servare.

2 Ita R. legendum monuit, dedique, Xyl. versione consentiente. Vulgo τῆς αἰτίας τὴν διαφοράν.

3 R. hoc ordine vult legi: τὸν οἶνον ἴσμεν, ἐπισφαλέστατον ὄντα. Ald. Bas. ἐπισφαλέστερον.

ἐξίεσι μᾶλλον· ἐν δὲ τοῖς μεσοῖς ὁ οἶνος αὐτὸς [1] ὑφ' αὑτῷ συνέχεται, πολὺ τῷ φθείροντος ἔξωθεν μὴ παραδεχόμενος.

III. Τὸ δ' ἔλαιον ἐ Φαύλην διατριβὴν παρέχεν. ὁ μὲν γάρ τις ἔφη, τὸ μὲν [2] κάτω τῷ ἐλαίᾳ γίνεσθαι χεῖρον, ἀπὸ τῆς ἀμόργης ἀναθολάμενον· τὸ δ' ἄνω ἐ βέλτιον εἶναι, ἀλλὰ δοκεῖν [3], ὅτι πορφυρωτάτῳ τῷ βλάπτοντός ἐσιν. ἄλλος ἠτιᾶτο τὴν πυκνότητα, δι' ἣν ἀμικτότατόν ἐσι, καὶ τῶν ἄλλων ὑγρῶν ἐδὲν εἰς αὐτὸ δέχεται, πλὴν βίᾳ καὶ ὑπὸ πληγῆς ἀνακοπτόμενον· ὅθεν ἐδὲ τῷ ἀέρι δίδωσιν ἀνάμιξιν, ἀλλ' ἀποσατεῖ, διὰ λεπτότητα τῶν μορίων καὶ συνέχειαν, ὥσε ἧττον ὑπ' αὐτῷ τρέπεσθαι μὴ κρατέντος. ἐδόκει δὲ πρὸς τᾶτον ὑπεναντιᾶσθαι τὸν λόγον Ἀριστοτέλης, τετηρηκὼς, ὡς φησιν, εὐωδέστερόν τε γινόμενον καὶ βέλτιον ὅλως τὸ ἐν τοῖς ἀποκειμένοις [4] ἀγγείοις ἔλαιον· εἶτα τῷ ἀέρι τὴν αἰτίαν τῆς βελτιώσεως ἀνατίθησι· πλείων [5] γάρ ἐσι καὶ κρατεῖ μᾶλλον εἰς ἀποδεὲς κατερχόμενος τὸ ἀγγεῖον.

IV. Μήποτ' ἂν (ἔφην ἐγὼ) καὶ τὸ ἔλαιον ὁ ἀὴρ ὠφελεῖ, καὶ βλάπτει τὸν οἶνον ἀπὸ τῆς αὐτῆς δυνάμεως· οἴνῳ μὲν γὰρ ὠφέλιμον, ἐλαίῳ δ' ἀσύμφορον παλαίωσις, ἣν [6] ἑκατέρᾳ προσπίπτων ὁ ἀὴρ ἀφαιρεῖ·

1 Pro αὐτὸς Ald. αὐτῷ.

2 Alterum hoc μὲν abest ab Ald. & Bas.

3 Vulgo ἐ βέλτιον, ἀλλὰ δοκεῖν. In his corrigendis ita, ut dedi, consentiunt R. & W. Ex Turn. affertur μάλα δοκεῖν.

4 R. judice, ἀποκειμένοις esset *seorsim extra conspectum & extra contactum aëris in cella jacentibus*: id quod sententia loci respuit. Quaerit igitur, num ἐκκειμένοις, *aëri & die expositis*? Melius certe conjecit W. ἀποκενωμένοις.

5 Vulgo πλεῖον, & deinde κατερχόμενον. Utrumque correxi e R. mente, probata W.

6 Ita, R. jubente, dedi e Turn. cum W. adsentientibus Amiot. Mez. Vulgo πκλαίωσις ἣν· ἑκατέρᾳ.

τὸ γὰρ ψυχόμενον, νεαρὸν διαμένει [1]. τὸ δ' ἐκ ἔχου διαπνοὴν ὑπὸ συνεχείας, ταχὺ παλαιᾶται καὶ ἀπογηράσκει· καὶ λέλεκται πιθανῶς, ὅτι τοῖς [2] ἐπιπολῆς πλησιάζων ὁ ἀὴρ νεαροποιεῖ. διὸ τὰ μὲν οἶνα τὸ ἄνω Φαυλότατον, τὰ δ' ἐλαίᾳ βέλτιστον· ἡ γὰρ παλαίωσις τῷ μὲν τὴν ἀρίστην, τῷ δὲ τὴν κακίστην ἐμποιεῖ διάθεσιν.

QUAESTIO IV.

Cur veteribus Romanis mos fuerit, nunquam omnino inanem mensam tollendo facere, neque lucernam unquam exstingui sinere [3]?

Φίλαρχαῖος ὢν [4] ὁ Φλῶρος ἐκ εἴα κενὴν ἀπαίρειν τὴν τράπεζαν, ἀλλ' αἰεὶ τῶν ἐδωδίμων ἐπ' αὐτῇ ὑπέ-

1 Bas. νοτερὸν διαφέρει. Ald. νοερόν. Turn. διαφέρειν vel διαφθείρειν.

2 Vulgo haec ita leguntur & distinguuntur: τὸ δὲ ἐκ ἔχον διαπνοὴν, ὑπὸ συνεχείας ταχὺ παλαιᾶται, καὶ ἀπογηράσκει, λελέχθαι πιθανῶς· ὅτι τὲς ἐπιπ. R. comma pone συνεχείας promovendum monuit, adnotans, raro sensu συνέχεια hic loci usurpatum esse pro conclusione — *quia conclusum & septum est*, aëre ab omni parte & aditu excluso. Post ἀπογηράσκει idem excidisse suspicatur ob similitudinem ultimae syllabae ἐδώδιμα, & denique legi vult ὅτι πᾶν ἐξ ἐπιπ. *omnes res aër renovat & resentes facit, quas attingit.* E cod. cujus nomen reticetur, affertur παλαιᾶται καὶ ἀπογηράσκειν; e Turn. autem & V. ὥστε λέλεκται πιθανῶς. H. Steph. praeter interpunctionem post πιθανῶς expungendam scribendum censuit ὅθεν λελέχθαι πιθανῶς, vel διὸ καὶ λελέχθαι, aut ὥστε λελέχθαι, aut λελέχθαι ἄν. Facillimum & optimum mihi visum est, quod dedi e. W. mente. Pro τὲς, quod vulgo adfuit, Turn. habet οἶνας.

3 Personae colloquii sunt Florus, Eustrophus, Caesernius, Plutarchus, Lucius. Cf. Quaest. Rom. LXIV. Vol. VIII. p. 349. & LXXV. pag. 354.

4 Vulgo Φίλαρχος. De hoc nomine dubitavit Xyl. idque in

ὑπέλειπε. Καὶ ἐ τᾶτο μόνον (ἔφη) οἶδα τὸν πατέρα καὶ τὸν πάππον εὖ μάλα [1] παραφυλάττοντας, ἀλλὰ μηδὲ λύχνον ἐῶντας ἀποσβεννύναι μετὰ τὸ δεῖπνον, ὅπως μὴ μάτην τέλαιον ἀναλίσκωσι [2]. παρὼν ἔν Εὐτροφος Ἀθηναῖος. Εἶτα (ἔφη) τί πλέον αὐτοῖς, ἂν μὴ τὸ Πολυχάρμε τᾶ ἡμετέρε σοφὸν ἐκμάθωσιν, ὃς πολὺν ἔφη σκεπ[όμενος χρόνον, ὅπως ἐ πλέψωσι τέλαιον οἱ παῖδες, ἐξευρεῖν μόλις· εὐθὺς γὰρ ἀποπληρᾶν τὰς λύχνας ἀποσβεθέντας, εἶτ' ἐπισκοπεῖν τῇ ὑσεραίᾳ πάλιν, εἰ πλήρεις διαμένουσι. γελάσας δὲ ὁ Φλῶρος· Οὐκᾶν (εἶπεν) ἐπεὶ τᾶτο τὸ πρόβλημα λέλυται, σκεψώμεθα τὸν λόγον, ὦ τὰς παλαιὰς εἰκὸς ἔσι καὶ περὶ τὰς λυχνας καὶ περὶ τὰς τραπέζας ἅτως εὐλαβεῖς γεγονέναι.

II. Πρότερον ἦν ἐζητεῖτο περὶ τῶν λύχνων· καὶ ὁ μὲν γαμβρὸς αὐτᾶ, Καισέρνιος, ᾤετο, τῇ πρὸς τὰ ἄσβεσον καὶ ἱερὸν πῦρ συγγενείᾳ παντὸς φθορὰν πυρὸς ἀφοσιώσεσθαι τὰς πρεσβυτέρας· δύο γὰρ εἶναι φθορὰς, ὥσπερ ἀνθρώπε, τὴν μὲν βίαιον σβεννυμένε, τὴν δὲ ὥσπερ κατὰ φύσιν ἀπομαραινομένε· τῷ μὲν ἓν ἱερῷ πρὸς ἀμφοτέρας ἀρήγειν, ἀεὶ τρέφοντας καὶ φυλάτ[οντας· τὸ δ' ἄλλο δι' αὐτᾶ περιορᾶν μαραινόμενον αὐτὰς, μηδὲ βιάζεσθαι, μηδὲ φθονεῖν, ὥσπερ ἀθρέμματος ἀφαιρεμένας τὸ ζῆν, ἵνα μὴ μάτην τρέφοιτο.

III. Λεύκιος δὲ, ὁ τᾶ Φλώρε υἱὸς, τἄλλα μὲν ἔφη καλῶς λέγεσθαι, τὸ δὲ ἱερὸν πῦρ ἐκ ἄμεινον αἱ-

ρεμέ-

in verſione retinuit. Junius vertit *candidatum*. W. ex Amiot. & Mez. notat, quod dedi, & probat. Conſentit Kaltw. ex auctoritate Amiot. & Ricardi.

1 Ald. ἓ μάλα; Baſ. ἐ μάλα. Hinc Xyl. legit εὖ μάλα. Probat idem R. & e Turn. aſſertur. Vulgatum τὸν πάππον μὲ dedit Steph.

2 Non conſentaneum hoc videtur, Xyl. judice. Suſp. excidiſſe inter δεῖπνον & ὅπως tale quid, ἄλλως σπεδάζοντας, tametſi alias ſtudioſe caverent, ne oleum fruſtra conſumerent.

ρημένας [1] ἑτέρᾳ πυρὸς, ἀδὲ σεμνότερον ἄτω σέβεσθαι καὶ περιέπειν· ἀλλὰ ὥσπερ Αἰγυπτίων ἐνίας μὲν τὸ κυνῶν γένος ἅπαν σέβεσθαι καὶ τιμᾶν, ἐνίας δὲ τῶν λύκων [2] ἢ προκοδείλων [3], ἕνα μέντοι τρέφειν, τὰς μὲν κύνα, τὰς δὲ προκόδειλον, τὰς δὲ λύκον· ἃ γὰρ οἵου τ' ἦν ἅπαντας. ἔτως ἐνταῦθα τὴν περὶ ἐκεῖνο θεραπείαν καὶ φυλακὴν τὸ πῦρ, τῆς πρὸς ἅπαν εὐλαβείας εἶναι συμβολον. ἀδὲν γὰρ ἄλλο μᾶλλον ἐμψύχῳ προσέοικεν, ἢ πῦρ, κινέμενόν τε καὶ τρεφόμενον δι' ἑαυτῦ, καὶ τῇ λαμπρότητι δηλῦν, ὥσπερ ἡ ψυχὴ, καὶ ταφηνίζον ἅπαντα· μάλιστα δὲ ταῖς σβέσεσιν αὐτῦ καὶ φθοραῖς ἐμφαίνεται δύναμις ἀκ ἀμοιρῆσα ζωτικῆς ἀρχῆς· βοᾷ γὰρ καὶ φθέγγεται [4] καὶ ἀμύνεται, καθάπερ ἔμψυχον ἀποθνῆσκον βίᾳ καὶ φονευόμενον. Εἰ μή τι σὺ [5] λέγεις (ἔφη πρὸς ἐμὲ βλέψας) βέλτιον.

IV. Οὐδὲν (εἶπον ἐγὼ) τῶν εἰρημένων αἰτιῶμαι· προσθείην δ' ἄν, ὅτι καὶ φιλανθρωπίας διδασκαλία τὸ ἔθος ἐστίν· ἔτε γὰρ τροφὴν ἀφανίζειν ὅσιον αὐτὰς ἀδὴν ἔχοντας, ἔτε νάματος ἐμφορηθέντας, πηγὴν ἀποτυφλᾶν καὶ ἀποκρύπτειν, ἔτε πλᾶ σημεῖα καὶ ὁδᾶ διαφθείρειν χρησαμένας, ἀλλ' ἐᾶν καὶ ἀπολείπειν τὰ χρήσιμα τοῖς δεησομένοις μεθ' ἡμᾶς· ὅθεν ἀδὲ φῶς λύχνα, μὴ δεομένας, ἀπολλύναι διὰ μικρολογίαν καλὸν, ἀλλὰ τηρεῖν καὶ ἀπολείπειν, εἴ τις ἔλθοι δεόμενος παρέντος ἔτι καὶ λάμποντος· κεῖ γὰρ ὄψιν, εἰ δυνα-

1 W. mavult ἠγκμένας, quod jam vertendo significavit Xyl.

2 W. judice, rectius legatur τὸ λύκων. Ab Ald. abest ἢ; pro qua partic. Turn. & V. dant καὶ.

3 Abfuerunt a R. τὰς δὲ κροκόδειλον.

4 Turn. V. φθείρεται. Ita quoque legitur in Baf.

5 Ita R. legendum cenſuit — *niſi ſi quid tu melius profers*, dedique e Turn. V. Bong. probante W. & ita vertente Xyl. Vulgo φονευόμενον. Μή τι σὺ λέγεις. Ald. & Baſ. μή τι συλλέγεις.

δυνατὸν ἦν, καὶ ἀκοὴν χρῆσαι καλῶς εἶχεν ἑτέρῳ, καί, νὴ Δία, τὴν Φρόνησιν καὶ τὴν ἀνδρείαν, μέλλοντας αὐτὲς καθεύδειν καὶ ἡσυχάζειν. ὅρα δὲ, εἰ καὶ μελέτης ἕνεκα τῷ εὐχαρίσῳ [1] τὰς τοιαύτας ἐφιέντες ὑπερβολὰς, ἐκ ἀτόπως οἱ παλαιοὶ καὶ δρῦς ἐσέβοντο καρποφόρας, καὶ συκῆν τινα προσηγόρευσαν ἱερὰν Ἀθηναῖοι, καὶ μορίαν [2] ἐκκόπτειν ἀπαγορεύσασι [3]. ταῦτα γὰρ ἐ ποιεῖ πρὸς δεισιδαιμονίαν ἐπιφόρας, ὡς ἔνιοι φασὶν, ἀλλὰ προσεθίζει τὸ εὐχάριτον ἡμῶν καὶ κοινωνικὸν ἐν τοῖς ἀναιθήτοις καὶ ἀψύχοις πρὸς ἀλλήλας. ὅθεν ὀρθῶς μὲν Ἡσίοδος [4]

Οὐδ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιῤῥέντων
ἐᾷ παρατίθεσθαι σῖτον, ἢ ὄψον, ἀλλ' ἀπαρχὰς τῷ πυρὶ καὶ γέρα τῆς διακονίας ἀποδιδόντας· εὖ τε Ῥωμαῖοι χρησάμενοι τοῖς λύχνοις, ἣν ἔδοσαν, ἐκ αφῃρέντο τροφὴν, ἀλλὰ χρῆθαι ζῶντας καὶ λάμποντας [5].

V. Ἐμὲ δὲ ταῦτ' εἰπόντος, ὁ Εὔτροφος· Ἆρ' ἦν (ἔφη) τέτο καὶ τῷ περὶ τραπέζης λόγῳ πάροδον οἰκείαν δίδωσιν, οἰομένων [6] δεῖν ἀεί τι καταλιπεῖν οἰκέταις ἀπὸ δείπνε, καὶ παισὶν οἰκετῶν· χαίρασι γὰρ ἐχ ἅτως λαμβάνοντες, ὡς μεταλαμβάνοντες. διὸ καὶ τὲς Περσῶν βασιλεῖς φασιν ἐ μόνον φίλοις καὶ ἡγεμόσι

1 Malim cum W. τᾷ εὐχαρίσε.

2 Vulgo μοραίαν. Corrigendum id monuit R. nec sequi dubitavi. Variâ quidem hujus vocis forma occurrit; in N. etiam T. (Luc. XIX, 4.) fuit in aliis edd. συκομωραία, in aliis συκομοραία: at in recentioribus melior is notae est συκομαρέα.

3 Ald. ἐκκόπτειν προσαγορεύσασι; V. Boug. μὴ κόπτειν ἀπαγορύσασι; Turn. μὴ κόπτειν ἀπηγόρευσαν.

4 Opp. & d. v. 748.

5 Ald. Bas. χρῆθαι ζῶν καὶ λάμποντας. Xyl. susp. & vertit χρῆθαι εἶων ζῶντας κ. λ. H. Steph. & R. quoque desiderarunt εἶων; Consentit Mez. at, W. judice, magis ad sensum necessario quem ad vestigia vulgatae probabiliter, &, fuisse quid vel vitii vel novitatis monente.

6 R. susp. οἰομένῳ. Consentit W.

μόσι καὶ σωματοφύλαξιν ἀποπέμπειν ἀεὶ μερίδας, ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν δείλων καὶ τὸ τῶν κυνῶν ἀεὶ δεῖπνον ἐπὶ τῆς ἐκείνων προτίθεσθαι τραπέζης, ὡς ἄνυσον [1] ἦν, πάντας, οἷς ἐχρῶντο, ποιεμένων ὁμοτραπέζους καὶ ὁμοσσίους. ἡμερῶνται γὰρ τῇ τῆς τροφῆς μεταδόσει καὶ τὰ σκυθρωπότατα τῶν θηρίων.

VI. Ἐγὼ δὲ γελάσας· Ἐκεῖνον δὲ, (εἶπον) ὦ ἑταῖρε, τὸν ἐκ τῆς παροιμίας ἀποκείμενον ἰχθὺν διὰ τί [2] ἐχ ἕλκομεν εἰς μέσον, μετὰ τῆς Πυθαγορικῆς χοίνικος, ἐφ' ἧς ἀπηγόρευε καθῆσθαι, διδάσκων [3] ἡμᾶς ἀεί τι τῶ παρόντος εἰς τὸ μέλλον ὑπολιπεῖν, καὶ τῆς αὔριον ἐν τῇ σήμερον μνημονεύειν. ἡμῖν μὲν ἔν τοῖς Βοιωτοῖς τό· Λεῖπέ τι καὶ Μήδοις· διὰ σώματός ἐσιν, ἐξ ὧ Μῆδοι τήν τε Φωκίδα καὶ τὰ ἕξατα τῆς Βοιωτίας ἄγοντες καὶ φέροντες ἐπέτρεχον· ἀεὶ δὲ καὶ πανταχῶ δεῖ πρόχειρον εἶναι τό· Λεῖπέ τι καὶ ξένοις ἐπελθοῦσιν. ὡς ἔγωγε καὶ τῶ Ἀχιλλέως κενὴν ἀεὶ καὶ λιμώδη καταλαμβανομένην αἰτιῶμαι τὴν τράπεζαν· τῶν τε [4] γὰρ περὶ τὸν Αἴαντα καὶ τὸν Ὀδυσσέα πρέσβεων ἀφικομένων, εὐδὲν ἔχων ἕτοιμον, ἀναγκάζεται μαγειρεύειν ἐξ ὑπαρχῆς καὶ ὀψοποιεῖν· τόν τε Πρίαμον φιλοφρονεῖσθαι βελόμενος, πάλιν ἀναίξας ὄιν ἄργυφον [5] σφάττει καὶ διαιρεῖ, καὶ ὀπτᾷ, πολὺ μέρος περὶ ταῦτα ἀναλίσκων τῆς νυκτός. ὁ δ' Εὔμαιος, ἅτε δὴ θρέμμα γεγονὼς σοφῦ σοφὸν, ἐ πράγματα

1 Ald. Baf. ὡς ἂν οἶσὸν ἦν.

2 abſunt διὰ τί ab Ald. & Baſ. Prior ἕλκόμενον; cum Baſ. conſentit Turn.

3 Repoſui ſic e Baſ. & Xyl. conſentiente Mez. idque forte verum ſuſpicante W. pro διδάσκοντος, quod eſt in rell. De proverbii ſenſu nihil certi poteſt afferri; de ſymbolo Pythagorico cf. Vol. VII. p. 47.

4 Frſt. & R. τῶνδε. Reſtitui τῶν τε. Cf. Iliad. IX, 206. ſq. & paulo poſt XXIV, 621. ſq.

5 Frſt. & R. ἄργυρον. Reſtitui ἄργυφον.

μετα εἶχε, τῷ Τηλεμάχῳ ἐπιφανέντος, ἀλλ' εὐθὺς ἑσιᾷ καθίσαντα, πίνακας κρεῶν παρατιθεὶς

Ὀπταλέων, ἃ ῥα τῇ προτέρῃ κατέλειπον ἔδοντες [1].

εἰ δὲ τοῦτο δόξει μικρὸν, ἐκεῖνό γ' ἀ μικρὸν, τὸ συσέλλειν καὶ ἀνέχειν τὴν ὄρεξιν, ἔτι παρούσης τῆς ἀπολαύσεως· ἧττον γὰρ ἐπιθυμοῦσι τῶν ἀπόντων οἱ ἐθισθέντες ἀπέχεσθαι τῶν παρόντων.

VII. Ὑπολαβὼν δὲ ὁ Λεύκιος ἔφη, τῆς μάμμης ἀκηκοὼς μνημονεύειν, ὡς ἱερὸν μὲν ἡ τράπεζα, δεῖ δὲ τῶν ἱερῶν μηδὲν εἶναι κενόν. Ἐμοὶ δὲ (εἶπεν) ἐδόκει καὶ μίμημα τῆς γῆς ἡ τράπεζα εἶναι· πρὸς γὰρ τῷ τρέφειν ἡμᾶς, καὶ στρογγύλη καὶ μόνιμός ἐστι, καὶ καλῶς ὑπ' ἐνίων ἑστία καλεῖται· καθάπερ γὰρ τὴν γῆν αἰεί τι χρήσιμον ἔχειν καὶ φέρειν ἡμῖν ἀξιοῦμεν, ἕως ἐδὲ τὴν τράπεζαν οἰόμεθα δεῖν κενὴν ὁρᾶν καὶ ἀνερμάτιστον ἀπολειπομένην.

QUAESTIO V.

Maxime cavendum esse a voluptatibus, quas depravata praebet musica: et quomodo sit cavendum [2]?

Ἐν Πυθίοις Καλλίστρατος, τῶν Ἀμφικτυόνων ὢν ἐπιμελητὴς [3], αὐλῳδόν τινα πολίτην καὶ φίλον ὑπερήσαντα τῆς ἀπογραφῆς τὸ μὲν ἀγῶνος εἶρξε κατὰ τὸν νόμον· ἑσιῶν δὲ ἡμᾶς παρήγαγεν εἰς τὸ συμπόσιον ἐθῆτι καὶ στεφάνοις, ὥσπερ ἐν ἀγῶνι, μετὰ τοῦ χοροῦ κεκοσμημένον ἐκπρεπῶς· καὶ νὴ Δία κομψὸν ἦν ἀκρόαμα

1 Odyss. XVI, 49. Pro ἃ ῥα Ald. Bas. ἄρα. Mez. deinde δίμει, quod W. probat, pro διαιρεῖ.

2 Personae colloquii sunt Callistratus, Lamprias.

3 Vulgo absque ὢν, quod dedi e W. mente. R. maluit aut ἐπιμελητὴς γενόμενος, aut ἐπιμελητήσας. Mox Ald. & Bas. ἦρξε pro εἶρξε.

ἅμα τοπρῶτον· ἔπειτα διασείσας καὶ διακωδωνίσας τὸ συμπόσιον, ὡς ᾐσθάνετο τοὺς πολλοὺς ἐγκεκλικότας καὶ παρέχοντας ὑφ' ἡδονῆς, ὅ τι βούλοιτο χρῆσθαι, καὶ καταυλεῖν καὶ ἀκολασταίνειν, ἀποκαλυψάμενος παντάπασιν, ἐπεδείξατο τὴν μουσικὴν παντὸς οἴνου μᾶλλον μεθύσκουσαν τοὺς ὅπως ἔτυχε καὶ ἀνέδην αὐτῆς ἐμφορουμένους· οὐδὲ γὰρ κατακειμένοις ἔτι βοᾷν ἐξήρκει καὶ κροτεῖν, ἀλλὰ τελευτῶντες ἀνεπήδων οἱ πολλοὶ, καὶ συνεκινοῦντο κινήσεις ἀνελευθέρους, πρεπούσας δὲ τοῖς κρούμασιν ἐκείνοις καὶ τοῖς μέλεσιν. ἐπεὶ δ' ἐπαύσαντο, καὶ κατάστασιν αὖθις, ὥσπερ ἐκ μανίας, ὁ πότος ἐλάμβανεν, ἐβούλετο μὲν ὁ Λαμπρίας εἰπεῖν τι καὶ παῤῥησιάσασθαι πρὸς τοὺς νέους· ὀῤῥωδοῦντι δ' ὅμως, μὴ λίαν ἀηδὴς γένηται καὶ λυπηρὸς, αὐτὸς [1] ὁ Καλλίστρατος ὥσπερ ἐνδόσιμον παρέχε, τοιαῦτά τινα διαλεχθείς.

II. Ἀκρασίας μὲν (ἔφη) καὶ αὐτὸς ἀπολύω τὸ φιλήκοον καὶ φιλοθεάμον [2]. οὐ μὴν Ἀριστοξένῳ γε συμφέρομαι [3] παντάπασι, ταύταις μόναις φάσκοντι ταῖς ἡδοναῖς τὸ καλῶς ἐπιλέγεσθαι. καὶ γὰρ ὄψα καλὰ καὶ μύρα καλοῦσι, καὶ καλῶς γεγονέναι λέγουσι, δειπνήσαντες ἡδέως καὶ πολυτελῶς. δοκεῖ δέ μοι μηδ' Ἀριστοτέλης αἰτίᾳ δικαίᾳ τὰς περὶ θέαν καὶ ἀκρόασιν εὐπαθείας ἀπολύειν ἀκρασίας, ὡς μόνας ἀνθρωπικὰς οὔσας· ταῖς δ' ἄλλαις καὶ τὰ θηρία φύσιν [4] ἔχοντα χρῆσθαι καὶ κοινωνεῖν. ὁρῶμεν [5] γὰρ, ὅτι καὶ μουσικῇ πολλὰ κηλεῖται τῶν ἀλόγων, ὥσπερ ἔλαφοι σύριγξιν, ἵπποις δὲ μιγνυμέναις ἐπαυλεῖται νόμος, ὃν ἱππόθορον ὀνομάζουσιν·

1 Ald. Bas. οὗτος; Turn. & V. οὕτως.

2 Cum in Bas. legatur φιλοθεάμονα, rectius videtur R. τὸν φιλήκοον καὶ φιλοθεάμονα.

3 Frst. & R. συμφέρομεν. Restitui συμφέρομαι. Ald. deinde pro καλῶς dat mendose κακῶς.

4 Dedi sic, R. jubente, — *natura utentia*, pro vulg. φασὶν, cum W. idem e Mez. sumente.

5 Secutus sum W. ita dantem e Mez. pro vulg. ὁρῶ μὲν.

σιν· ὁ δὲ Πίνδαρός φησι, κεκινῆθαι πρὸς ᾠδὴν ἀλλήλοις δελφῖνας ὑπόκρισιν,

Τὸν μὲν ἀκύμονος ἐν πόντῳ πελάγει αὐλῶν ἐκίνησ' ἐρατὸν μέλος [1].

ὀρχήμενοι δὲ τὰς σκῶπας αἴρῃσι χαίροντας τῇ ὄψει, καὶ μιμητικῶς ἅμα δεῦρο κἀκεῖσε τὰς ὤμους συνδιαφέροντας [2]. ἐδὲν ἓν ὁρῶ τὰς τοιαύτας ἡδονὰς ἴδιον ἐχούσας, ὅτι μόναι τῆς ψυχῆς εἰσιν, αἱ δ' ἄλλαι τοῦ σώματος, καὶ περὶ τὸ σῶμα καταλήγουσι· μέλος δὲ καὶ ῥυθμὸς καὶ ὄρχησις, καὶ ᾠδὴ παραμειψάμεναι τὴν αἴσθησιν, ἐν τῷ χαίροντι τῆς ψυχῆς ἀπερείδονται τὸ ἐπιτερπὲς καὶ γαργαλίζον. ὅθεν εὐδεμία τῶν τοιούτων ἡδονῶν ἀπόκρυφός ἐσιν, οὐδὲ σκότος δεομένη, καὶ τῶν τοίχων περιθεόντων, ὡς αἱ γυναῖκες λέγουσιν· ἀλλὰ καὶ σύδια σαύταις καὶ θέατρα ποιεῖται· καὶ τὸ μετὰ πολλῶν θεάσασθαί τι καὶ ἀκοῦσαι, ἐπιτερπέστερον ἐσι καὶ σεμνότερον, ἐκ ἀκρασίας δῆπε καὶ ἡδυπαθείας, ἀλλ' ἐλευθέρα διατριβῆς καὶ ἀσείας μάρτυρας ἡμῶν ὅτι πλείσας λαμβάνοντων.

III. Ταῦτα τοῦ Καλλισράτε εἰπόντος [3], ὁ Λαμπρίας ὁρῶν ἔτι μᾶλλον ἐκείνες τὰς τῶν ἀκροαμάτων χορηγὰς

1 Citantur haec quoque in lib. de *fortitia anim.*, ubi R. (magno constu, judice Schneidero in fragm. Pindar. pag 81.) plenius ita ea legenda monet τὸν μεγακίμονος ἐκ πόντε πλαγιαύλων ἐκίνησεν ἐρατὸν μέλος, *quem e ponto magnos fluctus jactante provocat, excitat amabile carmen plagiaulorum.* Pro ἐκίνησ' Ald. & Bas. ἐκείνης; Turn. & V. ἐκείνοις. Turn. etiam τῶν μὲν pro τὸν μέν.

2 Secutus sum in his cum Kaltw. R. correctionem, cum vulgo legeretur τὰς ὦπας αἴρῃσι χαίροντες — συνδιαφέροντες. Etiam W. legendum monuit σκῶπας, & sequentia correxit cum Amiot. & Mez. Cf. Athen. IX. p. 391. Aelian. hist. anim. XV, 28.

3 Dedi sic e R. mente pro vulg. ἐπιόντος. W. idem e Mez. probavit.

ρηγὲς θρασυνομένας. Οὐ τοῦτ' (ἔφη) τὸ αἴτιον, ὦ παῖ Λέοντος, ἀλλά μοι δοκοῦσιν οὐκ ὀρθῶς οἱ παλαιοὶ παῖδα Λήθης τὸν Διόνυσον [1]. ἔδει γὰρ πατέρα προσαγορεύειν· ὑφ' οὗ καὶ σὺ νῦν [2] ἀμνημονεῖν ἔοικας, ὅτι τῶν περὶ τὰς ἡδονὰς ἁμαρτανομένων τὰ μὲν ἀκρασία, τὰ δ' ἄγνοια ποιεῖ καὶ παράφρασις. ὅπου μὲν γὰρ ἡ βλάβη πρόδηλός ἐστι, ταῦτ' ἀκρασίᾳ καταβιαζόμενοι τὸν λογισμὸν ἐξαμαρτάνουσιν· ὅσα δ' ἂν εὐθὺς ἡδὲ παραχρῆμα τῆς ἀκολασίας τὸν μισθὸν ἐπιτίθησι, ταῦτα ὑπ' ἀγνοίας τοῦ βλάπτοντος αἱροῦνται καὶ πράττουσι. διὸ τὰς μὲν περὶ ἐδωδὰς καὶ ἀφροδίσια καὶ πότους ἀσχολοῦντας, οἷς νόσοι τε πολλαὶ καὶ χρημάτων ὄλεθροι συνακολουθοῦσι, καὶ τὸ κακῶς ἀκούειν, ἀκρατεῖς προσαγορεύομεν· ὡς Θεοδέκτην ἐκεῖνον εἰπόντα· Χαῖρε, φίλον φῶς, ὀφθαλμιῶντα, τῆς ἐρωμένης ἐπιφανείσης· ἢ τὸν Ἀβδηρίτην Ἀνάξαρχον [3].

— ὅς ῥα καὶ εἰδὼς,
Ὡς φασιν, ἄθλιος [4] ἔσκε· φύσις δέ μιν ἔμπαλιν ἦγεν
Ἡδονοπλήξ, τῇ [5] πλεῖσοι ὑποτρείουσι σοφιστῶν.

ὅσαι δὲ τῶν ἡδονῶν τὰς περὶ γαστέρα καὶ αἰδοῖα καὶ φειδῶ καὶ ὄσφρησιν [6] ἀντιτεταγμένας αὐταῖς, ὅπως ἐχ

1 H. Steph. infinitivum deesse notat post Διόνυσον, nisi ita legas: τὸν Διόνυσον προσαγορεύειν· ἔδει γὰρ πατέρα, aut haec ipsa ἐδ. γ. π. parenthetice sumas. R. voluit παῖδα Λήθης καλεῖν τ. Δ. Bene monet W. nil excidisse, sed ellipticam compositionem esse videri.

2 Vulgo post νῦν fuit ἔν. H. Steph lectionem mutari voluit, nisi aliquid deesse dicas. R. ἔν aut delendum censuit, aut cum ἐμοὶ mutandum. Delevi cum W. auctoritate Palat. & Mez.

3 Cf. Vol. IX. p. 405, nec non Vol. X. p. 163.

4 Ald. Bas. ὥς φασαν λέλιος ἔσκε; nec non deinde ἦκεν. R. susp. ὡς φύσιν, se natura pronum in vitia esse. Turn. & V. λάλος pro ἄθλιος.

5 H. Steph. τὴν πλεῖσοι reponendum censuit. Ita Turn. & V.

6 R. susp. ὄσφρησιν εὐλαβεῖς καὶ ἀντιτ.

ἔχ ἀλώσονται, καὶ προσέχοντας, ἐκπεριοδεύσασι [1] περὶ τὰ ὄμματα καὶ τὰ ὦτα λανθάνουσιν ἐνακισμέναι [2] καὶ λοχῶσαι, τέτας [3] ἐκείνων δὲν ἧττον ἐμπαθεῖς ὄντας, καὶ ἀκολάστες καὶ ἀκρατεῖς [4] ὁμοίως ἀ καλέμεν· ἀ γὰρ εἰδότες, ἀλλα δι' ἀπειρίαν ὑποφέρονται, καὶ νομίζασι τῶν ἡδονῶν εἶναι κρείττονες, ἂν ἐν [5] θεάτροις ἄσιτοι καὶ ἄποτοι διημερεύσωσιν· ὥσπερ εἰ τῶν κεραμίων μέγα φρονοίη τὸ τῆς γαστρὸς αἰρόμειον [6], ἢ τὸ πυθμένος, ἐκ δὲ τῶν ὤτων ῥᾳδίως μεταφερόμενον. ὅθεν Ἀρκεσίλαος ἀδὲν ἔφη διαφέρειν, τοῖς ὄπισθεν εἶναι ὠναιδον, ἢ τοῖς ἔμπροσθεν. ἐεῖ δὲ καὶ τὴν ἐν ὄμμασι καὶ τὴν ἐν ὠσὶ γαργαλίζεσαν μαλακίαν καὶ ἡδυπάθειαν φοβεῖσθαι, καὶ μήτε πόλιν ἀνάλωτον νομίζειν, τὴν τὰς ἄλλας πύλας βαλανάγραις καὶ μοχλοῖς καὶ καταράκταις [7] ὀχυρὰς ἔχεσαν [8], ἂν διὰ μιᾶς

1 Ita cum W. dedi, jubentibus Anon. Xyl. Steph. R. pro vulg. ἐκπεριοδεῦσαι.

2 Bas. ἐνακισμέναι. Xyl. correxit.

3 Ita dedi e R. mente, pro vulg. τὰς. Turn. V. αὐτὰς. Etiam W. legi vult τάτας.

4 R. posteriora καὶ delendum censuit, ut sit καὶ ἀκολάστες, ἀκρατεῖς ὁμοίως — *hos, qui non minus obnoxii violentiae cupiditatum suarum & intemperantes sunt, quam illi superiores, non tamen pariter, atque illos, appellamus* ἀκρατεῖς. W. ita legi vult ὄντας, ἀκολάστες μὲν, ἀκρατεῖς δὲ ὁμοίως ἀ καλ. ipso Plutarcho duce in lib. de virt. mor. Vol. IX p. 403. & 405. sq.

5 Secutus sum W. ἐν dantem e Mez. Vulgo abest. R deinde voluit ἐνδιημερεύσωσι.

6 Post αἰρόμενον, aut πυθμένος, R. judice, deesse videtur ἔχον, ut sit μέγα φρονοίη τι, τὸ τῆς γαστρὸς αἰρόμενον ἔχον· nec non σαθρὸν aut ἐμβριθὲς, *stabile* vel *grave*, post πυθμένος. W. legendum censet μὴ αἰρόμενον cum Mez. & Xyl. vers. Vulgo αἰρόμενον, quod in R. & W. correctum legitur.

7 R. judice, scribendum καταῤῥάκταις.

8 Ita in R. legitur, quod dedit W. ex Bas. Xyl. Mez. Vulgo ἐχέσαι.

οἱ πολέμιοι παρελθόντες ἔνδον εἰσίν· μήτε ἑαυτὸν ἀήττητον ὑφ' ἡδονῆς, εἰ μὴ κατὰ τὸ ἀφροδίσιον, ἀλλὰ κατὰ τὸ μυσερὸν ἑάλωκεν, ἢ τὸ θέατρον. ὁμοίως γὰρ ἐγκέκλικε [1], καὶ παρέδωκε ταῖς ἡδοναῖς ἄγειν καὶ φέρειν τὴν ψυχήν· αἱ δὲ [2] παντὸς ὀψοποιοῦ καὶ μυρεψοῦ δριμύτερα καὶ ποικιλώτερα φάρμακα τῶν μελῶν καὶ τῶν ῥυθμῶν καταχεόμεναι, τούτοις ἄγουσιν ἡμᾶς καὶ διαφθείρουσιν, αὐτῶν τρόπον τινὰ καταμαρτυρῆντας. τῶν δὲ γὰρ ἔτε τι μεμπτὸν, ἔτε μεταλλακτὸν [3] (ὡς Πίνδαρος ἔφη) τῶν ἐπὶ ταῖς τραπέζαις,

Ὅσ' ἀγλαὰ χθὼν [4] πόντε τε ῥιπαὶ φέρουσιν

ἄρτι [5] παρακειμένων. ἀλλ' ἔτ' ὄψον ἀδὲν, ἔτε σιτίον, ἔφ' ὁ βέλτιστος ἑτοῖ πινόμενος οἶνος ἐξήγαγεν ὑφ' ἡδονῆς φωνὴν, οἷον [6] ἄρτι τὰ αὐλήματα καὶ τὰ ῥήματα τὴν οἰκίαν, εἰ μὴ καὶ τὴν πόλιν ἅπασαν ἐμπέπλη-

1 Sic R. dandum monuit, dedique pro vulg. ἐκκέκλικε. Turn. V. Anon. ἐξέκλινε; etiam e Mez. notat ἐγκέκλικε W. utrumvis vulgato melius judicans.

2 W. mavult ψυχὴν, αἳ δὴ —

3 Vulgo ἔτε μεταλλάττων. Ald. Baſ. ἐ τῶν μεταλλάττων. R. voluit μεταλλάττον, *exorbitans* a recta via & recepto inter homines more recedens — *horum* praeſentium *nihil*, neque auditum, neque conſpectum, *fuit improbabile, aut abſurdum, tum, cum adhuc coram expoſita in menſa eſſent ea omnia* ---. W. notat, ἔτε μεταλλάττων abeſſe a Palat. addens: „ἔτε μεταλλακτὸν Amiot. μεταμελητὸν“ in alterutra harum lectionum nomine codicis vel auctoris omiſſo. Schneider. in fragm. Pindar. p. 66. ſuſp. aut μεταλλακτὸν, aut μεταλλακτέον. Dedi prius. W. locum vertit: *harum dapum, quae modo in menſis appoſitae erant, neque reprehenuenda neque mutanda erat ulla* ---.

4 Ita Schneider. l. c. haec affert. Vulgo ὅς ἀγλαόχθων. R. legendum monuit ὅσα ἀγλαὰ χθὼν; Mez. ὧν ἀγλαὸς χθών. Turn. V. ὅσα.

5 Ald. Baſ. ἄρτοι.

6 Sic cum W. repoſui ex Ald. Baſ. Xyl. Palat. Vatic. pro vulg. οἵων.

πέπληκε θορύβων [1] καὶ κρότων καὶ ἀλαλαγμῶν. διὸ δεῖ μάλισα ταύτας εὐλαβεῖσθαι τὰς ἡδονάς· ἰσχυρόταται γάρ εἰσιν, ἅτε δὴ μὴ, καθάπερ αἱ περὶ γεῦσιν καὶ ἁφὴν καὶ ὄσφρησιν, εἰς τὸ ἄλογον καὶ φυσικὸν ἀποτελευτῶσαι τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ τὸ κρίνοντος ἀπτόμεναι καὶ τὸ φρονοῦντος· ἔπειτα ταῖς μὲν ἄλλαις ἡδυπαθείαις κἂν ὁ λογισμὸς ἐλλίπῃ διαμαχόμενος, ἄλλα τῶν παθῶν ἔνια πολλάκις ἐμποδὼν ἐσι· καὶ γὰρ ἐν ἰχθύων ἀγορᾷ μικρολογία καθαιρεῖ [2] δάκτυλον ὀψοφάγε, καὶ πολυτελῆς ἑταίρας ἀπέστρεψε φιλαργυρία φιλογυνίου 3. ὥσπερ ἀμέλει παρὰ τῷ Μενάνδρῳ [4] τῶν συμποτῶν ἕκασος ἐπιβλεύομενος ὑπὸ τὸ πορνοβοσκὸ σοβαράν τινα παιδίσκην ἐπάγοντος αὐτοῖς,

Κύψας καθ ἑαυτὸν τῶν τραγημάτων ἔφλα.

χαλεπὸν γὰρ ὁ δανεισμὸς τῆς ἀκρασίας κόλασμα, καὶ τὸ λύσαι βαλάντιον, ἐ πάνυ ῥᾴδιον. ταύταις δὲ ταῖς ἐλευθερίαις λεγομέναις περὶ ὦτα [5] καὶ ὄμματα φιλομέσοις καὶ φιλαύλοις μεσομανίαις προῖκα καὶ ἀμιθὶ τῶν ἡδονῶν πάρεσι [6] πολλαχόθεν ἀρύττεσθαι καὶ ἀπο-

 λαύειν,

1 R. poſt θορύβων deeſſe ſuſpicatur aut μεσὰ, ut ad αὐλήματα & κρέματα redeat, aut μεσὴν, ut ad πόλιν & οἰκίαν.

2 Ita dedi e Salmas. & R. mente pro vulg. καθαίρει.

3 Secutus ſum W. ita e Palat. dantem pro vulg. φιλονεικίαν. In Baſ. fuit φιλονεικία, quod rectum putavit R. legens φιλαργυρία ἢ φιλονεικία. Ita quoque Xyl. vertit. Turn. V. φιλαργυρίαν καὶ φιλονεικίαν.

4 Vulgo Μενάνδρῳ. ἢ τῶν. Delevi ἢ ſimul cum praemiſſo punctо e R. mente. Conſentit Xyl. verſio. cf. Vol. VII. p. 398.

5 Vulgo abeſt περὶ. Dedi id, R. jubente, cum W. idem e Mez. addente. Turn. deinde & V. μεσομανεῖ pro μεσομανίαις.

6 Vulgo ἀμιθὶ. τῶν ἡδονῶν γάρ ἐσι. R. puncto deleto legendum cenſuit πάρεσι vel περίεσι — *huic autem liberali dicto aurium & oculorum in Muſas furori, cantus & tibias conſectanti, multae ſe praeſtant cauſae, per quas gratuito & nulla cum impenſa voluptatem ſuum aelibet.* Dedi πάρεσι cum W. conſentiente Mez.

λαύειν, ἐν ἀγῶσιν, ἐν θεάτροις, ἐν συμποσίοις, ἑτέρων χορηγούντων. ὅθεν ἕτοιμον τὸ διαφθαρῆναι τοῖς μὴ βοηθοῦντα καὶ παιδαγωγοῦντα τὸν λογισμόν ἔχουσι.

IV. Γενομένης ἐν σιωπῇ· Τί ἂν (ἔφη [1]) ποιοῦντα τὸν λογισμόν, ἢ τί λέγοντα, βοηθεῖν ἀξιοῦμεν; ὁ γὰρ ἀμφοτίδας γε περιθήσει τὰς Ξενοκράτες [2] ἡμῖν, ὁδὸν ἀνασήσει μεταξὺ δειπνοῦντας, ἂν αἰθάμεθα λύραν ἁρμοζομένην, ἢ κινέμενον αὐλόν [3]. ὁ γὰρ ἂν (εἶπεν ὁ Λαμπρίας) ἄλλα ὁσάκις ἂν εἰς τὰς εἰρημένας [4] ἐμπέσωμεν, ἐπιλαθέσθαι δεῖ τὰς Μούσας, καὶ καταφεύγειν εἰς τὸν Ἑλικῶνα τὸν τῶν παλαιῶν. ἐρῶντι μὲν γὰρ πολυτελοῦς ἐστι τὴν Πηνελόπην προσαγαγεῖν, ὁδὸν συνοικίσαι [5] τὴν Πάνθειαν· ἡδόμενον δὲ μίμοις καὶ μέλεσι καὶ ᾠδαῖς κακοτέχνοις καὶ κακοζήλοις ἕξεις μετάγειν ἐπὶ τὸν Εὐριπίδην, καὶ τὸν Πίνδαρον, καὶ τὸν Μένανδρον, ποτίμῳ λόγῳ ἁλμυρὰν ἀκοὴν (ὡς φησιν ὁ Πλάτων) ἀποκλυζομένου. ὥσπερ γὰρ οἱ μάγοι τὰς δαιμονιζομένας κελεύουσι τὰ Ἐφέσια γράμματα πρὸς αὐτὰς καταλέγειν καὶ ὀνομάζειν, ἕως ἡμεῖς ἐν τοῖς τοιούτοις τερετίσμασι καὶ σκιρτήμασι

Μανίαις τ' ἀλαλαῖς τ' ὀρινόμενοι ῥιψαύχενι σὺν κλονῳ [6],

τῶν

1 Amiot. Mez. addunt ὁ Καλλίστρατος.

2 Cf. de auditione, Vol. VII. p. 130. l. 1.

3 Turn. V. ἢ κινεμένων αὐλῶν.

4 R. judice, aut in locum vocab. εἰρημένας sufficiendum est εἱρκτάς, vel ἄρκυς, vel πείρας, aut illi servato addendum est horum unum aliquod. W. acute corrigit & vertit Σαρῆνας.

5 Ita R. dari voluit, & verterunt Amiot. & Xyl. deditque W. probante pro vulg. συνοικῆσαι. Turn. & V. τῇ Πανθείᾳ. De Penelope, Ulyssis uxore, satis constat. De Panthea cf. Xenoph. Cyrop. V, 1. VI, 1. 3. 4. VII, 3.

6 Cf. Vol. IV. p. 321. not. 3. nec non Sympos. I, 5. p. 36. h. v. not. 1. Ald. & Bas. μανίαι τ' ἀλαλαί τ' ὀρινόμενοι. Hinc Xyl. ὅπα aut ἵνα ante haec verba deesse suspicatur. E Turn. & V. haec afferuntur: μανίαις ἄλλαις ὀρινομέναις, vel μανίαις ἀλαλαῖς ἐν τῷ πρώτῳ, aut ἐν τῷ πότῳ ὀρινομέναν.

τῶν ἱερῶν καὶ σεμνῶν ἐκείνων γραμμάτων ἀναμιμνησκομενοι, καὶ παραβάλλοντες [1] ᾠδὰς καὶ ποιήματα, καὶ λόγες κενὲς [2], ἐπ ἐκπλαγησόμεθα παντάπασιν ὑπὸ τάτε, ἐδὲ πλαγίες παραδώσομεν ἑαυτὲς ὥσπερ ὑπὸ ῥεύματος λείε φέρεθαι.

QUAESTIO VI.

De umbris, quas vocant: et an ab alio vocatus ad alios ad coenam, ire debeat, ac quando, et ad quos [3]?

Τὸν Μενέλαον [4] Ὅμηρος πεποίηκε αὐτόματον ἐσιόντι τὲς ἀρισεῖς τῷ Ἀγαμέμνονι παραγινόμενον·

Ἤιδεε γαρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο.

καὶ τὴν ἄγνοιαν ἐ περιεῖδεν αὐτὲ καταφανῆ γενομένην, ἐδ' ἠλεγξε τῷ μὴ ἐλθεῖν, ὥσπερ οἱ φιλομεμφεῖς καὶ δύσκολοι ταῖς τοιαύταις τῶν φίλων παροράσεσι καὶ ἀγνοίαις [5] ἐπιτίθενται, τῷ ἀμελεῖθαι μᾶλλον ἢ τῷ τιμᾶθαι χαίροντες, ὅπως ἐγκαλεῖν ἔχωσιν. τὸ δὲ τῶν

V 4 ἐπι-

1 R. aut loco παραβάλλοντες legi vult προβαλλόμενοι, *aversantes*, *repudiantes*, aut παραβάλλοντες πρὸς ᾠδάς. 2 W. legendum censet λόγες σεμνές. Dedi deinde ἐκπλαγησόμεθα e Xyl. mente pro vulg. ἐκπλαγησόμεθα. W. probat, & simul vult tolli ὑπὸ τάτε. Quae autem huic quaestioni vulgo annexa leguntur, τὸν Μενέλαον — — ἐγκαλεῖν ἔχωσιν, cum W. ad initium quaestionis proxime sequentis removi. Amiot. Ricard. & R. consentiunt. Xyl. de iisdem, huc non pertinentibus, monuit, ea autem ad finem quaestionis transtulit. Eum sequitur Kaltw.

3 Personae colloquii sunt Plutarchus, Florus, Caesernius. In graeco quaestionis titulo fuit vulgo περὶ τίνας. Xyl. legendum monuit πρὸς. R. voluit πρὸς vel παρὰ. Dedi hoc in ind. quaestionum Volumini huic praemisso cum W. idem e Palat. sumente. Cf. Palmer. Exerc. p. 224.

4 Hom. Iliad. II. 409.

5 *Delictis per incuriam, non voluntariis.* Dedi sic e R mente pro vulg. ἀνοίαις.

ἐπικλήτων ἔθος, ὃς νῦν Σκιὰς καλοῦσιν, ἐ κεκλημένος αὐτὸς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν κεκλημένων ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἀγομένος, ἐζήτει τὸ, πόθεν ἔχε τὴν ἀρχήν· ἐδόκει δ' ἀπὸ Σωκράτους, Ἀριστόδημον ἀναπεισαντος ἐ κεκλημένον εἰς Ἀγάθωνος ἰέναι σὺν αὐτῷ, καὶ παθόντα τι γελοῖον· ἔλαθε γὰρ κατὰ τὴν ὁδὸν ὑπολειφθεὶς ὁ Σωκράτης, ὁ δὲ προεισῆλθεν, ἀτεχνῶς σκιὰ προβαδίζουσα σώματος ἐξόπισθε τὸ φῶς ἔχοντος [1]. ὕστερον μέντοι περὶ τὰς τῶν ξένων ὑποδοχὰς, μάλιστα τῶν ἡγεμονικῶν, ἀναγκαῖον ἐγίνετο τοῖς ἀγνοοῦσι τὰς ἑπομένας καὶ τιμωμένας, ἐπὶ τῷ ξένῳ ποιεῖσθαι τὴν κλῆσιν, ἀριθμὸν δὲ ὁρίζειν, ὅπως μὴ πάθωσιν, ὃ παθεῖν συνέπεσε τῷ δεχομένῳ τὸν βασιλέα Φίλιππον [2] ἐπὶ τῆς χάρας· ἦκε γὰρ ἄγων πομπὰς, τὸ δὲ δεῖπνον ἐ πομπαῖς ἦν παρεσκευασμένον· ἰδὼν ἂν θορυβέμενον τὸν ξένον, περιέπεμπε πρὸς τὰς φίλας ἄτρεμα, χώραν πλανᾶντι καταλιπεῖν κελεύων· οἱ δὲ προσέκοπτον ὑπεφείδοντο τῶν παρακειμένων, καὶ πᾶσιν ἔτως ἐξήρκεσε τὸ δεῖπνον.

II. Ἐμοῦ δὲ ταῦτα πρὸς τὸς παρόντας ἀδολεχοῦντος, ἔδοξε Φλώρῳ καὶ σπεύδεσαι τι περὶ τῶν σκιῶν λεγομένων, διαπορήσαντας, εἰ προσήκει τοῖς καλεμένοις [3] ἔτω βαδίζειν καὶ συνακολουθεῖν. ὁ μὲν ἂν γαμβρὸς αὐτὸς, Καισέρνιος [4], ὅλως ἀπεδοκίμαζε τὸ πρᾶγμα. μάλιστα μὲν γὰρ τῷ Ἡσιόδῳ πειθομένες ἔφη χρῆναι·

Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν·

εἰ δὲ μή, γναρίμες αὐτῶν καὶ ἐπιτηδείες παρακαλεῖν ἐπὶ κοινωνίαν σπονδῆς καὶ τραπέζης, καὶ λόγων ἐν οἴνῳ γινομένων καὶ Φιλεφροσύνης. νῦν δὲ, ὥσπερ (εἶπεν [5]) οἱ

1 Plat. Sympos. Vol. XII. ed. Bip. p. 169.

2 Cf. Vol. VIII. p. 97.

3 R legi vult τοῖς ἀ vel μὴ κεκλημένοις.

4 R. adnotat, Καισέρνιος nomen Romanum non esse, & suſp. leg. Καισέννιος.

5 Xyl. εἶπεν parenthetice ſumendum monuit, aut prorſus esse otioſum.

οἱ τὰ πλοῖα ναυλοῦντες, ὅ τι ἂν φέρῃ τις, ἐμβάλλεσθαι παρέχουσιν [1], οὕτως ἡμεῖς τὰ συμπόσια παραδόντες ἑτέροις πληροῦν ἀφίεμεν ἐκ τῶν προστυχόντων, ἄν τε χαρίεντες ὦσιν, ἄν τε φαῦλοι. θαυμάσαιμι δ' ἄν, εἰ χαρίεις ἀνὴρ ἐπίκλητος ἀφίκοιτο, μᾶλλον δ' ἄκλητος, ὅν γε πολλάκις οὐδὲ γινώσκει τοπαράπαν ὁ δειπνίζων· εἰ δὲ γινώσκων καὶ χρώμενος μὴ κέκληκεν, ἔτι γε μᾶλλον αἰσχύνη βαδίζειν πρὸς τοῦτον, ὥσπερ ἐξελέγχοντα μετέχειν τῶν ἐκείνου, τρόπον τινὰ βίᾳ καὶ ἄκοντος. ἔτι καὶ [2] προτερεῖν, ἢ ἀπολείπεσθαι τοῦ κεκληκότος πρὸς ἕτερον [3] ἔχει τινὰ δυσωπίαν, καὶ οὐκ ἀστεῖόν ἐστι, μαρτύρων δεόμενον [4] πρὸς τοὺς ὑποδεχομένους βαδίζειν, ὡς οὐ κλητὸς [5], ἀλλὰ σκιὰ τοῦ δεῖνος ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἥκει· καὶ πάλιν τὸ παρέπεσθαι, καὶ παραφυλάττειν ἄλειμμα καὶ λουτρὸν ἑτέρου καὶ ὥραν βραδύνοντος ἢ ταχύνοντος, ἀνελεύθερον εὖ μάλα καὶ Γναθώνειον, εἰ δὴ Γνάθων γέγονε δεινότατος ἄνθρωπος [6] τἀλλότρια δειπνεῖν. εἴγε μὴν οὐκ ἔστιν ὅτε μᾶλλον ἀνθρώποις ἐφίησιν [7] εἰπεῖν

Γλῶσσα, μέτριον εἴ τι κομπάσαι θέλεις,
Ἐξεῖπε, —

καὶ παῤῥησία πλείστη μετὰ παιδιᾶς ἀναμέμικται τοῖς λεγομένοις ἐν οἴνῳ καὶ πραττομένοις· ἐνταῦθα δὴ πῶς ἄν τις ἑαυτὸν μεταχειρίσαιτο, μὴ γνήσιος ὢν, μηδ' αὐτό-

1 Ald. Bas. περιέχουσιν. Xyl. correxit.

2 R. susp. ἔτι δὲ καὶ τὸ προτ.

3 Ita R. e Bas. reponendum monuit, dedique cum W. consentientibus Ald. Xyl. E. H. Venet. Palat. Vatic. pro vulg. πρὸς ἑτέρων, quod & Anon. habet.

4 Ald. Bas. δεομένων. Xyl. correxit.

5 R. mavult ὡς οὐκ αὐτόκλητος, *non sponte sua, a semetipso vocatus.*

6 R. mavult ἀνθρώπων, & deinde ἔτι γε μὴν.

7 Mez. ὑφίεται; forte rectius, W. judice, ἐφιᾶσιν. Versum poëtae distinxit idem secundum Mez. & Amiot. initium ejus fuisse ὦ γλῶσσα suspicans. R. voluit θέλει, καὶ ἐξεῖπε.

αὐτόκλητος, ἀλλὰ τρόπον τινὰ νόθος καὶ παρεγγεγραμμένος εἰς τὸ συμπόσιον; καὶ γὰρ τὸ χρῆσθαι καὶ τὸ μὴ χρῆσθαι παῤῥησίᾳ πρὸς τὰς παρόντας εὐσυνοφάντητον. ἒ μικρὸν δὲ κακὸν ἐδὲ ἡ τῶν ὀνομάτων εὐχέρεια καὶ βωμολοχία τοῖς μὴ δυσχεραίνουσιν, ἀλλ' ὑπομένουσι, σκιὰς καλεῖσθαι καὶ ὑπακούειν [1]. προσεθίζει γὰρ εἰς τὰ ἔργα τῷ αἰσχρῷ, τὸ ῥᾳδίως ὑπὸ τῶν ῥημάτων ἄγεσθαι [2]. διὸ καλῶν μὲν ἑτέρους, ἔδωκα ποτὲ σκιάς [3]. ἰσχυρὰ γὰρ ἡ τῆς πόλεως συνήθεια καὶ δυσπαραίτητος· αὐτὸς δὲ κληθεὶς ὑφ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον, ἄχρι γε νῦν ἀντέχω μὴ ὑπακοῦσαι.

III. Γενομένης δὲ μετὰ τὰς λόγους τοὺς ἡσυχίας, ὁ Φλῶρος· Τοῦτο (ἔφη) τὸ δεύτερον ἔχει μᾶλλον ἀπορίαν· τὸ δὲ καλεῖν ἔστως ἀναγκαῖόν ἐσιν ἐν ταῖς τῶν ξένων ὑποδοχαῖς, ὥσπερ εἴρηται πρότερον· ἔτε γὰρ ἄνευ Φίλων [4] ἐσὶ δὴ ἐπιεικὲς, ἔτε γινώσκειν ἃς ἔχων ἥκει ῥᾴδιον. κἀγὼ πρὸς αὐτόν· Ὅρα τοίνυν, (ἔφην) μὴ οἱ καλεῖν ἕτω δεδωκότες τοῖς ἑσιῶσι, καὶ τὸ πείθεσθαι τοῖς καλεμένοις, καὶ βαδίζειν δεδώκασιν· ἔτε γὰρ διδόναι καλὸν, ἔτ' αἰτεῖν, ὃ διδόναι μὴ καθῆκεν [5], ἔτε ὅλως παρακαλεῖν, ἃ μὴ δεῖ παρακαλεῖσθαι, μηδὲ ὁμολογεῖν, μηδὲ πράττειν. τὰ μὲν ἓν πρὸς ἡγεμόνας, ἢ ξένους, ἃ κ ἔχει κλῆσιν, ἐδὲ αἵρεσιν, ἀλλὰ δεῖ δέχεσθαι τὰς μετ' αὐτῶν παραγινομένας. ἅλλως δὲ Φίλον ἑσιῶντα, Φιλικώτερον μέν ἐσι τὸ καλεῖν αὐτὸν, ὡς ἂκ ἀγνο-

1 R. ſuſp. ἀκέαν.

2 R. ſuſp. τὸ ῥᾳδίως τῶν ῥημάτων ἀνίχεσθαι, *nam facile ferre turpes appellationes adſuefacit tolerandae e factis improbis ignominiae*, vel τὸ ῥᾳδίως ὑπὸ τῶν ῥημάτων ἂκ ἄγχεσθαι, *facile non angi ob nomina probroſa.*

3 R. mavult τόπον ἔδωκα σκιαῖς.

4 E ſuperioribus tacite καλῶν repetendum monet R. quod tamen praeſtaret additum.

5 W. judice, deeſſe quid videtur. Mez. ſupplet ἔτε γὰρ διδόναι καλὸν ὃ αἰτεῖν, ἔτε αἰτεῖν ὃ διδόναι μὴ καθῆκεν.

ἀγνοοῦντα τὰς γνωρίμας αὐτῷ καὶ συνήθεις ἢ οἰκείας· μείζων γὰρ ἡ τιμὴ καὶ ἡ χάρις, ὡς μὴ λανθάνοντος, ὅτι τάττας ἀσπάζεται μάλιστα, καὶ τάττοις ἥδιστα σύνεστι, καὶ χαίρει τιμωμένοις ὁμοίως καὶ παρακαλεμένοις [1]. ἃ μὴν ἀλλὰ ἔστιν ὅτε ποιητέον ἐπ' αὐτῷ, καθάπερ [2] οἱ θεῷ θύοντες ἅμα συμβώμοις καὶ συννάοις [3] κοινῶς συνεπεύχονται, καὶ [4] καθ' ἕκασον ἐκείνων μὴ ὀνομάζοντες. ἅτε γὰρ ὄψον, ἅτ' οἶνος, ἅτε μύρον, ἅτως ἡδέως [5] διατίθησιν, ὡς σύνδειπνος εὔνους καὶ προσηνής. ἀλλὰ τὸ μὲν ὄψοις καὶ πέμμασιν [6], οἷς ὁ μέλλων ἐσιᾶσθαι μάλιστα χαίρει, καὶ περὶ οἴνων διαφορᾶς καὶ μύρων [7] ἐρωτᾶν καὶ διαπυνθάνεσθαι, φορτικὸν κομιδῇ καὶ νεόπλουτον· ᾧ δὲ πολλοὶ φίλοι καὶ οἰκεῖοι καὶ συνήθεις εἰσὶν, αὐτὰν παρακαλεῖν, ἐκείνων, οἷς ἂν ἥδιστα συγγίνοιτο, καὶ μεθ' ὧν εὐφραίνεται παρόντων, μάλιστα τάττας ἄγειν, ἐκ ἀηδὲς, ἀὸ' ἄτοπον. ἅτε γὰρ τὸ συμπλεῖν, ἅτε τὸ συνοικεῖν, ἅτε τὸ συνδικάζειν, μεθ' ὧν ἀ βάλεταί τις, ἅτως ἀηδὲς, ὡς τὸ συνδειπνεῖν, καὶ τἀναντίον ἡδύ. κοινωνία [8] γάρ ἐσι καὶ σπεδῆς καὶ παιδιᾶς καὶ λόγων καὶ πράξεων τὸ συμπόσιον. ὅθεν ἀ τὰς τυχόντας, ἀλλὰ

1 R. mavult ſimplex καλεμένοις, *ad epulas invitatis.*

2 Ante καθάπερ vulgo fuit καὶ. R. jubente, id delevi. Probat id W. cum Amiot. & Mez. addens, ita ſanum fore locum, nec opus cum Xyl. lacunam facere.

3 Ald. & Baſ. σὺν βωμοῖς καὶ σὺν ναοῖς. Xyl. correxit. H. Steph. conſentit.

4 Xyl. monente, καὶ vel ſcriptum eſt, vel accipi debet pro καίπερ. R. καὶ hic loci eſſe pro καί τοι notat.

5 Dedi ἡδέως, R. jubente, & W. probante. Vulgo ἥδεσθαι.

6 R. monet, pendere hos dativos. Quaerit, num deſit infin. ἐνδιατρίβειν vel ἐνοχλεῖν, an potius ſublato commate pro οἷς legendum οἵοις. Poſterius praefert. Turn. V. dant ὄψα καὶ πέμματα.

7 R. ſuſp. καὶ περὶ τῆς αὐτᾶ πρὸς οἴνας διαφορᾶς καὶ μύρα, *& quale ſit ejus circa vini varia genera palatum, & quale de unguentis judicium.* Ald. pro καὶ περὶ dat καίπερ.

8 Ald. Baſ. κοινωνίας.

ἀλλὰ τὲς προσΦιλεῖς εἶναι δεῖ καὶ συνήθεις ἀλλήλοις, ὡς [1] ἡδέως συνεσομένυς. ὄψα μὲν γὰρ οἱ μάγειροι σκευάζεσιν ἐκ χυμῶν διαΦόρων, αὐσηρὰ καὶ λιπαρὰ, καὶ γλυκέα καὶ δριμέα συγκεραννύντες· σύνδειπνον δὲ χρησὸν ἐκ ἂν γένοιτο καὶ κεχαρισμένον, ἀνδρῶπων μὴ ὁμοΦύλων, μηδὲ ὁμοιοπαθῶν, εἰς τὸ αὐτὸ συμΦαρέντων. ἐπεὶ δὰ, ὥσπερ οἱ Περιπατητικοὶ λέγεσι, τὸ μὲν πρῶτον Φύσει κινᾶν, μὴ κινέμενον δὲ [2] εἶναι, τὸ δ' ἔσχατον, κινέμενον, μηδὲ ἓν δὲ κινᾶν· μεταξὺ δ' ἀμΦοῖν, τὸ καὶ κινᾶν ἕτερα, καὶ κινέμενον ὑΦ' ἑτέρων· ἕτως (ἔΦην) ὁ λόγος [3], τριῶν ὄντων, ὁ μὲν καλῶν μόνος, ὁ δὲ καλέμενος, ὁ δὲ καὶ καλῶν καὶ καλεμενός ἐσιν· εἴρηται μὲν περὶ τᾶ καλᾶντος, ἐ χεῖρον δ' ἐσὶ καὶ περὶ τῶν ἄλλων, (ἔΦην) ἃ γε μοι δοκεῖ, διελθεῖν. ὁ μὲν ἂν καλέμενος ὑΦ' ἑτέρε, καὶ καλῶν ἑτέρες, πρῶτον (οἶμαι) τᾶ πλήθες Φείδεσθαι δίκαιός ἐσι, μὴ καθάπερ ἐκ πολεμίας ὁμᾶ πᾶσι τοῖς περὶ αὐτὸν ἐπισιτιζομενος, μηδὲ ὥσπερ οἱ χώρας καταλαμβάνοντες, ἐν τῷ περιττεύειν ἀεὶ [4] τοῖς ἰδίοις Φίλοις, τὲς τᾶ καλέσαντος ἐκπρέων καὶ ἀποπρέων ἅπαντας· ὥσε πάχειν τὲς δειπνίζοντας, ἃ πάχεσιν οἱ τῇ Ἑκάτῃ καὶ τοῖς ἀποτριπαίοις ἐνΦέροντες τὰ δεῖπνα, μὴ γευομένες αὐτὲς, μηδὲ τὲς οἶκοι, πλὴν [5] καπνᾶ καὶ θορύβε μετέχοντας. ἄλλως γὰρ ἡμῖν προσπαίζεσιν οἱ λέγοντες·

ΔελΦοῖσι θύσας αὐτὸς ὀψωνεῖ [6] κρέας·

ἀλλ-

1 R. mavult τὲς pro ὡς: quo assumto delendum mihi videtur praecedens τὲς. W. quaerit, an συνεῖναι δεῖ, aut aliud quid lateat?

2 R. legi vult δεῖ.

3 W. cum Mez. susp. ἕτως ἡμῖν ἀναλόγως.. R. deinde mavult ὧν ὁ μὲν κ. μ.

4 R. judice, ἀεὶ videtur redundare.

5 R. susp. μηδὲ τὲς οἶκοι, μηδ' ἄλλα μηδενὸς, πλὴν καπνᾶ —.

6 R. mavult ὀΦώνει in Imperativo -- *sacrificio Delphis a te oblato, ipse tibi aere tuo carnes compara.* Alias carnibus coctis

ἀληθῶς δὲ τοῦτο συμβαίνει τοῖς [1] ξένους ἀγνώμονας ἢ φίλους δεχομένοις, μετὰ σιτίων πολλῶν, ὥσπερ Ἁρπυιῶν, διαφορουμένοις τὰ δεῖπνα, καὶ προνομεύουσιν. ἔπειτα δεῖ μὴ [2] μεθ' ὧν ἔτυχε βαδίζειν πρὸς ἑτέρους ἐπὶ δεῖπνον, ἀλλὰ μᾶλλον μὲν καλεῖν τοὺς τὸ δειπνίζοντος οἰκείους καὶ συνήθεις, πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον ἀμιλλώμενον, καὶ προκαταλαμβάνοντα ταῖς κλήσεσιν. εἰ δὲ μή, τῶν ἰδίων φίλων ἕς ἂν καὶ ἤθελεν αὐτὸς ἑλέσθαι ὁ δειπνίζων, ἐπιεικὴς ὢν ἐπιεικεῖς, καὶ φιλόλογος φιλολόγους ὄντας, ἢ δυνατὸς δυνάμενος, πάλαι ζητῶν [3] ἀμωσγέπως αὐτοῖς ἐν προσηγορίᾳ καὶ κοινωνίᾳ γενέσθαι. τὸ γὰρ ἅπαξ ἔχοντι παρασκεύασαι καὶ παρασχεῖν ὁμιλίας ἀρχὴν καὶ φιλοφροσύνης, εὔσχολον ἐπιεικὲς καὶ ἀσεῖον· ὁ δὲ ἀσυμφύλους καὶ ἀσυναρμόστους ἐπάγων, οἷον νηπίῳ πολυπότας, καὶ λιτῷ περὶ δίαιταν ἀκολάστους [4] καὶ πολυτελεῖς, ἢ νέῳ πάλιν ποτικῷ καὶ φιλοπαίγμονι πρεσβύτας σκυθρωπὸς ἢ βαρὺ φθεγγομένους [5] ἐκ πώγωνος σοφιστὰς, ἄκαιρός ἐστιν ἀηδία [6] φιλοφροσύνην ἀμείβομένους. δεῖ

coctis abundabant, qui sacrificassent. At qui Delphis victimam mactabat, ille nihil ejus ferebat.

1 Ald. τὲς — δεχομένες.

2 Vulgo ἔπειτα δ' εἰ μὴ. Bas. Xyl. ἔπειτα δὲ μὴ. R. monet, hoc rectum esse posse, cum δεῖ saepius omittatur: posse autem quoque utriusque editionis lectionem sic concilliari: ἔπειτα δὲ δεῖ μὴ μ. Dedi δεῖ cum W. e Torn. V. E. Mez.

3 Vulgo δυνάμενος πάλαι, καὶ ζητῶν. R. susp. δυνάμενος πάλαι καὶ αὐτὸς, ζητῶν δ' ἀμ. W. judicium sequi non dubitavi, delendo καὶ, & locum commatis transferendo post δυνάμενος.

4 Ante hanc vocem vulgo fuit καὶ. Id deleri voluit R. aut addi φαδιλίᾳ vel μικρολόγῳ. Prius observavi cum W. auctoritatem Xyl. sequente.

5 Comma, quod vulgo post h. v. extitit, sustuli e R. mente.

6 Vulgo ἐστὶ τῇ ἀηδίᾳ. Ald. F. H. Anon. ἔστιν ἡ ἀηδία, orto η ex ν solenni errore. Hinc Bas. & Schott. vulgatam effinxerunt. Delevi τῇ, R. jubente, cum W. sequente Palat. & Vatic.

δεῖ γὰρ ἐχ ἧττον ἡδὺν εἶναι τῷ δειπνίζοντι τὸν κεκλημένον, ἢ τῷ κεκλημένῳ τὸν ὑποδεχόμενον· ἔσαι δὲ ἡδὺς, ἐὰν μὴ μόνον ἑαυτὸν, ἀλλὰ καὶ τὰς σὺν αὐτῷ καὶ δι' αὐτὸν ἥκοντας, ἐπιδεξίας παρέχῃ καὶ προσηνεῖς. ὅ γε μὴν λοιπὸς ἔτι τῶν τριῶν ἔτος ὁ καλέμενος ὑφ' ἑτέρε πρὸς ἕτερον, τὸ μὲν τῆς σκιᾶς ἀναινόμενος ὄνομα καὶ δυχεραίνων, ἀληθῶς σκιὰν δόξει φοβεῖσθαι, δεῖται δὲ πλείσης εὐλαβείας. ἔτε γὰρ τοῖς τυχοῦσιν ἀκολεθεῖν ἑτοίμως καλὸν, ἔτε ὅπως ἔτυχεν· ἀλλὰ δεῖ σκοπεῖν πρῶτον, τίς ὁ καλῶν ἐσιν. εἰ μὲν γὰρ [1] ἁ σφόδρα συνήθης, ἀλλὰ τῶν πλησίων τις ἢ σατραπικῶν, ὡς ἐπὶ σκηνῆς δορυφορήματος λαμπρᾶ δεόμενος, ἢ πανυ χαρίζεσθαι τῇ κλήσει πεπεισμένος καὶ τιμᾷν [2] ἐπάγεται, παραιτητέος εὐθύς. εἰ δὲ φίλος καὶ συνήθης, ἓκ εὐθὺς ὑπακεσέον· ἀλλ' ἐὰν δοκῇ δεῖσθαί τινος ἀναγκαίας ὁμιλίας, καὶ κοινωνίας καιρὸν ἄλλον ἓκ ἐχέσης, ἢ διὰ χρόνε ποθὲν ἀφιγμένος, ἢ μέλλων ἀπαίρειν, φαιερὸς ᾖ δι' εὔνοιαν [3] ἐπιθυμῶν καὶ ποθῶν συμπεριενεχθῆναι, καὶ μήτε πολλὰς, μήτ' ἀλλοτρίας, ἀλλ' αὐτὸν ἢ μετ' ὀλίγων ἑταίρων ἐπαγόμενος, ἢ μετὰ ταῦτα πάντα πραγματευόμενος ἀρχήν τινα συνηθείας καὶ φιλίας δι' αὐτᾶ γενέσθαι τῷ καλεμένῳ πρὸς τὸν καλᾶντα χρησὸν ὄντα καὶ φιλίας ἄξιον. ἐπεὶ τάς γε μοχθηρὰς, ὅσῳ μᾶλλον ἐπιλαμβάνονται καὶ συμπλέκονται, καθάπερ βάτες, καθαιρετέον [4] καὶ ὑπερβατέον ἐσί· κἂν ἐπιεικεῖς οἱ ἄγοντες ὦσι, πρὸς ἐπιεικῆ δὲ μὴ ἄγωσιν, ἃ δεῖ συνακολεθεῖν,

1 Abeſt γὰρ a Baſ. Pro ἁ σφ. Ald. ὁ σφ. Eadem paulo ante καλῶν pro καλὸν.

2 Vulgo πεπεισμένος, τιμᾷν. R. καὶ inferendum monuit. Id dedi cum W. Conſentit Mez. Ante παραιτητέος Turn. εἰ; V. ἄ.

3 Vulgo ἀπαίρειν φανερὸς, ἢ δι' εὖν. R. corrigendum monuit, ut dedi cum W. conſentientibus Baſ. Xyl. Amiot.

4 Vulgo καὶ ἀναιρεῖν. Haec corrigenda cenſui e W. meute. R. ſuſp. ἀναιρετέον, aut βάτες καὶ ἀκάνθας ἀναιρετέον.

λεθεῖν, ἀλλὰ ὑπομένειν, ὥσπερ διὰ μέλιτος φάρμακον λαμβάνοντας [1], μοχθηρὸν δὲ χρηστῷ φίλον. ἄτοπον δὲ καὶ τὸ πρὸς ἀγνῶτα κομιδῇ καὶ ἀσυνήθη βαδίζειν, ἂν μή τις ᾖ διαφέρων ἀρετῇ, (καθάπερ εἴρηται) καὶ τοῦτο φιλίας ποιησόμενος ἀρχὴν, καὶ ἀγαπήσων [2] τὸ ῥᾳδίως καὶ ἀφελῶς ἀφικέσθαι σὺν ἑτέρῳ πρὸς αὐτόν. καὶ μὴν τῶν συνήθων πρὸς τέτας μάλιστα βαδιστέον ὑφ' ἑτέρε καλέμενον, οἷς ἐφίεται [3] μεθ' ἑτέρων καὶ αὐτοῖς βαδίζειν πρὸς ἡμᾶς. φιλίππῳ μὲν γὰρ ἐδόκει, τῷ γελωτοποιῷ, τὸ αὐτόκλητον ἐπὶ δεῖπνον ἐλθεῖν, γελοιότερον εἶναι τοῦ κεκλημένου [4]. ἀγαθοῖς δὲ καὶ φίλοις ανδράσι παρὰ φίλε καὶ ἀγαθὸς σεμνότερόν ἐστι καὶ ἥδιον, ἂν μὴ καλέσασι [5], μηδὲ προσδοκῶσιν, ἐν καιρῷ παραγίνονται, μετὰ φίλων ἑτέρων, εὐφραίνοντες ἅμα τὲς [6] δεχομένες, καὶ τιμῶντες τὲς ἀγαγόντας. ἥκιστα δὲ πρὸς ἡγεμόνας, ἢ πλεσίες, ἢ δυνάσας, μὴ καλεμένες ὑπ' αὐτῶν, ἀλλὰ ὑφ' ἑτέρων, πρέπει βαδίζειν, ἀναιδείας καὶ ἀπειροκαλίας καὶ φιλοτιμίας ἀκαίρε δόξαν ἐκ ἄλογον φυλαττομένες.

QUAE-

1 Secutus sum W. ita e Xyl. & Mez. dantem pro vulg. λαμβάνοντες. Cum Steph. & Frft. post ὑπομένειν punctum exhibeant, delendum id monuit R. addens: „nam λαμβάνοντα (ita enim legendum) cohaeret cum ὑπομένειν — *non audere accipere malum a bono sibi conciliatum, ut toxicum in melle.* Participium λαμβάνοντα idem valet, atque λαμβάνειν infinit.“

2 Vulgo ἀγάπης· ὧν τ. ῥ. Ea R. corrigenda monuit, ut dedi. W. idem sola sententiae auctoritate recepit. Baf. & Xyl. ὧν deleverant.

3 Vulgo ὑφίεται καὶ μ. ἑ. Correxi e R. mente. W. quoque probat ἐφίεται.

4 Vulgo τοῦ κεκλημένε. Correxi e R. mente, W. probata.

5 Ita R. legendum monuit, denique e Baf. & Turn. cum W. accedentibus Xyl. & Mez. Vulgo καλέσωσι.

6 Pro τὲς dant καὶ Ald. & Baf.

QUAESTIO VII.

An tibicinae sint adhibendae convivio [1]?

Περὶ ἀκροαμάτων ἐν Χαιρωνείᾳ λόγοι παρὰ πότον ἐγένοντο, Διογενιανοῦ τοῦ Περγαμηνοῦ παρόντος, καὶ πράγματα εἴχομεν ἀμυνόμενοι βαθυπώγωνα σοφιστὴν ἀπὸ τῆς Στοᾶς, ὃς ἐπήγαγε τὸν Πλάτωνα κατηγοροῦντα τῶν αὐλητρίσι χρωμένων παρ' οἶνον, ἀλλήλοις δὲ συγγίνεσθαι διὰ λόγου μὴ δυναμένων. καίτοι παρὼν ἀπὸ τῆς αὐτῆς παλαίστρας Φίλιππος, ὁ Προυσιεὺς, ἐᾶν ἐκέλευσε τοὺς παρ' Ἀγάθωνι δαιτυμόνας ἐκείνους [2] παντὸς αὐλοῦ καὶ πηκτίδων ἐπιτερπέστερα φθεγγομένους· οὐ γὰρ αὐλητρίδα, παρόντων ἐκείνων, ἐκπεσεῖν, θαυμαστὸν ἦν, ἀλλὰ εἰ μὴ καὶ πότου καὶ σίτου λήθη κατελάμβανεν ὑφ' ἡδονῆς καὶ κηλήσεως τὸ συμπόσιον. καίτοι Ξενοφῶν οὐκ ᾐχύνθη, Σωκράτους καὶ Ἀντισθένους καὶ ἄλλων παρόντων τοιούτων, τὸν γελωτοποιὸν φέρων Φίλιππον, ὥσπερ Ὅμηρος τὸ κρόμυον ποτῷ ὄψον [3], ὑποδεῖξαι τοῖς ἀνδράσι. Πλάτων δὲ τόν τ' Ἀριστοφάνους λόγον περὶ τοῦ ἔρωτος, ὡς κωμῳδίαν, ἐμβέβληκεν εἰς τὸ συμπόσιον, καὶ τελευτῶν ἔξωθεν ἀναπετάσας τὴν αὔλειον, ἐπάγει δρᾶμα τῶν ποικιλωτάτων, μεθύοντα καὶ κώμῳ χρώμενον ἐστεφανωμένον Ἀλκιβιάδην· εἶτα οἱ πρὸς Σωκράτην διαπληκτισμοὶ περὶ Ἀγάθωνος καὶ Σωκράτους ἐγκώμιον, ὦ φίλαι Χάριτες, ἆρά γε εἰπεῖν ὅσιόν ἐστιν [4], ὅτι, τοῦ Ἀπόλλωνος ἥκοντος εἰς τὸ

1 Personae colloquii sunt Diogenianus, Sophista, Philippus.

2 Platon. Sympos. p. 124. in seqq. autem locis p. 200. & 250. sq. Vol. X. ed. Bip.

3 Hom. Iliad. XI, 629. Mavult deinde W. ἐπιμίξαι ut probabilius, licet vulgatum haud plane ineptum judicet.

4 Vulgo Χάριτες. Ἆρά γε (εἶπεν) ὅσιόν ἐστιν. R. haec in corrigenda censuit, ut nunc leguntur — *licetne salva deorum reverentia affirmare, illos viros supplices rogaturos deum, ut inhiberet modulationem suam.* W. ex eodem & Amiot. idem sumsit.

τὸ συμπόσιον ἡρμοσμένην τὴν λύραν ἔχοντος, ἐπέτευσαν ἂν [1] οἱ παρόντες ἐπιχεῖν τὸν θεὸν, ἕως ὁ λόγος συμπεραν[θῇ καὶ] λάβῃ τέλος; εἶτα ἐκεῖνοι μὲν οἱ ἄνδρες (ἔφη) τοσαύτην ἐν τῷ διαλέγεσθαι χάριν ἔχοντες, ὅμως ἐχρῶντο τοῖς ἐπεισοδίοις, καὶ διεποίκιλλον τὰ συμπόσια παιδιαῖς τοιαύταις· ἡμεῖς δὲ μεμιγμένοι πολιτικοῖς καὶ ἀγοραίοις ἀνδράσι, πολλοῖς δὲ (ὅταν ἔτω τύχωμεν) ἰδιώταις καὶ ὑπαγροικοτέροις, ἐκβάλλομεν τὴν τοιαύτην χάριν καὶ διατριβὴν ἐκ τῶν συμποσίων, ἢ ἀπίωμεν, ὥσπερ τὰς Σειρῆνας ἐπιδόσας Φεύγοντες; ἀλλὰ Κλειτόμαχος μὲν, ὁ ἀθλητὴς, ἐξανισάμενος καὶ ἀπιών, εἴ τις ἐμβάλοι λόγον ἐρωτικὸν, ἐθαυμάζετο [2]. Φιλόσοφος δ' ἀνὴρ, αὐλὸν ἐκ συμποσίου Φεύγων, καὶ ψαλτρίας ἁρμοζομένης ὑποδεῖσθαι βοῶν ταχὺ [3] καὶ τὸν λυχνοῦχον ἆραι, ὃ καταγέλαστός ἐστι, τὰς ἀβλαβεστάτας ἡδονὰς, ὥσπερ οἱ κάνθαροι τὰ μύρα, βδελυτ[ό]μενος· εἰ γὰρ ἄλλοτε, μάλιστα δή πε παρὰ ποτον, προσπαιστέον ἐστὶ τούτοις, καὶ δοτέον εἰς ταῦτα τῷ θεῷ τὴν ψυχήν. ὡς τά γ' ἄλλα Φίλος ὢν Εὐριπίδης ἐμὲ γᾶν ἐπέπεικε, περὶ μουσικῆς νομοθετῶν, ὡς ἐπὶ τὰ πένθη καὶ τὰς βαρυφροσύνας μετακομισέας ἔσης· ἐκεῖ μὲν γὰρ ὥσπερ ἰατρὸν ἐφικάνει δεῖ νοσοῦσιν ἐσπεδακότα καὶ νή-

1 Mez. & R. jubentibus addidi ἄν, quod vulgo abeſt.

2 Ita recte in Baſ. legi monuit R. & ita e Turn. affertur, dedique cum W. accedentibus Xyl. Amiot. Mez. Vulgo ἐθαύμαζε.

3 Vulgo ὑποδεῖται, βοῶν ταχύ. R. ſuſp. ὑποδεῖσθαι θᾶττον κελεύων, βοῶν ταχύ, *aſpero clamore jubens ſe quamtocyus calceari* (nam diſcalceati accumbebant) *& facem accendi*, quae ipſum domum reducat. Dedi ὑποδεῖσθαι cum W. ita cum Mez. ſcribente, & notante, Amiot. & Xyl. hanc vocem vertendo omiſiſſe. Me quidem judice, Xyl. haud omiſit, ſed vertendo *metuens* legiſſe videtur ὑποδὺς καὶ β. τ. τον — vel tale quid.

νήφοντα τὸν λόγον, τὰς δὲ τοιαύτας ἡδονὰς τῷ Διονύσῳ καταμίξαντας, ἐν παιδιᾶς μέρει τίθεθαι. χάριεν γάρ τοι τὸ τῦ Λάκωνος, ὃς [1] Ἀθήνησι καινῶν ἀγωνιζομένων τραγῳδῶν, θεώμενος τὰς παρασκευὰς τῶν χορηγῶν, καὶ τὰς σπεδὰς τῶν διδασκάλων καὶ τὴν ἄμιλλαν, ἐκ ἔφη σωφρονεῖν τὴν πόλιν μετὰ τοσαύτης σπεδῆς παίζεσαν. τῷ γὰρ ὄντι παίζοντα δεῖ παίζειν, καὶ μήτε δαπάνης πολλῆς, μήτε τῶν πρὸς ἄλλα χρησίμων καιρῶν ὠνεῖθαι τὸ [2] ῥᾳθυμεῖν, ἀλλ' ἐν πότῳ καὶ ἀνέσει τῶν τοιύτων ἀπογεύεθαι, καὶ σκοπεῖν ἅμα τερπόμενον [3], εἴ τι χρήσιμον ἐξ αὐτῶν λαβεῖν ἐσιν.

QUAESTIO VIII.

Quaenam potiſſimum acroamata coenae ſint adhibenda [4]?

Ἐπεὶ δὲ ταῦτ' ἐρρέθη, βελόμενον αὖθις ἀντιλέγειν τὸν σοφισὴν ἐγὼ διακρεόμενος· Ἐκεῖνο μᾶλλον (ἔφην) σκέψαιτ' ἄν τις, ὦ Διογενιανὲ, πολλῶν ὄντων ἀκροαμάτων ποῖον ἂν [5] μάλισα γένος εἰς πότου ἐναρμόσειε, καὶ παρακαλῶμεν ἐπιρίναι τετονὶ τὸν σοφόν [6]. ἀπα-

1 Inſerui ὃς, quod vulgo abeſt, & tam facile ob ſyllabam finalem praecedentis vocabuli excidere potuit, e R. mente. W. mutata diſtinctione rem expedit Λάκωνος Ἀθήνησι. καινῶν. Cf. de re ipſa Vol. IX. pag. 93.

2 Ald. τῷ ῥαθυμεῖν.

3 Ita Xyl. & R. legendum monuerunt pro vulg. τερπόμενοι, dedique cum W. conſentiente Leonic. Dari voluit H. Steph. τερπομένες. Turn. τερπομένοις.

4 Perſonae colloquii ſunt Diogenianus, Sophiſta, Philippus, Plutarchus.

5 Vulgo πολλῶν ἀκροαμάτων ποῖον ἄν. Ald. Baſ. ποῖ ἄν. Hinc Xyl. ποῖον legendum monuit, aut potius ἀκρ. ὄιτων, ποῖον ἄν. R. quoque voluit ὄντων, & dedi.

6 Vulgo abeſt τὸν. Id dedi, Mez. & R. jubentibus, & W. probante.

ἀπαθὴς γὰρ ἂν πρὸς ἅπαντα καὶ ἀκήλητος ἐκ ἂν σφαλείη πρὸ τῆ βελτίονος ἐλέσθαι τὸ ἥδιον. ὡς ἓν ὅ τε Διογενιανὸς παρεκάλει καὶ ἡμεῖς, ἐδὲν [1] μελλήσας ἐκεῖνος ἔφη, τἄλλα μὲν ἐπὶ τὴν θυμέλην καὶ τὴν ὀρχήστραν ἐξελαύνειν· εἰσάγειν δὲ τὸ νεωσὶ μὲν ἐν Ῥώμῃ παρεισηγμένον εἰς τὰ συμπόσια, μήπω δ' ἀναλάμπον ἐν τοῖς πολλοῖς. Ἴσε γὰρ, (εἶπεν) ὅτι τῶν Πλάτωνος διαλόγων διηγηματικοί τινές εἰσιν, οἱ δὲ δραματικοί· τάτων ἓν τῶν δραματικῶν τὲς ἐλαφροτάτες ἐκδιδάσκονται παῖδες, ὥς' ἀπὸ στόματος λέγειν· πρόσεσι δὲ ὑπόκρισις πρέπεσα τῷ ἤθει τῶν ὑποκειμένων προσώπων, καὶ Φωνῆς πλάσμα καὶ σχῆμα, καὶ διαθέσεις ἐπόμεναι τοῖς λεγομένοις. ταὐτ' οἱ μὲν αὐσηροὶ καὶ χαρίεντες ἠγάπησαν ὑπερφυῶς· οἱ δ' ἀνανδροι καὶ διατεθρυμμένοι τὰ ὦτα δι' ἀμεσίαν καὶ ἀπειροκαλίαν, ἔς Φησιν Ἀρισόξενος χολὴν ἐμεῖν, ὅταν ἐναρμονίε ἀκέσωσιν, ἐξέβαλλον· καὶ ἐ θαυμάσαιμ' ἄν, εἰ τὸ πάμπαν ἐκβάλεσιν· ἐπικρατεῖ γὰρ ἡ θηλύτης.

II. Καὶ ὁ Φίλιππος ὁρῶν ὑποδυσχεραίνοντας ἐνίες· Φείδε, (εἶπεν) ὦ τᾶν, καὶ παραβαλῆ [2] λοιδορῶν

 ἡμᾶς·

1 Dedi ἐδὲν, R. jubente. Vulgo ἐδέ.

2 R. fusp. καὶ μὴ παραβαλῆ, *neque nimium audacter nos conviciare.* Addit quidem, in promtu esse defendendae lectionis vulgatae rationem, ut scil. παραβαλῆ sit *desine* nos probris incessere, & παραβάλλεσθαι esse interdum navim ad ripam appellere, ut apud Aristoph. *Ranis* vs. 185: ipsi tamen minus hoc probandum videri. W. fusp. ab auctore fuisse παραβάλε τὸ θυρίον τῶν λοιδοριῶν εἰς ἡμᾶς. Firmatur haec conjectura loco in lib. de *facie in orbe lunae* obvio, ubi haec leguntur: ἐπίσχες, εἶπεν, ὦ Λαμπρία, καὶ παραβαλῆ τὸ θυρίον τῆ λόγε; & ad eandem rationem Salmas. in lib. *de foleritia animalium* dictionem παραβαλῆ τῆς κατηγορίας formari voluit παραβαλῆ τὸ θυρίον τῆς κατηγορίας. Attamen commode in vulgata acquiesci posse puto, si Hesychii Suidaeque auctoritate utaris. Ita Hes. παραβαλῆ — ἀνάπαυσαι. ἀπὸ δὲ τῶν νεῶν ἡ μεταφορά. Additur in adnotatione e Phot. Lex. Ms.

παρα-

ημᾶς· ἡμεῖς γὰρ ἐσμὲν οἱ πρῶτοι τῷ πράγματος εἰσαγομένῳ δυχεράναντες ἐν Ῥώμῃ, καὶ καθαψάμενοι τῶν ἀξιόντων Πλάτωνα διαγωγὴν ἐν οἴνῳ ποιεῖσθαι, καὶ τῶν Πλάτωνος διαλόγων ἐπὶ τραγήμασι καὶ μύροις ἀκούειν διαπίνοντας [1]. ὅτε καὶ Σαπφῦς ἀναδεχομένης [2], καὶ τῶν Ἀνακρέοντος, ἐγώ μοι δοκῶ καταθέσθαι τὸ ποτήριον αἰδέμενος. Πολλὰ δ' εἰπεῖν [3] ἐπιόντα μοι δέδια, μὴ μετὰ σπουδῆς τινος ἔτως διαλέγεσθαι πρός σε δόξω· ὅθεν (ὡς ὁρᾷς) ποτίμῳ λόγῳ ἀλμυρὰν ἀκοὴν κατακλύσαι τῷ φίλῳ Διογενιανῷ [4] μετὰ τῆς κυλικος δίδωμι.

III. Δεξάμενος δὲ ὁ Διογενιανός· Ἀλλὰ καὶ πάτερ (ἔφη) νήφοντας ἀκούω λόγους· ὥστε ὁ οἶνος ἡμᾶς ἀδικεῖν [5] ἐκ ἔοικεν, οὐδὲ κρατεῖν. δέδια δὴ, μὴ καὶ αὐτὸς εὐθύνας ὑπόσχω· καίτοι [6] τὰ πολλὰ περιποιέα τῶν

παραβαλὲ. παύε. κυρίως δὲ παραβάλλειν λέγεται, τὸ παῦσαι τὴν κώπην τῆς ἐρεσίας. Suid. παραβαλίδαι, τὸ παύσασθαι, καὶ ἀπαλλαγῆναι. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων. Hinc nihil mutavi, nisi formam vocis mutatione accentus, cum vulgo fit παραβάλε. Amiot. teste W. legisse videtur ἀναβάλε.

1 Sic e W. mente reponere non dubitavi pro vulg. διατείνοντας. Quid hoc sibi velit, & quo pertineat, nescire se monuit R.

2 R susp. Σαπφῦς ἂν δερομένης, *Sapphonis carminibus misere laceratis & velut in equuleo tortis*, addens, hoc assumto, delendum simul esse mox sequens τῶν. W. legi vult ἀναλεγομένης.

3 Ald. Bas. εἶπεν. Ad proxime seqq. e Turn. & V. affertur ἔτως καὶ δόξω.

4 Vulgo τῷ φίλῳ δὴ μετὰ τ. κ. R. in particula δὴ, quae ab Ald. & Bas. abest, latere conjecit nomen Διογενιανῷ. Sumsit idem W. a Palat. eumque secutus sum. Vatic. Δῆ.

5 Vulgo εὐδοκεῖν. R. susp. ἀδικεῖν, *nullam videtur nobis vim inferre*. Ita est in Turn. & V. dedique cum W. accedentibus Amiot. Anon. Mez.

6 R. susp. καὶ γάρ τοι.

τῶν κηρομάτων ἐσί· πρώτην [1] τραγῳδίαν, ὡς ἐ πάνυ τι συμποτικὸν, ἀλλὰ σεμνότερον βοῶσαν καὶ σκευωρεμένην, πραγμάτων ὑποκρίσεις πάθος ἐχόντων καὶ οἶκτον. ἀποπέμπω δὲ τῆς ὀρχήσεως τὴν Πυλάδειον [2], ὀγκώδη καὶ παθητικὴν καὶ πολυπρόσωπον ἔσαν· αἰδοῖ [3] δὲ τῶν ἐγκωμίων ἐκείνων, ἃ Σωκράτης περὶ ὀρχήσεως διῆλθε, δέχομαι τὴν Βαθύλλειον αὐτόθεν πέζαν [4] τὸ κόρδακος ἁπλομένην, Ἠχῦς, ἢ τινος Πανὸς, ἢ Σατύρα σὺν ἔρωτι κωμάζοντος, ὑπόρχημά τι διατιθεμένην [5]. τῶν δὲ κωμῳδιῶν ἡ μὲν ἀρχαία διὰ τὴν ἀνωμαλίαν ἀνάρμοσος ἀνθρώποις πίνουσιν· ἥ τε γὰρ ἐν ταῖς λεγομέναις παραβάσεσιν αὐτῶν σπουδὴ καὶ παῤῥησία λίαν ἄκρατός ἐστι καὶ σύντονος· ἥ τε πρὸς τὰ σκώμματα καὶ βωμολοχίας εὐχέρεια, δεινῶς κατάκορος καὶ ἀναπεπλαμένη καὶ γέμουσα ῥημάτων ἀκόσμων καὶ ἀκολάστων ὀνομάτων· ἔτι δ' ὥσπερ ἐν τοῖς ἡγεμονικοῖς δείπνοις ἑκάστῳ παρέσηκε τῶν κατακειμένων οἰνοχόος, ἅτω δεήσει γραμματικὸν ἑκάστῳ τὸ καθ' ἕκασον ἐξηγεῖσθαι, τίς ὁ Λαισποδίας [6] παρ' Εὐπόλιδι, καὶ ὁ Κινησίας παρὰ Πλάτωνι [7], καὶ ὁ Λάμπων παρὰ Κρατίνῳ,

1 Malim πρώτην τὴν τρ.

2 cf. Athen. L. I. pag. 20.

3 Vulgo οἰδεῖ. R. ſuſp. αἰδοῖ, *reverentia laudum.* Id dando ſecutus ſum W. ita e Palat. & Mez. reponentem. Cf. Xenoph. Sympos. c. 2. §. 16. ſq.

4 R. tuetur hanc vulgatam explicando, *quae nihil aliud, quam humile habet, prorſus ſe non attollit*, contra Caſaub. de Satyr. Poëſ. I, 4. W. ſe probare monet πεζὴν, *pedeſtrem*, nec tamen improbare Caſauboni παίζουσαν. Cf. Athen. l. c.

5 Vulgo ὑπ' ὀρχήματος ἀντιθεμένην. R. ſuſp. ὑπορχήματα, aut ὑπορχήμασι συντιθεμένην. Secutus ſum W. ita corrigentem ex Athen. l. c. qui ex eodem, quo Plutarchus, fonte hauſit. Jam Caſaub. de Sat. Poëſ. l. c. Plutarchum emendaverat.

6 Ita legendum monuerunt Mez. H. Vales. Emend. III, 18. & R. dedique W. probante pro vulg. Λαισμοδίας. Cf. Heſych. in v. Λαισποδίας, ubi in adnotatione ſubjuncta hic Plutarchi locus memoratur, eodemque modo corrigitur.

7 Comico, non Philoſopho.

τίνῳ, καὶ τῶν κωμῳδεμένων ἕκασος· ὥσε γραμματοδιδασκαλεῖον ἡμῖν γενέσθαι τὸ συμπόσιον, ἢ καφὰ καὶ ἄσημα [1] τὰ σκώμματα διαφέρεσθαι. περὶ δὲ τῆς νέας κωμῳδίας τί ἀντιλέγοι [2] τις; ἔτω γὰρ ἐγκέκραται τοῖς συμποσίοις, ὡς μᾶλλον ἂν οἶνε χωρὶς, ἢ Μενάνδρε, διακυβερνῆσαι [3] τὸν πότον. ἥ τε γὰρ λέξις ἡδεῖα καὶ πεζὴ κατέσπαρται τῶν πραγμάτων, ὡς μήτε ὑπὸ νηφόντων καταφρονεῖσθαι, μήτ' οἰνωμένες ἀνιᾶν· γνωμολογίαι τε χρησαὶ καὶ ἀφελεῖς ὑποῤῥέουσαι, καὶ τὰ σκληρότατα τῶν ἠθῶν ὥσπερ ἐν πυρὶ τῷ οἴνῳ μαλάττουσι καὶ κάμπτουσι πρὸς τὸ ἐπιεικέστερον· ἥ τε τῆς σπουδῆς πρὸς τὴν παιδιὰν ἀνάπρασις ἐπ' ἐδὲν ἂν πεποιῆσθαι δόξειεν, ἀλλ' ἢ πεπακότων καὶ διακεχυμένων ἡδονὴν ὁμοῦ καὶ ὠφέλειαν. ἔχει δὲ καὶ τὰ ἐρωτικὰ [4] παρ' αὐτῷ καιρὸν πεπωκόσιν ανθρώποις, καὶ ἀναπαυσομένοις [5], μετὰ μικρὸν ἀπιοῦσι παρὰ τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας· ἔτε παιδὸς ἔρως ἄῤῥενός ἐσιν ἐν τοσέτοις δράμασιν· αἵ τε φθοραὶ τῶν παρθένων εἰς γάμον ἐπιεικῶς κατασρέφεσι· τὰ δὲ πρὸς ἑταίρας, ἂν μὲν ὦσιν ἰταμαὶ [6] καὶ θρασεῖαι, διακόπτεται σαφρονισμοῖς τισιν ἢ μετανοίαις τῶν νέων· ταῖς δὲ χρησαῖς καὶ ἀντερώσαις ἢ

1 Frft. & R. ἄσηπα. Reſtitui ἄσημα.

2 Secutus ſum W. ita dantem ex H. & Mez. proxime accedentibus Palat. Vatic. τί ἄν τι λέγοι. Vulgo τί ἄν τι λέγη τις. R. voluit τί ἂν ἀντιλέγῃ τις, *quid eſt, quod aliquis affevat, quo minus nova comoedia digna loco in conviviis habeatur.*

3 R. ſuſp. ἢ Μενάνδρε ῥάδιον εἶναι, νὴ Δία, κυβερνῆσαι, aut ſaltim ἢ Μενάνδρε ῥάδιον εἶναι διακυβερνῆσαι. W. judice, rectius ſit διακυβερνᾶσθαι.

4 Adumbratum hoc e fine Sympoſii Xenophontis. R.

5 Secutus ſum W. ita dantem ex E. H. Venet. Palat. Vatic. Vulgo ἀναπαυομένοις.

6 Ita Xyl. H. Steph. & R. legendum monuerunt, dedique e Turn. & V. cum W. Accedunt Anon. Mez. Amiot. Vulgo ἱκαναὶ.

ἢ πατήρ τις ἀνευρίσκεται [1] γνήσιος, ἢ χρόνος τις ἐπιμετρεῖται τῷ ἔρωτι, συμπεριφορὰν αἰδῆς ἔχων φιλάνθρωπον. ταῦτα δ' ἀνθρώποις ἄλλο μέν τι πράττουσιν ἴσως ἐδεμιᾶς σπουδῆς ἄξιά ἐσιν· ἐν δὲ τῷ πίνειν ἐ θαυμάσαιμ' ἂν εἰ τὸ τερπνὸν αὐτῶν καὶ γλαφυρὸν ἅμα καὶ πλάσιν [2] τινὰ καὶ κατακόσμησιν ἐπιφέρει, συνεξομοιοῦσαν τὰ ἤθη τοῖς ἐπιεικέσι καὶ φιλανθρώποις.

IV. Ὁ μὲν ἓν Διογενιανὸς, ἢ παυσάμενος, ἢ διαλείπων, ἐσιώπησεν. ἐπιφυομένε δ' αὐτῷ τῶ σοφισῶ πάλιν, καὶ ῥήσεις τινὰς οἰομένε δεῖν τῶν Ἀριστοφανείων περαίνειν [3], ὁ Φίλιππος ἐμὲ προσαγορεύσας. Οὗτος μὲν (ἔφη) τὴν ἐπιθυμίαν ἐμπέπληκε, τὸν ἥδιστον αὐτῷ Μένανδρον ἐπαινέσας, καὶ τῶν ἄλλων ἐδὲν ἔτι φροντίζειν ἔοικε. λείπεται δὲ πολλὰ τῶν ἀνηρεμάτων ἡμῖν ἀνεξέτασα, περὶ ὧν ἂν ἡδέως ἀκέσαιμί σε· τὸν δὲ τῶν ζωδιογλύφων [4] ἀγῶνα βραβεύσομεν αὔριον, ἂν δοκῇ τῷ ξένῳ καὶ Διογενιανῷ, νήφοντες. Οὐκοῦν (ἔφην ἐγὼ) μίμοι τινές εἰσιν, ὧν τὰς μὲν ὑποθέσεις, τὰς δὲ παίγνια καλῶσιν. ἁρμόζειν [5] δ' ἑδέτερον οἶμαι συμποσίῳ γένος· τὰς μὲν ὑποθέσεις διὰ τὰ μήκη τῶν δραμάτων καὶ τὸ δυσχορήγητον· τὰ δὲ παίγνια, πολλῆς γέμοντα βωμολοχίας καὶ σπερμολογίας, ἐδὲ τοῖς τὰ ὑποδήματα

1 Ita, nec non deinde ἐπιμετρεῖται, dedi cum W. e correctione Mez. & R. Vulgo ἂν εὑρίσκηται & ἐπιμετρῆται.

2 Bas. πλάσιον. Xyl. correxit.

3 R. docente, sensus hujus dictionis est: affirmante, se dictiones quasdam Aristophanis allaturum non contemnendas, neque Menandreis quidquam cedentes.

4 Accentu sic posito dari voluit R. Vulgo ζωδιογλυφῶν. W. e Mez. κωμῳδιορράφων notat, haud se scire addens, an vulgata sit vera.

5 Vulgo ἁρμόζει. Corrigendum id monuit R. ob insequens πὰς ὑποθέσεις, detrahendis simul ab οἶμαι parentheseos signis.

κομίζωσι παιδαρίοις [1], ἄγε δὴ [2] δεσποτῶν ἢ σωφρονέντων, θέσθαι προσήκει· οἱ δὲ πολλοί, καὶ γυναικῶν συγκατακειμένων καὶ παίδων ἀνήβων, ἐπιδείκνυνται μιμήματα πραγμάτων καὶ λόγων, ἃ πάσης μέθης ταραχωδέστερον τὰς ψυχὰς διατίθησιν. ἀλλ' ἤγε κιθάρα πάλαι πε καὶ καθ' Ὅμηρον ἔτι τοῖς χρόνοις [3] γνωρίμη τῆς δαιτός ἐσι [4], καὶ μακρὰν ἔτως φιλίαν καὶ συνήθειαν ἐ πρέπει διαλύειν, ἀλλὰ δεῖθαι τῶν κιθαρῳδῶν μόνον, ὅπως τὸν πολὺν θρῆνον καὶ γόον ἐξαίρωσι τῶν ᾠδῶν, εὔφημα καὶ πρέποντα θαλιάζουσιν ἀνθρώποις ᾄδοντες. τὸν δ' αὐλὸν ἡδὲ βουλομένοις ἀπώσαθαι τῆς τραπέζης ἐσὶν· αἱ γὰρ σπονδαὶ ποθοῦσιν αὐτὸν ἅμα τῷ σεφάνῳ, καὶ συνεπιφθέγγεται τῷ παιᾶνι τὸ θεῖον· εἶτ' ἀπελίγανε καὶ διεξῆλθε τῶν ὤτων καταχεόμενος φωνὴν ἡδεῖαν ἄχρι τῆς ψυχῆς ποιοῦσαν γαλήνην· ὥς', εἴ τι τῶν αὐσηρῶν καὶ πεφροντισμένων ὁ ἄκρατος ἐκ ἐξέσεισεν, ἡδὲ διέλυσε, τοῦτο [5] τῇ χάριτι καὶ πραότητι τὸ μέλος ὑποκατακλινόμενον [6] ἡσυχάζειν, ἄν γε δὴ καὶ αὐτὸς τὸ μέτριον διαφυλάττῃ, μὴ παθαινόμενος, μηδ' ἀνασοβῶν,

1 Significat parvulos fervulos, heris adſtantes in conviviis, & eorum calceos ſub axillis ſervantes, interea dum heri accumbunt. R.

2 R. ſuſp. ἄ γε δὴ (aut πολλᾶ γε δεῖ) δεσποτῶν τινι σωφρονέντων, aut παιδαρίοις πρεπάσης, ἃ γε δὴ ἡδὲ δεσποτῶν τινι σωφρονέντων.

3 R. ſuſp. καὶ τοῖς καθ' Ὅμηρον ἤδη χρόνοις; W. autem πάλαι πε καθ' Ὅμηρον τοῖς χρόνοις, καὶ ἔτι νῦν γν. Cf. Odyſſ. XVII, 271.

4 Vulgo τῆς δαιτὸς, ἔτι. Inde Xyl. effecit ἑταῖρα. R. leg. monuit τῆς δαιτός ἐσι, κ. μ. Dedi id cum W. idem ex H. E. Venet. Palat. Vatic. ſumente.

5 Dedi ſic e R. mente. Idem recepit W. Vulgo τᾶτον.

6 Ita R. legendum conjecit, dedique, W. probante, pro vulg. ὑποκατακλειόμενον.

σοβᾶν, καὶ παρεξισὰς βόμβυξι [1] καὶ πολυχορδίαις τὴν διάνοιαν ὑγρὰν ὑπὸ τῆς μέθης καὶ ἀπροσφαλῆ γεγενημένην. ὡς γὰρ τὰ ῥέμματα λόγε μὲν ὲ συνίησι διάνοιαν ἔχοντος, σιγμοῖς [2] δὲ καὶ ποππυσμοῖς ἀμελέσιν [3], ἢ σύριγξι καὶ τρόμβοις ἐγείρασι καὶ κατευνάζασι πάλιν [4] οἱ νέμοντες, ἔτας ὅσον ἔνεσι τῇ ψυχῇ Φορβαδικὸν καὶ ἀγελαῖον, καὶ ἀξύνετον λόγε, καὶ ἀνήκοον, μέλεσι [5] καὶ ῥυθμοῖς ἐπιψάλλοντες καὶ καταυλοῦντες εὖ τίθενται καὶ καταπραΰνεσιν. ὰ μὴν ἀλλ' εἰ δεῖ [6] τό γε μοι Φαινόμενον εἰπεῖν, ἔτ' ἂν αὐλᾶ ποτε καθ' αὐτὸν, ἔτε λύρας μέλος χωρὶς λόγε καὶ ᾠδῆς ἐπιτέρψαι [7] τὸ συμπόσιον, ὥσπερ ῥεύματι Φέρειν ὑπολαμβάνοντι· δεῖ γὰρ ἅτας ἐθίζειν καὶ σπεδάζοντας [8], ὥσε καὶ τὰς ἡδονὰς ἐν λόγε λαμβάνειν, καὶ τὰς διατριβὰς ἐν λόγῳ ποιεῖσθαι· τὸ δὲ μέλος καὶ τὸν ῥυθμὸν ὥσπερ ὄψον ἐπὶ τῷ λόγῳ, καὶ μὴ καθ' αὐτὰ προσΦέρεσθαι, μηδὲ λιχνεύειν. ὡς γὰρ ἡδονὴν

1 R. fusp. *βομβυλίζεσι*, a verbo *βομβυλίζειν*. Etiam Xyl. *βόμβυκας* se hic non agnoscere notat; *βόμβικας* autem facilius quadrare videri, & multo fortassis rectius *σαμβύκαι*.

2 Xyl. mavult *συριγμοῖς*. R. tuetur vulgatam — *fibilis*.

3 Xyl. mavult *ἐμμελέσιν*, quod W. probat & vertit. R. tuetur vulgatam — *quae cantu carent*.

4 Vulgo *κατευνάζασι, καὶ πάλιν*. Comma & *καὶ* R. deleri voluit. Delevi cum W.

5 R. judice, paulo elegantius & suavius *οἱ μέλεσι*.

6 Vulgo abest *δεῖ*. Inserendum id monuit R. ante *εἰπεῖν*. Dedi cum W. sequente Xyl. & Mez.

7 R. fusp. *μέλει δεῖν οἶμαι χωρὶς λόγε καὶ ᾠδῆς ἐπιτρέψαι τὸ συμπόσιον, existimo, non oportere convivium*, h. e. *convivas, permittere cantui, aut tibiae, aut lyrae soli, & ab oratione atque voce sejuncto, velut flumini suscipienti ferendos & abripiendos* W. fusp. *μέλει — ἐπιτρέψαιμι*. Quae sequuntur *ὥσπερ ῥ. Φ. ὑπ.* omisit Xyl. nec W. supplevit, licet priora e sua mente correxit.

8 R. aut *σπεδάζοντας* cum *παίζοντας* mutandum censuit, aut leg. *καὶ μὴ σπεδάζοντας*, aut *καὶ παίζοντας καὶ σπεδάζοντας*. W. fusp. *δεῖ γὰρ αὐτὰς ἐθίζειν συμπαίζοντας*.

ἐν οἴνῳ καὶ ὄψῳ τῇ χρείᾳ τῆς τροφῆς συνεισιοῦσαν ἡδεῖς ἀπωθεῖται, τὴν δ' ἐπὶ τοῖς μύροις ἐκ ἀναγκαίαν καὶ περίεργον οὖσαν ὁ Σωκράτης ἐπὶ κόρρης ῥαπίζων ἐξέβαλεν [1]. ἔτω ψαλτηρίᾳ φωνῆς καὶ αὐλεῖ, καθ' ἑαυτὴν τὰ ὦτα κοπίσης, μὴ ὑπακούωμεν· ἂν δ' ἕπηται μετὰ λόγου καὶ ᾠδῆς ἐσιοῦσα καὶ τέρπουσα τὸν ἐν ἡμῖν λόγον, εἰσάγωμεν, οἰόμενοι καὶ [2] Μαρσύαν ἐκεῖνον ὑπὸ τοῦ θεοῦ κολασθῆναι, ὅτι Φορβαίᾳ καὶ αὐλοῖς ἐπιστομίσας ἑαυτὸν, ἐτόλμησε ψιλῷ μέλει [3] διαγωνίζεσθαι πρὸς ᾠδὴν καὶ κιθάραν. Μόνον (ἔφην [4]) σκοπῶμεν, ὅπως συμπόταις διὰ λόγου καὶ φιλοσοφίας ἀλλήλοις εὐφραίνειν δυναμένοις μηδὲν ἐπάξωμεν τοιοῦτον θύραθεν, ὃ [5] κώλυμα διαγωγῆς μᾶλλον, ἢ διαγωγή τις, ἔσαι. ἐ γὰρ μόνον, ὅσοι τὴν σωτηρίαν οἶκοι καὶ παρ' αὐτῶν ἔχοντες,

Ἄλλην θέλεσιν εἰσαγώγιμον λαβεῖν [6],

ὡς Εὐριπίδης εἶπεν, ἀβέλτεροί εἰσιν, ἀλλὰ καὶ ὅσοι, πολλῆς ἐν αὐτοῖς εὐφροσύνης καὶ θυμηδίας παρέσης, ἔξωθεν ἐπάγειν τὰ τέρποντα φιλοτιμοῦνται. καὶ γὰρ ἡ

1 Xen ph. Sympos. c. 2. init.

2 Bas. οἶμαι δὲ καὶ τὸν M.

3 Sic R. pro vulg. μέρει legendum monuit — *nudo cantu*, tibiae scilicet. Nudus autem est tibiae cantus, quem vox humana non prosequitur. Idem W. dedit consentiente Mez.

4 Sic dedi e R. mente, cum Plutarchus loquatur, pro vulg. ἔφη.

5 Secutus sum W. ita de suo dantem. Ald. Bas. Xyl. E. H. Venet. Palat. Vatic. ἐράθεν, ὅ. Xyl. ad hanc lectionem adnotat: *curitus*, ut ita dicam, id est *per aures*. Hoc quidem Plutarchus voluit significare, sed vocabulum est mihi suspectum: & si fingendum vocabulum fuit, maluissem ἐάθεν." Ex ista lectione in Leonic. Schott. Anon. effectum fuit τοιοῦτον, ὃ ἐταράθεν. Id sumsit Steph. & in reli. vulgatum fuit. R. susp. τοιοῦτον ἔξωθεν, ὃ κ. Idem valet θύραθεν, quod W. acute invenit.

6 Secutus sum W. ita cum Xyl. exhibentem ac distinguentem. Vulgo ἐθέλεσι.

ἡ τῆ μεγάλε βασιλέως μεγαλοφροσύνη πρὸς Ἀνταλκίδαν τὸν Λάκωνα δεινῶς ἀπειρέκαλος ἐφάνη καὶ ἀγροῖκος, ὀπηνίκα ῥόδων καὶ κρόκε μεμιγμένων [1] στέφανον εἰς μύρον βάψας ἔπεμψεν αὐτῷ, τὸ σύμφυτον καὶ ἴδιον καλὸν, ἀποσβέσας καὶ καθυβρίσας τοῖς ἄνθεσιν [2]. ὅμοιον ἔν ἐσι τὸ, συμποσίε χάριν ἔχοντος ἐν αὐτῷ καὶ μῆσαν ἰδίαν, καταυλεῖν καὶ καταψάλλειν ἔξωθεν, ἀφαιρέμενον τῷ ἀλλοτρίῳ τὸ οἰκεῖον. μάλισα γὰν [3] ἀκροαμάτων εἴη καιρὸς ἐν συμποσίῳ κυμαίνοντι καὶ κορυσσομένῳ [4] πρὸς ἔριν ἢ Φιλονεικίαν· ὥσε λοιδορίαν τινὰ κατασβέσαι, καὶ ζητήσεως εἰς ἄμιλλαν ἀτερπῆ καὶ ἀγῶνα σοφισικὸν ἐκφερομένης ἐπιλαμβάνεθαι, καὶ ἀγῶνας [5] ἐκκλησιασικὰς καὶ ἀγοραίας ἐπιχειῖν, ἄχρις ἂν αὖθις ἐξ ἀρχῆς ἀθόρυβον καὶ ἀνήνεμον [6] γένηται τὸ συμπόσιον.

QUAESTIO IX.

Inter vinum deliberare, non minus Graecum fuisse, quam Persicum [7].

Περὶ ὧν ἔμελλον ἐκκλησιάζειν Ἀθηναῖοι λογος ἦν παρὰ τὸ δεῖπνον, ἑσιῶντος ἡμᾶς Νικοσράτε· καί τινος

1 R. adnotat, *μεμιγμένων* ſerves, an *μεμιγμένον* legas, perinde eſſe: comma autem delendum monet, quod vulgo adfuit.

2 Ald. Baſ. *τοῖς ἀνθῶσιν.*

3 Baſ. *ἂν.*

4 Ita Xyl. & H. Steph. reponendum monuerunt pro vulg. *κρωσσομένῳ*, dedique, W. idem ex Anon. & Mez. probante. Proxime certe accedit, quod e Turn. & V. affertur *κομισσομένῳ.*

5 Vulgo *καὶ πρὸς ἀγῶνας.* R. aut *πρὸς* deleri voluit, aut poſt *ἀγοραίας* addi *ἐκπίπτοντας*, vel *ὑπολισθαίνοντας*, vel *ὁρμωμένας*, vel ſimile. Prius obſervavi.

6 Xyl. mavult *νήνεμον* ſententia poſtulante. Ad eandem certe in Lexicis referri ſolet vulgata.

7 Perſonae colloquii ſunt Nicoſtratus, Glaucias.

τινος εἰπόντος, ὡς [1] Περσικὸν πρᾶγμα ποιῶμεν, ὦ ἄνδρες, βαλευόμενοι παρ' οἶνον· Τί μᾶλλον, ἔφη ὁ Γλαυκίας ὑπολαβὼν, ἢ Ἑλληνικόν [2]; Ἕλλην μὲν γὰρ ἦν ὁ εἰπών·

Γαστρὸς ἀπὸ πλείης βαλὴ καὶ μῆτις ἀμείνων.

Ἕλληνες δὲ σὺν Ἀγαμέμνονι Τροίαν ἐπολιόρκουν, οἷς Φαγεῖσι καὶ πιοῦσιν.

Ὁ γέρων πάμπρωτον ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν [3], ἐπ' αὐτὸ τοῦτο τῆς κλήσεως τῶν [4] ἀρίστων εἰσηγητὴς τῷ βασιλεῖ γενόμενος,

Δαίνυ δαΐτα γέρουσι,

πολλὸν γάρ τοι (φησὶν)

Ἀγρομένων τῷ πείσεαι, ὅς κεν ἀρίστην

Βαλὴν βαλεύσῃ.

διὸ καὶ τὰ πλείστη [5] χρησάμενα τῆς Ἑλλάδος εὐνομίᾳ γένη, καὶ μάλιστα Φιλοχωρήσαντα περὶ τὰς ἀρχαίας ἐθισμούς, ἐν οἴνῳ τὰς ἀρχὰς συνεῖχε. τὰ γὰρ παρὰ Κρησὶν Ἀνδρεῖα καλούμενα, παρὰ δὲ Σπαρτιάταις Φιλίτια [6], βαλευτηρίων ἀπορρήτων καὶ συνεδρίων ἀριστοκρατικῶν τάξιν εἶχεν, ὥσπερ (οἶμαι) καὶ τὰ ἐνθάδε Πρυτανεῖον καὶ Θεσμοθέσιον. ἃ πόρρω δὲ τούτων ὁ νυκτερινὸς σύλλογος παρὰ Πλάτωνι τῶν ἀρίστων καὶ πολιτικωτά-

1 R. ὡς delendum cenſuit.

2 Cum W. repoſui ἢ, quod vulgo abeſt, R. jubente, e Baſ. Xyl. Mez.

3 Iliad. VII, 324. & paulo poſt IX, 70, 74. ſq.

4 Vulgo καὶ τῶν ἀρίστων. Delevi καὶ e R. mente — *auctior ei fuerat, ut optimates vocaret.* Ita Xyl. quoque vertit.

5 Sic W. legendum monuit pro vulg. πλεῖστα, vertitque: — *itaque etiam Graeciae populi ut quisque optimis legibus conſtitutam habuit civitatem, & veteris moris fuit tenaciſſimus, ita magiſtratuum deliberationes vino continuerunt.* Eundem ſenſum bene exprimit Kaltw. cum Amiot. Ab eo recedunt Xyl. & Ricard.

6 Turn. φιδίτια.

κωτάτων ἀνδρῶν ἐσὶν, ἐφ' ὃν ἀναπέμπεται τὰ μέγιστα καὶ πλείστης ἄξια Φροντίδος. οἱ δὲ τῷ Ἑρμῇ

Πυμάτῳ σπένδοντες, ὅτε μνησαίατο κοίτε [1],

ἆρ' ἐκ εἰς τὸ αὐτὸ συνάγεσι τῷ οἴνῳ τὸν λόγον; ὡς γᾶν παρόντι καὶ συνεπισκοποῦντι τῷ Φρονιμωτάτῳ θεῷ, πρῶτον [2] ἀπαλλατ]όμενοι προσεύχονται. οἱ δὲ πάμπαν ἀρχαῖοι ὡς ἀδὲ τὸ Ἑρμῆ δεόμενον τὸν Διόνυσον αὐτὸν, Εὐβελῆ, καὶ τὴν νύκτα δι' ἐκεῖνον Εὐφρόνην προσεῖπον.

QUAESTIO X.

Rectene fecerint, qui inter pocula deliberaverunt [3]?

Ταῦτα τᾶ Γλαυκίᾳ διεξελθόντος, ἔδοξαν ἡμῖν ἐπιεικῶς οἱ Θορυβώδεις ἐκεῖνοι κατακεκοιμῆθαι [4] λόγοι, καὶ ὅπως ἔτι μᾶλλον αὐτῶν ἀμνησία γένοιτο, ζήτησιν ἑτέραν ἐπάγων Νικόστρατος ἔφη, πρότερον ἐ πάνυ μέλειν αὐτῷ, Περσικᾶ τᾶ πράγματος εἶναι δοκοῦντος· ἐπεὶ δὲ νῦν Ἑλληνικὸν εἶναι [5] πεφώραται, δεῖσθαι λόγε βοηθέντος αὐτῷ πρὸς τὴν αὐτόθεν φαινομένην ἀτοπίαν. ὅ τε γὰρ λογισμὸς, ὥσπερ ὀφθαλμὸς ἐν ὑγρῷ σάλον ἔχοντι, δυσκίνητον ἡμῖν καὶ δύσεργόν ἐσι· τὰ δ' ἐπαχθῆ [6] πανταχόθεν, ὥσπερ ἑρπετὰ πρὸς ἥλιον, σαλευόμενα πρὸς τὸν οἶνον καὶ ἀναδυόμενα, τὴν γνώμην ἐπισφαλῆ ποιεῖ καὶ ἀκατάσατον. ὅθεν ὥσπερ ἡ κλίνη τοῖς πίνασι τῆς καθέδρας ἀμείνων, ὅτι

1 Odyss. VII, 138 sq.

2 R docente, πρῶτον h. l. est *tandem aliquando, non citius, quam abitum pararent.*

3 Personae colloquii sunt Glaucias, Nicostratus.

4 Sic dedi e Steph. mente, W. probata, pro vulg. κατακεκοιμῆθαι.

5 R. mavult ὂν e more Graeci sermonis.

6 R. fulp. δυσκυβέρνητον ἡμῖν καὶ δύσεργόν ἐσι· τὰ δὲ παθη

ὅτι τὸ σῶμα κατέχει καὶ ἀπολύει [1] κινήσεως ἀπάσης, ἔτως ἔχειν ἀτρέμα τὴν ψυχὴν ἄρισον· εἰ δὲ μὴ, δοτέον, ὥσπερ παισὶν ἀτρεμεῖν μὴ δυναμένοις, ἃ δόρυ καὶ ξίφος, ἀλλὰ πλαταγὴν καὶ σφαῖραν, ὥσπερ ὁ θεὸς τὸν νάρθηκα τοῖς μεθύουσιν ἐνεχείρισε κυφότατον βέλος, καὶ μαλακώτατον ἀμυντήριον, ὅπως, ἐπεὶ τάχιστα παίσουσιν, ἧττον βλάπτωσι· δεῖ γὰρ γελοῖα τὰ σφάλματα τοῖς μεθύουσι ποιεῖν, ἀκίνδυνα καὶ τραγικὰ καὶ μεγάλας ἀποτείσεις ἔχοντα. καὶ μὴν, ὥσπερ ἐσὶ μέγιστον ἐν ταῖς περὶ τῶν μεγίστων σκέψεσι, τὸν εἰδεᾶ [2] νῦν καὶ πραγμάτων ἄπειρον, ἔπεσθαι τοῖς φρονοῦσι, καὶ τῶν ἐμπείρων ἀκούειν, ἀφαιρεῖται τὰς μεθύοντας ὁ οἶνος· ὥσε καὶ τέκμαρ γενέσθαι φησὶν ὁ Πλάτων [3], ὅτι εἰκὸς ἦν ἔχειν ποιεῖ τὰς πίνοντας· ἔτε γὰρ ἐλλόγιμος, ἔτε καλὸς, ἔτε πλέσιος ἔτως οἴεται, καίπερ οἰόμενος, εἶναι [4] τῶν πινόντων ἕκασος, ἂς φρόνιμος· διὸ καὶ πολύφωνος ὁ οἶνος ἐσι, καὶ λαλιᾶς ἀκαίρε καὶ φρονήματος ἡγεμονικῆ καταπίμπλησιν, ὡς ἓκ ἀκούειν, ἀλλ' ἀκούεσθαι μᾶλλον ἡμῖν, καὶ ἄγειν, ἐχ ἕπεσθαι, προσῆκον. Ἀλλὰ γὰρ (ἔφη [5]) τὰ μὲν εἰς τᾶτο ῥᾳδίως ἂν τις συναγάγοι· ἕτερα γάρ ἐσι· τῶν δ' ἐναντίων ἀκουσέον, εἴ τις ἢ νέος προσέσχηκεν [6], ἢ πρεσβύτερος.

II. Ἐπιβέλως δὴ πάνυ καὶ σοφισικῶς ὁ ἀδελφὸς ἡμῶν· Οἴει γὰρ ἂν (ἔφη) τινὰ τὰς ἐνδεχομένας λόγας εὑρεῖν, ἐν τῷ παρόντι καιρῷ πρὸς τὸ πρόβλημα; τᾷ δὲ

1 Cum W. recepi ἀπολύει ex Steph. conjectura pro vulg. ἀπολαύει. Xyl. ἀπεπαύει; Leonic, Schott. Anon. Turn. ἀπελαύνει. R. fusp. ἀποκλείει.

2 Vulgo τὸν μὲν ἐνδεᾶ. Delevi μὲν R. jubente.

3 Cf. Vol. VII. p. 277. ed. Bip.

4 Vulgo vocabula καίπερ οἰόμενος εἶναι parentheseos nota concludunter. Correxi distinctionem e R. mente cum W.

5 R. mavult ἔφην, ut sint verba Plutarchi.

6 W. mavult προέσχηκεν.

δὲ Νικοστράτε πάνυ φήσαντος οἴεσθαι, τοσέτων Φιλολόγων καὶ Φιλοίνων παρόντων, ὑπομειδιάσας ἐκεῖνος· Εἶτα, ἔφη [1], περὶ τέτων μὲν οἴει καὶ σεαυτὸν ἱκανῶς ἂν εἰπεῖν πρὸς ἡμᾶς, πρὸς δὲ πραγματικὴν καὶ πολιτικὴν σκέψιν ἀθέτως ἔχειν διὰ τὸν οἶνον; ἢ τᾶτο [2] ὅμοιόν ἐσι τῷ νομίζειν, ὅτι ταῖς ὄψεσιν ὁ πίνων ἐκ εὖ μεταβλέπει [3], αὖθις δὲ τοῖς ὠσὶ παρακέει τῶν ἐντυγχανόντων καὶ διαλεγομένων, τῶν δ' ἀδόντων καὶ αὐλέντων ἀκριβῶς ἀκέει. ὡς γὰρ ἐνταῦθα μᾶλλον εἰκός ἐσι τῶν γλαφυρῶν τὰ χρειώδη τὴν αἴθησιν ἐπισρέφειν, ἕτως καὶ τὴν διάνοιαν. ἃ θαυμάσαιμι δ' ἄν, εἴ τι τῶν Φιλοσόφων καὶ περιτ[ῶν ἐκφύγοι παρ' οἶνον [4]. εἰς δὲ πραγματικὰς σκέψεις ἀγομένην, πυκνεῖθαι καὶ συνίσαθαι τῷ Φρονεῖν εἰκός ἐσιν· ὥσπερ ὁ Φίλιππος ἐν Χαιρωνείᾳ πολλὰ ληρῶν ὑπὸ μέθης, καὶ καταγέλασος ὤν, ἅμα τῷ προσπεσεῖν αὐτῷ περὶ σπονδῶν καὶ εἰρήνης λόγον, ἔσησε τὸ πρόσωπον, καὶ συνήγαγε τὰς ὀφρῦς, καὶ τὸ ῥεμβᾶδες [5] καὶ ἀκόλασον ἐκσοβήσας, εὖ

1 Iterum R. ſuſp. ὑπομειδιάσας ἐγώ· εἶτα, ἔφην, ut Plutarchi ſit oratio ad fratrem Glauciam converſa.

2 R. ſuſp. ἢ ἀχὶ τᾶτο.

3 R. ſuſp. ταῖς μὲν ὄψεσιν ὁ πίνων παραβλέπει, Baſ. eo ducente, quae habet πίνων γὰρ εὖ μεταβλέπει, ut παραβλέπειν ſit *perperam*, vel *perverſe videre*, *falli in cernendo*, ſicuti ſtatim παρακέειν, *ſecus audire*. *vel falſa auribus accipere*. E Turn. quoque & V. notatur παραβλέπει. W. ſuſp. ἐκ εὖ τὸ μέγα βλέπει, ἀλλὰ τὸ μικρὸν, αὖθις, huc ducentibus literarum veſtigiis & ſententia. Schott. Venet. H. Steph. habent ἐκ; ceteri γὰρ; Xyl. neutrum.

4 Ita Xyl. & H. Steph. dandum monuerunt pro vulg. πάροινον, dedique cum W. e Turn. V. Anon.

5 Ita Xyl. & H. Steph. legi voluerunt pro vulg. ῥομβᾶδες, & ſic in codd. Turn. & V. fuiſſe videtur, ex quibus eadem lectio, quae in texto extat, affertur, dedique R. probante, maxime ductus aliis Plutarchi locis, in quibus eadem voce utitur in eadem fere materia, ex. c. Vol. VI. in vit Dion. p. 174. l. 7. W. idem notat ex Anon. rectius forte eſſe addens vulgato.

εὖ μάλα βεβουλευμένην καὶ νήφουσαν ἔδωκε τοῖς Ἀθηναίοις ἀπόκρισιν. καίτοι τὸ πίνειν τοῦ μεθύειν διαφέρει, καὶ τοὺς μεθύοντας, ὥστε ληρεῖν, οἰόμεθα δεῖν ἀπιόντας καθεύδειν· οἴνῳ δὲ χρωμένους ἐπιπλέον καὶ διαπίνοντας, ἄλλως νοῦν ἔχοντας ἄνδρας, οὐκ ἄξιον δεδιέναι, μὴ σφαλῶσι τῷ λογισμῷ, καὶ τὴν ἐμπειρίαν ἀποβάλωσιν, ὁρῶντας [1] ὀρχηστάς τε καὶ κιθαριστὰς οὐδέν τι χεῖρον ἐν συμποσίοις ἢ θεάτροις πράττοντας. ἡ γὰρ ἐμπειρία παροῦσα καὶ τὸ σῶμα ταῖς ἐνεργείαις ὀρθούμενον παρέχει, καὶ συγκινούμενον ἀσφαλῶς· πολλοῖς δ' ἰταμότητα θάρσους συνεργὸν ὁ ἄκρατος, οὐδὲ βδελυρὰν [2] οὐδ' ἄκρατον, ἀλλ' εὔχαριν καὶ πιθανὴν προστίθησιν· ὥσπερ καὶ τὸν Αἰσχύλον ἱστοροῦσι τας τραγῳδίας ἐμπίνοντα [3] ποιεῖν, καὶ οὐχ, ὡς Γοργίας εἶπεν, ἓν τῶν δραμάτων αὐτοῦ μεστὸν [4] Ἄρεως εἶναι, τοὺς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, ἀλλὰ πάντα Διονύσου. θερμαντικὸς [5] γὰρ ὢν, κατὰ τὸν Πλάτωνα, τῆς ψυχῆς μετὰ τοῦ σώματος ὁ οἶνος, εὔδρομον τὸ σῶμα ποιεῖ, καὶ πόρους ῥήγνυσι, φαντασιῶν ἐφελκομένων μετὰ τοῦ θαῤῥεῖν τὸν λόγον· ἔνιοι γὰρ εὑρετικὴν φύσιν ἔχοντες, ἐν δὲ τῷ νήφειν ἀτολμοτέραν καὶ πεπηγυῖαν, ὅταν εἰς τὸ πίνειν ἔλθωσιν, ὥσπερ ὁ λιβανωτὸς, ὑπὸ θερμότητος ἀναθυμιῶνται· τὸν δὲ δὴ φόβον οὐδενὸς ἧττον ἐμποδὼν ὄντα βουλευομένοις ἐξελαύνει, καὶ πολλὰ τῶν ἄλλων παθῶν αφιλότιμα καὶ ἀγεννῆ κατασβέννυσι, καὶ τὸ κακόηθες

κα

1 Abest ὁρῶντας ab Ald. & Bas. Hinc Xyl. notat, si non plura, hoc saltem deesse ὁρῶντας, *cum videamus*. Recepit id H. Steph.

2 R. mavult aut οὐ βδελυρὰν, aut ἀλλ' οὐδὲ βδελ.

3 R. mavult ἐμπιόντα.

4 Dedi sic, R. jubente, pro vulg. μέγιστον. Probat idem W. ex Aristoph. Ran. & vertendo exprimit.

5 Dedi sic ex H. Steph. mente pro vulg. θερμοτικὸς.

καὶ τὸ ὕπνελον ὥσπερ τινὲς διπλόας [1] ἀναπλύσσει τῆς ψυχῆς, καὶ παντὸς ἦθος καὶ πάθος ποιεῖ καταφάνειαν ἐν τοῖς λόγοις· ἔστι δὲ παῤῥησίας, καὶ δι' αὐτὴν ἀληθείας γονιμώτατος· ἧς μὴ παρούσης, ἐδὲν ἐμπειρίας, ἐδ' ἀγχινοίας ὄφελος· ἀλλὰ πολλοὶ τῷ ἐπιόντι [2] χρώμενοι μᾶλλον κατορθοῦσιν, ἢ κρύπτουσιν [3] ἐπιβέλως καὶ πανέργως τὸ παρισάμενον. ἐδὲν ἓν δεῖ δεδιέναι κινοῦντα τὰ πάθη τὸν οἶνον· κινεῖ γὰρ ἐ τὰ φαυλότατα, πλὴν ἐν τοῖς καπίσοις, ὧν ἐδέποτε νήφει τὸ βελευόμενον· ἀλλ' ὥσπερ τὰ κρεῖα Θεόφραστος εἰώθει καλεῖν ἄοινα συμπόσια, ἔτως ἄοινος ἀεὶ μέθη καὶ σκυθρωπὴ ταῖς τῶν ἀπαιδεύτων ἐνοικεῖ ψυχαῖς, ἐπιταραττομένη ὑπ' ὀργῆς τινος, ἢ δυσμενείας, ἢ φιλονεικίας, ἢ ἀνελευθερίας· ἂν ὁ οἶνος ἀμβλύνων τὰ πολλὰ μᾶλλον, ἢ παροξύνων, ἐκ ἄφρονας ἐδ' ἠλιθίους, ἀλλ' ἁπλᾶς ποιεῖ καὶ ἀπανέργους [4], ἐδὲ παρορατικὰς τᾶ συμφέροντος, ἀλλὰ τᾶ καλᾶ προαιρετικάς. οἱ δὲ τὴν πανεργίαν δεινότητα, καὶ φρόνησιν ἡγέμενοι τὴν ψευδο-

1 Vulgo διπλᾶς, ud quam vocem Xyl. deesse notat πτύχας vel ὀδὰς, ita ut alludatur ad tragicum senarium alibi positum, H. Steph. scribendum monuit διπλόας. R. probavit, *plicas*, *sinus* velut in veste, *recessus*. Ita quoque e Turn. & V. notatur. Cf. Suid. in v. διπλόη. Etiam W. lectionem correxit, διπλοᾶς exhibens, solo accentu a nostra recedens, consentiente Palat. cum Ruhnk. ad Tim. Lex. Plat. voc. διπλοῆ. Equidem formam vocis retinendam censui, alibi quoque in Plutarcho obviam.

2 Sic reponendum censuit H. Steph. pro vulg. τῷ ἔποντι, & est in Anon. Turn. V. dedique R. probante cum W. — *eloquendo ac perficiendo*, *quidquid in mentem venerit*. Mez. ἀλλὰ πολλοὶ τῷ εἰπόντι χαριζόμενοι μᾶλλον κρύπτουσιν ἐπ. —

3 R. legi voluit ἢ οἱ κρύπτοντες, vel ἢ ὄυοι κρύπτουσιν. Posterius probavit W.

4 Ald. Bas. Xyl. καὶ πανέργως. Steph. dedit vulgatam καὶ ἀ πανέργως ex Leonic. & Schott. Equidem W. sum secutus ita ex E. Palat. Vatic. reponentem.

ψευδοδοξίαν καὶ ἀνελευθερίαν, εἰκότως ἀβελτέρας ἀποφαίνεσι τὰς ἐν οἴνῳ λέγοντας ἀφελῶς καὶ ἀδόλως τὸ φαινόμενον. τἐναντίον δὲ οἱ παλαιοὶ τὸν θεὸν Ἐλευθέριον [1] καὶ Λύσιον ἐκάλεν, καὶ μαντικῆς πολλὴν [2] ἔχειν ἠγοῦντο μοῖραν, ἃ διὰ τὸ βακχεύσιμον καὶ μανιῶδες, ὥσπερ Εὐριπίδης [3] εἶπεν, ἀλλ' ὅτι τὸ δαλοπρεπὲς καὶ περιδεὲς καὶ ἄπιστον ἐξαίρων καὶ ἀπολύων τῆς ψυχῆς, ἀληθείᾳ καὶ παῤῥησίᾳ χρῆσθαι πρὸς ἀλλήλους δίδωσιν.

ΠΛΟΥ-

1 Ald. Bas. ἐλευθέρα; Turn. & V. ἐλευθῆρα.

2 Ita R. legendum monuit, dedique W. probante cum Mez. pro vulg. πολλῆς. Vertendo quoque expressit Xyl.

3 Bacch. v. 298.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ
ΣΥΜΠΟΣΙΑΚΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΟΓΔΟΟΝ.

PROOEMIUM.

Οἱ Φιλοσοφίαν, ὦ Σόσσιε Σενεκίων, ἐκ τῶν συμποσίων ἐκβάλλοντες ἐ ταὐτὸ ποιοῦσι τοῖς τὸ φῶς ἀναιροῦσιν, ἀλλὰ χεῖρον, ὅσῳ λύχνε μὲν ἀρθέντος οἱ μέτριοι καὶ σώφρονες ἥδεν ἔσονται κακίες, τὸ αἰδεῖσθαι τὰ βλέπειν ἀλλήλες μεῖζον ἔχοντες [1]. ἀμαθίας δὲ δὴ καὶ ἀμεσίας σὺν οἴνῳ παρέσης, ἥδε ὁ τῆς Ἀθηνᾶς χρυσᾶς [2] λύχνος ἐκεῖνος εὔχαριν ἂν πότον καὶ κόσμιον παράσχοι. σιωπῶντας μὲν γὰρ ἐμπίπλαθαι μετ' ἀλλήλων, κομιδῆ συῶδες, καὶ ἴσως ἀδύνατον· ὁ δὲ λόγον μὲν ἀπολείπων ἐν συμποσίῳ, τὸ δὲ τεταγμένως [3] χρῆθαι λόγῳ καὶ ὠφελίμως, ἐ προσιέμενος, πολὺ γελοιότερός ἐσι τᾶ πίνειν μὲν οἰομένε δεῖν [4] καὶ τρώγειν τὲς δειπνᾶντας, ἄκρατον δὲ τὸν οἶνον αὐτοῖς ἐγχέοντος [5], καὶ τέψον ἀνήδυντον καὶ ἀκάθαρτον παρατιθέντος. ἔτε γὰρ ποτὸν ἥδεν, ἔτ' ἐδεσὸν, ἔτω ἀηδὲς καὶ βλαβερόν ἐσι μὴ θεραπευθὲν ὃν προσήκει

1 Post ἔχοντες aliquid R. desiderat, e. c. παίδευμα, vel δίδαγμα, aut σωφρονιστήριον, & ita se hanc sententiam a Plutarcho exspectasse addit: τᾶ αἰδεῖσθαι τὸ σκότος μεῖζον, ἢ τὸ βλέπειν ἀλλήλας, ἔχοντας παίδευμα, *a tenebris magis docti semet revereri, quam a luce, per quam uni alteros intueri possunt.*

2 Vulgo ante χρυσᾶς repetitur artic. ὁ. Eum delendum monuit R. & delevi auctoritate Bas. quae cum Ald. exhibet χρυσέις pro χρυσᾶς.

3 Ald. τεταγμένον.

4 Pro δεῖν Ald. & Bas. ἀεί.

5 Dedi sic e R. mente pro vulg. ἐγχέοντας.

τρόπον, ὡς λόγος ἀκαίρως [1] καὶ ἀνοήτως ἐν συμποσίῳ περιφερόμενος. τὴν γᾶν μέθην οἱ λοιδορῦντες φιλόσοφοι λήρησιν πάροινον ἀποκαλοῦσι· τὸ δὲ ληρεῖν ἡδέν ἐστιν ἄλλ' ἢ λόγῳ κενῷ χρῆσθαι καὶ φλυαρῶδει λαλιᾷ· δ' ἀτάκτε καὶ φλυαρίας εἰς ἄκρατον ἐμπεσάσης, ὕβρις καὶ παροινία τέλος ἀμεσότατον καὶ ἀχαριστότατον. ἐ φαύλως ἔν καὶ παρ' ἡμῖν ἐν τοῖς Ἀγριωνίοις [2] τὸν Διόνυσον αἱ γυναῖκες ὡς ἀποδεδρακότα ζητοῦσιν· εἶτα παύονται, καὶ λέγεσιν, ὅτι πρὸς τὰς Μούσας καταπέφευγε, καὶ κέκρυπται παρ' ἐκείναις· μετ' ὀλίγον δὲ, τὸ δεῖπνε τέλος ἔχοντος, αἰνίγματα καὶ γρίφες ἀλλήλοις προβάλλεσι· τῆ μυσηρίᾳ διδάσκοντος, ὅτι λόγῳ τε δεῖ χρῆσθαι παρὰ πότου θεωρίαν τινὰ καὶ μῶσαν ἔχοντι, καὶ λόγε τοιάτε τῇ μέθῃ παρόντος, ἀποκρύπτεται τὸ ἄγριον καὶ μανικὸν, ὑπὸ τῶν Μουσῶν εὐμενῶς κατεχόμενον. ἃ τοίνυν ἐν τοῖς Πλάτωνος γενεθλίοις πέρυσι καὶ ἀκοῦσαι καὶ εἰπεῖν συνέτυχεν ἡμῖν, πρῶτα τοῦτο περιέχει τὸ βιβλίον. ἔστι δὲ τῶν συμποσιακῶν ὄγδοον.

QUAESTIO I.

De diebus illustrium quorundam virorum natalibus: simulque de his, quos dii genuisse dicuntur [3].

Τῇ ἕκτῃ τοῦ Θαργηλιῶνος ἰσαμένε, τὴν Σωκράτες ἀγαγόντες γενέθλιον, τῇ ἑβδόμῃ τὴν Πλάτωνος ἤγο-

1 Vulgo καὶ ἀκαίρως. Delevi καὶ cum W. sequente Palat. Vatic. Mez.

2 Sacra Bacchi Agrionii. Cf. Vol. VIII. Quaest. gr. nr. 38. pag. 398. An audacter & praeter necessitatem Ἀγριωνίοις dederim pro vulg. Ἀγρωνίοις, alii judicent? Communem certe appellationem secutus sum. Cf. Vol. VI. in Anton. c. 24. pag. 90. lin. 24.

3 Personae colloquii sunt Diogenianus, Plutarchus, Florus, Tyndares. In Palat. ita bene quaestio haec prima ab exordio distinguitur. Vulgo & in caeteris libris huic praemittitur inscriptio problematis.

ἤγομεν, καὶ τοῦτο πρῶτον λόγος ἡμῖν παρεῖχε τῇ συντυχίᾳ πρέποντας, ὧν κατῆρξε Διογενιανὸς ὁ Περγαμηνός. ἔφη γὰρ, ὁ Φαύλως εἰπεῖν Ἴωνα περὶ τῆς Τύχης, ὅτι πολλὰ τῆς σοφίας διαφέρουσα, πλεῖστα αὐτῇ ὁμοία ποιεῖ [1]. τοῦτο μέντοι μαστικῶς ἔοικεν ἀπαυτοματίσαι τὸ μὴ μόνον ἔτω σύνεγγυς, ἀλλὰ καὶ πρότερον τῇ δόξῃ [2] γεγονέναι τὸν πρεσβύτερον καὶ καθηγητήν. ἐμοὶ δὲ πολλὰ λέγειν ἐπήει τοῖς παροῦσι τῶν εἰς ταὐτὸ καιρῷ συνδραμόντων· οἷον ἦν τὸ περὶ τῆς Εὐριπίδου γενέσεως καὶ τελευτῆς, γενομένου μὲν ἡμέρᾳ, καθ' ἣν οἱ Ἕλληνες ἐναυμάχουν ἐν Σαλαμῖνι πρὸς τὸν Μῆδον [3], ἀποθανόντος δὲ, καθ' ἣν ἐγεννήθη [4] Διονύσιος ὁ πρεσβύτερος τῶν ἐν Σικελίᾳ τυράννων· ἅμα τῆς τύχης (ὡς Τιμαῖος ἔφη) τὸν μιμητὴν ἐξαγούσης τῶν τραγικῶν παθῶν, καὶ τὸν ἀγωνιστὴν ἐπεισαγούσης. ἐμνήσθησαν δὲ καὶ τῆς Ἀλεξάνδρου, τοῦ βασιλέως, τελευτῆς, καὶ τῆς Διογένους τοῦ Κυνὸς ἡμέρᾳ μιᾷ γενομένης. καὶ τὸν μὲν Ἀτταλον ἐν τοῖς ἑαυτοῦ γενεθλίοις τὸν βασιλέα τελευτῆσαι συνεφώνειτο· Πομπήϊον δὲ Μάγνον οἱ μὲν ἐν τοῖς γενεθλίοις ἔφασαν, οἱ δὲ πρὸ μιᾶς ἡμέρας τῶν γενεθλίων ἀποθανεῖν περὶ Αἴγυπτον. ἦκε δὲ καὶ Πίν-

1 Idem ex eodem poëta affertur Vol. IX. p. 1.

2 R. leg. ſuſp. τῇ τάξει — *ſeniorem & magiſtrum, Socratem, non ſolum natum fuiſſe die, qui prope abeſt a die Platonis natali, ſed etiam die, qui in ordine dierum natalem Platonis anteibat.* W. idem probat e Mez.

3 Ald. & Baſ. vitioſe δῆμον.

4 Weſſeling. ad Diodor. Sic. I, 626. emendat ἐγενήθη, & τύραννος. Non probat R. cum de diebus natalibus vitae naſcentis & exſpirantis hic agat Plutarchus, & non ſtatim uno die perfectus naſcatur aliquis tyrannus. Quare vulgata bene habere ei videtur, & Plutarchus humanum aliquid hic loci admiſiſſe in definiendis temporum rationibus.

δαρος ἐπὶ μνήμην ἐν Πυθίοις [1] γενόμενος πολλῶν καὶ καλῶν ὕμνων τῷ θεῷ χορηγός [2].

II. Ὁ δὲ Φλῶρος, ἐδὲ Καρνεάδην ἀπαξιᾶν, ἔφη, μνήμης ἐν τοῖς Πλάτωνος γενεθλίοις, ἄνδρα τῆς Ἀκαδημίας εὐκλεέστατον ὀργιασήν· Ἀπόλλωνος γὰρ ἀμφοτέρας ἑορτὴ γενέσθαι· τὸν μὲν γὰρ Θαργηλίοις Ἀθήνησι, τὸν δὲ Κάρνεια Κυρηναίων ἀγόντων· ἑβδόμῃ δ' ἀμφοτέρας ἑορτάζεσι· καὶ τὸν θεὸν, ὡς ταύτῃ γενόμενον, ὑμεῖς (εἶπεν) οἱ προφῆται καὶ οἱ ἱερεῖς ἑβδομαγένην [3] καλεῖτε. διὸ τὲς Ἀπόλλωνι τὴν Πλάτωνος τέκνωσιν ἀνατιθέντας ἐκ ἂν οἶμαί τινα φάναι καταιχύνειν τὸν θεὸν, ἐπὶ μείζονα πάθη καὶ νοσήματα τὲτον ἡμῖν διὰ Σωκράτες ἰατρὸν, ὥσπερ ἑτέρε Χείρωνος [4], ἀπειργασμένον. ἅμα δὲ τῆς λεγομένης Ἀρίστωνι, τῷ Πλάτωνος πατρὶ, γενέσθαι καθ' ὕπνον ὄψεως καὶ φωνῆς, ἀπαγορευέσης μὴ συγγενέσθαι τῇ γυναικὶ, μηδὲ ἅψασθαι δέκα μηνῶν, ἐμνημόνευσεν.

III. Ὑπολαβὼν δὲ Τυνδάρης ὁ Λακεδαιμόνιος· Ἄξιον μέν ἐσιν [5] (ἔφη) περὶ Πλάτωνος ᾄδειν, καὶ λέγειν τό·

— Οὐδὲ ἐῴκει
Ἀνδρός γε θνητῶ παῖς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖο [6].

τῶ

1 Turn. ἐν Πυθίοις ἀποθανὼν, γενόμενος.

2 R. fusp. χορηγὸς γεγονὼς, *Pindarus in Pythiis natus, qui tempore post factus fuit χορηγὸς ὕμνων*, h. e. praestitit & sufficit Apollini multos praeclaros hymnos.

3 R. mavult ἑβδομαγενῆ, a quo proxime abest ἑβδομαγένην, quod dant Ald. & Bas.

4 R. judice videtur deesse ἢ Ἀσκληπιὸν, flagitante id praemisso μείζονα. Consentit W. idem vel subaudiendum vel addendum monens.

5 R. legendum censet ἄξιον μὲν ἐκ ἔσιν, ἔφη — ex eo, quod infra sequitur ἀναθαρρῶ δὲ πάλιν &c. Aliter W. rem vult expediri pro τῶ γὰρ θείᾳ deinde legendo τῶ δὲ θείᾳ.

6 Iliad. XXIV, 259.

τῷ γὰρ θείᾳ δέδια μὴ δόξῃ τῷ ἀΦθάρτῳ [1] μάχεσθαι τὸ γεννῶν ἐχ ἧττον, ἢ τὸ γεννώμενον· μεταβολὴ γάρ τις καὶ αὐτὴ, καὶ πάθος· ὃς καὶ Ἀλέξανδρος ὑπενόησεν, εἰπὼν, μάλιστα θνητὸν καὶ Φθαρτὸν ἐπιγινώσκειν ἑαυτὸν ἐν τῷ συγγίνεσθαι [2] γυναιξὶ καὶ καθεύδειν· ὡς τὸν μὲν ὕπνον ἐνδόσει γινόμενον ὑπ' ἀσθενείας, γένεσιν δὲ πᾶσαν οἰκείᾳ τινὸς εἰς ἕτερον ἔκκασιν καὶ Φθορὰν [3] ἔσαν. ἀναθαῤῥῶ δὲ πάλιν αὐτῷ Πλάτωνος ἀκέων, πατέρα καὶ ποιητὴν τὸ τε κόσμου καὶ τῶν ἄλλων γεννητῶν, τὸν ἀγέννητον καὶ ἀίδιον θεὸν ονομάζοντος, ἐ διὰ σπέρματος δήπου γενομένων [4], ἄλλῃ δὲ δυνάμει τῷ θεῷ τῇ ὕλῃ γόνιμον ἀρχὴν, ὑφ' ἧς ἔπαθε καὶ μετέβαλεν, ἐντεκόντος.

Πλήθεσι γάρ τοι καὶ ἀνέμων διέξοδοι θήλειαν ὄρνιν,
Πλὴν ὅταν παρῇ τόκος [5].

καὶ ἐθὲν οἶομαι δεινὸν, εἰ μὴ πλησιάζων ὁ θεὸς, ὥσπερ ἄνθρωπος [6], ἀλλὰ ἑτέραις τισὶν ἀφαῖς δι' ἑτέρων καὶ

1 Ita R. verſione Xyl. conſentiente legendum cenſuit dedi. que cum W. accedentibus Mez. & Bryan. ad Vit. Plut. T. I. p. 94.

2 Ald. Baſ. *συγγέννεθαι*, unde in rell. datur *συγγίνεθαι*, excepta R. quae habet *συγγίνεθαι* cum Turn. Ex eodem ſtatim notatur *ἐνδόσειν*.

3 Dedi ſic e R. mente, cum duo haec vocabula ſaepius junĉta legantur hoc ſenſu, ſicuti ipſa verba *ἐξίστημι* & *Φθείρω*. Ald. Baſ. *καταΦθορὰν ἔσαν*; Steph. & rell. *ἔκστασιν κατὰ Φθορὰν*. Turn. V. *ἔκστασιν καὶ καταΦθορὰν*; Minus bene perſpicueque haec ita notata leguntur in W. „*καὶ Φθορὰν* T. V. Anon. *κατὰ Φθορὰν* Xyl. Mez.“

4 Dedi ſic e H. Steph. mente, firmata codd. Turn. & V. pro vulg. *γενόμενον*.

5 Hos verſus diſtinguendo ſecutus ſum W. Aliter eos diſtingui & legi voluit Steph:

Πλήθεσι γάρ τοι καὶ ἀνέμων διέξοδοι
Θήλειαν ὄρνιν, πλὴν ὅταν παρῇ τόκος.

6 Ald. Baſ. *ἀνθρώποις*. Turn. deinde & Bong. *γενῆς* pro *γονῆς*.

ψαύσεσι τρέπει, καὶ ὑποπίμπλησι θειοτέρας γονῆς τὸ θνητόν. καὶ ἐκ ἐμοὺς ὁ μῦθος, εἶπεν, ἀλλ' Αἰγύπλιοι τόν τ' Ἄπιν ἔτως λοχεύεθαί φασιν ἐπαφῇ τῆς σελήνης· καὶ ὅλως ἄῤῥενι θεῷ πρὸς γυναῖκα θνητὴν ἀπολείπεσιν [1] ὁμιλίαν· ἀνάπαλιν δ' ἐκ ἂν οἴονται, θνητὸν ἄνδρα θηλείᾳ θεῷ τόκε καὶ κυήσεως ἀρχὴν παραχεῖν, διὰ τὸ τὰς ἱσίας [2] τῶν θεῶν ἐν ἀέρι καὶ πνεύμασι καὶ τισὶ θερμότησι καὶ ὑγρότησι τίθεθαι.

QUAESTIO II.

Qua ratione dixerit Plato, Deum semper geometriam tractare [3]?

Ἐκ δὲ τέτε γενομένης σιωπῆς, πάλιν ὁ Διογενιανος ἀρξάμενος· Βέλεθε, (εἶπεν) ἐπεὶ λόγοι περὶ θεῶν γεγόνασιν, ἐν τοῖς Πλάτωνος γενεθλίοις αυτὸν Πλάτωνα κοινωνὸν παραλάβωμεν, ἐπισκεψάμενοι, τίνα λαβὼν γνώμην ἀπεφήνατο ἀεὶ [4] γεωμετρεῖν τὸν θεόν; εἴ γε δὴ θετέον εἶναι τὴν ἀπόφασιν [5] ταύτην Πλάτωνος. ἐμοὶ δὲ ταῦτ' εἰπόντος ὡς γέγραπται [6] μὲν ἐν ἑδενὶ σαφῶς τῶν ἐκείνε βιβλίων, ἔχει δὲ πίσιν ἱκανὴν,

1 R. aut ἐκ ἀπολ. legendum, aut ibi omissa negatione addendum ἀδεμίαν post ὁμιλίαν censet. Ald. Bas. ἀπολιπεῖσι.

2 Cum W. recepi conjecturam Junii, probatam Stephano, Bryano Vit. Plut. T. II. p. 584. & R. Ex codice quodam P. affert Mez. θηλείας. Vulgo omnes libri θυσίας.

3 Personae colloquii sunt Diogenianus, Tyndares, Florus, Autobulus.

4 Vulgo non legitur ἀεί. Id addendum censuerunt Mez. & R. & vertendo exprimit Xyl.

5 Leonic. ἀπόφανσιν; forte rectius, W. judice.

6 Notandam monet R. verborum trajectionem, quae planius sic decurrissent: ἐμοὶ δὲ εἰπόντος, ὡς ταῦτα γέγρ. μὲν. Mavult tamen ἐμοὶ δὲ πρὸς ταῦτα εἰπόντος, vel ἐπειπόντος, *cum dictis addidisset.* Etiam Mez. reponit ταῦτα post ὡς, quod W. probat.

νην, καὶ τῦ Πλατωνικῦ χαρακτῆρός ἐστιν· εὐθὺς ὑπολαβὼν ὁ Τυνδάρης· Οἶει γὰρ, (εἶπεν) ὦ Διογενιανὲ, τῶν περιττῶν τι καὶ δυθεωρήτων αἰνίττεσθαι τὸν λόγον, ἢ ὅπερ αὐτὸς εἴρηκε καὶ γέγραφε πολλάκις, ὑμνῶν γεωμετρίαν, ὡς ἀποσπῶσαν προσιχομένες [1] τῇ αἰσθήσει, καὶ ἀποτρέφουσαν ἐπὶ τὴν νοητὴν καὶ ἀΐδιον φύσιν, ἧς θέα τέλος ἐστὶ φιλοσοφίας, οἷον ἐποπτείας τελετῆς [2]. ὁ γὰρ ἡδονῆς καὶ ἀλγηδόνος ἧλος, ὃς [3] πρὸς τὸ σῶμα τὴν ψυχὴν προσηλοῖ, μέγιστον κακὸν ἔχειν ἔοικε, τὸ τὰ αἰσθητὰ ποιεῖν ἐναργέστερα τῶν νοητῶν, καὶ καταβιάζεσθαι πάθει [4] μᾶλλον ἢ λόγῳ κρίνειν τὴν διάνοιαν· ἐθιζομένη γὰρ ὑπὸ τῦ σφόδρα πονεῖν καὶ ἥδεσθαι τῷ περὶ τὰ σώματα πλανητῷ καὶ μεταβλητῷ προσέχειν ὡς ὄντι [5], τῦ ἀληθῶς ὄντος τυφλῦται, καὶ τὸ μυρίων ἀντάξιον ὀμμάτων [6] ὄργανον ψυχῆς καὶ φέγγος ἀπόλλυσιν, ᾧ μόνῳ θεατόν ἐστι τὸ θεῖον. πᾶσι μὲν ἓν τοῖς καλεμένοις μαθήμασιν, ὥσπερ ἀσραβέσι καὶ λείοις κατόπτροις, ἐμφαίνεται

1 Sic H. Steph. & R. legendum censuerunt, & dedi. Idem W. repositi auctoritate Anon. Turn. & V. at ex duobus hisce codd. enotatur προϊσχομένοις. Vulgo προισχομένας.

2 Ald. Bas. τελευτῆς. Xyl. correxit docens, ἐποπτείαν esse ipsorum jam arcanorum inspectionem sacrorum, qua initiatis frui statim non licuit.

3 Pro ὃς Ald. Bas. ᾧ.

4 Vulgo καὶ πάθα. Hoc καὶ abundare monui: Xyl. & de levi, R. probante, *cogere intellectum ad judicium ex affectu, non ex ratione, ferendum.*

5 R. sic ordinanda haec verba suspicatur: ὑπὸ τῦ σφόδρα πονεῖν περὶ τὰ σώματα, καὶ ἥδεσθαι τῷ περὶ αὐτὰ πλανητῷ καὶ μεταβλητῷ, καὶ προσέχειν αὐτῷ ὡς ὄντι.

6 Ald. & Bas. cum omnibus ante Steph. editis & scriptis libris ὀνομάτων. Xyl. legit ὀμμάτων, ut visus cum mente fit comparatio. R. susp. μυρίων ἀντάξιον ὀμμάτων ὄμμα τῆς ψυχῆς. Steph. e Leonic. & Schott. dedit σωμάτων, quod vulgo legitur, & pro quo cum W. ὀμμάτων ex Platone & V. restitui, consentiente Mez.

τῆς τῶν νοητῶν ἀληθείας ἴχνη [1] καὶ εἴδωλα· μάλιστα δὲ γεωμετρία, κατὰ τὸν Φίλωνα, ἀρχὴ καὶ μητρόπολις ἔσα τῶν ἄλλων, ἐπανάγει καὶ στρέφει τὴν διάνοιαν, οἷον ἐκκαθαιρομένην καὶ ἀπολυομένην ἀτρέμα τῆς αἰσθήσεως. διὸ καὶ Πλάτων αὐτὸς ἐμέμψατο τοὺς περὶ Εὔδοξον καὶ Ἀρχύταν καὶ Μέναιχμον εἰς ὀργανικὰς καὶ μηχανικὰς κατασκευὰς τὸν τοῦ στερεοῦ διπλασιασμὸν ἀπάγειν ἐπιχειροῦντας, (ὥσπερ πειρωμένους διαλόγου δύο μέσας ἀνάλογον μὴ παρείκοι λαβεῖν [2]) ἀπόλλυσθαι γὰρ ἔτω καὶ διαφθείρεσθαι τὸ γεωμετρίας ἀγαθὸν αὖθις ἐπὶ τὰ αἰσθητὰ παλινδρομοῦσης, καὶ μὴ φερομένης ἄνω, μηδ' ἀντιλαμβανομένης τῶν ἀϊδίων καὶ ἀσωμάτων εἰκόνων, πρὸς οἷσπερ ἂν ὁ θεὸς, ἀεὶ θεός ἐστι.

II. Μετὰ δὲ τὸν Τυνδάρεω ὁ Φλῶρος, ἑταῖρος ὢν [3] αὐτοῦ, καὶ προσποιούμενος ἀεὶ μετὰ παιδιᾶς ἐρασὴς εἶναι, καὶ φάσκων· Ὤνησας (ἔφη) τὸν λόγον ἑαυτοῦ ποιησάμενος, ἀλλὰ κοινόν· ἐλέγξαι γὰρ ἔδωκας αὐτὸν ἀποδεικνύοντα [4], μὴ θεοῖς ἔσαν ἀλλ' ἡμῖν ἀναγκαίαν τὴν γεωμετρίαν· ἑ γάρ τι πε καὶ θεὸς δεῖται μαθήματος, οἷον ὀργάνε στρέφοντος ἀπὸ τῶν γεννητῶν καὶ περιάγοντος ἐπὶ τὰ ὄντα τὴν διάνοιαν. ἐν αὐτῷ γάρ ἐσιν ἐκεῖνα [5], καὶ σὺν αὐτῷ, καὶ περὶ αὐτόν.

1 Vulgo καὶ ἴχνη. R. delendum monuit καὶ, & delevi cum W. sequente Palat.

2 Ita, W. teste, omnes libri: nisi quod loco ὥσπερ habent ὅπερ Ald. Bas. Xyl. Palat. Vatic. & ex Turn. affertur ὥσπερ πειρωμένοις (sic) διὰ λόγου. Xyl. nimis depravata haec esse monuit, & fidem codd. implorandam. Kaltw. ea omittit. W. putat notulam esse quondam a librario vel libri domino in margine scriptam, postea temere describendo in Plutarcheum opus illatam, eamque corruptam. Hinc uncis inclusi.

3 Pro ὢν Ald. ἦν.

4 W. susp. ἀποδεικνύοντι — *refellendam ei qui velit* offendere.

5 Sic dedi, praeeunte Xyl. versione, e V. pro vulg. ἐκείνῳ. Etiam W. aut ἐκεῖνα aut αὐτὰ legendum suspicatur.

αὐτόν. ἀλλ' ὅρα, μή τι σοι προσῆκον ὁ Πλάτων καὶ οἰκεῖον αἰνιττόμενος λέληθεν, ἅτε δὴ τῷ Σωκράτει τὸν Λυκοῦργον ἀναμιγνὺς, ἐχ ἧττον, ἢ τὸν Πυθαγόραν ᾤετο Δικαίαρχος. ὁ γὰρ Λυκοῦργος, οἶθα δήπουθεν, ὅτι τὴν ἀριθμητικὴν ἀναλογίαν, ὡς δημοκρατικὴν καὶ ὀχλικὴν οὖσαν, ἐξέβαλεν ἐκ τῆς Λακεδαίμονος· ἐπεισήγαγε δὲ τὴν γεωμετρικὴν, ὀλιγαρχίᾳ σώφρονι καὶ βασιλείᾳ νομίμῃ πρέπουσαν· ἡ μὲν γὰρ ἀριθμῷ τὸ ἴσον, ἡ δὲ λόγῳ τὸ κατ' ἀξίαν ἀπονέμει· καὶ ἐ πάντα ὁμοῦ μίγνυσιν, ἀλλά ἐστι χρησῶν καὶ πονηρῶν εὔσημος ἐν αὐτῇ [1] διάκρισις, ἐ ζυγοῖς, ἐδὲ κλήροις, ἀρετῆς δὲ καὶ κακίας διαφορᾶς τὸ οἰκεῖον ἀεὶ διαλαγχανόντων. ταύτην ὁ θεὸς ἐπάγει τὴν ἀναλογίαν τοῖς πράγμασι, δίκην καὶ νέμεσιν, ὦ Φίλε Τυνδάρη, προσαγορευομένην, καὶ διδάσκουσαν ἡμᾶς, τὸ δίκαιον ἴσον, ἀλλὰ μὴ τὸ ἴσον δεῖν ποιεῖσθαι δίκαιον· ἦν γὰρ οἱ πολλοὶ διώκουσιν ἰσότητα, πασῶν ἀδικιῶν ἔσαν μεγίστην, ὁ θεὸς ἐξαίρων ὡς ἄνυσόν ἐστι, τὸ κατ' ἀξίαν διαφυλάττει, γεωμετρικῶς τῷ κατὰ λόγον καὶ κατὰ νόμον [2] ὁριζόμενος.

III. Ταῦτα ἡμεῖς ἐπῃνέμεν. ὁ δὲ Τυνδάρης Φθονεῖν ἔφασκε, καὶ παρεκάλει τὸν Αὐτόβουλον ἅψασθαι Φλώρε, καὶ κολάσαι τὸν λόγον. ὁ δὲ τᾶτο μὲν ἀπεῖπεν, ἰδίαν δέ τινα δόξαν ἀντιπαρήγαγεν. ἔφη γὰρ, ἐ τόπων [3] γεωμετρίαν, ἢ ἄλλε τινὸς, ἢ τῶν περὶ τὰ πέρατα συμπλωμάτων καὶ παθῶν εἶναι θεωρητικὴν, ἅτε θεὸν

1 Ita W. cum Mez. legendum monuit, dedique pro vulg. ἐν αὐτῷ. Mox Ald. διαφορᾷ. Turn. διαφορᾶς, utrumque mendose.

2 W. suſp. τὸ κατὰ νόμον pro καὶ κ. ν.

3 Ald. Baſ. τοπον. Hinc Xyl. abſurdam eſſe hanc lectionem notat, & legendum conjicit ἔφη γὰρ ἅτε τὴν γεωμετρίαν ἄλλε τινὲς, ἢ &c. Ex Turn. autem & V. notatur: ἅτω τὴν γεωμετρίαν ἀκ ἄλλε τινὸς, vel ἢ γὰρ ἐ τὴν γεωμετρίαν. Cum Xyl. conſentit W. libros variare monens.

θεὸν ἑτέρῳ τινὶ τρόπῳ κοσμοποιεῖν, ἢ περαντὸν τὴν ὕλην ἄπειρον ὖσαν, ἐ μεγέθει καὶ πλήθει, διὰ δ' ἀταξίαν καὶ πλημμέλειαν αὐτῆς τὸ ἀόριστον [1] καὶ ἀπερατώτατον, ἄπειρον εἰωθότων καλεῖν τῶν παλαιῶν. καὶ γὰρ ἡ μορφὴ καὶ τὸ σχῆμα πέρας ἐστὶ τῶ μεμορφωμένω καὶ ἐσχηματισμένω παντὸς, ὧν στερήσει καθ' αὐτὴν ἄμορφος ἦν καὶ ἀσχημάτιστος· ἀριθμῶν δὲ καὶ λόγων ἐγγινομένων, οἷον δεθεῖσα καὶ περιληφθεῖσα γραμμαῖς, ἐκ δὲ τῶν γραμμῶν ἐπιπέδοις καὶ βαθέσιν, εἴδη τὰ πρῶτα καὶ διαφορὰς σωμάτων, ὥσπερ θεμελίων, παρέχε πρὸς γένεσιν ἀέρος καὶ γῆς, ὕδατός τε καὶ πυρός. ὀκταέδρων γὰρ καὶ εἰκοσαέδρων, ἔτι δὲ πυραμίδων καὶ κύβων, ἰσότητας ἐν πλευραῖς, καὶ ὁμοιότητας ἐν γωνίαις, καὶ ἁρμονίας ἀναχεῖν, ἐξ ὕλης ἀτάκτε καὶ πλανητῆς, ἄνευ τῶ περιορίζοντος καὶ διαρθροῦντος ἕκασα γεωμετρικῶς, ἄπορον ἦν καὶ ἀδύνατον. ὅθεν ἀπείρῳ πέρατος ἐγγενομένε, τὸ πᾶν [2] ἡρμοσμένον καὶ κεκραμένον ἄρισα καὶ πεπερασμένον γέγονέ τε καὶ γίνεται· τῆς μὲν ὕλης ἀεὶ βιαζομένης εἰς τὸ ἀόριστον ἀναδῦναι, καὶ φευγέσης τὸ γεωμετρεῖθαι· τῶ δὲ λόγε καταλαμβάνοντος αὐτὴν καὶ περιγράφοντος, καὶ διανέμοντος εἰς ἰδέας καὶ διαφορὰς, ἐξ ὧν τὰ φυόμενα πάντα τὴν γένεσιν ἔχε καὶ συσασιν.

IV. Ἐπὶ τέτοις ῥηθεῖσιν ἠξίε [3] καὶ ἐμὲ συμβαλέθαι τι πρὸς τὸν λόγον αὐτοῖς. ἐγω δὲ τὰς μὲν εἰρημένας δόξας, ὡς ἰθαγενεῖς, καὶ ἰδίας [4] αὐτῶν ἐκείνων ἐπῆνεσα, καὶ τὸ εἰκὸς, ἐφην, ἔχειν ἱκανῶς. ὅπως δὲ (εἶπον) ἑαυτῶν μὴ καταφρονῆτε, μηδ' ἔξω βλέπητε παν-

1 Ald. Baf. τὸ ἄρισον; Xyl. correxit.

2 Sic recte legitur in R. quod Baf. exhibet, cum rell. habent τὸν πᾶν. Correxit quoque W. e Xyl. Venet. Palat. Vatic. Mez.

3 Mez. ἠξίων.

4 Praeſtare mihi viſum eſt, ſequi lectionem hanc Palat. quam retinere vulgatam ἰδίας, licet quodam modo defendendam.

παντάπασιν, ἀκέσατε τὸν μάλιστα παρὰ τοῖς καθηγηταῖς ἡμῶν εὐδοκιμοῦντα περὶ τούτου λόγον. ἔστι γὰρ ἐν τοῖς γεωμετρικωτάτοις θεωρήμασι, μᾶλλον δὲ προβλήμασι, τὸ, δυεῖν εἰδῶν δοθέντων ἄλλο τρίτον [1] παραβάλλειν, τῷ μὲν ἴσον, τῷ δὲ ὅμοιον· ἐφ' ᾧ καὶ Φασὶν ἐξευρεθέντι θῦσαι τὸν Πυθαγόραν. πολὺ γὰρ ἀμέλει γλαφυρότερον τοῦτο καὶ μουσικώτερον ἐκείνου τοῦ θεωρήματος, ὃ τὴν [2] ὑποτείνουσαν ἀπέδειξε ταῖς περὶ τὴν ὀρθὴν ἴσον δυναμένην. Εὖ λέγεις· (εἶπεν ὁ Διογενιανὸς) ἀλλὰ τί τοῦτο πρὸς τὸν λογον; Εἴσεσθε ῥᾳδίως (εἶπον) ἀναμνήσαντες αὐτὰς τῆς ἐν Τιμαίῳ διαιρέσεως, ᾗ διεῖλε τριχῇ τὰ πρῶτα, ὑφ' ὧν [3] τὴν γένεσιν ὁ κόσμος ἔσχεν, ὧν τὸ μὲν θεὸν τῷ δικαιοτάτῳ τῶν ὀνομάτων, τὸ δὲ ὕλην, τὸ δὲ ἰδέαν, καλοῦμεν. ἡ μὲν οὖν ὕλη [4], τῶν ὑποκειμένων ἀτακτότατόν ἐστιν. ἡ δ' ἰδέα, τῶν παραδειγμάτων κάλλιστον· ὁ δὲ θεὸς, τῶν αἰτίων ἄριστον. ἐβέλετο οὖν μηθὲν, ὡς ἂν νυνὶ ἦν, ὑπολιπεῖν (ὁρισὸν καὶ [5]) ἀόριστον, ἀλλὰ κοσμῆσαι λόγῳ καὶ μέτρῳ καὶ ἀριθμῷ τὴν Φύσιν· εἴ τι ποιῶν ἐκ πάντων ὁμοῦ τῶν ὑποκειμένων, οἷον ἰδέα καὶ ὅσον ἡ ὕλη γενόμενον [6]. διὸ τοῦτο πρόβλημα δοῦσα αὐτῷ [7], δυεῖν

1 Pro ἄλλο τρίτον Ald. & Baf. ἀλλότριον. Xyl. correxit. Dedi porro τῷ μὲν, τῷ δὲ, quod Xyl. voluit, cum W. idem e Xyl. Leonic. Schott. Anon. Turn. Mez. ſumente, pro vulg. τὸ μὲν, τὸ δὲ. Notatur nimirum e Turn. V. Bong. τὸ μὲν ἴσον, τῷ δὲ ὅμοιον, hisce e Turn. adjunctis: forte τῷ μὲν καὶ τῷ δὲ.

2 W. ſuſp. ᾧ τὴν.

3 Ita e Mez. recepi pro vulg. ὑφ' ἃ.

4 Vulgo locus ita eſt conſtitutus: τὸ δὲ ἰδέαν, καλουμένη μὲν ἔν ὕλη. Jam Xyl. corrigendum monuit, & conſentiunt Turn. V. R. dedique cum W. accedentibus Anon. & Mez.

5 Has voces ὁρισὸν καὶ, quas uncis incluſi, ut ſententiae contrarias, delent Xyl. Mez. & R. Pro ὁρισὸν H. Steph. aliud adjectivum reponendum cenſuit, e. c. ἀπέρατον vel ἄτακτον. Notantur haec e Turn. & V. Judice W. forte ſolum καὶ delendum.

6 Ald. Baf. γενομένην.

7 W. ſuſp. λύσας αὐτός.

δυεῖν

δυεῖν ὄντων, τρίτον ἐποίησε καὶ ποιεῖ, καὶ Φυλάττει διαπαντὸς τὸ ἴσον [1] τῇ ὕλῃ, καὶ ὅμοιον τῇ ἰδέᾳ τὸν κόσμον· ἀεὶ γὰρ ἂν διὰ τὴν σύμφυτον ἀνάγκην τῶ σώματος, ἐν γενέσει καὶ μετατροπῇ καὶ πάθεσι παντοδαποῖς, ὑπὸ τῦ πατρὸς καὶ δημιεργῦ βοηθεῖται [2] τῷ λόγῳ πρὸς τὸ παράδειγμα τὴν ἐσίαν ὁρίζοντος· ἢ καὶ [3] κάλλιον τῦ συμμέτρε τὸ περίμετρον τῶν ὄντων.

QUAESTIO III.

Cur nox sonos facilius reddat, quam dies [4]?

Θορυβός τις, ἐστιωμένων ἡμῶν Ἀθήνῃσι παρ' Ἀμμωνίῳ, τὴν οἰκίαν περιήχησεν, ἔξωθεν ἐπιβοωμένων τὸν στρατηγόν· ἐστράτηγει δὲ τὸ τρίτον ὁ Ἀμμώνιος. ἐπεὶ δὲ πέμψας τῶν περὶ αὐτὸν τινὰς ἔπαυσε τὴν ταραχὴν, καὶ παρέπεμψαν τὰς ἀνθρώπες, ἐζητῦμεν ἡμεῖς, διὰ τί τῶν ἐξωθεν ὄντων συνεξακέεσιν οἱ ἐντὸς, οἱ δ' ἔξω τῶν ἐντὸς ἧχ ὁμοίως. καὶ ὁ Ἀμμώνιος ἔφη, τῦτο μὲν ὑπ' Ἀριστοτέλες λελύθαι· τὴν γὰρ φωνὴν τῶν ἔνδον ἔξω φερομένην εἰς ἀέρα πολὺν καὶ ἀναπεπλαμένον εὐθὺς ἐξαμαυρῶθαι καὶ διασπείρεθαι· τὴν δ' ἔξωθεν εἴσω κατιῶσαν, ἀδὲν τοιῦτο παρχειν, ἀλλὰ συνέχεθαι καὶ διαμένειν εὔσημον· ἐκεῖνο δὲ μᾶλλον λόγε δεῖθαι, τὸ νυκτὸς ἠχωδεστέρας εἶναι τὰς φωνὰς, καὶ πρὸς τῷ μεγέθει τὴν τρανότητα καθαρᾶς συνδιαφυλάττειν. Ἐμοὶ μὲν ἔν (εἶπεν) ὁ Φάυλως

1 W. deleri vult τὸ cum Mez.

2 W. fum fecutus, ita dantem e Palat. Vatic. Venet. H. Mez. pro vulg. βοηθεῖθαι.

3 W. iterum fum fecutus, ita reponentem ex Anon. Turn. V. Mez. pro vulg. ἢ καὶ — *unde etiam pulchrius id, quod rerum menſuram complectitur, quam id quod eam aequat.* Addit ſimul W. aliquid ad nexum deeſſe videri.

4 Perſonae colloquii ſunt Ammonius, Boëthus, Plutarchus, Thraſyllus, Ariſtodemus.

λως ἡ πρόνοια δοκεῖ μεμηχανῆθαι τῇ ἀκοῇ σαφήνειαν, ὅτε τῆς ὄψεως οὐδὲν ἡ κομιδῇ τι μικρὸν ἔργον ἐσίσκοτεινὸς γὰρ ὢν ὁ ἀὴρ κατ' Ἐμπεδοκλέα,

Νυκτὸς ἐρημαίης ἀλαώπιδος [1],

ὅσον τῶν ὀμμάτων ἀφαιρεῖται τὸ προαισθάνεσθαι, διὰ τῶν ὤτων ἀποδίδωσιν. ἐπεὶ δὲ δεῖ καὶ τὰ δι' ἀνάγκης φύσει περαινόμενα τῶν αἰτίων ἀνευρίσκειν, καὶ τοῦτο τῆ Φυσικῆ ἴδιόν ἐσιν, ἡ πρὸς τὰς ὑλικὰς καὶ ὀργανικὰς ἀρχὰς πραγματεία· τίς ἂν (ἔφη) πρῶτος ἡμῶν εὐπορήσειε λόγε τὸ πιθανὸν ἔχοντος.

II. Ἡσυχίας δὲ γενομένης, Βόηθος ἔφη, νέος μὲν ὢν ἔτι καὶ σοφιςεύων ἀπὸ [2] γεωμετρίας αἰτήμασι χρῆθαι, καὶ λαμβάνειν ἀναποδείκτες ὑποθέσεις, νῦν δὲ χρήσεθαί [3] τισι τῶν προαποδεδειγμένων ὑπ' Ἐπικάρε. Φέρεται τὰ ὄντα ἐν τῷ μὴ ὄντι· πολὺ γὰρ κενὸν ἐνδιέσπαρται καὶ μέμικται ταῖς τε ἀέρος ἀτόμοις· ὅταν μὲν ἓν ᾖ διακεχυμένος, καὶ πλάτος ἔχων, καὶ περιδρομὴν ὑπὸ μανότητος, μικρὰ καὶ λεπτὰ τὰ μεταξὺ τῶν μορίων κενὰ λείπεται, καὶ πολλὴν αἱ ἄτομοι ἐγκατεσπαρμένην [4] χώραν ἐπέχεσιν· ὅταν δὲ συσαλῇ [5] καὶ

1 Ita, me quidem judice, bene monuit legendum Xyl. pro vulg. ἀγλαώπιδος.

2 Mez. τοῖς ἀπ. γ. αἰ.

3 Dedi sic e R. mente pro vulg. χρήσαθαι. Ald. νῦν ἰδὲ χρήσαθαι. Turn. οἶδα vel νῦν δὲ χρήσεθαι. Etiam W. susp. χρήσεθαι.

4 Vulgo legitur πολὺν, loco asterisci notato. Hinc Xyl. notat, se nescire, an aliquid desit, si πολλὴν legas. H. Steph. teste, a quibusdam ista lectio affertur: πολὺν ἄτομοι ἐγκατεσπαρμέναι; Turn. V. καὶ πολλὴν ἄτομοι ἐγκατεσπαρμένον χώραν; R. susp. ἃ πολλὴν κατεσπαρμένα χώραν ἐπέχει. W. sum secutus, ita reponentem e Palat. nisi quod sine ἐγ. habet ultimam vocem. Lectio Anon. consentit cum Turn. & V. Addit tamen W. vel sic vitium residere in antecedentibus forte ita corrigendum ὑπὸ μανότητος μικρὰ καὶ πλατέα τὰ μεταξὺ τ. μ.

5 Mez. συσολῇ.

καὶ πίλησις εἰς ὀλίγον αὐτῶν γένηται, καὶ συμπέσωσιν ἀποβιασθεῖσαι πρὸς ἀλλήλας, πολλὴν εὐρυχωρίαν ἔξω καὶ διασπάσεις [1] μεγάλας ποιοῦσι· τοῦτο δὲ γίνεται νυκτὸς ὑπὸ ψυχρότητος· ἡ γὰρ θερμότης χαλᾷ καὶ διίστησι καὶ λύει τὰς πυκνώσεις· διὸ πλείονα τόπον τὰ ζέοντα καὶ μαλασσόμενα καὶ τηκόμενα τῶν σωμάτων ἐπιλαμβάνει· καὶ τοὐναντίον αὖ πάλιν τὰ πηγνύμενα καὶ ψυχόμενα συγχωρεῖ πρὸς ἄλληλα καὶ συνάγεται, καὶ ἀπολείπει κενότητας [2] ἐν τοῖς περιέχουσιν ἀγγείοις καὶ τόποις, ἐξ ὧν ὑποκεχώρηκεν. ἡ δὲ φωνὴ προσφερομένη καὶ προστυγχανουσα σωμασι πολλοῖς καὶ ἀθρόοις, ἢ τυφλοῦται παντάπασιν, ἢ διασπάσματα λαμβάνει καὶ [3] μεγάλας καὶ πολλὰς ἀντικρούσεις καὶ διατριβὰς· ἐν δὲ κενῷ καὶ σωμάτων ἐρήμῳ διαστήματι λεῖον δρόμον ἔχουσα καὶ συνεχῆ καὶ ἄπταιστον ἐξικνεῖται πρὸς τὴν ἀκοὴν, ὑπὸ τάχους ἅμα τῷ λόγῳ διασώζουσα τὴν σαφήνειαν. ὁρᾷς γὰρ, ὅτι καὶ τῶν ἀγγείων τὰ κενὰ πληττόμενα, μᾶλλον ὑπακούει πληγαῖς, καὶ τὸν ἦχον ἀποτείνει μακρὰν, πολλάκις δὲ καὶ κύκλῳ περιφερόμενον διαδίδωσι πολύ [4]. τὸ δ' ἀγγεῖον ἐμπληθὲν, ἢ στερεοῦ σώματος, ἤ τινος ὑγροῦ, παντάπασι γίνεται κωφὸν καὶ ἄναυδον, ὁδὸν οὐκ ἐχούσης οὐδὲ χώραν, ᾗ δίεισι, τῆς φωνῆς. αὐτῶν δὲ τῶν σωμάτων χρυσὸς μὲν καὶ λίθος ὑπὸ πληρότητος ἰσχνόφωνα καὶ δυσηχῆ, καὶ ταχὺ κατασβέννυσι τοὺς φθόγγους ἐν αὐτοῖς· εὔφωνος δὲ καὶ λάλος ὁ χαλκὸς, ᾗ πολύκενος καὶ ὄγκον ἐλαφρὸς καὶ λεπτὸς, οὐ πολλοῖς συντεθλιμμένος

1 W. mavult διαστάσεις.

2 Vulgo καὶ κενότητας. R. καὶ deleri voluit, & abest a Bas. Delevi cum W. Mez. seqnente.

3 Abest hoc καὶ ab Ald. & Bas. E. Turn. notatur, & μεγάλα pro μεγάλας.

4 R. susp. διαδίδωσιν ἐπὶ πολὺ; W. autem πολὺν pro πολὺ.

μένος ἐπαλλήλοις σώμασιν, ἀλλ' ἄφθονον [1] ἔχων τὴν τῆς ἐπιεικοῦς καὶ ἀναφοῦς μεμιγμένον ἡσίας, ἢ ταῖς τ' ἄλλαις κινήσεσιν εὐπορίαν δίδωσι, τήν τε φωνὴν εὐμενῶς ὑπολαμβάνουσα παρ.πέμπει· μέχρις ἂν ἀψάμενός [2] τις ὥσπερ ἐν ὁδῷ καταλάβῃ καὶ τυφλώσῃ τὸ κενόν· ἐνταῦθα δ' ἔστη καὶ ἀπεπαύσατο τοῦ πρόσω χωρεῖν, διὰ τὴν ἀντίφραξιν [3]. ταῦτα (ἔφη) δοκεῖ μοι τὴν νύκτα ποιεῖν ἠχώδη, τὴν δὲ ἡμέραν ἧττον θερμότητι καὶ διαλύσει τοῦ ἀέρος μακρὰ τὰ διαστήματα τῶν ἀτόμων ποιοῦσαν. μόνον (ἔφη) μηδεὶς ἐνισάθω πρὸς τὰς πρώτας ὑποθέσεις.

III. Κἀγὼ, τὰ Ἀμμωνίου κελεύοντος εἰπεῖν τι πρὸς αὐτὸν, αἱ μὲν πρῶταί σε τῶν ὑποθέσεων, (ἔφην) ὦ φίλε Βόηθε, περὶ πολὺ [4] τὸ κενὸν ἔχεσαι, μενέτωσαν· τῇ δὲ φωνῇ τὸ κενὸν ἐπ ὀρθῶς πρὸς σωτηρίαν [5] καὶ κίνησιν ὑποτίθεσθε [6]. σιωπῆς γὰρ οἰκεῖον καὶ ἡσυχίας τὸ ἀναφὲς καὶ ἀπαθὲς καὶ ἄπληκτον· ἡ δὲ φωνὴ, πληγὴ σώματος διηχοῦς· διηχὲς δὲ τὸ συμπαθὲς αὐτῷ

1 Sic, R. probante, cum W. repoſui ex Baſ. Xyl. Turn. Prope accedit Ald. ἀλλὰ φθόνον; Vulgo ἀλλὰ φθόγγον, non diſſentientibus, W. teſte, codicibus ſcriptis, notatum in Leonic. Schott.

2 Vulgo μίχρις ἀναψάμενος. Pro hac alieniſſima voce Xyl. legendum monuit ἂν ἁψάμενος. H. Steph. conſentit, & idem e Turn. & V. affertur. Dedi cum W. accedentibus Anon. & Mez.

3 Non dubitavi ſic e Xyl. mente dare, probantibus Mez. & W. pro vulg. ἀντίπραξιν.

4 R. ſuſp. περίπολυ, uno vocabulo — *admodum multum, nimis frequens.* W. autem cum Mez. καίπερ πολύ.

5 R. docente, aptum vocabulum — *ut poſſit ſonus a re, unde auditur, ad aures noſtras viam trajicere, & διασώζεσθαι, ſalvus pervenire.*

6 Dedi ſic e R. mente pro vulg. ὑποτίθεσθαι. W. legendum monet vel ὑποτίθεσαι, vel ὑποτίθεται cum Xyl. & Mez, vel ὑποτίθεσθε cum Mez.

αὐτῷ καὶ συμφυὲς, εὐκίνητον δὲ καὶ κοῦφον καὶ ὁμαλὸν καὶ ὑπήκοον, τῇ [1] δι' εὐτονίαν καὶ συνέχειαν, οἷός ἐστι παρ' ἡμῖν ὁ ἀήρ. καὶ γὰρ ὕδωρ καὶ γῆ καὶ πῦρ, ἄφωνα καθ' ἑαυτὰ, φθέγγεται δὲ πνεύματος ἐμπεσόντος ἅπαντα, καὶ ψόφος καὶ πατάγος ἀναδίδωσι· χαλκῷ δὲ κενῷ μὲν [2] ἠδὲν μέτεσιν, ὁμαλῷ δὲ πνεύματι καὶ λείῳ κεκραμένος εὔπληκτός ἐστι, καὶ ἠχώδης. εἰ δὲ δεῖ τῇ ὄψει τεκμαίρεσθαι, φαίνεται μᾶλλον ὁ σίδηρος ἔχων τι σαθρὸν, καὶ πολύκενον, καὶ τενθρηνῶδες· ἔστι δὲ κακόφωνος σφόδρα, καὶ τῶν μεταλλικῶν κωφότατος [3]. ἠδὲν οὖν ἔδει τῇ νυκτὶ παρέχειν πράγματα, συσπῶντας αὐτῆς τὸν ἀέρα καὶ συντείνοντας, ἐτέρωθι δ' αὖ χώρας καὶ κενότητας ἀπολιπόντας, ὥσπερ ἐμποδὼν ὄντα τῇ φωνῇ τὸν ἀέρα καὶ φθείροντα τὴν ἰσίαν, ἧς αὐτὸς ἰσία καὶ χῆμα [4] καὶ δύναμίς ἐστιν. ἄνευ δὲ τούτων ἔδει [5] δή πε τὰς ἀνωμάλεις νύκτας, οἷον ὁμιχλώδεις [6] καὶ δυσχειμέρας, ἠχωδεστέρας εἶναι τῶν αἰθρίων καὶ κεκραμέναν ὁμαλῶς, διὰ τὸ δεῦρο μὲν συνωθεῖν τὰς ἀτόμους, ἐκεῖ δὲ, ὅθεν μεθίσανται, χώραν ἔρημον ἀπολιπεῖν σωμάτων· καὶ τὸ δὴ πρεσχειρότατον, ἡμέραν ψυχρὰν ἠχωδεστέραν εἶναι νυκτὸς ἀλεεινῆς καὶ θερινῆς· ὧν ἑτέρου ἀληθές ἐστι. διὸ [7] τὸν λόγον τοῦτον ἀπολελοιπὼς, ἐπιβάλλω τὸν Ἀνα-

1 R. [illegible] ὑπήκοον αὐτῇ (sc. τῇ πλήττοντος σώματος) δι' εὐτονίαν; W. autem ὑπήκοον τῇ πλήττοντος δι'.

2 Sic R. probante, e Baſ. reſtitui cum W. accedentibus Xyl. & Mez. Vulgo κινεμένῳ μὲν.

3 Sic pro vulg. καφότατος Xyl. legendum monuit, dedique cum W. accedentibus Pol. & Mez.

4 R. quaerit, num σῶμα? W. idem ſuſp. aut ὄχημα.

5 Pro ἔδει Ald. ἐπὶ, Baſ. ἐπεὶ, unde Xyl. annotat, pro ἐπεὶ δή πε ſe legere ἐπεὶ ἔδει πε.

6 W. quaerit, an ἀνεμώδεις?

7 Pro διὸ Ald. dat ὅ; Turn. ὅθεν; Baſ. prorſus omittit. Pro ſeq. ἀπολελοιπὼς W. ſuſp. ἀποδεδωκὼς.

Ἀναξαγόραν [1], ὑπὸ τοῦ ἡλίου λέγοντα κινεῖσθαι τὸν ἀέρα κίνησιν τρομώδη καὶ παλμοὺς ἔχουσαν, ὡς δῆλόν ἐστι τοῖς διὰ τοῦ φωτὸς ἀεὶ διάττουσι ψήγμασι μικροῖς καὶ θραύμασιν, ἃ δή τινες τίλας [2] καλοῦσιν. ταῦτ' οὖν φησιν ὁ ἀνὴρ [3] πρὸς τὴν θερμότητα σίζοντα καὶ ψοφοῦντα δι' ἡμέρας δυσηκόους τῷ ψόφῳ τὰς φωνὰς ποιεῖν, νυκτὸς δὲ παύεσθαι [4] τὸν σάλον αὐτῶν καὶ τὸν ἦχον.

IV. Ἐμοῦ δὲ ταῦτ' εἰπόντος, Ἀμμώνιος ἔφη· Γελοῖοι μὲν ἴσως φανούμεθα, καὶ Δημόκριτον ἐλέγχειν οἰόμενοι, καὶ Ἀναξαγόραν ἐπανορθοῦσθαι θέλοντες· οὐ μὴν ἀλλ' [5] ἀφαιρετέον γε τῶν Ἀναξαγόρου σωμάτων τὸν σιγμόν· οὔτε γὰρ πιθανὸς οὔτ' ἀναγκαῖος, ἀλλ' ὁ τρόμος ἀρκεῖ τῶν σωμάτων, καὶ ἡ κίνησις ἐν τῷ φωτὶ κλονουμένων τὰς φωνὰς διασπᾷν καὶ διαῤῥίπτειν πολλάκις. ὁ γὰρ ἀὴρ (ὥσπερ εἴρηται) σῶμα τῆς φωνῆς [6] καὶ οὐσίαν ἐμπαρέχων ἑαυτὸν, ἐὰν μὲν ᾖ σταθερὸς [7], εὐθύπορα καὶ λεῖα καὶ συνεχῆ τὰ τῶν ψόφων μόρια καὶ κινήματα πόῤῥωθεν διαδίδωσι· νηνεμία γὰρ ἠχῶδες καὶ γαλήνη, καὶ τοὐναντίον [8], ὡς Σιμωνίδης φησίν [9].

1 Post hanc vocem R. deesse suspicatur ἐλέγχειν, vel simile quid.

2 H. Steph. quaerit, annon τύλας sit scribendum?

3 Bas. ὁ ἀὴρ. Xyl. correxit.

4 Ald. & Bas. φαίνεσθαι; Turn. & V. ἀφαιρεῖσθαι. Steph. dedit vulgatam.

5 Dedi sic, Xyl. jubente, & W. ex Anon. & Mez. commendante, e Turn. & V. pro vulg. οὐ μὴν absque ἀλλ'.

6 Turn. ταῖς φωναῖς.

7 Secutus sum W. ita e Palat. Leonic. Schott. reponentem pro vulg. ἐὰν μὲν ᾖ τὰ θέρους. R. susp. ἐὰν οὖν ᾖ τὰ ἀέρος εὐθ. Bas. ἐὰν μὲν ᾖ στατερὸς. Idem e Turn. exhibetur; V. ᾖ σταθέρος; Ald. ἐὰν μὲν ᾖς θέρος.

8 W. desiderat subjectum: forte ὥρα ἀνεμώδης periit similitudine proximi ὡς Σιμωνίδης. R. susp. ὡς καὶ Σιμωνίδης.

9 Distinguendo hos versus, W. sum secutus, ita notantem: „Sic

Οὐδὲ γὰρ ἐννοσίφυλλος ἀήτα
Τότε ὦρτ' ἀνέμων, ἅ τις
Κατεκώλυε σκιδναμένα μελιαδέα γᾶρυν
Ἀραρεῖν ἀκοαῖσι βροτῶν·

πολλάκις μὲν [1] γὰρ οὐδὲ τὸ σχῆμα τῆς φωνῆς ὁ τοῦ ἀέρος σάλος ἔναρθρον ἐᾷ πρὸς τὴν αἴσθησιν ἐξικνεῖσθαι καὶ διαμεμορφωμένον, ἀεὶ μέντοι [2] τι τοῦ πλήθους φέρει καὶ τοῦ μεγέθους. ἡ μὲν οὖν νὺξ αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν οὐδὲν ἔχει κινητικὸν ἀέρος· ἡ δὲ ἡμέρα, μέγα, τὸν [3] ἥλιον, ὥσπερ αὐτὸς ὁ Ἀναξαγόρας εἴρηκεν.

V. Ὑπολαβὼν δὲ Θράσυλλος, ὁ Ἀμμωνίου υἱός· Εἶτα (ἔφη) τί παθόντες, ὦ πρὸς Διὸς, τὰ [4] θεωρητὰ κινήματα τοῦ ἀέρος οἰόμεθα δεῖν αἰτιᾶσθαι, τὸν δ' ἐμφανῆ σάλον καὶ σπαραγμὸν αὐτοῦ παρορῶμεν; ὁ γὰρ δὴ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ Ζεὺς οὗτος οὐ λανθάνων, οὔτ' ἀτρέμα διακινῶν τὰ σμικρότατα τοῦ ἀέρος, ἀλλ' εὐθὺς ἐκφανεὶς ἀνίστησι καὶ κινεῖ πάντα πράγματα,

Δεξιὰ

„Sic fere Stephanus, ut videtur ex Fulv. Urſino Lyric. Carm. p. 172. leviter ab eo diſſentiens: non tamen verſus ſecundum illum diſtinguens, quod nos fecimus. Forte etiam legendum κιδναμένα" Baſ. ζηνοσίφυλλος — V. ξυνοσίφυλλος; Turn. εἰνοσίφυλλος. Xyl. de εἴνοσις, ſeu ἔνοσις, *concuſſio*, agitatio, monuit, unde Neptunus ἐνοσίχθων apud Plut. in Theſ. Junctim deinde legebatur ἀήτατό τε; R. diſcerni vocabula voluit ἀήτα (*ventus* vel *agitatio*) τότ' ὦρτο ἀνέμων; nec non deinde legi σκιδναμέναν; Ald. porro μελία δέα; Baſ. μέλη ἄδεα, unde Xyl. notat, legendum μελιαδία γᾶρυν; Ald. denique duobus vocabulis ἄρα ῥεῖν.

1 R. μὲν delendum cenſet.

2 R. monente, redit ad ſuperius νηνεμία γὰρ ἠχῶδες — *eſt quidem tranquillitas aëris apta perferendo; ſemper tamen de die fert aër, quantumvis tranquillus, aliquid de ſtrepitu multitudinis, quod ſonos rerum frangit.* W. pro φέρει legendum cenſet ἀφαιρεῖ vel φθείρει.

3 Ald. μετὰ τὸν ἥλ.

4 Ante τὰ vulgo repetitur εἶτα. Id delendum cenſuerunt Mez. R. W. In ind. var. e Turn. & V. notatur: forte εἶπας τὰ θεωρητὰ. Pro τὰ θεωρητὰ R. mavult τὰ ἀθεώρητα.

Δεξιὰ σημαίνων, λαὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἐγείρων·
οἱ δὲ ἔπονται, καθάπερ ἐκ παλιγγενεσίας νέα ἐφ' ἡμέρῃ [1] Φρονέοντες, ὡς φησι Δημόκριτος, ἔτ' ἀφώνοις ἔτ' ἀπράκτοις [2] ἐνεργείαις· ἢ καὶ τὸν ὄρθρον ὁ Ἰβυκὸς ἀ κακῶς κλυτὸν προσεῖπεν, ἐν ᾧ κλύειν καὶ ἤδη [3] φθέγγεσθαι συμβέβηκε· τῆς δὲ νυκτὸς ἀκύμων τὰ πολλὰ καὶ ἄκλυτος [4] ὢν ὁ ἀὴρ, ἀναπαυομένων ἁπάντων, εἰκότως τὴν φωνὴν ἄθραυστον ἀναπέμπει καὶ ἀκέραιον πρὸς ἡμᾶς.

VI. Παρὼν ἔν Ἀρισόδημος [5] ὁ Κύπριος· Ἀλλ' ὅρα, (εἶπεν) ὦ Θράσυλλε, μὴ τοῦτο μὲν αἱ νυκτομαχίαι καὶ νυκτοπορίαι τῶν μεγάλων στρατοπέδων ἐλέγχουσιν, ἀδὲν ἧττον ἠχωδεστέρας ποιοῦσι τὰς φωνὰς, καίπερ ἐν ταραχῇ καὶ σάλῳ τοῦ ἀέρος ὄντος. ἔχει δό τι καὶ τὸ παρ' ἡμᾶς αἴτιον· αὐτοὶ γὰρ ὢν φθεγγόμεθα νύκτωρ, τὰ πολλὰ θορυβώδη, καὶ μετὰ πάθους ἐπείγοντος ἐγκελευόμενοί [6] τισιν, ἢ διαπυνθανόμενοι, συντόνως ποιούμεθα τὰς γεγωνήσεις [7]. τὸ γὰρ ἐν ᾧ μάλιστα καιρῷ πεφύκαμεν ἡσυχίαν ἄγειν, ἐξανιστᾶν ἡμᾶς ἐπὶ πράξεις καὶ λόγους, ἀ μικρὸν, ἀδ' ἀτρεμαῖόν ἐστιν, ἀλλὰ μέγα καὶ μεγάλης τινὸς ἀνάγκη χρείας ἐπιταχυνόμενον, ὥστε καὶ τὰς φωνὰς φέρεσθαι σφοδροτέρας.

1 i. e. εὐθὺς ἀφ' ἡμέρας, *statim ab initio diei.* Dedi sic, R. jubente, cum W. e Xyl. Schott. Anon. Mez. & aliis locis Plutarchi pro vulg. ἀφημέρῃ. Notatur quoque in ind. var. ἐφ' ἡμέρῃ, sed absque nota codicis.

2 W. susp. ἀταράχοις.

3 R. mavult κλύειν, καὶ δὴ καὶ φθ. *audire, adeoque etiam loqui,* ut δὴ significet necessitatem consecutionis. Mez. transponit vocabula ἤδη καὶ.

4 Turn. V. ἄκλυστος.

5 Male vulgo iterata post h. v. leguntur πρὸς ἡμᾶς. Ea delevi e W. mente.

6 Ita e W. mente dedi pro vulg. ἐγκελευόμεθα.

7 Bas. γεγωνήσεις. Xyl. correxit.

QUAESTIO IV.

Cur sacrorum certaminum aliud aliam habet coronam, palma omnibus est communis? inibi etiam, cur magnas palmae glandes appellent nicolaos [1]?

Ἰσθμίων ἀγομένων ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Σώσπιδος [2] ἀγωνοθεσιῶν τὰς μὲν ἄλλας ἐσιάσεις διεφύγομεν, ἐσιῶντος αὐτὸν πολλὰς μὲν ἅμα ξένας, πάντας δὲ πολλάκις τὰς πολίτας· ἅπαξ δὲ τὰς μάλιστα φίλας καὶ φιλολόγους οἴκοι δεχομένας, καὶ αὐτοὶ παρῆμεν. ἀπηρμένων δὲ τῶν πρώτων τραπεζῶν, ἦκέ τις Ἡρώδῃ τῷ ῥήτορι παρὰ γνωρίμου νενικηκότος ἐγκωμίῳ φοίνικα καὶ στέφανόν τινα τῶν πλεκτῶν κομίζων. ὁ δὲ ταῦτα μὲν δεξιωσάμενος, ἀπέπεμψε πάλιν, ἔφη δ', ἀπορεῖν, τί δήποτε τῶν ἀγώνων στέφανον ἄλλος ἄλλον ἔχει, τὸν δὲ φοίνικα κοινῇ πάντες. Οὐ γὰρ ἐμὲ γ' ἔφη [3]) πείθεσιν οἱ τὴν ἰσότητα τῶν φίλων, οἷον ἀντανισαμένους ἀεὶ καὶ συνεκτρεχόντων, ἀγῶνι καὶ ἀμίλλῃ παραπλήσιόν τι ποιεῖν φάσκοντες, αὐτήν τε τὴν νίκην παρὰ τὸ μὴ εἶκον ὠνομάσθαι· καὶ γὰρ ἄλλα πάμπολλα μονονὲ μέτροις τισὶ καὶ σταθμοῖς [4] ἀκριβῶς τὴν τροφὴν διανέμοντα τοῖς ἀντιζύγοις πετάλοις ἰσότητα θαυμασὴν καὶ τάξιν ἀποδίδωσιν [5]. ἐπεὶ [6] πιθανώτεροι τέτων εἰσὶν οἱ

1 Personae colloquii sunt Sospis, Herodes, Protogenes, Praxiteles, Caphisus.

2 R. nomen hoc est suspectum. Quaerit, num Σώσιδος?

3 Sic Xyl. & R. legi voluerunt, dedique cum W. Vulgo ἔφην.

4 R. mavult καὶ σάθμαις, *regulis veluti quibusdam*, a σάθμη, amussis vel regula, juxta quam lineae ducuntur.

5 In R. legitur ἐπιδίδωσιν. Unde desumtum, latet, cum priores edd. ἀποδίδωσιν, quod restitui, exhibeant. Ad haec ipse R. notat, aut esse legendum ἀποδίδωσι, *reddunt*, h. e. *edunt de se*, aut εἰς ἰσότητα, crescunt ad aequalitatem.

6 R. monet, ἐπεὶ, si bene habeat, idem valere, atque *deinceps* ἔπειτα. Porro legi vult τέτων οὐδὲν εἰσὶν, *nihilo, quam illi, probabiliora afferunt.*

οἷ τὸ κάλλος καὶ τὴν εὐφυΐαν ἀγαπῆσαι τὰς παλαιὰς, ἃς Ὅμηρον [1] ἔρνεϊ φοίνικος ἀπεικάσαντα τὴν ὥραν τῆς Φαιακίδος ὑπονοοῦντες [2]. ἐ γὰρ ἀγνοεῖτε ἐῆπαθεν, ὅτι καὶ ῥόδοις, καὶ λυχνίσιν [3], ἔνιοι δὲ καὶ μήλοις καὶ ῥοιαῖς ἐβαλλον, ὡς καλοῖς [4] γεραίροντες ἀεὶ τὰς νικηφόρας. ἀλλ' ἐδὲν ἔτως ἐπιφανῶς ἐκπρεπέσερον ἔχει πῶν ἄλλων ὁ φοῖνιξ, ἄτε μηδὲ καρπὸν ἐν τῇ Ἑλλάδι φέρων ἐδώδιμον, ἀλλ' ἀτελῆ καὶ ἄπεπ]ον. εἰ γάρ, ὥσπερ ἐν Συρίᾳ καὶ ἐν Αἰγύπ]ῳ, παρεῖχε τὴν βάλανον, ὄψει τε θεαμάτων καὶ γλυκύτητι τραγημάτων πάντων ἥδιστον [5], ἐκ ἂν ἦν ἕτερον αὐτῷ παραβάλλειν. ὁ γὲν βασιλεὺς [6] (ὡς Φασιν) ἀγαπήσας διαφέροντως τὸν Περιπατητικὸν Φιλόσοφον, Νικόλαον, γλυκὺν ὄντα τῷ ἤθει, ῥᾳδινὸν δὲ τῷ μήκει τὲ σώματος, διάπλεων δὲ τὸ πρόσωπον ἐπιφοινίσσοντος ἐρυθήματος, τὰς μεγίσας καὶ καλλίσας τῶν φοινικοβαλάνων Νικολάους ὠνόμασε· καὶ μέχρι νῦν ἔτως ὀνομάζονται.

II. Ταῦτ' εἰπὼν ὁ Ἡρώδης ἐκ ἀτερπέσερον ἐμβάλλειν ἔδοξε τῇ ζητεμένῃ τὸ περὶ [7] τὲ Νικολάε. διὸ καὶ μᾶλλον (ἔφη ὁ Σώσπις [8]) προθυμητέον, ὡς

1 Odyſs. VI, 163.

2 R. haec ſic ordinanda ſuſp. ὡς Ὅμηρον τὴν ὥραν τῆς Φαιακίδος ἔρνει φοίνικος ἀπεικάζειν ὑπονοοῦντες, *qui exiſtimant, veteres venuſta & bene nata atque eleganter conſtructa corpora trunco palmae comparare amaſſe, quemadmodum Homerus ei pulchritudinem Phaeacidis puellae*, Nauſicae, *comparavit.*

3 Ald. Baſ. λύχνεσιν. Xyl. correxit. Cf. Plin. H. N. XXI, 10.

4 Secutus ſum W. ita dantem e Palat. & Vatic. pro vulg. καλῶς. Pro ſeq. ἀεὶ W. mavult δή.

5 R. mavult aut ἥδιστην, aut ὄψει τε θέαμα, καὶ γλυκύτητι τράγημα τῶν πάντων ἥδιστον.

6 Auguſtus puta. R.

7 Inſerui τὰ, quod vulgo abeſt, e mente Mez. R. & W.

8 abeſt ab Ald. & Baſ. ὁ Σώσπις. Hinc nomen hoc eliſum eſſe Xyl. notat. Abeſſe quoque teſtatur W. ab ed. Xyl. nec non H. Venet. Palat. Vatic. additum autem in Leonic. Schott. Anon. Xyl. vers. Amiot. Turn. unde Steph. ſumſerit.

ἕκαστος αὐτόν τις ἔπεισε, συνεισενεγκεῖν [1] εἰς τὸ ζητούμενον. ἐγὼ δ' εἰσφέρω πρῶτος, ὅτι δεῖ τὴν τῶν νικηφόρων δόξαν ἄφθιτον, ὡς ἄνυσόν ἐσι, καὶ ἀγήρω διαμένειν· ὁ δὲ Φοῖνιξ μακρόβιον μέν ἐσιν ἐν τοῖς μάλισα τῶν φυτῶν, ὡς πε καὶ τὰ Ὀρφικὰ ταῦτα [2] μεμαρτύρηκε·

Ζῶον δ' ἴσον ἀκροκόμοισι Φοινίκων ἔρνεσι [3],

μίνῳ δ' αὐτῷ χεδὸν ὑπάρχει τὸ κατὰ πολλῶν ὡς [4] ἀληθῶς λεγόμενον· τί δὲ τεῦ' ἐσι; τὸ ἐμπεδόφυλλον εἶναι καὶ ἀείφυλλον· ἔτε γὰρ δάφνην, ἔτ' ἐλαίαν, ἔτε μυρσίνην, ἔτ' ἄλλο τι τῶν μὴ φυλλορροεῖν λεγομένων, ὁρῶμεν ἀεὶ ταυτὰ φύλλα διατηρᾶν, ἀλλὰ τοῖς πρώτοις ἀποῤῥέουσιν ἑτέρων ἐπιβλασανόντων, ὥσπερ πόλεις [5], ἕκαστον ἀεὶ ζῶον διαμένει καὶ ἀμείλικτον [6]. ὁ δὲ Φοῖνιξ ἐθὲν ἀποβάλλων ἀΦ' αὑτῦ τῶν φυομένων, βεβαίως ἀείφυλλός ἐσι· καὶ τεῦτο δὴ τὸ κράτος αὐτῦ μάλισα τῆς νίκης τῷ ἰχυρῷ συνοικειῶσι.

III.

1 Vulgo haec ita leguntur ὡς ἕκαστον αὐτῷ τις συνέπεισεν, ἐνεγκεῖν. Hinc R. προθυμητέον ἕκαστον, ὡς αὐτῷ τι συνέπεσεν, *ut aliquid ipsi in mentem venit*, aut ὡς αὐτὸν τι ἀνέπεισεν, *ut aliquid cuique probabile videbitur*. Malui W. sequi, qui ἕκαστον αὐτῷ τις e Turn. & V. recepit, & sequentia sic corrigenda monuit, ut dedi.

2 Torn. V. ταυτά.

3 R. monente, in Orphicis ita fuit: — Ζῶον δ' ἴσον ἄβρο-κόμοισι Φοινίκων ἔρνεσσι, aut potius: Ζῶον δ' ἴσα μακροκόμοισι Φοινίκων ἔρνεσσι — *vivebam, ut longe jubati rami palmarum*, ita ut ζῶον hic non *animal* significet, nec sit nomen substantivum, sed Verbum. W. susp. Ζῶν δ' ἴσον Φοινίκων ἔρνεσιν ἀκροκόμοισι.

4 R. legi vult πολλῶν ἐκ ἀληθῶς.

5 R. mavult πόλις in Sing. Ad ἕκαστον, eodem monente, subaud. αὐτῶν — *eorum, quae dicuntur, folia non amittere*, aut *exuere*.

6 R. susp. ἀνέκλειστον; idem W. vel ἀμιτάλλακτον.

III. Παυσαμένης δὲ τῆς Σώσιδος, Πρωτογένης, ὁ γραμματικὸς, ὀνόματι καλέσας Πραξιτέλην, τὸν περιηγητήν· Οὕτω δὴ τότε (ἔφη) τὰς ῥήτορας ἐάσομεν περαίνειν τὸ οἰκεῖον, ἐξ εἰκότων καὶ πιθανῶν ἐπιχειρῆντας· αὐτοὶ δ' ἀφ' ἱστορίας ἀδὲν ἂν ἔχοιμεν τῷ λόγῳ συμβάλλεσθαι; καίτοι δοκῶ μοι μνημονεύειν ἐν τοῖς Ἀττικοῖς ἀνεγνωκὼς ἔναγχος, ὅτι πρῶτος ἐν Δήλῳ Θησεὺς ἀγῶνα ποιῶν, ἀπέσπασε κλάδον τῆς ἱερᾶς Φοίνικος· ἢ καὶ σπάδιξ ὠνομάσθη.

IV. Καὶ ὁ Πραξιτέλης ταῦτα [1] εἶπεν. Ἀλλὰ καὶ τῆς Θησέως αὐτῆς πυνθάνεσθαι φήσασιν, ὅτινι λόγῳ Φοίνικος, ἐ δάφνης, ἐδ' ἐλαίας, κλάδον ἀπέσπασεν ἀγανοθετῶν. σκόπει δή, μὴ Πυθικόν ἐστι τὸ νικητήριον, ὡς Ἀμφικτυόνος [2]· κρᾶσι πρῶτον ἐπὶ τιμῇ τοῦ θεοῦ, δάφνῃ καὶ Φοίνικι τοὺς νικῶντας ἐκόσμησαν, ὅτε δὴ καὶ τῷ θεῷ μὴ δάφνας μηδ' ἐλαίας, ἀλλὰ Φοίνικας ἀνατιθέντες· ὡς ἐν Δήλῳ Νικίας χορηγήσας Ἀθηναίων, καὶ ἐν Δελφοῖς Ἀθηναῖοι, καὶ Κύψελος πρότερον Κορίνθιος· ἐπεὶ καὶ Φίλαθλος ἄλλως [3] καὶ Φιλόνεικος ἡμῖν ὁ θεὸς αὐτὸς ἐν κιθαρίσει καὶ ᾠδῇ καὶ βολαῖς δίσκων· ὡς δ' ἔνιοι φασὶ, καὶ πυγμῇ ἀμιλλώμενος· ἀνθρώποις δὲ προσαμύνων ἀγωνιζομένοις, ὡς Ὅμηρος ἐμαρτύρησε, τὸν μὲν Ἀχιλλέα λέγοντα ποιήσας [4].

1 R. monente, aut Ταῦτα majore prima litera exarandum, ut sit initium sermonis Praxitelis, & idem significet, atque ταῦτα ἀληθῆ ἐστιν, vel ταῦτά σοι σύμφημι, aut legendum πρὸς ταῦτα. W. bene monet corrigendum Καὶ ὁ Πραξιτέλης, Ταῦτα, εἶπεν, ἄδηλα, καὶ τῆ Θησέως αὐτῆ πυνθάνεσθαι δεῖν φήσασιν.

2 R. quaerit, num ὡς Ἀμφικτυόνων νομισάντων, *ut auctoribus instituti Amphictyonibus*, κἀκεῖνοι πρῶτον, vel πρῶτοι, *& annon illi primi.*

3 Pro ἄλλως Turn. V. Bong. exhibent ἀλλ' ᾧ. Pro seq. *Φιλόνεικος* W. suſp. *Φιλόνικος*.

4 Iliad. XXIII, 659 ſqq. & deinde v. 863 & 872.

Ἄνδρε δύω περὶ τῶνδε κελεύομεν ὥπερ ἀρίστω,
Πὺξ μάλ' ἀναχομένω πεπληγέμεν· ᾧ δέ κ' Ἀπόλλων
Δώῃ καμμονίην.

τῶν δὲ τοξοτῶν, τὸν μὲν εὐξάμενον τῷ θεῷ, κατορθῶσαι καὶ λαβεῖν τὰ πρωτεῖα· τὸν δὲ γαῦρον ἀστοχῆσαι τοῦ σκοποῦ, μὴ εὐξάμενον. καὶ μὴν οὐδ' Ἀθηναίους εἰκός ἐστιν Ἀπόλλωνι καθιερῶσαι τὸ γυμνάσιον ἀλόγως καὶ αὐτομάτως· ἀλλὰ παρ' οὗ τὴν ὑγίειαν ἔχομεν θεοῦ, τοῦτον εὐεξίαν τε διδόναι καὶ ῥώμην ἐπὶ τοὺς ἀγῶνας ᾤοντο· κούφων δὲ καὶ βαρέων ἀγωνισμάτων ὄντων, πύκτῃ μὲν Ἀπόλλωνι Δελφοὺς, δρομαίῳ δὲ Κρῆτας ἱστοροῦσι θύειν καὶ Λακεδαιμονίους. σκύλων δὲ Πυθοῖ καὶ ἀκροθινίων καὶ τροπαίων [1] ἀναθέσεις ἆρ' οὐ συμμαρτυροῦσιν, ὅτι τῆς εἰς τὸ νικᾶν καὶ κρατεῖν δυνάμεως τῷ θεῷ τούτῳ πλεῖστον μέτεστιν;

V. Ἔτι δ' αὐτοῦ λέγοντος, ὑπολαβὼν Κάφισος, ὁ Θέωνος υἱός· Ἀλλὰ ταῦτά γε (εἶπεν) οὐχ ἱστορίας, οὔτε περιηγητικῶν ὄδωδε βιβλίων [2], ἀλλ' ἐκ μέσων ἀνεσπασμένα τῶν Περιπατητικῶν τόπων εἰς τὸ πιθανὸν ἐπικεχείρηται, καὶ προσέτι τραγικῶς μηχανὴν ἄραντες ὀφείλετε δεδίττεσθαι [3] τῷ θεῷ τοὺς ἀντιλέγοντας. ὁ μὲν οὖν θεὸς, ὥσπερ προσήκει, πᾶσιν ἴσος ἐστὶ μετὰ εὐμενείας· ἡμεῖς δὲ ἑπόμενοι Σώσπιδι (καλῶς γὰρ ὑφηγεῖται) πάλιν ἐχώμεθα τοῦ Φοίνικος ἀμφιλαφεῖς τῷ λόγῳ λαβὰς διδόντος [4]. Βαβυλώνιοι μὲν γὰρ ὑμνοῦσι καὶ ᾄδουσιν ὡς ἑξήκοντα καὶ τριακόσια χρειῶν γένη παρέχον αὐτοῖς τὸ δένδρον· ἡμῖν δὲ τοῖς Ἕλλησιν ἥκιστα μέν ἐστι χρειώδης, ἀθλητικῇ δὲ φιλοσοφίᾳ

1 Ald. Bas. τρόπων. Turn. V. τριπόδων.

2 Secutus sum W. ita dantem e Palat. Vatic. Leonic. Schott. Xyl. pro vulg. βυβλίων.

3 R. legendum monet ἄραντες, ὦ φίλτατοι, δεδίττεσθε.

4 Sic, jubente R. e Bas. & Turn. reposui pro vulg. διδόντες, cum W. accedentibus Xyl. & Mez.

σοφίᾳ [1] καὶ τὸ ἄκαρπον ἂν εἴη. κάλλιστος γὰρ ὢν καὶ μέγιστος ὑπ' εὐταξίας [2], ὁ γόνιμός ἐστι παρ' ἡμῖν, ἀλλὰ τὴν τροφὴν ὥσπερ ἄθλησιν περὶ τὸ σῶμα τῆς ἀταξίας ἀναλισκούσης, σμικρὸν αὐτῷ καὶ φαῦλον εἰς [3] σπέρμα περίεσιν. ἴδιον δὲ παρὰ ταῦτα πάντα, καὶ μηδενὶ συμβεβηκὸς ἑτέρῳ τὸ μέλλον λέγεσθαι· φοίνικος γὰρ ξύλον ἂν ἄνωθεν ἐπιθεὶς βάρη [4] πιέζῃς, ὁ κάτω θλιβόμενον ἐνδίδωσιν, ἀλλὰ κυρτοῦται πρὸς τἀναντίον, ὥσπερ ἀνθισάμενον τῷ βιαζομένῳ· τοῦτο δὴ καὶ περὶ τοὺς ἀθλητικοὺς ἀγῶνας [5] ἐστί· τοὺς μὲν γὰρ ὑπ' ἀσθενείας καὶ μαλακίας εἴκοντας αὐτοῖς πιέζουσι κάμπτοντες, οἱ δ' ἐρρωμένως ὑπομένοντες τὴν ἄσκησιν, ὁ μόνον τοῖς σώμα-

1 R. docet, *Φιλοσοφία* hic idem esse atque *ἐμφιλοσόφημα*, *locus speculationis*, unde scitam salutaremve sententiam elicias. Sumsit nimirum pro nomin. qualem Frft. exhibet, cum priores edd. jota subscribunt, quod restitui. W. corrigendum censet *ἀθλητικῇ δὲ φιλοδοξίᾳ διὰ τὸ ἄκαρπον ἀνείθη*, & vertit: *sed athletico gloriae studio propter sterilitatem consecratus est.*

2 R. explicat *pro continentia* vel *castitate*. W. susp. *εὐεξίας*.

3 Restitui *εἰς* pro vulg. *εἰ* e Bas. & Turn. jubente R. cum W. Accedunt Palat. Vat. Xyl. Mez. Locum ipsum R. sic refingendum censet: *ἀλλὰ τὴν τροφὴν, ὥσπερ τοῖς ἀθληταῖς, περὶ τὸ σῶμα τῆς εὐταξίας ἀναλισκούσης, σμικρὸν αὐτῷ καὶ φαῦλον εἰς γονὴν σπέρμα περίεσιν — quia castitas vel continentia arboris in ea, velut in athletis, nutrimentum in truncо consumit, vel in truncum insumit, parum quid seminis, idemque inidoneum generationi perficiendae, redundat*, vel *supereſt*. W. susp. *ὡς εἰς ἄθλησιν τῆς εὐεξίας ἀναλισκούσης, περίσωμα σμικρὸν αὐτῷ καὶ φαῦλον εἰς σπέρμα περίεσιν.* Pro *ἀταξίας* H. Venet. habent *εὐταξίας*.

4 Secutus sum W. ita dantem e Palat. Leonic. Schott. Etiam Turn. V. Bong. dant *βάρη*, vel *βάρει πιέζῃς*. Vulgo *βαρύ*. Unde R. legi voluit *βαρύ τι* aut *βάρος*. Ald. Bas. *βαρυπιέζῃς*.

5 R. mavult *ἀγωνιστὰς*, *ἀθλητικὰς* appellatos, quia multa sunt genera *ἀγωνιστῶν*, ut illi intelligantur, qui gravibus corporis exercitiis in gymnasiis operam dant, eorumque edunt in suo corpore specimina publica.

σύμασιν ἀλλὰ καὶ τοῖς Φρονήμασιν ἐπαίρονται καὶ αὔξονται.

QUAESTIO V.

Cur, qui navigant, ante diem aquam e Nilo hauriunt [1]?

Αἰτίαν τις ἐζήτησε, δι' ἣν οἱ ναύκληροι τὰς ὑδρείας [2] ἐκ τοῦ Νείλου νυκτὸς, ἐχ ἡμέρας, ποιῶνται. καὶ τισὶ μὲν ἐδόκει τὸν ἥλιον δεδιέναι, τῷ προθερμαίνειν τὰ ὑγρὰ μᾶλλον εὔσηπτα ποιοῦντα. πᾶν γὰρ τὸ θερμανθὲν καὶ χλιανθὲν, ἀεὶ πρὸς μεταβολὴν ἑτοιμότερόν ἐστι, καὶ προπέπονθεν ἀνέσει τῆς ποιότητος· ἡ δὲ ψυχρότης πιέζουσα, συνέχειν δοκεῖ καὶ Φυλάττειν ἕκαστον, ἐν ᾧ πέΦυκεν, ἐχ ἧκισα δὲ [3] τὸ ὕδωρ. ὕδατος γὰρ ἡ ψυχρότης χετικόν ἐστι Φύσει· δηλοῦσιν αἱ χιόνες, τὰ κρέα δύσσηπτα τηροῦσαι πολὺν χρόνον. ἡ δὲ θερμότης τά τ' ἄλλα καὶ τὸ μέλι τῆς ἰδίας ποιότητος ἐξίστησι· Φθείρεται γὰρ ἑψηθὲν, ἂν δ' ὠμὸν διαμένῃ, καὶ τοῖς ἄλλοις πρὸς τὸ μὴ Φθείρεσθαι βοηθεῖ. μεγίστην δὲ τῇ αἰτίᾳ πίστιν παρεῖχε τὰ λιμναῖα τῶν ὑδάτων· χειμῶνος γὰρ ἐδὲν διαΦέροντα τῶν ἄλλων ποθῆναι, τῷ θέρει γίνεται πονηρὰ καὶ νοσώδη· διὸ χειμῶνι μὲν τῆς νυκτὸς ἀναλογεῖν δοκούσης, θέρει δὲ τῆς ἡμέρας, μᾶλλον οἴονται διαμένειν ἄτρεπτον καὶ ἀπαθὲς τὸ ὕδωρ, ἂν νυκτὸς λαμβάνηται. τούτοις ἐπιεικῶς ἔσι πιθανοῖς, ἐπανέκυψε λόγος ὥσπερ ἀτεχνῶς πίστιν ναυτικὴν βεβαιέμενος ἐμπειρίαν [4]· νυκτὸς γὰρ ἔΦασαν λαμ-

1 Perſonae colloquii non ſunt nominatae.

2 Sic e Baſ. ſcribendam probavit hanc vocem R. dedique cum W. accedentibus Palat. Xyl. Mez. Vulgo *ὑδρίαι*.

3 Ald. omittit *ἐχ* & *δὲ*.

4 H. Steph. reponi voluit *ὥσπερ ἄτεχνος πίστις*; & ita e Turn. & V. notatur. R. legendum cenſuit *ἐμπειρίᾳ*, *nautarum de ſalubritate aquarum Nili nocte hauſtarum opinionem ipſa experientia confirmans*. W. ſulp. *ἀτίχνῳ πίστει*.

λαμβάνειν τὸ ὕδωρ, ἔτι τῷ ποταμῷ καθεζομένους καὶ ἡσυχάζοντος, ἡμέρας δὲ πολλῶν ἀνθρώπων ὑδρευομένων, καὶ πλεόντων, πολλῶν δὲ θηρίων διαφερομένων, ἀναταρατ[τ]όμενον, γίνεσθαι παχὺ καὶ γεῶδες· τὸ δὲ τοιοῦτον εὔσηπτον εἶναι· πάντα γὰρ τὰ μεμιγμένα τῶν ἀμίκτων ἐπισφαλέστερα πρὸς σῆψιν ἐστί· ποιεῖ γὰρ ἡ μίξις μάχην· ἡ δὲ μάχη μεταβολήν· μεταβολὴ δέ τις ἡ σῆψις. διὸ τάς τε μίξεις τῶν χρωμάτων οἱ ζωγράφοι φθορὰς ὀνομάζουσι, καὶ τὸ βάψαι μῖξαι[1] κέκληκεν ὁ ποιητὴς, ἡ δὲ κοινὴ συνήθεια τὸ ἄμικτον καὶ καθαρὸν, ἄφθαρτον καὶ ἀκήρατον. μάλιστα δὲ γῆ μιχθεῖσα πρὸς ὕδωρ ἐξίστησι καὶ φθείρει τὸ πότιμον καὶ οἰκεῖον· ὅθεν εὐσηπτα μᾶλλόν ἐστι τὰ τάσιμα καὶ κοῖλα, πολλῆς ἀναπιμπλάμενα γῆς, τὰ δὲ ῥέοντα φεύγει καὶ διαιρέεται τὴν προσφερομένην· καὶ καλῶς Ἡσίοδος[2] ἐπήνεσε

Κρήνης ἀενάου καὶ ἀπορρύτου, ἥ τ' ἀθόλωτος.

ὑγιεινὸν γὰρ τὸ ἀδιάφθορον· ἀδιάφθορον δὲ τὸ ἄμικτον καὶ καθαρόν. ἔχ ἧκιστα δὲ αἱ τῆς γῆς διαφοραὶ τῷ λόγῳ μαρτυροῦσι· τὰ γὰρ ὀρεινὴν διεξιόντα γῆν καὶ λιθώδη, σεῤῥότερα τῶν ἑλείων καὶ πεδινῶν ἐστι· πολλὴν γὰρ ἐκ ἀποσπᾷ γῆν. ὁ δὲ Νεῖλος ὑπὸ μαλθακῆς χώρας περιεχόμενος, μᾶλλον δὲ ὥσπερ αἷμα σαρκὶ κεκραμένος, γλυκύτητος μὲν ἀπολαύει, καὶ χυμῶν ἀναπίμπλαται δύναμιν ἐμβριθῆ καὶ τρόφιμον ἐχόντων, συμμιγὴς δὲ φέρεται καὶ θολερός· ἂν δ' ἀναταράττηται, καὶ μᾶλλον· ἡ γὰρ κίνησις ἀναμίγνυσι τῷ ὑγρῷ τὸ

1 Vulgo διῆναι. Hinc jam Xyl. monuit, se hoc vocabulum pro *tingere* apud Homerum non legisse, at μιαίνειν sic ab eo esse usurpatum. Consentit H. Steph. nec non R. cum Gataker. ad M. Antonin. 6, 30. in reponenda voce μιῆναι, quam dedi cum W. e Turn. V. Anon. Cf. Hom. Iliad. IV, 141.

2 Op. & d. v. 593. R. susp. κρήνης ὕδωρ ἀενάου.

τὸ γεῶδες· ὅταν δ' ἠρεμήσῃ, κάτω ῥέπον [1] διὰ βάρος ἀπεισιν. ὅθεν ὑδρεύονται τῆς νυκτὸς, ἅμα καὶ τὸν ἥλιον προλαμβάνοντες, ἀφ' ἧς τὸ λεπτότατον καὶ κουφότατον ἀεὶ τῶν ὑγρῶν αἰρόμενον διαφθείρεται.

QUAESTIO VI.

De his, qui sero ad coenam veniunt, atque ibidem de vocabulis akratisma, ariston, dapnon [2].

Τῶν υἱῶν μὲ τὰς νεωτέρας ἐν θεάτρῳ προσδιατρίψαντας ἀκροάμασι, καὶ βράδιον ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἐλθόντας, οἱ Θέωνος υἱοὶ κωλυσιδείπνας καὶ ζοφοδόρπιδας, καὶ τοιαῦτα μετὰ παιδιᾶς ἔσκωπτον· οἱ δ' ἀμυνόμενοι πάλιν ἐκείνους τρεχεδείπνους ἀπεκάλεν. καί τις εἶπε τῶν πρεσβυτέρων, τρεχέδειπνον εἶναι τὸν ὑστερίζοντα τῷ δείπνῳ. ἧττον γὰρ, ἢ βάδην, ἐπειγόμενον, ὅταν βραδύνῃ, φαίνεσθαι· καὶ γὰρ Βάττε [3] παρὰ Καίσαρι γελωτοποιῷ χάριεν [4] ἀπεμνημόνευσεν· ἐκεῖνος γὰρ ἐπιθυμοδείπνους ἐκάλει τοὺς ὀψὲ παραγινομένους ἐπὶ δεῖπνον· ἀχολωμένους γὰρ αὐτοὺς, ὅμως διὰ τὸ φιλόδειπνον ἐκ ἀπολέγεσθαι τὰς κλήσεις.

II. Ἐγὼ δ' εἶπον [5], ὅτι καὶ Πολύχαρμος, ἐν Ἀθήναις δημαγωγῶν, καὶ τῷ βίῳ διδοὺς ἀπολογισμὸν ἐν ἐκκλη-

1 Dedi sic e R. mente, consensu Mez. & W. probata, pro vulg. καὶ ῥέπον.

2 Personae colloquii sunt Filii Plutarchi, Filii Theonis, Theon, Plutarchus, Sociarus.

3 R. γὰρ delendum censuit, aut cum ἕτερος mutandum. Salmas. Γάββε legi voluit non indicato tamen auctore, vel teste. W. susp. Γαρβάττε. Quis ille fuerit Caesar, haud liquet.

4 Sic R. legendum censuit, dedique cum W. idem e H. Palat. Vatic. sumente. Vulgo χάριν.

5 Sic H. Steph. scribendum monuit pro vulg. εἰπὼν, dedique cum W. idem e H. Palat. Vatic. sumente.

πλησίᾳ, ταῦτ' εἶπεν· Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τἄλλα [1] καὶ πρὸς τοῦτοις, ἀδέποτε, κληθεὶς ἐπὶ δεῖπνον, ὕστατος ἀφικόμην. δημοτικὸν γὰρ εὖ μάλα δοκεῖ τὸ τοιοῦτο, καὶ τἀναντίον οἱ ἄνθρωποι τὰς ὀψὲ παραγινομένας ἀναγκαζόμενοι [2] περιμένειν, ὡς ἀηδεῖς καὶ ὀλιγαρχικὲς βαρύνονται.

III. Ὁ δὲ Σάκλαρος ὑπερδικῶν τῶν νεανίσκων· Ἀλλ' ἀδὲ τὸν Πιττακὸν, ἔφη, ζοφοδορπίδαν ὁ Ἀλκαῖος [3], ὡς ὀψὲ δειπνοῦντα, λέγεται προσειπεῖν, ἀλλ' ὡς ἀδόξοις τὰ πολλὰ καὶ Φαύλοις ἡδόμενον συμπόταις· τὸ μέντοι πρότερον [4] δειπνεῖν ὄνειδος ἦν πάλαι, καὶ τὸ ἀκράτισμα Φασὶν [5] ἔτως λέγεσθαι διὰ τὴν ἀκρασίαν.

IV. Ὑπολαβὼν δὲ ὁ Θέων, Ἥκιστα, εἶπεν, ἔδει [6] σοῖς τὸν ἀρχαῖον βίον διαμνημονεύουσι πιστεύειν. Φασὶ γὰρ, ἐκείνους, ἐργατικὲς ἅμα καὶ σώφρονας ὄντας, ἕωθεν ἐσθίειν ἄρτον ἐν ἀκράτῳ, καὶ μηδὲν ἄλλο· διὸ τοῦτο μὲν, ἀκράτισμα καλεῖν, διὰ τὸν ἄκρατον· ὄψον δὲ, τὸ παρασκευαζόμενον εἰς δεῖπνον αὐτοῖς. ὀψὲ γὰρ δειπνεῖν, ἀπὸ τῶν πράξεων γενομένους. ἐκ τέτε καὶ τὸ

1 H. Steph. aliqua hic verba deesse notavit. R. monet, formulam hanc esse, qualis nostrum illud: *& caetera*, qua utuntur, qui operae caetera allegandi parcunt, vel qualis illa τοιαῦτα Demosthenei usitatissima pro, & *quae sunt alia ejusmodi*. Casaub. ad Diog. Laërt. I, 81. locum hunc mutilum censuit, & supplendum τἄλλα τε μετριός εἰμι. W. susp. Ταῦτα, εἶπεν, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τἀμά.

2 Turn. Bong. ἀναγκάζοντες.

3 Sic scribendum monuit Xyl. pro Ἄλκιος, quod in Ald. & Bas. legitur.

4 Xyl. deesse aliquid notat. R. aut legendum censet πρότερον τῆ καιρῆ δ. aut saltim πρωΐτερον, *maturius quam tempestivum esset*. cf. Marsilii Cagnati Var. Observat. I, 17. W. susp. πρωϊαίτερον.

5 Dedi sic e R. mente pro vulg. Φησὶν.

6 W. legendum monet εἰ δεῖ.

τὸ δεῖπνον καὶ τὸ ἄριστον, ἀφ' ὅτε λάβοι τέλυσμα, ζήτησιν παρέχε. καὶ τὸ μὲν ἄριστον ἐδόκει τῷ ἀκρατίσματι ταὐτὸν εἶναι, μάρτυρι [1] τῷ Ὁμήρῳ, λέγοντι τὸς περὶ τὸν Εὔμαιον

Ἐντύνοντας ἄριστον ἅμ' ἠοῖ φαινομένῃφι.

καὶ πιθανὸν ἐδόκει, διὰ τὴν ἐωθινὴν ὥραν ἄριστον ὠνομάσθαι, καθάπερ τὸ αὔριον [2]. τὸ δὲ δεῖπνον, ὅτι τῶν πόνων διαναπαύει. πράξαντες γάρ τι δειπνεῖσιν, ἢ μεταξὺ πράττοντες. ἔσι δὲ καὶ τοῦτο παρ' Ὁμήρῳ λαβεῖν, λέγοντος [3].

Ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὠπλίσατο δεῖπνον.

εἰ μὴ νὴ Δία τὸ ἄριστον αὐτόθεν ἀπραγμόνως προσφερόμενοι, καὶ ῥᾳδίως ἀπὸ τῶν τυχόντων, τὸ δὲ δεῖπνον ἤδη παρεσκευασμένον, ἐκεῖνο μὲν ῥᾷον, τοῦτο δὲ ὥσπερ διαπεπονημένον ἐκάλεσαν.

V. Ὑβρισὴς δ' ὢν καὶ Φιλόγελως Φύσει ὁ ἀδελφὸς ἡμῶν, Λαμπρίας, ἔφη, μυρίῳ τὰ Ῥωμαϊκὰ δείξειν οἰκειότερα τῶν Ἑλληνικῶν ὀνόματα, τοσαύτης ἀδείας τῷ φλυαρεῖν δεδομένης. τὸ μὲν γὰρ δεῖπνον φασὶ Κοῖνα διὰ τὴν κοινωνίαν καλεῖσθαι· καθ' ἑαυτὸς γὰρ ἡρίσων ἐπιεικῶς οἱ πάλαι Ῥωμαῖοι, συνδειπνοῦντες [4] τοῖς φίλοις. τὸ δ' ἄριστον ἐκλήθη Πράνδιον ἀπὸ τῆς ὥρας· ἔνδιον γὰρ τὸ δειλινὸν, καὶ τὴν μετ' ἄριστον ἀνάπαυσιν, ἐνδιάζειν· ἢ [5] πρωϊνήν τινα σημαίνοντες ἑδωδὴν ἢ τροφὴν,

1 R. docente, idem atque ἐπὶ vel σὺν μάρτυρι, licet malit μάρτυρι τῷ Ὁμήρῳ χρωμένοις λέγοντι. Odyss. XVI, 1. 2. Bas. ἀρτύνοντας pro ἐντύν.

2 Locum hunc se non intelligere fatetur R. cum credibile non sit, veteres dixisse αὔριον pro ἄριστον. Kaltw. susp. leg. αὔριον, ab αὖρα.

3 Iliad. XI, 86.

4 R. ante h. v. susp. deesse σπανίως vel ὀλιγάκις.

5 R. susp. ἐνδίασιν· ἢ ἄνω ἐκάλουν ὡς πρωϊνὴν — aut prandium appellabant veteres Romani eo, ut significarent. Salmas. καὶ τὸ μετ' ἄριστον ἀναπαύειν.

φὴν, ἢ χρῶνται, πρὶν ἐνδεεῖς γενέσθαι. καὶ μὴν ἵνα ἀφῶ τὰ ῥώματα, ἔφη, τὸν οἶνον, τὸ μέλι, τέλειον, τὸ γεύσασθαι, τὸ προπιεῖν, ἕτερα πάμπολλα τοῖς αὐτοῖς [1] ὀνόμασι καταφανῶς χρώμενα· τίς ἂν εἴποι ἐπὶ κῶμον [2] Ἑλληνικῶς Καμεσσάτον λέγεσθαι; καὶ τὸ κεράσαι Μισκῆραι, καθ' Ὅμηρον·

Ἡ δ' αὖτ' ἐν κρητῆρι μελιφρονα οἶνον ἔμισγε [3].

καὶ Μένσαν [4] μὲν, τὴν τράπεζαν, ἀπὸ τῆς ἐν μέσῳ θέσεως [5]· Πᾶνα δὲ, τὸν κριὸν, ὡς ἀνιέντα τὴν πεῖναν· τὸν δὲ σέφανον, Κορώναν, ἀπὸ τῆς κεφαλῆς· ὡς Ὅμηρος τὸ κράνος ἐκάλεσέ πε σεφάνην [6]. τὸ δὲ καῖρε, Δέρε [7]· καὶ Δεντὴς, τὰς ὀδόντας· καὶ Λάβρα, τὰ χείλη, ἀπὸ τῦ λαμβάνειν τὴν βορὰν δι' αὐτῶν. καὶ τέτων ἓν ἀκουέον ἀγελαστὶ λεγομένων, ἢ μηδ' ἐκείνοις εὐκόπως [8] ἔτως διὰ [9] τῶν ὀνομάτων, ὥσπερ τριχίων, τὰ

1 R. mavult τοῖς αὐτοῖς ἡμῖν ὀνόμ. iisdem, quod patet, nominibus gaudentia, quibus illa penes nos gaudent.

2 Ald. ἐπὶ βωμὸν; Turn. ἐπίκωμον; Baſ. ἐπὶ κωμὸν. Xyl. correxit. Ald. deinde κωμίσαιτο; Baſ. κωμίσατον; Turn. κωμισάτω.

3 Odyſs. X, 356.

4 Baſ. μῆνσαν; Turn. μῆνσα.

5 Inſerui ἀπὸ, quod vulgo abeſt, ex H. Steph. mente. Dedi deinde πᾶνα, W. ſecutus, qui ita e Leonic. Schott. Turn. Mez. repoſuit pro vulg. πᾶν; H. Steph. voluit πᾶνεμ.

6 Vulgo εἴκασέ πε σεφάνῃ. Ald. & Baſ. σεφάνην. Hinc H. Steph. retinendum fuiſſe notat hunc accuſativum, & εἴκασε mutandum in ἐκάλεσε. Dedi ſic e Turn. & V. Locus Homeri eſt Iliad. VII, 12.

7 Corrupta haec eſſe, patet. Xyl. ſuſp. καίδερε δέρειν. H. Steph. conſentit; nec non W. At R. ſuſp. τὸ δὲ καῖραι, φάδερε· Aliter P. Leopardus Emendat. 8, 11.

8 H. Steph. mavult εὐσκόπως. Ita e Turn. notatur. W. mutandum cenſet in εὐκόλως.

9 Mez. delet διὰ; R. mavult ἔτως, νὴ Δία, τ. ὁ. W. judice forte ſanum, & poſt τριχίων ſupplendum ὦν.

τὰ μὲν ἐκκόπ]εσι μέρη, τὰ δὲ καθαίρεσι παραδύσεις δίδομεν [1].

QUAESTIO VII.

De symbolis Pythagoricis: in quibus praecipitur, hirundinem domo non esse recipiendam, et lectum, quando ex eo surgimus, conturbari debere [2].

Σύλλας, ὁ Καρχηδόνιος [3], εἰς Ῥώμην ἀφικομένῳ μοι διὰ χρόνε, τὸ ὑποδεκ]ικὸν (ὡς Ῥωμαῖοι καλοῦσι) καταγγείλας δεῖπνον, ἄλλε τε τῶν ἑταίρων παρέλαβεν ἐ πολλὲς, καὶ Μοδεράτε τινὰ τῦ Πυθαγορικῦ μαθητὴν, ὄνομα Λεύκιον, ἀπὸ Τυρρηνίας. ἔτος ἦν ὁρῶν Φ.λῖνον τὸν ἡμέτερον ἐμψύχων απεχόμενον, οἷον εἰκὸς, εἰς τὲς Πυθαγόρε [4] λόγες προήχθη· καὶ Τυρρηνὸν ἀπέφηνεν, ἐ πατρόθεν, ὥσπερ ἕτεροί τινες, ἀλλ' αὐτὸν ἐν Τυρρηνίᾳ καὶ γεγονέναι, καὶ τετράφθαι, καὶ πεπαιδεῦθαι τὸν Πυθαγόραν· ἰχνριζόμενος, ἐχ ἥκισα τοῖς συμβόλοις, οἷόν ἐσι καὶ τὸ συνταράτ]ειν ἀνασάντας ἐξ εὐνῆς τὰ ςρώματα, καὶ χύτρας τύπου ἀρθείσης ἐν σποδῷ μὴ ἀπολιπεῖν, ἀλλὰ συγχεῖν, καὶ χελιδόνας οἰκίᾳ μὴ δέχεθαι, μηδὲ σάρον [5] ὑπερβαίνειν, μηδὲ γαμψώνυχον οἴκοι τρέφειν· ταῦτα γὰρ ἔφη τῶν Πυθαγορικῶν λεγόντων καὶ γραφόντων, μόνες ἔργῳ Τυρρηνὲς ἐξευλαβεῖθαι καὶ Φυλάττειν.

II. Λεχθέντων δὲ τότων ὑπὸ τῦ Λευκίε, μάλισα τὸ τῶν χελιδόνων ἀτοπίαν ἔχειν ἐδόκει, ζῷον ἀσινὲς καὶ φιλάνθρωπον εἴργεθαι τοῖς γαμψωνύχοις ὁμοίως, ἀγριω-

1 R. susp. *καθαιρᾶσι παραπδύσεις δίδομεν*, i. e. *δάσομεν*, ut *ἄπιμεν* pro *abibimus* — aut *διδῶμεν*, demus.

2 Personae colloquii sunt Sylla, Lucius, Plutarchus, Philinus.

3 Turn. V. Bong. *ὁ Χαλκηδόνιος.*

4 R. mavult *εἰς τὰς περὶ* Π. λ.

5 Cf. Vol. VIII. p. 375. quaest. rom. nr. CXII.

ἀγριωτάτοις ἔσι καὶ φονικωτάτοις· καὶ γὰρ ᾧ μόνῳ τινὲς τῶν παλαιῶν ᾄοντο λύειν τὸ σύμβολον, ὡς πρὸς τὰς διαβόλας καὶ ψιθύρους τῶν συνήθων ἠνιγμένον, διὸ αὐτὸς ὁ Λεύκιος ἐδοκίμαζεν· ψιθυρισμὸς μὲν γὰρ ἥκιστα χελιδόνι μέτεσι, λαλιᾶς δὲ [1] καὶ πολυφωνίας ἐ μᾶλλον, ἢ κίτ]αις καὶ πέρδιξι καὶ ἀλεκτορίσιν. Ἆρ' ἔν (ὁ Σύλλας ἔφη) διὰ τὸν μῦθον τὸν περὶ τὴν παιδοφονίαν ἀφοσιῦνται τὰς χελιδόνας, ἄποθεν ἡμᾶς πρὸς ἐκεῖνα τὰ πάθη διαβάλλοντες, ἐξ ὧν τὸν Τηρέα καὶ τὰς γυναῖκας, τὰ μὲν δράσαι, τὰ δὲ [2] παθεῖν ἄθεσμα καὶ σχέτλια λέγεσι, καὶ μέχρι νῦν Δαυλίδας ὀνομάζεσι τὰς ὄρνιθας· Γοργίας δὲ, ὁ σοφισὴς, χελιδόνος ἀφείσης ἐπ' αὐτὸν ἀπόπατον, ἀναβλέψας πρὸς αὐτήν· Οὐ καλὰ ταῦτα (εἶπεν) ὦ Φιλομήλα. ἢ καὶ τᾶτο κοινόν ἐσι [3]· τὴν γὰρ ἀηδόνα, ταῖς αὐταῖς τραγῳδίαις ἔνοχον ἔσαν, ἀκ ἀπείργεσιν, ἀδὲ ξενηλατᾶσιν.

III. Ἴσως (ἔφην ἐγὼ) καὶ ταῦτα ἔχει λόγον, ὦ Σύλλα. σκόπει δὲ, μὴ πρῶτον μὲν, ᾧ λόγῳ τὸ γαμψώνυχον ἃ προσίενται, τᾶτῳ καὶ ἡ χελιδὼν ἀδοξεῖ παρ' αὐτοῖς· σαρκοφάγος γάρ ἐσι, καὶ μάλισα τὰς τέτ]ιγας, ἱερὰς καὶ μεσικὰς ὄντας, ἀποκτίννυσι καὶ σιτεῖται· καὶ πρόσγειος αὐτῆς ἡ κ]ῆσίς ἐσι, τὰ μικρὰ καὶ λεπ]ὰ τῶν ζώων ἀγρευόσης, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης· ἔπειτα μόνη τῶν ὁμοροφίων ἀσύμβολος ἐνοικεῖ, καὶ ἀτελὴς ἐνδιαιτᾶται. καίτοι ὅγε πελαργὸς, ἔτε σκέπης μετέχων, ἔτ' ἀλέας, ἔτ' ἀδείας τινὸς, ἢ

1 Abeſt δὲ ab Ald.

2 Sic Xyl. legendum monnit pro vulg. τὰς μὲν, τὰς δὲ, & dedi cum W. In ultimo conſentit H. Venet. Palat. Vatic. De re ipſa, ſatis nota, cf. Ovid. Metam. VI, 420 ſqq.

3 *Eſtne haec quoque cauſſa*, ob quam hirundo quibusdam videri queat ex aedibus ejicienda, non hirundini ſoli, ſed aliis quoque avibus, *communis?* R. At W. cum Mez. ſuſp. κοινὸν pro κοινόν.

βοηθείας παρ' ἡμῖν, ἐπίβαθρόν τι γῆς [1] δίδωσι· τὰ γὰρ ἐπίβουλα καὶ πολέμια τῶν ἀνθρώπων, φρύνες καὶ ὄφεις, ἀναιρεῖ περιιὼν. ἡ δὲ [2] πάντων τυχοῦσα τούτων, ὅταν ἐνθρέψῃ καὶ τελειώσῃ τοὺς νεοσσούς, ἄπεισιν ἀχάριτος γενομένη καὶ ἄπιστος [3]. ὃ δὲ δεινότατόν ἐστι, μόνα τῶν συνοίκων μυῖα καὶ χελιδὼν ἔχ ἡμεροῦται πρὸς ἄνθρωπον, ἀλλ' ἀνέχεται ψαύσιν, ἀλλ' ὁμιλίαν ἀδὲ κοινωνίαν ἔργα τινὸς ἢ παιδιᾶς· ἡ μὲν μυῖαι φοβεμένη, τῷ πάχειν κακῶς καὶ διασοβεῖσθαι πολλάκις· ἡ δὲ χελιδὼν, τῷ φύσει μισάνθρωπος εἶναι, καὶ δι' ἀπιστίαν ἀτιθάσσευτος ἀεὶ καὶ ὕποπτος. εἴπερ ἓν δεῖ τὰ τοιαῦτα μὴ κατ' εὐθυωρίαν, ἀλλ' ἀνακλάσαντας, ὥσπερ ἐμφάσεις ἑτέρων ἐν ἑτέροις θεωρεῖν, παράδειγμα τὰς χελιδόνας τῆ ἀβεβαίᾳ καὶ ἀχαρίστῳ θέμενος, ἐκ ἐᾶ τὰς ἕνεκα καιρῶ προσφερομένας [4] καὶ ὑποδυομένας, ποιεῖσθαι συνήθεις ἐπὶ πλέον, ἑσίας καὶ οἴκου, καὶ τῶν ἁγιωτάτων μεταδιδόντας.

IV. Ταῦτ' εἰπὼν ἐγώ μοι δοκῶ ποιῆσαι [5] λόγων ἄδειαν· εὐθαρσῶς γὰρ ἤδη τοῖς ἄλλοις συμβόλοις προσῆγον, ἠθικὰς ἐπιεικῶς ποιούμενοι [6] τὰς λύσεις αὐτῶν. τῆς μὲν γὰρ κύτρας τὸν τύπον, ἔφη Φιλῖνος, ἀφανίζειν

1 R. susp. σίγης, *mercedem dat datae sibi veniae pedis in terra* ponendi.

2 R mavult ἥδε δὲ.

3 Ald. Bas. ἄπτυστος. Hinc Xyl. susp. κατάπτυστος.

4 R. susp. προσφθερομένας, vulgatam tamen defendi posse monens.

5 R. susp. ταῦτα εἰπὼν ἐγὼ μὲν ἀνεπαυόμην, δοκῶν ἱκανὴν τῆς ἀπορίας λύσιν ἀποδεδῶναι. τοῖς δ' ἄλλοις ἐποίησα λόγων ἄδειαν — *his dictis, finem dicendo faciebam, quum idonea, ut mihi quidem videbar, ratione huic quaestioni satisfeciſſem. At reliquis ex ratione ingenio suo et sermoni indulgendi portam amplam aperuerum.* W. susp. ἐδόκουν ποιῆσαι, vel, μοι δοκεῖν, ἐποίησα.

6 Ald. Bas. ποιάμενος. Xyl. correxit ποιούμενοι. Turn. V. Bong. ποιαμένοις.

ζειν αὐτὸς, διδάσκοντας, ὅτι δεῖ μηδὲν ὀργῆς ἔνδηλον [1] ἀπολιπεῖν ἴχνος, ἀλλ' ὅταν ἀναζέσασα [2] παύσηται καὶ καταση, πᾶσαν ἐξηλεῖφθαι [3] μνησικακίαν. ἡ δὲ τῶν σρωμάτων συντάραξις ἐνίοις μὲν ἐδόκει μηθὲν ἔχειν ἀποκεκρυμμένον, ἀλλ' αὐτόθεν φαίνεθαι, τὸ μὴ πρέπον ἀνδρὶ, συγκεκοιμημένης γαμετῆς, χώραν ὁρᾶθαι καὶ τύπον ὥσπερ ἐκμαγεῖον ἀπολιπόμενον. ὁ δὲ Σύλλας μᾶλλον εἴκαζε κοιμήσεως μεθημερινῆς ἀποτροπὴν εἶναι τὸ σύμβολον, ἀναιρεμένης ἔωθεν εὐθὺς τῆς πρὸς τὸν ὕπνον παρασκευῆς· ὡς νυκὸς ἀναπαύεθαι δεῖν, ἡμέρας δὲ πράτ]ειν ἀνασάντας, καὶ μὴ περιορᾶν οἷον ἴχνος [4] σώματος· ἐδὲν γὰρ ἀνδρὸς ὄφελος καθεύδοντος, ὥσπερ ἐδὲ τεθνηκότος. τέτοις δὲ συμμαρτυρεῖν ἐδόκει καὶ τὸ παρεγγυᾶν τὰς Πυθαγορικὰς τοῖς ἑταίροις, μηδενὸς ἀφαιρεῖν βάρος, συνεπιτιθέναι δὲ καὶ συνεπιφορτίζειν· ὡς μηδεμίαν σχολὴν, μηδὲ ῥᾳθύμην, ἀποδεχομένες.

QUAESTIO VIII.

Quare Pythagorici de animalibus maxime pisces pro cibo sint aversati [5].

Ἐπεὶ δὲ [6] τέτων λεγομένων ὁ Λεύκιος, ἔτε ψέγων, ἔτ' ἐπαινῶν, ἀλλ' ἡσυχίαν ἄγων, σιγῇ δὲ καὶ [7]

1 R. quaerit, num ἔναυλον, tamen ipse monens, non opus esse.

2 Ita Xyl. & H. Steph. scribendum monuerunt pro vulg. ἀναζέσας, dedique cum W. idem ex Anon. reponente.

3 Vulgo ἐξαλεῖφθαι; Turn. & V. ἐξαλείφεθαι vel ἐξαληλίθαι. R. legi vult aut ἐξηλειφθῆναι, aut ἐξαληλίφθαι. W. susp. ἐξηλίφθαι. Ex usitatis hujus verbi formis alterutra sumenda videbatur, aut ἐξηλεῖφθαι aut ἐξαληλίφθαι.

4 R. susp. ἴχνος νεκρᾶ σώματος.

5 Personae colloquii sunt Empedocles, Sylla, Lucius, Tyndares, Nestor.

6 Ab his, quae vulgo priori quaestioni junguntur, ordiri voluerunt novam quaestionem Xyl. & H. Steph. Cum W. non solum sententiae legi, sed & auctoritati cod. Palat. obsecuto, ea in suum locum referenda censui.

7 R. καὶ deleri voluit.

καθ' ἑαυτὸν ὁρῶν ἤκουεν, ὀνομαστὶ καλέσας τὸν Σύλλαν ὁ Ἐμπεδοκλῆς· Λεύκιος, εἶπεν, ὁ ἑταῖρος, εἰ μὲν ἄχθεται τοῖς λεγομένοις, ὥρα πεπαῦθαι καὶ ἡμᾶς· εἰ δὲ [1] ταῦτα τῶν ὑπὸ τὴν ἐχεμυθίαν ἐσίν, ἀλλ' ἐκεῖνό γε [2] δοκῶ μήτ' ἄρρητον εἶναι, μήτ' ἀνέξοιστον πρὸς ἑτέρους, ὅτι δὴ μάλιστα τῶν ἰχθύων ἀπείχοντο· καὶ γὰρ ἱστορεῖται τοῦτο περὶ τῶν παλαιῶν Πυθαγορικῶν· καὶ τὸ καθ' ἡμᾶς Ἀλεξικράτης ἐνέτυχον μαθηταῖς, ἄλλα μέν ἐσιν ὅτε μετρίως προσφερομένοις, καὶ νὴ Δία θύουσιν, ἰχθύος δὲ μὴ γευσαμένοις τὸ παράπαν ὑπομένουσιν [3]. ἦν δὲ Τυνδάρης, ὁ Λακεδαιμόνιος, αἰτίαν ἔλεγε [4] τῆς ἐχεμυθίας, τοῦτο γέρας εἶναι τοὺς ἰχθῦς καλεῖν

1 Turn. V. εἰ δὴ.

2 Pro γε Ald. τε; nec non deinde ὅτε δὲ pro ὅτι δὴ.

3 R. ſuſp. ἰχθύος δὲ γεύεσθαι τὸ παράπαν ἀχ ὑπομένουσιν.

4 Locus miſere turbatus. Cum in Baſ. δὲ legatur poſt ἔλεγε, ita ferme Plutarchum dediſſe conjicit R. αἰτίαν τῆς ἐχεμυθίας ἔλεγε, ταύτην ἐκ ἀποδέχομαι (vel ſimile quid) ἔλεγε δὲ. Abeſt deinde ἔλλοπας ab Ald. & Baſ. Pro τῷ παυσαμένῳ R. legi vult τὸν παυσάμενον, addens, videri Empedoclem illum veterem Agrigentinum ſignificari. Turn. denique & V. a vulgata lectione admodum diſcrepant, ita dantes: τὰ δόγματα σιγῶντα χρόνον ἐτῶν πέντε ἐκ ἐλάσσω. Kaltw. Gallicam ſequens Ricardi interpretationem, ita loci ſententiam exprimit: „*Ich für meine Perſon bin ganz der Meinung des Lakedämoniers Tyndares, welcher behauptete, die groſſe Achtung, die ſie dem Stillſchweigen erwieſen, ſey die wahre Urſache davon. Jener alte Pythagoreer, gleiches Namens mit mir, der zuerſt aufhörte, die Lehren nach pythagoriſcher Art in dunkeln Allegorien vorzutragen, nannte die Fiſche Ellopes, das heißt, Thiere, die die Stimme gebunden und in ſich ſelbſt verſchloſſen haben. Ueberhaupt betrachteten dieſe Philoſophen das Stillſchweigen als eine Gottheit, weil auch die Götter den Weiſen alles, was ſie wollen, ohne Stimme durch Werke und Handlungen zu verſtehen geben.* Teſte W. locus multis corruptelis ac difficultatibus impeditus. Quaerit, ubi Tyndares hoc dixerit? addens, nec verbis nec ſententia conſtare reliqua,

καλεῖν ἔλλοπας, οἷον ἰλλομένην τὴν ὄπα καὶ καθειργομένην ἔχοντας· καὶ τὸν ὁμώνυμον ἐμοὶ τῷ παυσαμένῳ Πυθαγορικῶς περαίνειν τὰ δόγματα, σέγεσαι Φρενὸς, ἀλλ' ὅπερ ἐλάσσω, καὶ ὅλως θεὸν ἡγεῖσθαι τὴν σιωπὴν τὰς ἄνδρας, ἅτε δὴ καὶ τῶν θεῶν ἔργοις καὶ πράγμασιν ἄνευ φωνῆς ἐπιδεικνυμένων, ἃ βέλονται τοῖς ξυνετοῖς.

II. Τὸ δὲ Λευκίε πρᾴως καὶ ἀφελῶς εἰπόντος, ὡς ὁ μὲν ἀληθὴς ἴσως λόγος καὶ νῦν ἀπόθετος καὶ ἀπόῤῥητος εἴη, τὸ δὲ πιθανὸ καὶ εἰκότος ἐ φθόνος ἀποπειρᾶσθαι· πρῶτος Θέων, ὁ γραμματικὸς, εἶπεν, ὅτι Τυῤῥηνὸν μὲν ἀποδεῖξαι Πυθαγόραν μέγα ἔργον εἴη καὶ ῥᾴδιον· Αἰγυπτίων δὲ τοῖς σοφοῖς συγγενέσθαι πολὺν χρόνον ὁμολογεῖται, ζηλῶσαί τε πολλὰ καὶ δοκιμάσαι μάλιστα τῶν περὶ τὰς ἱερατικὰς ἁγιστείας [1]. οἷον ἔσι καὶ τὸ τῶν κυάμων· ἔτε γὰρ σπείρειν, ἔτε σιτεῖσθαι κύαμον Αἰγυπτίες, ἀλλ' ἐδὲ ὁρῶντας ἀνέχεσθαί φησιν ὁ Ἡρόδοτος [2]. ἰχθύων δὲ καὶ τὰς ἱερεῖς ἴσμεν ἔτι νῦν ἀπεχομένες· ἁγνεύοντες δὲ καὶ τὸν ἅλα φεύγεσιν, ὡς μήτ' ὄψον προσφέρεσθαι μηδὲν [3] ἅλεσι θαλαττίοις μεμιγμένον. ἄλλοι μὲν ἔν ἄλλας αἰτίας φέρουσιν· ἔσι δ' ἀληθὴς μία, τὸ πρὸς τὴν θάλατταν ἔχθος, ὡς ἀσύμφυλον ἡμῖν καὶ ἀλλότριον, μᾶλλον δὲ ὅλως πολέμιον τῇ φύσει τὸ ἀνθρώπε στοιχεῖον. ἐ γὰρ τρέφεσθαι τὰς θεὰς ἀπ' αὐτῆς, ὥσπερ οἱ Στωϊκοὶ τὰς ἀέρας, ὑπολαμβάνουσιν, ἀλλὰ τἐναντίον εἰς ταύτην ἀπόλλυσθαι τὸν πατέρα καὶ σωτῆρα τῆς χώρας, ὃν Ὀσίριδος ἀπορ-

 ῥοὴν

liqua, & hanc emendandi rationem proponens: τὴν δὲ αἰτίαν Τυνδάρης ὁ Λακεδαιμόνιος ἡμῖν ἔλεγε, τῆς ἐχεμυθίας τοῦτο γέρας εἶναι, καὶ τὰς ἰχθῦς καλεῖν ἔλλοπας — καὶ τὸν ὁμώνυμον ἐμοὶ τῷ ἀπεσαμένῳ Πυθαγορικῷ παραινεῖν τὰ δόγματα σέγειν ἔσω φρενὸς ἔλλοπος ἅτι ἐλάσσω· καὶ ὅλως θεῖον ἡγεῖσθαι —.

1 R. mavult μάλιστα τὰ περὶ τὰς ἱερατικὰς ἁγνείας.

2 cf. L. II, c. 37.

3 Pro μηδὲν Ald. Bas. μήτε.

ῥοὴν ὀνομάζεσι· καὶ θρηνοῦντες τὸν ἐν τοῖς ἀριστεροῖς μέρεσι γεννώμενον, ἐν τοῖς δεξιοῖς [1] φθειρόμενον, αἰνίττονται τὴν τοῦ Νείλου τελευτὴν καὶ φθορὰν ἐν τῇ θαλάττῃ γινομένην. ὅθεν ἅτε τὸ ὕδωρ πότιμον αὐτῆς, ἅτε ὢν τρέφει τι καὶ γεννᾷ, καθαρὸν [2] ἡγοῦνται καὶ οἰκεῖον, οἷς μήτε πνεύματος κοινὸν, μήτε συμφύλου νομῆς μέτεσιν, ἀλλὰ ὁ σώζων πάντα τἄλλα καὶ τρέφων ἀὴρ, ἐκείνοις ὀλέθριός ἐσιν, ὡς παρὰ φύσιν καὶ χρείαν γεγονόσι καὶ ζῶσιν. ἃ δεῖ δὲ θαυμάζειν, εἰ τὰ ζῶα διὰ τὴν θάλατταν ἀλιότρια, καὶ ἐπιτήδεια καταμίγνυσθαι εἰς αἷμα καὶ πνεῦμα νομίζουσιν αὐτῶν, οἵ γε μηδὲ τὰς κυβερνήτας ἀξιοῦσι προσαγορεύειν ἅπαντες, ὅτι τὸν βίον ἀπὸ θαλάττης ἔχουσι.

III. Ταῦτ' ἐπαινέσας ὁ Σύλλας προσεῖπε περὶ τῶν Πυθαγορικῶν, ὡς μάλιστα μὲν ἐγεύοντο τῶν ἱερο-θύτων ἀπαρχόμενοι τοῖς θεοῖς· ἰχθύων δὲ θύσιμος ὀδεὶς, ὀδὲ ἱερεύσιμός ἐσιν. ἐγὼ δὲ, παυσαμένων ἐκείνων, Αἰγυπτίοις [3] μὲν, ἔφην, ὑπὲρ τῆς θαλάττης πολλὰς μαχεῖσθαι καὶ φιλοσόφους καὶ ἰδιώτας, ἐκλογιζομένους, ὅσοις ἀγαθοῖς εὐπορώτερον καὶ ἡδίω τὸν βίον ἡμῶν πεποίηκεν. ἡ δὲ τῶν Πυθαγορικῶν πρὸς τὸν ἰχθὺν ἐκεχειρία, διὰ τὸ μὴ σύμφυλον, ἄτοπος καὶ γελοῖα [4], μᾶλλον δ' ἀνήμερος ὅλως, καὶ Κυκλώπειόν τι [5] τοῖς ἄλλοις γέρας νέμουσα τῆς συγγενείας καὶ τῆς οἰκειότητος, ὀψοποιημένης καὶ ἀναλισκομένης [6] ὑπ' αὐτῶν.

1 Mez. ἐν δὲ τοῖς δεξ.

2 R. fusp. τρέφει τε καὶ γεννᾷ, καθαρόν τι ἡγ.

3 Sic R. legendum monuit cum Xyl. — *adversus Aegyptios pugnabunt multi* — dedique cum W. accedente Mez. Vulgo Αἰγυπτίοις.

4 Secutus sum W. ita dantem e Palat. & Turn. Vulgo γελοῖον, quod Xyl. servans, proxime ἀνήμερον dedit. R. voluit γελοῖος.

5 Alluditur, Kaltw. monente, ad Odyss. IX, 369.

6 W. docente, legendum ὀψοποιημένοις καὶ ἀναλισκομένοις.

τῶν. καίτοι βόλον ἰχθύων πρίασθαί ποτε Φασὶ τὸν Πυθαγόραν, εἶτ' ἀφεῖναι κελεῦσαι τὴν σαγήνην, ἐχ ὡς ἀλλοφύλων καὶ πολεμίων ἀμελήσαντα τῶν ἰχθύων, ἀλλ' ὡς ὑπὲρ φίλων καὶ οἰκείων γεγονότων αἰχμαλώτων λύτρα καταβαλόντα. διὸ τεναντίον (ἔφην) ὑπονοεῖν τῶν ἀνδρῶν ἡ [1] ἐπιείκεια καὶ πρᾳότης δίδωσι, μή ποτ' ἄρα μελέτης ἕνεκεν τὲ δικαίε καὶ συνηθείας ἐφείδοντο μάλισα τῶν ἐναλίων, ὡς τἆλλα μὲν αἰτίαν ἀμωσγέπως παρέχοντα τὲ κακῶς πάσχειν τῷ ἀνθρώπῳ, τὰς δ' ἰχθῦς ἀδὲν ἀδικοῦντας ἡμᾶς, ἀδ' ἂν [2] πάνυ πεφύκασι δυναμένες. πάρεσι δὲ τῶν τε λόγων καὶ τῶν ἱερῶν εἰκάζειν τοῖς παλαιοῖς, ὡς ἐ μόνον ἐδωδὴν, ἀλλὰ καὶ φόνον, ζώε μὴ βλαπτοντος, ἔργον ἐναγὲς καὶ ἄθεσμον ἐποιοῦντο· πλήθει δ' ἐπιχεομένῳ καθειργόμενοι, καὶ χρησμὲ τινος (ὥς φασιν) ἐκ Δελφῶν ἐπικελευσαμένε τοῖς καρποῖς ἀρήγειν φθειρομένοις, ἤρξαντο μὲν καθιερεύειν· ἔτι δὲ ὅμως ταραττόμενοι καὶ δειμαίνοντες, ἕρδειν μὲν ἐκάλεν καὶ ῥέζειν [3], ὥς τι μέγα δρῶντες τὸ θύειν ἔμψυχον· ἄχρι δὲ νῦν παραφυλάττεσιν ἰσχυρῶς τὸ μὴ σφάττειν, πρὶν ἐπινεῦσαι κατασπενδόμενον· ἔτως εὐλαβεῖς πρὸς ἅπασαν ἀδικίαν ἦσαν [4]. καίτοι, ἵνα τἆλλα ἐάσωμεν, εἰ μόνον ἀλεκτορίδων ἀπείχοντο πάντες, ἢ δασυπόδων, ἐκ ἂν ἦν χρόνε βραχέος ὑπὸ πλήθες, ἔτε πόλιν οἰκεῖν, ἔτε καρπῶν ὄνασθαι· διὸ τῆς ἀνάγκης ἐπαγάσης [5] τὸ πρῶτον, ἤδη καὶ δι' ἡδονὴν [6] ἔργον παῦσαι τὴν σαρκοφα-

1 Vulgo abeſt ἡ. Dedi articulum R. jubente. Conſentit W. cum Mez.

2 Pro ἂν Turn. dat εἰ.

3 Baſ. ῥαΐζειν. Xyl. correxit.

4 Sic cum W. dedi e Baſ. accedentibus Palat. & Xyl. pro vulg. εἰσὶν.

5 H. Steph. ſcribendum monet ἐπειγάσης.

6 R. ſuſp. τὸ πρῶτον ἥπτοντο τῶν κρεῶν ἀνάγκη, νῦν δ' ἤδη καὶ δι' ἡδονήν.

κοφαγίαν. τὸ δὲ τῶν θαλαττίων γένος ἐ τὸν [1] ἀέρα τὸν αὐτὸν, ἔτε ὕδωρ ἀναλίσκον ἡμῖν, ἔτε καρποῖς προσιὸν, ἀλλὰ ὥσπερ ἑτέρῳ κόσμῳ περιεχόμενον, καὶ χρώμενον ὅροις ἰδίοις, ἃς ὑπερβαίνεσιν αὐτοῖς ἐπίκειται δίκη ὁ θάνατος, ἔτε μικρὰν, ἔτε μεγάλην τῇ γαστρὶ πρόφασιν κατ' αὐτῶν δίδωσιν· ἀλλὰ παντὸς ἰχθύος ἄγρα καὶ σαγηνεία, λαιμαργίας καὶ φιλοψίας περιφανῶς ἔργον ἐσὶν, ἐπ' ἀδενὶ δικαίῳ ταραττόσης τὰ πελάγη, καὶ καταδυομένης εἰς τὸν βυθόν. ἔτε γὰρ τρίγλαν ἐσὶ δῆπε ληϊβότειραν [2], ἔτε σκάρον τρυγηφάγον, ἔτε κεφρεῖς τινας ἢ λάβρακας σπερμολόγας προσειπεῖν, ὡς τὰ χερσαῖα κατηγορῆντες [3], ὀνομάζομεν· ἀλλ' ὅσα γαλῇ καὶ μυΐᾳ κατοικιδίῳ [4] μικρολόγως ἐγκαλῶμεν, ἔχοι τις ἂν αἰτιάσασθαι τὸν μέγιστον ἰχθῦν. ὅθεν ἀνέργοιτες [5] ἑαυτὲς ἐ νόμῳ μόνῳ τῆς πρὸς ἄνθρωπον ἀδικίας, ἀλλὰ καὶ φύσει τῆς προς ἅπαν τὸ μὴ βλάπτον [6], ἧκισα τῶν ὄψων ἐχρῶντο τοῖς ἰχθύσιν, ἢ τὸ παράπαν ἐκ ἐχρῶντο. καὶ γὰρ ἄνευ τῆς ἀδικίας ἁπρασίαν τινὰ καὶ λιχνείαν ἐμφαίνειν ἔοικεν ἡ περὶ ταῦτα πραγματεία πολυτελὴς ἔσα καὶ περίεργος. ὅθεν Ὅμηρος ἐ μόνον τὲς Ἕλληνας ἰχθύων ἀπεχομένες πεποίηκε περὶ τὸν Ἑλλήσποντον στρατοπεδεύοντας, ἀλλ' ἐδὲ τοῖς ἀβρεβίοις [7] φαίαξιν, ἐδὲ τοῖς ἀσώτοις μνησῆρσιν, ἀμφοτέροις ἔσι νησιώ-

1 R. mavult ἔτε ἀέρα.

2 Ald. Baf. λῃβοτῆραν. Turn. Bong. λῃβοτῆραν. Xyl. correxit.

3 Sic e Baf. legendum monuit R. dedique cum W. accedentibus Xyl. H. Palat. Vatic. pro vulg. κατηγορῆντος.

4 Secutus fum W. ita dantem e Palat. pro vulg. γαλῆ καὶ μυίας κατοικιδίων. Xyl. in duobus prioribus conſentit. R. maluit μυὸς, *muris*.

5 Ita uno vocabulo legendum monuit R. pro vulg. ὅθεν ἂν εἴργοντες. Idem W. e Mez. correxit.

6 Vulgo τῆς ἅπαντα μὴ βλάπτον. Reſtitui, R. jubente, leſtionem Baf. & Xyl. cum W.

7 Ald. Baf. ἀβραβίοις. Xyl. correxita

νησιώταις, θαλάττιον παρατέθεικεν ὄψον. οἱ δ' Ὀδυσσέως ἑταῖροι, τοσαύτην πλέοντες θάλατταν, οὐδαμοῦ καθῆκαν ἄγκιστρον, οὐδὲ πόρκον, οὐδὲ δίκτυον, ἀλφίτων παρόντων·

Ἀλλ' ὅτε δὴ νηὸς ἐξέφθιτο ἤϊα πάντα [1],

μικρὸν ἔμπροσθεν, ἢ ταῖς τοῦ ἡλίου βουσὶν ἐπιχειρεῖν, ἰχθῦς ἀγρεύοντες, οὐκ ὄψον, ἀλλὰ τροφὴν ἀναγκαίαν ἐποιοῦντο,

Γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν· ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός·

ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἀνάγκης ἰχθύσι τε χρωμένων καὶ τὰς τοῦ ἡλίου βοῦς κατεσθιόντων. ὅθεν οὐ παρ' Αἰγυπτίοις μόνον, οὐδὲ Σύροις, ἀλλὰ καὶ παρ' Ἕλλησι, γέγονεν ἁγνείας μέρος ἀποχὴ ἰχθύων, μετὰ τοῦ δικαίου [2] καὶ τὸ περίεργον (οἶμαι) τῆς βρώσεως ἀποδιοπομπουμένοις.

IV. Ὑπολαβὼν δὲ ὁ Νέστωρ· Τῶν δ' ἐμῶν (ἔφη) πολιτῶν, ὥσπερ Μεγαρέων, οὐδεὶς λόγος· καίτοι πολλάκις ἀκήκοας ἐμοῦ λέγοντος, ὅτι ἀεὶ οἱ [3] τοῦ Ποσειδῶνος ἱερεῖς, οὓς ἱερομνήμονας καλοῦμεν, ἰχθῦς οὐκ ἐσθίουσιν· ὁ γὰρ θεὸς λέγεται φυτάλμιος. οἱ δὲ, ἀφ' Ἕλληνος τοῦ παλαιοῦ, καὶ πατρογενείῳ Ποσειδῶνι θύουσιν, ἐκ τῆς ὑγρᾶς τὸν ἄνθρωπον οὐσίας φῦναι δόξαντες [4], ὡς καὶ Σύροι· διὸ καὶ σέβονται τὸν ἰχθὺν, ὡς ὁμογενῆ καὶ σύντροφον, ἐπιεικέστερον Ἀναξιμάνδρου φιλοσοφοῦντες· οὐ γὰρ ἐν τοῖς αὐτοῖς ἐκεῖνος ἰχθῦς καὶ ἀνθρώπους, ἀλλ' ἐν ἰχθύσιν ἐγγενέσθαι τὸ πρῶτον ἀνθρώπους ἀποφαίνεται, καὶ τραφέντας, ὥσπερ οἱ παλαιοὶ [5], καὶ γενο-

1 Odyss XII, 329. & deinde v. 332.

2 W. mavult ἀδίκου.

3 R. mavult transpositis vocabulis ὅτι οἱ ἀεὶ; W. susp. ὅτι δὴ οἱ.

4 Turn. V. δοξάζοντες.

5 Quid haec sibi velint, dubium est. Certe huic loco non sunt apta, ne vertendo quidem cum Xyl. *ut veteres putant*. W. aptius censet ὥσπερεὶ παιδείᾳ, vertitque: *& veluti educati*. Referenda huc videtur lectio e Turn. notata ἁπαλοὺς. Sed quid inde lucri?

γενομένης ἱκανὲς ἑαυτοῖς βοηθεῖν, ἐκβληθῆναι τηνικαῦτα, καὶ γῆς λαβέσθαι. καθάπερ ἓν τὸ πῦρ τὴν ὕλην, ἐξ ἧς ἀνήφθη, μητέρα καὶ πατέρα ἔσαν, ἤθιενως ὁ τὸν Κήϋκος γάμον εἰς τὰ [1] Ἡσιόδε παρεμβαλὼν εἴρηκεν· ἔτως ὁ Ἀναξίμανδρος τῶν ἀνθρώπων πατέρα καὶ μητέρα κοινὸν ἀποφήνας τὸν ἰχθύν, διέβαλε πρὸς τὴν βρῶσιν.

QUAESTIO IX.

Fierine possit, ut propter cibos novi exsistant morbi [2]?

Φίλων, ὁ ἰατρὸς, διεβεβαιῶτο, τὴν καλεμένην ἐλεφαντίασιν ἐ πρὸ πολλῶ πάνυ χρόνε γνάριμον γενονέναι· μηδένα γὰρ τῶν παλαιῶν ἰατρῶν τὰ πάθες τέτε πεποιῆθαι λόγον, εἰς ἕτερα μικρὰ καὶ γλίχρα καὶ δυθεώρητα [3] τοῖς πολλοῖς ἐνταθέντων [4]. ἐγὼ δὲ καὶ μάρτυν αὐτῷ παρεῖχον ἐκ Φιλοσοφίας Ἀθηνόδωρον, ἐν τῷ προτέρῳ τῶν ἐπιδημίων ἱσορῆντα, πρῶτον ἐν τοῖς κατ' Ἀσκληπιάδην χρόνοις ἐ μόνον τὴν ἐλεφαντίασιν ἀλλὰ καὶ τὸν ὑδροφόβαν [5] ἐκφανῆ γενέσθαι. θαυμάζοντες ἓν οἱ παρόντες, εἰ νέα πάθη τότε πρῶτον ἔχεν ἐν

1 Sic R. dari voluit — scil. *ποιήματα*, dedique cum W. ex Bas. & Xyl. pro vulg. *εἰς τὰς*.

2 Personae colloquii sunt Philon, Diogenianus, Plutarchus. Graeca quaestionis hujus inscriptio vulgo a latina differt, quae lectionem Bas. *διὰ σιτία* pro *καὶ δι' ἃς αἰτίας* exhibentem sequitur, Ald. *διασιτίας*; V. *δίας αἰτίας*.

3 Turn. *καὶ ἐ δυθεώρητα*.

4 Dedi sic e R. mente, ut redeat ad *ἰατρῶν* — cum tamen illi cogitationem sermonemque ad alia minuta & obscura intenderint. Ald. *ἐνταθέντας*, idque consentientibus Venet. H. recepit W. In Bas. *ἐνταθέντα* legitur, quod W. a Steph. sumtum esse notat ex Leonic. & Pol.

5 Turn. V. Anon. *τὴν ὑδροφοβίαν*, quod R. probat.

ἐν τῇ Φύσει γένεσιν καὶ σύσασιν [1], ἐχ ἧττον ἔχοντα θαυμάσιον εἶναι τὸ λαθεῖν τηλικαῦτα συμπτώματα χρόνου τοσοῦτου· ἐρρύησαν δέ πως μᾶλλον οἱ πλείες ἐπὶ τὸ δεύτερον, ὡς ἀνθρώπινον μᾶλλον [2]. ἥκιστα τὴν Φύσιν ἔν γε τέτοις φιλόκαινον εἶναι, καὶ νέων πραγμάτων, ὥσπερ ἐν πόλει, τῷ σώματι δημιεργὸν ἀξιοῦντες.

II. Ὁ δὲ Διογενιανὸς ἔφη, καὶ τὰ τῆς ψυχῆς νοσήματα καὶ πάθη κοινήν τινα καὶ πάτριον ὁδὸν βαδίζειν. καίτοι παντοδαπὸν μὲν (εἶπεν) ἡ μοχθηρία καὶ πολύτολμον, αὐτοκρατὲς δὲ ἡ ψυχὴ καὶ κύριον ὑπ' αὐτῆς [3], εἰ βέλοιτο, μεταβάλλειν καὶ τρέπεσθαι ῥᾳδίως [4]. ἔχει δέ τινα τάξιν τὸ ἄτακτον αὐτῆς, καὶ τὰ μέτρα τηρεῖ τοῖς πάθεσιν, ὥσπερ ἡ θάλαττα ταῖς ὑπερεκχύσεσι [5], καὶ καινὸν ἐδὲν, ἐδὲ τοῖς παλαιοῖς ἀνισόρροτον, ἐξηυρημένε κακίας εἶδος· ἀλλὰ πολλὰς μὲν ἐπιθυμιῶν διαφορὰς, μυρία δὲ κινήματα φόβε, καὶ χήματα τῆς λύπης, καὶ ἡδονῆς μορφὰς, ἔργον ἐστὶ μὴ ἀπειπεῖν ἐξαριθμέμενον·

Οὐ μέν τι [6] νῦν γε κἀχθὲς, ἀλλ' ἀεί ποτε,
Ζῇ ταῦτα, καὶ ἐδεὶς οἶδεν, ἐξότε ἐφάνη·

πόθεν γε δὴ σώματι νόσημα καινὸν, ἢ πάθος ἀψίγονον, ἰδίαν [7] μὲν, ὥσπερ ἡ ψυχὴ, κινήσεως ἀρχὴν οἰκοθεν ἔκ ἔχοντι, συνημμένῳ δὲ κοιναῖς πρὸς τὴν Φύσιν αἰτίαις καὶ κεκραμένῳ κρᾶσιν, ἧς καὶ τὸ ἀόρι-

σ.ν

1 Dedi sic e R. mente, W. consensu probata. Vulgo σάσιν. Occurrit eadem vox c. 2.

2 R. susp. μᾶλλον ὄν.

3 W. susp. ἀπ' αὐτῆς; Mez. ὑφ' ἑαυτῆς.

4 R. post ῥᾳδίως videtur deesse ἢ μή.

5 Sic recte legi in Bas. monuit R. dedique cum W. accedentibus Ald. Xyl. Mez. Palat. Vatic. Vulgo ὑπερκχύσεσι.

6 Secutus sum W. ita ex Ald Bas. Xyl. Palat. Vatic. dantem pro vulg. μέντοι, quod Steph. ex Pol. habuit. Ald. quidem & Bas. dant μήν τι. In Sophoclis Antigon. v. 456 sq. legitur κ γάρ τι; nec non deinde κἀδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτε Φάνη.

7 Secutus sum W. ita ex H. & Mez. dantem. Vulgo ἰδίᾳ.

σον [1] ἐντὸς ὅρων πλανᾶται, καθάπερ πλοῖον ἐν περιδρόμῳ σαλεῦον. ἔτε γὰρ ἀναίτιος νόσων σύσασίς ἐσι, τὴν ἐκ μὴ ὄντος παρανόμως ἐπεισάγουσα γένεσιν καὶ [2] δύναμιν τοῖς πράγμασιν· αἰτίαν δὲ καινὴν ἔργου ἐξευρεῖν, μὴ καινὸν ἀέρα, καὶ ξένον ὕδωρ, καὶ τροφὰς ἀγεύσες τοῖς προτέροις ἐξ ἑτέρων τινῶν κόσμων ἢ μετακοσμίαν ἀποφήναντι δεῦρο νῦν πρῶτον ἐπιῤῥεύσας. ἐκ τέτων γὰρ νοσοῦμεν, οἷς καὶ ζῶμεν· ἴδια δὲ σπέρματα νόσων ἐκ ἔσιν· ἀλλ' αἱ τέτων μοχθηρίαι πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἡμῶν περὶ τοῦτα πλημμέλειαι τὴν Φύσιν ἐπιταράττουσιν· αἱ δὲ ταραχαὶ διαφορὰς ἰδίας [3] ἔχουσι πολλάκις νέοις χρωμένας ὀνόμασι· τὰ γὰρ ὀνόματα τῆς συνηθείας εἰσὶ, τὰ δὲ πάθη, τῆς Φύσεως· ὅθεν ἀφωρισμένοις τέτοις ἐκεῖνα ποικιλλόμενα τὴν ἀπάτην πεποίηκεν. ὡς δὲ τοῖς τῶ λόγε μορίοις καὶ ταῖς πρὸς ἄλληλα τέταν συντάξεσι καινὸν ἐγγενέσθαι βαρβαρισμὸν ἢ σολοικισμὸν ἐξαίφνης δυνατόν [4] ἐσιν, ἕτως αἱ τῶ σώματος κράσεις ὡρισμένας ἔχουσι τὰς ὀλιθήσεις καὶ παραβάσεις, τρόπον τινὰ τῇ Φύσει καὶ τῶν παρὰ Φύσιν ἐμπεριεχομένων [5]. ταύτῃ γε κομψοὶ καὶ οἱ μυθογράφοι· τὰ γὰρ παντάπασιν ἄκφυλα [6] καὶ τεράσια τῶν ζώων γενέσθαι λέγουσιν ἐν τῇ γιγαντομαχίᾳ, τῆς σελήνης ἐκτρεπομένης, καὶ τὰς ἀνατολὰς ἐκ ὅθεν εἴωθεν ποιεμένης· οἱ δὲ καὶ τὰ νοσήματα τὴν Φύσιν, ὥσπερ

1 Iterum hoc loco Ald. & Baſ. ἄρισον; Xyl. correxit.

2 Abeſt καὶ a Baſ. Hinc Xyl. notat, deeſſe aliquid, niſi δύναμιν abundet.

3 W. dubius eſt, an legendum ἰδίας, vel ἀρχαίας.

4 Turn. V. ἐ δυνατόν; Mez. ἀδύνατον; ita Xyl. vertit. W. judice, difficile dictu eſt vulgatane an nova lectio vera ſit, cum utraque ſuas habeat difficultates.

5 Ald. Baſ. ἐμπειρίαν ἐχομένων. Xyl. correxit. W. mavult deinde Καὶ ταύτῃ γε κομψοὶ.

6 Dedi ſic, Xyl. & H. Steph. jubentibus, e Turn. V. Bong. Salm. cum W. Accedunt Leonic. Schott. Mez. Vulgo ἔμφυλα.

ὥσπερ τέρατα, γενναῖν ἀξιῶσι, μήτε πιθανὴν, μήτ' ἀπίθανον αἰτίαν τῆς ἐξαλλαγῆς πλάσσοντες, ἀλλὰ τὸ ἄγαν καὶ τὸ μᾶλλον ἐνίων παθῶν καινότητα καὶ διαφορὰν ἀποφαίνοντες, ἐκ ὀρθῶς, ὦ μακάριε Φίλων [1]. ἐπίτασις γὰρ καὶ αὔξησις μέγεθος καὶ πλῆθος προστίθησι, τὸ δὲ γένος ἐκ [2] ἐκβιβάζει τὸ ὑποκείμενον· ὥσπερ οὐδὲ τὴν ἐλεφαντίασιν οἴομαι, σφοδρότητα τῶν ψωρικῶν τινος τύτων [3] ἔσαν, οὐδὲ τὸν ὑδροφόβαν τῶν σομαχικῶν ἢ τῶν μελαγχολικῶν. καίτοι τοῦτό γε θαυμαστὸν, εἰ μηδὲ Ὅμηρος ἀγνοῶν ἐλάνθανεν ἡμᾶς [4]. τὸν γὰρ λυσσητῆρα κύνα δῆλός ἐσιν ἀπὸ τοῦ πάθους τότε προσαγορεύων, ἀφ' οὗ καὶ ἄνθρωποι λυσσᾶν λέγονται.

III. Ταῦτα τοῦ Διογενιανοῦ διελθόντος, ὁ Φίλων αὐτός τε μέτρια διελέχθη πρὸς τὸν λόγον αὐτοῦ, καί με συνεπεῖν παρεκάλει τοῖς ἀρχαίοις ἰατροῖς, ὡς ἀμελείας ἢ ἀγνοίας τῶν μείζονων ὀφλισκάνοσιν, εἴ γε μὴ [5] ταῦτα τὰ πάθη νεώτερα φαίνεται τῆς ἐκείνων ἡλικίας. πρῶτον ἦν ὁ Διογενιανὸς ἐκ ὀρθῶς ἀξιῶν ἔδοξεν ἡμῖν, τὰς ἐπιτάσεις καὶ ἀνέσεις μὴ ποιεῖν διαφορὰς, μηδὲ τοῦ γένους ἐκβιβάζειν· ἔτω γὰρ ἔτ' ὄξος ὀξίνε φήσομεν διαφέρειν, ἔτε πικρότητα σρυφνότητος, ἔτε πυρῶν

1 W. requirit fententiae rationem, forte reſtituendam ita ordinandis verbis: οἱ δὲ — ἀξιῶσι, μήτε ἱκανὴν μήτε ἄμυθον αἰτίαν τῆς ἐξαλλαγῆς πλάσσοντες. Ἄλλοι δὲ τὸ ἄγαν καὶ τὸ μᾶλλον ἐνίων παθῶν — ἀποφαίνονται· ἐκ ὀρθῶς, ὦ μακάριε Φίλων.

2 abeſt ἐκ ab Ald. & Baſ. expreſſit autem Xyl.

3 R. ſuſp. παθῶν. Dedi deinde τὸν ὑδροφ. pro vulg. τὸ ὑδροφ. cum W. e Xyl. & Mez. jubente H. Steph. Etiam h. l. Turn. V. τὴν ὑδροφοβίαν cum Anon.

4 Iliad. VIII, 299.

5 Dedi ſic e Turn. & V. nec non Xyl. vers. cum W. accedentibus Pol. & Mez. pro vulg. εἴ γε δή. R. idem corrigendum monuit, aut legendum deinde πάθη μὴ νεώτ.

ρῶν αἶραν, ἔτε μίνθον ἡδυόσμιον [1]. καίτοι περιφανῶς ἐκτάσεις αὗται καὶ μεταβολαὶ ποιοτήτων εἰσίν, αἱ μὲν ἀνέσεις μαραινομένων, αἱ δ' ἐπιτάσεις σφοδρυνομένων· ἢ μηδὲ φλόγα πνεύματος λευκὸν, μηδὲ φλογὸς αὐγὴν, μηδὲ πάχνην δρόσον, μηδὲ χάλαζαν ὄμβρον διαφέρειν λέγωμεν, ἀλλ' ἐπιτάσεις εἶναι ταῦτα πάντα καὶ σφοδρότητας· ὥρα [2] δὲ καὶ τυφλότητα μηθὲν ἀμβλυωπίας φάναι διαφέρειν, μηδὲ ναυτίας χολέραν, ἀλλὰ τῷ [3] μᾶλλον καὶ ἧττον παραλλάττειν. καίτοι ταῦτα πρὸς λόγον ἐδέν ἐσιν· ἂν γὰρ αὐτὴν λέγωσι δεξάμενοι τὴν ἐπίτασιν καὶ τὴν σφοδρότητα νῦν γεγονέναι, πρῶτον, ἐν ποσῷ γινομένης τῆς καινότητος [4], ἐν ἐν ποιῷ, μένει τὸ παράδοξον ὁμοίως· ἔπειτα, τὸ Σοφοκλέους ἐπὶ τῶν, ὅτι μὴ πρότερον ἦν, ἀπισεμένων, εἰ γέγονε νῦν, ὁ Φαύλως εἰπόντος,

Ἅπαντα τὰ γένη τὸ πρῶτον ἦλθεν ἅπαξ [5],

δοκεῖ καὶ λόγον ἔχειν, τὸ μὴ μετὰ δρόμε, καθάπερ ὕσπληγγος μιᾶς πεσάσης, ἐνδραμεῖν τὰ πάθη πρὸς τὴν γένεσιν, ἄλλων δὲ ἄλλοις ἀεὶ κατόπιν ἐπιγινομένων, ἕπασον ἐν χρόνῳ τινὶ λαβεῖν τὴν πρώτην γένεσιν [6]. εἰκό-

1 Secutus sum W. ita e Palat. dantem pro vulg. ἅτε μίνθον, ἢ ἡδύοσμον. Potuisset quoque reponi lectio Baſ. & Xyl. a R. probata ἅτε μίνθης ἡδύοσμον. Mez. μίνθον ἡδυόσμε.

2 Sic R. jubente, e Baſ. Xyl. & Turn. restitui pro vulg. ὅρα, cum W. Accedunt H. Palat. Vatic. Mez.

3 Ald. Baſ. τὸ.

4 Sic in R. e Baſ. & Xyl. reſtitutum legitur pro vulg. καινότητας.

5 R. haec ita interpretatur: „Fuit tempus, quum de unaquaque ſpecie rerum aliquod exemplum ſingulare primum naſceretur, quod ante ſe non haberet aliud ſibi ſimile, eaeque rerum ſpecies non ſimul omnes effuſae, ſed ſeorſim unae poſt alteras venerunt.“ W. notante, Valckenar. Diatr. Fragm. Eurip. p. 222. conjicit Ἅπαντα τ' ἀγένητα πρῶτον ἦλθ' ἅπαξ.

6 Vulgo haec ita leguntur ἐδόκει καὶ λόγον ἔχειν, τὸ μὲν δρόμε, κ. ὕσ. μ. πεσάσης, ἐ. τ. π. πρ. τ. γένεσιν, ἄλλων δὲ ἄλλοις

εἰκάσαι δ' ἄν τις (ἔφην ἐγὼ) τὰ μὲν ἀπ' ἐνδείας, ὅσα τε καῦμα προσπίπτον ἢ ψύχος ἐμποιεῖ, ταῦτα πρῶτον τοῖς σώμασι παραγενέσθαι· πλησμονὰς δὲ καὶ θρύψεις καὶ ἡδυπαθείας ὕστερον ἐπελθεῖν μετ' ἀργίας καὶ σχολῆς δι' ἀφθονίαν τῶν ἀναγκαίων πολὺ περίττωμα ποιήσας, καὶ πονηρὸν, ἐν ᾧ ποικίλα νοσημάτων εἴδη, παντοδαπάς τε τέτων ἐπιπλοκὰς πρὸς ἀλλήλας καὶ μίξεις, ἀεί τι νεωτερίζειν. τὸ μὲν γὰρ κατὰ φύσιν τέτακται καὶ διώρισται· τάξις γὰρ, ἢ τάξεως ἔργον, ἡ φύσις· ἡ δὲ ἀταξία, καθάπερ ἡ Πινδαρικὴ ψάμμος, ἀριθμὸν περιπέφευγε· καὶ τὸ παρὰ τὴν φύσιν εὐθὺς ἄορίσον καὶ ἄπειρόν ἐσιν. ἀληθεύειν μὲν γὰρ, ἁπλῶς, ψεύδεσθαι δὲ, ἀπειραχῶς παρέχει τὰ πράγματα· καὶ ῥυθμοὶ καὶ ἁρμονίαι λόγες ἔχεσιν· ἃ δὲ πλημμελῆσιν ἄνθρωποι περὶ λύραν καὶ ᾠδὴν καὶ ὄρχησιν, ἐκ ἄν τις περιλάβοι. καίτοι καὶ Φρύνιχος, ὁ τῶν τραγῳδιῶν ποιητὴς, περὶ αὐτῆ φησιν, ὅτι

Σχήματα δ' ὄρχησις τόσα μοι πόρεν, ὅσσ' ἐνὶ πόντῳ
Κύματα ποιεῖται χείματι νὺξ ὀλοή.

καὶ Χρύσιππος τὰς ἐκ δέκα μόνων ἀξιωμάτων συμπλοκὰς πλήθει φησὶν ἑκατὸν μυριάδας ὑπερβάλλειν. ἀλλὰ τῆτο μὲν ἤλεγξεν Ἵππαρχος, ἀποδείξας, ὅτι τὸ μὲν κατα-

ἄλλος ἀεὶ κατόπιν ἐπιγινόμενον ἕκαστον, ἐν χρ. τ. λ. τ. πρ. γ. In his corrigendis reſtitui partim, quae leguntur in Baſ. nimirum τὸ μὴ pro τῆ μὲν, nec non ἄλλοις pro ἄλλος, partim ſecutus ſum Turn., dando μετὰ δρόμε pro δρόμε. Idem V. videtur voluiſſe, e quo notatur μετὰ δρόμον; R. voluit δρόμῳ. Denique dedi δοκεῖ pro ἐδόκει & ἐπιγινομένων pro ἐπιγινόμενον e W. mente, qui pro δρόμε maluit ἀθρόως. Intelligi hoc certe debet, &, meo quidem ſenſu, poteſt in μετὰ δρόμε more ſimul currentium e carceribus. Notat porro W. locum & obſcuritate & varietate lectionis vexatum eſſe, & ita forte corrigendum, ut dedi. Ald. habet ἐκδρομὴν; Turn. V. Bong. ἐκδρομεῖν, vitioſe ſine dubio pro ἐκδραμεῖν; Ald. porro σίνεσιν pro γίνεσιν, & R. tandem voluit ἄλλῳ δὲ ἄλλο ἀεί.

καταφατικὸν περιέχει συμπεπλεγμένων μυριάδας δέκα, καὶ πρὸς ταύταις χίλια τεσσαράκοντα ἐννέα· τὸ δ' ἀποφατικὸν αὐτὴ [1], μυριάδας τριακονταμίαν, καὶ πρὸς ταύταις ἐνακόσια πεντήκοντα δύο. Ξενοκράτης δὲ τὸν τῶν συλλαβῶν ἀριθμὸν, ὃν τὰ στοιχεῖα μιγνύμενα πρὸς ἄλληλα παρέχει, μυριάδων ἀπέφηνεν εἰκοσάκις καὶ μυριάκις μυρίων. τί δὴ θαυμαστόν ἐστιν, εἰ, τοσαύτας μὲν ἐν ἑαυτῷ τῷ σώματος δυνάμεις ἔχοντος, τοσαύτας δὲ διὰ σίτων καὶ ποτῶν ἐπεισαγομένας ποιότητας ἑκάστοτε, χρωμένας δὲ κινήσεσι καὶ μεταβολαῖς, μήτε καιρὸν ἕνα [2] μήτε τάξιν ἀεὶ μίαν ἐχέσαις, αἱ πρὸς ἀλλήλας συμπλοκαὶ τέτταν ἁπάντων ἔσιν ὅτε καινὰ καὶ ἀσυνήθη νοσήματα φέρουσιν· οἷον ὁ Θουκυδίδης ἱστορεῖ [3] τὸν Ἀθήνησι λοιμὸν γενέσθαι, τεκμαιρόμενος αὐτῷ τὸ μὴ σύντροφον μάλιστα τῷ τὰ σαρκοφάγα μὴ γεύεσθαι τῶν νεκρῶν. οἱ δὲ περὶ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν νοσήσαντες, ὡς Ἀγαθαρχίδας ἱστόρηκεν, ἄλλοις τε συμπλώμασιν ἐχρήσαντο καινοῖς καὶ ἀνιστορήτοις, καὶ δρακόντια μικρὰ τὰς κνήμας διεθίοντα καὶ τὲς βραχίονας ἐξέκνυσεν, ἀψαμένων δ' αὖθις ἀνεδύετο, καὶ φλεγμονὰς ἀκαρτερήτες ἐνειλέμενα τοῖς μυώδεσι παρεῖχεν· καὶ τέτο τὸ πάθος ἔτε πρότερον οἶδεν ἰδεὶς, ἔτε ὕστερον ἄλλοις, ἀλλὰ ἐκείνοις γε [4] μόνοις γενόμενον, ὡς ἕτερα πολλά. καὶ γὰρ ἐν δυσκρίᾳ τις γενόμενος πολὺν χρόνον ἐξέδωκε κριθίνην καλάμην γόνατα ἔχεσαν. καὶ τὸν ἡμέτερον ξένον Ἔφηβον Ἀθήνησιν ἴσμεν ἐκβάλλοντα μετὰ πολλῆ σπέρματος θηρίδιον δασὺ καὶ πολλοῖς ποσὶ ταχὺ βαδίζον. τὴν δὲ Τίμωνος ἐν Κιλικίᾳ τηθὴν Ἀριστοτέλης ἱστόρηκε φωλεύειν τῇ ἔτες ἑκά-

1 R. legendum monet αὖ pro αὐτῇ.

2 abfuerunt a R. vocabula μήτε καιρὸν ἕνα.

3 L. II. c. 48. 50.

4 Sic e Turn. & V. dedi pro vulg. ἐκείνοις τε. R. τε delendum cenſuit, W. mutandum in τότε vel γε.

ἐκάεσε δύο μῆνας, μηδενὶ πλὴν μόνῳ τῷ ἀναπνεῖν, ὅτι ζῇ, διάδηλον ἦσαν. καὶ μὴν ἔν γε τοῖς Μελωνείοις [1] σημεῖον ἠπατικῆ πάθες ἀναγέγραπται, τὸ τὲς κατοικιδίες μῦς ἐπιμελῶς παραφυλάττειν καὶ διάκειν· ὃ νῦν ἑδαμῆ γινόμενον ὁρᾶται. διὸ μὴ θαυμάζωμεν, ἂν γέν ηταί τι τῶν ἐ πρότερον ὄντων, μηδ' ἄν τι τῶν πρότερον ὄντων ὕσερον [2] ἐκλέλοιπεν· αἰτία γὰρ ἡ τῶν σωμάτων φύσις, ἄλλην ἄλλοτε λαμβάνεσα κρᾶσιν. τὸ μὲν ἓν ἀέρα καινὸν ἐπεισάγειν, ἢ ξένον ὕδωρ, εἰ μὴ βέλεται Διογενιανὸς, ἐάσωμεν. καίτοι τές γε Δημοκριτείες [3] ἴσμεν καὶ λέγοντας καὶ γράφοντας, ὅτι καὶ [4] κόσμων ἐκ τὸς φθαρέντων, καὶ σωμάτων ἄλλο-φύλων ἐκ τῆς ἀποῤῥοίας [5] ἐπιῤῥεόντων, ἐνταῦθα πολλάκις ἀρχαὶ παρεμπίπ]εσι λοιμῶν καὶ παθῶν ἐ συνήθων. ἐάσωμεν δὲ καὶ τὰς φθορὰς κατὰ μέρος [6] παρ' ἡμῖν ὑπό τε σεισμῶν καὶ αὐχμῶν καὶ ὄμβρων, αἷς καὶ τὰ πνεύματα καὶ τὰ νάματα γηγενῆ φυσιν ἔχοντα συννοσεῖν ἀνάγκη καὶ συμμεταβάλλειν. ἀλλὰ τὴν περὶ τὰ σιτία καὶ τὰ ὄψα καὶ τὰς ἄλλας διαίτας τῶ σώματος ἐξαλλαγὴν, ὅση γέγονεν, ἐ παραλειπ]έσης πολλὰ γὰρ τῶν ἀγεύσων καὶ ἀβρώτων πρότερον, ἤδισα νῦν γέγονεν, ὥσπερ οἰνόμελι καὶ μήτρα. λέγεσι δὲ

1 R. notante, Reines. Var. Lect. 1, 10. correxit Μενωνείοις, ut opus indicetur, a Menone, discipulo Aristotelis, confectum. Ita vertendo exprimit Kaltw.

2 Vulgo ἂν γέγηταί τι τῶν ἐ πρότερον ὄντων, καὶ ὕσ. ἐκλ. Abest καὶ in Ald. Bas. Xyl. H. Venet. Palat. Vatic. Sumsit id Steph. ex Leonic. & Schott. Jam Xyl. lacunam bene observavit, eamque supplendam monuit πρότερον ὄντων, ἢ τι τῶν πρότερον ὄντων ὕσ. ἐκλ. Non dubitavi recipere, quod W. e Mez. probat. R. voluit καὶ ὕσερον ἐκλελοιπότων.

3 Ald. V. Δημοκρίτες.

4 Hoc καὶ delendum censet R.

5 Ald. ἀπορίας. Turn. Schott. Mez. ἀπαρίας.

6 W. susp. τὰς κατὰ μέρος. Ald. τῆς φθορᾶς.

μηδὲ ἐγκέφαλον ἐσθίειν τὰς παλαιὰς· διὸ καὶ Ὅμηρον εἰπεῖν.

— τίω δέ μιν ἐν Καρὸς αἴσῃ,

τὸν ἐγκέφαλον ἔτως, διὰ τὸ ῥίπτειν καὶ ἀποβάλλειν μυσαττομένας, προσειπόντα [1]. σικύας δὲ, πέπονας [2], καὶ μήλα Μηδικὰ, καὶ πεπέρεως πολλὰς ἴσμεν ἔτι τῶν πρεσβυτέρων γεύσασθαι μὴ δυναμένας. ὑπό τε δὴ τέτων εἰκός ἐσι ξενοπαθεῖν τὰ σώματα καὶ παραλλάττειν ταῖς κράσεσιν, ἡσυχῆ ποιότητα καὶ περίττωμα ποιέντων ἴδιον, τὴν δὲ τάξιν αὖ τῶν [3] ἐδεσμῶν καὶ μετακόσμησιν, ὰ μικρὰν ἔχειν διαφοράν. αἱ γὰρ καλέμεναι ψυχραὶ τράπεζαι [4] πρότερον, ὀρρέων, ἐχίνων, ὠμῶν

1 Vulgo locus hic ita exhibetur: λέγεσι δὲ, μηδ' ἐγκέφαλον ἔτως διὰ τὸ ῥίπτειν καὶ ἀποβάλλειν, μυσαττομένας πρὸς εἰπόντα. Jam Xyl. eum lacerum esse monuit, & sensum ex Eustath. ad Iliad. IX, 378. illustravit. R. auctoritatem Casauboni sequens ad Athenaeum p. 137, legi voluit μηδ' ἐγκεφάλα ἅπτεσθαι τὰς παλαιὰς, ἀλλὰ ῥιπτεῖν καὶ ἀποβάλλειν, μυσαττομένας καὶ τὸν προσειπόντα — *dicuntur quoque veteres non tantum non comedisse cerebrum, sed etiam procul abjecisse* (dum carnes conciderent & coctioni compararent) *tanto cum horrore, ut etiam illum abhorrerent, qui partem hanc corporis vel nominaret solummodo.* Equidem secutus sum W. ita notantem: „Sic Palat. diserte & accedit Eustathius Il. IX, 378. Vulgo haec desunt. Forte plura etiam exciderunt apud Eustathium servata: de quibus in Animadversionibus." — quin & cerebrum antiquitus abominabantur & projiciebant: unde factum ajunt, ut apud Homerum Achilles de Agamemnone *non pluris eum facio quam Carem*, eoque loco *Carem* notare cerebrum ita vocatum, quia abjici & negligi cum aversatione illud moris fuerit.

2 Sic scribendum monuit Salmas. dedique pro vulg. πέπωνας.

3 Ald. Bas. αὐτῶν uno vocabulo.

4 Locum hunc de frigidis mensis depravatum esse Xyl. notavit. Ita nimirum legebatur: αἱ γὰρ κ. ψ. τράπεζαι, πρότερον ὀστρέων ἔχειν ὠμῶν λαχάνων, ὥσπερ ἐλαφρῶν. ὁ πλάτων ἀπ' ἀρᾶς, &c. H. Steph. ex Anon. & Turn. recepit ἐχίνων. R. comma pone πρότερον promovendum monuit — *mensae olim*

ὠμῶν λαχάνων, ὥσπερ ἔλεγεν ὁ Πλάτων, ἀπ' ἐρᾶς ἐπὶ σῶμα μεταχθεῖσαι, τὴν πρώτην ἀντὶ τῆς ἐχάτης τάξιν ἔχουσι. μέγα δὲ καὶ τὸ τῶν καλεμένων προπομάτων· ἐδὲ γὰρ ὕδωρ οἱ παλαιοὶ, πρὶν ἐντραγεῖν, ἔπινον· οἱ δὲ νῦν ἄσιτοι προμεθυθέντες, ἅπτονται τῆς τροφῆς διαβρόχῳ τῷ σώματι καὶ ζέοντι, λεπτὰ καὶ τομὰ [1] καὶ ὀξέα προσφέροντες, ὑπέκπαυμα τῆς ὀρέξεως, εἶτα ἕτως ἐμφορέμενοι τῶν ἄλλων. ἐδενὸς δὲ πρὸς μεταβολὴν, καὶ τὸ ποιῆσαι νοσημάτων καινῶν γένεσιν ἀσθενέστερόν ἐσιν ἢ περὶ τὰ λατρὰ τῆς σαρκὸς πολυπάθεια, καθάπερ σιδήρε, πυρὶ μαλασσομένης καὶ ῥεύσης, εἶτα βαφὴν ὑπὸ ψυχρᾶ καὶ σόμωσιν ἀναδεχομένης.

Ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι [2]. τᾶτο γὰρ ἄν τις εἰπεῖν μοι δοκεῖ τῶν ὀλίγον ἡμῶν ἔμπροσθεν γεγονότων, βαλανείε θύρας ἀνοιχθείσης. ἐκεῖνοι γὰρ ἕτως ἀνειμένοις ἐχρῶντο καὶ μαλακοῖς, ὥς' Ἀλέξανδρος μὲν, ὁ βασιλεὺς, ἐν τῷ λατρῶνι πυ-

olim frigidae dictae: Item comma post ὠμῶν delendum — *cruda olera*, non cocta, quae ex aceto cruda comeduntur, acetaria. Utrumque obſervavi; poſterius cum W. Pro ὠμῶν Anon. Mez. ὠῶν. Pro lectione ἐλαφρῶν ὁ Πλάτων, in qua Xyl. Venet. Palat. Vatic. H. cum Ald. & Baſ. conſentiunt, Steph. dedit vulgatam. W. adnotat, Platonis nomen pleriſque de hoc loco agentibus diſplicuiſſe doctis hominibus, Muret. ad Senec. Ep. CXIV. H. Mercurial. V. L. IV, 11. Turn. V. Amiot. Mez. corrigentibus ὁπλιτῶν; Salmas. Ex. Plin. p. 898. ὥσπερ ψιλῶν ὁπλιτῶν. R. hanc Salmas. conjecturam ſe nullo modo probare poſſe declarat, cum ſit proverbium Platoni uſurpatum. W. addit, ſe Stephanianam, non ut probabilem, ſed ut minus improbabilem altera reliquiſſe. Cf. Reines. Var. Lect. I, 35. 36.

1 Turn. V. ὠμά.

2 Ald. Baſ ita hunc verſum corrupte exhibent: ἔνθα μὲν εἰσαχέρωντες πυρὶ φλεγέθων ῥέεσι. Xyl. ex Hom. Odyſſ. X, 513. corrigendum monuit. Salmas. pro Ἀχέροντα legi vult Ἀχέρωντε; & ita dant Turn. V.

ρέττων ἐκάθευδεν· αἱ δὲ Γαλατῶν γυναῖκες εἰς τὰ βαλανεῖα, πόλτε χύτρας εἰσφέρεσαι μετὰ [1] τῶν παίδων ἦθιον, ὁμᾶ λεόμεναι. νῦν δὲ λυττῶσιν ἔοικε τὰ βαλανεῖα, καὶ ὑλακῇσι καὶ σπαράττεσιν· ὁ δὲ ἑλκόμενος ἀὴρ ἐν αὐτοῖς, ὑγρᾶ μίγμα καὶ πυρὸς γεγονὼς, ἁδὲν ἐᾷ τᾶ σώματος ἡσυχίαν ἄγειν, ἀλλὰ πᾶσαν ἄτομον κλονεῖ καὶ ταράσσει καὶ μεθίησιν ἐξ ἕδρας, ἄχρις ἃ κατασβέσωμεν αὐτὲς πεπηρωμένες καὶ ζέοντας. ἁδὲν ἦν, (ἔφην) ὦ Διογενιανὲ, δεῖται ὁ λόγος αἰτιῶν ἐπεισοδίων ἔξωθεν, ἀδὲ μετακοσμίων· ἀλλ' αὐτόθεν ἡ περὶ τὴν δίαιταν μεταβολὴ, τὰ μὲν ἔν γεννᾷν [2], τὰ δ' ἀφανίζειν τῶν νοσημάτων, ἐκ ἀδύνατός ἐσι.

QUAESTIO X.

Cur autumnalibus somniis minimum fidei adhibendum sit [3]?

Προβλήμασιν Ἀριστοτέλες Φυσικοῖς ἐντυγχάνων Φλῶρος εἰς Θερμοπύλας κομιθεῖσιν, αὐτός τε πολλῶν ἀποριῶν (ὅπερ εἰώθασι πάσχειν ἐπισκοπῶς αἱ φιλόσοφοι φύσεις) ὑπεπίμπλατο, καὶ τοῖς ἑτέροις [4] μετεδίδα, μαρτυρῶν αὐτῷ [5] τῷ Ἀριστοτέλει, λέγοντι, τὴν πολυμάθειαν πολλὰς ἀρχὰς [6] ποιεῖν. τὰ μὲν ἔν ἄλλα

1 W. ad h[3]ec adnotat: „Sic Palat. Vulgo, & Vatic. εἰσφέρεσαι ὃ μετὰ. Ald. εἰσφέροντες ὃ μετὰ. Bas. Xyl. εἰσφέροντες μετὰ. Steph. ex Ald. ὃ retinuit: ceterum εἰσφέρεσαι dedit ex Schott. Jannot. Leonic. Anon." In R. omissum est ὃ ante μετὰ. Pro seq. λεόμεναι Bas. λεομένων. Ald. λεόμενον.

2 R. mavult τὰ μὲν ἐγγεννᾷν.

3 Personae colloquii sunt Florus, Plutarchus, Plutarchi filii, Favorinus.

4 W. mavult τοῖς ἑταίροις.

5 R. susp. ἕτω — ea ratione comprobans dictum Aristotelis.

6 R. susp. πολλὰς ἀποριῶν ἀρχὰς. W. pro ἀρχὰς susp. τραχὰς.

ἄλλα μεθ' ἡμέραν ἐκ ἄχαριν ἡμῖν ἐν τοῖς περιπάτοις διατριβὴν παρέχε· τὸ δὲ λεγόμενον περὶ τῶν ἐνυπνίων, ὡς ἔστιν ἀβέβαια καὶ ψευδῆ μάλιστα περὶ τὰς Φυλλοχόας μῆνας, ἐκ οἶδ' ὅπως [1], ἑτέροις λόγοις πραγματευσαμένε τῦ Φαβωρίνε μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀνέκυψε [2]. τοῖς μὲν ἓν σοῖς ἑταίροις [3], ἐμοῖς δὲ υἱοῖς, ἐδόκει λελυπέναι τὴν ἀπορίαν Ἀριστέλης· καὶ ἐδὲν ἔφοντο δεῖν ζητεῖν ἐδὲ λέγειν, ἀλλ' ἢ τὰς καρπὰς, ὥσπερ ἐκεῖνος, αἰτιᾶσθαι. νέοι γὰρ ὄντες ἔτι καὶ σφριγῶντες πολὺ πνεῦμα γεννῶσιν ἐν τῷ σώματι καὶ ταραχῶδες. ἃ γὰρ τὸν οἶνον εἰκός ἐστι μόνον ζεῖν [4] καὶ ἀγανακτεῖν, ἐδὲ τὲλαιον, ἂν ᾖ νεαρὸν, ἐν τοῖς λύχνοις ψόφον ἐμποιεῖν, ἀποκυματιζέσης τὸ πνεῦμα τῆς θερμότητος· ἀλλὰ καὶ τὰ σιτία τὰ πρόσφατα καὶ τὴν ὀπώραν ἅπασαν ὁρῶμεν ἐντεταμένην καὶ οἰδῶσαν, ἄχρι ἂν ἀποπνεύσῃ τὸ φυσῶδες καὶ ἄπεπτον. ὅτι δέ ἐστι τῶν βρωμάτων ἔνια δυσόνειρα καὶ ταρακτικὰ τῶν καθ' ὕπνον ὄψεων, μαρτυρίοις ἐχρῶντο τοῖς τε κυάμοις καὶ τῇ κεφαλῇ τῦ πολύποδος, ὧν ἀπέχεσθαι κελεύσι τὰς δεομένας τῆς διὰ τῶν ὀνείρων μαντικῆς.

II. Ὁ δὲ Φαβωρῖνος αὐτὸς τὰ μὲν ἄλλα δαιμονιώτατος Ἀριστέλες ἐρασής ἐστι, καὶ τῷ περιπάτῳ νέμει μερίδα τῦ πιθανῦ πλείστην· τότε μέντοι λόγον τινὰ τῦ Δημοκρίτε παλαιὸν, ὥσπερ ἐκ καπνῦ καθελὼν ἠμαυρωμένον, οἷος ἦν ἐκκαθαίρειν καὶ διαλαμπρύνειν· ὑποθέμενος τῦτο δὴ τὲπιδήμιον, ὅ φησι Δημόκριτος, ἐγκαταβυσσεῖσθαι τὰ εἴδωλα διὰ τῶν πόρων εἰς τὰ σώματα, καὶ ποιεῖν τὰς κατὰ τὸν ὕπνον ὄψεις ἐπαναφερόμενα.

1 Turn. V. ὅπως ἐν, vel πρὸς ἑτέροις.

2 R. mavult ἐπανέκυψε, ut sit idem, ac si dixisset ἀνέκυψεν ἐπὶ ἑτέροις λόγοις, *post alios habitos sermones, artificio Favorini, exstitit, vel prodiit hoc argumentum.*

3 Alloquitur Sossium Senecionem.

4 Sic H Steph. reponendum censuit pro vulg. ζῆν, & correxit Salmas. dedique cum W. ex Turn. V. Anon. Mez.

Φοιτᾷν δὲ ταῦτα πανταχόθεν ἀπιόντα καὶ σκευῶν καὶ ἱματίων καὶ φυτῶν, μάλιστα δὲ ζώων ὑπὸ σάλκ πολλῆ καὶ θερμότητος, ὁ μόνον ἔχοντα μορφοειδεῖς τὲ σώματος ἐκμεμαγμένας ὁμοιότητας, (ὡς Ἐπίκουρος [1] οἴεται, μέχρι τότε Δημοκρίτῳ συνεπόμενος, ἐνταῦθα δὲ προλιπὼν τὸν λόγον) ἀλλὰ [2] καὶ τῶν κατὰ ψυχὴν κινημάτων καὶ βουλευμάτων ἐπάσῳ [3] καὶ ἠθῶν καὶ παθῶν ἐμφάσεις ἀναλαμβάνοντα συνεφέλκεσθαι, καὶ προσπίπτοντα μετὰ τούτων, ὥσπερ ἔμψυχα, φράζειν καὶ διαγέλλειν [4] τοῖς ὑποδεχομένοις τὰς τῶν μεθιέντων αὐτὰ δόξας καὶ διαλογισμὰς καὶ ὁρμάς, ὅταν ἐνάρθρως καὶ ἀσυγχύτως φυλάττοντα προσμίξῃ τὰς εἰκόνας. τοῦτο δὲ μάλιστα ποιεῖ, δι' ἀέρος λείου τῆς φορᾶς γινομένης ἀκωλύτου καὶ ταχείας. ὁ δὲ φθινοπωρινὸς, ἐν ᾧ φυλλοχοεῖ τὰ δένδρα, πολλὴν ἀνωμαλίαν ἔχων καὶ τραχύτητα, διασρέφει καὶ παρατρέπει πολλαχῆ τὰ εἴδωλα, καὶ τὸ ἐναργὲς αὐτῶν ἐξίτηλον καὶ ἀσθενὲς ποιεῖ τῇ βραδυτῆτι τῆς πορείας ἀμαυρόμενον, ὥσπερ αὖ πάλιν πρὸς ὀργώντων καὶ διακαιομένων ἐνθρώσκοντα πολλὰ καὶ ταχὺ κομιζόμενα, τὰς ἐμφάσεις νεαρὰς καὶ σημαντικὰς ἀποδίδωσιν.

III. Εἶτα διαβλέψας πρὸς τὰς περὶ τὸν Αὐτόβουλον, καὶ μειδιάσας· Ἀλλ' ὁρῶ (εἶπεν) ὑμᾶς οἵους τ' ὄντας ἤδη σκιαμαχεῖν πρὸς τὰ εἴδωλα, καὶ δόξῃ παλαιᾷ, καθάπερ γραφῇ, προσφέροντας ἀφὴν [5], οἴεσθαί τι

1 Parentheſi concludendo haec ſecutus ſum Xyl. ita in verſione ad expediendam ſententiam diſtinguentem.

2 Tolerabilius eſſet, H. Steph. judice, ἄλλα: ſed tamen ita, ut ne hoc quidem ſatisfaciat.

3 R. ſuſp. *βουλευμάτων τῶν ἑκάστῳ προσόντων.*

4 W. ſuſp. *διαγέλλειν.*

5 R. mavult *βαφὴν* — *veterem picturam recentibus coloribus inductis renovare.* W. vertit: *& putare, te aliquid profecturum, ſi veteri placito, tanquam picturae, tactu exploratione adhibuiſſes.*

1

τι ποιεῖν. καὶ ὁ Αὐτόβυλος· Παῦε ποικίλλων (ἔφη) πρὸς ἡμᾶς· ὃ γὰρ ἀγνοοῦμεν, ὅτι τὴν Ἀριστοτέλης δόξαν εὐδοκιμῆσαι βυλόμενος, ὥσπερ σκιὰν αὐτῇ τὴν Δημοκρίτε παραβέβληκας. ἐκείνην ὖν τρεψόμεθα, κἀκείνη μαχούμεθα κατηγορήσῃ τῶν νέων καρπῶν καὶ τῆς Φίλης ὀπώρας ὃ προσηκόντως. τὸ γὰρ θέρος αὐτοῖς μαρτυρεῖ [1] καὶ τὸ μετόπωρον, ὅτε μάλισα χλωρὰν καὶ Φλοιᾶσαν (ὡς Ἀντίμαχος ἔφη) τὴν ὀπώραν γεννωμένην ἄρτι προσφερόμενοι τὰς καρπὰς [2], ἤλπον ἀπατηλοῖς καὶ ψεύδεσιν ἐνυπνίοις σύνεσμεν· οἱ δὲ Φυλλοχόοι μῆνες ἤδη τῷ χειμῶνι παρασκηνοῦντες ἐν πέψει τὰ σιτία, καὶ τὰ περιόντα τῶν ἀκροδρύων ἰχνὰ καὶ ῥυστὰ καὶ πᾶν ἀφεικότα τὸ πληκτίζον ἐκεῖνο καὶ μανικὸν, ἔχασι. καὶ μὴν οἶνός γε [3] τὸν νέον οἱ πρωϊαίτατα πίνοντες Ἀνθεσηριῶνι πίνεσι μηνὶ μετὰ χειμῶνα· καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡμεῖς μὲν Ἀγαθοῦ Δαίμονος, Ἀθηναῖοι δὲ Πιθοιγίαν [4] προσαγορεύεσι. γλεύκος [5] δὲ ζέοντος ἀεὶ ἀφαιρεῖσθαι καὶ τὲς ἐργάτας

1 i. e. *συνηγορεῖ, aestas causam eorum,* recentium fructuum, *dicit, eosque commendat.*

2 H. Steph. susp. legendum *χλωρᾶς καὶ φλοιάσης*, & *τῆς ὀπώρας γεννωμένης*. Hi genitivi e Turn. & V. ita notantur: *χλωρᾶς καὶ φλοιάσης ὀπώρας γενομένης* (*γεννωμένης*). Pro *φλοιᾶσαν* Valckenar. ad Eur. Phoen. p. 312. corrigit *φλύσαν*. R. e Salmas. affert *φλυᾶσαν*, aut *φλέσαν*, aut *φλᾶσαν*. Mavult idem *γενομένην* pro *γεννωμένην*, & delendum censet *τὰς καρπὰς*, aut accipiendum pro appositione & explicatione praemissi *τὴν ὀπώραν*, aut legendum *τὰς τ' ἄλλας καρπάς*.

3 Dedi *γε* pro vulg. *τε* e R. mente.

4 Vulgo *Πιθοιγία*. Inde H. Steph. efficiendum censuit vel *Πιθοιγίαν* vel *Πιθοίγια*. E Turn. utrumque notatur. V. *πιθοίγια*, quod R. probavit. Secutus sum W. *Πιθοιγίαν* dantem e Palat. Xyl. Anon. & monentem, frequentius esse *Πιθοίγια*.

5 Sic reponendum monuit H. Steph. dedique R. jubente, cum W. accedentibus Xyl. & Mez. Vulgo *γλεύκα*. Pro *ἀεὶ ἀφαιρεῖσθαι* W. susp. *ἐμφορεῖσθαι*; Mez. *ἀπαρύεσθαι*, quod Xyl. vertendo expressit. R. pro *ἀεὶ* mavult *ἔτι*.

δεδιότας ὁρῶμεν. ἀφέντες οὖν τὸ συκοφαντεῖν τὰ τῶν θεῶν δῶρα, μετίωμεν ἑτέραν ὁδὸν, ἣν ὑφηγεῖται τοὔνομα τοῦ χρόνου, καὶ [1] τῶν ὑπηνεμίων καὶ ψευδῶν ὀνείρων. φυλλοχόος γὰρ ὀνομάζεται, διὰ ψυχρότητα καὶ ξηρότητα τηνικαῦτα τῶν φύλλων ἀποῤῥεόντων· πλὴν εἴ τι θερμόν ἐστιν ἢ λιπαρὸν, ὡς ἐλαῖαι καὶ δάφναι καὶ φοίνικες· ἢ διερὸν, ὡς μυρσίνη καὶ κιττός. τούτοις γὰρ ἡ κρᾶσις βοηθεῖ, τοῖς δ' ἄλλοις οὔ· οὐ γὰρ παραμένει τὸ ἐχέκολλον καὶ συνεκτικὸν, ἢ πυκνουμένης ψυχρότητι τῆς ἰκμάδος, ἢ ξηραινομένης δι' ἔνδειαν ἢ δι' ἀσθένειαν. ἔστι μὲν οὖν καὶ φυτοῖς ὑγρότητι ἢ [2] θερμότητι τεθηλέναι καὶ αὐξάνεσθαι, μᾶλλον δὲ τοῖς ζώοις· καὶ τοὐναντίον, η ψυχρότης καὶ ἡ ξηρότης ὀλέθριον. διὸ χαριέντως Ὅμηρος [3] εἴωθε διεροὺς βροτοὺς καλεῖν, καὶ τὸ μὲν χαίρειν ἰαίνεσθαι· ῥιγεδανὸν δὲ καὶ κρυερὸν, τὸ λυπηρὸν καὶ τὸ φοβερόν. ὁ δ' ἀλίβας καὶ ὁ σκελετὸς, ἐπὶ τοῖς νεκροῖς γέγονε [4], λοιδορουμένης τὰ ὀνόματα τῆς ξηρότητος. ἔτι, τὸ μὲν αἷμα κυριωτάτην [5] τῶν ἐν ἡμῖν ἔχον δύναμιν, ἅμα καὶ θερμόν ἐστι καὶ ὑγρόν· τὸ δὲ γῆρας, ἀμφοῖν ἐνδεές. ἔοικε δὲ τοῦ ἐνιαυτοῦ περιϊόντος [6] οἷον γῆρας εἶναι τὸ φθινόπωρον· ἔπω [7] γὰρ ἥκει τὸ ὑγρὸν, οὐκέ-

1 R. hoc καὶ cum commate delendum censuit.

2 Pro ἢ Turn. V. Bong. καὶ.

3 Odyss. VI, 201. 156 Iliad. XIX, 325. Odyss. XI, 211. R. susp διεροὺς βροτοὺς τοὺς ζῶντας vel ἐῤῥωμένους καλεῖν.

4 Xyl. se malle notat λέγεται, & sic habere Eustathium, verba haec adducentem ad Odyss. VI, 201. R. sic distinguit & legit: ἐπὶ τοῖς νεκροῖς, γέγονε λοιδορουμένης ὀνόματα τῆς ξ. *siccitatis improbatae & traductae nomina facta sunt* ἀλίβας *&* σκελετὸς, *quae de mortuis usurpantur.* W. rectius forte cum R. τὰ ante ὀνόμ. deleri notat.

5 ab Ald. & Bas. abest μὲν. Eaedem κυριώτατον.

6 aut sic, aut προϊόντος legendum monuit R. pro vulg. περιόντος.

7 Ald. Bas. οὔτω. Xyl. correxit.

ἐκέτι δὲ τὸ θερμὸν ἔῤῥωται· δεῖγμα δὲ [1] γεγονὸς ἀτεχνῶς ξηρότητος ἅμα καὶ ψυχρότητος, ἐπισφαλῆ ποιεῖ τὰ σώματα πρὸς τὰς νόσους. τοῖς δὲ σώμασι τὰς ψυχὰς συμπαθεῖν ἀνάγκη, καὶ μάλιστα παχυνομένου [2] τοῦ πνεύματος ἀμαυροῦσθαι τὸ μαντικὸν, ὥσπερ κάτοπτρον ὁμίχλης ἀναπιμπλάμενον. ἀδὲν ἓν τρανὸν, ἀδὲν [3] ἔναρθρον ἀδ' εὔσημον ἐν ταῖς φαντασίαις ἀποδίδωσι, μέχρι ἃ τραχὺ [4] καὶ ἀλαμπὲς καὶ συνεσταλμένον ἐστίν.

1 W. corrigi vult μίγμα. Pro δὲ Ald. Baf. δὴ.

2 Palat. παχυνομένου, quod Xyl. vertit.

3 Hoc ἀδὲν in ἀδὲ mutandum cenſet R.

4 Xyl. corrigit παχὺ; quod R. probat.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ ΣΥΜΠΟΣΙΑΚΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ.

PROOEMIUM.

Τὸ ἔνατον τῶν Συμποσιακῶν, ὦ Σόσσιε Σενεκίων, περιέχει [1] λόγες τὲς Ἀθήνηςιν ἐν τοῖς Μουσείοις [2] γενομένες, καὶ μάλιςα τὴν ἐννεάδα ταῖς Μούσαις προσήκειν. ὁ δ' ἀριθμὸς ἂν ὑπερβάλλῃ τὴν συνήθη δεκάδα τῶν ζητημάτων, ὐ θαυμαςέον· ἔδει γὰρ πάντα ταῖς Μούσαις ἀποδοῦναι τὰ τῶν Μουσῶν, καὶ μηδὲν ἀφελεῖν, ὥσπερ ἀφ' ἱερῶν, πλείονα καὶ καλλίονα τέτων ὀφείλοντας αὐταῖς.

QUAESTIO I.

De verſibus opportune, aut ſecus, pronunciatis 3.

Ἀμμώνιος Ἀθήνηςι ςρατηγῶν ἀπόδειξιν ἔλαβε [4] τῷ Διογενίῳ τῶν γράμματα καὶ γεωμετρίαν καὶ τὰ ῥητο-

1 R. hunc locum ita integrandum ſuſp. Σενεκίων, σοὶ πέμπω, διὰ τὸ περιέχειν. Baſ. τῷ μάλιςα — προσήκειν; Turn. Bong. τῷ καὶ μάλιςα.

2 *in feſto Muſarum.* R.

3 Perſonae colloquii ſunt Ammonius, Plutarchus, Eraton, Ludimagiſtri, Familiares multi Ammonii.

4 Xyl. leg. ſuſp. ἔλαχε, favente huic conjecturae proxime ſequentis quaeſtionis initio. H. Steph. teſte, quidam particulam σὺν deeſſe putant ante τῷ, & pro Διογενίῳ ſcribunt Διογενιανῷ, quod nomen in aliis hujus operis locis legitur. Turn. V. quibuscum conſentit Anon. σὺν τῷ Διογενιανῷ; Mez. ex Amiot. χαριζόμενος τῷ Διογενιανῷ. R. docente, ſententia eſt: *Ammonius a Diogeniano acceperat ſpecimen puerorum*, h. e. prae-

ῥητορικὰ καὶ μεσικὴν μανθανόντων ἐφῆβων· καὶ τὲς εὐδοκιμήσαντας τῶν διδασκάλων ἐπὶ δεῖπνον ἐκάλεσε. παρῆσαν δὲ καὶ τῶν ἄλλων φιλολόγων συχνοί, καὶ πάντες ἐπιεικῶς οἱ συνήθεις. ὁ μὲν ἓν Ἀχιλλεὺς μόνοις τῶν ἠγωνισμένων τοῖς μονομαχήσασι δεῖπνον κατήγγειλε, βελόμενος, (ὡς φασιν) εἴ τις ἐν τοῖς ὅπλοις ὀργὴ πρὸς ἀλλήλες καὶ χαλεπότης γένοιτο, ταύτην ἀφεῖναι καὶ καταθέσθαι τὲς ἄνδρας ἑστιάσεως κοινῆς καὶ τραπέζης μεταχόντας [1]. τῷ δ' Ἀμμωνίῳ συνέβαινε τἐναντίον· ἀκμὴν γὰρ ἡ τῶν διδασκάλων ἅμιλλα καὶ φιλονεικία [2] σφοδροτέραν ἔλαβεν ἐν ταῖς πύλιξι γενομένων· ἤδη δὲ καὶ προτάσεις καὶ προκλήσεις ἦσαν ἄκριτοι καὶ ἄτακτοι.

II. Διό πρῶτον μὲν ἐκέλευσεν ᾆσαι τὸν Ἐράτωνα πρὸς τὴν λύραν· ᾄσαντος δὲ τὰ πρῶτα τῶν ἔργων·

Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος [3].

ἐπῄνεσεν ὡς τῷ καιρῷ πρεπόντως [4] ἁρμοσάμενον· ἔπειτα περὶ εἴχων εὐκαιρίας ἐνέβαλε λόγον, ὡς μὴ μόνον χάριν, ἀλλὰ καὶ χρείαν ἔσιν ὅτε μεγάλην ἐχέσης. καὶ ὁ μὲν ῥαψῳδὸς εὐθὺς ἦν διὰ σώματος πᾶσιν, ἐν τοῖς Πτολεμαίε γάμοις ἀγομένε [5] τὴν ἀδελφὴν, καὶ πρᾶγμα

praefederat in illo examine, quo Diogenianus ludum fuum produxerat, eoque in examine viderat & audiverat ludimagistrum pueros interrogantem & hos respondentes suaeque doctrinae specimina edentes.

1 Iliad. XXIII, 810.

2 Sic, R. jubente, revocavi e Baf. cum W. accedentibus Palat. Vatic. Venet. Xyl. Mez. Vulgo φιλονεικίαν.

3 Heſiod. O. & d. v. 11.

4 Vulgo ἐπῄνεσά πως. Secutus fum W. ita e Collat. Mur. & Mez. dantem. Deinde Ald. Baf. τὸ καιρῷ προτρίποντος ἁρμοσ. Xyl. correxit. Ex Turn. affertur: ὡς τῷ καιρῷ πρέπω ἄτως.

5 abeſt ἀγομένε ab Ald. & Baf.

πρᾶγμα δρᾶν ἀλλόκοτον νομιζομένε καὶ ἄθεσμον [1], ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν ἐπᾶν ἐκείναν·

Ζεὺς δ' Ἥρην ἐκάλεσσε κασιγνήτην ἄλοχόν τε [2]. καὶ ὁ παρὰ Δημητρίῳ, τῷ βασιλεῖ, πρόθυμος ἦν ᾄδειν μετὰ τὸ δεῖπνον, ὅτε [3] προσέπεμψεν αὐτῷ τὸν υἱὸν, ἔτι παιδάριον ὄντα, τὸν Φίλιππον, ἐπιβαλὼν εὐθὺς

Τὸν παῖδά μοι τόνδ' ἀξίως Ἡρακλέες

Ἡμῶν τε θρέψαι [4]

καὶ Ἀνάξαρχος ὑπ' Ἀλεξάνδρε μήλοις βαλλόμενος παρὰ δεῖπνον, ἐπανασὰς καὶ εἰπών·

Βεβλήσεταί τις θεῶν βροτησίᾳ χερί [5].

πάντων δ' ἄρισος Κορίνθιος παῖς αἰχμάλωτος, ὅτε ἡ πόλις ἀπώλετο, καὶ Μόμμιος ἐκ τῶν ἐλευθέρων τὲς ἐπισαμένες γράμματα παῖδας εὐθυσκοπῶν [6] ἐκέλευσε γράψαι εἶχον, ἔγραψε·

Τρὶς

1 Ald. ἀλλόκοτον. ὃ μὲν ἐκ ἐᾷ θεσμὸν; Baſ. ἀλλόκοτον * ομὸν καὶ ἄθεσμον. Hinc Xyl. lacunam explendam cenſuit vocabulo νομιζομένε. E. Steph. in rell. tranſiit οἰομένε. Notat autem ipſe Steph. legendum potius λεγομένε vel νομιζομένε, licet οἰομένε ex vet. exemplari afferatur. Deeſſe praeterea ante ἀρξάμενος aliqua ſuſpicatur. R. quoque legi vult νομιζομένε aut κρινομένε, aut φαινομένε aut δοκοῦντος, *quum Ptolemaeus aliis videretur impium facinus audere.* Etiam W. ſuſp. aut οἰομέναν, vel νομιζομένε, quod dedi. Turn. καὶ ἄθεσμον ἔξη ἀρξάμενος, vel ἀλλόκοτον ἐκ οἰόμενοι ἐδὲ ἄθεσμον.

2 Iliad. XVIII, 356.

3 Neceſſe duxi, ſaltim hoc vocabulum e Xyl. mente reponere pro vulg. ὥστε. W. ſuſp. ἀπρόθυμος ἂν ᾄδειν, ὅτε προσέπ.

4 Euripidis haec eſſe, R. ſuſp.

5 Baſ. Frft. χειρὶ. Hinc R. χερὶ legendum monuit, eſſe Euripideum Jambum, & ſic quoque recitare Diog. Laërt. 9, 60. notans. Anaxarchus ſimul cum dicto rejiciebat pomum ad Alexandrum, qui primus jecerat. Eum Anaxarchus deum, ſe hominem appellabat. Legi deinde vult R. ἄρισα, *omnium optime*, ſc. ἐποίησε, *ſe geſſit*, vel *ſe dedit.*

6 Ald. Baſ. H. Palat. Vatic. Venet. εὐσυσκοπῶν. Xyl. inde effici voluit εὐθὺς σκοπῶν aut ἐπισκοπῶν. In ἐπισκοπῶν Mez. con-

Τρὶς μακαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις, οἳ τότ' ὄλοντο [1]. καὶ γὰρ παθεῖν τι τὸν Μόμμιόν φασι καὶ δακρύσαι, καὶ πάντας ἀφεῖναι ἐλευθέρους τὰς τῷ παιδὶ προσήκοντας. ἐμνήσθη τε καὶ τῆς Θεοδώρα τᾶ [2] τραγῳδᾶ γυναικὸς ἃ προσδεξαμένης αὐτὸν ἐν τῷ συγκαθεύδειν, ὑπογύα τᾶ ἀγῶνος ὄντος· ἐπεὶ δὲ νικήσας εἰσῆλθε πρὸς αὐτὴν, ἀσπασαμένης, καὶ εἰπέσης·

Ἀγαμέμνονος παῖ, νῦν ἐκεῖν' ἔξεσί σοι.

III. Ἐκ δὲ τέτε πολλὰ καὶ τῶν [3] ἀκαίρων ἐνίοις ἔπῃει λέγειν, ὡς ἐκ ἄχρηςον εἰδέναι καὶ Φυλάττεθαι. οἷον Πομπηΐῳ Μάγνῳ Φασὶν ἀπὸ τῆς μεγάλης ἐπανήκοντι ςρατείας [4] τὸν διδάσκαλον [5] τῆς θυγατρὸς ἀπόδειξιν διδόντα, βιβλίᾳ πομιθέντος ἐνδὲναι τῇ παιδὶ τοιαύτην ἀρχήν·

Ἥλυ-

consentit. H. Steph. notat, quosdam ἑξῆς σκοπῶν reponendum censere, & post αἰχμάλωτος desiderat articulum ὅς, qui jungatur cum ἔγραψε. Turn. V. Bong. εὐσκοπῶν vel ἑξῆς σκοπῶν. Prius notatur quoque e Leonic. Schott; posterius ex Anon. — Correctiones veteris lectionis, W. judice. H. Steph. nescio unde εὐθυσκοπῶν dedit. R. legit aut ἐς εὔσκοπον, aut ἐς σύσκοπον — *in loco conspicuo*, addens tamen, posterius extra usum esse.

1 Odyss. V, 306.

2 Addidi articulum, qui vulgo abest, e R. & W. mente. ἐμνήσθη, quod praecessit, monet R. referendum esse ad Ammonium, si quidem bene habeat: suspicari autem se, Plutarchum dedisse ἐμνήσθην, — *ipse ego subjiciebam exemplum uxoris.*

3 Articulum τῶν, qui vulgo abest, addi voluit R. & dedi cum W. Palat. sequente.

4 Ita R. legendum monuit pro vulg. ςρατιᾶς. Addit autem: „Quaenam vero illa *magna bellica expeditio*? pugnan- ad Pharsalum? Existimo. Sed habebatne tunc filiam parvulam adhuc a paedagogo graecas literas docendam? Inquiratur. An ἀπὲ μεγάλης ςρατείας leg. absque τῆς?" W. ςρατείας leg. conjicit.

5 Vulgo τὸν δὲ διδάσκ. Delevi δὲ cum W. auctoritate Bas. Xyl. Palat. Mez.

Ἦλυθες ἐκ πολέμου· ὡς ὤφελες αὐτόθι ὀλέσθαι [1]. Κασσίῳ δὲ Λογγίνῳ λόγος προσπεσόντος ἀδεσπότου, τὸν υἱὸν ἐπὶ ξένης τεθνᾶναι, καὶ τὸ ἀληθὲς ἀκούοντι [2] εἰπεῖν, ἀδ' ἀνελεῖν τὸ ὕποπτον, εἰσελθὼν συγκλητικὸς ἀνὴρ πρὸς αὐτὸν ἤδη πρεσβύτερος· Οὐ καταφρονήσεις, (ἔφη) Λογγῖνε, λαλιᾶς ἀπίσου καὶ κακοήθους φήμης, ὥσπερ ἐκ εἰδὼς ἀδ' ἀναγνωκὼς τό·

Φήμη δ' ἔ τις πάμπαν ἀπόλλυται [3];

ὁ δ' ἐν Ῥόδῳ σίχον αἰτήσαντι γραμματικῷ ποιεμένῳ δεῖξιν ἐν τῷ θεάτρῳ προτείνας·

Ἐρρ' ἐκ νήσου θᾶσσον, ἐλέγχισε ζωόντων [4]. ἄδηλον, εἴτε παίζων ἐφύβρισεν, εἴτ' ἄκων ἠσόχησε. ταῦτα μὲν ἓν παρηγόρησεν ἀσείως τὸν θόρυβον.

QUAESTIO II.

Cur A principem inter literas locum obtineat [5]?

Ἔθος δ' ὄντος ἐν τοῖς Μεσείοις κλήρους περιφέρεσθαι, καὶ τοὺς συλλαχόντας ἀλλήλοις προτείνειν φιλόλογα ζητήματα, φοβέμενος ὁ Ἀμμώνιος, μὴ τῶν ὁμοτέχνων τινὲς ἀλλήλοις συλλάχωσι, προσέταξεν ἄνευ κλήρου γεωμέτρην γραμματικῷ προτεῖναι, καὶ ῥητορικῷ μουσικόν· εἶτ' ἔμπαλιν ἀναστρέφειν τὰς ἀνταποδόσεις.

II.

1 Iliad. III, 428.

2 Ald. Baſ. καὶ τ' ἀληθὲς ἔχοντος εἰπεῖν. Xyl. particulam negantem ingeſſit. R. leg. ſuſp. καὶ ἀδενὸς ἀδὲ τ' ἀληθὲς ἔχοντος εἰπεῖν. W. pro εἰπεῖν ſuſp. εὑρεῖν vel ἑλεῖν.

3 Heſiod. Op. & d. v. 761.

4 Odyſs. X, 72.

5 Perſonae colloquii ſunt Ammonius, Hermias, Protogenes. Vulgo huic titulo ſubjicitur titulus Problematis III. & ambo problemata in unum continuantur. W. quem ſecutus ſum, reſtituit verum ordinem auctoritate Indicis ſingulorum Librorum, & fide codicum Palat. & Vatic. Eandem obſervavit diſtinctionem Kaltw.

II. Πρῶτεινεν ἓν Ἑρμείας [1] ὁ γεωμέτρης Πρωτογένει, τῷ γραμματικῷ, πρῶτος, αἰτίαν εἰπεῖν, δι' ἣν τὸ ἄλφα προτάττεται τῶν γραμμάτων ἁπάντων. ὁ δὲ τὴν ἐν ταῖς χολαῖς λεγομένην ἀπέδωκε· τὰ μὲν γὰρ φωνήεντα τῷ δικαιοτάτῳ λόγῳ πρωτεύειν [2] τῶν ἀφώνων καὶ ἡμιφώνων· ἐν δὲ τούτοις τῶν μὲν μακρῶν ὄντων, τῶν δὲ βραχέων, τῶν δ' ἀμφοτέρων [3] καὶ διχρόνων λεγομένων, ταῦτ' εἰκότως τῇ δυνάμει διαφέρειν· αὐτῶν δὲ τούτων πάλιν ἡγεμονικωτάτην ἔχειν τάξιν, τὸ προτάττεσθαι τῶν ἄλλων δυοῖν, ὑποτάττεσθαι δὲ μηδετέρῳ πεφυκὸς, οἷόν ἐστι τὸ ἄλφα· τατὶ γὰρ ἔτε τᾶ ἰῶτα δεύτερον, ἔτε τᾶ υ τα[τόμενον ἐθέλει ὁμολογεῖν, ἀδὲ ὁμοπαθεῖν [4], ὥστε συλλαβὴν μίαν ἐξ ἀμφοῖν γενέσθαι, ἀλλ' ὥσπερ ἀγανακ[τᾶν καὶ ἀποπηδῶν ἰδίαν ἀρχὴν ζητεῖν ἀεί· ἐκείνων δὲ ὑποτέρῳ [5] βάλει προταττόμενον ἀκολαθέντι καὶ συμφωνέντι χρῆσθαι καὶ συλλαβὰς ὀνομάτων ποιεῖν, ὥσπερ τᾶ αὔριον, καὶ τᾶ αὐλεῖν, καὶ τᾶ Αἴαντος, καὶ τᾶ αἰδεῖσθαι, καὶ μυρίων ἄλλων. διὸ τοῖς πρισὶν, ὥσπερ οἱ πένταθλοι, περίεσι καὶ νικᾷ, τὰ μὲν πολλὰ τῷ φωνάεν εἶναι, τὰ δ' αὖ φωνάεντα ἐν τῷ δίχρονον [6], ταῦτα δ' αὐτὰ τῷ πεφυκέναι καθηγεῖσθαι, δευτερεύειν δὲ μηδέποτε, μηδ' ἀκολαθεῖν.

III. Παυσαμένα δὲ τᾶ Πρωτογένες, καλέσας με ὁ Ἀμμώνιος· Οὐδὲν (ἔφη) σὺ τῷ Κάδμῳ βοηθεῖς ὁ Βοιώτιος, ὃν φασι τὸ ἄλφα πάντων προτάξαι, διὰ τὸ Φοίνικας ἔτω καλεῖν τὸν βᾶν, ἀ δεύτερον, ἀδὲ τρίτον, (ὥσπερ

1 Vulgo ὁ Ἑρμείας. Delevi articulum, W. jubente.

2 Dedi fic e W. mente, poſtulante totius ſententiae conſtructione, pro vulg. πρωτεύει.

3 Palat. Vatic. ἀμφότερον.

4 Baſ. ὀπαδεῖν; Ald. ὀπαθεῖν; Turn. V. Bong. ὀνοπαθεῖν.

5 Dedi fic cum W. e Baſ. & Xyl. Vulgo ὁπότερον. H. Steph. legi voluit ὁποτέρᾳ ἂν βάλῃ. Anon. Turn. Mez. ὁποτέρα.

6 Turn. τῷ φωνῆεν εἶναι, τὰ δὲ αὖ φωνήεντα τῷ δίκρονον.

(ὥσπερ Ἡσίοδος) ἀλλὰ πρῶτον τιθέμενον [1] τῶν ἀναγκαίων; Οὐδέν· (ἔφην ἐγὼ) τῷ γὰρ ἐμῷ πάππῳ βοηθεῖν, εἴ τι δύναμαι, δίκαιός εἰμι μᾶλλον, ἢ τῷ τοῦ Διονύσου. Λαμπρίας γὰρ, ὁ ἐμὸς πάππος, ἔλεγε, πρώτην φύσει φωνὴν τῶν ἐνάρθρων ἐκφέρεσθαι διὰ τῆς τοῦ ἄλφα δυνάμεως· τὸ γὰρ ἐν τῷ στόματι πνεῦμα ταῖς περὶ τὰ χείλη μάλιστα πλάττεσθαι [2] κινήσεσιν, ὧν πρώτην ἀνοιγομένων τὴν ἄνω διάστασιν οὖσαν ἐξιέναι τοῦτον τὸν ἦχον, ἁπλοῦν ὄντα κομιδῇ καὶ μηδεμιᾶς δεόμενον πραγματείας· μηδὲ τὴν γλῶτταν παρακαλοῦντα, μηδ' ὑπομένοντα, ἀλλὰ κατὰ χώραν ὑποκειμένης ἐκείνης ἐκπεμπόμενον· ᾗ καὶ τὰ νήπια ταύτην πρώτην ἀφιέναι φωνήν· ὠνομάσθαι δὲ καὶ τὸ αἴειν [3] ἐπὶ τῷ φωνῆς αἰσθάνεσθαι, καὶ πολλὰ τῶν ὁμοίων, ὥσπερ καὶ τὸ ᾄδειν, καὶ τὸ αὐλεῖν, καὶ τὸ ἀλαλάζειν. οἶμαι δὲ καὶ τὸ αἴρειν [4] καὶ τὸ ἀνοίγειν οὐκ ἄπο τρόπου τῇ τῶν χειλῶν ἀνοίξει καὶ ἄρσει, καθ' ἣν οὗτος ἐκπίπτει τοῦ στόματος ὁ φθόγγος, ὠνομάσθαι. διὸ καὶ τὰ τῶν ἀφώνων γραμμάτων ὀνόματα, πλὴν ἑνὸς, ἅπαντα προσχρῆται τῷ ἄλφα, καθάπερ φωτὶ τῆς περὶ αὐτὰ τυφλότητος· τοῦ δὲ πῑ μόνον ἄπεστιν ἡ δύναμις αὕτη· τὸ γὰρ φῑ καὶ τὸ χῑ, τὸ μέν ἐστι πῑ, τὸ δὲ κάππα δασυνόμενον.

QUAE-

1 Xyl. judice, desunt ad haec ὃν νομίζουσι δεῖν, aut idem facientia. Mez. corrigit καὶ οὐ δ. W. susp. βοῦν, ὃν οὐ. Ut aliquis sit verborum nexus, sequi malui Turn. e quo τιθέμενον notatur pro vulg. τίθεσθαι.

2 Dedi sic cum W. ex Ald. Bas. Xyl. Palat. Venet. Vatic. pro vulg. πράττεσθαι, quod ex Steph. in rell. transiit.

3 Secutus sum W. ita e Xyl. dantem, ut minus ceteris corrupto. Bas. nimirum habet φωνήν· ὠνομάσθαι δὲ τὸ ἀεὶ ἐπὶ τ. φ. αἰ. Steph. φωνὴν ὀνομάσαι, καὶ τὸ ἀεὶ εἶναι ἐπὶ τ. φ. αἰ. Frft. ὠνομάσαι. R. ὠνομάσθαι; Turn. V. Amiot. Mez. pro ἀεὶ εἶναι exhibent αἴειν. Id W. inde recepit, & vertit: & αἴειν *dici audire, id est, vocem sentire.* Etiam H. Steph. teste, lectio affertur φωνήν· ὠνομάσθαι δὲ τὸ αἴειν ἐπὶ τοῦ φ. αἰ.

4 Frft. & R. ἀείρειν. Restitui αἴρειν ex edd. prioribus.

QUAESTIO III.

Qua proportione numeri Vocalium & Semivocalium comparentur [1]?

Πρὸς ταῦτα [2] τῷ Ἑρμείᾳ φήσαντος, ἀμφοτέρως ἀποδέχεσθαι τὰς λόγους· Τί ἦν, ἔφην, ὁ καὶ [3] σὺ διῆλθες ἡμῖν, εἴ τις ἐστὶ λόγος τῷ ἀριθμῷ τῶν στοιχείων, ὡς γε μοι δοκεῖ; τεκμήριον δὲ ποιεῖμαι τὸ μὴ κατὰ τύχην τῶν ἀφώνων καὶ ἡμιφώνων πρὸς τ' ἄλληλα καὶ πρὸς τὰ φωνήεντα γεγονέναι τὸ πλῆθος, ἀλλὰ κατὰ τὴν πρώτην ἀναλογίαν, ἀριθμητικὴν δὲ καλεμένην ὑφ' ὑμῶν [4]. ἐννέα γὰρ ὄντων καὶ ὀκτὼ καὶ ἑπτὰ, ἔτω τὸν μέσον ἀριθμὸν ὑπερέχειν καὶ ὑπερέχεσθαι συμβέβηκε· τῶν δ' ἄκρων ὁ μέγιστος πρὸς τὸν ἐλάχιστον ἔχει λόγον, ὃν ὁ [5] τῶν Μουσῶν πρὸς τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. ἡ γὰρ ἐννεὰς δή πε ταῖς Μούσαις, ἡ δὲ ἑβδομὰς τῷ Μουσηγέτῃ προσκεκλήρωται· συντεθέντα δ' ἀλλήλοις διπλασιάζει [6] τὸν μέσον εἰκότως, ἐπεὶ καὶ τὰ ἡμίφωνα τῆς ἀμφοῖν τρόπον τινὰ κοινωνεῖ δυνάμεως.

1 Personae colloquii sunt Hermias, Plutarchus, Zopyrion.

2 Ald. *πρὸς γὰρ τὰ*; Bas. *πρὸς δὲ ταῦτα.*

3 Sic H. Steph. legendum censuit, dedique cum W. e Turn. V. Mez. Vulgo *Τί ἦν, ἔφην αὖ, καὶ σύ.*

4 Secutus sum W. *ὑφ'* dantem ex Turn. V. Bong. Leonic. Anon. *ὑμῶν* ex Mez. Idem Xyl. expressit. Ald. Bas. Xyl. Palat. Vatic. Venet. *ἀφ' ἡμῶν.* Steph. & rell. *ἐφ' ἡμῶν.*

5 Vulgo haec ita leguntur: *ἐννέα γὰρ ὄντων καὶ ὀκτὼ, ἕπω τὸν μέσον ἀριθμὸν ὑπερέχειν καὶ ὑπερέχεσθαι· συμβεβηκότων δ' ἄκρων ὁ μ. π. τ. ἐ. ἕ. λόγον, ὁ τῶν* M. *π. τ. τ. Ἀ.* Xyl. inserendum notavit *καὶ ἑπτὰ*, & legendum *ἔτω*, nec non *συμβέβηκε· τῶν δ' ἄ.* & H. Steph. conjecit *λόγον, ὃν ὁ* &c. Utrumque W. probavit cum Mez.

6 Sic dedi e Xyl. mente. Vulgo *διπλασιάζειν.*

II. Καὶ ὁ Ἑρμείας [1]. Ἑρμῆς (ἔφη) λέγεται θεῶν ἐν Αἰγύπτῳ γράμματα πρῶτος εὑρεῖν· διὸ καὶ τὸ τῶν γραμμάτων Αἰγύπτιοι πρῶτον ἴβιν γράφουσιν, ὡς Ἑρμεῖ προσήκουσαν, ἐκ ὀρθῶς κατά γε τὴν ἐμὴν δόξαν, ἀναύδῳ καὶ ἀφθόγγῳ προεδρίαν ἐν γράμμασιν ἀποδόντες. Ἑρμεῖ δὲ μάλιστα τῶν ἀριθμῶν ἡ τετρὰς ἀνάκειται· πολλοὶ δὲ καὶ τετράδι μηνὸς ἰσαμένῃ γενέσθαι τὸν θεὸν ἱστοροῦσι. τὰ δὲ δὴ πρῶτα [2] καὶ Φοινίκεια διὰ Κάδμον ὀνομαθέντα [3], τετράκις ἡ τετρὰς γενομένη παρέχει· καὶ τῶν αὖθις ἐφευρεθέντων δὲ, Παλαμήδης τε πρότερος τέτταρα, καὶ Σιμωνίδης αὖθις ἄλλα τοσαῦτα προσέθηκε [4]. καὶ μὴν ὁ πάντων ἀριθμῶν πρῶτος τέλειος, ἡ μὲν τριὰς, ὡς ἀρχὴν καὶ μέσον [5] ἔχουσα καὶ τέλος, ἡ δὲ ἑξὰς, ὡς ἴση τοῖς αὐτῆς [6] μέρεσι γινομένη δῆλόν ἐστι· τέτων τοίνυν ἡ μὲν ἑξὰς ὑπὸ τῆς τετράδος πολλαπλασιαθεῖσα, ὑπὸ δὲ τῆ πρώτῃ κύβῳ πρῶτος τέλειος [7], τὸ τῶν τεττάρων καὶ εἴκοσι παρέχηκε πλῆθος.

III. Ἔτι δ' αὐτῆ λέγοντος, ὁ γραμματιστὴς Ζωπυρίων δῆλος ἦν καταγελῶν, καὶ παρεφθέγγετο· παυσαμένῃ δὲ, ἃ κατέχεν, ἀλλὰ φλυαρίαν τὰ τοιαῦτα πολλὴν ἀπεπάλει· μηδενὶ γὰρ λόγῳ, συντυχίᾳ δέ τινι, καὶ

1 Secutus sum W. ita ex sua conjectura dantem. Kaltw. idem vertendo expressit. Vulgo *δυνάμεως καὶ θερμασίας*.

2 Ald. Bas. *πρῶτον*.

3 Sic in R. extitit, quod W. e Palat. sumsit. Vulgo *ὠνομαθέντα*. Xyl. locum ita legit & vertit: *τὰ δὲ δὴ πρῶτον εὑρεθέντα ἑκκαίδεκα γράμματα, καὶ Φοιν.*

4 Cf. Plin. H. N. L. VII, 56.

5 Ita e Bas. restitui, quod W. e Mez. sumsit. Vulgo *μέσην*.

6 Secutus sum W. ita e Palat. & Mez. dantem. Vulgo *αὐτῆ*.

7 Vulgo *πρῶτον κύβον πρῶτος τέλεος*. Corrupta haec esse, facile patet. Xyl. jam id monuit. H. Steph. leg. conjecit *πρῶτον κύβον τέλειον*, & ita e V. & Turn. notatur. At non magis haec probanda sunt. Verissimam esse correctionem, quam e Mez. & Amiot. dedi, W. probatam, res ipsa loquitur.

καὶ τὸ πλῆθος τῶν γραμμάτων γεγονέναι τοσοῦτον, καὶ τὴν τάξιν ἕτως ἔχεσαν, ὥσπερ (ἔφη) καὶ τὸ τῆς Ἰλιάδος τὸν πρῶτον εἶχον τῷ τῆς Ὀδυσσείας ἰσοσύλλαβον εἶναι, καὶ πάλιν τῷ τελευταίῳ τὸν τελευταῖον ἐκ τύχης καὶ αὐτομάτως ἐπηκολεθηκέναι.

QUAESTIO IV.

Utram Veneris manum fauciarit Diomedes [1]?

Μετὰ δὲ ταῦτα, τὸν μὲν Ἑρμείαν, βελόμενόν τι προβαλεῖν τῷ Ζωπυρίωνι, ἀπεκωλύσαμεν. ὁ δὲ ῥήτωρ Μάξιμος ἄποθεν ἠρώτησεν αὐτὸν ἐκ τῶν Ὁμήρε, πετέραν χεῖρα τρώσειεν τῆς Ἀφροδίτης ὁ Διομήδης. ταχὺ δὲ τὸ Ζωπυρίωνος ἀντερομένε, ποτέρῳ σκέλει χωλὸς ἦν ὁ Φίλιππος. Οὐχ ὅμοιον· (εἶπεν ὁ Μάξιμος) ἐδεμίαν [2] γὰρ ὁ Δημοσθένης ἀπολογίαν περὶ τέτε δέδωκε· σὺ δ' ἂν [3] ἀπορεῖν ὁμολογήσῃς, ἕτεροι δείξεσιν, ὅπε τὴν τετρωμένην χεῖρα Φράζοι τοῖς νεῦν ἔχεσιν ὁ ποιητής. ἔδοξεν ἓν ἡμῖν ὁ Ζωπυρίων διηπορῆθαι, καὶ τὸν Μάξιμον, ἐκείνε σιωπῶντος, ἠξιῶμεν ἐπιδεικνύναι.

II. Πρῶτον ἓν (ὁ Μάξιμος ἔφη) τῶν ἐπῶν ἕτως ἐχόντων·

Ἔνθ' ἐπορεξάμενος [4] μεγαθύμε Τυδέος υἱὸς
Ἄκρην ἔτασε χεῖρα, μετάλμενος ὀξέϊ δορί·

δῆλόν ἐσιν, ὅτι τὴν ἀριστερὰν [5] πατάξαι βελόμενος, ἐκ ἐδεῖτο μεταπηδήσεως, ἐπεὶ κατὰ τὴν ἀριστερὰν τὴν

1 Personae colloquii sunt Hermias, Zopyrion, Maximus.

2 Pro ἐδεμίαν Ald. ἐδὲν; Bas. ἐδὲ.

3 Dedi sic cum W. ita e Palat. sumente. Vulgo σὺ δὲ, ἓν ex Schott Leonic. Anon. legitur. Mez. σὺ δὲ ἦν; Turn. Bas. Xyl. σὺ δ' ἄν; Ald. σὺ δὲ ὧν.

4 Ald. Bas. mendose ἔνθεν πορεξάμενος. Iliad. V, 335 sq.

5 Ab Ald. & Bas. absunt τὴν ἀριστερὰν. Xyl. supplevi.

δεξιὰν εἶχεν ἐξ ἐναντίας προσφερόμενος· καὶ γὰρ εὔλογον ἦν, τὴν ἐρρωμενεστέραν χεῖρα καὶ μᾶλλον τῇ Αἰνείᾳ φερομένην περιεχομένην, ἐκεῖνόν [1] τε τρῶσαι, καὶ τὴν τρωθεῖσαν προέσθαι τὸ σῶμα. δεύτερον, εἰς τὸν οὐρανὸν αὖτῆς ἀνακομισθείσης, καὶ τὴν Ἀθηνᾶν ἀναγελῶσαν λέγειν [2].

Ἦ μάλα δή τινα Κύπρις Ἀχαιΐδων ἀνιεῖσα,
Τρωσὶν ἅμα σπέσθαι, τὰς νῦν ἔπαγλα φίλησε.
Τῶν τινα καρπάζεσ' Ἀχαιΐδων βαθυκόλπων,
Πρὸς χρυσῇ περόνῃ κατεμύξατο χεῖρα ἀραιήν.

οἶμαι δὲ, καὶ σὲ, (εἶπεν) ὦ βέλτιστε διδασκάλων, ὅταν τινὰ τῶν μαθητῶν φιλοφρονέμενος καταψᾷς καὶ καταρρέζῃς [3], μὴ τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ τοῦτο ποιεῖν, ἀλλὰ τῇ δεξιᾷ· καθάπερ εἰκὸς ἐστι καὶ τὴν Ἀφροδίτην, ἐπιδεξιωτάτην θεῶν οὖσαν, οὕτω φιλοφρονεῖσθαι τὰς ἡρωΐδας.

QUAESTIO V.

Cur Plato dixerit, vigesimo loco ad sortem venisse animam Aiacis [4]?

Ταῦτα τὰς ἄλλας ἅπαντας ἡδίας ἐποίησε, μόνον δὲ τὸν γραμματικὸν Ὕλαν ὁ ῥήτωρ Σῶσπις ὁρῶν ἀποσιωπῶντα [5] καὶ βαρυθυμούμενον, (ἐ πάνυ γὰρ εὐημέρησεν ἐν ταῖς ἐπιδείξεσιν) ἀνεφώνησεν·

Οἵη [6] δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο.

τὰ

1 Turn. V. ἐκείνην.

2 W. susp. οἶδα τὴν Ἀθηνᾶν ἅμα γελῶσαν λέγειν pro καὶ τ. Ἀ. ἀ. λ. Iliad. V, 521 sqq.

3 Aut sic aut καταρρέζῃς scribendum monuit H. Steph. pro vulg. lect. καταρρέξῃς, quae quoque e Turn. & V. notatur, unde eosdem correctiorem vocabuli formam exhibuisse colligo.

4 Personae colloquii sunt Hylas, Sospis, Ammonius, Lamprias.

5 Ald. ἀποσιωπῶν.

6 Odyss. XI, 542 — 561.

τὰ λοιπὰ μεῖζον φθεγγόμενος [1] ἤδη πρὸς ἐκεῖνον ἐπέρρωσεν·

Ἀλλ' ἴθι δεῦρο, ἄναξ, ἵν' ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσῃς
Ἡμέτερον· δάμασον δὲ μένος καὶ ἀτειρέα θυμόν·

ἔτι δὲ ὁμολογῶν [2] ὑπ' ὀργῆς ὁ Ὕλας ἀπεκρίνατο σκαιῶς, τὴν μὲν Αἴαντος ἔφη ψυχὴν, εἰκοσὴν λαχᾶσαν ἐν ᾅδᾳ διαμείψαθαι, κατὰ τὸν Πλάτωνα [3], Φύσιν λέοντος· αὐτῷ δὲ πολλάκις παρίσαθαι καὶ τὰ [4] τῆ κωμικῆ γέροντος·

Ὄνον γενέσθαι κρεῖττον, ἢ τὰς χεῖρονας
Ὁρᾶν ἑαυτῆ ζώντας ἐπιφανέστερον.

καὶ ὁ Σῶσπις γελάσας· Ἀλλὰ ἕως μέλλομεν ἐνδύεσθαι τὸ καυσήλιον, εἴ τι [5] κήδει Πλάτωνος, δίδαξον ἡμᾶς, ὅτινι λόγῳ τὴν τῆ Τελαμωνίᾳ ψυχὴν πεποίηκεν ἀπὸ κλήρᾳ βαδίζουσαν εἰκοσὴν ἐπὶ τὴν αἵρεσιν. ἀποσκορακίσαντος τῆ Ὕλα, (χλευάζεσθαι γὰρ ᾤετο δυσημερῶν) ὑπολαβὼν ὁ ἀδελφὸς ἡμῶν· Τί ἦν; (εἶπεν) ἃ δευτερεῖα μὲν ὁ Αἴας κάλλος καὶ μεγέθος καὶ ἀνδρείας ἀεὶ φέρεται μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα [6]; τὰ δ' εἴκοσι, δευτέρα δεκάς. ἡ δὲ δεκὰς [7] ἐν τοῖς ἀριθμοῖς πράτιστος, ὡς ἐν τοῖς Ἀχαιοῖς ὁ Ἀχιλλεύς. γελασάντων δὲ ἡμῶν· Ταῦτα μὲν, (ὁ Ἀμμώνιος εἶπεν) ὦ Λαμπρία, κείσθω σοι πεπαιγμένα πρὸς Ὕλαν· ἡμῖν δὲ μὴ παίζων, ἀλλ' ἀπὸ σπουδῆς, ἐπεὶ τὸν λόγον ἐκὼν ἐξεδέξω, δίελθε περὶ τῆς αἰτίας.

1 Vulgo μεῖζον ἢ φθεγγ. Xyl. deleri voluit ἢ. Delevi cum W.

2 Xyl. fusp. ἐπεὶ δὲ ὁμολογῶν, & desiderat ὅτι ante ἀπεκρίνατο. Mez. corrigit ὀργῶν. W. fusp. θυμομαχῶν vel θυμαλγῶν.

3 de republ. X. Vol. VII, p. 335. ed. Bip.

4 Turn. V. Bong. καὶ τὸ.

5 Ald. pro εἴ τι dat ἔτι; Turn. ἐπεὶ.

6 Cf. Odyss. XI, 550.

7 Abfuerunt a R. ἡ δὲ δεκάς.

II. Θορυβηθεὶς ἔν ὁ Λαμπρίας, εἶτα χρόνον τινὰ πολὺν ἐπιχὼν, ἔφη, πολλαχῆ μὲν ἡμῖν τὸν Πλάτωνα προσπαίζειν διὰ τῶν ὀνομάτων· ὅπε δὲ μῦθόν τινα τῷ περὶ ψυχῆς λόγῳ μίγνυσι, χρῆθαι μάλισα τῷ νῷ [1], τὸ τε γὰρ ἐρανὸ τὴν νοητὴν Φύσιν ἅρμα καλεῖν πτηνὸν, τὴν [2] ἐναρμόνιον τὸ κόσμε περιφορὰν, ἐνταῦθα δὲ τὸν αὐτάγγελον τῶν ἐν ᾅδε, Πάμφυλον γένες ἁρμονίας πατρὸς, Ἥραν [3] δ' αὐτὸν ὀνομάζειν, αἰνιττόμενον, ὅτι γεννῶνται μὲν αἱ ψυχαὶ καθ' ἁρμονίαν, καὶ συναρμόττονται τοῖς σώμασιν· ἀπαλλαγεῖσαι δὲ συμφέρονται [4] πανταχόθεν εἰς τὸν ἀέρα· κἀκεῖθεν αὖθις ἐπὶ τὰς δευτέρας γενέσεις τρέπονται. τί δὴ κωλύει καὶ τὸ εἰκὸς εἰρῆθαι πρὸς τὸ μὴ ἀληθὲς, ἀλλ' εἰκὸς τῷ [5] λόγῳ καὶ πλαττόμενον, ἢ πρὸς τὸν κλῆρον [6], ὡς εἰκῇ καὶ κατὰ τύχην γινόμενον; ἀεὶ μὲν γὰρ ἅπτεται τῶν τριῶν αἰτιῶν, ἅτε δὴ πρῶτος ἢ μάλισα συνιδὼν, ὅπη τὸ καθ' εἱμαρμένην τῷ [7] κατὰ τύχην, αὖθίς τε τὸ ἐφ' ἡμῖν ἑκατέρῳ καὶ συναμφοτέροις ἐπιμίγνυθαι καὶ συμπλέκεθαι πέφυκε. νῦν δὲ θαυμασῶς, ἣν ἔχει δύναμιν τοῖς ἡμετέροις πράγμασιν ἕκασον, ὑποδεδήλωκε· τὴν μὲν αἵρεσιν τῶν βίων τῷ [8] ἐφ'

1 Pro τῷ νῷ Xyl. legit τέτῳ.

2 W. legendum monet πτηνὸν διὰ —.

3 Ald. Baſ. ἥρα; Turn. V. ἦρα. Kaltw. monet, apud Platonem ita legi: Ηρος τε Αρμενιε, το γενος Παμφυλε, & quaerit, utra lectio ſit genuina?

4 Ald. συμφέρεσαι; Turn. Bong. συμφέροντα.

5 Ita cum W. dedi ex emendatione Turn. V. Anon. Mez. Vulgo εἰκοσῷ λ.

6 Secutus ſum W. ita de ſuo emendantem. Vulgo νεκρὸν. Vatic. κνερὸν; Palat. καιρον, ſuperſcripto νε literis αι. Mez. τυχηρὸν. Ald. Baſ. pro καὶ κατὰ τύχην exhibent καὶ καταψυχὴν.

7 Baſ. Frſt. R. τὸ κατὰ τ.

8 Secutus ſum W. ita de ſuo dantem. Vulgo τῷ βίῳ τῶν ἐφ' ἡμῖν. Ald. Baſ. Xyl. Venet. Palat. Vatic. τῷ βίῳ τῷ ἐφ' ἡμῖν.

ἐφ' ἡμῖν ἀποδιδάς· ἀρετὴ γὰρ ἀδέσποτον καὶ ἀκίνητον· τὸ δ' εὖ βιῶν [1] τὰς ὀρθῶς ἑλομένας, καὶ τἀναντία τὰς κακῶς, εἱμαρμένης ἀνάγκη συνάπτων· αἱ δὲ τῶν κλήρων ἀτάκτως διασπειρομένων ἐπιπλώσεις τὴν τύχην παρεισάγουσι καὶ τροφαῖς καὶ πολιτείαις, ὧν ἔκαστοι λαγχάνουσι, πολλὰ τῶν ἡμετέρων προκαταλαμβάνουσαν [2]. ὅρα δὴ, μὴ τῶν κατὰ τύχην αἰτίαν ζητεῖν ἄλογόν ἐστιν· ἂν γὰρ ἔν τινι λόγῳ φαίνηται γεγονὼς ὁ κλῆρος, οὐκέτι γίνεται κατὰ τύχην, ἀδ' αὐτομάτως, ἀλλ' ἔκ τινος εἱμαρμένης καὶ προνοίας.

III. Ἔτι δὲ τοῦ Λαμπρίου λέγοντος, ὁ γραμματικὸς ἤδη Μάρκος ἐδόκει τι συλλογίζεσθαι καὶ διαριθμεῖν πρὸς αὐτόν· ἔπειτα παυσαμένου, τῶν Ὁμηρικῶν, ἔφη, ψυχῶν [3] ὅσας ἐν νεκυίᾳ κατωνόμακεν, ἡ μὲν Ἐλπήνορος ἔτι καταμεμιγμένη ταῖς ἐν [4] ᾅδου διὰ τὸ μὴ τεθάφθαι τὸν νεκρὸν, ὥσπερ ἐν μεθορίοις πλανᾶται· τὴν δὲ [5] Τειρεσίου ταῖς ἄλλαις ἐκ ἄξιον ὀήθη συγκαταριθμεῖν [6],

1 Secutus sum W. ita e Palat & Mez. sumentem. Vulgo εὐσεβῶν, pro quo H. Steph. maluit εὐσεβεῖν, quod e Turn. & V. notatur.

2 Vulgo καὶ τροφὰς καὶ πολιτείας, ὧν ἕκαστοι λαγχάνουσι, πολλαὶ τῶν ἡμετέρων προκαταλαμβάνουσιν, quod, W. teste, Steph. ex Schott. & Leonic. sumsit Turn. V. τροφῆς; Turn. Bong. τροφὰς. Xyl. locum asteriſco notavit. Kaltw. ſuſp. & vertit: καὶ τροφαὶ καὶ πολιτείαι — πολλαὶ τῶν ἡμετέρων προκαταλαμβάνουσι. Secutus ſum W. ita partim e codd. partim conſequenter dantem. τροφαῖς nimirum habent Ald. Baſ. Xyl. Palat. Vatic. Mez. πολιτείαις Xyl. (certe in vers. ita exprimit; Baſ. autem, cui eandem adſcribit W. lectionem, habet πολιτείας) Palat. Vatic. Mez. πολλαὶ Palat. Vatic. προκαταλαμβάνουσαν Mez.

3 Vulgo abſunt ἔθη, ψυχῶν. Addidi e Mez. & vers. Xyl. probante W. Νεκυία dicitur Odyſſ. XI.

4 Vulgo abeſt ἐν. Addidi cum W. id ex Leonic. & Mez. ſuadente. Inſerui deinde cum eodem μὴ poſt διὰ τὸ ex Baſ. Xyl. Palat. Leonic. Mez. Turn.

5 Vulgo abeſt δὲ. Addidi cum W. e Turn. V. Anon. Mez.

6 Secutus ſum W. ita e Palat. dantem pro vulg. καταριθμεῖν. Cf. Odyſſ. X, 552. ſqq. & 494.

Ὦΐ καὶ τεθνειῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια
Οἷῳ πεπνύσθαι,

καὶ διαλέγεσθαι, καὶ ξυνιέναι τῶν ζώντων, πρινὴ πιεῖν τὸ αἷματος. ἂν ἓν ταύτας ὑπεξελόμενος, ὦ Λαμπρία, τὰς ἄλλας [1] διαριθμῇς, αὐτῷ συμβαίνει τὴν Αἴαντος εἰκοσὴν εἰς ὄψιν ἀφῖχθαι τὸ Ὀδυσσέως· καὶ πρὸς τοῦτο παίζειν τὸν Πλάτωνα τῇ Ὁμηρικῇ νεκυίᾳ προσαναχρωννύμενον.

QUAESTIO VI.

Quid innuat fabula de victo Neptuno, & simul, cur Athenienses secundam diem Boedromioni mensi eximant [2]?

Θορυβησάντων δὲ πάντων, Μενέφυλλος [3] ὁ Περιπατητικὸς προσαγορεύσας τὸν Ὕλαν· Ὁρᾶτε [4], (εἶπεν) ὡς οὐκ ἦν τὸ ἐρώτημα χλευασμὸς, οὐδὲ ὕβρις· ἀλλ' ἀφεὶς, ὦ μακάριε, τὸν δυστράπελον Αἴαντα καὶ δυσώνυμον, (ὡς φησὶ Σοφοκλῆς) γενοῦ μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος, ὃν αὐτὸς εἴωθας [5] ἰσορρεῖν ἡμῖν ἡττώμενον πολλάκις, ἐνταῦθα μὲν ὑπ' Ἀθηνᾶς, ἐν Δελφοῖς δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐν Ἄργει δὲ ὑπὸ τῆς Ἥρας, ἐν Αἰγίνῃ [6] δὲ ὑπὸ τοῦ Διὸς, ἐν Νάξῳ δὲ ὑπὸ τοῦ Διονύσου, πρᾶον δὲ πανταχοῦ καὶ ἀμήνιτον ὄντα περὶ τὰς δυσημερίας·

1 Ita W. e Palat. dedit, quem secutus sum. Vulgo τὰς ἄλλας. Dedi deinde cum eodem αὐτῷ e Turn. V. Bong. Anon. Leonic. Schott. pro vulg. αὐτό.

2 Personae colloquii sunt Menephyllus, Hylas, Lamprias.

3 Xyl. maluit Μενέφιλος, quale hoc nomen infra Quaest. 14. secundum Bas. occurrit.

4 W. legendum censet ὁρᾷς cum Mez.

5 Dedi sic e Xyl. mente, ut redeat ad Hylam grammaticum. Idem W. conjecit; proxime accedit Palat. εἴωθε. Vulgo εἴωθεν.

6 Palat. Αἰγύπτῳ.

ρίας· ἐνταῦθα γᾶν καὶ νεὼ κοινωνεῖ [1] μετὰ τῆς Ἀθηνᾶς, ἐν ᾧ καὶ βωμός ἐσι Λήθης [2] ἱδρυμένος. καὶ ὁ Ὕλας, ὥσπερ ἡδίων γενόμενος· Ἐκεῖνο δέ σε, (εἶπεν) ὦ Μενέφυλε, λέληθεν, ὅτι καὶ τὴν δευτέραν τῆ Βοηδρομιῶνος ἡμέραν ἐξαιρᾶμεν ἀ [3] πρὸς τὴν σελήνην, ἀλλ' ὅτι ταύτῃ δοκῆσιν ἐρίσαι περὶ τῆς χώρας οἱ θεοί. πάντα [4], (εἶπεν ὁ Λαμπρίας) ὅσῳ τῆ Θρασυβούλῳ γέγονε Ποσειδὼν πολιτικώτερος, εἰ μὴ κρατῶν, ὡς ἐκεῖνος, ἀλλ' ἡττώ [5] —

λείπει.

ὄρνιος δ' ἄνδρας ἐξαπατητέον. καὶ ὁ Γλαυκίας· Ἐγὼ μὲν (ἔφη) κατὰ Πολυκράτες ἀκήκοα τῆ τυράννῳ, λεγόμενον τὸν λόγον τοῦτον· εἰκὸς δὲ καὶ [6] καθ' ἑτέρων λέγεσθαι. σὺ δὲ πρὸς τί τοῦτο ἐρωτᾷς; Ὅτι νὴ Δία (ὁ Σῶσπις ἔφη) τὰς μὲν παῖδας ἀσραγάλοις ὁρῶ, τὰς

1 Turn. V. Bong. κεκοινώνηκε. Praeter hoc affertur e Turn. & V.; καὶ ἐν νεῷ κοινῷ κεῖται; vel τῶν νέῳ (fic) κεῖται, vel ἀνάκειται.

2 Vulgo βωμός ἐσιν ἀληθής. Xyl. corrigendum monuit ἐσι τῆς Λήθης. Dedi Λήθης cum W. consentiente Mez.

3 Vulgo ἐξῃρημένα. Dedi cum W. ἐξαιρᾶμεν ἀ e Turn. V. Anon. Mez. E Turn. quoque & V. affertur ἐξῄρημεν ἀ.

4 Turn. V. Anon. πάντως; W. cum Mez. fusp. Παπαί.

5 Xyl. monente permulta hic videntur periisse, nimirum & hujus problematis reliqua, & sex deinceps proximae, particula duntaxat duodecimi superstite. Turn. & V. hanc lacunam ita complent: ἀλλ' ἡττώμενος ὅμως ἀ μνησικακεῖ. ὁ δὲ Λύσανδρος λέγειν εἰώθει, ὡς παῖδας μὲν ἀσραγάλοις, ὄρνιος δὲ ἄνδρας —. W. teste, interjecta his vocibus adhuc desiderantur in omnibus, qui ad ipsius & aliorum notitiam venerunt, libris.

6 Vulgo abest καὶ. Id inferendum censui ex mente Mez. probata W.

τὰς δ' Ἀκαδημαϊκὰς, λόγοις ἀρτιάζοντας [1]. ἐδὲν γὰρ οἱ τοιῦτοι σόμαχοι [2] διαφέρουσι τῶν ἐρωτώντων, πότερον ἄρτια τῇ χειρὶ συνειληφότες, ἢ περιττὰ, συντείνουσιν. ἐπανασὰς ἦν ὁ Πρωτογένης, καί με καλέσας ἐξ ὀνόματος· Τί παθόντες (εἶπεν) τὰς ῥήτορας τάττας τρυφᾶν ἐῶμεν, ἑτέρων καταγελῶντας, αὐτὰς δὲ μηδὲν ἐρωτωμένας, μηδὲ συμβολὰς λόγων τιθέντας; εἰ μὴ νὴ Δία φήσουσι, μηδὲν αὐτοῖς μετεῖναι τῆς ἐν οἴνῳ κοινωνίας, Δημοσθένας ἐπαινέταις καὶ ζηλωταῖς ἔσιν, ἀνδρὸς ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ μηδέποτε πιόντος οἶνον. Οὐκ αἴτιον (ἔφην ἐγὼ) τοῦτο τούτων, ἀλλ' ἡμεῖς ἐδὲν αὐτὰς ἠρωτήκαμεν, εἰ δὲ μή τι σὺ χρησιμώτερον ἔχεις, ἐγώμοι δοκῶ προβαλεῖν αὐτοῖς ἐκ τῶν Ὁμήρε ῥητορικῶν θέσεων μίαν ἀντινομικήν.

QUAESTIO XIII.

De legum contrarietate, ex Iliadis libro tertio [3].

Τίνα (ἔφη) ταύτην; Ἐγώ σοι φράσω (εἶπον) ἅμα καὶ τούτοις προβάλλων· διὸ τὸν νοῦν ἤδη προσεχέτωσαν. ὁ γὰρ Ἀλέξανδρος ἐπὶ ῥητοῖς δήπε πεποίηται τὴν πρόκλησιν ἔτως·

Αὐτὰρ ἐμ' ἐν μέσσῳ καὶ ἀρηίφιλον Μενέλαον
Συμβάλετ' ἀμφ' Ἑλένῃ καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι.
Ὁππότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,
Κτήματ' ἐλὼν εὖ πάντα γυναῖκά τε, οἶκαδ' ἀγέσθω.

καὶ

1 Vulgo ἀστραγάλοις — λόγοις ἁρπάζοντας. Kaltw. laudat vertitque correctionem Valckenar. ad Theocrit. Adoniaz. p. 393. W. e Palat. Vatic. fumfit ἀστραγάλοις, & λόγοις dedit conſequenter antecedenti. Simul ἀρτιάζοντας leg. ſuſp.

2 W. ſuſp. σωμύλοι, vel αἱ τοιαῦται σκιαμαχίαι. Mez. λειπτολογίαι.

3 Perſonae colloquii ſunt Plutarchus, Protogenes, Glaucias, Soſpis.

καὶ πάλιν ὁ Ἕκτωρ, ἀναγορεύων, καὶ τιθεὶς εἰς μέσον πᾶσι τὴν πρόκλησιν αὐτῆ, μονονεχὶ τοῖς αὐτοῖς ὀνόμασι κέχρηται·

Ἄλλας μὲν κέλεται Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιὰς
Τεύχεα καλ' ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονὶ πολυβοτείρῃ,
Αὐτὸν δ' ἐν μέσσῳ καὶ ἀρηίφιλον Μενέλαον
Κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι [1].

Τῷ δέ κε νικήσαντι γυνὴ καὶ κτήματ' ἔποιτο.

δεξαμένης δὲ τῆς Μενελάου, ποιοῦνται τὰς συνθήκας ἐνόρκους [2]. ἐξάρχει δὲ ὁ Ἀγαμέμνων·

Εἰ μέν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφνῃ,
Αὐτὸς ἔπειθ' Ἑλένην ἀγέτω καὶ κτήματα πάντα.
Εἰ δέ κ' Ἀλέξανδρον κτείνει ξανθὸς Μενέλαος,
Κτήματ' ἑλὼν εὖ πάντα γυναῖκά τε οἴκαδ' ἀγέσθω.

ἐπεὶ τοίνυν ἐνίκησε μὲν, ἔκτεινε δὲ ὁ Μενέλαος, μεταλαβόντες ἑκάτεροι τὴν ἀξίωσιν ἰσχυρίζονται τοῖς τῶν πολεμίων· οἱ μὲν, ὡς νενικημένε τῆς Πάριδος, ἀπαιτοῦντες, οἱ δὲ, ὡς μὴ τεθνηκότος, οὐκ ἀποδιδόντες. Πῶς οὖν (ἔφην [3]) τὴν δίκην ταύτην ἰθύνοντα εἴποι τις καὶ διαιτήσειεν τὴν ἀντινομίαν, ὦ Φιλοσόφων, ὧδε γραμματικῶν, ἀλλὰ ῥητόρων ἔργον ἐστὶ φιλογραμματούντων, ὥσπερ ὑμεῖς [4], καὶ φιλοσοφούντων.

II. Ὁ μὲν οὖν Σῶσπις ἔφη, κυριώτερον εἶναι τὸν τῆς προκεκλημένης [5] λόγον, ὥσπερ νόμον· ἐκεῖνος γὰρ,

1 Plene hic versus in Hom. ita legitur οἵας ἀμφ' Ἑλένῃ καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι. Ad hunc accommodata est Xyl. versio: at eum non exhibet Bas. quod W. asserit, nota ejus praeterea vitiose ad priora relata.

2 Ald. Bas. ἴορκας. Pro ἐξάρχει, quod sequitur, Kaltw. mavult ἐξαγορεύει.

3 Sic dandum censui pro vulg. ἔφη. Mez. consentit, W. teste. Simul Mez. pro seq. εἴποι correxit διέποι τις. Sumsi saltim τις.

4 Dedi sic cum W. e Xyl. versione, cui Leonic. consentit. Vulgo ἡμεῖς.

5 Ald. προκεκριμένης.

γὰρ, ἐφ' οἷς διαγωνιῶνται, κατήγγειλεν [1]. οἱ δὲ δεξάμενοι καὶ ὑπακούσαντες ἐκέτι κύριοι προστιθέντες. ἡ δὲ πρόκλησις ἐ περὶ Φόνε καὶ θανάτε γέγανεν, ἀλλὰ περὶ νίκης καὶ ἥττης· καὶ μάλα δικαίως. ἔδει γὰρ τὴν γυναῖκα τῶ κρείττονος εἶναι. κρείττων δὲ ὁ νικῶν· ἀποθνήσκειν δὲ πολλάκις συμβαίνει καὶ ἀγαθοῖς ὑπὸ κακῶν, ὡς ὕστερον Ἀχιλεὺς ἀπέθανεν τοξευθεὶς ὑπὸ Πάριδος· καὶ ἐκ ἂν (οἶμαι) Φαίημεν, Ἀχιλέα ἥττω [2] γεγονέναι διὰ τὸν θάνατον, ἀδὲ νίκην, ἀλλ' ἄδικον εὐτυχίαν, τῶ βάλοντος. ἀλλ' ὁ Ἕκτωρ ἥττητο καὶ πρὶν ἀποθνήσκειν, μὴ δεξάμενος, ἀλλὰ δείσας καὶ φυγὼν ἐπερχομένε τῶ Ἀχιλέως· ὁ γὰρ ἀπειπάμενος καὶ φυγὼν, ἥτταν ἀποφάσισον ἥττηται, καὶ συγκεχώρηκε, κρείττονα τὸν ἀντίπαλον εἶναι. διὸ [3] πρῶτον μὲν ἡ Ἶρις ἐξαγγέλλουσα τῇ Ἑλένῃ φησί [4].

Μακροῖς ἐγχείῃσι μαχήσονται περὶ σείο·

Τῷ δέ κε νικήσαντι φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις.

ἔπειτα ὁ Ζεὺς τῷ Μενελάῳ τῆς μάχης [5] τὸ βραβεῖον ἀπέδωκεν, εἰπών·

Νίκη μὲν δὴ φαίνετ' ἀρηϊφίλε Μενελάε.

γελοῖον γὰρ, εἰ τὸν μὲν πόδα [6] ἐνίκησε πόῤῥωθεν ἀκοντίσας, μὴ προσδοκήσαντα, μηδὲ φυλαξάμενον [7], τῶ δ' ἀπει-

1 Vulgo ἐκείνοις — κατήγγελλον. Secutus sum Mez. probante W. In Baf. legitur ἐκείνοι; Xyl. ἐκεῖνοι.

2 Ald. Ἀχιλλεὺς ἧττον; Baf. & Turn. Ἀχιλλεὺς ἧτταν. Abeſt ab Ald. & Baf. mox ſeq. διὰ.

3 Pro διὸ Ald. vitioſe δεῖ; Turn. ἔτι.

4 Iliad. III, 236. ſq.

5 Ald. Baf. τῇ μάχῃ. Iliad. IV, 13.

6 Inepte dictum, Xyl. judice. Turn. & V. ſic ordinant verba τὸν μὲν ἐνίκησε πόδα. V. praeterea τῶν pro τὸν. Palat. pro πόδα habet Πάριν.

7 E Baf. & Xyl. ſic cum W. reſtitui pro vulg. φυλαξόμενον, nec non deinde ἐκ ἄξιος pro vulg. ἐκ ἄξιον. Caeterum laboranti nexui W. ita legendo ſuccurrendum cenſet: εἰ τὸν μὲν

δ' ἀπειπαμένε καὶ δραπετεύσαντος, καὶ καταδύντος εἰς τὰς κόλπας τῆς γυναικὸς ἐσκυλευμένε ζῶντος, ἐκ ἄξιος ἦν τὰ νικητήρια φέρεσθαι κατὰ τὴν αὐτῆ πρόκλησιν ἐκείνε πρείττων φανεὶς καὶ περιγενόμενος.

III. Ὑπολαβὼν ὁ Γλαυκίας ἔφη· Πρῶτον μὲν ἔν τε δόγμασι καὶ νόμοις, ἔν τε συνθήκαις καὶ ὁμολογίαις κυριώτερα τὰ ὕστερα [1] νομίζεται καὶ βεβαιότερα τῶν πρώτων. δεύτεραι δὲ ἦσαν αἱ Ἀγαμέμνονος ὁμολογίαι τέλος ἔχουσαι θάνατον, ἐχὶ ἧτταν τῆ κρατηθέντος. ἔπειτα ἐκείνη μὲν λόγοις, αὗται δὲ καὶ μεθ' ὅρκων εἵποντο, καὶ προσῆσαν ἀραὶ τοῖς παραβαίνεσιν, ἐχ ἑνὸς ἀνδρὸς, ἀλλὰ πάντων ἀποδεχομένων καὶ συνομολογέντων· ὥσε ταῦτα [2] γεγονέναι κυρίως ὁμολογίας, ἐκείνας δὲ μόνας προκλήσεις. μαρτυρεῖ δὲ ὁ Πρίαμος, μετὰ τὰ ὅρκια τῆ ἀγῶνος ἀπιὼν, καί·

Ζεὺς μέν πε τό γε οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Ὁπποτέρῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐστίν [3].

ἤδει [4] γὰρ ἐπὶ τούτοις τὰς ὁμολογίας γεγενημένας· διὸ καὶ μετὰ μικρὸν ὁ Ἕκτωρ [5] φησίν·

Ὅρκια μὲν Κρονίδης ὑψίζυγος ἐκ ἐτέλεσσεν [6].
ἀτελὴς γὰρ ἔμεινεν ὁ ἀγὼν, καὶ πέρας ἀναμφισβήτητον ἐκ εἶχε, μηδὲ ἑτέρε πεσόντος. ὅθεν ἔμοιγε δοκεῖ μηδ'

μὲν πόδα πόρρωθεν ἀκοντίσας Πάρις ἐνίκησε μὴ προσδοκήσαντα μηδὲ φυλαξάμενον, αὐτῆ δὲ ἀπειπαμένε — ἐκ ἄξιος ἦν τὰ νικητήρια φέρεσθαι ὃ κατὰ τὴν αὐτῆ πρόκλησιν — περιγενόμενος.

1 Turn. V. τὰ δεύτερα. Ald. deinde δευτεραῖαι ἦσαν absque δὲ.

2 W. ſuſp. ταύτας.

3 Iliad. III, 308.

4 Sic cum W. dedi e Turn. V. Palat. Vatic. Anon. Mez. Xyl. pro vulg. ἤδη.

5 Articulum praeponendo, qui vulgo abeſt, ſecutus ſum W. ita dantem e Palat. Vatic. Venet.

6 Iliad. VII, 69.

μηδ' ἀντινομικὸν [1] γεγονέναι τὸ ζήτημα, ταῖς δευτέραις ὁμολογίαις τῶν πρώτων ἐμπεριεχομένων· ὁ γὰρ ἀποκτείνας νενίκηκεν, ἐὰ μὴν ὁ νικήσας ἔκτεινεν. συνελόντι [2] δ' εἰπεῖν, Ἀγαμέμνων ἓκ ἔλυσε τὴν τῆ Ἕκτορος πρόκλησιν, ἀλλ' ἐσαφήνισεν· ἐδὲ μετέθηκεν, ἀλλὰ προσέθηκε τὸ κυριώτατον, ἐν τῷ κτεῖναι τὸ νικῆσαι θέμενος· αὕτη γάρ ἐστι νίκη παντελής· αἱ δ' ἄλλαι προφάσεις καὶ ἀντιλογίας ἔχουσιν, ὡς ἡ παρὰ Μενελάε, μήτε τρώσαντος, μήτε διώξαντος· ὥσπερ ἓν ἐν ταῖς ἀληθιναῖς ἀντινομίαις οἱ δικασαὶ, τῷ μηδὲν ἀμφισβητήσιμον ἔχοντι προστίθενται, τὸν [3] ἀσαφέστερον ἓκσαντες· ἔτως ἐνταῦθα τὴν ἀπροφάσιστον καὶ γνώριμον τέλος [4] ἄγκσαν ὁμολογίαν, βεβαιοτέραν χρὴ καὶ κυριωτέραν νομίζειν. ὃ δὲ μέγιστόν ἐστιν, αὐτὸς ὁ δοκῶν κρατεῖν, ἓκ ἀποσὰς φυγόντος, ἐδὲ παυσάμενος, ἀλλὰ πανταχόσε φοιτῶν ἀν' ὅμιλον [5].

Εἶπε ἐσαθρήσειεν Ἀλέξανδρον θεοειδέα,
μεμαρτύρηκεν, ἄκυρον εἶναι καὶ ἀτελῆ νίκην ἐκείνε· διαπεφευγότος ἓν ἓκ ἡμνημόνει [6] τῶν ὑπ' αὐτῆ εἰρημένων·
Ἡμέων δ' ὁπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται,
Τεθναίη, ἄλλοι δὲ διακριθεῖτε τάχιστα.
διὸ ζητεῖν μὲν ἀναγκαῖον ἦν αὐτῷ τὸν Ἀλέξανδρον, ὅπως ἀποκτείνας συντελέσῃ τὸ τῆ ἀγῶνος ἔργον· μὴ κτείνας δὲ, μηδὲ λαβὼν, ἐ δικαίως ἀπήτει τὸ νικητήριον.

1 Ald. *μηδέν τι νομικὸν.* Turn. Bong. *μηδὲ δ' ἀντινομικῆ.*

2 Ita Xyl. & H. Steph. legendum monuerunt, & e Turn. & V. notatur, dedique, W. probante, pro vulg. *ἀλλ' ἔχοντε δ' εἰπεῖν.*

3 Malim *τὸ*, ut de re, non de homine intelligatur. Ita quidem Xyl. & Kaltw. vertendo exprimunt.

4 Ald. Baf. *τέλες.*

5 Ald. uno vocabulo *ἀνόμιλον.* Iliad. III, 450. & paulo poſt v. 101. & infra v. 365 ſqq.

6 W. legendum cenſet *νίκην, ἐκείνε διαπεφευγότος, ἐδ' ἡμνημόνει.* Ab Ald. & Baſ. abeſt *ἓκ.* E Turn. & V. notatur *ἓκ ἡμνημόνει γὰρ.*

ριον. εδὲ γὰρ ἐνίκησεν, εἰ δεῖ τεκμήρασθαι τοῖς ὑπ' αὐτῆ λεγομένοις, ἐγκαλέντος τῷ Διΐ, καὶ τὰς ἀποτεύξεις ὀδυρομένε·

Ζεῦ πάτερ, ἔ τις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος·
Ἦ τ' ἐφάμην τίσασθαι Ἀλέξανδρον κακότητος,
Νῦν δέ μοι ἐν χείρεσσιν ἄγη [1] ξίφος, ἐκ δέ μοι ἔγχος
Ἠίχθη παλάμηφιν ἐτώσιον, ἐδ' ἔβαλόν μιν.

αὐτὸς γὰρ ὁμολογεῖ, μηδὲν εἶναι τὸ διακόψαι τὸ ἀσπίδιον, καὶ λαβεῖν ἀπορρῦναι τὸ κράνος, εἰ μὴ βάλοι μηδ' ἀποκ]είνειε τὸν πολέμιον.

QUAESTIO XIV.

Quaedam de numero Musarum haud vulgariter disputata [2].

Ἐκ τότε σπονδὰς ἐποιησάμεθα ταῖς Μούσαις, καὶ τῷ Μουσηγέτῃ Ἀπόλλωνι παιανίσαντες, συνήσαμεν τῷ Ἐράτωνι πρὸς τὴν λύραν ἐκ τῶν Ἡσιόδε τὰ περὶ τὴν τῶν Μουσῶν γένεσιν. μετὰ δὲ τὴν ᾠδὴν Ἡρώδης, ὁ ῥήτωρ· Ἀκέετε [3] (ἔφη) ὑμεῖς, οἱ τὴν Καλλιόπην ἀποσπῶντες ἡμῶν, σὺν τοῖς βασιλεῦσιν αὐτὴν παρεῖναί φασιν, ἐκ ἀναλύσει [4] δήπε συλλογισμὲς, ἐδ' ἐρωτῶσι μεγάλα εἰπόντας [5], ἀλλὰ ταῦτα πρέπ-

1 Ald. ἄγει; Bas. ἄργει. Apud Hom. ἓν χείρεσσ' ἐάγη.

2 Vulgo problemata haec continuata leguntur. Xyl. desideravit indicem capitis decimi quarti. Disjungendo secutus sum W. Personae colloquii sunt Herodes, Ammonius, Lamprias, Tryphon, Dionysius, Menephyllus, Plutarchus.

3 Ald. ἀκέειν.

4 Ald. Bas. ἀναλογᾶσι. Xyl. correxit.

5 Xyl. monente, μεγάλα εἰπεῖν ad dialecticos non quadrat. Etiam W. censet mendosum & corrigendum μεταλλάττοντας, idque pro genere sophismatis accipiendum.

πράττεσιν, ἃ ῥητόρων ἐστὶ καὶ πολιτικῶν ἔργα. τῶν δ' ἄλλων ἥ τε Κλειὼ τὸ ἐγκωμιαστικὸν προσάγεται· κλέα γὰρ ἐκάλεσαν τὰς ἐπαίνους· ἥ τε Πολύμνια τὸ ἱστορικόν· ἔστι γὰρ μνήμη πολλῶν· ἐνιαχῆ δὲ καὶ πάσας, ὥσπερ ἐν λείῳ [1], τὰς Μούσας μυείας καλεῖσθαι λέγασιν. ἐγὼ δὲ μεταποιοῦμαί τι καὶ τῆς Τερψιχόρης [2]. εἴπερ (ὡς φησι Χρύσιππος) αὐτὴ τὸ [3] περὶ τὰς ὁμιλίας ἐπιτερπὲς εἴληχε καὶ κεχαρισμένον· ὁμιλητικὸς γὰρ [4] ἀδὲν ἧττον ἢ δικανικὸς ὁ ῥήτωρ καὶ συμβουλευτικός· αἱ γὰρ ἔξεις ἔχουσι καὶ εὐμενείας [5] καὶ συνηγορίας καὶ ἀπολογίας· πλείστῳ δὲ τῷ ἐπαινεῖν χρώμεθα καὶ τῷ ψέγειν, ἐν τούτοις δὲ [6] φαύλων ἀδὲ μικρῶν τυγχάνοντες, ἂν τεχνικῶς τοῦτο πράττωμεν· ἂν δ' ἀπείρως καὶ ἀτέχνως, ἀσοχοῦντες· τὸ γάρ·

Ὦ πόποι, ὡς ὅδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιός ἐστιν
Ἀνθρώποις —

δὲ μᾶλλον [7], ὡς τὸ περὶ τὰς ὁμιλίας εὐκρινὲς ἔχουσι, πειθὼ καὶ χάριν οἶμαι προσήκειν.

II. Καὶ ὁ Ἀμμώνιος· Οὐκ ἄξιον (ἔφη) σοι νεμεσᾶν, ὦ Ἡρώδη. καὶ π * χειρὶ [8] τῶν Μουσῶν ἐπιδρατ-

1 Quid hoc valeat, quaerit Xyl. locumque in verſione aſteriſco notat. Amiot. & Mez. nomen proprium loci eſſe putant.

2 In Ald. eſt τερπῆς: pro quo Baſ. repoſuit Εὐτέρπης. H. Steph. ſe e vet. cod. ſumſiſſe Τερψιχόρης notat. Kaltw. tuetur lectionem Baſ. ed.

3 Dedi ſic e Turn. Idem W. ſuſpicatur. Vulgo αὐτή τι.

4 Ald. καὶ κεχαρισμένον ὁμιλητήν. καὶ γὰρ. Baſ. ὁμιλικὸς pro ὁμιλητικὸς.

5 W. ſuſp. λέξεις ἔχουσι καὶ συμβολίας.

6 abeſt δὲ ab Ald.

7 Locum mutilum Xyl. aſteriſco notavit. W. eum ita ſupplendum cenſet δὲ βασιλεῦσι, ῥήτορσι δὲ μᾶλλον — ἔχουσι καὶ πειθὼ — non adeo regibus quam oratoribus magis, ut qui in colloquiis concinnitatem habeant cum perſuadendi facultate & venuſtate, arbitror convenire. Cf. Odyſſ. X, 38.

8 Cum W. reliqui hoc vulgatum. Eo teſte caeteri fere omnes

δραττομένῳ· κοινὰ γὰρ τὰ φίλων. καὶ διὰ τοῦτο πολλὰς ἐγέννησε Μάσας ὁ Ζεὺς, ὅπως ᾖ πᾶσιν ἀρύσασθαι τῶν καλῶν ἀφθόνως· ἔτε γὰρ συνηγίας πάντες, ἔτε στρατείας, ἔτε ναυτιλίας, ἔτε βαναυσεργίας, παιδείας δὲ καὶ λόγε δεόμεθα πάντες,

Εὐρυεδὲς ὅσοι καρπὸν αἰνύμεθα χθονός [1].

ὅθεν Ἀθηνᾶν μίαν καὶ Ἄρτεμιν, καὶ Ἥφαισον ἕνα, Μάσας δὲ πολλὰς ἐποίησεν. ὅτι δ' ἐννέα [2], καὶ ἐκ ἑλάττες, ἀδὲ πλείες, ἆρα ἡμῖν Φράσειας· οἶμαι δέ σε πεφροντικέναι φιλόμεσον ἔτω καὶ πολύμεσον ὄντα. τί δὲ τοῦτο σοφόν; (εἶπεν ὁ Ἡρώδης) πᾶσι γὰρ διὰ στόματός ἐσι καὶ πᾶσιν [3] ὑμνέμενος τῆς ἐννεάδος ἀριθμὸς, ὡς πρῶτος ἀπὸ πρώτε περισσὸς τετράγωνος ὢν, καὶ περισσάκις περισσὸς, ἅτε δὴ τὴν διανομὴν εἰς τρεῖς ἴσας λαμβάνων περισσάς. καὶ ὁ Ἀμμώνιος ἐπιμειδιάσας· Ἀνδρικῶς ταυτὶ διεμνημόνευσας· καὶ πρόσθες αὐτοῖς ἔτι τοσοῦτον, τὸν ἀριθμὸν ἐκ δυεῖν τῶν πρώτων συνηρμόσθαι κύβων [4], μονάδος καὶ ὀγδοάδος, καὶ καθ' ἑτέραν ἓν αὖ πάλιν σύνθεσιν ἐκ δυεῖν τριγώνων, τριάδος καὶ ἑξάδος, ὧν ἑκάτερος καὶ τέλειός [5] ἐσιν. ἀλλὰ

omnes idem habent: Palat. aliter nec minus vitiose καὶ παίσιν χειρὶ: Turn. V. Anon. non satis certa auctoritate καίπερ ἀπριξ χειρὶ. W. suspicatur καίπερ ἀμφοτέρᾳ τῇ χειρὶ. Cum eodem dedi deinde ἐπιδραττομένῳ pro vulg. ἐπιδραττομένων, e Turn. Palat. Amiot. Mez.

1 Versus Simonidis, laudatus quoque a Platone, Opp. Vol. III. p. 159. ed. Bip. Ald. & Bas. ἀνύμεθα; Turn. V. ἀρνύμεθα.

2 His verbis vulgo initium fit Probl. XIV. Cum Xyl. W. Kaltw. continuavi.

3 πᾶσιν Steph. recepit, W. teste, ab Amiot. Turn. Leonic. Schott. ceteris omnibus libris habentibus πάσαις, quod W. se haud scire an verum sit, notat. Mez. deinde corrigit ὁ τῆς ἐν ἀ. addito articulo.

4 Recepi vocem κύβων, ipsa re postulante, cum W. e Xyl. mente, cui Amiot. & Mez. favent. Ab omnibus ceteris abest.

5 Sic cum W. dedi e Bas. Xyl. Amiot. Mez. Vulgo ἑξάδος ὧν, ἑκάτερος, καὶ τ. ἑ. In Frst. & R. vitiosius ἑκάτερις.

τί ταῦτα ταῖς Μούσαις μᾶλλον ἢ τοῖς ἄλλοις θεοῖς προσῆκεν, ὅτι Μούσας ἔχομεν ἐννέα, Δήμητρας δὲ καὶ Ἀθηνᾶς καὶ Ἀρτέμιδας οὐκ ἔχομεν; ἐ γὰρ δήπου καί σε πείθει τὸ Μούσας γεγονέναι τοσαύτας, ὅτι τέκνομα τῆς μητρὸς αὐτῶν ἐκ τοσούτων γραμμάτων ἐστίν. γελάσαντος δὲ τοῦ Ἡρώδου, καὶ σιωπῆς γενομένης, πρέτρεπεν ἡμᾶς ἐπιχειρεῖν ὁ Ἀμμώνιος.

III. Εἶπεν οὖν ὁ ἀδελφὸς, ὅτι τρεῖς ᾄδεσαν οἱ παλαιοὶ Μούσας· καὶ τοῦτο λέγειν ἀπόδειξιν, ὀψιμαθές ἐστι καὶ ἄγροικον ἐν τοσούτοις καὶ τοιούτοις ἀνδράσιν. αἰτία δ' ἔχ, ὡς ἔνιοι λέγουσι, τὰ μελῳδούμενα γένη, τὸ διάτονον, καὶ τὸ χρωματικὸν, καὶ τὸ ἐναρμόνιον· ὧν οἱ τὰ διαστήματα παρέχοντες ὅροι, νήτη, καὶ μέση, καὶ ὑπάτη· καίτοι Δελφοί γε τὰς Μούσας ἔτως ὠνόμαζον, ἐκ ὀρθῶς ἑνὶ [1] μαθήματι, μᾶλλον δὲ μορίῳ μαθήματος ἑνὸς τῇ μουσικῇ τῷ ἁρμονικῷ [2] προστιθέντες. ἁπάσας δὲ (ὡς ἐγὼ νομίζω) τὰς διὰ λόγε περαινομένας ἐπιστήμας καὶ τέχνας οἱ παλαιοὶ καταμαθόντες ἐν τρισὶ γένεσιν οὔσας, τῷ Φιλοσόφῳ, καὶ τῷ ῥητορικῷ, καὶ τῷ μαθηματικῷ, τριῶν ἐποιοῦντο δῶρα καὶ χάριτας θεῶν, καὶ τρεῖς [3] τὰς Μούσας ὠνόμαζον. ὕστερον δὲ καὶ καθ' Ἡσίοδον ἤδη μᾶλλον ἐκπαλυπ]ομένων [4] τῶν δυνάμεων, διαιροῦντες εἰς μέρη καὶ εἴδη, τρεῖς πάλιν ἐκάστην ἔχουσαν ἐν αὐτῇ διαφορὰς εὗρον· ἐν μὲν [5] τῷ μαθηματικῷ τὸ περὶ τὴν μουσικήν ἐστι, καὶ

1 Ita Xyl. vertit, & est in Leonic. Schott. Anon. Amiot. Mez. denique cum W. pro vulg. ἐν μαθήμ.

2 Ald. corrupte τῷ γὰρ μονικῷ. Hoc corrigere voluisse videtur Turn. e quo affertur τῷ γ' ἁρμονικῷ.

3 absunt καὶ τρεῖς ab Ald. & Bas. Pro τὰς deinde Bas. ἅς. E Turn. & V. affertur vulgata.

4 Ald. Bas. ἐκκαμπτομένων; nec non τῶν δυναμίνων: unde Xyl. scribendum monet τῶν δυνάμεων.

5 W. legendum censet ἑώρων· ὧν ἐν μ. — Deinde pro vulgato τὰ περὶ τ. μ. restitui cum W. ex Ald. Bas. Mez. τὸ περὶ. Amiot. & Mez. delent ἐστι.

καὶ τὸ περὶ ἀριθμητικὴν [1], καὶ τὸ περὶ γεωμετρίαν· ἐν δὲ τῷ Φιλοσόφῳ τὸ λογικὸν, καὶ τὸ ἠθικὸν, καὶ τὸ φυσικόν· ἐν δὲ τῷ ῥητορικῷ τὸ ἐγκωμιαστικὸν πρῶτον γεγονέναι λέγεσι, δεύτερον δὲ τὸ συμβουλευτικὸν, ἔσχατον δὲ τὸ δικανικόν. ὧν μηδὲν ἄθεον μηδ' ἄμεσον εἶναι, μηδ' ἄμοιρον ἀρχῆς πρείττονος καὶ ἡγεμονίας ἀξιοῦντες, εἰκότως ἰσαρίθμους τὰς Μούσας ἐκ ἐποίησαν, ἀλλ' ἴσας ἀνεῦρον. ὥσπερ ἓν τὰ ἑννέα διαίρεσιν εἰς τρεῖς λαμβάνει τριάδας, ὧν ἑκάστη πάλιν εἰς μονάδας διαιρεῖται τοσαύτας· ἕτως ἓν μέν ἐστι καὶ κοινὸν, ἡ τῆ λόγε περὶ τὸ κύριον ὀρθότης, νενέμηται δ' εἰς τρεῖς [2] τῶν τριῶν γενῶν ἕκαστον· εἶτα πάλιν αὖ μοναδικῶς ἑκάστη μίαν περιέπει λαχοῦσα, καὶ κοσμεῖ δύναμιν. ἐ γὰρ οἶμαι τὲς ποιηματικὲς καὶ τὲς ἀστρολογικὲς ἐγκαλεῖν ἡμῖν, ὡς παραλείπεσι [3] τὰς τέχνας αὐτῶν, εἰδότας ἐδὲν ἧττον ἡμῶν, ἀστρολογίαν γεωμετρίᾳ, ποιητικὴν δὲ μουσικῇ συννεμομένην.

IV. Ὡς δὲ ταῦτ' ἐῤῥέθη, τὲ ἰατρὲ Τρύφωνος εἰπόντος· Τῇ δὲ ἡμετέρᾳ [4] τέχνῃ τί παθὼν τὸ μουσεῖον ἀποκέκλεικας; ὑπολαβὼν Διονύσιος ὁ Μελιτεύς· Πολλὲς (ἔφη) συμπαρακαλεῖς [5] ἐπὶ τὴν κατηγορίαν· καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ γεωργοὶ τὴν Θαλίαν οἰκειόμεθα, φυ-

1 Ald. Baſ. γραμματικὴν. Xyl. correxit.

2 Baſ. vitioſe νενέμηνται δὲ συνεχεῖς. Hinc Xyl. ſcribendum monet νενέμηται εἰς τρεῖς. Ald. quoque νενέμηνται. Turn. "V. νενέμηται δὲ συντρὶς. W. reſtituit νενέμηνται, haec adnotans: „Primum (νενέμηνται) omnes habent libri excepto Steph. νενέμηται. Complura exciderunt: non ſolum ea quae ex Amiot. ſupplet Mez. νενέμηται δὲ εἰς (τρία γένη καὶ εἰς δυνάμεις) τρεῖς τῶν τριῶν γ. ἕ. &c. ſed alia deinceps deſiderantur, quibus comparatio Muſis accommodatur: quo tendit Xylandri interpretatio."

3 Ald. παραλειπόντας.

4 Ald. ἑτέρᾳ.

5 Ita Xyl. vertit, & conſentiunt Amiot. & Mez. dedique W. probante, pro vulg. συμπαρακαλεῖ.

τῶν καὶ σπερμάτων εὐθαλέντων [1] καὶ βλασανόντων ἐπιμέλειαν αὐτῇ καὶ σωτηρίαν ἀποδιδόντες. Ἀλλ' ἃ δίκαια (ἔφην ἐγὼ) ποιεῖτε· καὶ γὰρ ὑμῖν ἐστι Δημήτηρ ἀνησιδώρα [2], καὶ

Διόνυσος δενδρέων νόμον πολυγαθὴς [3] αὐξάνων ἀγνὸν
Φέγγος ὀπώρας,

ὡς Πίνδαρός φησι· καὶ τὲς ἰατρὲς Ἀσκληπιὸν ἔχοντας ἵσμεν ἡγεμόνα, καὶ Ἀπόλλωνι Παιᾶνι χρωμένες πάντα, μεσηγέτη μηθέν. πάντες γὰρ ἄνθρωποι θεῶν κατέεσι [4], καθ' Ὅμηρον, ἐ πάντες δὲ πάντων. ἀλλ' ἐκεῖνο θαυμάζω, πῶς ἔλαθε Λαμπρίαν τὸ λεγόμενον ὑπὸ Δελφῶν. λέγεσι γὰρ, ἐ Φθόγγων ἐδὲ χορδῶν ἐπωνύμες γεγονέναι τὰς Μέσας παρ' αὐτοῖς· ἀλλὰ τὸ κόσμε τριχῇ πάντα νενεμημένε [5], πρώτην μὲν εἶναι τὴν τῶν ἀπλανῶν μερίδα, δευτέραν δὲ τὴν τῶν πλανωμένων, ἐχάτην δὲ τὴν τῶν ὑπὸ σελήνην· συνηρτῆθαι δὲ πάσας καὶ συντετάχθαι κατὰ λόγες ἐναρμονίες, ὧν ἑκάστης Φύλακα Μέσαν εἶναι, τῆς μὲν πρώτης ὑπάτην, τῆς δ' ἐχάτης νεάτην [6], μέσην δὲ, τὴν μεταξὺ συνέχεσαν ἅμα καὶ συνεπισρέφεσαν, ὡς ἄνυσόν ἐστι [7], τὰ θνητὰ τοῖς θεοῖς, καὶ τὰ περίγεια τοῖς ἐρανίοις. ὡς καὶ Πλάτων ἠνίξατο τοῖς τῶν Μοιρῶν ὀνόμασι, τὴν μὲν Ἄτροπον, τὴν δὲ Λάχεσιν, τὴν δὲ Κλωθὼ [8] προσαγο-

1 Turn. εὐθαλόντων.

2 Xyl. maluit scribi Ἀνησίδωρα, quam Ἄνησ. addens tamen, ita etiam legi in Atticis Pausaniae.

3 Ald Bas. πολυθῆς; Turn. V. πολυγηθὴς vel πολυθαλὴς. Cf. Vol. IX. p. 150. l. ult. not. 5.

4 Bas. κατέχεσι. Xyl. ex Hom. Odyss. III. 48. reponendum monuit χατέεσι. Turn. V. θεὸν, vel θεῶν τινα ἔχεσι.

5 Turn. V. πάντων νενεμημένων.

6 E. cod. innominato affertur lectio νήτην.

7 Ald. ὡς ἂν ὕστερός ἐστι; Bas. ὡς ἂν τὴν ὑστερά ἐστιν. Xyl. correxit.

8 ab Ald. & Bas. absunt τὴν δὲ Κλωθώ.

ἀγορεύσας· ἐπεὶ ταῖς γε τῶν ὀκ]ὼ σφαιρῶν περιφοραῖς Σειρῆνας, ἃ Μέσας, ἰσαρίθμους ἐπέσηρεν [1].

V. Ὑπολαβὼν δὲ Μενέφυλλος ὁ Περιπατητικός· Τὰ μὲν Δελφῶν (εἶπεν) κάλλως γέ πως μετέχει πιθανότητος· ὁ δὲ Πλάτων ἄτοπος, ταῖς μὲν ἀϊδίοις καὶ θείοις περιφοραῖς ἀντὶ τῶν Μουσῶν τὰς Σειρῆνας ἐνιδρύων, ἃ πάνυ φιλανθρώπως, ἀδὲ χρησὰς [2] δαίμονας· τὰς δὲ Μέσας ἢ παραλείπων παντάπασιν, ἢ τοῖς τῶν Μοιρῶν ὀνόμασι προσαγορεύων, καὶ καλῶν θυγατέρας Ἀνάγκης. ἄμεσον γὰρ ἡ Ἀνάγκη, μεσικὸν δὲ ἡ Πειθὼ, καὶ Μέσαις φιλοδαμοῦσα [3] πολὺ μᾶλλον (οἶμαι) τῆς Ἐμπεδοκλέους χάριτος, συγγέει δύστλητον ἀνάγκην.

VI. Πάνυ μὲν ἓν (ὁ Ἀμμώνιος ἔφη) τὴν ἐν ἡμῖν ἀκέσιον αἰτίαν καὶ ἀπροαίρετον· ἡ δ' ἐν θεοῖς ἀνάγκη δύστλητος ἐκ ἔστιν, ἀδὲ δυσπειθής, ἀδὲ βιαία, πλὴν τοῖς κακοῖς, ὥς ἐσι νόμος ἐν πόλει [4] τοῖς βελτίοσι τὸ βέλτιστον αὐτῆς [5], καὶ ἀπαράτρεπτον καὶ ἀπαράβατον, ἃ τῷ μὲν ἀδυνάτῳ, τῷ δ' ἀβελτήτῳ τῆς

1 Ita Xyl. legendum monuit pro vulg. *ἐπίσησαν*, ut redeat ad Platonem. Cf. de republ. L. X. p. 328. sqq. W. idem dedit, nulla adnotatione subjuncta.

2 Recepi, quod W. e Palat. affert. Vulgo *χρησὰς*.

3 W. susp. hujusmodi fuisse Empedoclis dictum *Μέσαις Ἐμφιλοδαμῶσα συγγέει δύστλητον ἀνάγκην*. Pro *Φιλοδ.* e Turn. affertur *Φίλα διὰ μέσα*. Inde Kaltw. suam sumsisse videtur conjecturam: *Μέσαις Φίλον διὰ Μέσα* — *und den Musen lieb und angenehm: und deßwegen pflegt die Muse, glaube ich, noch mehr als die Grazie beym Empedocles, die unleidliche Nothwendigkeit zu hassen.*

4 Turn. *ἐν πολίταις*.

5 Secutus sum W. *αὐτῆς*, sc. *πόλεως*, e Palat. dantem pro vulg. *αὐτοῖς*. Inserui ex ejusdem mente sequens *καὶ*, quod vulgo abest. Deleri deinde voluit *μὲν* post *ἃ τῷ*. A Bas. abest *ἃ* — *sicut lex in civitate ab optimis civibus optimum habetur & immutabile & ineluctabile, non quia mutare eam non possunt, sed quia nolunt.*

μεταβολῆς. αἵ γε μὲν δὴ [1] Ὁμήρε Σειρῆνες ὰ κατὰ λόγον ἡμᾶς τῷ μύθῳ φοβῆσιν, ἀλλὰ κἀκεῖνος ὀρθῶς ἠνίττετο [2] τὴν τῆς μουσικῆς αὐτῶν δύναμιν ὐκ ἀπάνθρωπον ὐδ' ὀλέθριον ὔσαν, ἀλλὰ ταῖς ἐντεῦθεν ἀπιέσαις ἐκεῖ ψυχαῖς (ὡς ἔοικε) καὶ πλανωμέναις μετὰ τὴν τελευτὴν ἔρωτα πρὸς τὰ ἐράνια καὶ θεῖα, λήθην δὲ τῶν θνητῶν, ἐμποιοῦσαν κατέχειν καὶ κατάδειν [3] θελγομένας· αἱ δὲ ὑπὸ χαρᾶς ἔπονται καὶ συμπεριπολοῦσιν. ἐνταῦθα δὲ πρὸς ἡμᾶς ἀμυδρά τις οἷον ἠχὼ τῆς μουσικῆς ἐκείνης ἐξικνεμένη, διὰ λόγων ἐκκαλεῖται [4] καὶ ἀναμιμνήσκει τὰς ψυχὰς τῶν τότε μὲν πλεῖσον περιαλήλιπται καὶ καταπέπλασαι σαρκίνοις ἐμφράγμασι καὶ πάθεσιν ὲ κρινοῖς· ἡ δὲ δι' εὐφυΐαν αἰσθάνεται, καὶ μνημονεύει [5], καὶ τῶν ἐμμανεστάτων ἐρώτων ὐδὲν ἀποδεῖ τὸ πάθος αὐτῆς, γλιχομένης καὶ ποθέσης, λῦσαί

1 Baſ. αἱ δὲ Ὀμ. Ald. vitioſe ἄγομεν δὲ. Ricard. pro Ὁμήρε legi vult & vertit Πλάτωνος. Kaltw. tuetur vulgatam ex Hom. Odyſs. XII, 41. ſqq.

2 Ald. ἠνίατο; Baſ. ἠνίξατο; V. ἠνίπτετο.

3 Secutus ſum W. ita e Leonic. dantem pro vulg. ἐμποιοῦσα κατέχει καὶ κατάδει.

4 Ita W. e Palat. ſumſit pro vulg. ἐγκαλεῖται. Eo teſte, ſecus valde corruptus. Vulgo καὶ ἀναμ. τ. ψυχὰς, ὧν τότε μὲν πλ. Cum W. reſtitui τῶν τότε ex Ald. Baſ. Xyl. Palat. Vat. In Baſ. & Xyl. poſt τῶν τότε legitur ὧν πλεῖσον. Inde W. hanc proponit corrigendi rationem: τὰς ψυχὰς τῶν τότε· τὰ δ' ὦτα τῶν μὲν πλείσων περιαλ. κ. κ. σ. ἐ. κ. π. ὲ κηρινοῖς — & vertit: *nam huc ad nos obſcura quaedam veluti echo Muſicae illius pervenieus, rationibus excitat & admonet animas earum rerum, quas illic quondam perceperunt. Et plurimae quidem animae, quia circumlitas & obſtructas habent aures, non quidem cereis, ſed carneis ſepimentis & affectionibus, non exaudiunt illum cantum.* Pro ὲ κρηνοῖς quosdam reponendum putaſſe ἐκ εἰλικρινέσιν, teſtatur H. Steph. nec probat. Turn. V. καὶ πάθεσιν εἰλικρινέσιν, fine ἐκ.

5 Ita in R. legitur, quod W. ex Ald. Baſ. Xyl. Palat. Vatic. Venet. ſumſit pro vulg. μνημονεύειν.

σαί τε [1] μὴ δυναμένης ἑαυτὴν ἀπὸ τοῦ σώματος. ἐμὴν ἔγωγε παντάπασι συμφέρομαι τέτοις· ἀλλά μοι δοκεῖ Πλάτων ὡς ἀτράπτες καὶ ἡλακάτας, τὰς ἄξονας, σφονδύλες δὲ τὰς ἀσέρας, ἐξαλλαγμένως ἐνταῦθα καὶ τὰς Μέσας Σειρῆνας ὀνομάζει, ἐρεάσας [2] τὰ θεῖα καὶ λεγέσας ἐν ᾅδε, καθάπερ Σοφοκλέης Ὀδυσσεὺς φησὶ

Σειρῆνας εἰσαφικέσθαι

Φόρκυς κόρας αἰθρέντος [3] τὰς ᾅδε νόμες.

Μέσαι δέ εἰσιν ὀκλῶ σφαίραις, μία δὲ τὸν περὶ γῆν εἴληχε τόπον. αἱ μὲν ἓν ὀκλῶ περιόδοις ἐφεσῶσαι τὴν τῶν πλανωμένων ἄρρων πρὸς τὰ ἀπλανῆ καὶ πρὸς ἄλληλα [4] συνέχεσι καὶ διασώζεσιν ἁρμονίαν· μία δὲ τὸν μεταξὺ γῆς καὶ σελήνης τόπον ἐπισκοπέσα καὶ περιπολέσα τοῖς θνητοῖς, ὅσον αἰσθάνεσθαι καὶ δέχεσθαι πέφυκε, χαρίτων καὶ ῥυθμῶ καὶ ἁρμονίας ἐνδίδωσι, διὰ λόγε καὶ ᾠδῆς πειθῶ πολιτικῆς καὶ κοινωνητικῆς συνεργὸν ἐπάγεσα παραμυθεμένην καὶ κηλέσαν ἡμῶν τὸ ταραχῶδες, καὶ τὸ πλανώμενον ὥσπερ ἐξ ἀνοδίας ἀνακαλεμένην ἐπιεικῶς καὶ καθισάσαν [5].

Ὅσσα δὲ μὴ [6] πεφίλημε

Ζεὺς, ἀτύζονται βολὴν

Πιερίδων ἀίοντα,

κατὰ Πίνδαρον.

1 Mez. λῦσαι δὲ.

2 Turn. V. ἀθρέσας.

3 Distinxi cum W. secundum Sylandrum. In αἰθρέντος libros variare, notat W. — αἰ θρέντο Leonic. liber vetus Mez. ἀθρέντος Turn (e quo fimul αἰθρέντο affertur) V. Anon. ἃ θρέντος Palat. ἀθρέσας item Anon. Addit, eodem jure potuisse corrigi ἀθρεῖν.

4 Ita e Turn. dedi duobus vocabulis cum W. pro lectione omnibus libris communi προσάλληλα.

5 Ita W. dedit e Mez. pro vulg. καθισᾶσα.

6 Dedi haec, qualia leguntur in Pindar. Pyth. I. v. 25 ſqq. Vulgo ὅσα δὲ μηδέ. Etiam e Turn. notatur μὴ pro μηδέ.

VII. Τούτοις ἐπιφωνήσαντος τοῦ Ἀμμωνίου τὰ τοῦ Ξενοφάνους, ὥσπερ εἴωθει·

Ταῦτα δεδοξάσθαι μὲν ἐοικότα τοῖς ἐτύμοισι [1].
καὶ παρακαλοῦντος ἀποφαίνεσθαι καὶ λέγειν τὸ δοκοῦν ἕκαστον, ἐγὼ μικρὸν διασιωπήσας ἔφην, ὅτι καὶ Πλάτων αὐτὸς ὥσπερ ἴχνεσι τοῖς ὀνόμασι τῶν θεῶν ἀνευρίσκειν οἴεται τὰς δυνάμεις· καὶ ἡμεῖς ὁμοίως μὲν τιθῶμεν ἐν ἐρανῷ καὶ περὶ τὰ ἐράνια μίαν τῶν Μουσῶν, ἣ Οὐρανία φαίνεται· καὶ εἰκὸς ἐκεῖνα μὴ πολλῆς μηδὲ ποικίλης κυβερνήσεως δεῖσθαι, μίαν ἔχοντα καὶ ἁπλῆν αἰτίου [2] φύσιν· ὅπου δὲ πολλαὶ πλημμέλειαι, πολλαὶ δ' ἀμετρίαι καὶ παραβάσεις, ἐνταῦθα τὰς ὀκλῷ μετοικισέον, ἄλλην ἄλλο κακίας καὶ ἀναρμοσίας εἶδος ἐπανορθωμένας [3]. ἐπεὶ δὲ τῆς βίας τὸ μὲν σπουδῇ, τὸ δὲ παιδιᾷ [4] μέρος ἐστί, καὶ δεῖται τοῦ μουσικῶς καὶ μετρίως, τὸ μὲν σπουδάζον ἡμῶν ἥ τε Καλλιόπη, καὶ ἡ Κλειώ, καὶ ἡ Θαλία τῆς περὶ θεὸς ἐπιστήμης καὶ θέας ἡγεμὼν ἅπασα, δόξασιν ἐπισρέφειν καὶ συγκατορθοῦν· αἱ δὲ λοιπαὶ τὸ μεταβάλλον ἐφ' ἡδονὴν καὶ παιδιὰν, ὑπ' ἀσθενείας μὴ περιορᾶν ἀνιέμενον ἀκολάστως καὶ θηριωδῶς, ἀλλ' ὀρχήσει καὶ ᾠδῇ καὶ χορείᾳ ῥυθμὸν ἐχέσῃ, καὶ ἁρμονίᾳ καὶ λόγῳ κεραννύμενον, εὐχημόνως καὶ κοσμίως ἐνδέχεσθαι καὶ παραπέμπειν. ἐγὼ μέντοι, τοῦ Πλάτωνος ἐν ἑκάτῳ δύο πράξεων ἀπολείποντος ἀρχὰς, τὴν μὲν, ἔμφυτον ἐπιθυμίαν ἡδονῶν, τὴν δὲ, ἐπεισακτον δόξαν ἐφιεμένην τοῦ ἀρίστου, καὶ τὸ μὲν λόγον, τὸ δὲ πάθος ἔσιν ὅτε καλοῦντας, ἑτέρας δ' αὖ πάλιν τούτων ἑκατέρας διαφορὰς ἐχόντος [5], ἑκάστην ὁρῶ μεγάλης καὶ θείας

1 Ald. Bas. ἐτοίμοισι. Xyl. correxit.
2 Turn. V. αἰτίαν. W. cum Mez. susp. αἴδιον.
3 Turn. V. ἐπανορθεμένης.
4 Malim cum Mez. τὸ μὲν σπουδῇ, τὸ δὲ παιδιᾷ.
5 Dedi διαφορὰς e W. ubi ita legitur pro vulg. διαφορὰν nulla subjuncta adnotatione. Pro ἔχοντος in R. fuit ἔχοντες; Bas. ἔχοντας; Turn. V. ἔχοντα.

θείας ὡς ἀληθῶς παιδαγωγίας δεομένην. αὐτίκα, τὲ λόγε τὸ μέν ἐσι πολιτικὸν καὶ βασιλικὸν, ἐφ' ᾧ τὴν Καλλιόπην τετάχθαι φησὶν ὁ Ἡσίοδος [1]. τὸ φιλότιμον δὲ ἡ Κλειὼ μάλισα κυδαίνειν καὶ συνεπιγαυρᾶν εἴληχεν· ἡ δὲ Πολύμνια τὲ φιλομαθὲς ἐσι καὶ μνημονικὲ τῆς ψυχῆς· διὸ καὶ Σικυώνιοι τῶν τριῶν Μεσῶν [2] μίαν Πολυμάθειαν καλέσι· Εὐτέρπη δὲ πᾶς ἄν τις [3] ἀποδοίη τὸ θεωρητικὸν τῆς περὶ Φύσιν ἀληθείας, ἔτε καθαρωτέρας, ἔτε καλλίες ἑτέρῳ γένει παραλιπὼν εὐπαθείας καὶ τέρψεις· τῆς δ' ἐπιθυμίας τὸ μὲν περὶ ἐδωδὴν καὶ πόσιν ἡ Θαλία κοινωνητικὸν ποιεῖ καὶ συμποτικὸν ἐξ ἀνθρώπε καὶ θηριώδες· διὸ τὲς φιλοφρόνως καὶ ἱλαρῶς συνιόντας [4] ἀλλήλοις ἐν οἴνῳ θαλιάζειν λέγομεν, ἐ τὲς ὑβρίζοντας καὶ παροινέντας· ταῖς δὲ περὶ συνεσίαν σπεδαῖς [5] ἡ Ἐρατὼ παρέσα μετὰ πειθῦς, ὡς [6] λόγον ἐχέσης καὶ καιρὸν, ἐξαίρει καὶ κατασβέννυσι τὸ μαλακὸν [7] τῆς ἡδονῆς καὶ οἰσρώδες, εἰς φιλίαν καὶ πίσιν, ἐχ ὕβριν ἐδ' ἀκολασίαν τελευτώσης. ἡ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν [8] ἡδονὴ εἶδος, εἴτε τῷ λόγῳ μᾶλλον εἴτε τῷ πάθει προσῆκον, εἴτε κοινὸν ἀμφοῖν ἐσιν, αἱ λοιπαὶ δύο, Μελπομένη καὶ Τερψιχόρη, παραλαβέσαι κοσμέσιν· ὥσε τὴν μὲν εὐφροσύνην,

1 Theogon. v. 80.

2 Sic cum W. dedi e Baſ. Xyl. Amiot. pro vulg. ἐσῶν. Idem conjecit & vertit Kaltw.

3 Sic cum W. dedi e Baſ. & Xyl. pro vulg. πᾶν τις. Ald. Palat. Vatic. Venet. eodem ducunt, πᾶσαν τις exhibendo.

4 W. ſuſp. συνόντας.

5 Ita Kaltw. legendum cenſuit, nec non W. dedique pro vulg. σπονδαῖς.

6 W. deleri vult ὡς.

7 W. mavult μανικὸν.

8 Xyl. legi vult ἡ δὲ τῶν ὤτων καὶ ὀφθαλμῶν. Etiam Amiot. & Kaltw. ita vertendo ſupplent. W. corrigendum ſuſp. τελευταῖον τὸ δὲ ὠτῶν ὀφθαλμῶν τε ἡδονῆς εἶδος. Ald. οἴδε καὶ ὀφθαλμῶν ἡδονὴν εἶδος; Turn. ἐδὲ pro ἡ δὲ.

νην, μὴ κήλησιν, εἶναι, τὸ δὲ μὴ γοητείαν, ἀλλὰ τέρψιν.

QUAESTIO XV.

Tres esse saltationis partes, lationem, speciem, ostentationem: tum quid sit unumquodque horum: et quid poëticae cum saltatione sit commune [1]?

Ἐκ τέτε πυραμέντος ἐπῆραντο * πᾶσι [2] νικητήριον ὀρχήσεως. ἀπεδείχθη δὲ κριτὴς μετὰ Μενίσκε, τᾦ παιδοτρίβε, Λαμπρίας ὁ ἀδελφός· ὠρχήσατο γὰρ πιθανῶς τὴν πυρρίχην, καὶ χειρονομῶν ἐν ταῖς παλαίστραις ἐδόκει διαφέρειν τῶν παίδων. ὀρχεμένων δὲ πολλῶν προθυμότερον, ἢ μουσικώτερον, δύο τὰς εὐδοκίμες καὶ βελομένες ἀνασώζειν τὴν ἐμμέλειαν ἠξίεν τινες ὀρχεῖθαι Φορὰν παρὰ Φοράν. ἐπεζήτησεν ἔν ὁ Θρασύβελος Ἀμμωνίε, τί βέλεται τέλομα τῆς Φορᾶς, καὶ παρέχε τῷ Ἀμμωνίῳ περὶ τῶν μερῶν τῆς ὀρχήσεως πλείονα διελθεῖν.

II. Ἔφη δὲ, τρία εἶναι, τὴν Φορὰν, καὶ τὸ σχῆμα, καὶ τὴν δεῖξιν. ἡ γὰρ ὄρχησις ἔκ τε κινήσεων καὶ σχέσεων συνέσηκεν, ὡς τὸ μέλος τῶν φθόγγων καὶ τῶν διασημάτων· ἐνταῦθα δὲ αἱ μοναὶ πέρατα [3] τῶν κινήσεών εἰσί. Φορὰς μὲν ἔν τὰς κινήσεις ὀνομάζεσι, σχήματα δὲ σχέσεις καὶ διαθέσεις, εἰς ἃς φερόμεναι τελευτῶ-

1 Personae colloquii sunt Ammonius, Thrasybulus.

2 Codex quidam, cujus nomen reticetur: *ἐκ τέτε πυραμᾶντος ἐπῆραν τᾶτο παισί.* Haec lectio tribuitur Anon. & Turn. a W. Eo judice, corruptela loci haud facile sananda. Palat. fine lacuna corrupte tamen, *πυραμᾶντες ἐπῆραν τᾶτες πᾶσι ν.* Mez. ex Amiot. *πυραμᾶντας ἐπῆραν· τᾶτο γὰρ παισὶ νικητήριον.* W. suſp. *πυραμᾶντες ἐπήγοντο, τοῖς παισὶ νικητήριον.*

3 Sic cum W. dedi e Turn. & V. accedentibus Anon. & Xyl. pro vulg. *πέρα.*

λευτῶσιν αἱ κινήσεις, ὅταν Ἀπόλλωνος, ἢ Πανὸς, ἤ τινος Βάκχης χῆμα διαθέντες ἐπὶ τῶ σώματος γραφικῶς τοῖς εἴδεσιν ἐπιμένωσι· τὸ δὲ τρίτον, ἡ δεῖξις, ἐ μιμητικόν ἐσιν, ἀλλὰ δηλωτικὸν ἀληθῶς τῶν ὑποκειμένων. ὡς γὰρ οἱ ποιηταὶ τοῖς κυρίοις ὀνόμασι δεικτικῶς χρῶνται, τὸν Ἀχιλλέα καὶ τὸν Ὀδυσσέα, καὶ τὴν γῆν καὶ τὸν ἀρανὸν ὀνομάζοντες, ὡς ὑπὸ τῶν πολλῶν λέγονται· πρὸς δὲ τὰς ἐμφάσεις καὶ τὰς μιμήσεις καὶ ὀνοματοποιίας χρῶνται καὶ μεταφοραῖς, κελαρύζειν καὶ καχλάζειν τὰ κλώμενα τῶν ῥευμάτων λέγοντες, καὶ τὰ βέλη φέρεσθαι λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι· τὴν ἰσόῤῥοπον μάχην, ἴσας ὑσμίνη κεφαλὰς ἔχειν [1]. πολλὰς δὲ καὶ συνθέσεις τῶν ὀνομάτων κατὰ μέλη μιμητικῶς χηματίζεσιν, ὡς Εὐριπίδης,

Ὁ πετάμενος ἱερὸν ἀνὰ Διὸς αἰθέρα γοργοφόνος·

καὶ περὶ τὸ ἵππε Πίνδαρος·

Ὅτε παρ' Ἀλφειῶ σύτο δέμας
Ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων.

καὶ Ὅμηρος ἐπὶ τῆς ἱπποδρομίας·

Ἅρματα δ' αὖ χαλκῶ πεπυκασμένα κασσιτέρω τε,
Ἵπποις ὠκυπόδεσσιν ἐπέτρεχον.

ἔτως [2] ἐν ὀρχήσει, τὸ μὲν χῆμα μιμητικόν ἐσι μορφῆς καὶ ἰδέας, καὶ πάλιν ἡ φορὰ πάθος τινὸς ἐμφαντικὸν [3], ἢ πράξεως, ἢ δυνάμεως, ταῖς δὲ δείξεσι κυρίως αὐτὰ δηλοῦσι τὰ πράγματα, τὴν γῆν, τὸν ἀρανὸν, αὐτὰς

1 Ita W. reposuit ex Ald. Bas. Xyl. Palat. Vatic. Vulgo ἴσχον. Mez. καὶ τὴν ἰσόῤῥοπον μάχην ἴσας ὑσμίνη κεφαλὰς ἔχειν. Cf. ad haec Iliad. XI. 812 XXI. 261. Odyss. V. 323. Iliad. XI. 573. XV. 317. XI. 72. Pindar. Olymp. I. 32. Iliad. XXIII. 503. Ad Pindari versum notantur e Turn. & V. παρ' Ἀλφεω, & ex Ald. & Bas. σὺ τὸ pro σύτο. & παρεχόμενος pro παρέχων.

2 Sic W. dedit e Palat. Vatic. Mez. Vulgo ἅτω.

3 Sic Ald. Bas. Xyl. Venet. denique cum W. Vulgo ἐμφατικὸν.

αὐτὲς τὲς πλησίον· ὃ δὴ τάξει μέν τινι καὶ ἀριθμῷ γινόμενον ἔοικε τοῖς ἐν ποιητικῇ κυρίοις [1] ὀνόμασι μετά τινος κόσμε καὶ λειότητος ἐκφερομένοις, ὡς τὰ τοιαῦτα·

Καὶ Θέμιν αἰδοίην, ἑλικοβλέφαρόν τ' Ἀφροδίτην,
Ἥρην τε χρυσοσέφανον, καλήν τε Διώνην [2]. καί·
Ἕλληνος [3] δ' ἐγένοντο θεμισοπόλοι βασιλῆες,
Δῶρός τε, Ξάνθος τε, καὶ Αἴολος ἱππιοχάρμης.

εἰ δὲ μή, τοῖς ἀγαν πεζοῖς καὶ κακομέτροις· ὡς τὰ τοιαῦτα·

Ἐγένοντο, τῷ μὲν Ἡρακλῆς, τῷ δὲ Ἴφιτος·
Τῆς δὲ πατὴρ καὶ ἀνὴρ καὶ παῖς βασιλεῖς, καὶ ἀδελφοί,

Καὶ πρόγονοι· κληίζει δ' Ἑλλὰς Ὀλυμπιάδα.

τοιαῦτα γὰρ ἁμαρτάνεται καὶ περὶ τὴν ὄρχησιν ἐν ταῖς δείξεσιν, ἂν μὴ πιθανότητα μηδὲ χάριν μετ' εὐπρεπείας καὶ ἀφελείας ἔχωσι. καὶ ὅλως, ἔφη, μετάθεσιν [4] τὸ Σιμωνίδειον ἀπὸ τῆς ζωγραφίας ἐπὶ τὴν ὄρχησιν σιωπῶσαν καὶ φθεγγομένην· ὄρχησιν δὲ πάλιν, τὴν ποίησιν [5]. ὅθεν εἶπεν, ὅτε γραφικὴν εἶναι ποιητικῆς, ὅτε ποιητικὴν γραφῆς, ἐδὲ χρῶνται τοπαράπαν ἀλλή-

1 Dedi fic e Turn. & V. pro vulg. *κυρίως*, Anon. & Mez. adſentientibus. In W. ed. operarum errore eadem haec lectio ad *κυρίως*, paulo ante obvium, ſimul translatum fuit; ubi *κυρίοις* datur, cum nota huc referenda.

2 Heſiod. Theog. 16. Verſus, qui proxime ſequuntur, unde ſint deſumti, non patet.

3 Ita W. ex Baſ. & Xyl. reſtituit. Vulgo Ἕλληνες.

4 Xyl. qui locum eſſe mancum notat, ſuſp. *μεταθήσειν*. W. judice, ſinſigniter eſt corruptus, ſorte ita ad ſententiae rationem refingendus: *μεταθετέον τὸ Σιμωνίδειον ἀπὸ τῆς ζωγραφίας ἐπὶ τὴν ὄρχησιν, τὴν μὲν ὄρχησιν εἶναι ποίησιν σιωπῶσαν, τὴν δὲ ποίησιν πάλιν ὄρχησιν φθεγγομένην· ὅθεν ὅτε εἰπεῖν ἴσι γραφικὴ μετοῦναι ποιητικῆς, ὅτε ποιητικὴ γραφικῆς.* Senſum expreſſerunt Amiot. & Xyl. & cum iisdem Kaltw.

5 Turn. *ὥστε ὄρχησιν ποίησιν εἶναι*; & deinde *γραφικῆς* pro *γραφικήν*.

ἀλλήλαις. ὀρχησικῇ δὲ καὶ ποιητικῇ κοινωνία πᾶσα καὶ μέθεξις ἀλλήλων ἐστὶ, καὶ μάλισα μιμέμεναι περὶ τῶν ὑπορχημάτων γένος ἐνεργὸν ἀμφότεραι, τὴν διὰ τῶν χημάτων καὶ τῶν ὀνομάτων μίμησιν ἀποτελοῦσι. δόξειε δ' ἄν, ὥσπερ ἐν γραφικῇ, τὰ μὲν ποιήματα, ταῖς γραμμαῖς, ὑφ' ὧν ὁρίζεται τὰ εἴδη [1]. δηλοῖ δὲ, ὃ μάλισα κατωρθωκέναι δόξειεν [2] ὑπορχήμασι, καὶ γεγονέναι πιθανώτατος ἑαυτῷ τὸ δεῖθαι τὴν ἑτέραν τῆς ἑτέρας· τὸ γὰρ.

Ἀπέλασον [3] ἵππον, ἢ κύνα Ἀμυκλαίαν ἀγωνιῶ
Ἐλελιζόμενος ποδὶ μίμεο καμπύλον μέλος διάκων·

ἢ τὸ

Οἷος ἀνὰ Δώτιον ἀνθεμόεν τε πεδίον πέταται
Θάνατον κεράσασα εὑρέμεν μανύων ἑλάφῳ·
Τὰν δ' ἐπ' αὐχένι σρέφοιαν ἕτερον κάρα πάντα ἕτοιμον [4]
Καὶ τὰ ἑξῆς —·

μονονὲ λέληθεν [5] τὴν ἐν ὀρχήσει διάθεσιν τὰ ποιήματα παρακαλεῖν καὶ τὼ χεῖρε καὶ τὼ πόδε, μᾶλλον δὲ ὅλον, ὥσπερ τισὶ μηρινθοις ἕλκειν τὸ σῶμα τοῖς μέλεσι καὶ ἐντείνειν, τάτων δὲ λεγομένων καὶ ᾀδομένων, ἡσυχίαν ἄγειν μὴ δυναμένοις [6]. αὐτὸς γὰν ἑαυτὸν ἐκ αἰχύνεται περὶ τὴν ὄρχησιν ἐχ ἧττον ἢ τὴν ποίησιν ἐγκωμιάζων,

Ὅταν δὲ [7] γηρῶσαι —

Νῦν

1 Pro ὁρίζεται Ald. ὀρχίζεται; Baf. & Turn. ὀρχίζεται. Inter εἴδη & δηλοῖ, W. monente, excidiſſe videtur prioris enunciationis exitus, quae continet alteram comparationis partem.

2 Turn. duobus vocabulis δόξει ἂν; W. cum Mez. ſuſp. δόξας ἐν ὑπορχήμασι.

3 Turn. Mez. Amiot. Θεσσαλὸν; forte rectius, W. judice. Pro ἀγωνιῶ W. mavult ἀγωνίῳ. Pro μίμεο Turn. V. μίμῳ.

4 W. ita corrigendum ſuſpicatur: Οἷοι ἀνὰ Δώτιον Ἀθαμάνων πεδίον πέταται Θάνατον χεροέσσα φέρεμεν κύων ἐλάφῳ. Τὰν δ' ἐπ' αὐχένι, σρέφοισαν ἑτέρωσε κάρα, πλάττει ἕτοιμον. Pro θάνατον κεράσασα codex innominatus θανάτε κῆρας.

5 W. ſuſp. μονονὲ κέκληκεν, vel μηδέτα λίληθεν.

6 W. ſuſp. τάτων δὴ — δυνάμενον.

7 Pro δὲ Turn. V. δέῃ. Paulo ante pro ἐγκωμιάζων Baſ. ἐνθουσιάζων.

Νῦν ἐλαφρὸν ὄρχημα οἶδα ποεῖν μιγνύμεν,
Κρῆτα μὲν καλέσσι τρόπον [1].

ἀλλ' ἐδὲν ἔτας τὸ νῦν ἀπολέλαυκε τῆς κακομεσίας, ὡς ἡ ὄρχησις. διὸ καὶ πέπονθεν, ὁ Φοβηθεὶς Ἴβυκος ἐποίησε·

Δέδοικα, μή τι παρὰ θεοῖς ἀμπλακὼν,
Τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω.

καὶ γὰρ αὕτη καὶ [2] πάνδημόν τινα ποιητικὴν προσεταιρισαμένη, τῆς δ' ἐρανίας ἐκπεσοῦσα ἐκείνης [3] τῶν μὲν ἐμπληκτικῶν καὶ ἀνοήτων κρατεῖ θεάτρων, ὥσπερ τύραννος ὑπήκοον ἑαυτῇ πεποιημένη μουσικὴν ὀλίγην τινὰ πᾶσι, τὴν δὲ [4] παρὰ τοῖς νῦν ἔχουσι καὶ θείοις ἀνδράσιν ὡς ἀληθῶς τιμὴν ἀπολώλεκε. Ταῦτα μὲν οὖν, ὦ Σόσσιε Σενεκίων, τελευταῖα τῶν ἐν τοῖς μουσείοις τότε παρὰ Ἀμμωνίῳ τῷ ἀγαθῷ φιλολογηθέντων.

1 W. susp. μὶν — τρόπον.

2 W. susp. καὶ αὕτη.

3 Sic Ald. Bas. Xyl. Venet. Vatic. Mez. dedique cum W. pro vulg. ἐκείνη.

4 Bas. Xyl. ὀλίγην τινὰ· πᾶσαν δὲ τὴν παρὰ — W. melius hoc vulgato judicat, tamen a correctione profectum, nec congruum sententiae auctoris. Ipse susp. ὀλίγα τὴν ἅπασαν, τὴν δὲ παρὰ —.

92999